

- C Ủ U - N G U Y Ê T - H I -

Hàn Vũ Phi dịch

(Tiểu thuyết)

Một tòa thành đang chờ sống

Nhà xuất bản
Thanh Niên

VanVietBooks

Giới Thiệu

Nội Dung Truyện :

Một Tòa Thành Đang Chờ Anh

Dịch giả: Hàn Vũ Phi

Công ty Phát hành: Văn Việt

Nhà Xuất Bản Thanh Niên

Kích thước: 16 x 24 cm

Số trang: 680 trang

Số chương: 67 chương

Ngày xuất bản: Tháng 9/2017

Type: Thùy Miên, P.anh

"Không có gì khiến trái tim con người ta đau đớn hơn tình cảm."

Cô hy vọng xa vời, mong mỗi sẽ có một người vượt qua muôn nẻo đường đến để yêu cô, gõ cửa tòa thành tĩnh mịch trong cô: "Tôi có thể bước vào không?". Khi đó, cô sẽ mở cửa cho anh: "Vậy sau này anh không được bước ra đâu nhé!".

Anh nói: "Được."

Thế là họ bên nhau mãi mãi.

Đây vốn là đạo lý vô cùng đơn giản, nhưng khi ấy cô không hiểu rõ được lòng mình, nhẫn tâm xua đuổi anh, còn im hơi lặng tiếng cũng theo tòa

thành của mình chạy trốn suốt mười năm. Có điều, sau này cô chợt phát hiện, tòa thành trong lòng từ đó cũng không mở cửa thêm lần nào nữa.

Cửa ải kia phải dùng mười năm đánh đổi, chỉ chờ người ban đầu lặn lội vượt đường xa, không màng sương gió đuổi theo bước vào.

Ebook made by UP

Mục lục

[Giới Thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68: Ngoại truyện

Chương 69: Lời cuối sách: Ngày đông thắm đượm, lòng ủ lửa nồng

Chương 1

Type: P.ảnh

Bốn giờ sáng, khoa Cấp cứu mới yên tĩnh trở lại. Hứa Thấm khoác vội chiếc áo blouse trắng rồi cầm đầu cầm cổ băng qua đại sảnh, nơi chị lao công đang hì hục di cây lau nhà cho sạch vết máu bám trên sàn.

Mãi nghĩ vẫn vợ, đến lúc tới gần chỗ chị lao công, cô mới định thần lại. Chị ta không tránh kịp, lỡ thúc cây lau nhà dính đầy máu vào giày của Hứa Thấm, sau đó cuống quýt xin lỗi: “Xin lỗi bác sĩ Hứa! Tôi xin lỗi!” Vừa nói chị ta vừa vợ tạm lấy chiếc khăn gần đó, định lau theo phản xạ.

Hứa Thấm vội vã đưa tay ngăn cản: “Không cần đâu, tôi không sao.”

“Nhưng mà...” Chị lao công ái ngại.

Hứa Thấm ôn hòa ngắt lời: “Là tôi sơ ý, gây phiền hà cho chị rồi.”

Chị ta nghe thế càng ngại ngùng hơn: “Đâu có, thôi... cứ để tôi lau giúp cô.”

Hứa Thấm cản lại, mỉm cười hòa nhã: “Tự tôi lau được mà.”

Chị ta áy náy cảm ơn: “Bác sĩ Hứa, cô tốt quá!”

Hứa Thấm tiếp tục đi về phía trước. Chị lao công nắm chặt cây lau nhà, ngược mắt nhìn cô từ phía sau. Hứa Thấm có vóc dáng cao ráo, mảnh mai, áo blouse trắng khoác bên ngoài càng tôn lên vẻ nhẹ nhàng, thanh tú, mái tóc dài qua vai được buộc gọn gàng, có vài sợi lòa xòa buông rủ xuống hai bên mang đến cảm giác nữ tính khó tả.

Do dự giây lát, chị lao công khẽ cất tiếng gọi giữa đại sảnh trống trải: “Bác sĩ Hứa!”

Hứa Thấm dừng bước, quay đầu đáp lời: “Sao cơ?”

“Có cứu được người vừa đưa đến không?” Chị ta nói xong liền vô thức nhìn xuống vết máu dưới chân.

Giờ phút này, đại sảnh khoa Cấp cứu im ắng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Ai có thể tin nổi cách đây mấy tiếng, cũng ngay tại chỗ này vừa diễn ra cảnh khóc lóc, la hét, hỗn loạn cơ chứ!

Hứa Thấm gật đầu: “Cứu được rồi.”

Chị lao công nở nụ cười nhẹ nhõm: “Tốt quá, bác sĩ Hứa...” Chị ta hơi cúi người chào Hứa Thấm, không quên động viên cô: “Vất cả cho cô rồi.”

Hứa Thấm khẽ gật đầu coi như đáp lễ rồi quay người rời đi.

Bốn giờ sáng là thời khắc bóng đêm sâu thẳm nhất. Ánh đèn hành lang bệnh viện chói lòa, trong không khí đặc quánh mùi sinh tử, cảm giác ngột ngạt và tanh tưởi không tài nào xua đi được. Cô bỏ hai tay vào túi áo theo thói quen, băng qua hành lang không một bóng người, đang định bước vào văn phòng thì bỗng khựng lại. Cúi đầu, nhú mày nhìn vết bẩn trên giày với vẻ khó chịu, dạ dày cô chợt trào lên cảm giác buồn nôn. Như thể thứ nước lau sàn pha lẫn máu dính dính chưa cọ hết kia sẽ thấm qua mũi giày, xuyên qua mu bàn chân rồi ngấm vào cơ thể cô vậy.

Hứa Thấm vội ngồi xuống ghé dựa, cởi giày ra vứt vào thùng rác. Tuy tất vẫn sạch nhưng cô cũng chẳng buồn giữ lại, cho đi theo đôi giày kia luôn. Ngay sau đó, cô mở ngăn tủ, lấy giấy ướt lau đi lau lại mu bàn chân đến khi làn da đỏ ửng như thể sắp bong tróc mới thôi.

Bấy giờ, Hứa Thấm mới bình tĩnh trở lại, chậm rãi điều hòa hơi thở. Cô vứt giấy ướt đã dính bẩn đi, mở tủ đồ, lấy ra đôi giày dự phòng rồi quay người đi đến bồn rửa tay. Cô lấy xà phòng rửa đi rửa lại những ba lần mới thấy yên tâm.

Xong xuôi, Hứa Thấm rút di động từ túi áo blouse trắng ra xem. Bốn giờ mười phút rồi. Ngoài trời tối đen như mực, phòng Cấp cứu tĩnh mịch như muốn nói rằng: Đêm nay cuối cùng cũng bình yên trôi qua.

Di động thông báo có một cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn từ Mạnh Yến Thần: Cuối tuần về nhà một chuyến.

Hứa Thấm nhìn thấy hốc mắt mình trũng sâu trên màn hình điện thoại. Cô đã làm việc liên tục suốt hai mươi hai tiếng đồng hồ nên lúc này, cơ thể như rã rời, không còn chút sức lực. Cô bỏ tay vào túi áo, ngón trỏ gõ nhịp lên bao thuốc lá và chiếc bật lửa, nhìn chăm chăm vào tầm biển cấm hút thuốc trên tường hồi lâu mới khẽ nhếch môi, đứng dậy đi lên sân thượng.

Cô tựa người vào lan can, châm thuốc hút trong gió đêm. Hút được nửa điếu, phía dưới vang lên tiếng gọi lớn: “Bác sĩ đâu rồi?”

Hứa Thấm đứng thẳng người dậy, nhanh chóng dập tắt điếu thuốc rồi đóng cửa sân thượng, trở về văn phòng rửa tay ba lần. Cô vừa mới tắt vòi nước, một chàng trai người ngợm lấm lem khói bụi chọt xông đến: “Bác sĩ, xin hãy giúp đỡ!”

Hứa Thấm nhìn lướt qua anh ta từ trên xuống dưới, rõ ràng không hề có ngoại thương: “Anh bị thương chỗ nào?”

Người đàn ông mặt chữ điền thờ không ra hơi, xua tay: “Không phải tôi, là người anh em của tôi, anh ấy...”

Anh ta đang trình bày dở thì ba, bốn người đàn ông vô cùng nhếch nhác, bần thiêu, toàn thân ám mùi khói và mùi mồ hôi gắt mũi cùng bước vào. Đám người này đều mặc áo may ô và quần xanh lục, vóc dáng cao lớn, rắn chắc, nhưng ai cũng lồi thối lếch thếch, cánh tay để trần dính đầy tro bụi xám xịt, không biết là công nhân bốc vác từ công trường nào nữa.

Chàng trai mặt chữ điền thở hắt ra rồi chỉ về phía sau. Hứa Thấm nhìn sang, cả đám đàn ông mồ hôi ướt đẫm lưng, thật sự không biết là đang muốn nói đến ai nữa.

“Anh ấy... Anh ấy bị đau răng!” Cuối cùng anh ta cũng nói vào vấn đề chính.

Hứa Thấm khựng lại, quay sang hỏi: “Đau răng à?”

Người đàn ông mặt chữ điền tiếp tục giải thích: “Bác sĩ, cô sang đây xem anh ấy...”

Hứa Thấm ngắt lời: “Phòng Cấp cứu không có chức năng khám Nha khoa, đến khoa Khám bệnh đăng ký đi.”

“Bây giờ, phòng không vẫn chưa mở cửa.” Anh ta phân bua.

Hứa Thấm lạnh nhạt trả lời: “Vậy thì chờ mở cửa rồi đến.”

Cô đi đến trước bàn ngồi xuống, ngẩng đầu lên mới thấy một đám đàn ông đều đang nhìn mình chăm chăm. Cũng chính vào khoảnh khắc này, Hứa Thấm nhìn thấy người đàn ông bị “đau răng” trong đám người kia. Anh đeo khẩu trang, dưới hàng mày rậm là đôi mắt sắc bén, sáng ngời đang nhìn xoáy vào cô, chỉ liếc thoáng qua thôi cũng đủ nhận ra anh nổi bật hẳn so với những người bên cạnh.

Hứa Thấm nhìn thẳng vào anh không chút sợ hãi: “Không nghe rõ sao? Phòng Cấp cứu không có chức năng khám Nha khoa, đến khoa Khám bệnh đi.”

Anh không lên tiếng, trái lại, chàng trai mặt chữ điền hơi nóng nảy, kìm nén sự bực bội, cố gắng lặp lại: “Hiện giờ, khoa Khám bệnh chưa mở cửa, vậy phải làm sao?”

Hứa Thấm thờ ơ như việc không liên quan đến mình: “Cố chịu đi!”

“Cô!” Anh ta siết chặt nắm tay, khễ cắn răng ghì lại cơn phản nộ, cố nhượng bộ: “Vậy cô cho mấy viên thuốc giảm đau đi.”

Hứa Thấm tựa lưng vào ghế, hai tay bỏ vào túi: “Tôi không cho được.”

“Sao lại không cho được? Cô là bác sĩ mà, biết đau răng khó chịu đến mức nào không?” Dường như anh ta không thể chịu nổi thái độ thờ ơ của Hứa Thấm nữa, giọng nói đã bắt đầu gắt gỏng.

Hứa Thấm bình thản trả lời: “Không chết đâu mà sợ.”

Chàng trai mặt chữ điền cho rằng cô đang làm khó, giọng nói không còn giữ được bình tĩnh: “Cô nói thế mà nghe được à?”

Hứa Thấm nhìn anh ta không chút cảm xúc: “Tôi đã kiên nhẫn với kiểu quấy rối của các người lắm rồi đấy!”

Người đàn ông nổi giận: “Tôi thấy cô...”

Một người khá lớn tuổi đi đến kéo bạn mình lại, ôn tồn giải thích: “Bác sĩ, cô hiểu lắm rồi, tại khi này cậu ta không nói rõ ràng. Bạn tôi bị đau răng không phải do sâu mà là bị thương trong lúc làm việc, răng bị gãy mất rồi. Cô có thể xem thử...” Anh ta vừa nói vừa quay người định cởi khẩu trang của người đàn ông kia ra.

Hứa Thấm cúi đầu lật bệnh án, tiếp tục giọng đều đều: “Đừng cởi, tôi không phải nha sĩ, không khám được đâu.”

“Vậy có thể cho vài viên thuốc không? Để giảm đau một chút ấy.” Người đàn ông kia cố gắng thương lượng.

Hứa Thấm đóng “bộ” bệnh án lại, giọng nói mất kiên nhẫn: “Không cho được, muốn tôi nói mấy lần nữa hả?”

Cô còn chưa dứt lời thì người đàn ông mặt chữ điền không nhin được nữa, bước nhanh đến chỉ thẳng tay vào mặt Hứa Thấm: “Cô có tin tôi...”

“Dương Trì!” Người đàn ông đeo khẩu trang chột cất tiếng quát lạnh lùng.

Tiếng nói kia ẩn nhẫn và trầm thấp, nhưng từng âm rõ ràng. Hứa Thấm bất giác ngước mắt lên nhìn anh. Vẫn là ánh mắt ấy, đôi mắt vừa đen vừa sáng đang nhìn cô đăm đăm.

Anh đứng dậy khỏi ghế, bỏ lại một câu: “Làm phiền rồi.”

Hứa Thấm im lặng.

Người đang ông đeo khẩu trang định bước bỗng dừng lại, thản nhiên hỏi: “Khoa Khám bệnh mở cửa lúc mấy giờ?”

“Tám giờ.”

“Cảm ơn.”

“Không có gì.”

Thấy anh đứng dậy đi ra ngoài, Dương Trì bực bội đuổi theo: “Đội trưởng Tống, anh...”

Tống Diệm đã quay người rời đi nên những người khác đành cất bước theo, chỉ còn mình Dương Trì vẫn không tìm được cơn cớ giận, chỉ ngón tay vào mặt Hứa Thấm một lúc mà không nói được gì, đành hậm hực giậm chân đuổi theo.

Dương Trì đuổi theo nhóm Tống Diệm, cơn giận vẫn chưa thể nào nguôi: “Mẹ kiếp, con bác sĩ kia thật quá quái. Tôi phải kiện cô ta mới được. Khi này vào cửa, tôi thấy số khiếu nại ở bên phải cổng lớn. Giang Nghị, cậu đi với tôi.”

Giang Nghị thở dài: “Tôi sợ có kiện cũng vô ích thôi. Đây là Bệnh viện Quân y số Ba, người không có “cơ” không vào được đâu. Cô gái kia vênh váo lắm, ai biết hậu thuẫn thế nào chứ!”

Tống Diệm đi xuống bậc cầu thang mới cởi khẩu trang ra, nhỏ một ngụm nước bọt lẫn máu vào thùng rác.

Giang Nghị có chút lo lắng, hỏi: “Đội trưởng Tống, không sao chứ? Nếu thật sự không chịu được nữa thì gọi cho cấp trên đi.”

Tống Diệm lắc đầu: “Không sao, đi thôi.”

Dương Trì cứ đứng chôn chân trên bậc cầu thang không nhúc nhích, nghĩ ngợi một hồi vẫn cứ cảm thấy không nuốt trôi cơn tức này, quyết định quay lại: “Không được, tôi phải đi kiện cô ta mới hả dạ.”

Tống Diệm gọi giật lại: “Thôi đi.”

Dương Trì không chịu: “Không được, vừa nghĩ đến cô ta tôi đã muốn nóng điên rồi. Mặc kệ có ích hay không, tôi cũng phải làm cho ra nhẽ mới được.”

Tống Diệm đành giọng lặp lại lần nữa: “Tôi bảo cậu thôi đi cơ mà!”

Dương Trì cứng đầu không nghe, hùng hổ quay người chạy lên.

Tống Diệm lớn tiếng mắng: “Mẹ kiếp, cậu cãi lộn tôi phải không?”

Nghe thấy thế, Dương Trì bèn khựng lại, người hơi đổ nghiêng về phía trước theo quán tính.

Tống Diệm quát: “Đứng im đấy cho tôi... Nghiêm!”

Dương Trì đứng thẳng lưng.

Tống Diệm hít cảm hương về phía đường lớn: “Về đơn vị!”

Dương Trì thẳng lưng quay người, bước xuống cầu thang.

Trời tang tảng sáng, ngoài phố thưa thớt bóng người và xe cộ qua lại. Một chiếc xe cứu hỏa đang đỗ bên kia đường. Giang Nghị đi đến, định nói gì đó nhưng thấy Tống Diệm cau mày, cúi kính hất đầu về phía xa xa. Giang Nghị đứng nghiêm, giơ tay chào rồi đuổi theo Dương Trì.

Tống Diệm vẫn đứng đấy, cầm khăn trang lau qua loa khuôn mặt nhem nhuốc. Sơ ý động phải chỗ răng đau, anh rên khẽ một tiếng nhưng vẫn cố chịu đựng, đầu lưỡi liếm qua chỗ răng ấy theo thói quen rồi lại nhỏ một ngụm nước bọt lẫn máu sang bên cạnh.

Mẹ nó, đau răng đúng là khó chịu chết đi được!

Tống Diệm quay đầu lại nhìn về phía văn phòng Hứa Thâm giây lát rồi lập tức dời mắt.

Giang Nghị vừa lên xe, Dương Trì liền nói ra thắc mắc của mình: “Sao tôi thấy hôm nay Đội trưởng Tống cứ là lạ thế nào ấy?”

Giang Nghị hít cảm hỏi: “Muốn nói gì?”

Dương Trì nhíu mày phân vân: “Với tình tính của anh ấy, như bình thường đã sớm nổi cơn tam bành rồi.”

Giang Nghị cười nhẹ: “Chắc đối phương là nữ thôi.”

Dương Trì lớn tiếng phản đối: “Con người Đội trưởng Tống chẳng khách sáo với phụ nữ lắm đâu... Chắc tại thấy cô ta xinh đẹp đây mà.”

Anh ta còn chưa nói hết câu thì bị Tống Diệm lúc đó đang kéo tay nắm cửa xe nhảy lên vỗ một cái vào gáy đau điếng.

Tống Diệm lập tức ôm đầu xin tha: “Im ngay đây!”

Tống Diệm nghiêm mặt: “Lái xe.”

Chiếc xe cứu hỏa màu đỏ chậm rãi lăn bánh. Đường phố lác đác bóng người, đèn đuốc dần tắt khi sắc trời đã bắt đầu hửng sáng.

Tống Diệm vất tay lên cửa sổ, điều thuốc kẹp nơi ngón giữa đã cháy đến đầu lọc. Anh quay đầu nhìn đám anh em đang ngủ vạ vật trong xe, rít hơi thuốc cuối cùng rồi chậm rãi nhả khói.

Cảnh tượng ở bệnh viện khi nãy chợt hiện về trước mắt. Cô hai tay đút túi áo, ngồi dựa lưng vào ghế, chiếc cằm khẽ hất, biểu cảm hờ hững nhìn anh không cảm xúc.

Hệt như năm đó.

Tống Diệm không ngờ cô đã về nước, hơn nữa còn không nhận ra mình.

Haiz, thoáng cái đã sắp mười năm rồi.

Chương 2

Type: P.anh

Sau khi tan ca, Hứa Thấm đi đến khu khám bệnh tầng chín của khoa Bông tìm giáo sư Từ Khăng. Tối qua, trong lúc phẫu thuật, cô đã nảy sinh một nghi vấn nho nhỏ, định thỉnh giáo ông.

Lúc này là tám giờ sáng, Từ Khăng không có ở bệnh viện. Hứa Thấm hỏi y tá mới phát hiện ra mình nhớ nhầm ngày. Hôm nay là thứ Bảy, giáo sư Từ nghỉ trực, cô lại cứ tưởng là thứ Sáu. Gần đây cô mệt đến mức trời đất quay cuồng, thời gian đảo lộn luôn rồi. Hứa Thấm ra sức day sống mũi, định thần một lúc rồi quay người đi về phía thang máy, lúc ngang qua phòng vệ sinh lại vô tình nghe thấy tên của mình được nhắc tới trong đoạn hội thoại của ai đó.

“Nghe nói sau khi Hứa Thấm rời khỏi khoa Cấp cứu sẽ được thăng chức thành bác sĩ chủ trị đấy.” Đây là giọng của Dương Tư Giai. Cô ta và Hứa Thấm vào bệnh viện cùng thời điểm, từ vị trí bác sĩ thực tập lên bác sĩ nội trú.

“Gì cơ? Bác sĩ chủ trị á?” Chu Nhàn là tiền bối của họ, giọng nói bộc lộ rõ vẻ bất mãn. “Sao cô ta lại được ưu ái như thế? Bởi vì từng du học ở Mỹ hả? Cô ta đến bệnh viện này mới được có mấy năm thôi mà, đã đủ kinh nghiệm đâu?”

“Cho nên lúc cô ta được điều đến khoa Cấp cứu, em đã đoán là để che giấu lời dị nghị của người khác rồi mà. Quả nhiên... đến khi quay trở về sẽ được lên chức bác sĩ chủ trị. Tuy không danh chính ngôn thuận cho lắm nhưng lại chẳng ai bắt được lỗi gì cả. Họ sẽ nói đây là đặc cách cho mà xem.” Dương Tư Giai vươn tay tới vò nước, thương hại nhìn Chu Nhàn. “Em cảm thấy đáng lẽ danh sách luân chuyển này phải thuộc về chị mới

đúng. Chị lớn tuổi hơn cô ta, kinh nghiệm cũng nhiều hơn cô ta. Nhưng đành chịu thôi, người ta có chống lưng mà.”

Chu Nhân khinh thường cười nhạt, vừa nhanh chóng rửa tay vừa mạnh miệng nói: “Muốn tìm quan hệ thì ai mà chẳng tìm được, quay trọng là phải xem tìm được ai kìa! Vào được Bệnh viện số Ba này, có mấy người không có gia thế và tiền bạc cơ chứ!”

Dương Tư Giai lắc đầu: “Ừm, nhưng bối cảnh của cô ta không phải dạng vừa đâu. Em nghe nói cô ta vốn họ Mạnh, vì không muốn phô trương nên mới đổi họ đấy!”

“Họ Mạnh ư?” Chu Nhân chần chừ giây lát, dè dặt hỏi lại: “Con gái của... Tham mưu trưởng sao?”

Dương Tư Giai nhún vai.

Chu Nhân không nói tiếp nữa, hậm hực rửa tay, động tác mạnh bạo như thể trút giận, rồi rút khăn giấy lau lấy lau để. Nhưng dù nín nhịn thế nào vẫn không nuốt trôi được cơn giận này, cô ta ném thẳng khăn giấy vào thùng rác: “Không muốn phô trương ấy hả? Nực cười! Không muốn phô trương thì đừng có đi cửa sau. Có gan thì đừng cướp vị trí của người khác. Tôi chịu đựng đủ rồi, sau này mà còn phải làm chung với cô ta nữa, tôi sẽ...”

Chu Nhân bỗng nghẹn lời khi thấy bóng người không biết xuất hiện từ lúc nào. Hứa Thấm hai tay đút túi, tựa hồ vào cạnh cửa, đôi mắt đen láy không chút gợn sóng, cứ thế lẳng lẳng nhìn cô ta, hờ hững hỏi: “Không muốn làm chung với tôi à? Có cần tôi giúp chị nói một tiếng với Viện trưởng không?” Bởi vì mệt nhọc quá độ nên lúc này, giọng cô khản đặc.

Chu Nhân mím môi nhìn cô, không nói được tiếng nào, chỉ có ánh mắt bỗng trở nên khẩn trương, xấu hổ, hàm chứa ý cầu xin.

Hứa Thấm chống khuỷu tay lên tường, đẩy người thẳng lên, hất cằm liếc nhìn cô ta một cái rồi mới quay người rời đi.

Lúc cô xuống đến tầng hầm gửi xe, người bảo vệ nhiệt tình chào hỏi: “Bác sĩ Hứa tan ca rồi à?”

Hứa Thấm mỉm cười gật đầu thay lời chào hỏi rồi cho xe tăng tốc chạy ra khỏi bãi đỗ. Ánh nắng buổi sáng rực rỡ vô cùng, thậm chí có lúc khiến cô không tài nào mở mắt ra nổi.

Mạnh gia ở khu đại viện phía tây thành phố, cách Bệnh viện số Ba khá xa. Bố thương cô làm việc cực khổ, sợ đi lại vất vả nên mua cho cô một căn hộ ở khu hoa viên Tông Lư ngay bên cạnh bệnh viện, chỉ chạy xe mất mười phút, đi làm rất thuận tiện.

Căn hộ rất mới, mặt hướng phía nam, lưng quay phía bắc, không gian rộng rãi. Một mình Hứa Thấm ở có phần trống trải nhưng không mang cảm giác cô độc. Lưu lạc nhiều năm, cô đã quá quen với cuộc sống một mình giữa thành phố rộng lớn thế này rồi.

Có lẽ do liên tục thức đêm nên cổ họng Hứa Thấm bỏng rát. Cô nhớ mang máng trong nhà có ấm đun nước, nhưng không thể nào nghĩ ra nổi đã bị mình vứt ở xó nào rồi. Cuối cùng, lục tìm trong tủ bát hồi lâu, cô mới lôi ra được chiếc hộp bằng giấy mới nguyên, bên trong là chiếc ấm còn chưa dùng lần nào. Cô cẩn thận rửa vài lần mới thấy yên tâm, sau đó lấy hai chai nước khoáng đổ vào, đặt lên mặt bàn, vừa định cắm điện đun nước thì phát hiện ra phía cắm là loại ba chấu.

Hứa Thấm giơ phích cắm lên nhìn chăm chăm, im lặng vài giây rồi thở dài bất lực. Không biết ông quản gia mua cái ấm này ở đâu nữa, mất công cô lau rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài những ba lần cơ đấy!

Cô chán nản vứt phích cắm sang một bên, quay người tìm chai nước khoáng còn lại, vặn ra uống. Nước lạnh làm cổ họng cô thêm đau đớn. Cau

mày cổ nhịn uống cho xong, cô vào phòng vệ sinh gội đầu tắm rửa, sau đó sấy khô tóc, lên giường ngủ.

Hứa Thấm ngủ rất say. Trong cơn mơ màng, hình như cô nghe thấy âm thanh giống tiếng còi hú. Tiềm thức nhận ra không phải xe cứu thương nên cô cũng chẳng buồn mở mắt. Mãi cho đến một khắc nào đấy...

Bỗng nhiên, tiếng chuông cửa đầy giục giã kèm theo tiếng gõ kịch liệt truyền đến: “Cô Hứa! Cô Hứa!”

Hứa Thấm choàng tỉnh giấc, tiếng còi hú ngoài cửa sổ vang dội đến tận chân trời.

Đứng ở cửa là cậu bảo vệ đang lo lắng sợ hãi, mồ hôi đầm đìa, thúc giục: “Cô mau xuống dưới đi ạ! Phố Ngũ Phương đang cháy, xe của cô chặn ngay lối thoát hiểm rồi.”

Hứa Thấm tỉnh táo ngay lập tức, vội vàng mang giày vào: “Tôi xuống ngay đây!”

“Cô mang theo chìa khóa xe đi!” Cậu ta gọi với vào nhà dặn dò.

Hứa Thấm đóng cửa lại mới nhớ ra, hỏi kỹ: “Đó là lối thoát hiểm dành cho xe cứu hỏa à? Tôi thấy mấy nhà khác đều đổ ở đấy mà.”

Cậu bảo vệ mếu máo: “Phải ạ! Đều chặn hết chỗ đó rồi nên mới xảy ra chuyện lớn đấy. Cô mau đi đi, tôi còn phải chạy đi thông báo cho mấy chủ xe khác nữa.” Cậu ta vừa chạy vừa than: “Toi rồi, toi rồi, lần này toi thật rồi!”

Trước khi bước vào thang máy, Hứa Thấm thoáng nhìn ra cửa sổ, thấy một cột khói dày đặc bốc lên cách đó không xa.

Hoa viên Tông Lư là khu chung cư cao cấp nổi tiếng, giá nhà cao gấp hai, ba lần mấy khu lân cận. Nó mới được khai thác không lâu, xung quanh đã có đủ các tòa nhà văn phòng, trung tâm thương mại...

Nhưng đường Ngũ Phương ở ngay nơi trung tâm sầm uất này lại là một khu dân cư nghèo xập xệ. Thời Dân quốc, đây là nơi tụ họp của các nghệ nhân, sau này dần dần phát triển thành con phố buôn bán và trở thành nơi sinh sống của dân nghèo thuộc đáy tầng xã hội.

Mấy năm trước, lúc phía đông thành phố được đưa vào khai thác, chính quyền đã lên kế hoạch phá bỏ và di dời dân cư phố Ngũ Phương. Song khu vực này vốn đông đúc, phần lớn các hộ gia đình không có quyền sử dụng đất hợp pháp nên chủ đầu tư không chịu bồi thường thỏa đáng. Nếu họ rời khỏi đây sẽ không có nơi nào để ổn định cuộc sống. Đôi bên vì vấn đề tiền bồi thường mà mãi không thống nhất được, có lần còn ầm ĩ đến mức phải ra tay cưỡng ép phá dỡ, đuổi người.

Đúng lúc ấy, có một đạo diễn nổi tiếng trong nước chọn phố Ngũ Phương để quay bộ phim nói về nạn hỏa hoạn của mình. Bây giờ, các giới mới bắt đầu hô hào bảo vệ lịch sử văn hóa của thành phố, đòi giữ lại nét cổ kính của con phố. Chuyện càng lúc càng lớn, phố Ngũ Phương bỗng trở thành thẳng cảnh nổi danh, vì thế chính quyền không còn cách nào tiến hành phá dỡ nữa.

Năm tháng trôi qua, nơi đó đã trở thành kỳ quan hiện tại. Giữa những tòa cao ốc chọc trời nằm san sát trong khu vực CBD (*) hiện đại kiểu Âu, giữa những con đường thẳng tắp, xe cộ đông nghịt, nơi tầng lớp trí thức ăn mặc chỉnh tề lao đi vội vã trong dòng chảy hối hả của cuộc sống là con phố cổ Ngũ Phương với nhà cửa xập xệ, hàng quán trải dài, người buôn bán hoặc dân ngụ cư nhốn nháo, huyên náo.

(*) CBD là viết tắt của Central Business District - khu vực trung tâm hành chính và thương mại của một thành phố. Đây là nơi sầm uất, nhộn

nhịp và tập trung rất nhiều nhà cao tầng.

Vậy mà dân bản xứ lại ví von nơi này là “công viên trung tâm New York”.

Hoa viên Tông Lư nằm ngay bên cạnh con phố Ngũ Phương, tính ra chỉ cách nhau một con ngõ. Bởi vì tầng hầm đỗ xe của hoa viên gặp vấn đề, đang phải đóng cửa sửa chữa, dân sống trong khu chung cư không còn chỗ đỗ xe nên có vài hộ đành đỗ tạm bên ngoài. Con ngõ sau lưng hoa viên trở thành nơi lựa chọn đầu tiên của họ.

Từng chiếc xe sang chảnh cứ thế nối đuôi nhau đỗ thành hàng dài dọc con ngõ, chỉ chừa lại một làn đường. Vốn đang yên đang lành, ai ngờ lại xảy ra hỏa hoạn cơ chứ!

Hứa Thấm ra khỏi khu chung cư theo lối cửa sau, chạy vội đến con ngõ nhỏ. Tiếng còi cứu hỏa rú lên đỉnh tai nhức óc, dòng người ùn ùn lao ra, ai ai cũng hoảng loạn chạy trốn chết. Đàn ông thì dắt díu vợ con, thành niên thì dìu đỡ người già và trẻ nhỏ. Giữa cảnh tượng hỗn loạn ấy, có mấy lính cứu hỏa đang hướng dẫn đám người sơ tán: “Đừng chen lấn, đi bình thường thôi, đừng chạy!”

Hứa Thấm không nhìn rõ tình hình bên trong, chỉ thấy đám khói đen bốc lên cuồn cuộn, ùa về phía khu cao ốc CBD gần đó theo cơn gió táp.

Không ít người đang chậm chạp di dời xe giữa đám đông. Mấy chiếc xe cứu hỏa bị ngăn ngoài ngõ, đèn đỏ trên xe nhấp nháy lóa mắt, tài xế nóng ruột tới mức chửi um lên: “Chủ xe đâu? Mau đến dời xe đi!”

Những chiếc xe đỗ đầu ngõ dời đi trước, xe cứu hỏa từ từ chạy vào trong, nhưng mới nhích được một đoạn lại bị chặn đứng.

Dọc theo đường đi, tiếng phụ nữ la hét và tiếng khóc của trẻ nhỏ vẫn vang lên không ngừng. Nước chảy tràn trên mặt đất, lính cứu hỏa lôi ống

nước từ trên xe xuống, nhưng chiều dài ống có hạn, chỉ có thể phun nước qua một bức tường.

Một phần nước từ ống dội ngược trở lại, xối dọc theo vách tường và tán cây gần đó, lộp độp trút xuống tóc và áo của Hứa Thấm. Cô chạy đến bên cạnh xe, lấy chìa khóa ra, vừa định mở cửa thì một người phụ nữ lao ngang qua, va vào cô. Xui xẻo thang, chùm chìa khóa rơi xuống đất, văng vào gầm xe.

Hứa Thấm quỳ mọp xuống, thấy dưới gầm xe nước bắn lên lách, cô bỗng rùng mình nhưng vẫn khè cắn răng, hít thật sâu trấn áp sự khó chịu, vươn tay cố với lấy chìa khóa nhưng không được.

Nhìn từ gầm xe, cô thấy những đôi giày chuyên dụng đang vội vã lướt qua, hướng về phía bên kia. Rồi bỗng ống quần màu xanh có viền vàng dạ quang của hai lính cứu hỏa xuất hiện ngay trước tầm mắt.

“Chắc là không liên lạc được với chủ mấy chiếc xe còn lại rồi, làm sao đây?” Giọng một người đàn ông đầy lo lắng cất lên.

Một người khác cất tiếng lạnh lùng và bức bối: “Mẹ kiếp, dọn sạch hết cho tôi!”

“Dọn thế nào được?” Người kia ngẩn ra.

“Không dọn đi để chỗ này cháy thành bình địa luôn à? Tất cả qua đây, đẩy xe!” Một người đàn ông đi từ đầu kia, cứng rắn ra lệnh.

“Đội trưởng Tống anh nhìn mấy biển số này đi, đều là...” Có người tỏ ra e dè.

“Mẹ nó, sợ cái gì?” Xảy ra chuyện gì cứ đổ cho tôi.” Giọng người đàn ông cứng rắn, âm thanh vang vang ngay trên đầu Hứa Thấm.

Hứa Thấm bò sát đất, cuối cùng cũng lấy được chùm chìa khóa trong vũng nước bẩn. Cô vịn cửa xe đứng lên, nghe thấy tiếng mắng chửi giận dữ ngay phía sau lưng, là giọng của người đàn ông đang nổi cơn tam bành lúc này: “Xe của cô hả? Có biết đây là lối thoát hiểm dành cho xe cứu hỏa không?”

Hứa Thấm ấn nút, mở cửa xe, quay đầu lại xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi...”

Tống Diệm mặc đồng phục cứu hỏa, đầu đội mũ bảo hiểm đang đứng sau lưng cô. Hàng mày cau chặt, anh hết sức cau kính nhìn cô, thậm chí còn mang theo chút khó chịu.

Đầu óc Hứa Thấm bỗng trở nên trống rỗng, trong khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt kia, tâm trí cô bỗng mờ mịt.

Tống Diệm không hề khách sáo đẩy cô một cái, quát lên: “Mẹ nó, cô còn đứng đực ra đấy làm gì? Mau lái xe đi!”

Lảo đảo đụng vào thân xe, Hứa Thấm mới hoàn hồn. Xung quanh rối ren hỗn loạn, lúc cô quay đầu, Tống Diệm đã sải bước chạy về phía một chiếc xe khác.

Cô ngồi vào ghế lái, tra chìa khóa vài lần mới vào được ổ, sau đó khởi động xe, từ từ chạy theo dòng người ra khỏi con ngõ hỗn loạn. Lúc ngang qua Tống Diệm, cô còn thoáng liếc nhìn anh một cái.

Tống Diệm đang cùng mấy lính cứu hỏa đẩy xe. Người nào người nấy đều gào lên lấy hơi, dốc hết sức lực đến độ trán nổi gân xanh. Một bên xe bị hất lên, chiếc xe đổ nghiêng vào ven đường, đụng phải thân cây khiến lá rơi lá tả.

Họ không hề ngừng nghỉ, lập tức đi về phía một chiếc xe vô chủ khác. Theo sau họ là ánh đèn cứu hoả vẫn lập lòe, kiên nhẫn trườn về phía trước

từng chút, từng chút một.

Trong gương chiếu hậu, bóng dáng anh càng lúc càng nhỏ rồi dần khuất dạng.

Hứa Thấm nhớ, nhà của Tống Diễm ở phố Ngũ Phương.

Đến khi xe đỗ an toàn bên ngoài khu chung cư, nhịp tim Hứa Thấm đã bình ổn trở lại. Nhớ đến ánh mắt nhìn mình như thể đám dân cư vô tri ngu xuẩn khi nãy, cô nghĩ: Tống Diễm hoàn toàn không nhận ra mình nữa rồi.

Anh đã quên cô rồi.

Cô liếc nhìn đám người chạy nhốn nháo phản chiếu qua kính chiếu hậu, sau đó lấy điện thoại ra, gọi cho trung tâm Cấp cứu của bệnh viện.

“Phố Ngũ Phương xảy ra hỏa hoạn, đã thấy báo cháy chưa?”

“Xe cứu thương đã đến rồi.”

Hứa Thấm buông di động, lấy chiếc dây chun màu đen buộc bừa tóc lên. Sau đó, cô dứt khoát xuống xe, chạy trở lại con ngõ.

Chương 3

Type: Thùy Miên

Trên mấy tòa nhà CBD xung quanh, đám nhân viên văn phòng chen chúc bên cửa sổ sát đất, thi nhau giơ điện thoại lên quay phim, chụp ảnh.

Phố Ngũ Phương chìm trong khói lửa. Người bên trong thì chạy thực mạng ra ngoài, người bên ngoài lại tụ tập hóng hớt cảnh nhốn nháo bên trong. Cả con đường đông nghịt đến mức nước chảy cũng không lọt.

Hứa Thấm cố hết sức để chen qua rừng người chật như nêm đến tận đầu ngõ, thấy lính cứu hỏa đã căng dây phong tỏa, đang gào khản cả cổ với mấy người vây quanh chụp ảnh: “Tất cả giải tán, giải tán đi... Này, nói cô đấy, còn chạy vào trong làm gì?”

Hứa Thấm nhanh chóng đáp: “Tôi là bác sĩ.”

Anh lính cứu hỏa gầy còm nghi ngờ nhìn cô: “Bệnh viện nào?”

Hứa Thấm: “Bệnh viện Quân y số Ba.”

Đối phương nhấc dây cách ly lên, cô khom người chui qua, chạy vào ngõ.

Mấy chiếc xe lấn chiếm lòng đường bị hất sang một bên, năm ngửa chổng chơ trên vỉa hè, mở lối cho xe cứu hỏa len vào bên trong. Lính cứu hỏa kéo vòi áp suất phun nước vào một dãy nhà đang cháy. Mùi khét lẹt ẩm ướt pha lẫn khói đen ập thẳng vào mặt khiến Hứa Thấm giàn giụa nước mắt.

Phố Ngũ Phương đều là nhà cổ, có không ít căn làm bằng gỗ. Không những thế, nơi đây lại được xây liền kề, không gian chật hẹp, thế lửa

khuếch tán cực nhanh. Tuy giờ đã mở hết bốn xe nước cao áp nhưng cơn hỏa hoạn không hề có xu hướng yếu đi.

Phần lớn dân cư đã được sơ tán, chỉ còn mấy người lính cứu hỏa đang tác chiến. Mấy Đội trưởng và Chỉ đạo viên của Trung đội Phòng cháy Chữa cháy lân cận đang họp lại xem bản đồ địa hình. Xe cứu hỏa đổ nối tiếp nhau, kéo dài trên trục đường chính trong khu dân cư. Thế lửa bắt đầu lan rộng, khu phía trong hầu hết là ngõ nhỏ lối nhỏ, xe cứu hỏa không tài nào tiến vào được, chỉ có thể dùng vòi áp suất phun nước tới.

Tổng Diệm đề nghị: “Cử phân đội nhỏ đi vào dập lửa.”

Đội trưởng Trung đội Phòng cháy Chữa cháy phố Ngũ Phương lại cho rằng không ổn: “Tôi phản đối.”

Tổng Diệm: “Tại sao?”

“Khu này có rất nhiều nhà bị đánh giá mức độ rủi ro khá cao. Lửa vẫn còn đang cháy, nhà rất dễ sập, nguy hiểm vô cùng. Chưa kể thông tin viên điều tra cho biết, người trong dãy nhà này đã chạy ra hết rồi, không còn ai ở bên trong cả. Thật sự không cần thiết phải mạo hiểm như thế.”

Một Đội trưởng Trung đội khác gật đầu hưởng ứng ngay: “Tôi đồng ý.”

Nhưng Tổng Diệm lại lắc đầu, chỉ vào bản đồ: “Mấy anh nhìn đi. Bây giờ đám cháy đang tập trung ở khu vực nhà cửa bằng gỗ này, hiện còn chưa được khống chế. Nếu lửa đi sâu thêm nữa, vào đến khu vực này...” Ngón tay Tổng Diệm chỉ vào khu vực kế bên: “Khu này toàn là nhà gỗ từ thời Dân quốc, một khi lửa lan đến đây thì đã muộn. Đến lúc đó, diện tích hỏa hoạn sẽ tăng lên gấp đôi, mà thậm chí còn có thể lớn hơn nữa, có khả năng vượt ngoài tầm kiểm soát. Huống hồ...”

“Huống hồ cái gì?” Mấy người đồng thanh hỏi lại.

Tống Diệm nhếch môi: “Trong dãy nhà này có rất nhiều người độc thân đến từ tỉnh khác, cho dù có một, hai người đang bị kẹt trong đám cháy cũng chẳng có ai phát hiện ra cả.”

Sắc mặt mọi người đột ngột trở nên nghiêm trọng. Chỉ đạo viên lập tức ra quyết định: “Làm theo lời Tống Diệm đi. Tập hợp!”

Mấy đội lập tức đeo bình chữa cháy, vòi áp suất được phun nước yểm trợ, xuất phát theo tuyến đường của đội mình lao thẳng vào hiện trường hỏa hoạn.

Lúc Hứa Thấm chạy đến, chỉ còn thấy bóng lưng Tống Diệm thấp thoáng rồi khuất sau màn khói lửa mịt mù. Những đường kẻ vàng dạ quang trên áo anh lóe sáng giữa đám khói đen rồi chìm ngấm.

Nhiệt độ hầm hập, khói hun lửa đốt. Hứa Thấm che mũi ho khù khụ, lùi lại chừng mười mấy mét. Mặt cô bị hơi nóng hun đến đau rát, không biết mấy người lính cứu hỏa đi vào trong đám lửa kia sẽ còn ra sao nữa.

Họ vừa đi vào không lâu, một tiếng nổ rền vang bỗng dội tới.

Chỉ đạo viên Sách Tuấn vội vớ lấy bộ đàm: “Tống Diệm! Tống Diệm! Tình hình thế nào?”

Bộ đàm vang lên tiếng rè rè rồi truyền đến tiếng cười thản nhiên: “Bình gas nhà nào đó nổ thôi. Sao thế? Sợ tôi ngóm à?”

Sách Tuấn ghen lời: “Thằng quỷ! Cậu nghiêm túc một chút cho tôi.”

“Cúp đây.” Tiếng đáp gọn lỏn rồi tắt ngúm.

“Không có lệnh, không được đi vào nhà!” Tống Diệm hô lớn, tuân tự chỉ huy đội viên dập lửa. Mấy người lính cứu hỏa chia nhau ra chạy đến các

ngõ nhỏ quanh co, dùng bình xịt vào đám cháy.

Trước biển lửa mênh mông, mọi người tận lực tạo thành một vành đai phong tỏa, ngăn không cho thể lửa lan rộng. Đúng lúc này, loáng thoáng có tiếng một thanh niên gào khóc: “Cứu tôi với!”

Tống Diệm là người đầu tiên nghe thấy. Anh giơ tay lên ra hiệu, mấy người xung quanh dừng lại, cùng nín thở dón tai lên nghe ngóng, phán đoán phương hướng nạn nhân trong tiếng lửa nổ lộp độp. Giọng nói kia dần rõ ràng hơn: “Cứu với! Có ai không? Cứu với!”

“Mẹ kiếp!” Tống Diệm mắng một câu, lại quát: “Toàn bộ ngừng đầu lên, tìm kỹ cho tôi.”

Dương Trì phát hiện ra trước tiên: “Đây rồi!”

Tống Diệm cúi âm lên: “Mẹ nó, là ở hướng quái nào?”

Dương Trì hô lớn: “Mười một giờ.”

Một thanh niên đang tựa vào cửa sổ chống trộm tầng ba, thều thào kêu cứu. Cậu ta vừa thấy Tống Diệm liền gào khóc: “Cứu... cứu tôi! Xin hãy cứu tôi với!”

Tiểu Cát chạy đến: “Đội trưởng Tống, tôi và Giang Nghị sẽ đi vào cứu người.”

Tống Diệm quét mắt nhìn tổng thể tòa nhà kia, phán đoán: “Không được. Tòa nhà này được chia thành các phòng nhỏ để cho thuê, nếu mỗi hộ thuê đều có một bình gas thì cậu có mười cái mạng cũng không trở về được đâu.”

Đang nói thì một trận gió cuốn qua, luồng khói cuộn trào như mây đen ủa ra từ cửa sổ, người trên lầu không còn động tĩnh gì nữa.

Tống Diệm lập tức cởi đồ phòng hộ, cả người mướt mồ hôi nhưng khí nóng lập tức khiến mồ hôi trên người anh bốc hơi hết.

Giang Nghị kinh hãi: “Đội trưởng Tống, lần trước anh cởi đồ phòng hộ đã bị xử phạt rồi đấy.”

Tống Diệm liếc nhìn cậu ta: “Nơi này chỉ có mấy người chúng ta, ai trong bọn cậu dám nói ra, hả?”

Mọi người đều im bật.

Tống Diệm tay không bám lấy đường ống thoát nước dọc trên tường, chỉ vài ba cú đạp đã trèo lên đến tầng ba, nhìn vào trong thì thấy người thanh niên kia đã ngất lịm. Cửa sổ chống trộm nóng bỏng tay, nhưng anh vẫn nắm lấy, ra sức giật.

Anh vắt vẻo ngoài bờ tường, một chân đạp lên gờ đặt máy điều hòa, một chân bám lấy đường ống nước, cúi đầu xuống hô: “Dây!”

Tiểu Cát lần lượt ném hai sợi dây thừng lên, Tống Diệm buộc chặt vào cửa sổ chống trộm: “Được rồi!”

Bảy tám người lính cứu hỏa bên dưới gồng sức kéo đầu dây còn lại: “Một, hai, ba!”

Khung cửa sổ chống trộm rơi ầm xuống. Tống Diệm lập tức xoay người tránh né, giẫm lên mái hiên che mưa của nhà kế bên. Sau đó, anh đạp chân lên vách tường, mượn lực tung mình nhảy vào tầng ba.

Nhiệt độ khiến căn nhà nóng hầm hập như một cái lồng hấp, khói đen ngập ngụa. Anh nheo mắt lại, cấp tốc quấn sợi dây vào eo người thanh niên, đầu còn lại buộc vào góc cửa sổ, chuyển cậu ta xuống dưới.

Dương Trì tiếp được người thanh niên kia, lập tức công ra ngoài.

Thời điểm Tống Diệm vừa định tung mình xuống lầu thì ngọn lửa đã giương nanh múa vuốt, lướt qua cánh cửa bị đốt rụi hoàn toàn, lan vào gian phòng đơn chật hẹp.

Tống Diệm nhìn bình gas nơi góc phòng, quát với đám người bên dưới: “Mau tránh ra!”

Anh tung mình nhảy xuống lan can, bắt lấy sợi dây, thoăn thoắt trượt xuống. Cùng lúc đó, một tiếng nổ kinh hoàng vang lên. Thủy tinh, nhôm hợp kim, vách tường, ván gỗ... toàn bộ đều bị nổ văng ra ngoài.

Cửa sổ cũng nổ tung, Tống Diệm rơi xuống.

Những tiếng nổ cứ thế rền vang liên tiếp trong đám cháy, cột khói ngút dân, số đông lính cứu hỏa đeo bình chữa cháy vội vã chạy vào giúp đỡ. Bỗng có người lính cứu hỏa cũng một thanh niên lao ngược ra: “Bác sĩ ở đâu? Ai biết cấp cứu?”

Hứa Thấm rảo bước chạy đến: “Tôi!”

Dương Trì mặt mày đen nhẻm, ngẩng đầu lên thấy Hứa Thấm thì chợt sững sốt.

Hứa Thấm cũng nhận ra cậu ta, nhưng không rảnh để ý làm gì. “Còn không mau thả người xuống!”

Dương Trì lập tức đặt người kia xuống đất.

Hứa Thấm vội vã kiểm tra đồng tử và động mạch cổ của nạn nhân: “Ngạt thở rồi.”

Cô nâng cằm cậu ta lên, lấy bông gòn ra khỏi mũi rồi cạy miệng cậu ta, lôi miếng khăn lông ra, sau đó xé cổ áo sơ mi của cậu ta, bình tĩnh nói: “Nơi này giao cho tôi. Cậu cứ đi đi!”

Dương Trì thoáng chần chừ giây lát rồi xông thẳng vào đám cháy.

Hứa Thấm quỳ trên mặt đất, hô hấp nhân tạo, ép tim ngoài lồng ngực và vỗ phổi cho cậu thanh niên bị hôn mê. Mãi cho đến khi mấy y tá, bác sĩ đồng nghiệp chạy đến, cô mới giao cậu ta cho bọn họ.

Lúc này, ngọn lửa đã được khống chế, nhóm Tổng Diệm hối hả chạy ra ngoài. Nhìn ai cũng vô cùng nhếch nhác, quần áo và mặt mũi đen sì vì tro bụi.

Hứa Thấm đứng ven đường nhìn chăm chăm Tổng Diệm. Bất chợt, ánh mắt anh cũng quét sang đây, chớp nhoáng giao với tầm mắt cô rồi lại hờ hững dời đi, không buồn lưu lại dù chỉ một khắc.

Một tốp lính cứu hỏa khác lại chạy vào kiểm tra để ngăn ngừa các điểm cháy âm ỉ. Nhóm xông vào khi này giờ trở ra thì đứng túm tụm bên cạnh tường hoặc dựa vào xe cứu hỏa nghỉ ngơi. Người còn sức thì lấy nước xối vào mặt, người mệt thì nằm lăn ra đất ngủ.

Tổng Diệm ngồi bệt dưới đất, lưng dựa vào cột điện, ngửa đầu tu nước. Mặt đất đầy nước bùn lênh láng nhưng anh chẳng buồn bận tâm. Dù sao quần áo trên người cũng đã bẩn thỉu đến mức không còn ra hình dáng gì nữa rồi, có khác gì vừa trèo ra khỏi đồng than đá hoặc giống như vừa bị cả mấy trăm người đánh đập túi bụi đâu.

Nhưng mà... trông vẫn nam tính quá.

Hứa Thấm đứng ở ngã tư hình răng cửa cũng không sạch sẽ gì hơn. Cô cứ nhìn trân trân vào Tổng Diệm giữa đám lính cứu hỏa không ngừng qua lại và những vòi áp suất thỉnh thoảng lại phun nước ào ào.

Tổng Diệm đặt bình nước xuống, ánh mắt nhìn theo động tác của mình, bèn bắt gặp Hứa Thấm.

Anh nhìn cô giây lát, bỗng nhếch khóe môi, hất cằm nhường mày ra điều thích thú, huyết một tiếng sáo vang dội hết như gã lưu manh đang trêu gái đẹp qua đường.

“Tổng Diệm!” Sách Tuấn quát bảo anh ngừng lại, rồi hạ giọng: “Mẹ nó chứ! Lại đùa cợt nữa rồi.”

Tổng Diệm không thèm để ý, quệt ngón tay thô ráp lau đi giọt nước đọng trên cằm.

Sách Tuấn đành cười giảng hòa với Hứa Thấm: “Đồng chí, xin lỗi, cậu ấy chỉ hay đùa vậy thôi chứ không có ác ý gì đâu.”

Hứa Thấm không đáp lại, đi thẳng về phía Tổng Diệm. Tổng Diệm nheo mắt nhìn cô, nụ cười ngả ngớn trên gương mặt anh không hề vơi đi chút nào.

Hứa Thấm dừng lại cách anh vài bước, nói nhanh: “Tổng Diệm, anh qua đây một chút. Em có chuyện muốn nói với anh.”

Sách Tuấn kinh ngạc không thôi. Hai người này quen biết nhau à?

Tổng Diệm hơi nghiêng đầu ngược nhìn Hứa Thấm. Một lúc sau, anh mới chịu đứng dậy, phui mông đi qua chỗ cô. Hứa Thấm quay người đi lên vỉa hè, nhưng Tổng Diệm lại bước ngang qua cô, đi về phía chiếc xe cứu hỏa.

Hứa Thấm đứng giữa con đường, quay đầu nhìn lại. Cô thấy anh nhảy lên xe cứu hỏa cao cao, chỉ chừa lại cho cô một góc mặt với nụ cười nhếch lạnh nhạt.

Xe cứu hỏa chậm chạp chạy đi, khuôn mặt Hứa Thấm hết đỏ lại trắng, nóng bừng bừng, chắc do ảnh hưởng bởi nhiệt độ xung quanh.

Cô lê bước ra ngoài. Xe cứu hỏa chậm chạp chạy tới đầu ngõ, một người một xe cứ thế đi song song, không ai thèm nhìn ai nữa.

Vừa ra khỏi phố Ngũ Phương, xe cứu hỏa bị một thanh niên mặc áo phông đỏ chặn lại: “Dừng xe! Dừng hết xe lại cho tao!”

Tài xế bèn dừng lại. Mấy chiếc xe cứu hỏa phía sau cũng lần lượt đứng yên, chặn hết lối đi trong ngõ.

Gã thanh niên dùng dùng nổi giận, đi qua đi lại dọc theo dãy xe, không ngừng chĩa ngón tay vào mấy người lính cứu hỏa, lớn giọng: “Bọn mày, lũ khốn kiếp bọn mày, bọn mày...”, rồi chỉ về phía chiếc Porsche bị hất ngược đang nằm chổng chơ ven đường, mặt mày đỏ au: “Là đứa nào đẩy hả?”

Tống Diệm ngồi ở vị trí kế bên tài xế, cánh tay phải đầy vết xước gác lên cửa sổ. Anh hơi nghiêng người, ló đầu ra khỏi xe, nhếch môi đáp trả: “Bố mày đẩy đấy, làm sao?”

Gã kia không ngờ một tên lính cứu hỏa quèn mà dám xác láo như vậy, tay run run chỉ: “Mày xuống đây ngay cho tao.”

Tống Diệm mở cửa xe, nhảy xuống, anh cởi luôn áo đồng phục cứu hỏa ra, chỉ còn chiếc áo may ô màu lính ướt đầm, dán sát vào thân hình cao lớn, rắn chắc. Anh đi lướt qua Hứa Thấm, để lại chiếc bóng in dài trên mặt đường.

Tống Diệm vênh váo lại gần. Gã kia thấp hơn anh hẳn một cái đầu, bấp tay bấp chân cũng “ruồi muỗi” hơn nhiều, thấy dáng vẻ du côn bặm trợn của anh, gã bất giác lùi về sau một bước, lắp bắp nói nhưng vẫn cố cứng miệng: “Mày... Mày biết tao là ai không? Hôm nay, mày... mày phải xin lỗi và bồi thường đảng hoàng cho tao, tao sẽ tha cho. Nếu... Nếu không... thì mày cứ ngồi mà đợi bị đuổi việc đi!”

Tống Diệm nhìn gã chòng chọc. Gã thấy vậy cũng có chút chột dạ, sợ hãi quát lên: “Mày nhìn thương hiệu chiếc xe này đi! Mày biết tao...”

Tống Diệm phì cười coi khinh, bỗng quay người, đạp thẳng một cú khiến biển số xe hôm hằn vào.

Gã tím mặt nhưng không dám động thủ, chỉ biết run rẩy chỉ tay vào anh, hoảng loạn lắp đi lắp lại: “Mày, mày, mày... mày có biết tao là...”

Tống Diệm tiến lên một bước, áp sát gã: “Tao cóc cần biết mày là thằng chó nào hết. Xe mày chiếm lối thoát hiểm dành cho xe cứu hỏa, khiến cơn hỏa hoạn đáng lẽ có thể dập tắt trong mười phút lại cháy đến hơn hai tiếng đồng hồ, thiêu hủy bảy mươi tám hộ. Mẹ kiếp, mày còn đứng ở đó mà lý sự à? May mà không có ai chết, lửa cũng không lan đến khu nhà gỗ, biến thành vụ hỏa hoạn lớn. Chứ không bây giờ, chiếc xe chó má này của mày đã sáng nhất mấy trang báo rồi. Cúp đuôi lại rồi cút sang một bên cho tao!”

Hùng hổ nói xong, anh liếc nhìn gã thêm một lượt, giọng khinh khinh: “Tống Diệm, Trung đội Phòng cháy Chữa cháy trạm Thập Lý, quận Nam Thành. Có ngon thì đến mà khiếu nại đi!”

Gã đứng ngậy ra, chỉ biết trố mắt líu lười, không nói lại được câu nào.

Tống Diệm bước đến bên xe cứu hỏa, kéo tay nắm cửa, nhẹ nhàng nhảy lên. Cứ thế, chiếc xe tiếp tục lăn bánh như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Hứa Thấm bình thần đưa mắt nhìn theo con quái vật to lớn màu đỏ kia, trái tim lay động như đứng trước cơn gió.

Đã nhiều năm trôi qua, vậy mà cái tính coi trời bằng vung của anh vẫn không thay đổi chút nào.

Chương 4

Type: Thùy Miên

Hứa Thấm về đến nhà mới phát hiện ra di động của mình có một loạt cuộc gọi nhỡ, vừa định gọi lại thì cái tên “Mạnh Yến Thần” đã nhấp nháy trên màn hình.

“Alo!”

“Chỗ em bị cháy hả?” Mạnh Yến Thần không vòng vo.

“Là đường kế bên, chỗ em không sao.” Hứa Thấm đá tung giày, đi chân trần vào phòng.

“Vậy thì tốt.” Mạnh Yến Thần thở phào, sau đó hỏi thêm: “Gần đây, em bận lắm à?”

“Hơi hơi.” Hứa Thấm đi ngang qua tấm gương, nhác thấy người mình dính đầy bùn đất. Cô nhú mào, toàn thân gợn lên cảm giác dấp dính khó chịu. “Không nói chuyện với anh nữa. Em đi tắm cái đã. Mai em sẽ về thăm bố mẹ.”

“Được.” Mạnh Yến Thần cúp máy.

Đứng dưới vòi sen nhìn từng giọt nước bắn tung tóe, Hứa Thấm bỗng nhớ đến ánh mắt cợt nhả, khuôn mặt anh tuấn ám khói đen, thân mình dấp dính, mồ hôi nhễ nhại cùng điệu bộ ngả ngớn hết như thuở ban đầu của anh.

Khi ấy, Hứa Thấm còn là học sinh trung học. Ngày hè năm đó, trên đường đi học về, cô bị Tống Diệm cùng đám lưu manh chặn lại.

Hứa Thấm quen thói cúi đầu bước đi lằm lũi, đến tận khi giẫm lên chân Tống Diệm mới nhận ra mình đang bị người ta chặn đường, bèn ngẩng đầu lên nghi hoặc.

Tống Diệm hất cằm: “Cưng tên Mạnh Thấm đúng không?”

Hứa Thấm im lặng.

Tống Diệm tiếp tục nói với cô: “Anh thích cưng rồi đấy.”

Đám bạn của anh cười hô hố. Tống Diệm cau mày, quay lại quát: “Cút hết cho tao! Không thấy tao đang bận cửa chị dâu bọn mày à? Đứa nào lên tiếng làm ảnh hưởng, tao đập chết luôn giờ!”

Đám lưu manh lập tức lùi hết về phía sau. Tống Diệm quay đầu nhìn Hứa Thấm, cười cợt: “Cưng nói gì đi!”

Hứa Thấm nhìn chằm chằm anh một lát rồi nhả mấy chữ: “Tôi không quen anh.”

“Anh tên Tống Diệm, là bạn trai của em.” Tống Diệm vẫn tiếp tục cái giọng điệu đáng đánh đòn đấy.

Hứa Thấm chán ghét cúi đầu, lách qua một bên, im lặng đi tiếp.

Tống Diệm đút hai tay vào túi quần, ghéch mặt nhìn trời, đôi chân dài chỉ cần sải mấy bước, thân hình cao lớn của anh đã chặn hết lối đi của Hứa Thấm. Cô đi sang trái, anh cũng nhích sang trái. Cô lách qua phải, anh lại điềm nhiên chặn bên phải. Cứ thế lặp đi lặp lại mãi, cuối cùng, Hứa Thấm cũng ngẩng đầu lên, tặng anh ánh nhìn lạnh ngắt.

Tống Diệm hơi nghiêng đầu, trâng tráo nhìn cô, cố nén cười: “Bảo em đấy, còn chưa nói xong đã muốn đi đâu hả?”

Hứa Thấm không trả lời, muốn tìm cơ hội bỏ chạy, nhưng Tống Diệm đã nhanh chóng chặn đường. Cô không tránh kịp, cứ thế lao thẳng vào người anh.

“Ây dà...” Anh bật cười, thì thầm đầy mờ ám: “Nào, đụng thêm cái nữa đi, sà vào lòng anh đi nào!”

Hứa Thấm lùi lại một bước, khuôn mặt ửng đỏ, cuối cùng cũng bật phát thành tiếng mắng nhỏ: “Đồ lưu manh!”

Tống Diệm vẫn đút tay vào túi quần, thúc khuỷu tay vào người cô như biện hộ, tỏ vẻ vô tội. nói: “Anh đã làm gì đâu?”

Hứa Thấm hỏi ngược lại: “Anh cản đường tôi làm gì?”

Tống Diệm hất cằm: “Anh thích cứng, ko cản đường cứng thì cản đường ai?”

Hứa Thấm ghen lời.

“Vừa rồi, em không nghe rõ à?” Tống Diệm cúi thấp xuống, nhìn thẳng vào mắt cô. “Không chịu nói, đúng không? Vậy anh không cho em đi đâu đấy!”

Thiếu nữ Hứa Thấm chỉ biết lạnh mặt đứng đó, trừng mắt nhìn anh, không thềm nhúc nhích bước nào nữa.

Hai người giằng co mãi, không ai chịu nhường ai, cuối cùng, cứ thế đứng đối diện nhau suốt mười phút, hai mươi phút, nửa tiếng rồi một tiếng...

Có lẽ, trong cuộc đời này, chỉ có thời niên thiếu chúng ta mới có thể trẻ con và ngang bướng đến mức ấy.

Hứa Thấm ngẩn ngơ chốc lát rồi tắt vòi nước.

Chỉ là một lần tình cờ gặp gỡ mà thôi, sau này... sẽ không gặp lại.

Vốn là người có cũng được mà không có cũng chẳng sao, cô không kỳ vọng sẽ gặp lại anh thêm lần nào nữa.

Ngày hôm sau, Hứa Thấm gặp phải chút phiền phức nhỏ trên đường về nhà. Cô quên mang thẻ ra vào. Có lẽ lính gác là người mới nên không biết mặt cô, cũng không nhớ biển số xe cô. Cậu ta ngăn cô lại, bắt phải đăng ký.

Hứa Thấm lục tìm túi xách một hồi mới ngẩng đầu lên, khẽ nói: “Trùng hợp là tôi mới thay ví, không đem theo chứng minh thư rồi.”

Cậu lính gác hỏi: “Cô đến tìm ai?”

Hứa Thấm im lặng một giây rồi nói: “Tham mưu trưởng Mạnh Hoài Căn.”

Cậu lính gác vẫn nghi ngờ, nhìn cô từ trên xuống dưới. Hứa Thấm im lặng ngồi trong xe, chỉ thấy lạ là hoàng hôn đã buông mà ánh nắng vẫn gay gắt vô cùng, khiến không khí trong xe trở nên nóng hừng hực.

Cậu lính gác đang định lên tiếng thì một anh lính khác sai bước đi đến, giơ tay chào theo quy củ. Cậu lính gác không hiểu gì, cũng bất giác giơ tay chào theo.

Anh lính kia vịn thành lan can, mở lời trước: “Cô Mạnh, thật xin lỗi! Cậu ta mới đến nên không biết, đã làm chậm trễ thời gian của cô rồi.”

Hứa Thấm cười lịch sự đáp lại: “Không sao.”

Cô đạp chân ga, lái xe vào đại viện, bỏ lại ánh mắt dõi theo của hai người lính kia.

Khu đại viện này được xây vào những năm tám mươi của thế kỷ trước. Tường đỏ gạch ngói sẫm màu, tán cây xanh mướt, mang đậm dấu ấn thời kỳ cổ xưa. Tuy giáp với khu phố Tây sầm uất nhưng ba mặt đều là hồ nước, đối diện lại là bảo tàng và thư viện nên khu đại viện đã trở thành một nơi tĩnh lặng hiếm có giữa chốn thành thị huyên náo.

Hứa Thấm dừng xe, không vội vàng vào nhà mà đặt tay lên ngực, cố đè nén cảm giác ngọt ngào kia.

Cô đi ra phía sau lùm cây hút điều thuốc, không khí lành lạnh giúp tâm trạng thư thái trở lại. Dù đang giữa hè nhưng cô nhác thấy cây bạch quả xanh biếc bên kia tường đã có một chiếc lá vàng úa, lè loi hết như đứa trẻ phạm phải sai lầm.

Tên quý Tống Diễm năm đó thuộc lâu lâu tần suất đi tuần của đội tuần tra, từng trèo qua bước tường này tìm cô vô số lần. Nhưng tất nhiên, bây giờ thì không được rồi, trên tường đã được gắn chỉ chít camera.

Hứa Thấm dụi tắt điều thuốc, xịt nước hoa vào tay che đi mùi khói rồi bước ra khỏi lùm cây.

Đến cửa nhà, cô gặp Mạnh Yến Thần cũng vừa lái xe đến. Hứa Thấm đứng yên ở đấy, chờ anh mặc quân phục bước xuống xe.

Từ bé, Mạnh Yến Thần đã là đứa con trai ưa nhìn nhất khu này, thời thiếu niên có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung về anh nữa kìa. Nhưng kể từ khi khoác lên người bộ quân phục, giữ bỏ nét thanh tú, anh lại trở nên nghiêm nghị đanh thép, càng ngày càng giống người bố Mạnh Hoài Căn thời trẻ. Ung dung trầm tĩnh, đạo mạo tiết chế, mỗi cử chỉ đều mang theo vẻ tự cao tự đại.

Ánh mắt Mạnh Yến Thần vẫn hướng về phía Hứa Thấm: “Hình như em gây đi thì phải?”

Hứa Thấm thản nhiên trả lời: “Làm gì đến mức ấy. Mà đã bao lâu rồi anh chưa về nhà thế?”

Mạnh Yến Thần bỏ mũ ra, đáp ngắn gọn: “Hai tuần.”

Hứa Thấm đứng trên bậc thềm, quay đầu lại lườm anh: “Vậy mà còn dám nói em.”

Mạnh Yến Thần nhìn gương mặt hờn dỗi của cô, thoáng thảng thốt rồi chột bặt cười, đi theo cô vào nhà.

Hứa Thấm vào cửa đôi giày, cất tiếng gọi: “Bố, mẹ!”

Mạnh Yến Thần cũng gọi theo: “Bố, mẹ!”

Phó Văn Anh bước ra khỏi thư phòng: “Sao hai đứa lại về cùng nhau thế?”

Hứa Thấm gật đầu đáp: “Bọn con vừa gặp nhau ngoài cửa thôi ạ. Bố đâu rồi?”

“Đang đánh cờ với bố của Tiêu Diệc Kiêu. Gần đến giờ cơm rồi, chắc cũng sắp về.”

Hứa Thấm kết thúc câu chuyện: “Lúc này ngồi trong xe nóng quá bị đổ mồ hôi, con đi thay đồ trước đã.”

Phó Văn Anh khẽ chau mày, tao nhã nhìn quanh một vòng rồi mỉm cười hỏi: “Đứa nào hút thuốc thế?”

Hứa Thấm không phản ứng.

“Con ạ!” Mạnh Yến Thần cười nói: “Con vừa hút một điếu trong xe. Quạt một lúc rồi mà vẫn để mẹ ngửi thấy.”

Phó Văn Anh tiếp tục mỉm cười: “Quên mất quy định trong nhà rồi à?”

Mạnh Yến Thần giơ tay: “Không mang mùi thuốc về nhà. Con cam đoan không có lần sau đâu ạ!”

Hứa Thấm lên tầng, đóng cửa lại. Cô nhìn thoáng qua phòng mình, dường như không có gì thay đổi cả. Cô đi đến kéo ngăn bàn ra, thấy mấy mảnh gỗ và các tác phẩm điêu khắc nho nhỏ của mình đều đã bị dọn sạch. Mẹ không thích cô khắc gỗ, nói cô tốn cả ngày chỉ ngồi trong phòng đẽo đẽo gọt gọt mà không chịu nói chuyện với ai, một đứa con gái đang yên đang lành lại đi phí phạm tâm tư như thế làm gì. Mẹ cũng không thích cô làm bác sĩ ngoại khoa, nói là vi khuẩn gây bệnh quá nhiều, rồi thì mất công mất sức mà chẳng được lợi lộc bao nhiêu, bác sĩ đâu phải là nghề con cái nhà này nên làm...

Hứa Thấm đóng ngăn bàn lại, lấy một chiếc váy từ trong tủ quần áo ra thay.

Đúng lúc này, Mạnh Yến Thần gõ hai tiếng vào cửa cho có lệ rồi đẩy ra, gọi: “Thấm Thấm...”

Hứa Thấm vừa cởi áo sơ mi được một nửa, lúc này bả vai trắng nõn và chiếc áo ngực màu lam hé lộ ra ngoài. Cô ngược đôi mắt đen láy lên, bình thản nhìn Mạnh Yến Thần. Còn anh đang áp di động bên tai, thấy cảnh tượng trước mắt liền ngậy người, cửa mới đẩy ra được một nửa bỗng khựng lại.

Hứa Thấm hỏi nhanh: “Chuyện gì vậy?”

Mạnh Yến Thần: “Diệc Kiêu gọi điện, báo đã bao một phòng ở Vịnh Lưu rồi, hỏi tối em có đi không.”

Hứa Thấm gật đầu: “Được.”

Mạnh Yến Thần đóng cửa lại, đứng bần thần trong chốc lát mới quay người rời đi.

Tiêu Diệc Kiêu là hàng xóm của họ, sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với Mạnh Yến Thần. Thế nhưng một người tựa lửa, một người lại như băng, đánh nhau từ bé đến lớn, không ai phục ai, cậu thích đông, tôi thích tây, cậu đi hướng bắc, tôi kiêu gì cũng phải đi hướng nam.

Lần đầu tiên hai người làm hòa là nhờ Hứa Thấm.

Ngày trước, Hứa Thấm rất ít nói, chỉ thích cầm dao khắc gỗ giống người máy. Tiêu Diệc Kiêu rất thích cô em gái này, hay tò mò nhìn cô, có khi còn chạm vào tay cô, chọc chọc gương mặt cô. Cô không khóc lóc cũng chẳng mè nheo làm loạn bao giờ, chỉ luôn nhìn anh ta bằng đôi mắt đen láy. Tiêu Diệc Kiêu thấy vậy càng thích hơn, thế là ngày nào cũng chạy sang Mạnh gia chơi. Mạnh Yến Thần thấy thế liền đuổi anh ta đi: “Em gái là của tôi, không phải của cậu.”

Tiêu Diệc Kiêu tức chết đi được, quay về nhà liền âm ỉ với mẹ mình: “Con muốn có em, muốn có cô em gái giống hệt Tiểu Thấm ấy.” Thế là bị mẹ anh ta đánh cho một trận.

Tiêu Diệc Kiêu lại nghe Phó Văn Anh phàn nàn, nói Hứa Thấm cứ ru rú trong nhà như vậy sẽ mắc bệnh mất thôi. Thế là ngày nào anh ta cũng trèo cửa sổ đến tìm Hứa Thấm chơi cùng, kể cho cô nghe ở bên ngoài vui ra sao, dụ dỗ cô bước ra khỏi cửa.

Có một ngày, Hứa Thấm khắc ra hình một đứa bé bằng gỗ, lẳng lẳng nhét vào tay Tiêu Diệc Kiêu. Tiêu Diệc Kiêu cầm xem, thấy đó chính là hình ảnh thu nhỏ của mình mà! Anh ta vui mừng như điên, hơn hờ đem khoe với Mạnh Yến Thần. Mạnh Yến Thần lại cười ha hả, mở ngăn kéo đặt mười mấy bức tượng gỗ Tiểu Yến Thần ra cho tên nhóc kia ghen tị chết

thôi. Lúc ấy, Tiêu Diệc Kiêu giận đến mức suýt nữa cắn chết Mạnh Yến Thần.

Hứa Thấm từ bé đã được hai người anh này bảo vệ quá mức, bạn bè cực ít. Có ra khỏi đại viện, cô cũng không tiếp xúc nhiều với ai. Chỉ có Tống Diệm là ngoại lệ duy nhất.

Sau bữa tối, Mạnh Yến Thần nói sẽ đi chơi với Tiêu Diệc Kiêu. Phó Văn Anh không hỏi nhiều, hiếm khi đồng ý dễ dàng như vậy, chỉ hỏi Mạnh Yến Thần là sao không học Tiêu Diệc Kiêu quen bạn gái sớm đi. Mạnh Yến Thần bèn giả bộ như không nghe thấy.

Tiêu Diệc Kiêu là anh chàng có cuộc sống sôi nổi nhất trong đại viện, rất dễ dàng quen biết bạn bè, tối nào cũng chơi bởi lâu lóng. Cả cái thành phố này không chỗ nào là không có người quen của anh ta, cũng không có nơi nào anh ta chưa từng đặt chân đến. Bạn bè nhiều, tất nhiên bạn gái cũng vô số kể. Có lần, Hứa Thấm bảo anh ta lãng nhãng, không ngờ Tiêu Diệc Kiêu nhún vai đáp: “Anh mà lãng nhãng á? Anh chung thủy yêu em bao nhiêu năm như vậy. Có trời đất chứng giám đấy!”

Từ bé, anh ta đã nghịch ngợm, chuyên gây sự, đến tận năm hai mươi tám tuổi vẫn còn bị bố đánh, không hề hứng thú với việc làm quan chức, chỉ thích xã giao kinh doanh. Ban đầu, Tiêu Diệc Kiêu chỉ định làm chơi thôi, không ngờ lại kiếm ra bội tiền.

Anh ta là khách quen của Vịnh Lưu, gần như hằng đêm đều ở đó bàn chuyện làm ăn, chiêu đãi khách khứa, rượu ngon gái đẹp, vung tiền như rác. Mạnh Yến Thần chỉ vừa nói ra cái tên Tiêu Diệc Kiêu đã được nhân viên phục vụ dâng vốc bánh bao khom lưng dẫn đường.

Lúc đi qua thang máy sang trọng, vô tình Hứa Thấm thấy hộp cứu hỏa, bên cạnh có bản “Kiểm tra an toàn phòng cháy chữa cháy” ghi rõ ngày

kiểm tra, tên họ, đơn vị của người kiểm tra và đánh giá.

“Ngày 16 tháng 04, Vương Tuyên Khải, Đại đội Phòng cháy Chữa cháy quận Nam Thành, đúng quy định.”

...

“Ngày 17 tháng 09, Trương Hạo Khả, Đại đội Phòng cháy Chữa cháy quận Nam Thành, đúng quy định.”

...

Thang máy kêu “ting ting”, cửa vừa mở đã thấy Tiêu Diệc Kiêu đứng bên trong.

Mạnh Yến Thần hít cảm: “Đi đâu thế?”

Tiêu Diệc Kiêu tươi cười: “Chẳng mấy khi bác sĩ Hứa rông đến nhà tôm, phải đích thân xuống lầu đón tiếp long trọng chứ sao nữa.”

Hứa Thấm quay sang, thản nhiên nói: “Giữ sức mà đi nịnh nọt bạn gái của anh đi.”

Tiêu Diệc Kiêu bắt được ánh mắt cô, quay lại nhìn vào bản kê, hỏi: “Xem gì vậy?”

Hứa Thấm hờ hững đáp: “Không có gì.”

Thang máy chậm chậm đi lên, Hứa Thấm bỗng nói: “Tuần trước, em gặp Tống Diệm.”

Sắc mặt Mạnh Yến Thần và Tiêu Diệc Kiêu mỗi người một vẻ.

Tiêu Diệc Kiêu hỏi trước: “Cậu ta đang làm gì? Để anh đoán xem nào, không phải đang làm ông chủ giống anh đấy chứ?”

Ánh mắt Hứa Thấm trở nên âm đạm, cô chỉ nhả ra mấy chữ: “Lính cứu hỏa.”

Thang máy yên lặng như tờ. Hứa Thấm như nhận ra sự thương hại trong bầu không khí trầm mặc này.

Mạnh Yến Thần xưa nay luôn biết tiết chế lại chợt cười khẩy một cái: “Biết ngay thẳng nhóc đó không có tiền đồ gì mà.”

Hứa Thấm gật đầu cười nhàn nhạt: “Phải đấy!”

Chương 5

Type: Mặc Kỳ Hàn

Hứa Thấm ra khỏi thang máy sau cùng thấy Tiêu Diệc Kiêu cũng bước chậm lại.

Cô hỏi: “Nhìn gì vậy?”

Tiêu Diệc Kiêu nghiêng đầu nói nhỏ: “Em đang nghĩ đến Tống Diệm à?”

Hứa Thấm lạnh nhạt: “Anh ta thì có gì mà phải nghĩ chứ?”

Tiêu Diệc Kiêu không biết đáp sao, chỉ đành cười xòa rồi dịu dàng vuốt tóc cô.

Đèn màu xoay vòng, mờ mờ ảo ảo. Trên màn hình tivi đang phát một bản nhạc xưa cũ với âm lượng cực nhỏ. Hai nữ phục vụ nửa ngồi nửa quỳ bên bàn, rót nước hầu rượu.

Hứa Thấm đi vào phòng vệ sinh. Mạnh Yến Thần ngồi trên sofa uống rượu. Tiêu Diệc Kiêu ngồi xuống bên cạnh, khẽ huých anh một cái.

Ly nước của Mạnh Yến Thần sóng sánh: “Gì?”

Tiêu Diệc Kiêu hất cằm: “Gần đây có quen cô nào không?”

Mạnh Yến Thần lắc đầu.

Ánh mắt Tiêu Diệc Kiêu nhìn thoáng anh, cười mờ ám: “Thằng nhãi này, không phải cậu có bệnh khó nói đấy chứ?”

Mạnh Yến Thần lạnh nhạt liếc nhìn anh ta: “Hay là để tôi mang cậu ra thử xem nhé?”

Tiêu Diệc Kiêu ghét bỏ ra mặt: “Đi chết đi, ông đây không hứng thú với đàn ông.”

Em gái phục vụ phòng cười trộm. Tiêu Diệc Kiêu tỏ vẻ tức giận: “Cười cái gì mà cười?”

Cô nàng biết thừa anh ta không giận thật, càng cười lớn hơn. Tiêu Diệc Kiêu bèn xoay mặt Mạnh Yến Thần qua: “Anh hỏi hai em này, trông cậu ta có đẹp trai không?”

Mạnh Yến Thần hất tay Tiêu Diệc Kiêu, quát nhỏ: “Cút!”

Hai cô em phục vụ mím môi cười, mặt đỏ ửng.

Tiêu Diệc Kiêu vẫn tiếp tục trêu đùa: “Nào, cậu ta trông có đẹp trai không?”

Hai cô nàng cùng gật đầu.

Tiêu Diệc Kiêu chơi không dừng được: “Cậu ta đẹp trai hơn hay anh đẹp trai hơn?”

Mạnh Yến Thần không nhịn nổi nữa: “Cậu rảnh quá hả?”

Có cô nàng liêu lĩnh, hất cằm về phía Mạnh Yến Thần: “Anh ấy!”

Tiêu Diệc Kiêu thôi cười, nhìn đăm đăm vào cô gái kia, một giây sau, khóe môi nhếch lên: “Tối nay, em không có tiền boa rồi.”

Cô nàng không có tiền boa bị anh ta trêu chọc khiến trong lòng nhột nhạt. Tiêu Diệc Kiêu không tiếp tục làm khó nữa, bỏ một múi cam vào miệng, chọt nói: “Ngày ấy, Tiểu Thấm đã nói với tôi một câu.”

Mạnh Yến Thần nhìn sang.

Tiêu Diệc Kiêu thối cười: “Em ấy nói, mẹ cậu từng nói với em ấy rằng: Trong cuộc đời mỗi người, thứ không thể chiếm được nhất càng là thứ khát khao nhất, nhưng đến lúc đạt được sẽ nhanh chóng nhàm chán rồi vứt bỏ.”

Mạnh Yến Thần nhìn anh ta chăm chăm.

Tiêu Diệc Kiêu trầm ngâm: “Đời người dài đằng đẵng, có thể vui vẻ hưởng thụ những thứ trong tầm tay mình đã là có phúc lắm rồi. Nếu vứt bỏ thứ đã có chỉ để theo đuổi thứ mình mong muốn thì thật không đáng chút nào cả.”

Đang nói thì thấy Hứa Thấm ra khỏi phòng vệ sinh, Mạnh Yến Thần liền rời mắt, cúi đầu nhấm nhấp ly rượu.

Cô nàng hầu rượu hỏi: “Anh Diệc, anh cũng có thứ muốn mà không được à?”

Tiêu Diệc Kiêu quay lại trạng thái cợt nhả, cười rộ lên: “Anh muốn em nhưng không được đấy còn gì.”

Cô nàng không chống cự nổi sự trêu chọc này, cười bẽn lễn, mặt đỏ như màu rượu trong ly.

Điện thoại Tiêu Diệc Kiêu bỗng rung lên. Mạnh Yến Thần nhìn sang: “Đi xuống đi. Khi này cậu xuống tầng vì có việc khác, đúng không?”

Tiêu Diệc Kiêu không giấu được: “Phía đối tác có mấy lãnh đạo đang dùng bữa ở nhà hàng bên cạnh, tôi cũng vừa mới biết, muốn mời họ qua cậu lạc bộ uống rượu, nhưng mà...”

Mạnh Yến Thần: “Hết phòng?”

Tiêu Diệc Kiêu: “Xúi quẩy vậy đó.”

Mạnh Yến Thần: “Gọi đến ngồi cùng đi, không sao.”

Hứa Thấm ngồi xuống: “Em cũng không sao đâu.”

Tiêu Diệc Kiêu nở nụ cười: “Được.”

Năm, sáu người đàn ông mặc vest thẳng thớm vừa ngồi xuống thì quản lý A Lộ đã dẫn theo hai mươi mấy tiếp viên nữ đến, đứng xếp hàng dài. Mấy cô gái dáng người cao ráo, chiếc váy nhỏ nhắn để lộ bờ vai nõn nà và đôi chân dài miên man, đủ kiểu từ tóc vàng, mắt xanh, da trắng đến tóc xoăn, mắt to, da ngăm.

Mấy vị khách này dĩ nhiên là lần đầu tiên đến nơi trụ lạc, không dám buông thả, bèn lịch sự từ chối.

Tiêu Diệc Kiêu hỏi: “Không thích à?”

Sau đó, anh ta khoát tay, dàn người đẹp nối đuôi nhau đi ra, một dàn khác lại nối gót đi vào. Đồi liền mấy lượt, tiếp viên nữ trong Vịnh Lưu đều bị gọi ra bằng hết. Tiêu Diệc Kiêu bèn dứt khoát để mấy cô không được khách chọn đứng đấy chờ. Dù sao người lúng túng cũng đâu phải anh ta.

Hứa Thấm cầm đĩa xiên hoa quả lên ăn, mặc kệ đám người kia. Mấy vị khách thấy cũng khó từ chối, đành mỗi người gọi một cô ngồi xuống phục vụ.

A Lộ xua tay ra hiệu mấy người còn lại đi ra ngoài rồi khoác vai Tiêu Diệc Kiêu: “Anh Diệc, anh không gọi em nào đến tâm sự à?”

Tiêu Diệc Kiêu chỉ Hứa Thấm: “Làm sao dám, bạn gái anh đang ngồi đây này.”

Hứa Thấm bị mang ra làm bia đỡ đạn vẫn vờ như không nghe thấy.

Nhiều năm trước, A Lộ chỉ là tiếp viên hầu rượu, bây giờ đã lên chức quản lý rồi. Cô ta lại rất thân với họ, biết Tiêu Diệc Kiêu chỉ nói đùa nê hai tay không hề rời cổ anh ta: “Chị Thấm vẫn xinh đẹp như vậy, không biết hơn đám tiếp viên bọn em bao nhiêu lần nữa kìa.”

Tiêu Diệc Kiêu chợt biến sắc mặt: “So sánh thế à?”

Hứa Thấm bên này không buồn đoái hoài, không lên tiếng đính chính cũng chẳng liếc nhìn cô ta lấy một cái.

A Lộ nhận thấy không ổn, vội đổi lời: “Ôi, đúng là làm sao có thể so sánh được, khí chất khác nhau, không thể so...”

Tiêu Diệc Kiêu xua tay: “Thôi lượn đi!”

A Lộ vâng vâng dạ dạ, đứng dậy rời đi, lát sau chắc muốn lập công chuộc tội, lại dẫn theo hai người đẹp bước vào, giới thiệu rằng hai người này là tiếp viên mới, vì có Tiêu Diệc Kiêu nên dù hôm nay là ngày nghỉ của họ nhưng vẫn điều đến.

Đúng là dáng vẻ trông khá thanh tú, mùi son phấn cũng không nặng.

Tiêu Diệc Kiêu quay đầu lại nhìn Mạnh Yến Thần, rất hào phóng: “Cậu chọn trước đi, em còn lại ngồi với tôi.”

Mạnh Yến Thần lạnh nhạt: “Không hứng thú.”

Anh vừa dứt lời, cô gái mặc váy ngắn màu trắng cho là thật, bèn quay người định đi ra ngoài.

Ánh mắt Tiêu Diệc Kiêu thoáng lạnh lẽo, quát: “Thái độ gì thế? Đứng lại cho tôi.”

Cô gái kia quay người, ánh mắt đúng lúc giao với Hứa Thấm, Hứa Thấm vẫn mang vẻ mặt hờ hững ngàn năm không đổi.

Tiêu Diệc Kiêu mắng tiếp: “Cái thói này ở đâu ra vậy?”

A Lộ cười giả lả làm lành: “Chết thật, con bé này, thật không có quy củ gì cả.”

Cô gái kia không lên tiếng giải thích, cũng không tỏ vẻ biết lỗi, mặt mày vẫn lạnh tanh. Dáng vẻ thờ ơ này trông có phần giống với Hứa Thấm.

Nghĩ thế nào, Mạnh Yến Thần liền chỉ cô ta: “Chọn cô ta đi.”

Cô ta nghe vậy thì đi đến ngồi luôn vào giữa Mạnh Yến Thần và Hứa Thấm. Lúc này, bên phía mấy cô tiếp viên bị thờ ơ khi này, bầu không khí bắt đầu rôm rả, bên Mạnh Yến Thần và Tiêu Diệc Kiêu lại có vẻ bức bí vì có người coi người ta tựa như không khí. Tính ra, Tiêu Diệc Kiêu thỉnh thoảng còn hỏi han được vài câu có lẽ, chứ Mạnh Yến Thần thì một mực im như thóc.

Cô gái váy trắng ngồi bên cạnh Mạnh Yến Thần cứ thế uống rượu một mình, ngược lại trông có vẻ khá tự tại.

Mạnh Yến Thần chợt hỏi: “Có đi không?”

Cô ta thẳng thắn đáp: “Tôi không đi khách.”

Mạnh Yến Thần quay đầu, ánh mắt ẩn chứa vẻ kinh ngạc nhưng chỉ trong thoáng chốc. Anh liếc nhìn Hứa Thấm, cô đang ăn nho, không nghe thấy cuộc nói chuyện bên này. Cô gái áo trắng như bưng bình, mím môi uống rượu, không nói gì nữa, lát sau rót rượu vào ly cho anh.

Mạnh Yến Thần hỏi: “Tên gì?”

“Diệp Tử.”

“Quê ở đâu?”

Diệp Tử trả lời một địa danh nào đó không nổi tiếng cho lắm.

Mạnh Yến Thần gật đầu: “Chỗ đó cũng được.”

“Anh từng đến đây rồi à?” Diệp Tử có chút ngạc nhiên.

“Đi công tác.” Mạnh Yến Thần đáp ngắn gọn.

Hứa Thấm rút khăn giấy lau tay rồi nhanh chóng đứng dậy.

Tiêu Diệc Kiêu giật mình: “Đi đâu thế?”

Hứa Thấm chào tạm biệt: “Em phải trực đêm, đi trước đây.”

Mạnh Yến Thần vội nói: “Để anh đưa em đi.”

Hứa Thấm lắc đầu từ chối. “Không cần, đi tàu điện ngầm cũng nhanh thôi.”

Mạnh Yến Thần không nói không rằng, với tay cầm lấy chùm chìa khóa, đứng dậy đi ra ngoài. Hứa Thấm liếc nhìn anh rồi cũng đi theo.

Tiêu Diệc Kiêu dõi mắt nhìn bóng lưng hai người, không biết có phải anh cảm nhận sai hay không, nhưng dường như Mạnh Yến Thần ngày càng ít nói.

Vì là cuối tuần nên đến tận đêm khuya, xe cộ vẫn tấp nập mọi nẻo đường. Lúc dừng đèn đỏ, Mạnh Yến Thần quay sang nhìn Hứa Thấm. Cô đang ngắm ánh đèn đường bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt thanh khiết lành lạnh như sương.

“Anh nhìn gì thế?” Cô vẫn không quay sang, chỉ hỏi một câu.

Ngón tay Mạnh Yến Thần gõ nhẹ lên vô lăng: “Hôm nay, mẹ nói với anh một chuyện.”

“Chuyện gì thế?” Giọng Hứa Thấm nhàn nhạt.

“Không có gì quan trọng cả, chỉ bảo anh hỏi em một câu.” Anh không quay sang phía Hứa Thấm, ánh mắt vẫn nhìn thẳng phía trước.

Hứa Thấm chờ trong giây lát, thấy anh không nói tiếp liền quay đầu nhìn sang: “Hỏi gì?”

“Em muốn kết hôn chưa?” Giọng Mạnh Yến Thần đều đều, không nhận rõ cảm xúc.

Hứa Thấm lại quay đi, thái độ ráo hoảnh: “Chưa muốn. Em cũng không nghĩ đến chuyện ấy.”

Mạnh Yến Thần chần chờ một lúc rồi cân nhắc hỏi: “Vậy em muốn qua lại với kiểu đàn ông như thế nào?”

“Cứ để mẹ sắp xếp đi.”

“Vẫn y như hồi bé. Em không hứng thú với cái gì hết à?”

Hứa Thấm nhìn ra màn đêm bên ngoài cửa xe, không nói một lời.

Lúc sắp đến bệnh viện, Mạnh Yến Thần chợt hỏi: “Em nói chuyện với Tống Diệm rồi à?”

“Chưa hề.”

Mạnh Yến Thần quay sang nhìn cô, cổ bắt lấy một ý niệm nào đó.

“Em bắt chuyện với anh ta, nhưng anh ta phớt lờ em... Không sao, thật ra bọn em chẳng có gì để nói hết.”

Mạnh Yến Thần dè dặt nhìn gương mặt không một chút biểu cảm dư thừa của cô.

“Thấm Thấm?”

“Hả?”

“Năm ấy, lúc em ra nước ngoài, mẹ đã nói gì với em thế?”

“Mẹ hỏi em cần Tống Diệm hay cần tiền.” Hứa Thấm nhìn Mạnh Yến Thần, nói thẳng thừng: “Dĩ nhiên em cần tiền rồi.”

Mạnh Yến Thần nhìn cô đăm đăm trong chốc lát, ánh mắt bỗng trở nên phức tạp.

Hứa Thấm dẫu môi chỉ phía trước: “Đèn xanh rồi kìa, đi thôi.”

Hứa Thấm hỗ trợ Chủ nhiệm Cao Lương hoàn thành một ca mổ tim. Đối phương là một người đàn ông trung niên, ban đêm đột ngột phát bệnh. Sau bao công sức cứu sống bệnh nhân, cô ra khỏi phòng lại bắt gặp cảnh tượng hai người đàn bà đánh nhau. Hóa ra người đưa bệnh nhân đến là tình nhân của ông ta, bây giờ bị bà vợ bắt được, không thể tránh khỏi một màn náo loạn, cào cấu lẫn nhau. Không ít y tá phải xúm lại khuyên can.

Hứa Thấm thản nhiên đi vòng qua đám người cãi vã loạn xạ ấy, rời khỏi hành lang. Trở về văn phòng, cô được trải qua nửa tiếng trong yên bình. Thông thường, lúc sắp giao ca là thời điểm luôn xảy ra nhiều chuyện bất ngờ nhất. Nhiều lần Hứa Thấm sắp tan ca rồi nhưng đành phải quay lại mổ cấp cứu. Thường xuyên như vậy nên không thể tránh khỏi việc tăng ca vô thời hạn.

Cách giờ đôi ca chừng mười phút, có một cô gái bị mèo hoang cào vào cổ đến khám. Hứa Thấm đang xử lý vết thương cho cô ta thì bên ngoài rộn lên tiếng bước chân vội vàng và tiếng khóc thét, ngay sau đó là tiếng hỏi thăm: “Bị thương ở tay thì gặp bác sĩ nào vậy?”

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Một cặp vợ chồng kéo theo đưa bé trai hơn mười tuổi đang gào khóc xông thẳng vào phòng khám, cất giọng oang oang: “Bác sĩ, con trai tôi bị bỏng.”

Hứa Thấm ngược mắt nhìn, thấy vết thương không hề nghiêm trọng trên cánh tay đứa bé, liền dờ mắt: “Đến phòng khám đăng ký đi.”

Người mẹ vội hô lên: “Thằng bé đau lắm rồi, phải xếp hàng ở phòng khám thì biết đến khi nào? Bên ngoài cũng đâu có người, cô là bác sĩ thì sắp xếp khám luôn cho con trai tôi đi.”

Tiếng thằng bé khóc lóc bù lu bù loa làm ầm ĩ khắp căn phòng. Đúng là bên ngoài không có bệnh nhân nào cần cấp cứu, Hứa Thấm nói: “Đi ra ngoài xếp hàng đi.”

Người mẹ vẫn bất mãn: “Nhưng mà...”

Hứa Thấm ngẩng đầu: “Ở đây còn có bệnh nhân.”

Hai vợ chồng bèn kéo thằng bé lại gần, trừng mắt nhìn Hứa Thấm, như thể làm vậy sẽ tạo áp lực cho cô, ép cô phải nhanh chóng đuổi bệnh nhân kia đi vậy.

Hứa Thấm vẫn cất giọng nhàn nhạt: “Phiền anh chị ra ngoài để bảo vệ sự riêng tư cho bệnh nhân này.”

Người mẹ miễn cưỡng kéo đứa trẻ ra đến gần cửa nhưng vẫn không ra khỏi phòng khám.

Hứa Thấm không so đo với họ, cô kê đơn thuốc, đưa cho cô gái kia: “Đến khu phát thuốc nhận thuốc, rồi đến khoa tiêm chủng tiêm. Còn nữa, sau này bị chó mèò cào thì đến trung tâm y tế dự phòng, đừng đến bệnh viện đa khoa.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Cô gái cầm đơn thuốc rời đi.

Hai vợ chồng kia nghe thấy lập tức kéo thẳng bé tới ngồi xuống ghế: “Bác sĩ, cô xem đi, nó bị bỏng nước sôi, tay rộp hết...”

Lời còn chưa dứt, có hai người đàn ông toàn thân đen nhẻm lao vào: “Bác sĩ!”

Một người đàn ông tay áo bị cháy xém, vải vóc và da thịt dính vào nhau đỏ lôm, trông vô cùng thảm. Nhà kia thấy người họ bắn thủ liên tránh sang một bên.

Hứa Thấm thấy hai người này nhìn rất quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai. Lúc quay người tìm cái kéo, cô bỗng nhớ ra từng gặp hai gương mặt này ở phố Ngũ Phương hôm xảy ra hỏa hoạn. Cô nhìn đứa bé bị bỏng đứng bên bàn, nhanh chóng kê một toa thuốc rồi đưa cho bố mẹ đứa bé: “Đến khu phát thuốc nhận thuốc, bôi ba ngày là đỡ.”

Nói xong, cô quay sang phía y tá ra lệnh: “Tiểu Nam đâu rồi, gọi cô ấy đến, chuẩn bị xử lý vết thương.”

Người bố thấy thế, trừng mắt đầy khó tin: “Bác sĩ, cô còn chưa xem qua vết thương của con tôi nữa đấy!”

Hứa Thấm quay đầu, bỏ lại một câu: “Anh chị cứ lấy thuốc theo toa là được”, nói xong định bước đi.

Người đàn ông nổi giận, giật ngược Hứa Thấm lại, khiến cô lão đảo suýt ngã.

“Cô đã khám cho con tôi chưa? Nhìn còn không đến mười giây nữa. Cô còn chưa khám kỹ đã kê đơn bậy bạ thế hả? Cô đã hỏi chúng tôi tình trạng ra sao chưa mà dám kê thuốc?”

Hứa Thấm đáp gọn: “Muốn nói chuyện với bác sĩ thì đến xếp hàng bên khu vực khám bệnh đi.” Rồi quay đầu lại, dặn dò: “Tiểu Bắc, mang bệnh nhân này đến phòng kế bên, chuẩn bị xử lý vết thương.”

Hứa Thấm nhanh chóng đi ra ngoài, nhưng người đàn ông kia lại túm lấy áo blouse của cô, thô bạo kéo lại: “Hôm nay, cô mà không khám kỹ cho con tôi, tôi sẽ cho cô đẹp mặt!”

Hứa Thấm quát: “Anh buông ra!”

“Không buông thì sao?” Người đàn ông lôi điện thoại di động ra, nhắm ngay mặt cô. “Bệnh viện cao cấp nhất thành phố lại có loại bác sĩ thế này à? Tôi sẽ quay lại, quăng lên mạng cho người ta xem.”

Hứa Thấm giơ một tay lên, hất bay chiếc điện thoại của gã xuống đất.

“Mẹ nó, mày...” Gã giơ tay định tát Hứa Thấm.

Y tá thét lên: “Anh làm gì vậy?”

Hứa Thấm ra sức vùng vẫy, nhưng cô không đủ sức, trốn không được, chỉ đành trơ mắt nhìn cái tát của gã giáng xuống. Đáy mắt cô dù nghiêm nghị lạnh lùng cũng không thể trấn áp được gã ta.

Nhưng cái tát kia chưa kịp đáp xuống, một bóng dáng cao lớn vừa quen thuộc vừa xa lạ đã chặn phía trước cô.

Chương 6

Type: Mặc Kỳ Hàn

Tống Diệm tóm gọn cổ tay gã chỉ bằng một tay, chưa cần dùng sức, đối phương đã không thể cử động. Anh lạnh lùng chế giễu: “Đánh phụ nữ à? Cái tật chó má này học được ở đâu thế?”

“Mày buông tay ta. Nếu không... tao...” Đối phương lắp ba lắp bắp.

Tống Diệm hất hàm, hỏi ngược lại: “Nếu không thì sao?”

Gã bèn buông Hứa Thấm ra, giơ tay kia tấn công Tống Diệm. Anh bóp chặt nốt cổ tay còn lại của gã, bắt chéo hai tay gã, đẩy một cái, gã đàn ông bị hất văng, va thẳng vào tường.

Người vợ cuống quýt chỉ vào anh, hét toáng lên: “Bệnh viện này còn dám đánh người nữa hả?”

Tống Diệm khinh thường không thèm để ý đến cô ta, thấy Hứa Thấm vẫn còn đứng sau lưng mình, liền hất cằm về phía cửa, lớn tiếng: “Còn không ra cứu người đi, đứng đực ở đây hóng hớt cái gì?”

Hứa Thấm lập tức chạy đi, chỉ nghe phía sau loáng thoáng có tiếng Tống Diệm thản nhiên giở giọng du côn: “Bố không phải người của bệnh viện này nhé! Anh em của bố bị thương, mẹ kiếp, đứa nào dám gây sự ở đây làm chậm trễ việc cứu chữa thì bố đập gãy luôn chân chó của đứa đó.”

Thói đời này kẻ yếu sẽ bị kẻ mạnh bắt nạt, kẻ mạnh thì phải có kẻ mạnh hơn trừng trị. Hứa Thấm thầm nghĩ.

Người lính cứu hỏa bị thương tên Đồng Minh, người đi cùng cậu ta là Tiểu Cát. Hứa Thấm cắt ống tay áo của Đồng Minh, rửa sơ vết thương cho

cậu ta. Đồng Minh đau đến mức đổ mồ hôi lạnh, gương mặt tro bụi lấm lem hẳn thành từng nếp nhăn cáu bẩn.

Hứa Thấm động viên: “Cố chịu một chút, lát nữa sẽ tiêm thuốc tê cho cậu”, rồi ngẩng đầu lên ra hiệu với y tá Tiểu Nam ở bên cạnh. Tiểu Nam liền đi đến lau sạch bụi bẩn trên gương mặt Đồng Minh.

Nhưng cậu ta lại xấu hổ, cứ tránh tránh né né mãi.

Tiểu Nam nóng nảy: “Sao anh cứ né mãi thế?”

Đồng Minh bối rối giơ tay kia lên: “Để tôi tự lau, tôi tự lau.”

Tiểu Nam cười cười: “Tay anh sưng vù thế kia, còn bẩn nữa.” Nói xong, Tiểu Nam giữ chặt hai tay vừa giãy giụa lại, tiếp tục lau mặt cho cậu ta. Sau khi lớp tro đen kia được lau sạch, một khuôn mặt trẻ tuổi đỏ bừng bừng, có vài vết nẻ lộ ra.

Tiểu Nam biết cậu ta bị nẻ do lửa hun, động lòng trắc ẩn, không nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu tiếp tục lau tay cho Đồng Minh.

Hứa Thấm xử lý qua vết bỏng trên cánh tay và tiêm cho cậu ta một mũi thuốc tê, nhàn nhạt hỏi: “Ở hiện trường không có xe cứu thương à?”

Đồng Minh ngô nghê trả lời: “Tôi cũng không biết, tôi bị Tiểu Cát lôi đến đây.”

Tiểu Cát giải thích giúp: “Có, có. Nhưng không đủ, mới khiêng được mấy người dân bị thương lên đã chạy luôn rồi.”

Hứa Thấm hỏi thêm: “Không có xe cứu thương nào ở lại hiện trường sao?”

Tiểu Cát nhất thời im lặng.

Hứa Thấm bảo: “Đi khiếu nại đi.”

Tiểu Cát sững sốt. Đồng Minh cũng ngây người. Tiểu Nam, Tiểu Bắc đều ngẩn ra, lòng thầm kêu khổ: Bác sĩ Hứa ơi, đó là xe của bệnh viện chúng ta đấy!

Đồng Minh cười ngây ngô, xoa tay: “Gà cùng một mẹ chớ hoài đá nhau. Đều là người một nhà cả, có gì hay ho mà đi khiếu nại chứ. Hì hì!”

Hứa Thấm ngược nhìn cậu ta. Đồng Minh tưởng cô không hiểu, chiir cô rồi lại chỉ bản thân mình: “Bác sĩ và lính cứu hỏa không phải đều vì nhân dân phục vụ hay sao? Người một nhà, người một nhà cả, gây khó dễ cho nhau làm gì cơ chứ!”

Hứa Thấm cúi đầu tiếp tục làm việc, không nói gì nữa.

Sơ cứu xong, cô kê thuốc uống và thuốc tiêm, sau đó Tiểu Nam dẫn Đồng Minh đi tiêm thuốc chống viêm. Lúc này, cô mới nhớ ra Tống Diệm, nhanh chóng quay trở lại phòng Khám bệnh nhưng không thấy anh đâu nữa, chỉ còn bác sĩ Lý thay ca cho cô đang khám bệnh.

Hứa Thấm quay ra đại sảnh, lơ đãng nhìn quanh mà không biết mình đang làm gì. Thoáng thấy một người đàn ông cao ráo chạy ra khỏi phòng tiêm, hướng thẳng đến cổng, cô liền nhắc chân đuổi theo, lách qua đại sảnh đầy kín người.

Người đàn ông kia chạy rất nhanh, bóng dáng cao lớn càng lúc càng xa. Hứa Thấm len lỏi qua đám đông, ra khỏi cổng, gấp gáp chạy xuống bậc thềm: “Tống Diệm!”

Anh dừng bước. Khi đó chính là thời khắc tươi đẹp, dịu dàng nhất của một ngày. Tia nắng ban mai soi lên bờ vai rộng, hắt một vầng sáng mỏng lên mái tóc đen nhánh của anh.

Hứa Thấm cố gắng ổn định lại hơi thở rối loạn, hai tay bỏ vào túi áo blouse, đi lên phía trước, cất tiếng gọi: “Tổng Diệm!”

Tổng Diệm quay người lại, nhìn về phía cô, khuôn mặt không mang chút cảm xúc.

Hai người đứng trong nắng sớm, lẳng lặng nhìn đối phương, mặc người qua kẻ lại xung quanh.

Tổng Diệm lạnh lùng hỏi: “Có việc gì không?”

Hứa Thấm chẳng biết phải bắt đầu thế nào, chỉ đành mở lời bằng một câu quen thuộc: “Đã lâu không gặp.”

Tổng Diệm nheo mắt, dường như đang nghiêm túc nhớ lại một chút rồi mới trả lời: “Lâu lắm rồi.”

Hứa Thấm hỏi: “Anh sống thế nào?”

Tổng Diệm gật đầu thô lỗ, dường như rất không kiên nhẫn: “Rất tốt, còn cô?”

Hứa Thấm nhìn vào mắt anh, lắc đầu đáp: “Không tốt.”

Nụ cười trên mặt Tổng Diệm khựng lại. Anh quan sát gương mặt cô, một lát sau khẽ nhếch miệng, vẻ mặt như thể đã nhìn thấu trò lừa phỉnh nhằm cầu xin lòng thương hại của cô. Anh thờ ơ hỏi, như muốn kết thúc đoạn đối thoại: “Thế à? còn việc gì nữa không?”

Hiển nhiên anh không buồn quan tâm, cũng không có tâm tư chơi trò quanh co, vòng vèo với cô.

Nhưng Hứa Thấm không hề xấu hổ, vẫn điềm nhiên như không, lên tiếng: “Chuyện vừa rồi, cảm ơn anh.”

Tống Diệm khách sáo: “Tôi vì anh em của mình mà thôi.”

Hứa Thấm gật đầu, vẫn tiếp tục bằng giọng lịch sự: “Còn lần trước nữa...”

“Hứa Thấm!” Tống Diệm thô lỗ ngắt lời, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn xoáy vào gương mặt đối diện như muốn xé toạc cuộc nói chuyện vờ vịt này. “Rốt cuộc cô muốn gì?”

“Có rảnh không? Đi uống tách cà phê nhé!” Sự lạnh nhạt của anh không làm Hứa Thấm chùn bước.

Tống Diệm nhìn cô đăm đăm, cuối cùng nở nụ cười quái gở, không hề che giấu vẻ mỉa mai. Hứa Thấm cảm thấy giờ phút này, gương mặt cô nên đỏ gay như bị lửa đốt mới đúng, nhưng trái lại, cô không hề cảm thấy xấu hổ, vẫn tiếp tục mặt dày: “Có được không?”

“Bận lắm!” Tống Diệm hơi nghiêng người, nhếch lại gần cô hơn, cầm khẽ nhếch đầy cợt nhả: “Xếp hàng lấy số đi.”

Hứa Thấm vẫn điềm nhiên.

Tống Diệm đứng thẳng người, để lại một câu: “Đến số sẽ gọi cô.”

Anh bỏ đi với tư thái ung dung điềm nhiên, không hề ngoảnh đầu.

Hứa Thấm vẫn đứng chôn chân ở đấy, neho mắt nhìn theo đến khi bóng lưng anh biến mất sau cánh cổng rồi mới quay người trở vào bệnh viện.

Vừa vào cửa đã chạm mặt đồng nghiệp bên trung tâm Cấp cứu 120, cô hỏi: “Lúc này có cử xe cứu thương đến vụ hỏa hoạn không?”

“Có chứ, điều bốn xe đấy.” Đồng nghiệp trả lời.

“Người bị thương nhiều lắm hả? Tại sao không có nhân viên y tế nào chữa trị cho lính cứu hỏa, thậm chí còn không có xe nào ở lại hiện trường nữa?”

“Ôi, đừng nhắc nữa. Vốn có xe ở lại hiện trường đấy chứ, nhưng mấy người dân bị thương nhẹ được xử lý xong rồi mà vẫn cứ khăng khăng bảo khó thở, muốn kiểm tra toàn diện, âm ỉ đòi đến bệnh viện, chúng tôi cũng hết cách.” Người kia lắc đầu kể lại, giọng không nén nổi sự ngao ngán.

Hứa Thấm không hỏi nhiều nữa, thay quần áo rồi ra về.

Hứa Thấm ngủ một giấc dài, tỉnh lại thấy còn ba tiếng nữa mới đến giờ đi làm. Cô gọi thức ăn, mang đến bên ban công, vừa ăn vừa ngắm nhìn mấy tòa cao ốc và dãy nhà lọt thỏm trong khu phố Ngũ Phương. Trước đó không lâu, cả mảng tường ngói đỏ sẫm đã bị đốt cháy đen sì.

Cô không biết mình đang suy nghĩ điều gì, hoàn hồn đã thấy mình đi đến ngã tư đường. Bước vào phố Ngũ Phương, bản thân thoáng chốc từ nơi đô thị phần hoa rơi vào trấn nhỏ mộc mạc: Con ngõ lát đá xanh, mái nhà lợp ngói, chuông gió kêu leng keng trên gác xép.

Hứa Thấm chậm rãi bước qua đoạn phố nơi có cửa hàng may mặc, tiệm hương liệu, cửa hiệu cắt tóc, quán ăn nhỏ, quầy thịt lợn, cửa hàng bán gạo... Không khí tràn ngập mùi vải dệt, mùi hương liệu, mùi dầu gội đầu, mùi thức ăn và cả mùi lá trên ngọn cây quất cao cao, phiêu diêu lượn lờ xuyên suốt ngõ hẻm.

Hứa Thấm đi hết con đường nhỏ tắt bật ấy, phát hiện bấy lâu nay, thế giới bên ngoài đã thay đổi rất nhiều, nhưng con phố Ngũ Phương này vẫn hết như thuở ban đầu. Bên khốe miệng bà chủ tiệm hương liệu vẫn còn nốt ruồi duyên, chủ hiệu may vẫn thích diện áo dài nam, ông thợ cắt tóc vẫn để mãi một kiểu đầu húi cua như thế...

Cô cũng dễ dàng tìm được con đường thông đến nhà Tống Diệm, cảm giác quen thuộc như đường về nhà mình, giống như một dạng bản năng được khắc sâu trong tâm khảm.

Tống Diệm được cậu mợ nuôi lớn, sống tại một căn tứ hợp viện treo bảng hiệu “Địch Ký” trong một con ngõ sâu của phố Ngũ Phường. Mở cánh cửa gỗ ra, vòng qua bức tường đắp phù điêu sẽ thấy trên hành lang, trên sân, đâu đâu cũng chất đủ các loại đồ thủ công bằng gỗ.

Cậu Tống Diệm là con thứ ba trong nhà, làm nghề thợ mộc, tay nghề tinh tế, nổi tiếng gần xa. Cậu anh làm mọi thứ, từ vật dụng nhỏ như hộp trang điểm cho đến đồ nội thất như tủ treo quần áo. Tất cả dường như đều có thể “nở hoa” trong tay ông.

Hứa Thấm đứng ở khoảnh sân rộng rãi, trong chốc lát, chợt nhớ ra, sân viện này vốn không hề chật chội như bây giờ.

Tường đỏ ngói sẫm in hằn dấu vết năm tháng tang thương, trên đầu vẫn là bầu trời xanh vời vợi.

Trong sân vọng lại tiếng tivi, hai cây sơn trà ở hai bên nhà chính bây giờ đã cao vút như lọng tre. Cây tử đằng năm đó cô trồng cũng đã bò đầy trên mái gian phòng phía tây, rủ xuống như chiếc rèm.

Nơi đó là phòng của Tống Diệm.

Tất cả như chưa từng thay đổi.

Hứa Thấm nhẹ nhàng vuốt ve khúc gỗ trong tay. Cô nhớ, ở nơi này, cậu Địch từng dạy cô nghề mộc. Nhìn chiếc bào đẩy trên mặt gỗ tạo nên những lớp gỗ mỏng xoắn tít như hoa, cô cao hứng cười thích thú.

Cô từng hạnh phúc thốt lên rằng: “Tống Diệm, em thích nhà anh quá!”

Cậu nhóc Tống Diệm lúc ấy ngồi trên cọc gỗ, hai ngón tay kẹp điều thuốc, nghiêng đầu nhìn cô, cười rộ: “Nói miêng cũng vô dụng. Em có dám nhập hộ khẩu vào nhà anh không?”

Hứa Thấm dừng tay, cũng ngừng luôn cả cười, nhìn anh không chớp mắt. Anh kề sát người cô, thì thầm mơn trớn: “Anh cam đoan, đời này đến chết chỉ thương mình cứng thôi.”

Cậu Ba của Tống Diệm đi đến, vỗ vào đầu anh một cái đau điếng: “Lại hút thuốc nữa, lỡ mà cháy nhà cháy xưởng, xem vợ mày có thịt mày luôn không!”

Trong sân bỗng vang lên tiếng bước chân, kéo Hứa Thấm trở về thực tại. Cậu Ba thấy có người đến nhà mình, bèn đi gia khỏi gian chính: “Cô muốn đặt gì?”

Hứa Thấm quay đầu, phát hiện cậu đã già đi rồi.

Cũng chính khoảnh khắc đó, khoảnh sân tưởng chừng đã ở lại cùng thời gian bỗng thay đổi, có vật gì đó rõ ràng đã phai màu theo năm tháng. Cuối cùng, cô cũng thấy rõ, bức tường vốn đỏ thẫm bị phơi dưới ánh mặt trời từ năm này qua tháng nọ nay đã bạc phếch, mái ngói vàng óng kia cũng bị mưa làm cho loang lổ cả.

Nụ cười trên mặt cậu Ba bất chợt khựng lại, ngượng ngùng, dè nén, cuối cùng tắt lịm.

Hứa Thấm hít vào một hơi thật sâu, cất tiếng gọi: “Cậu.”

“Ồ, cô Mạnh à?” Cậu Ba khôi phục vẻ bình thường, cất giọng khách sáo: “Hôm nay đột ngột đến đây có việc gì không?”

Hứa Thấm dè dặt: “Cháu đến tìm Tống Diệm...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy cô em họ Địch Miểu lao ra khỏi nhà: “Cái thứ đàn bà hư hỏng như cô còn dám vác mặt đến tìm anh tôi à? Năm đó, cô suýt hại chết anh ấy còn chưa đủ sao, cô...”

Mợ Tống Diễm đi ra, vừa kéo vừa đẩy Địch Miểu vào trong nhà.

Hứa Thấm không nghe rõ lời của Địch Miểu cho lắm, tiến đến một bước, hỏi lại: “Em ấy vừa nói...”

Mợ Ba cắt ngang: “Nó không có ở đây.”

Hứa Thấm nhìn thoáng qua gian phòng phía tây theo bản năng, cửa phòng đang khóa chặt, cửa sổ bằng gỗ cũng đóng im lìm. Nước sơn đỏ trên tường đã bạc màu, có nơi còn bong tróc thành từng mảng xám trắng, chỉ có dậu tử đằng trên mái hiên là tươi tốt.

“Bây giờ, anh ấy ở đâu ạ?” Hứa Thấm gấp gáp hỏi: “Có thể nói cho cháu biết được không?”

“Được chứ!” Mợ Ba mỉm cười xa lạ, nói với cô: “Bây giờ, nó làm lính cứu hỏa, trực thuộc quân đội, ở trong doanh trại. Không thể tự ý ra vào.”

Ý là... cô không gặp được anh nữa rồi. Không còn dễ dàng như năm đó, thời khắc nào anh cũng ở đây, đợi cô chạy đến tìm.

Chương 7

Type: Dobby Huynh

Một tuần của Hứa Thấm trôi qua trong bình yên. Công việc vẫn như thường lệ, cuộc sống cũng không có gì thay đổi. Lúc toàn thành phố nghỉ lễ thì khoa Khám bệnh cũng thay phiên nhau nghỉ, chỉ có khoa Cấp cứu vẫn đi làm bình thường.

Cứ mỗi dịp tết là đủ loại tai nạn bất ngờ xảy ra do say xỉn, rượu chè bê tha đưa đến, cả khu Cấp cứu không có giây phút nào được nghỉ ngơi.

Có một nam một nữ nhập viện vào đêm khuya. Lúc Hứa Thấm đi vào vòng theo dõi, thấy hai người đang nằm trên giường cạnh nhau nhỏ to trò chuyện. Cô bèn gọi y tá đến đo huyết áp cho cả hai. Lúc này, chàng trai đang nói dở câu chuyện với cô gái, vừa nhìn thấy Hứa Thấm liền cười hì hì dỏm: “Chị thiên sứ, chị đẹp quá!”

Cô gái chỉ vào chàng trai, cười khanh khách: “Ồ dần, say quá rồi đấy! Tôi mới là thiên sứ đây này.”

Cậu ta tỏ vẻ không phục: “Thôi đi, bà mới say đó. Ông đây nghìn chén không say nhé!”

Cô gái lớn tiếng dọa nạt: “Im mồm! Có tin tôi hôn cậu một cái sẽ biến cậu thành tảng đá luôn không?”

Nghe thấy vậy, cậu ta bèn vén chăn lên, nháy uống giường: “Nào, hôn đi, ai không hôn là con chó đấy!”

Mấy y tá phải tốn rất nhiều hơi sức mới tách họ ra, “ai về giường nấy”.

Hứa Thấm nhìn thoáng qua tình trạng cả hai, thầm đánh giá một lát rồi căn dặn y tá: “Cứ theo dõi và truyền dịch như thường lệ là được.” Nói

xong, cô đóng sổ khám bệnh, cất bút, ra khỏi phòng.

Tiểu Nam đi theo ngay phía sau.

Hứa Thấm nghĩ nghĩ một chút, quay sang hỏi: “Hai người này biết nhau à?”

Tiểu Nam bật cười, lắc đầu: “Không ạ, được đưa đến từ hai nơi khác nhau đấy chứ!”

Hứa Thấm nhướn mày: “... Thế mà thân thiết nhỉ!”

Tiểu Nam tặc lưỡi kể: “Hai người này còn đỡ ấy! Hôm qua có đám người ôm dím lấy nhau đưa đến. Sau cùng, trên giường toàn là nước tiểu.”

Hứa Thấm thản nhiên bỏ lại một câu: “Chính phủ không nên cho nghĩ lễ mới phải. Loài người vừa thoát khỏi trói buộc sẽ không biết tiết chế là gì cả.”

Tiểu Nam lẳng lẳng nhắc nhở: “Bác sĩ Hứa, cứ như vậy, chúng ta sẽ không có ngày nghỉ đâu, sau đó một chết mất thôi.”

Hứa Thấm nghĩ ngợi: “...Ờ nhỉ...”

Mấy giờ sau, Tiểu Nam lại có cơ hội được nhận thức sâu sắc ý nghĩa của việc “Không biết tiết chế” là gì. Vào khoảng hai giờ sáng, Hứa Thấm và mấy bác sĩ khoa ngoại khác, cộng thêm nhóm y tá đứng dưới ánh đèn chói loà của phòng hội chẩn, cùng nhìn về một hướng, mi tâm người nào người nấy đều cau chặt.

Một bệnh nhân nam đang nằm trên giường khám, mặt đỏ gay, hai chân cong lên, hạ bộ cậu ta đang “yên vị” trong một ống tuýp nho nhỏ.

Hội chẩn sơ bộ cho thấy bệnh nhân này lên cơn hưng tính, bèn nhét “cậu em” mình vào ống tuýp nhằm tìm kiếm kích thích, nhưng kết cục lại

bị mắc kẹt. Chỗ ấy vì bị tụ máu nên không cách nào mềm xuống được nữa, cứ thế cương cứng mấy giờ liền, đau đến mức kiệt sức. Anh ta sống dở chết dở, không ngừng khóc lóc cầu xin: “Nhất định phải cứu tôi, các bác sĩ ơi! Tôi còn chưa sinh con nữa. Nhà tôi chín đời độc đinh, cái này không thể mất được đâu.”

“Chín đời độc đinh mà cậu không biết kiềm chế chút à?” Mọi người vừa tức vừa buồn cười, cũng chẳng thể làm được gì, chỉ đành mắng vồn một câu.

Sau khi Hứa Thâm bàn bạc với cả nhóm, quyết định thử tiêm vào mũi cho cậu ta xem sau. Thế nhưng “thằng nhỏ” kia vẫn không chịu mềm xuống, muốn rút cái ống kia ra cũng không có khả năng, vì vừa động vào thì “thằng lớn” đã lập tức kêu khóc inh ỏi.

Hết cách xoay sở, Hứa Thâm đành nói: “Gọi lính cứu hoả đến đi.” Thấy mọi người đều ngơ ngác, cô giải thích: “Họ có dụng cụ chuyên nghiệp. Mấy ca trẻ con bị kẹt tay trong đồ chơi, người lớn kẹt chân vào cửa xoay, ngón tay bị kẹt vào nhẫn cỡ nhỏ ấy, họ đều xử lý được hết. Đôi khi, họ còn bắt được rắn hay một vài loài động vật hoang dã nữa.”

Mọi người tỏ vẻ đã hiểu. Vậy mà đồng chí bệnh nhân nam kia vẫn còn có tâm tư xen mồm chế giễu: “Tôi khinh. Thằng ngu nào mà lại kẹt chân vào cửa xoay chứ?”

Hứa Thâm chậm rãi liếc nhìn anh ta một cái.

Tiểu Nam đi gọi 119.

Bác sĩ Lý cảm thán: “Tôi không biết lính cứu hoả còn có thể làm những việc này cơ đấy!”

Hứa Thâm nhận xét: “Lính cứu hoả là một nghề nghiệp lạ đời...” Nhìn thấy ánh mắt mọi người hướng về phía mình đầy dò hỏi, cô liền đổi cách

dùng từ: “...À quên, là nghề nghiệp khiến người ta được mở mang tầm mắt.”

Không lâu sau, xe cứu hoả đã đến. Hứa Thấm nhìn qua cửa sổ văn phòng, thấy mấy người đàn ông xuống khỏi xe. Lần này, họ mặc đồng phục màu cam, không phải màu xanh lạnh lùng như khi đi cứu hoả. Màu xam này trông vô cùng rực rỡ giữa cảnh đêm nơi đây.

Cô không nhận ra ai là Tống Diệm. Có lẽ do tất cả đều mặc đồng phục như nhau chẳng? Đến khi nhóm lính cứu hoả vào phòng hội chẩn, cô mới nhận ra không có anh giữa những khuôn mặt xa lạ kia.

Hứa Thấm giải thích sơ qua tình huống rồi hỏi thêm một câu không liên quan lắm: “Các anh bên đội phòng cháy chữa cháy nào thế?”

“Trạm Thật Lý.” Một người trong số đó lên tiếng.

Thuộc đội của Tống Diệm, xem ra họ cũng là thay phiên nhau nghỉ lễ rồi. Cũng đúng thôi, ai mà phục vụ 24/24 cho nổi cơ chứ!

Hứa Thấm lặng lẽ lùi sang một bên, nhìn chiếc xe cứu hoả qua khung cửa sổ. Ở đó cũng không có anh.

Dùng hết kim mở nhọn, kim cắt, máy mài điện... mất nửa giờ, cuối cùng, lính cứu hoả cũng rút được ống tuýp kia ra rồi giao người cho bác sĩ xử lý các bước sau.

Khi sự việc xong xuôi, lúc bệnh nhân định quay sang cảm ơn thì họ đã rù đi từ lâu rồi. Bên ngoài, trời cũng sáng choang.

Trong doanh trại, Tống Diệm đang huấn luyện đám lính. Người xưa từng nói, có rèn giữa mới thành tài, mãi vui chơi sẽ thui chột. Dù tài hoa

đến đâu nhưng bỏ bê tám, mười ngày không rèn giữa cũng sẽ trở nên xa lạ. Nghề cứu hoả vốn nguy hiểm, một chút sai sót nhỏ nhặt thôi cũng có thể tước đoạt tính mạng con người.

Khoá huấn luyện của đội phòng cháy chữa cháy rất gắt gao. Huấn luyện thể lực, huấn luyện kỹ năng, huấn luyện kiến thức và tâm lý... đủ mọi thể loại. Tống Diệm là một đội trưởng cực kỳ nghiêm khắc, bình thường có thể vui đùa cợt nhả, nhưng lúc huấn luyện nhất quyết không cho phép ai được lơ đãng, lười biếng.

Các đội viên từ lâu đã quen với kiểu dẫn đội của anh, biết phải tự thương tiếc tính mạng bản thân, nên ai ai cũng gắng sức luyện tập nghiêm túc. Cách một khoảng thời gian, Chi đội sẽ tổ chức thi đấu, không hề bất ngờ khi lính cứu hoả của trạm Thập Lý đều đứng nhất ở mọi hạng mục.

Hôm nay, chương trình huấn luyện là trèo tường và trượt xuống.

Toàn đội được chia thành các cặp, tập trung dưới sân huấn luyện. Trước tiên, một người trèo lên bằng tay không, hoặc vịn vào ống thoát nước, hoặc vịn vào thùng máy điều hoà, gỡ xi măng để trèo lên mái nhà, cố định và ném dây an toàn xuống. Người còn lại nắm sợi dây cáp tốc trèo lên. Hai người chia ra buộc chặt hai hình nộm giả, mỗi cái nặng chừng năm mươi cân vào người, sau đó nhanh chóng trượt xuống mặt đất. Cứ thế, mỗi cặp luyện tập lặp đi lặp lại mười lần.

Một cặp tập xong sẽ được nghỉ ngơi mười phút, theo dõi tổ tiếp theo.

Tống Diệm và Dương Trì bắt cặp với nhau. Dương Trì trèo lên tầng trước, ném sợi dây xuống. Tống Diệm nắm lấy, chống chân vào mặt tường, trèo lên trong mười giây. Anh mới trèo qua lan can đã thấy Dương Trì bắt chuyện: “Anh Diệm, nghe Tiêu Phi nói sáng nay, họ đến bệnh viện Quân y số Ba để cứu viện đấy.”

Chuyện thằng cha quái đản nhét của quý vào ống tuýp kia đừng nói là trên dưới toàn bộ Trung đội này, e rằng mấy Trung đội “hàng xóm” cũng biết hết cả rồi. Dù sao đều là thanh niên trai tráng thích chuyện mới lạ, khó mà ngăn được họ bàn tán với nhau.

“Thì sao?” Tống Diệm không ngần đầu, vừa nói vừa thoăn thoắt buộc hình nộm vào eo mình.

Đây đã là lần tập luyện thứ ba, đầu Tống Diệm mướt mát mồ hôi, áo T-shirt ướt đẫm dán sát vào người.

Mặt Dương Trì cũng đầm đìa mồ hôi, công hình nộm trên lưng, kể tiếp: “Còn nói là gặp được một nữ bác sĩ xinh đẹp, lạ lùng nữa. Mấy thằng cha đều hơn hở báo sau này bị thương, nhất định sẽ tìm cô ấy chữa trị.”

“Hay là bây giờ, tôi táng cho cậu bị thương luôn nhé?” Tống Diệm liếc xéo Dương Trì, cười nhạt.

“Đừng mà!” Dương Trì đùa cợt.

Tống Diệm quay lại chỗ lan can, bắt lấy sợi dây, tung mình nhảy xuống.

Dương Trì cũng nổi gót trèo qua, chân đạp trên mặt tường: “Anh, anh quen cô bác sĩ kia hả? Lần trước, em nhìn thấy cứ sai sai ở đâu ấy..”

Tống Diệm mím môi, đưa lưỡi liếm răng, ánh mắt đầy nguy hiểm.

“Không phải là gấu... “ Lời nói còn chưa dứt, Dương Trì đã bị Tống Diệm đạp luôn một cú vào tay đau điếng. Cậu ta gào lên, trượt thẳng xuống nửa mét mới nằm lại được sợi dây, đung đưa trên tường như miếng vải rách.

“Em sai rồi!” Dương Trì rên rỉ.

Tống Diệm lại đập thêm một cú nữa, khiến cậu ta la hét: “Em sai rồi. Em sai thật rồi à!”

Tống Diệm quyết không buông tha, cúi đầu hăng hái đập tiếp. Kết cục, Dương Trì rơi rầm xuống tấm niệm bên dưới. Anh liếc nhìn cậu ta rồi nắm chặt sợi dây, nhẹ nhàng tiếp đất sau vài ba cú đập tường

Thấm thoát đã đến đầu tháng Tám. Khí trời không còn nóng bức, mùa hè đã trôi qua hơn nửa, thể loại bệnh nhân vì nóng trong người mà kéo nhau đi đánh lộn, ăn cay uống rượu mạnh khiến dạ dày xuất huyết đã có khuynh hướng giảm đi.

Hứa Thấm làm việc, về nhà thăm bố mẹ, gặp gỡ bạn bè như một trình tự lập sẵn. Có lần cô đi uống trà với mẹ, gặp gỡ một quý bà cũng tao nhã không kém gì mẹ mình, đi cùng với một anh chàng mặt mũi sáng sủa, xấp xỉ tuổi mình.

Biểu hiện của Hứa Thấm đạt đúng tiêu chuẩn con gái hoàn mỹ trong lòng Phó Văn Anh: xinh đẹp, tao nhã, ôn hoà, lễ phép.

Thế giới của mấy quý bà như họ luôn tồn tại một quy tắc rất đơn giản. Yêu đương và tình cảm, trái tim và tình dục ra sao cũng được, nhưng chỉ có hôn nhân là phải môn đăng hộ đối, cưới xin linh đình, tuyệt đối không thể chọn người khác giai cấp và vượt ra khỏi phạm vi giao tiếp của họ.

Mạnh Yến Thần cũng thế, Tiêu Diệc Kiêu cũng vậy, ai cũng bị ghim sâu tư tưởng này từ khi còn bé.

Hứa Thấm bình thân đón nhận quan niệm giáo dục của bề trên. Từ nhỏ, cô đã được hưởng thụ sự tự do và lợi ích của thân phận con ông cháu cha. Điều này như một hũ mật khổng lồ khiến cô cứ đắm chìm trong đó, không tài nào thoát ra được.

Hôm ấy, anh chàng kia không hề có chút biểu hiện nào là có cảm tình với Hứa Thấm cả, vậy mà hai ngày sau lại nhắn tin hẹn gặp riêng. Tuy nhiên, Hứa Thấm còn chưa kịp yên vị thì lại bị bệnh viện gọi đi tham dự một cuộc họp đột xuất. Kể từ đó, hai người cũng không liên lạc gì thêm.

Chắc hẳn đối phương có điều kiện rất tốt, nên lựa chọn cũng khá nhiều.

Hứa Thấm chẳng chút để tâm đến chuyện này, nhanh chóng xoá khỏi bộ nhớ. Trái lại, mỗi ngày đi làm hay tan ca, nhìn thấy hộp cứu hoả trên hành lang, dòng suy nghĩ của cô luôn bị đình trệ mất một giây.

Nhưng bản tính vốn hờ hững nên cô cũng không nghĩ quá nhiều.

Một hôm sắp tan ca, Tiêu Diệc Kiêu gọi điện rủ cô đi chơi, nói là kỷ niệm một năm khai trương quán bar Mị Sắc của anh ta. Hứa Thấm đến sớm hơn Mạnh Yến Thần. Lúc tìm được Tiêu Diệc Kiêu, anh ta đang ngồi trên sofa nói cười với một người đàn ông, thấy Hứa Thấm đến liền giơ tay chào. Người đàn ông kia quay đầu nhìn theo. Thật trùng hợp, đối phương chính là anh chàng từng được phụ huynh mai mối cho Hứa Thấm: Tưởng Dụ.

Thấy cô, Tưởng Dụ cũng có phần ngạc nhiên. Hai người nhìn nhau một giây, đạt thành giao ước ngầm, vờ như không hề quen biết.

Tiêu Diệc Kiêu không biết chuyện giữa hai người họ, còn nhiệt tình giới thiệu: “Đây là em gái ruột của tôi, Mạnh Thấm. Còn đây là anh em của anh, Tưởng Dụ.”

Tưởng Dụ ra vẻ khách sao, bắt vai rất ngọt: “Em làm nghề gì?”

Hứa Thấm liếc nhìn anh ta, đáp ngắn gọn: “Bác sĩ.”

“Bác sĩ chắc bận lắm nhỉ? Đến đây chơi sẽ không bị gọi đi đột xuất chứ?” Lời này có phần sâu xa.

Hứa Thấm nhìn anh ta lần nữa, Tưởng Dụ vẫn mỉm cười lịch sự.

Tiêu Diệc Kiêu nói xen vào: “Hồi trước tôi cũng nói thế, làm bác sĩ cực lắm. bảo em ấy vào Đại học Y làm việc, nhẹ nhàng hơn bao nhiêu nhưng em ấy nhất quyết không nghe.”

Hứa Thấm vặn nắp chai nước khoáng, trả lời: “Ngoại trừ cầm dao mổ ra, em không thích làm việc gì khác cả.” Nói xong, vừa định rót nước vào ly thủy tinh để cao thì cô khẽ cau mày, vì đáy ly có một nước đọng nho nhỏ.

Hứa Thấm gọi nhân viên phục vụ đến: “Làm phiền đổi ly khác giúp tôi.”

Tưởng Dụ không hiểu ra sao. Còn Tiêu Diệc Kiêu thì tò mò hỏi cho rõ: “Khoan đã, ly này không ổn chỗ nào à?”

Hứa Thấm chỉ cho anh xem. Tiêu Diệc Kiêu kè sát tới, căng mắt nhìn hồi lâu mới thấy rõ giọt nước trên ly, liền than thở: “Anh bó tay với cái tính cuồng sạch của em rồi. Mắt em là kính hiển vi à? Sao thứ gì bày ở trước mặt em cũng đều bắn cả vậy?”

Cô làm ngơ, cầm lấy chiếc ly đã được đổi kiểm tra một lần, vẫn không hài lòng như cái trước, thế là bảo nhân viên phục vụ cho mình thêm một cái ống hút. Nhận lấy ống hút, chà lau hết một lượt, cô mới chịu cắm vào chai nước, không rót ra ly nữa mà hút trực tiếp.

Tưởng Dụ để ý hết mọi hành động của cô, có vẻ không thể tin nổi, giấy lát sau lại cúi đầu mỉm cười.

Tiêu Diệc Kiêu hớn hờ hỏi chuyện: “Nghe mẹ anh nói, mẹ em sắp xếp cho em một đối tượng xem mắt à?”

Tưởng Dụ nâng ly rượu lên uống.

Hứa Thấm nhàn nhạt: “Ừm.”

‘Vừa ý không?’ Tiêu Diệc Kiêu tò mò hết sức.

Tưởng Dụ nghiêng cốc rượu trong tay, từ từ thưởng thức.

“Chỉ gặp mặt có một lần thôi, không có ấn tượng gì mấy.” Hứa Thấm trả lời trung thực.

Tưởng Dụ thoáng nhìn cô. Lúc này, Mạnh Yến Thần đến, đi thẳng về phía Hứa Thấm, khẽ vỗ vai cô ra hiệu. Cô vô cùng tự nhiên nhích vào trong, chừa chỗ cho anh. Tưởng Dụ nhìn Hứa Thấm, lại nhìn Mạnh Yến Thần, cuối cùng tươi cười thản nhiên trò chuyện với anh ấy.

Hóa ra hai người họ cũng biết nhau, vốn là người quen, chỉ có mỗi Hứa Thấm là xa lạ.

Ba người đàn ông trò chuyện về công việc, Hứa Thấm căn ống hút uống nước, không có tâm tư lắng nghe, đầu óc cũng treo lửng lơ tận mây xanh. Phải đến tận khi Tiêu Diệc Kiêu nghe điện thoại, nói cái gì mà “kiểm tra phòng cháy chữa cháy đột xuất”, cô mới hoàn hồn lại, phát hiện khung cảnh xung quanh hết sức náo nhiệt, tiếng hát của ca sĩ ngay sát bên tai: “Chim nhận rimd chốn cũ, sau lưng là biển rộng, một lòng hướng về phương Bắc, xuyên qua những đám mây...”

Hứa Thấm hiếm khi bộc lộ cảm xúc: “bài này hay đấy!”

Thấy Tiêu Diệc Kiêu đã đi về phía cửa, cô liền bỏ chai nước xuống, đứng dậy đuổi theo: “Em qua đó xem thế nào.”

Mạnh Yến Thần và Tưởng Dụ ở lại uống rượu, không có hứng thú đi theo góp vui.

Hứa Thấm nhìn thấy Tiêu Diệc Kiêu chạy nhanh ra khỏi khu sô pha, băng qua sàn nhảy rồi mất dạng.

Cô bám sát theo sau, lách mình qua những nam thanh nữ tú đang chậm rãi lắc lư theo điệu nhạc trên sàn. Người ca sĩ để tóc dài đang ôm đàn guitar, giọng hát trầm ấm như tiếng đàn: “Người tôi yêu đang chờ tôi nơi thảo nguyên, thầm lặng ngắm trông ánh nắng xuyên qua màn đêm tăm tối...”

Vào khoảnh khắc không hề báo trước, qua khe hở của đám người, Hứa Thấm chợt thấy một nhóm lính cứu hỏa mặc thường phục màu xanh lá thông ở đối diện sàn nhảy, từng người một chậm rãi đi qua hành lang.

Cô không kịp nghĩ ngợi đã lao thẳng qua đám người đang nhảy nhót và ánh đèn sân khấu nhập nhòa mờ ảo, hướng về phía bên kia.

Những bóng người không ngừng đung đưa trong tầm mắt cô, nhảy múa theo tiếng hát: “Mũi tên thời gian đốt cháy xuyên thủng bầu trời, thấp lên hy vọng, nhưng không thể nào chạm tới...”

Hứa Thấm cứ thế gạt hết người này đến người khác chặn lối đi của mình ra, lao về phía đối diện, rẽ vào hành lang.

Quản lý quán bar đang tiếp đón đoàn kiểm tra đột xuất và mấy người lính cứu hỏa đi xem xét xung quanh một vòng. Một nhân viên lao đến từ phía sau Hứa Thấm, chạy về phía bóng dáng cao cao kia, cất tiếng gọi: “Đội trưởng!”

Quán bar ồn ào, cô không nghe thấy câu tiếp theo, bên tai vang vọng giọng hát của người ca sĩ: “Trọng trái tim hướng về nơi ấy, nơi quê hương

thương nhớ, nơi chôn giấu những ước mơ, có khi nào hoa nở thành đại dương...”

Hứa Thấm đứng yên tại chỗ, nhịp tim đập rộn ràng, theo tiếng ca. Thấy họ sắp sửa rời đi, cô vội vã bước nhanh đến, níu mạnh tay áo đối phương. Anh ta khựng lại một giây, chậm rãi quay đầu.

“Có chuyện gì không?” Vẻ mặt anh ta đầy nghi ngờ.

Cô nhận nhầm rồi. Gương mặt anh ta thậm chí còn chẳng có nét đẹp trai nào giống Tống Diệm cả.

Hứa Thấm buông tay ra, cười giải thích: “Là tôi nhận nhầm người.”

Đáy lòng Hứa Thấm lúc này tĩnh lặng đến lạ. Cô đi về theo lối cũ, thất thểu và cô đơn như một chiếc bóng. Khi bị ai đó trên sàn nhảy va phải, Hứa Thấm mới hoàn hồn, đúng lúc dội vào tai tiếng hát như muốn bùng nổ: “Trở về bên cạnh anh...”

Lời hát kết thúc, tiếng nhạc cũng im bật. Cả thế giới hoàn toàn chìm trong yên tĩnh. Ngay giây phút ấy, Hứa Thấm đã nghe rõ từng chút một âm thanh nơi đáy lòng mình.

Cô muốn đi tìm Tống Diệm.

Chương 8

Type: Dobby Huynh

Xe Hứa Thấm chạy băng băng trên đường Tây Tam Hoàn, hướng thẳng về phía nam. Giao thông thông thoáng, không gặp đèn đỏ, chẳng mấy chốc, cô đã đến nơi đóng quân của Trung đội Phòng cháy trạm Thập Lý.

Đêm đã về khuya, con đường vắng tanh không có lấy một bóng người, ánh đèn soi tỏ những tán lá vàng. Cô nhìn qua hàng rào đôi mắt vào bên trong, ánh trăng bàng bạc trải đầy thao trường và khu ký túc xá. Rồi cô ngẩng đầu nhìn tường rào cao phải đến hai, ba mét, vừa định giẫm chân leo vào thì đã nghe thấy tiếng chó sủa ầm ĩ vang lên từ phía thao trường.

Một con chó to lớn lao vút đến như cơn cuồng phong làm Hứa Thấm giật thót, chỉ còn cách quay đầu bỏ chạy. Con chó kia vẫn không chịu buông tha, tức tốc đuổi theo cô dọc hàng rào, sủa inh ỏi.

Tiếng sủa hung dữ của nó vang dội khắp con đường. Hứa Thấm chạy một mạch ra đến gần cổng, anh cảnh vệ đang đứng gác nghiêm trang nhưng đôi mắt liếc nhìn cô mang đầy vẻ cảnh giác.

Từ xa, bỗng có tiếng đàn ông gọi giật lại: “Tiểu Mạnh!”

Con chó im bật.

Hứa Thấm chỉnh trang lại tóc tai và quần áo rồi mới quay sang nhìn về phía phát ra âm thanh. Con chó béc giê to lớn đứng cách đó không xa, đôi tai vẫn dựng đứng, đôi mắt sáng quắc nhìn cô chòng chọc, lá sau mới quay người chạy về phía người đàn ông đó.

Hứa Thấm nói với anh cảnh vệ: “Xin chào, tôi đến tìm Tống Diệm.”

Anh ta liếc sang tấm biển cảnh báo. Theo ánh mắt kia, Hứa Thấm thấy hàng chữ “Không phận sự miễn vào”.

Người đàn ông hô lớn khi này đang dắt chó đi đến, chỉ thấy dáng vóc cao lớn, không trông rõ khuôn mặt. Hứa Thấm nhìn người nọ đăm đăm, ngay sau đó, tâm trạng liền trở nên nhẹ nhõm. Lúc này, anh ta đã đi ra khỏi bóng cây. Nương theo ánh trăng sáng tỏ, cô nhận ra đó là Chỉ đạo viên Sách Tuấn.

Sách Tuấn thoáng thấy phía bên này có động tĩnh khác thường bèn đến xem tình hình ra sao, kết quả lại bắt gặp Hứa Thấm: “Có phải cô là người hôm đó...”

Hứa Thấm gật đầu, vào ngay vấn đề chính: “Chào anh, tôi đến tìm Tống Diệm.”

“Đơn vị cử cậu ấy đi huấn luyện rồi.” Sách Tuấn cũng trả lời đúng trọng tâm.

“À...” Rồi không có thêm câu nào khác.

“Cô tìm cậu ấy có chuyện gì không?” Sách Tuấn lịch sự hỏi lại một câu.

“Không có gì, chỉ tình cờ đi ngang qua thôi. Cảm ơn anh, tạm biệt.” Hứa Thấm cũng không vì thế mà bối rối.

“Ồ...” Sách Tuấn còn định lên tiếng nhưng Hứa Thấm đã vội vàng quay người, rảo bước băng qua đường, lái xe rời đi luôn.

Cơn gió khô hanh lùa vào cửa kính xe hé hé mở, con đường phía trước mịt mù, lẫn trong đêm tối. Cả thành phố chìm trong một màu xám xịt. Những toà nhà cao tầng ủ dột như thân cây khô héo. Hứa Thấm châm một điếu thuốc, nghĩ ngợi, ước gì trời đổ cơn mưa thật to nhấn chìm cả cái

thành phố này đi thì tốt biết mấy. Cô sắp buồn đến chết, sắp ngột ngạt đến chết rồi đây.

Ngày hôm sau, ông trời lai hồn nhiên toả nắng chói chang, nhiệt độ chỉ có tăng chứ không giảm. Mấy chục lính cứu hoả lúc này đang đội nắng, đứng xếp hàng trên thao trường để sát hạch thể năng. Tổng Diệm tuýt còi, đội viên từ mỗi hàng lần lượt lao đi vun vút, nhảy vượt rào, trườn sấp, vượt chướng ngại, hít đấ, gập bụng...

Tổng Diệm mặc bộ đồ rằn ri, cầm đồng hồ bấm giờ, đứng bên quan sát từng đội viên, ghi lại kết quả của họ. Đội viên tiếp theo chăm chú theo dõi, thăm so sánh sánh trong lòng.

Hết một lượt, Tổng Diệm lại tuýt còi cho lượt tiếp theo xuất phát. Sau một giờ sát hạch, tất cả đội viên tập hợp thành hàng ngũ. Anh lật xem bảng thành tích: “Nghiem!”

Đám lính cứu hoả đồng loạt đứng thẳng.

“Nghỉ! Dựa vào bảng thành tích: Giang Nghi chạy cự ly ngắn 11,3 giây; chạy vượt rào 17,8 giây..” Tổng Diệm ngược mắt nhìn đội viên của mình, liếc thấy Sách Tuấn đang từ phía bên kia thao trường đi đến, giọng nói không hề ngắt quãng: “...Tổng thành tích là 2 phút 44 giây, nhanh hơn tuần trước 15 giây. Vỗ tay!”

Cả nhóm lính đồng loạt vỗ tay ba cái.

Sách Tuấn đứng dưới tán cây bên cạnh, còn chú chó Tiểu Mạnh ngồi ngay bên chân anh, một người một chó cứ thế lặng im chờ Tổng Diệm.

Thông báo thành tích xong xuôi, Tổng Diệm liền nhét bảng ghi chép vào túi sau, nhận xét ngắn gọn: “Thành tích của mỗi người đều có tiến bộ,

phải tiếp tục giữ vững. Nghỉ ngơi mười phút.” Anh nhìn đồng hồ đeo tay.
“Mười rưỡi bắt đầu tập hợp, huấn luyện thể năng. Nghiêm!”

“Rõ!” Các đội viên lập tức đứng nghiêm, hô vang, giơ tay chào.

“Giải tán!”

Tống Diệm quay người, đi về phía Sách Tuấn, vỗ tay với Tiểu Mạnh:
“Giải tán!”

Chú chó Tiểu Mạnh khi này đang ngồi nghiêm lập tức thả lỏng người, há mồm, thè lưỡi, nhảy vào lòng Tống Diệm, chân trước chồm lên ngực anh, cái đuôi vẫy tít mù.

Tống Diệm xoa đầu nó, cười rộ: “Khốn thật, mới mấy ngày không gặp mà đã vậy rồi.”

Sách Tuấn tố khổ: “Cậu nuôi cho là để gieo họa mà. Cậu đi vắng nó chẳng buồn cơm nước gì cả. Tính tình cũng khó chiều như ma ấy, thấy người là sủa ồm tỏi cả lên. Đúng là tình sâu nghĩa nặng với cậu mà.”

“Đương nhiên! Chính tay tôi nuôi nó lớn cơ mà.” Tống Diệm đáp lại, không giấu vẻ tự hào.

“vâng, vâng, chó là loài trung thành, chỉ theo chủ nhân của nó thôi.”
Sách Tuấn cười cười, giọng điệu đầy mờ ám.

Tống Diệm gãi cổ chú chó, nhướn mày lườm anh ta: “Sao tôi cứ cảm thấy anh đang ám chỉ điều gì ấy nhỉ?”

Sách Tuấn cợt nhả: “Đang khen cậu trọng tình trọng nghĩa đấy còn gì. Ồ, đúng rồi, khuya hôm qua, có một cô gái đến tìm cậu, hình như là cô bác sĩ kia đấy!”

Tống Diệm khom người vuốt ve đầu chú chó, có vẻ không mấy quan tâm.

“Vốn định bảo cô ấy để lại số điện thoại, nhưng người ta cứ thế bỏ đi luôn rồi.” Sách Tuấn khoa trương thờ dài.

Tống Diệm ngẩng đầu đáp, giọng dừng dừng: “Cũng đâu phải người quan trọng gì.”

Sau đó, trời đổ mưa suốt ba ngày liên tiếp, càng ngày càng dữ dội.

Hứa Thấm thích tất cả các kiểu thời tiết khắc nghiệt cực đoan, thích nhìn mọi thứ đang yên bình bị vạch lên những vết sẹo xấu xí, bị tàn phá tan hoang. Nhưng hiển nhiên mấy đồng nghiệp của cô không nghĩ như vậy, bởi vì mỗi lần thời tiết xấu, bệnh nhân khoa Cấp cứu sẽ tăng vọt. Ngoài đại sảnh, phòng hội chẩn, phòng tiêm, phòng theo dõi...đâu đâu cũng chật kín những người là người.

Liên tiếp ba ngày nay, tổ của Hứa Thấm đã nhận cả thấy bảy ca bệnh lớn nhỏ do tai nạn giao thông, trong đó có một nam sinh mới hai mươi tuổi, trên đường cấp cứu đã tắt thở, đến được bệnh viện cũng không còn cách nào cứu vãn được nữa.

Bố mẹ nạn nhân cứ năm chặt lấy vạt áo bác sĩ mà gào khóc, than trời trách đất, van xin họ cứu chữa cho con trai mình. Các bác sĩ, y tá tuy thường đối diện với cảnh sinh tử của bệnh nhân, nhưng không đang tâm đối diện với giây phút này. Lúc Tiểu Nam vào phòng vệ sinh rửa tay, cũng không dẫn được mà đưa tay lau nước mắt.

Hứa Thấm xuất phát từ quan hệ đồng nghiệp, cũng hỏi thăm một câu: “Sao thế?”

Tiểu Nam thấy được hỏi han, bèn sụt sùi: “Cậu thanh niên vừa qua đời khi này còn quá trẻ, tội nghiệp cho bố mẹ cậu ta.”

“Ừ.” Hứa Thấm rửa tay xong, lấy khăn giấy lau khô, phản ứng không khác gì ngày thường. “Tôi về đây, mai gặp sau.”

Tiểu Nam thảng thốt nhìn Hứa Thấm điềm nhiên bỏ tay vào túi áo rời đi. Đúng lúc ấy, Tiểu Bắc đi đến, thấy thế bèn hỏi: “Nhìn gì thế?”

Tiểu Nam ngẫm nghĩ: “Tôi phát hiện hình như tâm trạng của bác sĩ Hứa chẳng bao giờ bị dao động cả.”

Tiểu Bắc lấy xà phòng rửa tay, bắt vào câu chuyện: “Hôm nay cô mới phát hiện ra à? Trong bệnh viện mình, ai cũng nói vậy hết. Chưa từng thấy chị ấy cười hay khóc bao giờ cả. Gặp bệnh nhân đáng thương, chị ấy cũng không tỏ lòng thương hại. Gặp người có hoàn cảnh thảm thiết, chị ấy cũng không cảm thông. Thậm chí gặp phải kẻ quấy phá, chị ấy cũng không nổi giận. Cho nên tôi thấy thực ra người như chị ấy mới thích hợp làm bác sĩ nhất.”

Tiểu Nam thấy lạ: “Sao lại nói vậy?”

Tiểu Bắc nhún vai: “Giữ khoảng cách với bệnh nhân, coi y học là nghề nghiệp và bộ môn khoa học, không dính líu đến tình cảm một cách lý trí chứ sao.”

Tiểu Nam thắc mắc: “Nhưng tôi nghe bác sĩ khoa Bỏng Chu Nhàn nói Giáo sư Từ có ý kiến với bác sĩ Hứa, không tán thành với việc cho chị ấy thăng chức là bác sĩ chủ trị.”

Tiểu Bắc ngạc nhiên: “Hả? Tại sao? Tuy bác sĩ không niềm nở nhưng làm việc đáng tin cậy, cộng tác với chị ấy rất thoải mái. Làm với bác sĩ khác còn phải để ý xã giao, phiền chết đi được.”

Tiểu Nam sắp xếp lại mấy chuyện trong đầu rồi kể: “Hình như là vì cảm thấy bác sĩ Hứa phỏng vấn không có lòng nhân đạo. Tôi nghe bác sĩ Dương Tư Gia nói, hôm chị ta và bác sĩ Hứa phỏng vấn, mấy chủ nhiệm

khoa ngoại đều có mặt. Chủ nhiệm Từ Khăng hỏi nếu có một bệnh nhân đang trong cơn nguy kịch xin chuyển đến chỗ cô phẫu thuật, nhận thấy tỷ lệ thành công không cao, vậy cô có chịu cho đối phương chuyển đến điều trị không? Dương Tư Giai đáp là nhất định sẽ đồng ý, nói rằng bệnh viện chúng ta giỏi chuyên môn, có thể cứu sống rất nhiều bệnh nhân mà bệnh viện khác không làm được. Chị ta cũng hy vọng một ngày nào đó, mình sẽ trở thành bác sĩ tài hoa cứu chữa cho đời.”

“Vậy bác sĩ Hứa thì sao, chị ấy trả lời thế nào?” Tiểu Bắc tò mò.

“Bác sĩ Hứa nói không cứu.” Tiểu Nam nhún vai.

“Có nói nguyên nhân không.” Tiểu Bắc quay hẳn người sang hóng chuyện.

“Có, nói là không muốn phá huỷ sự nghiệp của mình.” Nói đến đây, Tiểu Nam không khỏi tặc lưỡi.

“Thằng thản vậy cũng được hả?” Tiểu Bắc trợn tròn mắt, cảm thấy thật khó tin.

Tiểu Nam lắc đầu kể tiếp: “Không đâu. Khi ấy, Chủ nhiệm Từ đã đánh dấu chéo trên hồ sơ của bác sĩ Hứa, nhưng không ngờ cuối cùng chị ấy vẫn được vào làm, mà còn được phân đến khoa Bỏng nổi tiếng với chuyên môn khó nhằn nữa, mà vừa khéo cũng là khoa do Chủ nhiệm Từ quản lý.”

Tiểu Bắc không giấu nổi vẻ lo lắng: “Vậy lần này bác sĩ Hứa có thể thăng chức không đây?”

Buổi trưa, Hứa Thấm về nhà, phát hiện lúc đi quên đóng cửa sổ, nước mưa tạt vào khiến sàn gỗ ướt rượt và bắn thiu vô cùng. Cô tìm một lượt

không thấy cây lau nhà và giẻ lau đâu cả, tầm này cũng không thể gọi người giúp việc theo giờ đến được nữa rồi.

Cô thật sự không sao chịu nổi dù chỉ một chút dư dáy nào, cứ tìm tới tìm lui, cuối cùng lấy tạm một chiếc áo len mới để lau sạch nước trên sàn.

Mấy ngày qua trời mưa, nhiệt độ hạ thấp đột ngột, Hứa Thấm loay hoay dọn nhà xong mới thấy hơi nghẹt mũi, bèn lấy một cái áo dệt kim mặc vào. Cô ngồi trên sofa, châm một điếu thuốc, nhìn căn nhà to lớn trống trải, bất giác ngây người, ngay cả điếu thuốc trên tay đã cháy lan đến đầu lọc cũng không hề hay biết. Từ hôm đến trạm Thập Lý, cô thường hay thế này. Nhưng cô đã quen với việc trầm lặng, nên dù tâm trạng thực sự sa sút cũng không mấy may phát hiện.

Ngồi thần thờ ở đó một lúc lâu, bụng bỗng kêu rồn rột, cô mới nhớ ra buổi sáng mình chỉ ăn có một chiếc bánh ngô Tiểu Nam cho, còn lại cả ngày chưa có ăn hạt xồm nào vào bụng. Cô vội lấy chiếc di động định gọi đồ ăn thì thấy Mạnh Yến Thần gọi tới: “Thấm Thấm?”

“Em đây!”

“Về đến nhà rồi à?” Giờ giấc làm việc của Hứa Thấm khá lộn xộn nhưng Mạnh Yến Thần lại nắm rõ mồn một, không bao giờ quấy rầy trong khi cô đang làm việc, chỉ gọi điện hỏi han những lúc cô đã về nhà nghỉ ngơi.

“Về rồi ạ!”

“Không có việc gì đâu, chỉ nhắc em là tối nay trời mưa lớn ở cấp báo động đỏ, đừng có ra ngoài đi lại làm gì.” Xưa nay, Mạnh Yến Thần nói chuyện luôn bình thản, giọng điệu cũng không lộ rõ sự quan tâm.

“Em biết rồi.”

“Ăn cơm chưa?”

“Chưa. Em đang định gọi đồ ăn đây.”

Mạnh Yến Thần khựng lại rồi nói: “Anh cũng chưa ăn, hay là cũng đi ăn đi.”

“Đi đâu ăn?”

“Em muốn ăn ở đâu?”

“Giang Chi Sở.”

Bên kia đầu dây, Mạnh Yến Thần cười rất khê: “Em ăn mãi ở đây không thấy chán à?”

“Em đi ngay đây.”

“Thôi đừng, mưa lớn quá, đi đường không an toàn. Anh mang đến cho em.”

“Chỗ đó có giao đồ ăn tận nơi à?”

“Không. Chờ anh.”

Trong lúc chờ đợi, Hứa Thấm cất gạt tàn và hộp thuốc lá đi, tắm rửa gội đầu xong, thay một bộ quần áo sạch, choàng chăn bông, nằm nghỉ trên sofa. Không lâu sau, Mạnh Yến Thần đã mang theo một giỏ thức ăn bằng mây tinh xảo đến, mỗi ngăn là một đĩa sứ bạch ngọc gồm: ngó sen xào, ngải cứu xào tỏi, hạt sen rang, cá rô biển chưng, canh củ sen hầm xương.

Khẩu vị của Hứa Thấm vẫn như ngày thường, ăn hết một bát cơm và một bát canh, không nhiều cũng chẳng ít. Trái lại, Mạnh Yến Thần co vẻ rất ngon miệng, ăn hết sạch tất cả các món. Ăn xong, anh cầm bát đĩa vào bếp rửa, hỏi: “Em ở đây lâu vậy rồi mà chưa bao giờ dùng đến bếp à?”

“Em chưa.” Hứa Thấm quay đầu lại nhìn anh. Mạnh Yến Thần đứng sau kệ bếp rửa bát, tay áo sơ mi tối màu được xắn lên đến khuỷu tay.

Yến Thần gợi ý: “Anh thuê người nấu ăn cho em nhé?”

“Không cần đâu. Bệnh viện có căn tin, ở nhà thì gọi đồ ăn cũng tiện mà.” Hứa Thấm từ chối luôn.

Mạnh Yến Thần im lặng, rửa bát xong nhìn thấy chiếc ấm đun nước đặt trên bàn có phích cắm ba chấu, nhìn quanh cũng không thấy ấm đun nước mới nào khác. Anh nhìn chăm chăm phích cắm kia hồi lâu, bỗng cất giọng trầm thấp: “Thấm Thấm, em không biết chăm sóc cho bản thân như thế, sau này phải làm thế nào?”

Căn phòng tĩnh lặng, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ. Hứa Thấm cuộn mình trên sofa, nhìn cửa kính bị nước mưa xối mờ: “Hồi trước, anh đã hỏi như vậy một lần rồi, quên à?”

Xong xuôi, Mạnh Yến Thần đi làm, còn Hứa Thấm ở nhà ngủ một mạch đến ba rưỡi lại bị bác sĩ chủ trị Đồng Duyên Nghệ gọi điện đánh thức, nói khoa Bỏng vừa nhận được một nhóm bệnh nhân bị bỏng độ III hơn 90%. Các vị giáo sư Vương Quốc Đống, Từ Khăng, Cao Lương đích thân cùng làm phẫu thuật, đây là cơ hội rất hiếm, bảo cô nhanh chóng đến quan sát học hỏi.

Hứa Thấm lập tức lái xe tới bệnh viện trong cơn mưa xối xả. Đến nơi, cô chạy ào vào phòng quan sát kế bên phòng mổ. Tất cả các bác sĩ khoa ngoại không bận trực ban đều có mặt. Hứa Thấm tìm một vị trí bên góc ngồi xuống. Lúc này, Chủ nhiệm Vương đang mổ khí quản cho bệnh nhân. Hứa Thấm ngồi bên cửa kính chăm chú xem hơn sáu tiếng đồng hồ, dường như quên cả thời gian. Cuối cùng, ca phẫu thuật cũng thành công, mấy đồng nghiệp lục đục quay trở về vị trí của mình.

Ca của cô bắt đầu lúc tám giờ sáng mai, vốn định xin thảo luận vài chi tiết trong ca mổ với nhóm giáo sư như việc lựa chọn thuốc đặc trị và truyền dịch từng đợt, đo đạc và quăng thời gian,... Nhưng nghĩ họ đã phải đứng mổ bảy, tám giờ liền, mệt đến kiệt sức rồi nên cô quyết định để ngày mai, sau đó lái xe về nhà.

Tầng hầm để xe của bệnh viện đã ngập nước, không biết nước mưa đổ dồn từ đâu tới. Trong đầu Hứa Thấm cứ mãi nghĩ đến ca mổ kia nên không chú ý đến việc này.

Xe đẽb đường cái, cô vẫn thất thần, không phát hiện trận mưa này lớn đến mức khiến người ta phải phập phồng lo sợ. Trong suốt sáu giờ cô ở bệnh viện, bên ngoài nghiêng trời lệch đất, cả thành phố đều bị cơn mưa kinh hoàng làm ngập úng.

Người đi đường hối hả chạy tránh mưa. Giữa dòng nước ngập lưng đến bắp chân, ô vừa bung ra đã bị gió thổi tung tán, chỉ còn cái cán cầm tay, áo mưa cũng bị gió quật rách tả tơi. Xe cô chậm chạp nhích từng chút một giữa dòng nước, có chiếc còn bị chết máy đứng yên tại chỗ.

Lúc Hứa Thấm phát hiện ra có điều không ổn thì nước đã ngập nửa bánh xe rồi. Cô lập tức giảm ga chuẩn bị lùi lại, nhưng vừa sang số thì xe tắt máy. Đề mấy cái không được, phía sau lại có một chiếc xe đang lao đến như bay, không phanh kịp, thế là đâm sầm vào đuôi xe cô.

“Ầm” một tiếng, xe cô bị đẩy lên trước hai, ba mét. Hứa Thấm cảm nhận rõ ràng đầu xe còn chơi chúc xuống, hình như đây là một đoạn đường dốc. Qua màn mưa tầm tã, cố gắng lắm mới thấy rõ biển báo giao thông quen thuộc trên đường, cô nhận ra đây là hầm chui.

Cô lập tức kéo phanh tay, nhưng dòng nước mưa đang chảy ào ạt xuống đoạn đường dốc, đẩy chiếc xe trượt nhanh hơn nữa. Hứa Thấm cười

dây an toàn, ấn mở cửa sổ xe. Nhưng nút ấn không ăn, cửa kính không hạ xuống được nữa.

Cô trấn định, lấy điện thoại di động ra gọi 110.

“Xin chào, đây là tổng đài 110...”

“Xin chào, tôi bị kẹt trong một chiếc xe BMW màu trắng, ở cầu chui Tùng Môn.”

“Trước tiên, cô hãy bình tĩnh. Để báo cứu trợ, xin gọi đến số của đội cứu hoả, 119 ạ!”

Hứa Thấm nghe thấy ba số 119, nhất thời quên cả phản ứng. Lúc này, tín hiệu liên lạc cũng đồng thời bị gián đoạn.

Chương 9

Dòng nước đục ngầu lạnh lẽo ngấm vào trong xe làm giầy Hứa Thấm ướt sũng. Cô co chân ngồi xồm trên ghế, bấm số 119, lặp lại những lời ban nãy, còn bổ sung thêm một câu: "Xe của tôi đang trượt xuống hầm chui, nước bắt đầu tràn vào bên trong rồi, chỉ khoảng bốn phút nữa là sẽ bị ngập hoàn toàn."

"Được, đội cứu hộ của chúng tôi đang ở gần vị trí của cô, đã thông báo cho họ rồi, mong cô cố gắng giữ liên lạc, kiên trì chờ chúng tôi!"

"Cảm ơn." Hứa Thấm cúp điện thoại, tự dưng cảm thấy khó thở mà không rõ nguyên do. Cô cúi đầu ôm chặt lấy chân mình, cố gắng khiến cho bản thân tỉnh táo một chút.

Nước đã ngập lên đến mép ghế ngồi, Hứa Thấm loay hoay tìm một lượt bên trong xe nhưng không thấy có bất kỳ thứ đồ sắc nhọn hay vật cứng nào có thể nạy hay đập cửa được cả. Tiếng mưa gió quá lớn, cô thử kêu cứu mấy tiếng nhưng không một ai đáp trả, cuối cùng đành buông xuôi.

Chiếc xe cứ dần dần trượt xuống hầm, ánh đèn đường theo đó cũng biến mất. Dòng nước đã nhanh chóng dâng lên đến tận eo Hứa Thấm, không gian để thở cũng hẹp dần. Cơn mưa vẫn cứ xối xả, mực nước cả trong và ngoài xe liên tục dâng cao.

Những giọt mưa nặng hạt liên tiếp quật vào mũi và cửa sổ xe như thể có người đang đập phá dữ dội. Hứa Thấm tìm số điện thoại của Mạnh Yến Thần, vừa định bấm gọi thì cảm thấy chiếc xe bắt đầu tăng tốc, trượt nhanh hơn xuống hầm. Cô nhanh chóng trèo ra ghế sau, ngay lập tức, chiếc xe tròn tránh lắc lư như bị nhấc bổng khỏi mặt đất, chao đảo giữa dòng nước mênh mông.

Tâm trạng Hứa Thấm chùng xuống, cô biết đây là dấu hiệu chiếc xe sắp chìm nghiêm. Cô hối hả đập mạnh lên cửa kính xe: "Cứu tôi với! Cứu tôi với!" Nhưng âm thanh của cô bị tiếng mưa gió lấn át hoàn toàn.

Cơn mưa tầm tã đổ xuống suốt đêm khiến cả thành phố tê liệt. Ở vô số ngõ hẻm không mấy người quan tâm tới, không biết có bao nhiêu con người cũng đã bị bỏ quên như thế này.

Mức nước trong xe càng lúc càng dâng cao, hiện tại đã ngập đến hơn nửa cửa sổ xe rồi.

Trong lúc Hứa Thấm đập cửa điên cuồng thì bỗng dưng có một ánh đèn pin lia đến. Cô vội vã hô to kêu cứu. Ánh đèn kia càng lúc càng gần, ngay sau đó, một bàn tay to lớn xuyên qua màn mưa đập lên cửa xe. Nường theo ánh đèn pin, Hứa Thấm trông thấy tay áo của anh ta màu cam. Là lính cứu hỏa!

"Cứu tôi với!" Hứa Thấm vỗ vào lòng bàn tay anh ta qua tấm kính thủy tinh. Đối phương vội vã dùng búa cứu hộ đập cửa, nhưng chiếc xe đang dập dềnh nửa chìm nửa nổi giữa biển nước, không thể nào cố định được. Nhát búa vừa giáng xuống, chiếc xe theo lực va đập mà tròn trành rồi trôi thẳng đến chỗ nước sâu.

Hứa Thấm trượt khỏi ghế ngồi, chìm vào màn nước. Không kịp ổn định trọng tâm, chân cũng không chạm được đến sàn xe, thân xe còn dập dềnh, cô bị sặc, chạt vật vầy vùng mãi mới nắm được thân ghế để trồi lên mặt nước, cùng lúc đó, nhận thấy phía trên đầu mình chỉ còn lại một khoảng không khí ít ỏi vô cùng. Cô đầu choáng mắt hoa, đau đớn cắn chặt răng, cố gắng chịu đựng.

Bỗng dưng, cô nhận thấy chiếc xe đã ổn định trở lại, hình như nó đung phải một vật cản nào đó. Hứa Thấm thở phào một hơi. Qua làn nước mưa chảy dọc theo kính chắn gió, cô lơ mơ trông thấy bóng dáng cao lớn màu

cam ở ngay phía trước. Anh ta đứng đón bên dưới, tay không nắm chặt thanh chắn trước đầu xe, dùng cả cơ thể mình để chặn không cho chiếc xe tiếp tục trôi đi.

Người đàn ông đó đứng bất động một lúc, dường như đang dồn nén sức lực, sau đó chậm chậm đẩy chiếc xe trôi theo dòng nước ngược lên phía trên. Chẳng mấy chốc, bánh xe đã tiếp đất, cơn mưa xối xả làm cho mực nước hiện giờ lên cao hơn rất nhiều. Chiếc xe vừa chạm đất thì đột ngột đứng sững lại. Hứa Thấm co ro, cơ thể ướt đẫm của cô không ngừng run rẩy trong làn nước. Cô lo sợ không biết người lính cứu hoả kia có đủ sức đẩy chiếc xe lên nữa hay không.

Anh ta ngừng một giây, ngay sau đó, chiếc xe lại tiếp tục được đẩy ngược lên sườn dốc như một kỳ tích, nhưng mực nước trong xe vẫn không có xu hướng rút đi. Người đàn ông nhấn nạt đẩy xe lên từng chút từng chút một, tâm trạng Hứa Thấm cũng thấp thỏm theo mỗi bước đi của anh ta. Bỗng nhiên, từ phía sau, một chiếc xe đang trôi theo dòng nước đâm sầm vào đuôi xe cô.

"Rầm" một tiếng, cả người lẫn xe lại trượt thẳng xuống dưới. Nước trong xe dốc cả về phía sau, đột ngột tràn qua miệng, qua mũi Hứa Thấm. Khoảng không gian còn trống trong xe bỗng bị thu hẹp lại. Hứa Thấm vùng vẫy trong làn nước, cố gắng ngẩng cao đầu, dán sát mặt vào trần xe để không bị nước tràn tiếp vào mũi, miệng, nhưng chiếc xe vẫn tiếp tục chìm xuống theo quán tính.

Trong cơn xóc nảy, chóp mũi Hứa Thấm đã chạm tới mũi xe. Không còn không gian trống nữa rồi! Cô thở hỗn hển, tiếng nước nổ đau khổ không kìm được mà tuôn trào khỏi cô họng. Cò ngỡ rằng mình chẳng thể thoát khỏi tình cảnh này, nhưng rồi chiếc xe một lần nữa lại được giữ thăng bằng. Người đàn ông kia đứng chắn giữa dòng nước xiết, hai chân ghì chặt lấy mặt đất, đầu cúi thấp, thân người tạo thành một đường cong rắn rỏi, đẩy mạnh thanh chắn bảo hiểm. Sức nặng của cả hai chiếc xe lúc này đều đặt

trên người anh ta, khiến anh ta không thể di chuyển. Phía sau anh ta không xa là một cống thoát nước đang chảy xiết, anh ta cứ như vậy đứng im khoảng mười giây.

Không khí trong xe càng lúc càng cạn kiệt, Hứa Thấm bất động, ngửa đầu, cảm nhận dòng nước lạnh ngắt đang tràn vào tai mình, chậm chậm dâng lên mặt khiến cô ngửa ngửa, rồi chui cả vào mũi, vào miệng cô. Cô biết người lính cứu hỏa kia đã dốc hết sức mình rồi. Cô không trách anh ta, cũng không trách số phận. Cô không buồn cũng chẳng vui, chỉ cảm thấy hơi tiếc nuối mà thôi...

Nước đã dâng đến khoeo mắt cô, dập dờn che khuất tầm nhìn, miệng và mũi. Tuy nhiên, người đàn ông bên ngoài chọt gào to một tiếng như thể xé rách cả tim gan mình, âm thanh vang vọng nơi hàm chui ngập nước khiến toàn thân Hứa Thấm run bắn lên. Chiếc xe lại chuyển động từng chút một, vô cùng khó khăn nhưng vẫn chậm chạp đối nghịch dòng nước xiết, tiến lên sườn dốc!

Đôi mắt Hứa Thấm ướt ướt. Bóng dáng người đàn ông kia vẫn kiên định trong màn mưa, tiếng hít vào khó khăn và tiếng thở dốc của anh ta quanh quẩn không rời. Đến tận khi chiếc xe được đẩy ra khỏi hàm chui, tiếng mưa như bao phủ cả đất trời đã át đi tiếng thở của anh.

Cuối cùng, mực nước trong xe cũng bắt đầu rút bớt, nước ào ào chảy ra từ các khe hở như lon coca bị người ta đục lỗ.

Hứa Thấm chậm rãi hạ cần cõ đã cứng đờ vì phải rướn lên cao từ nãy đến giờ, thở hỗn hên, thậm chí còn chưa dám tin rằng mình đã thực sự gặp may. Người đàn ông kia không hề lơ lửng phút nào, tiếp tục cắn chặt răng, dốc sức đẩy xe lên đỉnh sườn dốc. Đến tận khi chiếc xe hoàn toàn thoát khỏi dòng nước, anh ta bèn nhảy phốc lên mui xe, cầm búa cứu hộ đập mạnh lên kính chắn gió. Tấm kính nứt thành hình mạng nhện, nước mưa đọng lại như ngọc trai. Sau khi bị anh ta đập hơn mười nhát, cuối cùng, tấm

kính cũng vỡ ra thành một lỗ tròn nham nhở. Đúng lúc này, chiếc xe lại trượt xuống, anh ta nhanh chân đạp một phát vào cái lỗ đó làm tấm kính vỡ vụn. Anh ta vươn tay vào trong xe, hô to: "Mau chui ra!"

Làn da trên cánh tay kia đỏ bừng, hẳn rõ từng đường mạch máu. Hứa Thấm trèo lên ghế trước, nhào tới bắt lấy bàn tay to lớn đáng tin cậy đó. Người đàn ông giơ bàn tay còn lại lên, bảo vệ đầu cô, cố gắng nhắc cô qua tấm kính lờm chờm thủy tinh vỡ, mặc cho chúng rạch ba đường rướm máu lên cánh tay mình.

Hứa Thấm vừa được anh ta kéo ra ngoài, còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn mặt mũi người ta thế nào thì chiếc xe phía sau lại xô tới, đẩy xe cô trượt xuống hầm chui. Hứa Thấm bất ngờ ụp mặt vào lồng ngực đối phương, cuối cùng ngã hẳn vào lòng anh. Bả vai anh vô cùng vững chãi, lồng ngực săn chắc, nhịp nhàng lên xuống phập phồng, mang theo sức mạnh và đem lại cảm giác an toàn đặc thù của nam giới.

Hứa Thấm còn chưa kịp ổn định sau phút giây kinh hoàng, cô vô thức ôm chặt lấy ân nhân cứu mạng của mình như tìm kiếm sự an toàn. Anh rõ ràng hơi khựng lại. Trong làn nước lạnh băng, cơ thể người đàn ông này lại nóng hôi hổi hoàn toàn đối lập, vấn vít trong khoang mũi cô. Hứa Thấm ngửi thấy có mùi mưa, mùi mồ hôi và mùi hương nam tính hòa quyện vào nhau.

Cô nhận ra anh đang sững sờ, cảm giác khó tả lúc cô còn ngồi trong xe dần dần trở nên rõ ràng. Trong màn mưa giăng mịt mù, Hứa Thấm từ từ ngẩng đầu lên, liền thấy Tống Diệm với mái tóc đen ướt đẫm cùng đôi mắt lóe sáng trong bóng tối đang nhìn mình chăm chăm.

Đúng là anh thật rồi!

Sắc mặt Hứa Thấm trắng bệch, run lên vì lạnh: "Sao lại là anh?"

"Không có lựa chọn nào khác." Tống Diệm đáp ngắn gọn, không nhìn ra cảm xúc.

Hứa Thấm bối rối giải thích: "Ý em không phải thế." Nhưng Tống Diệm đã quay người nhảy xuống khỏi mui xe. Hứa Thấm cuống quýt hỏi dồn dập: "Đúng lúc anh đang ở gần đây à? Nhưng sao chỉ có một mình anh thôi?"

Tống Diệm không hề ngoảnh lại, giọng nói khó chịu tới cực điểm: "Cô biết trong vòng một giờ, phạm vi năm cây số xung quanh đây có bao nhiêu chiếc xe xảy ra sự cố không? Mẹ kiếp, mưa to đến mức báo động đỏ mà còn không chịu ở yên trong nhà, chui ra ngoài làm cái mẹ gì?"

Anh lội nước đi đến chiếc xe phía sau, đập mạnh búa lên cửa kính rồi khom lưng nhòm vào bên trong: "Có ai không?"

Không một ai đáp lại. Tống Diệm bật đèn soi vào trong xe. Bên trong toàn là nước, gối ôm, khăn giấy và mấy thứ đồ hỗn tạp nổi lênh bênh. Không có ai ở đó cả.

Xe Hứa Thấm vẫn đang trên đà trượt xuống. Bên này, Tống Diệm xác định trong xe không có ai mới nhanh chóng quay lại bế Hứa Thấm xuống khỏi nóc xe. Anh ôm cô hướng đến chỗ cao hơn không bị ngập, gương mặt đanh lại, từ đầu đến cuối không nói một lời. Hứa Thấm ngoan ngoãn rúc vào lòng anh, bàn tay trái đang đặt trên vai anh vội nắm chặt cổ áo anh theo bản năng, đầu ngón tay cô lơ đãng chạm vào làn da ửng đỏ mà nóng hổi, hẳn rõ từng mạch máu mạnh mẽ của anh.

"Bỏ ra!" Giọng nói không còn kìm giữ được sự bình tĩnh của anh vọng xuống từ đỉnh đầu cô.

Hứa Thấm ngược mắt lên nhìn anh, thấy anh hơi cau mày, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng phía trước. Thế nhưng, Hứa Thấm không hề cử động.

Cuối cùng, Tống Diệm cũng cúi xuống nhìn cô, sắc mặt anh lúc này tương đối khó coi: "Có tin tôi ném luôn cô xuống nước không?"

Hứa Thấm biết với tính cách của anh chắc chắn sẽ nói được làm được. Nhưng cô vẫn le lói chút hy vọng, có một phần trăm khả năng anh không nỡ làm vậy. Vì thế, cô cứ tiếp tục nhìn thẳng vào anh, bướng bỉnh không chịu buông tay.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, góc cạnh khuôn mặt anh càng trở nên rõ nét hơn. Trong màn mưa mịn màng, cô thấy khóe môi anh khẽ cong lên như thể chế giễu, lại có vẻ ẩn nhẫn sự bực bội đang chực chờ bùng nổ. Một giây sau, Tống Diệm thật sự thả cô xuống nước. Chính xác hơn, là quăng đi mới đúng!

Bọt nước bắn lên tung tóe, nhưng bắn lên mặt cô thì cũng có sao đâu, dù gì toàn thân cô cũng đã ướt đẫm từ nãy rồi. Chỉ là đúng lúc này lại có cơn gió to thổi qua, khiến cô thấy lạnh lẽo vô cùng.

Từ trong ra ngoài.

Chương 10

Dòng nước vẫn chảy xiết nhưng chỗ Hứa Thấm đang đứng khá nông, không đến nỗi bị cuốn đi.

Tống Diệm cup mi nhìn lướt qua cô rồi ngay lập tức dời mắt đi chỗ khác. Anh thở hỗn hển, cả người mệt lả, tâm trạng cực kỳ tệ hại.

Lúc này, lại có thêm vài chiếc xe nối đuôi nhau trôi xuống hầm chui, Tống Diệm văng tục mấy câu, hỏi thăm đủ lượt tổ tông mười tám đời của từng chủ xe. Thế nhưng, anh vẫn tiến lên kiểm tra từng chiếc một, may mà bên trong không có ai cả.

Tống Diệm kiểm tra xong bèn đi dựng biển cảnh báo. Hứa Thấm nhìn thấy cánh tay anh toàn là máu, bấy giờ mới nhớ ra anh bị cửa kính vỡ cửa phải lúc đỡ cô ra khỏi xe.

"Tay anh bị thương kia!" Hứa Thấm đi về phía Tống Diệm, cùng lúc đó, có tiếng báo cáo vang lên từ chiếc bộ đàm bên người anh: "Đã xảy ra tai nạn giao thông liên hoàn ở khu Hồ Thu Thủy, có ba người bị thương đang mắc kẹt bên trong xe..."

Tống Diệm quay lại nhìn Hứa Thấm. Cô đứng lặng trong cơn mưa xối xả, khuôn mặt tái nhợt, tiều tụy. Anh quét mắt kiểm tra từ đầu đến chân cô theo đúng thông lệ, xác nhận cô không sao, nhiệm vụ coi như đã hoàn thành, bèn xoay người rời đi.

"Anh có biết người trong xe là em không?" Hứa Thấm ở phía sau vẫn cố chấp hỏi.

Tống Diệm khựng lại, nhưng anh không trả lời. Tiếng bộ đàm lại vang lên, song anh cứ thế trầm mặc.

Hứa Thấm không cản trở nữa, chỉ nhìn anh sỏi bước rẽ qua một khúc quanh, cuối cùng biến mất.

Di động của cô ngâm nước nên đã tắt lịm rồi. Có điều không cần mở máy cô cũng biết người ở bệnh viện đang ráo riết gọi cô cho mà xem. Do xảy ra thiên tai nghiêm trọng nên chính phủ ra kế hoạch khẩn cấp, dù là khoa Cấp cứu hay phòng Khám bệnh, tất cả các bác sĩ đều phải luân phiên túc trực.

Bây giờ không thể vớt chiếc xe kia ra khỏi đây được rồi, cũng may bệnh viện không xa, chỉ mất khoảng hơn mười phút đi bộ, thế là cô bỏ xe lại, lập tức quay về bệnh viện.

Lúc Hứa Thấm tới nơi đã là gần mười hai giờ đêm. Đại sảnh khoa Cấp cứu chật cứng bệnh nhân ướm sũng như chuột lột. Ba, bốn cô lao công thay nhau lau dọn cũng không chống đỡ được đoàn quân đến cầu cứu bác sĩ. Một giây trước, sàn nhà vừa được lau sạch thì ngay sau đó đã nhớp nháp trở lại.

Tiểu Nam đang vội vàng rào bước qua lại, nhìn thấy Hứa Thấm thì sợ hết hồn: "Bác sĩ Hứa, sao trông chị nhếch nhác thế này? Ngã xuống nước à?"

"Ừ bị ngã, không sao đâu. Tôi đi sửa soạn, lát sau sẽ quay lại. Đúng rồi, cầm điện thoại đi sấy giúp tôi với, không biết có dùng được nữa hay không."

"Đưa cho em nào."

Hứa Thấm vào phòng tắm của bệnh viện dội qua loa, thay đồ dự phòng rồi trở lại sảnh cấp cứu, cùng đồng nghiệp xử lý các ca bệnh cứ thế nối tiếp nhau không ngừng nghỉ.

Cơn mưa tầm tã dội xuống suốt đêm, đèn của khoa Cấp cứu cũng bật thâu đêm suốt sáng.

Trong lúc thiên tai ập đến, dưới ánh đèn đường mờ tối ở khắp các ngõ ngách của thành phố, cảnh sát giao thông, cảnh sát vũ trang, đội phòng cháy chữa cháy, đội cứu hộ, đặc công, nhân viên y tế... vẫn luôn túc trực không ngừng không nghỉ.

Họ đã và đang dốc hết sức mình bảo vệ thành phố này.

Mãi đến rạng sáng, lượng mưa mới ngớt dần. Không còn thấy người bị thương được đưa tới bệnh viện nữa. Cuối cùng, các bác sĩ y tá cũng có thời gian để thở.

Hứa Thắm vừa bước ra khỏi phòng Cấp cứu, đi qua hành lang đã thấy ngay mấy đồng nghiệp ngồi vạ vật dưới đất, ngủ mơ màng. Trong hành lang yên tĩnh, ánh đèn chói mắt, cô im lặng cất nhẹ bước chân về phía nhà vệ sinh, rửa tay những ba lần, sau đó ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt hờn sâu của mình phản chiếu trong gương.

Cô trở lại phòng làm việc, thấy hơi khát mới nhớ ra đã hơn mười giờ qua, mình chưa uống một giọt nước nào, liền rót một cốc nước ấm, cầm theo ra đứng cạnh cửa sổ.

Ngoài kia, vẫn còn mưa phùn lất phất rơi. Ánh sáng ban mai le lói phía chân trời, cả con đường trước mặt là một đồng hỗn độn, cây đổ xe lật, giấy rác trôi lênh phênh khắp nơi.

Bốn rưỡi sáng, nhân viên vệ sinh bắt đầu đi thu nhặt rác rưởi, quét dọn thành phố. Từng đội cứu hộ dầm mưa dời từng chiếc xe về bãi đỗ, di dời đám cây đổ ngã, dẹp gọn những vật cản nằm la liệt trên đường. Bóng dáng những người đàn ông mặc đồng phục màu cam qua lại trong màn mưa mù mịt như những con thoi.

Hứa Thấm nhớ đến Tống Diệm, hồi tưởng lại cảnh anh dốc sức đẩy chiếc xe lên khỏi vùng nước sau, đập vỡ kính chắn gió rồi cứu cô ra khỏi xe.

Đêm qua, có không biết bao nhiêu cuộc điện thoại gọi cầu cứu, hằng hà sa số địa điểm cần cứu viện và hàng loạt nhân viên cứu hộ phải ra quân. Thế mà thật trùng hợp, anh lại tới đó cứu cô.

Hứa Thấm uống hết cốc nước liền vào phòng nghỉ ngơi. Khoảng ba mươi phút nữa là đến ca trực của cô rồi.

Đêm qua, trong nhóm bệnh nhân tới cấp cứu, có quá nửa là vì tai nạn giao thông và bị đuối nước; còn đến ban ngày thì chủ yếu là cảm sốt do thời tiết thay đổi đột ngột.

Hứa Thấm bận rộn đến nỗi tối tắm mặt mũi, đến khi nhận ra hết ca trực đã là sáu giờ chiều. Lúc giao ca, cô gần như không còn sức mà lê bước nữa. Bây giờ, xe của cô có khi vẫn còn đang chết gí ở dưới hầm chui cũng nên. Cô bèn gọi điện thoại cho Tiêu Diệc Kiêu, nhờ anh thuê xe kéo đến cứu hộ, còn mình thì tự bắt xe về nhà.

Trên đường về, bác tài xế nghe thời sự trên radio: "Trận mưa đêm qua đã khiến chín khu vực quan trọng trong thành phố và ba quận huyện đều rơi vào tình trạng ngập úng nặng nề, gây tổn thất về kinh tế, ước tính lên đến chín tỷ một trăm mười triệu tệ..."

"Cơn mưa hôm qua thật là khủng khiếp hết biết. Chỗ nào cũng ngập lênh láng như sông. Chỉ khổ cho mấy anh cảnh sát và đội cứu hộ, phải nói là cực chết được ấy chứ! Sáng nay, lúc tôi ra khỏi cửa đã gặp một đội cứu hỏa vừa hoàn thành nhiệm vụ. Ai cũng ướt nhẹp, đụng đầu nằm đấy, ngủ la liệt trên đất. Quần áo dính đầy bùn, lá cây, gỗ mục... Ôi thôi, cái gì cũng có. Có người mặt mũi chân tay còn chảy máu ròng ròng nữa kìa..." Bác tài xế cảm thán.

Hứa Thấm không tiếp chuyện, chỉ tự hỏi không biết có phải bác ấy đã chạm mặt đội của Tống Diệm hay không.

Có lẽ đúng, mà cũng có lẽ là không. Ở nơi thành thị rộng lớn này, có biết bao con người cũng như Tống Diệm, sao có thể trùng hợp đến thế được.

Chính vì có những người hi sinh quên mình nên chỉ trong vòng một ngày, mọi thứ đã khôi phục lại gần như cũ. Cho đến buổi tối ngày hôm sau, từng nẻo đường xuôi ngược, từng ca cấp cứu vội vã, từng cửa tiệm tấp nập, từng mảnh đời hồi hả đã trở lại quỹ đạo vốn có.

Thành phố phương Bắc này tựa như một cỗ máy khổng lồ chuyển động với tốc độ chớp nhoáng, chỉ dừng lại trong khoảnh khắc ngăn ngui rồi lại kiên định lao nhanh về phía trước.

Sau trận mưa ấy, nhiệt độ giảm xuống khá nhiều. Ban ngày còn bình thường, ban đêm ra ngoài nhất định phải mang theo áo khoác mới chịu nổi.

Xe Hứa Thấm đã hỏng, Mạnh Hoài Căn mua luôn cho cô một chiếc khác, nhưng một tuần sau mới được lấy xe. Bởi vậy, Hứa Thấm phải bắt taxi đi làm năm ngày liên tiếp. Thu mình ở ghế sau, cô lẳng lặng ngắm nhìn cảnh đêm của thành phố lướt qua ngoài cửa sổ. Bất chợt khi cơn gió rét rít gào luôn vào làm cô rùng mình, cô lại nhớ đến Tống Diệm, nhớ đến cảm giác yên bình và hơi ấm khi được ngà vào lòng anh trong cơn mưa tầm tã của mấy ngày trước.

Đến thứ Sáu, Hứa Thấm nhờ vào mối quan hệ nên lấy được lịch làm việc của đội Tống Diệm. Họ được quản lý theo chế độ quân đội, tuy có ca kíp nhưng các quân nhân chưa lập gia đình dù không trực ban vẫn phải tham gia huấn luyện trong doanh trại, sinh hoạt tại ký túc xá của quân doanh, bất kể ngày đêm đều không được phép ra ngoài. Mỗi tháng một lần,

anh được nghỉ ba ngày liên tiếp, có thể về thăm nhà nhưng không được rời khỏi nội thành, bất cứ lúc nào cũng phải trong trạng thái sẵn sàng chờ lệnh.

Hứa Thấm cúp điện thoại, đứng cạnh cửa kính sát đất gần ban công, ngắm nhìn con phố Ngũ Phương dưới kia.

Năm rưỡi chiều, mặt trời đỏ như hòn lửa ngả về tây, những tòa cao ốc đổ bóng lên phố Ngũ Phương, cắt dãy nhà ngói đỏ lợt thỏm bên dưới thành từng mảng sáng tối đan xen.

Cô lẳng lặng chờ đợi. Mấy phút sau, có tin nhắn gửi đến. Là lịch nghỉ phép của Tổng Diệm. Tính ra hôm nay đã là ngày cuối cùng trong đợt nghỉ phép của anh rồi.

Hứa Thấm quyết định ra ngoài một chuyến.

Mới có sáu ngày ngắn ngủi mà đã bước hẳn sang một mùa mới. Từng phiến lá cây trong công viên dưới lầu bắt đầu ngả sắc vàng. Hứa Thấm vòng qua lối cổng sau của khu cư xá, men theo con đường lát đá cuội dẫm mình giữa những bồn hoa kéo dài tít tắp đến tận phố Ngũ Phương.

Cô hòa vào dòng người, đi giữa ráng chiều đỏ rực và bóng râm của những tòa nhà chọc trời, cứ thế lướt qua cửa hàng may, cửa hàng hương liệu, tiệm cắt tóc,... rồi đến cuối con đường nơi có một gốc hoa quế đang tỏa hương thơm ngát.

Rẽ vào con ngõ nhỏ, cô đi tới sân viên của nhà họ Địch. Cánh cổng chính khép hờ, Hứa Thấm lách qua khe cửa, men theo giọt nắng lặn tẩn trên bức tường xây theo kiểu bình phong ngoài cổng. Cô đi vòng qua nó, bước vào sân. Vào khúc giao mùa cuối hạ đầu thu, những bông hoa tử đằng úa tàn rơi đầy khoảnh sân trước cửa gian phòng phía tây.

Cửa phòng chính khóa chặt, cậu mợ anh đi vắng cả rồi. Hứa Thấm giẫm lên những cánh hoa tử đằng trải trên mặt đất, cảm giác mềm mại êm

ái như bước lên tấm thảm nhưng.

Cô vén những chuỗi quả non đựng đưa trên tấm rèm mang tên tử đằng, rẽ vào lối hành lang, đi về gian phòng phía tây yên ắng ấy.

Hứa Thấm đứng im một giây, giơ tay định gõ cửa. Nhưng cô còn chưa kịp chạm vào cánh cửa thì từ bên trong vọng tới tiếng bước chân vững chãi, nhanh nhẹn của người đàn ông. Có tiếng ai túm lấy chùm chìa khóa trên bàn, một giây sau đó, cánh cửa bị kéo ra.

Tống Diệm hơi cúi đầu, một tay cầm điều thuốc, tay còn lại đút chùm chìa khóa vào túi quần, vừa định bước qua ngưỡng cửa thì bắt gặp Hứa Thấm đang đứng chắn trước mặt.

Anh giật mình lùi về phía sau, rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Anh khẽ nhếch môi, liếc nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới rồi cười chế giễu: "Lại thuận đường đến đây sao?"

Hóa ra anh đã biết chuyện cô tìm đến tận doanh trại của anh rồi.

Hứa Thấm nhìn thẳng vào mắt anh: "Không phải thuận đường, là em cố ý tới đây."

Tống Diệm lạnh nhạt: "Có chuyện gì không?"

Hứa Thấm nhỏ giọng: "Lần trước, anh đã cứu em. Em đến để cảm ơn anh."

Tống Diệm nhìn cô giây lát, ánh mắt ngập tràn vẻ mỉa mai. Anh ngậm lấy điều thuốc: "Đến đây chỉ để nói cảm ơn thôi hả?"

Anh sai bước qua ngưỡng cửa, khép cánh cửa lại. Hứa Thấm không chịu lui về sau, khoảng cách giữa hai người lúc này đã gần trong gang tấc. Lòng ngực của anh chạm vào người cô, Hứa Thấm rủ mắt, nhìn chăm chú

vào từng đường nét cơ thể ẩn hiện dưới chiếc áo phong mỏng của anh, lặp lại lần nữa: "Vâng, đến để cảm ơn anh."

Tống Diệm ngả người tựa vào tường, khinh khỉnh nhìn xuống cô, cất giọng trầm thấp: "Vậy cô nói xem, cô muốn cảm ơn tôi thế nào?"

Hứa Thấm không ngờ anh sẽ nói vậy, ngẩng phắt đầu lên, có chút gấp gáp: "Cảm ơn anh thế nào à? Anh muốn sao cũng được."

Tống Diệm nhìn xoáy vào cô, suy nghĩ chốc lát rồi thẳng người dậy, để cơ thể to lớn của mình áp sát vào người cô. Ngón tay kẹp điều thuốc của anh mơn trớn cổ cô, khiến cô cảm thấy như thể có một dòng điện râm ran luôn lách khắp người mình.

Cô sững sờ, không dám cử động dù chỉ một cái chớp mắt, vết chai thô ráp trên ngón tay anh trượt trên cần cổ mịn màng như bạch ngọc của cô. Anh cúi đầu kề sát tai cô, khàn giọng hỏi: "Tôi muốn gì cũng được hết?"

Tim Hứa Thấm như lỡ nhịp: "Anh cứ nói đi."

"Tôi muốn cô lấy thân báo đáp, được chứ?" Hai ngón tay anh khẽ vuốt ve cằm cô, mùi thuốc lá nồng đậm phả thẳng vào khoang mũi cô.

Hứa Thấm chỉ cảm thấy đôi chân mình bủn rủn, cứ thế mím chặt môi không đáp lời.

Tống Diệm hơi nghiêng đầu, nhìn cô chăm chú. Giây sau, anh bất chợt cười khẩy, ánh mắt say đắm khi nãy bỗng lóe lên vẻ khinh miệt: "Nếu cô gái nào được tôi cứu cũng muốn lấy thân báo đáp thì tôi đã chết khô từ lâu rồi, còn tới lượt cô nữa à?"

Anh đứng thẳng dậy, khẽ hất cằm Hứa Thấm sang một bên. Cô vẫn im lặng, không nhúc nhích.

Tống Diệm đặt điều thuốc lên môi rít một hơi, phả làn khói dài phất phơ dưới ánh trời chiều xanh lam. Anh nhìn cô, gằn giọng: "Quá tự tin rồi đấy! Cô tưởng bao nhiêu năm trôi qua mà ông đây vẫn còn nhớ thương cô, vẫn khao khát muốn ngủ với cô chắc?"

Anh nói thật nặng lời, chẳng hề nể nang gì cả. Dù có là người lạnh nhạt như Hứa Thấm cũng không khỏi tái mặt. Cô khẽ cứng rắn lắc đầu: "Tống Diệm, anh đừng nói chuyện với em bằng giọng điệu đấy."

Tống Diệm vẻ mặt vừa chán ghét vừa phiến não, cất cao giọng: "Con mẹ nó, thế cô vẫn còn muốn tôi khách khí gọi cô một tiếng Mạnh đại tiểu thư à?"

Anh vừa dứt lời, cả căn tứ hợp viện yên ắng hẳn đi, dường như nghe được cả tiếng kim rơi.

Hứa Thấm nhìn thẳng vào anh, hốc mắt đỏ hoe.

Tống Diệm mím chặt môi, không nói tiếp nữa. Anh quay đầu nhìn chiếc ghế gỗ trong viện, gương mặt đanh lại, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Dần dần, ánh mắt anh lại toát lên vẻ lạnh lùng, đang định nói mấy lời quá đáng hơn nữa thì lại bắt gặp giọt nước mắt long lanh đang chực trào trên mi cô.

Tống Diệm cau chặt mày, nghiến răng, chán ghét chỉ thẳng vào cô, cảnh cáo: "Giữ lại mấy giọt nước mắt cá sấu ấy đi! Mẹ kiếp, cô đừng giờ trò này với tôi."

Anh biết rõ cô có thể dễ dàng biến mình thành một người lạnh lùng vô tình, hoặc dịu dàng, hoặc yếu đuối tùy từng mục đích bất cứ lúc nào.

"Có nghe thấy không hả?" Anh lại quát thêm lần nữa.

Hứa Thấm ương bướng hếch cằm nhìn anh, nước mắt vẫn cứ ngân ngấn nơi khóe mi.

Tống Diệm hận không thể xé nát gương mặt cô. Anh bước nhanh về phía cô, hung tợn túm lấy cổ áo, áp cô lên cây mà mắng: "Bớt làm bộ làm tịch đi!"

Hứa Thấm cắn chặt răng, vẫn giữ nguyên ánh mắt nhìn anh như đang thi xem ai gan lì hơn. Một giây sau, giọt nước mắt to như hạt đậu của cô không kìm nổi, cứ thế tí tách vỡ thành cánh hoa trên mu bàn tay anh.

Anh như bị bồng, đột ngột buông cô ra, lập tức lui về phía sau một bước.

Hứa Thấm được thà lỏng, dựa trên thân cây, chiếc áo đã có phần nhăn nhúm.

Hai người cứ thế đứng chết lạng trong căn tứ hợp viện yên tĩnh buổi đầu thu, không ai nhìn ai, cũng không ai nói thêm một câu nào nữa.

Ánh nắng chiều hắt qua tán cây tử đằng, tạo thành những vệt loang lổ trên khuôn mặt hai người.

Cuối cùng, Hứa Thấm run run nói khẽ: "Tống Diệm, chúng ta làm lành đi."

Khuôn mặt anh ngược nắng, nhìn không rõ biểu cảm. Có tiếng "tít tít" phát ra từ di động của anh, là tiếng chuông báo thức.

Đã đến giờ anh phải về đơn vị rồi. Tống Diệm không buồn ngoảnh lại, bước thẳng xuống bậc thềm, sải bước qua sân viện ra khỏi cổng.

"Tôi đã quên cô từ đời tám hoánh nào rồi!"

Chương 11

Type: Oanh

Tống Diệm, chúng ta làm lành đi!

Nửa đêm choảng tỉnh, Hứa Thấm mơ thấy mình nói như thế. Cô của thời khắc tỉnh tó từng cảm thấy hoang mang tột độ vì câu nói buột miệng này. Nếu lúc ấy anh đồng ý thật thì phải làm sao đây?

Cô có dám để bố mẹ biết không? Nhất định không dám!

Đưa nhau đi ttroons ư? Không chả lăm!

Dù cô biết rõ điều đó là không thể nhưng hôm ấy, sao cô lại như phát điên, hét người sắp chết đuối vớ được tấm bè gỗ lã anh, mong anh mau cứu cô thoát khỏi cuộc sống mòn mỏi này.

Nhưng nếu anh chịu giải thoát cho cô, liệu cô có dám quyết tuyệt vứt bỏ cuộc sống cũ, đứng lên chống lại gia đình hay không? Hứa thấm thừa biết câu trả lời của bản thân là gì. Vì thế, lúc anh thẳng thừng cự tuyệt, tuy có đau đớn tuyệt vọng, nhưng phần nào cô lại cảm thấy may mắn và an toàn vì không phải thay đổi nếp sống hiện nay của mình. Lòng cô luôn giằng xé trong mâu thuẫn như thế, chưa bao giờ kiên định.

Trong bóng đêm tĩnh lặng bao trùm, cô nghĩ lại chuyện hôm qua một lượt, chắc hẳn khi ấy trong mình xấu xí vô cùng. Và cô dám khẳng định rằng Tống Diệm đã thấy rõ bộ dạng xấu xí ẩn dưới lớp mặt nạ của cô, nên anh mới chán ghét, mới khinh thường, mới không muốn quay về với cô, bước đi mà không buồn ngoảnh lại lấy một lần.

Ba giờ sáng, cô vẫn cứ ngồi thẫn thờ trên giường như thế. Từng cơn lạnh buốt không biết từ đâu cứ rờn rợn khắp cánh tay. Hóa ra cửa sổ đang

mở toang, gió đêm buốt giá ùa thẳng vào phòng.

Thời tiết phương Bắc thường hay trở lạnh đột ngột, không cho người ta một chút thời gian thích ứng. Hay chẳng mùa thu đã đến từ lâu rồi, nếu không, sao ban đêm lại lạnh buốt đến thế?

Hứa Thấm vốn là con gái phương Nam. Trước mười tuổi, cô sống ở Lương Thành gạo trắng nước trong, cá tôm trù phú. Từ bé, khuôn mặt cô đã có nét thanh tú, mái tóc óng ả mượt mà, lại có màu nâu bầm sinh như được nhuộm, đẹp tựa con lai. Vào thời điểm những mái đầu sặc sỡ thành mốt, bạn bè cực kỳ hâm mộ màu tóc mây của Hứa Thấm. Nhưng điều khiến mọi người thực sự ai ước hơn cả chính là thân phận của cô.

“Con gái Thị trưởng.” Nghe oách biết mấy.

“Con gái nữ nghệ sĩ điêu khắc nổi tiếng.” Nghe lãng mạn xiết bao!

Từ bé, cô đã sống an nhiên trong căn biệt thự khổng lồ. Cô được nghe nhạc giao hưởng, ngắm nhìn những bức họa phong cách Phục hưng nổi tiếng, được học piano, violin, rồi đi du lịch khắp thế giới, dường như hưởng thụ trọn vẹn mọi ưu ái của cuộc sống. Thế mà, lớp vỏ bọc cuộc sống tốt đẹp kia vào một ngày nọ bỗng nhiên bị xé toạc.

Bố mẹ cô không còn ân ái bên nhau nữa mà ngày đêm cãi vã. Mẹ cô gào thét chát chúa: “Tên bịp bợm, tôi sẽ kiện anh!” Bố cô thì gầm lên thô lỗ: “Không sống được thì ly hôn đi. Rốt cuộc cô muốn gì?”

Hứa Thấm không biết bố cô đã lừa mẹ điều gì, cũng không biết rốt cuộc mẹ cô muốn gì. Sự khó hiểu này cứ kéo dài mãi, cho đến một đêm khuya nọ, mẹ cô đã tự tay châm lửa đốt trụ mái nhà hạnh phúc đó, thiêu chết chính mình và người chồng mình từng yêu thương. Và hình như bà

cũng muốn thiêu chết luôn cả kết tinh tình yêu giữa hai người. Chính là Hứa Thấm.

May sao Hứa Thấm được cứu kịp thời và được đưa đến viện phúc lợi. tin đồn thất thiệt rộ lên khắp trường học, ánh mắt mọi người xung quanh nhìn cô cũng trở nên khác thường, ẩn chứa sự giễu cợt.

Mấy dì giúp việc và đám trẻ trong viện phúc lợi đều không ưa cô, luôn mang chuyện bố mẹ cô ra để cười nhạo sau lưng. Đôi khi có sự gào thét phản kháng, đánh nhau với chúng. Sau mỗi lần như vậy, cô luôn bị các dì phạt đứng, phạt lao động, phạt nhịn đói, không cho ngủ. bạn học trong trường cũng quay ra bắt nạt cô.

“Hứa Thấm, sao không thấy xe xin nhà mày đến đón nữa vậy?”

“Hứa Thấm, búp bê của mày đâu?”

“Hứa Thấm, sao mày không mang giày da nữa?”

Lũ trẻ còn ché chuyện nhà cô thành bài vè hát sau lưng cô, luôn giật tóc cô, đưa chân ngán đường khiến cô ngã sõng soài.

Càng ngày cô càng trầm mặc, thu mình lại như kẻ vô hình. Mãi cho đến một ngày, ông Mạnh Hoài Căn – cựu chiến hữu cũ của bố cô và bà Phó Văn Anh – vợ ông xuất hiện, họ nói với cô rằng: “Thấm Thấm, cô chú đón con về nhà đây.”

Mạnh Yến Thần mới mười hai tuổi cũng chìa tay ra với cô, cười ấm áp như vàng thái dương: “Thấm Thấm, anh là anh trai em.”

Năm mười tuổi ấy, Hứa Thấm đã chuyển đến phương Bắc xa xôi.

Mạnh Hoài Căn thương yêu chiều chuộng Hứa Thấm như con gái ruột của mình. Ông thường nói kiếp này, ông và Hứa Thấm thật có duyên cha

con. Hứa Thấm cũng yêu thương người cha nuôi này hết như cha ruột của mình. Mẹ nuôi Phó Văn Anh cũng rất quan tâm đến cô. Có điều, theo mức độ Hứa Thấm hòa nhập với gia đình này, sự thân thiết giữa cô và Yến Thần lại dẫn đến sự chú ý của bà.

Thời điểm Hứa Thấm mới đến Mạnh hia, Mạnh Hoài Cần mãi lo công việc nên rất ít khi có thời gian quản thúc cô. Còn Phó Văn Anh với tính cách cao ngạo và nghiêm khắc trời sinh, là kiểu phụ nữ sống nặng về khuôn phép, nên khó tránh khỏi luôn khắc khe với đứa trẻ chưa quen thuộc với quy cũ trong nhà như Hứa Thấm. Lúc nào cô cũng nom nớp lo sợ, chỉ lo nếu Phó Văn Anh không hài lòng, cô sẽ bị đuổi về viện phúc lợi. Cô không dám tự tiện lên tiếng, không dám ra khỏi phòng đi lại. Mạnh Yến Thần thấy thế liền ở lì bên cô, xem cô khắc gỗ hết ngày này sang ngày khác.

Biết cô không dám mở miệng vì sợ phiền đến mẹ, Mạnh Yến Thần thường mở cửa đóng cửa ầm ầm khiến cả căn nhà ầm ĩ cả lên, sau đó sẵn sàng chịu trận mắng té tát từ mẹ. Biết Hứa Thấm không dám kén cá chọn canh, không dám gắp món mình thích, cũng không dám ăn quá nhiều vì sợ mẹ chê nuôi cô tốn tiền, Mạnh Yến Thần liền dẫn cô ra quán, cho cô ăn đến khi no căng bụng, lau sạch dầu mỡ trên miệng rồi mới dẫn về nhà. Biết cô không dám ngủ vì thường gặp ác mộng về vụ hỏa hoạn thảm khốc, thường mơ thấy bị người khác bắt nạt và chê cười, Mạnh Yến Thần thường kể chuyện cho cô nghe, vẽ tranh cho cô xem, vỗ về ru cô ngủ.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hai đứa trẻ dần lớn lên thành thiếu niên, thiếu nữ phổng phao, xinh đẹp.

Tuy bên ngoài không ngớt lời khen hai người thân thiết như ruột thịt, nhưng dù sao họ cũng đâu phải anh trai em gái thật sự, khiến người làm mẹ nư bà khó tránh khỏi lo lắng hai đứa trẻ sẽ vượt rào. Cuối cùng, có một ngày, Phó Văn Anh nói muốn làm thủ tục nhận nuôi chính thức, để Hứa Thấm đổi tên thành Mạnh Thấm, nhập hản vào hộ khẩu nhà họ.

Hứa Thấm không chịu, ngồi bên bàn cơm rơi nước mắt, nói rõ dù cô thương bố Mạnh nhưng vẫn muốn giữ họ của bố ruột mình. Mạnh Hoài Căn không đành lòng, dè nghị cứ giữ nguyên, nói cái họ cũng chỉ là cách gọi mà thôi. Dù Thấm Thấm họ Hứa đi chẳng nữa, cả đời này, cô vẫn là con gái rợ của ông. Vì vậy Phó Văn Anh vẫn cố chấp với chuyện này một cách kỳ lạ.

Sau cùng, nhờ Mạnh Yến Thần khuyên nhủ, Hứa Thấm cũng chịu nhường bước.

Một tháng sau khi lên cấp ba, Hứa Thấm đột ngột xin chuyển đến ký túc xá trong trường, Phó Văn Anh đồng ý ngay.

Đây là lần đầu tiên cô ở ký túc xá. Mấy bạn khác đều học thẳng từ trường cấp hai trực thuộc nên quen biết nhau cả. Mạnh Hoài Căn sợ cô bị bắt nạt, liền huy động cả nhà cùng đưa cô đến tận ký túc xá. Mạnh Yến Thần còn mua cho cả đám con gái cùng phòng cô cả núi đồ ăn vặt.

Thế nhưng hiệu quả chẳng là bao. Bởi Hứa Thấm quá kiêu lời, mặt mày luôn lạnh nhạt, trong khi mấy đứa còn lại ai ai cũng sôi nổi, đương nhiên thấy cô không hào đồng.

Hôm ấy, sau khi người nhà cô ra về, cả nhóm liền vây quanh một nữ sinh trong phòng, trầm trồ về chiếc máy nghe băng cassette hiệu sony mới cứng, rồi rít hỏi trong băng có bài gì hay không, đòi bật nghe thử như thế nào.

Có một cô nàng tốt bụng quay sang gọi Hứa Thấm: “Mạnh Thấm...” vừa qua đầu đã nhìn thấy chiếc đĩa CD màu đỏ rượu trên giường cô, lập tức hét ầm lên: “Woa, trong nước không bán máy chạy CD này đâu đấy! Trời ạ, chiếc màu đỏ này nhìn đồ thật còn đẹp hơn cả trên tờ rơi quảng cáo nữa!”

Hai nữ sinh khác cùng ló đầu qua xem, tò mò hỏi: “Bọn tớ có thể nghe thử không?”

Hứa Thấm nhẹ nhàng gạt đầu.

“Ồ, sao lại có nhạc cổ điển thế này?”

“Thôi, cổ điển thì cổ điển, cứ nghe đi, coi như bồi dưỡng cảm xúc vậy.”

Ba đứa con gái hớn hờ bật lên, Hứa Thấm dán chặt mắt vào vẻ mặt tươi rói của bọn họ.

“Mạnh Thấm, nhà cậu giàu lắm à?”

Hứa Thấm lắc đầu: “Bố mình chiều mình thôi.”

“Cái anh cáo lớn đẹp trai hồi nãy là anh trai cậu hả?”

Hứa Thấm không lên tiếng, cúi đầu sửa sang lại cái máy CD đã bị mọi người mượn xong vứt lung tung.

“Có thể giới thiệu cho mình không? Anh ấy đúng kiểu mình thích đấy!”

Hứa Thấm lắc đầu.

“Tại sao không được? Đừng có mà keo kiệt như thế chứ!” Cô nàng vẫn không ngừng đeo bám.

Hứa Thấm ngẩng đầu, vô cùng nghiêm túc đáp: “Anh ấy không thích kiểu người như cậu đâu.”

Không chỉ có cô nàng kia kinh ngạc mà cả phòng đều sững sốt nhìn cô.

“Cậu làm sao thế hả?”

“Đúng vậy, nói vậy hơi quá đáng rồi đấy!”

“Chỉ giỡn thôi mà, không giới thiệu thì thôi, sao lại nói xách mẽ cái kiểu ấy?”

Hứa Thấm cứ thế lẳng lẳng nắm chặt chiếc hộp đựng máy CD trong tay.

“Chẳng thèm giải thích câu nào luôn nữa chứ! Quá đáng thật!”

Bầu không khí làm quen vốn suôn sẻ là thế bỗng đông cứng lại kể từ giờ phút đó.

Bữa tối đầu tiên trong trường, chỉ có mình Hứa Thấm thui thui ở căn tin.

Đến ngày tựu trường, cô vẫn một mình ngồi trong góc. Mấy bạn xung quanh đều quen thân từ trước, mình cô là học sinh từ xa chuyển đến, lại không hòa đồng cho lắm, đương nhiên không ai chú ý đến cô.

Giáo viên chủ nhiệm họ Lỗ bảo mọi người đứng lên tự giới thiệu về mình, còn có thể đặt câu hỏi cho nhau nữa. Đám thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi kia nhốn nháo cả lên. Hơn nữa, tất cả đều đã quen biết nhau cả rồi nên bày trò hồi đủ mọi chuyện nhằm nhí vớ vẩn. Ví dụ như hồi cấp hai có phải từng đi nhầm vào nhà vệ sinh nam hay không, hôm đại hội thể dục thể thao có phải đã tỏ tình thất bại không...Mấy chuyện mất mặt cứ thế tuôn ra như thác đổ, khiến bầu không khí trở nên vô cùng rộn rã.

Huyền náo mất cả một tiết, chuông báo hết giờ vang lên, thầy Lỗ định kết thúc: “Cả lớp đã giới thiệu xong rồi, vậy thì bây giờ...”

“Thầy Lỗ!” Phía cuối phòng học vang lên một giọng nam ngông nghênh, trêu chọc: “Con nhỏ này chưa giới thiệu kìa.”

“Con nhỏ” Hứa Thấm chầm chậm quay đầu lại, thấy một nam sinh cao ráo ngồi ở hàng ghế cuối cùng, khoác lên mình chiếc áo đồng phục rộng

thùng thình, một chân gác lên ghế. Cậu ta hơi nghiêng đầu, ngón trỏ tay phải tahrn nhiên chỉ về phía cô.

Tiếng cười đùa cợt cợt im bật, ánh mắt của cả đám học sinh đều hướng theo ngón tay cậu chỉ, đổ dồn lên người cô.

Hứa Thấm không hồi hộp cũng chẳng thích thú, chỉ cất tiếng với giọng bình thản: “Chào các bạn, mình là Mạnh Thấm.”

Phần giới thiệu hoàn thành trong một câu gọn ỏn, người trên bực lần duối lớp đều im phăng phắc.

Thầy Lỗ bèn khích lệ cô nói thêm vài câu: “Mạnh Thấm, em có sở thích gì, chia sẻ với các bạn xem.”

Hứa Thấm lắc đầu: “Không có ạ!”

Thầy Lỗ xuống lớp: “VẬy, đến phần đặt câu hỏi, các em có gì muốn hỏi bạn ấy không?”

Bầu không khí tĩnh lặng vẫn bao trùm. Với một người không quen biết thì có cái quái gì để hỏi cơ chứ!

Đúng lúc này, giọng cậu nam sinh kia lại vang lên: “Chữ Mạnh nào, chữ Thấm nào thế?”

Hứa Thấm ngoan ngoãn đáp lại: “Mạnh là “Tử” trên “Mãnh” dưới, Thấm là “Tâm” có ba chấm “Thủy” phía trước”

“Ngوان lắm!” Cậu ta nhếch môi hào phóng khen, mái tóc lòa xòa che đi đôi mắt lấp lánh phản chiếu ánh đèn huỳnh quang.

“Anh Diệm lại trêu gái nữa rồi.” Mấy cậu nam sinh hò nhau cười ầm lên.

“Tổng Diệm” Thầy Lỗ khẽ quát.

Có bạn học kịp phản ứng lại: “Tổng Diệm cũng chưa tự giới thiệu đây thầy ơi”

Cả lớp lại ồn ào như cái chợ, chứng tỏ cậu chính là kiểu nam sinh hư hỏng nhưng lại được đám đồng yêu thích.

Tổng Diệm vẫn tỏ ra chẳng sợ trời chẳng sợ đất: “Nhìn mặt nhau chán rồi, tôi cần gì phải giới thiệu nữa. Thầy Lỗ, đến giờ tan học rồi kìa!” Nói xong liền đứng dậy, đi thẳng ra cửa lớp.

Đám học sinh còn lại nhao nhao bất mãn. “Còn chưa hỏi gì cơ mà!”

Tổng Diệm đi ra khỏi phòng học, để lại cho cô bóng lưng cà lơ phất phơ.

Hứa Thấm tự thấy mình và Tổng Diệm không hề có lấy một điểm chung nào. Cô ngoan ngoãn lên lớp, hết giờ thì trở về ký túc xá, làm gì cũng một mình, y như một cô hồn phiêu làng trong sân trường.

Còn tên Tổng Diệm kia đi đến đâu cũng kéo cả đàn cả lũ, được không biết bao nhiêu bạn nam nữ vây quanh. Chỉ cần có mặt cậu, lớp học liền ầm ĩ lên. Cậu chuyên bùng học, không chịu là bài tập, thậm chí còn hút thuốc, đánh nhau, có khi mất tích nguyên ngày.

Nhưng vào một lần tan trường ngày cuối tuần, Tổng Diệm lại đột ngột chặn đường Hứa Thấm, tuyên bố với cô là cậu thích cô. Hai người đứng đó, mặt đối mặt, trừng mắt đọ nhau mất hơn một giờ. Cuối cùng, người nhượng bộ là Tổng Diệm.

Cậu có vẻ chán chường, đành lấy một điều thuốc ra châm lửa, rts một hơi rồi mới quay lại nhìn Hứa Thấm, vẻ mặt như đang trách móc: “Em

đúng là cái đồ không thức thời”. Nhưng chỉ một lát sau, cậu lại nở nụ cười khê khàng, giơ tay lên vò tóc cô, hất hàm nói: “Đi đi!”

Hứa Thấm cất bước bỏ đi, lúc ngang qua cậu còn nghe thấy lời hện: “Sang tuần gặp!”

Cậu thả cô về, không gây khó dễ cho cô nữa.

Về đến nhà, Hứa Thấm không hề có thái độ khác thường nào, chỉ nói bị tắc đường, không may may nhắc đến chuyện bị Tống Diệm “quấy rối”.

Nhưng thứ Hai, lại không thấy Tống Diệm đi học.

Chương 12

Type: Oanh

Thứ Hai, không thấy Tống Diệm đi học. Rồi thứ Ba, thứ Tư, thứ Năm cũng vậy. Mãi đến tối thứ Năm, Hứa Thấm thu dọn xong đồ đạc trong ký túc xá, chuẩn bị đi ngủ thì nghe ngoài cửa sổ có tiếng động như ai đó đang trèo qua tường rồi leo lên cây.

Cô rón rén đến gần ban công, vén rèm lên thì thấy Tống Diệm đang ngâm điều thuốc, ngồi chễm chệ trên cành cây, nhướng mày nhìn cô.

Hứa Thấm kéo kín rèm cửa sổ phía sau, cất tiếng hỏi: “Cô bé, có nhớ anh không?”

Hứa Thấm thành thật lắc đầu: “Không.”

Tống Diệm nghiêng rặng hỏi lại: “Em nghĩ kỹ lại đi!” Lúc nói lời này, ánh mắt cậu lóe lên vẻ nguy hiểm như đang uy hiếp cô vậy.

Hứa Thấm một mực im lặng. Hai người cứ nhìn nhau một lát rồi cô mới lên tiếng kết thúc thế giằng co nhàm chán này: “Tôi vào đây.”

“Đứng lại!” Tống Diệm quát một tiếng, không cho phép ai làm trái ý mình.

Hứa Thấm đứng yên, hờ hững nhìn sang.

Tống Diệm hất cằm về phía bên dưới tàn cây: “Xuống lầu đi.”

Dĩ nhiên Hứa Thấm không định nghe theo rồi.

“Cho em năm phút, nếu ngoan cố không chịu xuống toi sẽ đi lên. Cho dù em có ngủ rồi tôi cũng lôi em ra khỏi chăn đấy!” Tống Diệm già mồm

uy hiếp.

Hứa Thấm đành phải đi xuống lầu. Tống Diệm đứng dưới gốc cây đa bên cạnh bậc thềm thông đến sân thể dục. Cô dừng lại cách cậu hai, ba mét, nhất quyết không chịu đến gần, chỉ trưng ra khuôn mặt lạnh nhạt, thờ ơ nhìn cậu.

Tống Diệm găm chặt ánh mắt vào Hứa Thấm, cũng gan lì không nói gì cả. lát sau, cậu lấy một điếu thuốc ra châm lửa, vừa hút vừa liếc nhìn cô. Hứa Thấm không có bất kỳ phản ứng nào khác, đôi mắt chỉ thản nhiên quan sát Tống Diệm, không hề dời đi một khắc.

Hai người cứ trầm mặc nhìn nhau như vậy, đến tận khi hút hết điếu thuốc, Tống Diệm mới lấy ra một gói đồ từ trong túi, ném cho cô.

Hứa Thấm theo phản xạ bắt lấy, đưa lên xem cho rõ hơn. Hóa ra chỉ là một gói kẹo xí muội bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, nhưng thứ ấy lại khiến lòng co thắt thốt. Đó là loại kẹo xí muội của Lương Thành quê cô. Phương Bắc không bán chạy loại này. Cô không biết cậu mua được nó ở đâu, càng không rõ bằng cách nào mà cậu biết được quê cô ở Lương Thành, chỉ đành kinh ngạc mở to mắt nhìn cậu.

Nhận ra vẻ sững sốt và khó hiểu qua nét mặt của Hứa Thấm, Tống Diệm cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Ấy thế mà cậu vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng, khóe môi nhếch lên đầy đắc ý trong thoáng chốc rồi lập tức trở lại vẻ ngông nghênh thường ngày.

Chỉ vì chút biểu cảm gợn sóng trên khuôn mặt kia đã đủ để cậu thiếu niên này thấy hài lòng rồi.

Tống Diệm hất cằm ra lệnh: “Về phòng đi!”

Hứa Thấm cúi đầu nhìn gói kẹo kia rồi ngẩng lên nhìn cậu chăm chú. Rõ ràng cô đang rất tò mò nhưng cuối cùng lại không hỏi gì cả, cứ thế quay

người bỏ đi.

Tống Diệm nhìn theo bóng lưng cô, vẻ mặt bất chợt trở nên cực kỳ khó coi. Cậu bước nhanh đến, túm lấy bả vai gầy gò của Hứa Thấm, xoay người cô lại, lạnh giọng ra lệnh: “Cởi áo ra!”

Hứa Thấm hoàn toàn ngẩn người.

Tống Diệm vứt đầu lọc thuốc lá xuống đất, lột phắt cái áo khoác đồng phục của cô xuống. Bấy giờ, cô mới thấy lưng áo đồng phục của mình bị người ta vẽ lên một con rùa to tướng bằng mặt đen.

Cô vốn là học sinh chuyển trường, lại không thích nói chuyện, không có bạn bè, không tránh được việc sẽ trở thành đối tượng bị mọi người đem ra bắt nạt. Lớp phó học tập không thu bài tập của cô, lúc phát bài cũng sẽ vứt luôn bài cô vào thùng rác, đến lượt trực nhật thì bạn trực chung với cô đều bỏ về trước hết cả...

Làm sao Tống Diệm không nhận ra mấy trò nhảm nhí này cơ chứ! Cậu siết chặt tay, nghiêm giọng hỏi: “Ai bắt nạt em?”

Hứa Thấm không lên tiếng.

“Hỏi em đấy, em câm rồi à?” Tống Diệm có chút bực bội.

“Tôi không biết.” Cô cúi đầu, nhỏ giọng đáp.

Ngày hôm sau, lúc đi học, Hứa Thấm mặc chiếc áo khoác đồng phục rộng thùng thình, sau lưng viết hai chữ “Tống Diệm” to đùng.

Còn Tống Diệm, suốt cả ngày lại nghiêm chỉnh ngồi trong lớp, theo dõi Hứa Thấm không rời mắt, thỉnh thoảng lại lạnh lùng liếc xéo mọi thành phần “ngoài vòng pháp luật” dám đến gần cô. Vậy là không ai dám bắt nạt cô nữa.

Hứa Thấm nghĩ, Tống Diệm sẽ không biết rằng thực ra hôm qua, cô đã cố ý mặc chiếc áo khoác đó, thậm chí vì muốn cậu nhìn thấy nên cô vẫn chần chừ chưa mang đi giặt. Mà cậu có biết hay không cũng không sao cả. Vì dù thế nào đi chăng nữa, cậu vẫn thích cô thôi.

Vậy trong khoảng khắc bước xuống lầu ấy, cô có thích Tống Diệm không?

Không hề.

Lễ Quốc khánh là thời điểm khoa Cấp cứu bận tối mắt tối mũi, chỉ kém mỗi dịp Tết. Giống như những ngày lễ khác, hàng loạt các ca say rượu, ngộ độc thức ăn thi nhau đưa đến bệnh viện. Tai nạn giao thông hay xây xát do đánh nhau trên phố cũng khá nhiều. Hứa Thấm điềm tĩnh giải quyết tất cả, hết như người máy được điều khiển tự động, không mang chút cảm xúc dư thừa nào.

Tiểu Nam vừa ghen tị với mấy bác sĩ, y tá bên khoa Khám bệnh được luân phiên nghỉ phép vừa ngồi chờ rửa nhóm cảnh sát giao thông và bên 110. Chỉ có mấy vụ va chạm trầy xước chút xíu thôi, không thèm xem xét kỹ lưỡng gì cả đã tống hết cả vào bệnh viện rồi. Mấy kẻ chẳng bệnh tật hay đau ốm gì mà rên rỉ đã chẳng nói làm gì, đây còn có cả thể loại làm loạn phòng Cấp cứu vì không được bồi thường chi phí chữa trị, thậm chí la hét đổ trách nhiệm gây ra tai nạn giao thông cho nhau, vừa chửi bới vừa đánh nhau túi bụi, cứ như bệnh viện này là cái chợ vậy.

Cố lắm mới chịu đựng được đến ngày nghỉ cuối cùng trong kỳ nghỉ dài, ai ai cũng căng thẳng một cách khó hiểu, tinh thần luôn tập trung cao độ. Bởi vì giai đoạn bắt đầu và kết thúc của mỗi kỳ nghỉ dài, số vụ tai nạn trên các tuyến đường cao tốc luôn tăng đột biến. Dù phương tiện truyền thông liên tục nhắc nhở không được chạy xe quá tốc độ, không được uống

rượu bia khi lái xe, không được cố lái khi đang mệt mỗi bao nhiêu lần đi nữa, người ta vẫn cứ thích tâm lý ăn may, hoặc có một sự tự tin thái quá, thậm chí là mù quáng vào khả năng khống chế của bản thân, thế là con đường này cứ như vậy đi thông đến tận cửa âm phủ.

Ngày cuos cùng, khoa Cấp cứu bệnh viện số Ba tiếp nhận ba người nạn nhân bị thương nghiêm trọng do tai nạn giao thông. Bác sĩ, y tá của mấy tổ thi nhau ra trận. Tổ của Hứa Thấm phải mổ cấp cứu đến tận bốn giờ sáng mới xong.

Hứa Thấm vừa bước ra khỏi phòng phẫu thuật đã bị người nhà nạn nhân đang kích động va phải, khiến eo cô đau đến mức như muốn gãy.

Người nhà bệnh nhân biết được ca mổ đã thành công liền lôi lôi kéo kéo các nhóm bác sĩ, y tá, vừa khóc lóc nước nỡ vừa bày tỏ muôn vàn lời cảm tạ. Hứa Thấm lách sang một bên, cố thoát khỏi đám đông. Vừa trở về văn phòng, cô thấy gương mặt của y tá mới tới tên Tiểu Đông đang mang một vẻ dạt dào cảm xúc, thốt lên: “Cảm động quá!”

“Sao thế?” Hứa Thấm thắc mắc.

Tiểu Nam giải thích: “Lúc này, người nhà bệnh nhân kia đã quỳ xuống dập đầu với bác sĩ Lý, luôn miệng cảm ơn rồi rít đấy!”

Hứa Thấm cúi xuống, tiếp tục ghi chép: “Có hơi sức như vậy, chi bằng để bác sĩ Lý trở về nghỉ ngơi sớm một chút thì hơn.”

Tiểu Nam và Tiểu Bắc đã quen với thái độ này, nhưng Tiểu Đông lại không nhịn được hỏi; “Bác sĩ Hứa, người nhà bệnh nhân có lòng biết ơn bác sĩ như vậy, chị không thấy cảm động chút nào à?”

Hứa Thấm không buồn ngẩng đầu lên: “Họ sẽ quên ngay thôi.”

Tiểu Đông không thể tin nổi: “Sao thế được? Chẳng lẽ khi được cảnh sát cứu, chị cũng quên người đó ngay tắp lự hay sao?”

“Sẽ quên.” Hứa Thấm định. “Con người vốn là loài động vật mau quên mà.”

Cũng như đêm mưa hôm ấy, có một lính cứu hỏa tên Tống Diệm đã cứu cô, cô rất cảm kích. Khoảng khắc được anh lôi ra khỏi xe, anh chính là người hùng của cô. Nhưng về sau, cô cũng dần dần bỏ quên điều ấy lại đằng sau. Cuộc sống bận rộn như vậy, cô đâu thể ngày nào cũng lôi chiến công của anh ra hồi tưởng lại cơ chứ!

Cũng như những gì từng diễn ra trong quá khứ của họ, bao nhiêu ký ức tươi đẹp rồi cũng dễ dngf bị cô lãng quên mà thôi.

Bàn tay Hứa Thấm thoáng khựng lại rồi tiếp tục lướt trên trang giấy.

“Cô đã từng gặp bệnh nhân nào sau khi xuất viện rồi còn quay lại cảm tạ bác sĩ chưa?” Hứa Thấm lạnh nhạt hỏi.

Tiểu Đông á khẩu, quay đầu nhìn Tiểu Nam. Tiểu Nam nhún vai, tỏ ý làm gì có.

Tiểu Đông vẫn không phục: “Nhưng ngay lúc ấy biết cảm ơn đã quá tốt rồi còn gì. Với lại, khi nhận được sự biết ơn của gia đình và bệnh nhân, chị không thấy tự hào chút nào sao?”

Hứa Thấm ngẩng cao đầu lên, giọng vẫn điềm nhiên như cũ: “Đối với tôi, việc cứu mạng người là yêu cầu và chức trách của công việc, chỉ thế thôi. Tôi không phải Thượng đế, cũng không phải Chúa cứu thế.” Dứt lời, cô lại thản nhiên cúi đầu viết tiếp.

“Chị cho rằng mình chỉ là hoàn thành công việc nên không cần người khác phải mang ơn sao?” Tiểu Đông trầm ngâm, tuy thấy có phần trái

ngược với suy nghĩ trước đây của mình, nhưng nghe ra cũng thấy có lý. “Bác sĩ Hứa, thái độ này của chị khiến tôi rất bội...”

“Lời này của tôi còn phần sau nữa.” Hứa Thấm gõ gõ chiếc bút lên tờ giấy, lại ngược mắt bổ sung: “Nếu không cứu được, bệnh nhân có làm sao cũng không phai trách nhiệm của tôi, không phải lỗi lầm của tôi.”

Tiểu Đông giật mình. Vị này đúng là một bác sĩ máu lạnh mà!!!

“Bác sĩ Hứa, thấy người ta chết, chị thật sự không tự trách chút nào hả?” Tiểu Đông vẫn bạo dạn hỏi tiếp.

“Làm nhân viên y tế thì phải tỉnh táo mà chấp nhận một sự thật: Y học là một ngành khoa học và cũng có hạn chế của nó. Nếu căn bệnh của bệnh nhân ngoài tầm kiểm soát của y học, tức là số mệnh của họ đã hết. Hơn nữa, tôi không phải Thượng đế, chỉ là một người bình thường, tôi không có trách nhiệm với cái chết của bất kỳ ai cả.”

Lúc tan ca, Hứa Thấm đi qua hành lang, không ngờ lại gặp một đội đang kiểm tra công tác phòng cháy chữa cháy của bệnh viện. Lúc này, cô mới nhớ ra mấy hôm trước, bệnh viện có phát cho mỗi người, một quyển sổ tay kiến thức phòng cháy chữa cháy, bảo hôm nay có lớp học về phòng chống cháy nổ, nhưng Hứa Thấm bận trực ban nên không tham gia.

Khi tai nạn chưa xảy đến, tất cả những kiến thức mang tính nhắc nhở như thế này đều bị người ta phớt lờ.

Hứa Thấm đi đến phòng họp, quả nhiên chỉ có vài mống chịu vác xác đến, mà buổi học cũng không kéo dài bao lâu.

Người giảng bài là Lý Manh, Chính trị viên của Đại đội Phòng cháy Chữa cháy trạm Thập Lý. Mấy đồng nghiệp của cô ấy đã kiểm tra xong

xuôi mọi thứ, đến tập hợp rồi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Hứa Thấm đứng ở cửa, ánh mắt đảo đảo tìm quang.

Lý Manh cười cười, mở lời: “Có chuyện gì không?”

Hứa Thấm hỏi: “Mọi người thuộc trạm Thập Lý à?”

“Đúng vậy.” Lý Manh gật đầu.

“Sao không thấy Tống Diệm đến?” Hứa Thấm thắc mắc.

Lý Manh ngỡ ngàng rồi cười nói: “Chúng tôi ở Đại đội, còn anh ấy ở Trung đội.”

Giờ Hứa Thấm mới hiểu được vì sao lần trước không thấy bóng dáng Tống Diệm ở quán bar của Tiêu Diệc Kiêu. “Ra là phân công công việc khác nhau.”

Lý Manh giải thích: “Trung đội lo việc thực chiến, ví dụ như hiện trường dập lửa, cứu viện. Còn tuyên truyền kiến thức, thực hiện công tác kiểm tra là nhiệm vụ của Đại đội.”

Hứa Thấm dăm chiêu một lát rồi tổng kết ngắn gọn: “Việc nguy hiểm họ làm, còn việc nhẹ nhàng các cô làm.”

Lý Manh ghen hòng, không khỏi cảm thái cô gái này nói chuyện thẳng thừng thật.

“Cảm ơn.” Đã có đáp án, Hứa Thấm quay người rời đi.

Con người là loài động vật mau quên ư? Đúng vậy đấy! Hứa Thấm nghĩ.

Cô không còn nhớ về cảnh tượng Tống Diệm cứu mình hôm nào nữa. Có lẽ trong tiềm thức, cô cho đó là một kiểu quấy nhiễu vô duyên. Cô cũng rất ít khi nhớ đến anh, bởi vì cô thường cố tình tránh xa hành lang có hộp cứu hỏa kia.

Đối với Hứa Thấm, tình cảm vốn là chuyện không quan trọng. Cô lại là người giỏi kìm nén, việc quên lãng và phủ bụi ký ức không phải là chuyện khó khăn gì. Hoa không kết qur thì dù có đẹp đến cỡ nào cũng sẽ bị mưa vùi dập mà thôi. Vậy cần nó làm gì cơ chứ!

Sau một, hai tuần sóng yên biển lặng, không khí lạnh từ cao nguyên Siberia tràn về, mùa thu vừa mới “chớm nở” bỗng chốc như đã bước vào những ngày cuối cùng. Hạ tuần tháng Mười, lá cây bạch quả trên phố phương Bác úa vàng từng mảnh. Bước đi trên con đường đã cảm nhận được cái rét tiêu điều. Vào thời khắc này, Hứa Thấm mới nhớ đến Tống Diệm.

Khi ấy, cô đang cầm cốc cà phê, đứng ở ngã tư phần hoa mà lạnh lẽo chờ đèn đỏ. Dưới bầu trời xanh lam, đèn đỏ chợt sáng lên gọi cho cô nhớ đến ánh đèn báo hiệu của xe cứu hỏa.

Chỉ là vì cô đơn mà thôi! Hứa Thấm nghĩ bụng.

Hòa vào dòng người hối hả băng qua phố, chút tâm tư lạc lối cũng bị cô bỏ lại đằng sau. Hứa Thấm nhanh chóng đi vào cổng bệnh viện, bắt đầu một ngày bận rộn mới. Sau Quốc Khánh họ vẫn phải đi làm như bình thường thêm hai tuần nữa mới tới đợt nghỉ luân phiên của mình. Tiểu nam châm chọc rằng: Đã thế này thì “ngỡm” luôn đi, dù sao người đã ở sẵn trong phòng Cấp cứu rồi, chỉ cần ngã lăn ra đất là có người cấp cứu ngay thôi.

Hứa Thấm liếc sang cô nàng: “Đừng gây thêm phiền toái cho tôi. Tôi đang chờ tan ca đây.”

Tiểu Nam rên rỉ: “Bác sĩ Hứa, chị vô tình quá!”

Còn mười phút nữa là kết thúc ca làm việc cuối cùng trước đợt nghỉ luân phiên, mấy người họ rớt cuộc cũng có thời gian nghỉ ngơi. Hứa Thấm tranh thủ đi rửa tay.

Tiểu Nam ca thán: “Bác sĩ Hứa, em đã gặp nhiều bác sĩ ngoại khoa mắc bệnh sạch sẽ thái quá rồi nhưng chưa có ai kinh khủng đến như chị đâu đấy!”

Hứa Thấm bỏ ngoài tai. “Còn mấy phút nữa thì tan ca nhỉ”

Tiểu Bắc nhìn đồng hồ: “Tám phút.”

Hứa Thấm thở dài: “Hy vọng đừng có...”

Tiểu Nam mếu máo: “Mấy lời kiểu này nói phát linh ngay đấy, chị biết không?”

Tiểu Nam chấp tay trước ngực: “Phì, phì, phì, lời nói vừa rồi không tính nhé!”

Đúng lúc ấy, bác sĩ Lý vọt đến cửa: “Bác sĩ Hứa, đường vành đai ba vừa xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng, cô đi theo xe cấp cứu đi.” Rồi nhìn đám y tá trong phòng một lượt.

Tiểu Nam: “Để em đi cho.”

Tiểu Bắc: “Em đi.”

Con đường dẫn đến hiện trường vụ tai nạn tạm coi là thông thoáng, mặc cho xe cộ rất đông nhưng khi nghe thấy tiếng còi xe cấp cứu, họ đều nhanh chóng dẹo sang hai bên nhường đường. Tai nạn xảy ra ngay bên cạnh sông. Một chiếc Ferrari vượt đèn đỏ đụng bay một chiếc xe hơi và

một chiếc mô tô, bản thân thì đâm thẳng qua hàng rào bảo vệ, rơi xuống sông.

Xe cứu thương vừa chạy đến hiện trường thì xe cứu veennj của đội cứu hỏa phi tới, đỗ sát ngay bên cạnh.

Hứa Thấm một tay bỏ vào trong túi áo blouse trắng, một tay mở cửa xe nhảy xuống. Tống Diệm mặc bộ đồng phục màu cam, cũng đúng lúc nhảy xuống từ phía cửa xe cứu hộ cao cao. Hai người đụng mặt nhau cũng chỉ thờ ơ nhìn thoáng qua rồi tức thì dời mắt, nhanh chóng di chuyển về phía mục tiêu của mình. Một người đi về phía tây, nơi có nạn nhân bị đụng văng ra, ngã sõng soài trên mặt đường. Một người đi về phía đông, chỗ nạn nhân bị kẹt trong chiếc xe móp méo sau vụ tai nạn.

Đèn báo hiệu trên xe cứu thương màu trắng và xe cứu hộ màu đỏ sáng lập lòe. Hai bóng người một trắng một cam quay lưng đi về hai hướng ngược nhau, kéo ra một đường thẳng kiên định trong cơn gió hiu quạnh.

Chương 13

Type: Joonmyeon Kim

Lực lượng cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, nhưng có không ít dân chúng vây quanh bên ngoài dây cách li rồi rít bàn tán.

Một vị cảnh sát chỉ cho Hứa Thấm xem: “Người này bị thương nặng nhất, không thắt dây an toàn nên bị văng ra khỏi chiếc xe gây họa kia.”

Hứa Thấm chạy đến bên người bị nạn. Đó là một cô gái trẻ tuổi, mặc chiếc váy mỏng tang trong trời thu lạnh lẽo, thân hình vụn vẹo một cách kì dị. Máu đỏ bao phủ cơ thể cô ta, lan ra nhuộm đỏ cả mặt đường. Nhìn lượng máu kia là đủ biết không còn cứu được nữa rồi.

Hứa Thấm vẫn kiểm tra mạch đập và đồng tử của cô gái, tiếp đó sờ nắn xương cốt cô ta. Xương cổ, xương cột sống, xương đùi đều gãy hết cả.

Hứa Thấm đứng dậy nói với vị cảnh sát bên cạnh: “Chết rồi.”

Đối phương thở dài: “Còn trẻ quá...”

Đang nói thì phía xa truyền đến tiếng hô hoán: “Đội trưởng Tống.”

Hai người quay lại nhìn về phía phát ra âm thanh. Chiếc Ferrari gây ra tai nạn đã nát bấy, hình dạng vụn vẹo quái gở, trôi xuống dòng sông đuối chổng lên trời. Người điều khiển vẫn còn bị kẹt trong xe với tư thế lộn đầu.

Lính cứu hỏa còn chưa kịp xếp đặt dụng cụ, chiếc xe thể thao dóm đó kia đã dần chìm xuống sông. Tống Diệm không màng gì nữa, vội tung người nhảy qua khỏi lan can bảo vệ, sải bước về phía con đê, nhảy xuống sông, bơi đến chỗ buồng lái.

Đống sắt vụn đang chìm xuống bỗng phát ra một tiếng “két” kịch liệt rồi nằm vững trên bả vai anh. Anh đang dùng thân mình đỡ lấy buồng lái.

Những người xung quanh thấy vậy mà kinh hồn bạt vía. Vị cảnh sát bên cạnh cũng thoáng run lên, lắp ba lắp bắp: “Tôi đi giúp một tay.”

Hứa Thấm mím môi, dứt khoát dời mắt, quay người đi về phía người bị thương khác: Người thanh niên lái xe máy. Cậu ta đội mũ bảo hộ công trường, hai mắt nhắm nghiền, đang nằm trên mặt đất. Hình như cậu ta đã mất đi ý thức, nhưng tứ chi vẫn còn co giật như đang gặp phải ác mộng.

Cô đi đến bên cạnh cậu ta nhìn một lượt. Ngoại trừ vết thương ở đốt ngón tay, trên người không còn ngoại thương rõ ràng nào khác. Cậu công nhân bỗng rên rỉ khe khẽ, dường như đã mơ màng tỉnh lại nhưng mắt vẫn không tài nào mở ra được.

Hứa Thấm hỏi: “Có thấy khó chịu ở đâu không?”

Cậu công nhân nhắm mắt lẩm bẩm: “Bác sĩ, tôi bị hất bay xuống đất, đầu đập phải...” Nói chưa dứt, cậu ta đã trợn ngược hai mắt, hoàn toàn chìm vào hôn mê.

Hứa Thấm cởi mũ bảo hộ của cậu ta ra, phát hiện đã bị nứt vỡ. Kiểm tra đầu thì không thấy ngoại thương, nhất thời không phán đoán được tình huống của cậu ta như thế nào.

Tiểu Nam thu hồi máy đo huyết áp: “Huyết áp hơi cao.”

Hứa Thấm gật đầu: “Em và bác sĩ Lục đưa anh ta đến bệnh viện đi.”

“Vâng ạ.”

Lúc đưa cậu công nhân hôn mê lên băng ca, Hứa Thấm thoáng nhìn về phía con sông. Cả người Tống Diệm đang gánh lấy chiếc xe. Cô không thấy

rõ mặt anh, trong tầm mắt chỉ có bộ đồ cứu hộ màu cam và sườn mặt cương nghị kia. Một vai anh đang gánh lấy chiếc xe, một tay nâng đầu tài xế đã hôn mê lên, không để đầu anh ta chìm xuống nước.

Một lính cứu hỏa khác gánh đỡ bên kia buồng lái, chia sẻ sức nặng chiếc xe với anh. Chỉ đạo viên và những đội viên còn lại thì đang nghiên cứu hiện trường, đặt ra kế hoạch cứu người, bố trí dụng cụ.

Hứa Thấm nhanh chóng rời mắt đi lần nữa. Chiếc xe ô tô bị đâm đang nằm ven đường, nắp ca pô nứt toác, thân xe lồm vào một mảng. Tài xế đang kêu rên bên trong. Chân anh ta bị mắc kẹt, không tài nào di chuyển được.

Hai, ba lính cứu hỏa đang cửa cửa xe. Hứa Thấm đi qua kiểm tra: Xương tay của tài xế đã bị gãy, những nơi khác không có vết thương rõ ràng, lồng ngực và xương sườn không bị gãy, bụng ấn vào không đau. Không có gì đáng ngại.

Cô nhắc nhở mấy người lính cứu hỏa chú ý đừng động vào vị trí động mạch bấp đùi của nạn nhân, lại bảo đồng nghiệp mình chờ ở đây rồi bỏ đi.

Bấy giờ, cô mới nhìn kĩ cô gái đã chết nằm trên đường, gió thu hiu quạnh khiến làn da toàn thân cô ấy trắng bệch. Nhóm cảnh sát đang bận điều tra thân phận, giữ trị an xung quanh, không ai quan tâm đến thi thể cô gái. Người đi đường vây xem thì giờ điện thoại lên chụp ảnh, có lẽ định đăng weibo chia sẻ với bạn bè mình.

Hứa Thấm lạnh lùng nhìn chằm chằm vào những người đi đường kia. Dường như họ cũng nhận ra mình cư xử không đúng, liền ngĩa ngừng bỏ điện thoại xuống. Hứa Thấm sa sầm giật tấm vải trắng trên xe cứu thương xuống, đắp lên cho cô ấy.

Cảnh sát còn chưa tìm ra được thân phận, ngay bây giờ, có lẽ người nhà của cô gái vô danh này còn chưa biết cô ấy đã qua đời, vẫn đang bận

chuyện của riêng mình.

Hứa Thấm đi đến bờ sông, mấy người lính cứu hỏa đang cố gắng kéo chiếc xe phở tải kia lên đê. Nhưng chiếc xe này đã gãy thành hai khúc từ buồng lái. Nếu dùng khung xe đã vỡ tan tành làm đòn bẩy, chỉ cần di chuyển thân xe thôi đã khiến tài xế vỡ thành thịt vụn. Động vào đâu cũng nguy hiểm. Cuối cùng, họ thương lượng chỉ có thể cưa xe dưới lòng sông.

Thu xếp hiện trường hoàn tất, Dương Trì đeo chụp tai cách âm cho Tống Diệm, bản thân cũng tự đeo vào, sau đó chung vai khiêng xe với Tống Diệm.

Tiếng cưa điện đình tai nhức óc. Hứa Thấm cũng đeo chụp tai, nhưng không thể ngăn nổi thứ âm thanh đình tai nhức óc ấy chui vào đầu, khiến thần kinh cô đau nhói. Cô khó chịu nhăn mày, lôi ngược dòng nước đến bên cạnh xe. Cô lần mò ghé mình vào buồng xe lộn ngược, thông qua cửa kính vỡ nát kiểm tra người bị thương đang hôn mê. Cô liếc sang Tống Diệm, anh đứng trong nước, vai gánh lấy khung thép méo mó, gương mặt đầm mồ hôi.

Hứa Thấm ra hiệu: “Chuyển tay anh ta ra đây.”

Tống Diệm đang dùng tay phải nắm lấy khung xe, tay trái giữ đầu người bị thương, chẳng còn chỗ nào rảnh rỗi cả. Dương Trì thì đứng chắn sau lưng anh, không hỗ trợ được.

Hứa Thấm thấy thế bèn vươn tay vào trong, mặt cũng vô thức áp vào cửa kính xe vỡ nát.

Thấy đôi tay trắng trẻo với vào trong khu vực khoảng, anh cúi thấp đầu, nén nhịn nổi bực bội khó hiểu, cộc lốc một câu: “Rút tay lại đi!”

Cô lập tức nghe lời. Tống Diệm đặt đầu người bị thương tựa vào chân mình, dùng hông chống đỡ rồi khó khăn hơi cong eo xuống, lần đến tay anh

ta, chuyển ra sau lưng mình, kéo ra cho Hứa Thấm kiểm tra.

Hứa Thấm nhận lấy tay người bị thương, lau qua một vùng da rồi khử trùng, tiếp đó lấy ven truyền dịch. Trong lúc dán băng y tế, Hứa Thấm thoáng lướt mắt nhìn Tống Diệm. Anh cũng đang nhìn cô, lông mày chau lại, ánh mắt khó lường.

Ánh mắt mới vừa giao nhau, anh đã dời đi ngay. Hai người ai lại về việc này.

Tống Diệm đỡ chiếc xe, nâng thân thể người bị thương lên. Hứa Thấm khom lưng dưới khung xe, một tay giơ cao bình truyền dịch, một tay nắm cổ tay anh ta.

Tiếng cửa điện đình tai nhức óc, khung xe lay động. Giữa không gian chật hẹp, hai người gần nhau trong gang tấc nhưng chẳng ai nói một lời, chỉ chốc chốc lay động theo thân xe.

Không biết đã trôi qua bao lâu mà mọi thứ vẫn cứ trì trệ, mãi không có chút tiến triển, trong khi nhân viên cứu hộ đã đem đủ mọi dụng cụ như cưa, kìm thay nhau ra trận. Cả quá trình là sự thôi thúc chậm chạp mà căng thẳng, là sự dằn vặt dai dẳng mà cam go.

Khoảng khắc thân xe chợt cửa đứt lìa bỗng chợt ập đến, “rắc” một tiếng, chiếc xe gãy làm đôi. Các đội viên cửa xe nhanh chóng né tránh, người đứng chống ở đầu và đuôi xe lần lượt hạ xuống. Bồng lái bỗng được đẩy cao lên, cửa sổ xe răng rắc rơi ra. Hứa Thấm mệt mỏi đang dựa vào cửa xe không lường trước được tình hình, trơ mắt nhìn khung xe sắp móc vào áo mình kéo cả người cô theo.

Tống Diệm lập tức nghiêng người chen đến, đẩy Hứa Thấm ra, khiến cô ngã chúi vào dòng nước. Ông truyền dịch bị đứt lìa, người bị thương đã sớm văng ra. Vào đúng thời khắc ấy, khung xe bị cửa quẹt vào lưng Tống Diệm, kéo theo đó tiếng xé toạc bộ đồ bảo hộ khiến người ta sờn gai ốc.

Gương mặt Tống Diệm nhăn nhó vì đau đớn, màu môi tức khắc trắng bệch, trán rỉ mồ hôi.

Hứa Thấm nghe thấy âm thanh không ổn, muốn lại gần xem sao nhưng Tống Diệm không cho, chỉ hờ hững nói: “Còn không đổi kim truyền?”

Hứa Thấm không khăng khăng một mực tiến lên nữa, tay cô vẫn cầm lấy bình truyền dịch lưng lẳng bị đứt. Giờ phút này, cứu người bị thương quan trọng hơn.

Người gây họa lập tức được mang đi. Hứa Thấm cũng mau chóng bò lên bờ, đổi lại kim truyền. Xử lí xong xuôi, cô cùng đồng nghiệp đưa người lên băng ca, vừa định theo lên xe thì vô tình trông thấy trên khung xe đã cứa kia dính máu đầm đìa.

Hứa Thấm chợt lạnh toát, quay đầu đảo mắt tìm kiếm xung quanh. Lính cứu hỏa chuẩn bị kết thúc công việc, Tống Diệm đang đi về phía xe cứu hỏa, vội lao đến chỗ anh.

Nhác thấy Hứa Thấm đến gần, Tống Diệm chưa kịp phản ứng thì cô đã bắt được tay anh kéo lại. Lưng áo anh bị cắt rách, trên lưng là vết thương sâu hoắm đang rỉ máu.

Cô hoảng hốt, giọng nói gấp gáp: “Đến bệnh viện đi!”

Tống Diệm gạt tay cô ra: “Đang định đi đây.”

Thành phố này có rất nhiều bệnh viện, không nhất thiết cứ phải đến nơi cô làm.

Hứa Thấm tức tối nhìn anh trong giây lát, vẻ mặt anh vừa điềm nhiên vừa khinh khỉnh, không buồn để cô vào mắt.

Cô gật đầu: “Được.”

Nói xong, Hứa Thấm toan bước đi thì nghe thấy Sách Tuấn hô lên: “Tổng Diệm, Lưng cậu bị sao thế? Mau gọi xe cứu thương đi!” Anh ấy vừa nói vừa vẫy tay với phía bên kia ra hiệu: “Bên này có người bị thương!”

Tổng Diệm cau có, nắm tay vịn định leo lên xe cứu hỏa: “Trên đường có đi ngang qua bệnh viện Lục quân mà.”

“Xe cứu thương đang ở đây còn gì.” Sách Tuấn vừa xô vừa đẩy Tổng Diệm “Lên xe đi, cậu muốn làm chậm trễ bệnh nhân kia sao?”

Người gây tai nạn vừa được chuyển lên xe cứu thương, anh tài xế nghe thấy bên này gọi liền ló đầu chờ.

Tổng Diệm nghiêng rặng, không còn cách nào, đành sải bước lên xe.

Hứa Thấm đang giúp bác sĩ Lý cấp cứu cho người bị thương, không thèm nhìn đến anh. Lúc xe khởi động, cô dặn dò Tiểu Đông: “Cô qua đó xử lí cho anh lính cứu hỏa kia đi.”

Tiểu Đông nghe lời đi qua cầm máu cho Tổng Diệm.

Suốt quãng đường, không ai nói với ai câu gì.

Đến cổng bệnh viện, băng ca vừa được đẩy xuống khỏi xe cứu thương, cha mẹ và người thân của nạn nhân đã ùa đến, khóc lóc hỏi han đủ điều. Hứa Thấm gạt đám người ra: “Mọi người nhường đường một chút.”

Mẹ của người bị thương nhìn thấy thảm trạng của con trai mình thì khóc lóc nức nở. Nhóm chú dì thì lôi lôi kéo kéo bác sĩ cầu xin: “Nhất định phải cứu nó. Nó mới hai mươi ba tuổi thôi.”

Hứa Thấm và mấy bác sĩ vừa đẩy băng ca vừa phải vất vả dẹp đường: “Mọi người nhường đường trước đã.”

Lúc băng ca được đẩy đến cửa thì vấp phải hòn đá, giường chao đảo. Mẹ của người bị thương kích động nhào đến: “Cẩn thận con trai của tôi.”

Cú va chạm này đã đụng vào Tiểu Đông và Hứa Thấm đang ở một bên. Hứa Thấm mất trọng tâm, nhào về phía băng ca, tay vô thức chụp vào mép giường mong giữ thăng bằng. Nhưng vừa thoáng nhìn cô đã nhận thấy nguy hiểm. Trong cú xô đẩy khi này, kim truyền trên tay bệnh nhân đã bị tuột, đầu kim dính máu nằm ngay ở vị trí tay cô chụp vào.

Gay rồi!

Khoảnh khắc ấy như kéo dài vô tận nhưng thực tế lại cực kì ngắn ngủi, ngắn đến mức cô muốn né khỏi chiếc kim kia cũng không kịp nữa.

Chương 14

Type: Joonmyeon Kim

Thân thể Hứa Thấm không nghe theo sự điều khiển. Vậy là trong lúc nguy cấp sắp sửa chụp tay vào mũi kim nhọn hoắt kia thì, một bàn tay đằng sau chợt bắt được cô, giật mạnh cô lại. Trái tim đang sợ hãi nhảy tót lên đến tận cổ tức thì yên ổn trở lại.

Y tá Tiểu Đông bên cạnh không được may mắn như thế, bị gia đình của người bị thương xô đẩy nhào đến cây kim. Tay Tiểu Đông “bụp” một tiếng chụp xuống mép giường bệnh, găm vào mũi kim lộ ra ngoài kia. Cô ấy hét lên thê thảm, rút phắt tay về, đã thấy máu rỉ ra từ đầu ngón tay.

Gia đình bệnh nhân thấy thế đều giật nảy mình.

Băng ca đã được nhân viên y tế khác tiếp nhận. Hứa Thấm kéo một y tá trực ban lại dặn dò: “Lát nữa đem một bản kết quả xét nghiệm máu của bệnh nhân này cho tôi.”, nói xong liền quay đầu lại nhìn Tiểu Đông, thấy cô ấy vẫn còn đứng ngây ra như phỗng nhìn chăm chăm vào ngón tay mình. Hứa Thấm kéo cô ấy sang một bên: “Mau khử trùng rồi đến khoa Truyền nhiễm, sau đó đến phòng theo dõi chờ đi.”

Người nhà bệnh nhân không ngừng xin lỗi Tiểu Đông. Mặt cô ấy khẽ giật gật, muốn khách sáo nói một câu “không sao” nhưng bản thân lại thấy vừa ảm ức vừa tức giận, không thốt được một lời, mắt đỏ hoe bỏ đi.

Hồi sau, Hứa Thấm quay đầu lại, nhìn vào mắt Tống Diệm giữa đám người dần tản đi. Kh này, là anh kéo cô lại.

Tống Diệm không buồn nhìn cô lấy một cái, cứ thế quay người rời đi. Cô lập tức đuổi theo, nắm lấy tay áo anh. Tống Diệm dừng bước. Hình như

anh thở dài rồi mới quay đầu lại, vẻ mặt không quá khách sáo nhưng thái độ vẫn chằm chọc như cũ: “Lại muốn trả ơn cứu mạng hả?”

Hứa Thấm lắc đầu, chỉ ra sau lưng anh: “Em xử lí cho anh, mấy bác sĩ khác đều bận hết rồi.”

Tống Diệm chau mày: “Ý là tôi không được lựa chọn à?”

Hứa Thấm bĩu môi: “Lần trước anh cứu em, em cũng đâu có lựa chọn nào khác.”

Trong phòng phẫu thuật, Hứa Thấm ngồi trên ghế, vừa kéo giá đặt dụng cụ y tế tới vừa ra lệnh: “Cởi áo ra.”

Cô quay đầu lại nhìn, thấy Tống Diệm đang đứng trước mắt, đôi mắt dôi thẳng vào cô. Anh thoăn thoắt cởi đồ bảo hộ, để lại chiếc áo phông mỏng màu xanh lục bên trong ướp nhét sát vào thân thể. Sau đó, anh bình thản xé toạc nó rồi vứt sang một bên.

Tiểu Bắc và Tiểu Tây trở mắt ra nhìn, mặt thoát đỏ bừng. Hứa Thấm đã đoе khẩu trang từ sớm nên không nhìn ra vẻ mặt thế nào, nhưng hàng mi dài chớp nháy liên tục.

Thân trên để trần của anh ướt đẫm, vóc người vạm vỡ, da thịt săn chắc, đường nét gợi cảm. Vài giọt nước chảy xuống từ cổ anh trượt qua lồng ngực, cơ bụng rồi biến mất dưới chiếc quần dài.

Hứa Thấm không khỏi lướt mắt từ trên xuống một lượt rồi mới lưu luyến dời đi.

Tống Diệm nhếch nhẹ khóe môi, quay người nằm sấp trên giường bệnh, làm tròn bốn phận của người bị thương.

Tiểu Bắc và Tiểu Tây vẫn mặt đỏ tía tai, Hứa Thấm phải lặng lẽ trừng hai cô nàng cảnh cáo một hồi, họ mới hoàn hồn trở lại. Tiểu Bắc bước đến giúp Hứa Thấm xử lí vết thương. Tiểu Tây ở bên cạnh ghi chép.

Hứa Thấm cầm thước y tế đo vết thương: “Vết thương nằm bên lưng phải, cách cột sống 3cm; dài 13cm; rộng 2,5cm.”

Tiểu Tây cầm cúi viết.

“Vết thương hở, bên trong có mảnh sơn, vụn sắt, bèo...”

Tiểu Tây nghe cũng thấy đau, không nhịn được ngẩng đầu hỏi: “Sao lại thành ra thế này?”

Hứa Thấm không trả lời, trong đầu thoáng hiện lên cảnh Tống Diệm đẩy mình ra, mặc cho khung xe gãy lìa chém một vết rợn người vào lưng anh. Mà ban nãy, ở trước cửa bệnh viện, anh lại nhanh tay lẹ mắt cứu cô thoát phải cảnh bị kim truyền kia đâm phải trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc...

Nghĩ đến đây, Hứa Thấm lơ đãng liếc sang Tống Diệm. Anh nằm sấp trên giường, đầu vùi vào cánh tay, không nhìn thấy vẻ mặt. Trong mắt cô lúc này chỉ có vết thương trầy xước và làn da hằn đỏ.

Cô buộc mình thôi nghĩ vẫn vợ, cầm nhíp giải phẫu xử lí vết thương cho anh. Có điều Hứa Thấm vừa mới chạm phải mảnh sơn vụn lẫn bên trong, thân thể Tống Diệm đã run bắn. Cách lớp bao tay cao su mỏng tang, sức lực từ cơ lưng căng cứng truyền từ ngón út chạy thẳng vào trái tim cô. Nhưng chỉ trong chớp mắt, anh đã nhanh chóng thả lỏng.

Hứa Thấm ngừng lại giây lát, e dè hỏi: “Anh chắc chắn không cần dùng đến thuốc tê à?”

Tống Diệm cúi đầu: “Ừ.”

Tiểu Bắc và Tiểu Tây trợn tròn mắt, trân trối nhìn nhau: Không thể nào! Lát nữa làm sạch vết thương, khử trùng, rồi bôi thuốc, khâu vết thương lại thì đau lắm đấy!

Hứa Thấm không khuyên nều, tiếp tục xử lí.

Thế nhưng không biết tại sao, ăn xử lí vết thương này không hề giống những lần khác. Mỗi khi đưa dụng cụ đến gần, từng nhịp run rẩy như có sinh mạng trên làn da đau đớn của anh luôn tác động thẳng đến tim cô. Giống như đi chân trần trong phòng tắm, mỗi một bước đi đều cảm nhận được từng dòng điện râm ran. Rõ ràng nó đang nhắc nhở cô: Trước mắt là một người còn sống sờ sờ, có cảm giác đau chứ không phải là đối tượng phẫu thuật đã tiêm thuốc mê mất đi tri giác.

Đến công đoạn khâu vết thương cuối cùng, Tiểu Tây và Tiểu Bắc đã xong việc hỗ trợ. Điện thoại trong túi Tiểu Tây không ngừng rung lên, cô ấy mở ra xem thử rồi sắc mặt đột biến, huých Tiểu Nam. Hai người trao đổi ánh mắt một lát rồi vội vã chạy đi.

Hứa Thấm không ngăn cản. Họ tự có chừng mực, không phải việc vô cùng cấp bách sẽ không bỏ đi như vậy. Khoa Cấp cứu ngày ngày đều gặp việc đột xuất, đâu thể dùng lăng kính bình thường để đánh giá được.

Trong phòng chỉ còn lại Hứa Thấm và Tống Diệm. Không gian tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim khâu xuyên qua lớp da. Bản thân Hứa Thấm không ý thức được, bên dưới khẩu trang, hơi thở của cô đã đóng thành từng giọt nước. Trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Cô thành thạo và chậm rãi khâu vết thương, chợt cất lời thăm dò: “Vẫn tỉnh chứ?”

Tống Diệm: “Ừ.” Hiển nhiên không có tâm tư trò chuyện với cô.

Hai người lại lặng thinh, chỉ còn tiếng kim chỉ đâm xuyên qua da thịt truyền thẳng qua đầu ngón tay cô. Cô thoáng nhìn anh, thái dương Tống Diệm lướt mồ hôi, thấm ướt cả mái tóc. Anh vẫn cố nén đau đây mà.

Cô rú mắt, nhỏ giọng: “Lúc ở trong hồ, cảm ơn anh.”

Giọng nói Tống Diệm lười nhác, cất lên mơ hồ: “Chức trách công việc thôi.”

Hứa Thấm dồn ép: “Vừa rồi kéo em khỏi lao vò chiếc băng ca kia cũng là chức trách công việc sao?”

Tống Diệm nằm im, không buồn trả lời. Sự trầm mặc trong không gian chật hẹp khiến người ta cảm thấy bí bách. Hứa Thấm thông dong cắt chỉ: “Xong rồi.” Mũi chân nhẹ nhàng đẩy, chiếc ghế trượt đi một đoạn, không ngừng truy vấn: “Trả lời em đi!”

Toàn thân Tống Diệm ướt đẫm mồ hôi. Anh ngồi dậy, giọng nói ần nhẩn sự phiến não: “Hứa Thấm, cô muốn gì?”

“Gì cơ?” Hứa Thấm chưa kịp hiểu vấn đề.

Tống Diệm nhìn xoáy vào mắt cô, rành rọt từng chữ: “Tự nhiên lại chạy đến nhà tôi đòi làm lành, cô muốn gì? À, làm lành cơ đấy!” Anh cười châm chọc.

Hứa Thấm nhìn lại anh, đôi mắt đen láy thẳng thắn và kiên quyết. Anh bỗng thấy tức giận, đưa tay lại gần gương mặt cô, giật phắt chiếc khẩu trang ra: “Cô muốn làm lành thế nào? Chơi với cô một thời gian, đợi cô chơi chán rồi lại đá à? Cô muốn gì? Chọc ngoáy như vậy, có ý nghĩa không? Tôi hỏi cô đấy, có ý nghĩa không?”

Hứa Thấm cũng bị anh chọc xù lông nhím lên, bèn cười lạnh một tiếng, đáp trả gay gắt: “Vậy anh có ý gì? Đã sớm quên tôi rồi thì còn quan

tâm đến tôi làm gì nữa? Khung xe bị cửa gãy, anh đẩy tôi ra làm gì...”

“Đó là công việc.” Tống Diệm tức tối ngắt lời cô.

Hứa Thấm đáp lại một cách mỉa mai: “Kéo tôi khỏi ngã vào chiếc băng ca kia cũng vậy hả?”

Câu hỏi này đã thành công làm Tống Diệm nheo họng. Anh mím môi, nhìn chăm chăm cô không chớp mắt. Gương mặt chất chứa sự phẫn nộ.

Hứa Thấm quyết ép hỏi đến cùng: “Sao không trả lời? Nói đi!”

Anh nghiến răng, nhất quyết không trả lời. Kiểu im lặng ngoan cố này của anh khiến cô giận quá hóa cười, nhất định không chịu khoan nhượng: “Không dám nói sao? Kéo tôi ra khỏi chiếc băng ca kia cũng là chức trách công việc à?”

“Không phải.” Tống Diệm nhìn cô, cuối cùng cũng gằn một tiếng.

“Vậy là gì?” Cô vẫn không chịu bỏ qua. Lại có chút chờ mong.

“Dù sao cũng từng thích cô.” Tống Diệm không nhìn thẳng cô, nhỏ giọng nói một câu.

Tim Hứa Thấm như bị đâm một nhát dao. Câu trả lời này quả thật ngoài dự liệu, như thể kỳ vọng hoa sẽ nở, lại đột ngột gặp phải cảnh tuyết rơi. Chẳng qua đã từng, hôm nay hết rồi. Lời này quả thực...quá tàn nhẫn.

Ngón tay Hứa Thấm siết chặt lại. Cô thất thần trong thoáng chốc, muốn cười nhạt nhưng không sao cười nổi, môi nhúc nhích nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát ra một lời.

Tống Diệm nói xong liền cầm lấy di động để bên giường, uể oải bước ra ngoài, để lại cho cô bóng lưng mệt mỏi. Từ đầu đến cuối, anh không hề

ngoái lại một lần, thậm chí không thềm bố thí cho cô dù chỉ một cái liếc mắt.

Hứa Thấm cứ đứng yên ở đó một lúc lâu mới lặng lẽ cởi găng tay ra, ném vào sọt rác. Dây khẩu trang vẫn còn lủng lẳng một bên tai, cô ngần ngơ một lúc mới giật ra ném đi. Lớp nước đọng trên mặt đã sớm bốc hơi hết, chỉ còn lại làn da khô khốc khó chịu.

Hứa Thấm rửa tay xong, lại theo thói quen bỏ tay vào túi áo bước ra ngoài, bất ngờ chạm mặt cậu công nhân đang xoa gáy đi trên hành lang.

Hứa Thấm không chắc chắn lắm: “Cậu là người bị thương tai nạn xe kia...”

Cậu công nhân không chớp mắt nhìn Hứa Thấm hồi lâu mới nhận ra, cười hì hì với cô: “Chị là bác sĩ đã cứu em.”

Hứa Thấm nhíu mày: “Cậu định đi đâu? Ngoan ngoãn ở đây, đừng đi lung tung.”

Cậu công nhân sờ sờ đầu, lúng túng: “Em chụp CT rồi, còn kiểm tra toàn thân nữa. Không có thương tật gì cả nên em phải trở về làm việc đây.”

Bị đụng văng xa như vậy mà cậu ta vẫn bình yên vô sự sao?

Hứa Thấm dặn dò: “Mũ bảo hiểm của cậu bị hỏng, nhớ phải mua cái khác.”

“Vâng.” Cậu ta gật đầu như bố củi.

“Mà thương lượng tiền bồi thường xong rồi hả?” Cô không yên tâm hỏi thêm.

“Bồi thường á?” Cậu công nhân nghĩ ngợi một lát mới hiểu ra, cười sang sảng. “Họ trả tiền thuốc thang với tiền sửa xe máy là được rồi. Em vẫn

khỏe mà, không cần bồi thường gì nữa đâu ạ!”

Nói xong, cậu ta cười hềnh hệch bỏ đi. Hứa Thấm vẫn đứng đấy nhìn theo bóng lưng khảng khái ấy. Ở bệnh viện lâu như vậy, có những điều cô vẫn không tìm ra được, thậm chí khoa học cũng không cách nào giải thích, có lẽ là do mỗi người đều có số mệnh của riêng mình mà thôi.

Cô quay đi, định đến phòng chờ theo dõi thì thấy Tiểu Bắc chạy xồng xộc đến. Cô ấy hoảng hốt gọi: “Bác sĩ Hứa!”

“Lúc này, cô với Tiểu Tây đi đâu vậy?” Hứa Thấm hỏi.

Tiểu Bắc nhìn người đến khám bệnh đi qua đi lại xung quanh, bèn kéo Hứa Thấm sang một bên, nhỏ giọng: “Người gây ra tai nạn giao thông khi này, xét nghiệm máu thấy dương tính với HIV. Là bệnh AIDS.”

Hứa Thấm sửng sốt.

Tiểu Bắc giận đến nghiến răng nghiến lợi: “Bố mẹ hẳn biết nhưng lại che giấu. Chưa kể hẳn ta mất nhiều máu quá, tình hình khẩn cấp, không đợi kết quả xét nghiệm mà tổ bác sĩ Lý đã vào phòng phẫu thuật rồi.”

“Bây giờ vẫn còn đang giải phẫu à?” Hứa Thấm cũng thấy lo lắng không thôi.

“Đúng vậy. Không dám cho người vào thông báo, sợ làm họ khủng hoảng lại xảy ra chuyện. Giờ đang đợi người trang bị đồng phục bảo hộ cao hơn vào thay ca rồi ạ!”

Nghe đã thấy nguy hiểm. Hứa Thấm yên lặng chốc lát mới chợt nhớ ra: “Tiểu Đông đâu?”

Mặt Tiểu Bắc từ bi phần chuyển sang khó chịu: “Khóc đến phát điên rồi. Kết quả kiểm tra kháng thể phải sáu tuần mới có, chắc hẳn những ngày

này sẽ khó sống lắm.”

Hứa Thấm không nói gì nữa. Nếu không nhờ Tống Diệm kéo, người nhào vào đến chiếc kim kia chính là cô rồi. Giờ phút này, người bị mắc nguy cơ phơi nhiễm HIV cũng là cô luôn.

Tống Diệm...

Đáy lòng Hứa Thấm trĩu nặng, trước mắt bất chợt lóe lên từng hình ảnh nối tiếp nhau: Anh ngâm mình trong nước đỡ khung xe, nâng cái đầu đầm đìa máu của kẻ gây tai nạn...Vết thương trên lưng anh...Và cả mấy lính cứu hỏa nhảy xuống sông cứu người, có lẽ cũng bị thương trong quá trình đó nữa...

Cảm giác lạnh toát xông thẳng từ bàn chân lên khắp người Hứa Thấm.

Chương 15

Type: Hasuko

Hứa Thấm rảo bước đi trên hành lang, lấy điện thoại ra gọi cho đồng nghiệp bên khoa truyền nhiễm, báo cáo tình hình: “Có bốn, năm lính cứu hỏa ở dưới nước. Trong quá trình cứu xe ắt hẳn có người bị thương. Đồng nghiệp trung tâm cấp cứu đã liên lạc với đội cứu hỏa... Ừ, được, có việc sẽ liên lạc lại.”

Cô cúp máy, định báo cho Tống Diệm biết nhưng lại không có số điện thoại của anh. Thôi, sớm muộn gì anh cũng nhận được tin, không cần gấp gáp thế.

Cô định đi đến phòng chờ theo dõi thăm Tiểu Đồng, nhưng khi đi ngang qua một cánh cửa lại nhác thấy Tống Diệm bên trong. Cô còn tưởng mình nhìn lầm, lùi lại xem cho kỹ. Đúng là anh thật. Anh đang ngồi bên giường, mặc chiếc áo phông sạch sẽ, còn choàng chiếc áo khoác bên ngoài.

Hứa Thấm đẩy cửa bước vào, đúng lúc Tống Diệm đang xỏ tay vào áo khoác. Lúc cánh tay vươn ra chắc đã chạm phải vết thương, mày anh nhíu lại, tiếng xuýt xoa khẽ bật ra từ cổ họng.

Cô bước nhanh đến định giúp đỡ thì một cô gái đi ra từ phía sau tấm rèm bên giường. Là Lý Manh, hiển nhiên cô ấy vội đến đưa quần áo cho Tống Diệm. Cô ấy cầm lấy cổ áo, giúp anh mặc vào người, rồi ngồi xuống bên cạnh chân anh, so dây khóa, cài vào và kéo lên.

Hứa Thấm bất giác khựng lại. Khóe mắt Tống Diệm như cảm ứng được gì đó liền liếc sang. Cô đứng cuối giường, bỏ hai tay vào túi, bình tĩnh nhìn anh.

Lúc này, Lý Manh mới nhận ra có người đi vào, lập tức buông tay tránh sang một bên, xoa xoa khóe mắt. Lúc quay đầu lại, đôi mắt vẫn đỏ hoe, cô ấy miễn cưỡng mỉm cười với Hứa Thấm.

Tống Diệm nhìn Hứa Thấm hỏi: “Có chuyện gì không?”

Lý Manh thấy giọng điệu anh không tốt liền huých nhẹ một cái, nhẹ nhàng xin lỗi Hứa Thấm “Con người anh ấy là vậy, tính tình không được tốt, bác sĩ đừng để ý.”

Hứa Thấm mang vẻ mặt lịch sự và lạnh nhạt: “Không sao.”

Tống Diệm cũng lười phản ứng, lấy gói thuốc lá trong túi ra gõ lên bàn, rút điếu thuốc đặt lên môi, định châm lửa.

Hứa Thấm nhắc nhở: “Bệnh viện cấm hút thuốc.”

Tống Diệm liếc sang cô, xoay vòng chiếc bật lửa trong tay, ngón tay thô ráp mơn trớn bánh răng nhưng không quẹt.

Lý Manh bước đến, rút điếu thuốc ra khỏi miệng anh: “Ngoan, nghe lời bác sĩ đi.”

Tống Diệm thản nhiên khép môi lại, ánh mắt nghiêng nghiêng liếc nhìn Lý Manh, trông khá nguy hiểm. Không khí phần nào trở nên ngưng ngập. Lý Manh then thùng, mặt đỏ bừng, tay chân luống cuống, cầm điếu thuốc không biết nên làm sao mới phải, nhỏ giọng nhắc: “Ra ngoài rồi hút.”

Tống Diệm nhìn cô ấy chốc lát, bỗng dịu mặt nở nụ cười: “Nghe lời em”, sau đó cất bật lửa.

Hứa Thấm trầm mặt đứng đấy. Trước tình huống này, cách phản ứng nhất quán của cô là im lặng, cũng không quay đầu bỏ đi. May mà cô đã mệt

mỏi suốt cả ngày hôm nay, dòng suy nghĩ cũng chết lặng, cho dù trái tim nhói đau cũng không cảm nhận được.

Mà cô gái kia hiển nhiên rất dễ dỗ dành. Giây trước còn cảm thấy ánh mắt Tống Diệm khó hiểu thì một giây sau, Lý Manh đã hây hây gò má vì câu “Nghe lời em” của anh. Cô ấy lén cười, thấy Hứa Thấm mới nghiêm túc trở lại, lễ phép hỏi: “Bác sĩ đến đây có chuyện gì không? Muốn kiểm tra lại vết thương của anh ấy hả?”

Hứa Thấm nhẹ nhàng lắc đầu: “Hiện tại không cần, bốn ngày sau đến đây tái khám”, nói xong liền đưa cho Tống Diệm một đơn thuốc. “Những thuốc này trong uống ngoài xoa.”

Lý Manh đưa tay nhận lấy đơn thuốc, nói với Tống Diệm: “Em đi lấy thuốc.”

“Cùng đi đi.” Tống Diệm đứng dậy, thuận tay cất mấy vật tùy thân vào túi.

Hứa Thấm không phải kẻ ngốc, cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác. Cô có thể cảm nhận được rõ ràng anh không muốn ở đây thêm một giây một phút nào nữa, cũng không muốn một mình chung đụng với cô.

Nhưng đã cảm nhận được điều này thì cũng phải chuẩn bị tâm lý cho cơn đau thấu lòng.

Lối đi rất hẹp, Hứa Thấm không tránh đường. Thời điểm Tống Diệm đi ngang qua người còn đụng phải bả vai cô. Hứa Thấm thoáng chao đảo “Anh ở lại, em có việc muốn nói với anh.”

Cô quay đầu nhìn anh, Tống Diệm cũng ngoảnh lại, giọng hờ hững: “Nói đi.”

Lý Manh đứng ở cửa, khó hiểu nhìn hai người.

Hứa Thấm nhìn Lý Manh rồi quay sang Tống Diệm: “Chuyện này chúng ta nói riêng thì hơn.”

Lý Manh rộng lượng mỉm cười: “VẬY em đi lấy thuốc đây.” Lúc đi còn tiện tay đóng cửa lại, không hề lo lắng, nghĩ ngợi vẩn vơ điều gì.

Tống Diệm quay lại, tựa người vào cuối giường bệnh, cúi đầu nghịch bật lửa: “Nói đi, chuyện gì?”

Hứa Thấm không quanh co lòng vòng: “Người các anh cứu mắc bệnh truyền nhiễm.”

“Bệnh gì?”

“AIDS.”

Tay Tống Diệm khựng lại chốc lát rồi tiếp tục xoay vòng, nhưng động tác đã không còn lưu loát được nữa. Sau hồi lâu, anh mới lấy điện thoại di động ra, đến bên cửa sổ, định gọi điện.

Hứa Thấm nói với theo: “Đã báo với đội của anh rồi. Tất cả nhân viên tham gia cứu hộ đều đang trên đường tới bệnh viện, đến lúc ấy sẽ kiểm tra vết thương.”

Tống Diệm bỏ điện thoại xuống, thông báo một câu: “Đã biết.”

Anh nhăn mày, lặng người đứng đấy, không biết suy nghĩ điều gì lại vô thức lấy hộp thuốc lá trong túi ra, rút một điếu đưa lên môi châm lửa. Lần này, Hứa Thấm không cản anh nữa.

Cô để hai bên định thần lại mới hỏi cặn kẽ: “Ngoại trừ lưng ra, trên người anh có vết thương ngoài da nào khác không?”

“Không.” Tống Diệm bình tĩnh đến lạ.

Hứa Thấm nhớ lại: “Đoạn khung xe bị gãy kia luôn ở trên mặt nước, cũng không dính máu. Sau khi anh bị thương, lưng có dính nước hay là chạm phải thứ gì dính máu không?”

“Không.” Giọng anh chắc chắn.

“Nếu không thì tỷ lệ lây nhiễm cực kỳ thấp.” Hứa Thấm thở phào.

“Tôi biết.” Tống Diệm phả ra một làn khói, quay đầu nhìn cô. “Tôi chắc chắn bản thân không có việc gì.”

Cách làn khói trắng, ánh mắt anh chứa một cảm xúc gờn gợn nhưng chỉ thoáng qua trong tích tắc.

“Anh hẳn không sao, nhưng nhìn anh bây giờ không nhẹ nhõm chút nào...” Hứa Thấm thấy khó hiểu.

“Sau khi nhắc xe lên, đội viên của tôi phụ trách chuyển người, tôi lên bờ trước.” Tống Diệm cúi đầu, khẽ nghiêng răng. “Đội viên chuyển nạn nhân có vết trầy xước trên tay.”

Hứa Thấm im bật, Tống Diệm rít một hơi thuốc thật sâu, hỏi tiếp “Cô y tá kia thế nào rồi?”

“Tâm trạng không ổn định lắm.” Hứa Thấm lắc đầu, thở dài.

Tống Diệm gật đầu không cho ý kiến.

“Bất kể thế nào, thứ Sáu tuần sau, anh cũng phải đến khoa Truyền nhiễm bệnh viện làm kiểm tra.”

“Được.” Tống Diệm trả lời ngắn gọn.

“Không còn việc gì nữa rồi.” Hứa Thấm nói xong liền quay người đi ra cửa.

Tống Diệm cũng định rời đi, bèn đưa tay ra bệ cửa sổ, định dụi tắt nửa điếu thuốc hút dở. Hứa Thấm chợt dừng bước bên cạnh giường bệnh. Tay Tống Diệm dừng lại giữa khoảng không, quay đầu lại nhìn bóng lưng màu trắng của cô.

Cuối cùng, Hứa Thấm không nhịn được nữa, quay lại mặt đối mặt với anh: “Cô gái kia là bạn gái của anh à?”

Tống Diệm hỏi ngược lại: “Có liên quan gì đến cô không?”

“Hừ!” Hứa Thấm cười nhạt, giọng cứng cỏi. “Có bạn gái thì lúc cự tuyệt em cứ nói là “Tôi có bạn gái rồi” là được. Khi ở trong phòng phẫu thuật kia, nói một đồng chuyện râu ria khác làm gì. Định đẩy trách nhiệm cho em à? Thật dối trá!”

Tống Diệm khó tin nhìn cô, hồi lâu mới khe khẽ bật cười, trong nụ cười này có sự bất lực, gian nan và cả sự tức giận, nhưng cuối cùng tất cả đều tan thành mây khói, chỉ còn lại giọng điệu chế giễu quen thuộc: “Vấn đề giữa tôi và cô thì chỉ cần nói về tôi và cô là được, kéo người khác vào có ích gì?”

Hứa Thấm không biết anh nói vậy để bảo vệ Lý Manh hay là anh đã hoàn toàn vô cảm với cô. Nhưng thái độ này của anh hiển nhiên đã châm lên ngòi lửa trong lòng cô. Hứa Thấm lập tức bị kích thích, đáy mắt ẩn chứa cơn giận dữ không cách nào kiềm chế.

Cô nhìn anh trừng trừng, gằn từng câu từng chữ khiêu khích: “Vấn đề giữa chúng ta không phải là trước đây em rời khỏi anh hay sao? Anh cảm thấy em làm sai, nhưng anh không cho rằng mình hoàn toàn đúng đấy chứ? Lúc ấy, chúng ta bao nhiêu tuổi? Bản thân còn chưa nuôi sống được mình,

trong tình huống như vậy, em có thể đối nghịch bố mẹ, bỏ trốn theo anh sao? Anh có thể nào chín chắn hơn được không vậy?”

Tống Diệm lại cười mà như không: “Cô chín chắn vậy thì còn ở đây nói nhảm với tôi làm gì?”

Hứa Thấm nhếch môi, cảnh cáo: “Tống Diệm, anh đừng nói chuyện với em bằng cái giọng đấy!”

Tống Diệm thấy cô vô lý hết sức, vừa cảm tức vừa buồn cười, lớn giọng: “Thế cô muốn nghe giọng điệu nào? Lời ngon tiếng ngọt ấy hả? Mẹ kiếp, cô đòi hỏi hơi quá rồi đấy!”

“Là anh nói vấn đề giữa hai chúng ta, là chính miệng anh nói. Bây giờ, anh làm ơn có thể nói chuyện đàng hoàng, đừng hành động theo cảm tính như vậy nữa được không?” Khí thế Hứa Thấm cũng không thua kém.

“Mẹ nó, tôi chịu như vậy đúng là đáng đời.” Đáy mắt Tống Diệm lóe lên tia phẫn nộ. “Nói chuyện đàng hoàng hả? Vậy cô nói đi, đứng ở góc độ của tôi, tại sao tôi phải làm lành với cô? Hứa Thấm, năm đó là cô đá tôi như đá một con chó! Cô nói...” Câu sau bỗng im bật, lửa giận chột tắt ngúm, như thể tòa nhà sụp đổ trong tích tắc “Hừ...” Anh không nói được gì nữa, tất cả cơn thịnh nộ bỗng nhiên nhẹ bỗng như gió thổi mây tan, chớp mắt chỉ còn lại sự hoang đường và châm chọc.

Anh chán chường nhếch môi, cảm thấy giờ phút này lời chuyện năm đó ra quả là vớ vẩn.

“Nói với cô những thứ này thật vô nghĩa.” Anh châm điều thiếu thứ hai, giọng điệu mỉa mai, “Cô chỉ biết có bản thân mình thôi. Tôi có nói thêm nữa cũng chẳng để làm gì.”

Hứa Thấm cười lạnh: “Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào? Muốn em khóc lóc nhận sai, nói với anh em hối hận vì quyết định năm đó à?”

“Không cần, cô chưa từng hối hận.” Giọng Tống Diệm lạnh lẽo tựa băng giá.

“Đúng vậy, em chưa từng hối hận. Dù cho thời gian có quay lại, em vẫn sẽ lựa chọn như vậy. Nếu là anh, lẽ nào anh sẽ không...” Hứa Thấm cố chấp.

“Lựa chọn ban đầu của cô không quan trọng.” Tống Diệm bỗng ngắt lời. “Nói mấy chuyện này chẳng có ý nghĩa gì cả.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt vặn hỏi: “Còn hiện tại, lựa chọn của cô là gì?”

Hứa Thấm sững sốt, chết lặng không trả lời được. Hai người cứ im lặng nhìn nhau như thế, ánh mắt trực diện và cương quyết.

Tống Diệm bỗng cười như mất lý trí: “Tôi biết mà. Cãi vã cả buổi không nói được câu nào đúng trọng điểm cả.”

Anh dựa vào cửa sổ, hướng mắt nhìn ra ngoài: “Trong khi yêu cầu tôi chín chắn, cô lại trẻ con hết phần thiên hạ. Bây giờ, chúng ta gặp mặt có thể gật đầu chào nhau coi như từng quen biết, không được à? Sao cứ khơi ra những chuyện kia làm gì? Cô còn chưa cân nhắc rõ ràng đã vội vàng khơi mào câu chuyện, xé toạc vết thương cũ ra. Sau đó thì sao? Cứ để nó thối rữa ra đó? Lần sau gặp lại, cứ thế ngoảnh mặt làm ngơ thì hơn.”

Sắc mặt Hứa Thấm trắng bệch.

Ánh mắt Tống Diệm chuyển vào phòng, nhìn cô hồi lâu mới trầm giọng nói tiếp: “Cô nói với tôi những chuyện này chẳng qua là muốn tôi thông cảm cho nỗi khó xử của cô. Được, tôi thông cảm. Nhưng thông cảm không có nghĩa là nên quay lại với nhau. Lần này, nếu chúng ta cứ tiếp tục, gặp phải tình cảnh tương tự, cô vẫn sẽ lựa chọn như lần trước mà không hề hối hận. Hứa Thấm, tôi đã sắp ba mươi rồi, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Có một vài vết thương, hồi trẻ có thể chịu đựng hết lần này đến

lần khác mà vẫn khép miệng được, nhưng từng này tuổi mà bị thêm lần nữa sẽ mất mạng đấy!”

Tống Diệm nghiền nát điều thuốc trên bệ cửa sổ. “Chuyện tình cảm không có đúng sai. Cô nói mình không sai, tôi đồng ý. Nhưng nếu đã thế, vậy thì hãy tiếp tục chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn của mình đi.”

Hứa Thấm thần thờ đứng đó, cơ thể tựa như tượng đá chạm vào sẽ vỡ nát.

Tống Diệm quay người bước ra ngoài. Thời điểm đi ngang qua cô, Hứa Thấm vẫn không chịu từ bỏ, giọng nói đã không còn vẻ cứng cỏi, chỉ còn sự run rẩy: “Anh còn hận em sao?”

“Không.” Giọng Tống Diệm đã không còn sức lực. “Không hận cô, nhưng cũng không muốn dính dáng gì tới cô nữa.”

Nghe thế nào cũng thấy thà để anh hận cô còn tốt hơn. Dù sao như vậy vẫn tốt hơn hiện tại, anh không hận cũng không yêu, cảm xúc dành cho cô nhạt nhòa đến mức không gợn nổi mặt hồ.

Hứa Thấm ngỡ rằng giờ đây, lòng cô đã đau lắm rồi. Nhưng khoảnh khắc kế tiếp, cô không sao gọi tên được cảm xúc trong lòng mình lúc này là gì nữa. Tống Diệm dừng chân ở ngưỡng cửa, chạm tay lên tay nắm cửa hồi lâu rồi nói: “Tôi cũng sai. Tôi cũng muốn trao cho cô những gì cô ao ước lắm chứ! Nhưng có rất nhiều thứ nằm ngoài khả năng của tôi. Tôi cũng có lỗi trong chuyện này.”

Và cứ thế, anh đi thẳng.

Hứa Thấm đứng chôn chân ở đó. Trong túi áo, ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay, vẻ mặt ngây ra như bức tượng, ánh mắt đờ đẫn vô hồn. Cô hít thở khó nhọc, miệng hé ra, đôi môi run run cố hít lấy không khí mới phát

hiện lồng ngực đau đến mức cào xé, như thể vừa bị bẻ gãy một chiếc xương sườn vậy.

Cô đứng một lúc lâu mới hoàn hồn, quay đầu nhìn mẫu thuốc lá trên bệ cửa sổ, bèn rút một tờ khăn giấy trong túi ra, gói mẫu thuốc kia rồi ném vào thùng rác. Bước ra khỏi phòng chờ theo dõi, băng qua đại sảnh, Hứa Thấm trông thấy Lý Mạnh đang cầm bọc thuốc ở cửa, Tống Diệm đi về phía cô ấy, cô ấy cười đón anh, hai người cùng rời đi.

Hứa Thấm vẫn dõi theo bóng lưng anh, chờ mong anh quay đầu lại.

Nhưng anh không hề.

Cô đi vào phòng vệ sinh, vịn vòi nước, ra sức chà tay mình hết lần này đến lần khác, chà đến mức đỏ bừng cả làn da vẫn chưa thấy hài lòng, lại chà đến khi bàn tay trắng bệch. Cô không thấy đau, nhưng gò má lại truyền đến cảm giác ngứa ngứa, đưa tay lên sờ mới biết là nước mắt nóng hổi. Đó không phải là giọt nước mắt giả tạo ở sân nhà họ Địch lần trước mà là giọt nước mắt trào dâng không cách nào kìm nén.

Chương 16

Type: Hasuko

Mấy người lính cứu hỏa có nguy cơ phơi nhiễm đều đã đến khoa truyền nhiễm đăng ký bệnh án, khẩn cấp dùng thuốc. Tuy vậy, tình hình cụ thể phải đợi sau sáu tuần ủ bệnh mới có thể kết luận. Những người không bị thương ngoài da được loại bỏ hiềm nghi lây nhiễm, còn lại những đội viên bị xây xước hoặc có vết thương hở ở tay cần được theo dõi.

Người lính cứu hỏa tên Giang Nghị được liệt vào danh sách theo dõi đặc biệt, cậu ta bị một vết rách sâu hoắm trên mu bàn tay, lúc ở hiện trường cậu ta không hề bận tâm đến đau đớn của bản thân mà giúp đồng đội di chuyển người gây tai nạn.

Không ai có thể đoán được rằng người đó có bệnh truyền nhiễm, càng không ngờ đó lại là căn bệnh thế kỷ HIV/AIDS.

Hôm nay thành ra thế này, người trong đội đều có phần ủ rũ, không khí bức bối và chán chường bao trùm. Một đám thanh niên trai tráng hoặc đứng hoặc ngồi la liệt trên dãy ghế ở hành lang bệnh viện, chân duỗi thẳng, đầu tựa vào tường, ngẩng đầu nhìn trời.

Tống Diệm đi đến, lần lượt xoa đầu từng đội viên: “Lên tinh thần đi nào!”

Giang Nghị ngồi cuối cùng. Tống Diệm đi đến bên cạnh cậu ta, dựa vào tường, vỗ nhẹ lên vai đối phương: “Còn chưa có kết luận. Chưa chắc đã bị lây nhiễm đâu.”

Lý Manh cũng trấn an: “Đừng chưa gì đã tự gây áp lực cho mình. Có lẽ sáu tuần sau mọi người kiểm tra lại sẽ bình an vô sự cả thôi.”

Câu an ủi này có phần yếu ớt quá.

Dương Trì phần nộ lắm lắm: “Tôi không sao, nhưng Giang Nghị... lỡ như bị lây nhiễm thì sao? Bệnh này không chữa được.”

“Tại sao chúng ta lại gặp phải vụ chó chết này cơ chứ?” Tiểu Cát cũng chửi ầm lên.

Ngược lại, Giang Nghị bình tĩnh trấn an mọi người: “Không phải đều được xử lý khẩn cấp rồi sao? Hơn nữa, bệnh truyền nhiễm đều có xác suất, tỉ lệ 50:50, ít ra cũng có năm mươi phần trăm may mắn thoát khỏi.” Nói xong, cậu ta cười khan hai tiếng, có thể thấy nội tâm không hề nhẹ nhõm chút nào.

Cả nhóm nhao nhao ồn ào, Tống Diệm im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Chẳng may bị nhiễm thì phải ra nước ngoài điều trị theo phương pháp tiên tiến, như vậy có thể sống hơn mười năm. Mười năm sau y học tiến bộ, có lẽ bệnh này sẽ chữa được thôi.”

Dương Trì dẫn đo: “Phí chữa trị đắt lắm, ai mà theo cho nổi?”

Tống Diệm nghiêng đầu, nhìn lướt qua từng gương mặt đội viên: “Trong tất cả các cậu, nếu ai bị nhiễm, tôi sẽ dẫn người đó đi đòi công bằng với tên gây họa kia. Không được thì coi như là tai nạn lao động, đi tìm chính phủ, tìm quốc gia đòi bồi thường. Còn cũng không được nữa, nếu các cậu thật sự xảy ra chuyện, tôi nhất định sẽ lo chuyện này.”

Hành lang nhất thời im lặng như tờ, đám thanh niên đều đồng loại nhìn chăm chăm Tống Diệm.

Giang Nghị nhỏ giọng: “Như vậy được sao?”

“Công việc này nói trắng ra là bán mạng, không ai oán trách cậu nào. Cho dù phải hi sinh, tôi tin rằng các cậu cũng không mảy may nhú mày.

Nhưng không ai trong chúng ta được coi rẻ tính mạng của mình, hiểu không?” Tống Diệm nói giọng nghiêm nghị.

Không khí yên lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi. Cả đám thanh niên lại đổ dồn mọi ánh mắt về phía Tống Diệm.

Tống Diệm khẽ quát: “Nhìn cái gì?”

Dương Trì sùng bái giờ hai ngón tay cái: “Anh, khí thế của anh phải hai mét tám(*) ấy.”

(*) Câu này bắt nguồn từ bộ phim Tình yêu thuần khiết của Hàn Quốc, để hình dung về khí thế mạnh mẽ của người đàn ông.

Tiểu Cát giờ tay hưởng ứng: “Ba mét tám luôn mới đúng.”

Tống Diệm không hiểu ra sao cả: “Cái quý gì thế?”

Giang Nghị cười sang sảng: “Ngôn ngữ mạng đấy, Đội trưởng không chịu thường xuyên cập nhật, đương nhiên không hiểu rồi.”

Tống Diệm hừ nhẹ: “Xem ra nên tịch thu di động của các cậu rồi.”

Cả đám kêu rên: “Đừng mà!”

Tống Diệm ra lệnh: “Được rồi, về hàng đi.”

“Rõ!”

Mọi người đứng dậy, bước ra ngoài. Lý Manh nán lại sau cùng, nói với Tống Diệm: “Câu chuyện này phải báo cáo với cấp trên. Những đội viên tình nghi bị phơi nhiễm không thể đi làm trong khoảng thời gian này.”

“Biết rồi.”

Các đội viên lên xe đi trước. Ra khỏi bệnh viện, Lý Manh lấy chìa khóa trong túi xách ra, bảo: “Để em đưa anh về.”

Tống Diệm vừa nói vừa lấy túi thuốc trong tay cô: “Không cần đâu, tự anh về được.”

Lý Manh đứng yên quan sát vẻ mặt anh, đột ngột hỏi: “Là cô ấy sao?”

Tống Diệm chưa kịp hiểu ra vấn đề: “Hả?”

“Bạn gái trước của anh...” Lý Manh gặng hỏi: “... Là bác sĩ Hứa kia, phải không?”

Tống Diệm nheo mắt lại nhìn cô, không trả lời ngay, dường như đang đoán xem cô lấy được thông tin này ở đâu.

Lý Manh cười gượng: “Vừa rồi, trong phòng chờ theo dõi, em kéo khóa áo giúp anh mà anh không phản ứng, cũng không ngăn cản em, em đã biết tâm tư anh không có ở đây rồi... Chỉ nghe tiếng bước chân đã biết là cô ấy đến ư?”

Cảm giác của phụ nữ thường nhạy bén đến đáng sợ, mà chính sự nhạy cảm ấy chắc chắn sẽ đem đến đau khổ cho bản thân mình.

Tống Diệm dò xét cô, cảm hơi hất lên như đã hiểu ra: “Thảo nào, em lại tự tiện rút điếu thuốc trong miệng anh.” Anh cười nhạt. “Để trêu tức cô ấy à? Lý Manh, em là trẻ con sao?”

Lý Manh thấy anh bảo vệ Hứa Thấm như vậy, liền nổi giận, nhưng lại đau lòng: “Anh còn thích cô ta à? Em thật sự... Em nói này, cô ta đã chê anh thì anh tội gì phải làm thế? Thích bị ăn hành hả?”

Sắc mặt Tống Diệm biến đổi: “Địch Miểu nói với em?”

“Ai nói có quan trọng không?” Lý Manh nhìn anh, ánh mắt vừa ấm ức vừa xót xa. “Anh là người đàn ông tốt, tại sao lại để cô ta đùa giỡn không đáng một đồng, để cô ta khinh thường như thế? Thấy anh như vậy, em tức lắm. Đúng vậy, em là người xấu. Lúc này, là em cố ý kéo khóa áo cho anh, cố ý lấy điều thuốc của anh để khiêu khích cô ta đấy. Em muốn cho cô ta biết, có rất nhiều cô gái tốt thích anh...”

“Lý Manh!” Tống Diệm ngắt lời cô. “Cứ tiếp tục sẽ vượt giới hạn đấy!”

Lý Manh mím môi, nghẹn ngào đến đỏ bừng cả mặt. Cô thấp thỏm nhìn Tống Diệm xem anh có thật sự nổi giận không. Cô vừa sợ anh giận lại vừa không muốn bản thân khó chịu, uất nghẹn rất lâu mới thốt ra: “Em thật sự sắp bị anh chọc tức chết rồi. Anh có thể cầu tiến một chút không? Anh xem lại mình đi: Cần ngoại hình có ngoại hình, cần nhân phẩm có nhân phẩm, làm gì cứ phải dây dưa, quy lụy cho người ta hành hạ chứ! Tống Diệm à, anh làm ơn cầu tiến một chút có được không?”

Tống Diệm dở khóc dở cười, cảm thấy cô càng nói càng chẳng ra làm sao: “Lý Manh...”

“Có phải anh định làm hòa với cô ta không?” Lý Manh gặng hỏi, ngữ điệu đã có phần đi quá giới hạn. “Anh không khó chịu khi sống với người đàn bà khinh thường mình à?”

“Chuyện chấm dứt ở đây đi.”

Lý Manh nhạy cảm nhận thấy một tia lạnh lẽo trong giọng nói của anh, bèn thức thời ngậm miệng.

“Em quan tâm anh, anh cảm ơn. Nhưng mà...” Nụ cười trên khuôn mặt Tống Diệm dần tắt. “Quan hệ của anh với bạn gái trước là gì, tốt hay xấu, không đến phiên người khác xen vào, hiểu không?”

Mặt Lý Mạnh đỏ gay, chỉ thiếu điều đỏ hoe vành mắt nữa thôi. Mặc dù anh không nói nặng nhưng ý bao che Hứa Thấm đã quá rõ ràng rồi.

“Em xin lỗi, được chưa? Em cũng biết là mình không đúng, nhưng mà em không nhịn được.” Cô đành xuống giọng cầu hòa.

Tống Diệm nhìn cô giây lát rồi thở dài, quay người rút một điều thuốc ra châm lửa, rít một hơi mới quay lại nhìn cô. Lý Mạnh vẫn cuối đầu im lặng.

Anh hỏi: “Anh có nói với em là hai bọn anh không thể nào chưa?”

Lý Mạnh gật đầu.

“Em bảo anh tội tình gì, vậy sao em cũng cứ phải khổ như vậy?” Tống Diệm nghiêng mắt nhìn cô. “Lên lớp cho người khác cũng ra dáng lắm.”

Lý Mạnh ngẩng đầu: “Anh không thích em, thích người khác, em cũng đâu có cách nào. Nhưng anh không thể tìm một đối tượng tốt hơn để em tâm phục khẩu phục hay sao?”

Tống Diệm “à” một tiếng. “Mẹ nó, anh cũng muốn để mình phục nữa kìa.” Anh lớn giọng một câu rồi vứt điều thuốc xuống đất, ra sức dẫm đạp.

“Đi đây.” Tống Diệm chào một tiếng rồi đưa xe vẫy tay bỏ đi.

Ngồi trong xe, anh gọi cho Dịch Miếu.

“Anh, sao vậy? Sao lại rảnh rỗi gọi cho em thế này?” Giọng Dịch Miếu hờ hờ.

Tâm trạng Tống Diệm rất tệ, không nói nhảm với cô em gái mà trực tiếp cảnh cáo: “Lần sau còn nói bậy bạ chuyện trước kia của anh với người khác, anh sẽ đánh gãy chân em đấy.”

“Chuyện gì chứ?” Địch Miếu hoàn toàn không nhớ ra được. “Sao tự dưng lại đòi đánh gãy chân em?”

“Em đã nói gì với Lý Manh? Chuyện gì cũng đi nói bậy bạ cho người ngoài nghe thế hả?”

Địch Miếu ra vẻ hùng hồn: “Chị Manh Manh đâu phải người ngoài. Em còn muốn chị ấy làm chị dâu em nữa kìa.”

“Bớt nói xàm đi!” Anh ngắt ngang.

Địch Miếu kêu gào: “Lại mắng em nữa. Anh nói với mẹ em đi. Mẹ em thích chị ấy đấy, nói ưng chị ấy làm dâu mình đấy. Là anh giả điếc thôi.”

Giọng Tống Diệm thay đổi: “Địch Miếu, em còn muốn bướng với anh nữa phải không?”

Địch Miếu nghe thấy giọng anh không ổn, lập tức ngoan ngoãn trở lại: “Eo ôi, là mẹ em nói mà, không liên quan gì đến em cả.”

“Mợ thích nói nhảm, em cũng hòa theo làm gì? Còn muốn có máy tính bảng nữa không?”

Địch Miếu lập tức đổi chiến tuyến: “Anh, anh thích ai, em sẽ ủng hộ người đó. Không ai thân bằng hai anh em mình đâu.”

Tống Diệm vẫn căn nhắc: “Cúp máy đây.”

“Ồi, ối, ối, đừng mà. Hiếm lắm mới gọi được một cú điện thoại.” Địch Miếu gọi với theo, “Hôm nay xảy ra chuyện gì mà anh gọi cho em thế?”

Tống Diệm không nói chuyện mình bị thương: “Đi làm, giúp người ta tháo nhẫn.”

Địch Miểu thở phào, cười nói: “VẬY thì tốt. Thật hy vọng ngày nào anh cũng chỉ cần cởi nhẫn giúp người ta thôi, đừng có chấy nhà làm gì. Thật á, đừng có chấy nhà là tốt nhất.”

Tống Diệm sững sốt, hồi lâu sau mới khẽ cười: “Anh cúp máy đây.”

“Anh, ngày nào cũng bình an đấy nhé!” Địch Miểu lại lớn tiếng vọng vào điện thoại.

Tống Diệm đặt điện thoại xuống, dựa vào ghế ngồi, nhìn cảnh thành phố lướt qua ngoài cửa xe, bỗng dưng nhớ về năm ấy.

Năm ấy anh còn trẻ, đã từng muốn thỏa mãn tất cả nguyện vọng của cô.

Hứa Thấm trở lại văn phòng, nghe được từ Tiểu Tây là Tiểu Đông chuẩn bị nộp đơn xin thôi việc, nói bất kể sáu tuần sau kết quả ra sao, cô ấy cũng không muốn làm ý tá nữa.

Tiểu Nam và Tiểu Bắc nghe nói thế, chỉ thở dài, không đưa ra nhận xét nào về sự lựa chọn của cô nàng nữa.

Tiểu Tây lẩm bẩm: “Hy vọng cô ấy không bị nhiễm bệnh, bình an tìm việc mới.”

Hứa Thấm trấn an: “Chắc không bị lây đâu.”

“Tại sao thế ạ?”

“Tôi vừa mới tra tài liệu, năm ngoái chỉ có mười vụ phơi nhiễm HIV trong ngành chúng ta, trong đó có ba bác sĩ và y tá, xác suất ba mươi phần trăm. HIV không dễ lây nhiễm, nên khoan tuyệt vọng đã. Huống chi nếu

quả thật rơi vào trường hợp đó thì càng không thể thôi việc. Đây là tai nạn lao động, bệnh viện nhất định sẽ lo.”

Ba người nhất thời im bật nhìn Hứa Thấm.

Hứa Thấm khó hiểu: “Sao thế?”

Tiểu Nam thảng thốt: “Bác sĩ Hứa, làm chung với chị lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy chị nói nhiều như vậy đấy. Thật không quen cho lắm.”

“...”

Hứa Thấm lúng túng: “Tôi về trước đây.”

“Chờ đã!” Tiểu Tây nhảy đến, kéo tay Hứa Thấm: “Bác sĩ Hứa, chị có quen người lính cứu hỏa bị thương kia không?”

“Có chuyện gì?”

Tiểu Tây nghiêng đầu, cười si ngốc: “Thấy anh ấy đẹp trai quá! Nếu chị biết anh ấy thì giới thiệu cho em đi. Sắp đến mùa đông rồi, nên tìm bạn trai để sưởi ấm.” Mắt Tiểu Tây sáng lấp lánh, hưng phấn chỉ mình. “Lính cứu hỏa và y tá xứng đôi lắm đấy!”

“Không quen.”

Tiểu Tây tiếc nuối: “Tiếc thật.”

Lúc Hứa Thấm ra cửa, nghe thấy Tiểu Bắc bày trò cho Tiểu Tây: “Tiểu Nam có số điện thoại của một người trong đội họ đấy, cô có thể hỏi Tiểu Nam.”

Lúc Hứa Thấm tới hầm đỗ xe, gió rét đột ngột ủa đến khiến cô thoáng rùng mình. Lúc này mới phát giác Tiểu Tây nói đúng thật, sắp đến mùa

đông rồi. Mùa đông phương Bắc đến sớm quá, lần đó gặp Tống Diệm vẫn còn là mùa hè cơ mà.

Mấy ngày kế tiếp được nghỉ, Hứa Thấm tranh thủ về Mạnh gia.

Mạnh Hoài Căn và Mạnh Yến Thần đi ăn liên hoan, bữa tối chỉ có Hứa Thấm và Phó Văn Anh. Đương nhiên Phó Văn Anh hỏi cô và Tưởng Dụ phát triển như thế nào rồi, Hứa Thấm lấy công việc ra làm cớ cho có lệ.

Phó Văn Anh khẽ thờ dài: “Bạn như vậy, có muốn đổi việc khác không? Bảo bố con xin cho con đến trường đại học dạy hay nghiên cứu gì đó, việc nhẹ nhàng hơn.”

“Công việc hiện giờ rất ổn ạ.”

“Mẹ chỉ thấy mặt con gầy hơn thôi.” Phó Văn Anh gắp một miếng thịt dê vào bát cô, lại múc cho cô một bát canh xương hầm. “Ăn hết cho mẹ.”

“Vâng.”

“Mau lấy chồng đi.” Phó Văn Anh nói tiếp. “Mấy đứa các con không biết nghĩ cái gì, Yến Thần cũng vậy, sắp xếp cho nó đi xem mắt hết cô này đến cô khác mà không để ý ai cả.”

Hứa Thấm uống canh, ngẩng đầu lên: “Mẹ, con có người mình thích rồi.”

Phó Văn Anh đang gắp thức ăn chọt khựng lại, nhìn cô từ trên xuống dưới: “Không phải Tưởng Dụ à?”

“Không phải ạ!”

Phó Văn Anh hơi tiếc nuối nhưng cũng nhường một bước: “Con nhà ai thế?”

“Người bình thường thôi.”

“Vậy không được.” Phó Văn Anh không tán thành. “Thấm Thấm, đừng ép mẹ làm người xấu một lần nữa, được không?”

Chương 17

Type: Hasuko

Mãi mới đến đợt nghỉ dài ngày, vậy mà Hứa Thấm lại bị cảm nặng. Không biết nên trách thời tiết đột ngột trở lạnh hay là trách thời kỳ công việc căng thẳng đã kết thúc, tinh thần được thư giãn sinh ra lười nhác, dẫn đến sức đề kháng cũng giảm theo.

Hứa Thấm không muốn tiêm hay uống thuốc vì cho rằng cảm cúm cứ để nó tự lành thì hơn, còn có thể nâng cao sức đề kháng. Cô chỉ muốn ngủ lì hai, ba ngày liền, không cần tỉnh lại, không cần suy nghĩ, cứ thế ngủ là được.

Phó Văn Anh bảo cô làm liều, gọi bác sĩ gia đình đến truyền dịch cho cô.

Hứa Thấm nhắm mắt ngủ li bì thẳng đến lúc trời tối. trong phòng chỉ bật mỗi chiếc đèn ở góc sofa, hắt tới ánh sáng mờ mờ. Mạnh Yến Thần đang ngồi đấy đọc sách, Tiêu Diệc Kiêu thì nằm ngủ tít thò lò. Cô yên lặng nhìn khuôn mặt ôn hòa của Mạnh Yến Thần hồi lâu, lúc anh giương mắt lên bắt gặp ánh mắt cô.

“Tỉnh rồi à?”

“Vâng.”

“Khá hơn chút nào không?”

“Đỡ rồi.”

Mạnh Yến Thần đi đến, ngồi xuống bên giường: “Giọng em nghe vẫn còn nghẹt mũi lắm.”

Hứa Thấm nhìn bình nước truyền: “Truyền dịch rồi, mai sẽ khỏe thôi.”

Mạnh Yến Thần thấy cánh tay cô lộ ra khỏi chăn, muốn phủ tay mình lên nhưng chỉ nghĩ rồi lại thôi.

Bên giường đặt một bó hoa và gấu bông. Mỗi lần cô bị bệnh, Tiêu Diệc Kiêu đều tặng cô một chú gấu. Nhưng hoa này thì...

“Ai tặng thế?”

“Tưởng Dụ.”

“Sao anh ta biết?”

“Mẹ nói.” Mạnh Yến Thần nói chuyện rất ngắn gọn, không hề vui vẻ.

Không vui vẻ thì sao chứ? Anh cũng bị mẹ sắp xếp xem mắt, một tuần một lần, không thể nào từ chối được. Không phải nhà Bộ trưởng thì là nhà Chính ủy, không có lựa chọn nào khác.

Mạnh Yến Thần hỏi: “Em thích Tưởng Dụ không?”

Hứa Thấm nhìn chăm chăm vào ống truyền dịch đang nhỏ thuốc: “Không thích, nhưng cũng không ghét.”

“Ý là... có thể chấp nhận kết hôn với cậu ta à?”

Hứa Thấm vẫn không dời mắt: “Cũng không thể.”

Mạnh Yến Thần chẳng cho ý kiến, chỉ ngồi chốc lát rồi nói: “Anh đi xuống hâm cháo cho em.”

Anh đi rồi, căn phòng rơi vào tĩnh lặng. Hứa Thấm thở hắt một hơi bức bối, vừa định nhắm mắt lại thì nghe thấy giọng nói uể oải của Tiêu Diệc Kiêu: “Nếu có thể chấp nhận, sao vẫn không vui vẻ?”

Hứa Thấm quay đầu lại: “Anh không ngủ sao?”

Tiêu Diệc Kiêu ngồi dậy, xoa mắt: “Bị hai anh em em đánh thức.” Anh không đi qua, chỉ ngồi yên trên sô pha, khuôn mặt được bao phủ trong vầng sáng ấm chứa vẻ châm chọc. “Anh cũng phục hai người thật. Có thể đừng khổ sở như vậy không? Nhìn thoáng một chút đi, cuộc đời còn rất dài để hưởng lạc mà.”

Hứa Thấm không vòng vo: “Chuyện Mạnh Yến Thần... em đã nhìn thoáng từ lâu rồi. Năm đó, lúc mẹ bảo em đổi họ, em đã hiểu ý của bà. Anh ấy còn đến khuyên em, em đã sớm không có ý nghĩ gì khác với anh ấy rồi.”

“Bây giờ, em đổi lại họ rồi mà...”

“Không phải đổi vì anh ấy.” Hứa Thấm cắt ngang.

Không khí lặng ngắt như tờ.

Tiêu Diệc Kiêu nghĩ ngợi chốc lát mới hỏi: “Thật sự thích tên Tống Diệm kia vậy hả?”

Hứa Thấm yên lặng rất lâu: “Em không biết.” Cô khẽ hít mũi. “Không biết là vì không chiếm được hay là vì cuộc sống quá ngọt ngào... Không biết nữa...”

“Vậy chính là rất thích rồi.” Tiêu Diệc Kiêu thở dài thườn thượt, ra vẻ khó xử. “Được rồi, để anh phân tích cho em.”

Anh đi đến mép giường cô, ngồi co chân trên thảm trải sàn, để ánh mắt ngang tầm với cô: “Thấm Thấm, anh hỏi em nhé, tiền lương của cậu ta một tháng bao nhiêu? Lĩnh cứu hỏa chắc tầm năm, sáu nghìn tệ đúng không?”

Hứa Thấm tranh luận: “Anh ấy là Đội trưởng.”

“Ừ, à, được, coi như là bảy, tám nghìn đi. Chỗ chúng ta là thành phố cấp Một, đám nhân viên công chức ở con phố tài chính ngay sát nhà em một tháng kiếm được bao nhiêu tiền, em biết không? Thâm niên làm việc bốn, năm năm, tiền lương ít nhất là hai mươi, ba mươi nghìn đấy. Một đứa con gái nhà bình thường, học đại học, học thạc sĩ, mặt nào cũng xuất sắc, nếu cô ta coi trọng một tên lính cứu hỏa, nhất định bố mẹ cô ta sẽ phản đối, còn có thể náo loạn tung trời luôn nữa, em có tin không? Cho dù không phải sinh viên giỏi giang, nếu thích một tên sửa xe, mở quầy bánh nướng, bố mẹ cô ta có đồng ý không? Bình thường không thấy khác biệt giai cấp đâu, nhưng một khi bàn chuyện cưới xin sẽ lòi ra rất nhiều vấn đề, em hiểu chưa? Em cũng đừng trách mẹ em. Mẹ em sáng suốt hơn em nhiều: Tình yêu chỉ là thoáng qua, thực tế...”

“Nhưng chỉ lúc nhìn thấy anh ấy, em mới có cảm giác mình vẫn còn sống.” Cô hồ hững xen vào một câu khiến Tiêu Diệc Kiêu im bật, giống như tất cả những lời nói vừa rồi đều tan thành mây khói không hề có trọng lượng.

“Em nói gì?” Tiêu Diệc Kiêu hỏi lại, sắc mặt nghiêm túc.

“Anh hiểu cảm giác đó không? Bị người ta siết cổ chìm xuống nước, rất muốn ngoi lên hít một ngụm không khí ấy.” Cô nhìn anh, khóe miệng thoáng nhếch lên mang vẻ giễu cợt và thương hại bản thân. “Cảm giác này giống như... rõ ràng đã là người chết rồi, nhưng vẫn muốn sống lại một lần nữa.”

Dù chỉ là một lần thôi.

Sống lại lần nữa tuổi hoa năm ấy. Nhất định phải thế!

Trong ký ức của Hứa Thấm, cô luôn chọc Tống Diệm tức giận, nhưng anh luôn tha thứ cho cô hết lần này đến lần khác.

Ban đầu, tại sao cô lại quen với Tống Diệm? Có lẽ là muốn được anh bảo vệ, có lẽ là vì giận Mạnh Yến Thần, cũng có lẽ chỉ vì cuộc sống của cô quá bí bách mà thôi. Dù vì bất cứ lý do nào đi nữa, chung quy lại đều là động cơ không thuần khiết.

Tống Diệm đối xử với cô rất tốt, cô biết chứ!

Cô có quan tâm đến anh không? Rất quan tâm. Nếu không, cô sẽ không nói cho anh biết: “Em không phải họ Mạnh, tên của em là Hứa Thấm.”

Ở bên Tống Diệm có vui vẻ không? Rất vui vẻ. Nếu không, cô sẽ không dễ dàng nhớ lại nhiều chuyện đến thế.

Cô ăn không nhiều, lúc nào cũng mang tâm lý sợ hãi bị đuổi khỏi Mạnh Gia. Mọi thú vui đều bị dán lên cái mác cấm đoán. Tuy cô thường ra ngoài ăn với Mạnh Yến Thần, nhưng anh cũng là người khắc kỷ, còn cô thì là phận ăn nhờ ở đậu, từ cốt tủy đã biết nhìn sắc mặt người ta mà sống, khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Tống Diệm lại khác hẳn. Có lần, anh cùng cô ăn cơm ở căng tin trường, thấy cô ăn quá ít, anh liền cau mày không vui: “Em là mèo đấy à? Chuột còn ăn nhiều hơn em nữa đấy.”

Tống Diệm tưởng đồ ăn trong căng tin không hợp khẩu vị của cô, liền dẫn cô đi ra quán cơm bên ngoài.

Hứa Thấm đến phương Bắc đã nhiều năm như vậy mà vẫn chưa được ăn món bản địa chính thống. Cô ăn không quen, trong trứng xào cà chua sao lại có thứ dinh dính, đặc sệt như nước mũi vậy.

Tống Diệm giải thích: “Đây là bột năng.”

Hứa Thấm cau mày: “Thật khó ăn.”

Lần đầu tiên Tống Diệm nghe người ta nói kiểu này, liền cười cô: “Khó ăn á? Rốt cuộc là ngon hay là khó ăn(*)?”

(*) Trong nguyên tác, Hứa Thấm nói là (hảo nán chĩ), từ (hảo) nghĩa là tốt, ngon.

Thế là Hứa Thấm nhại theo khẩu âm của anh, lời nói ra khá kỳ lạ: “Khó... ăn... quá!” Đến từ “quá”, cô gần như cuốn lưỡi sâu đến tận cổ họng.

Tống Diệm cười to: “Nói tiếp... Khó ăn thấy mẹ.”

Hứa Thấm lại im lặng.

“Sao vậy?” Anh cười cười nhìn cô.

“Đừng nói tục.” Cô nhỏ giọng.

“Sao anh lại không thể nói tục? Học theo mau, nhanh nào, nhanh nào!” Anh đẩy đẩy tay cô. “Bày đặt cái gì? Nhanh!”

Hứa Thấm bị anh đẩy vài cái, không biết bị chập mạch ở chỗ nào, ngoan ngoãn há miệng nói theo: “Khó ăn thấy mẹ. Tên đầu bếp này ngu vãi.”

Tống Diệm trở mắt lúu lưỡi nhìn cô đầy ngạc nhiên: “Sao còn tự do phát huy thế?” Vừa nói vừa che miệng cô lại. “Con gái không được nói mấy từ này, không văn minh đâu.”

Hứa Thấm bị anh che mất nửa gương mặt, nói xong cũng cảm thấy mình bạo gan, vì thế mím môi cười cười, khóe mắt cũng cong cong.

“Trao đổi ngôn ngữ” xong, cô tiếp tục xúc một thìa lớn. Tống Diệm thấy thế, nhăn mày: “Em làm gì thế? Thấy khó ăn thì đừng ăn, nhả ra đi.”

Hứa Thấm ngốn đầy cà chua trong miệng, trừng mắt nhìn anh. Ở nhà, dù trước mặt Mạnh Yến Thần hay bất cứ ai khác, cô cũng không dám làm ra hành động này.

Tống Diệm đá thùng rác đến bên chân cô: “Nhả ra!”

Hứa Thấm do dự một lát, cuối cùng phun miếng cà chua vào thùng rác.

Anh rất thích cô, cô biết chứ!

Anh không phải là dạng ngoan hiền, nhưng chưa từng nói nặng với cô dù chỉ một câu. Anh cũng không phải kiểu người kiên nhẫn, nhưng vì muốn ngắm cô mà ngồi cả ngày trong lớp học. Anh càng không phải kiểu người an tĩnh, chỉ vì cô thường lên cơn kiêu lời, không chịu mở miệng nói câu nào, thế mà anh lại chịu ngồi yên bên cô những một, hai tiếng...

Anh là người vừa kiêu ngạo vừa bá đạo như thế, nhưng lại có thể dễ dàng tha thứ cho cô.

Hôm ấy là thứ Sáu, lẽ ra phải về nhà nhưng cô lại không về. Tống Diệm đưa cô đi trượt patin. Cô không biết chơi, cứ lóng nga lóng ngóng, mà anh vẫn kiên nhẫn nắm tay cô từ từ chỉ dẫn. Nhóm bạn anh nhanh chóng trượt lướt qua, cười đùa, huýt sáo, trêu chọc, đều bị anh đuổi đi, chạy tán loạn như ong vỡ tổ.

Hứa Thấm trượt vài vòng liền nói: “Anh buông tay đi, em biết trượt rồi.”

“Em chắc chứ?”

“Chắc.”

Tống Diệm buông ra, nhưng cánh tay vẫn vờn quanh cô, theo sát phía sau cô.

Hứa Thấm tự mình trượt, càng trượt càng nhanh. Nhưng cô không biết rẽ, kỹ thuật phanh cũng không thành thạo, trượt một hồi thì luống cuống tay chân, mất trọng tâm, thành linh ngã nhào. Cô tưởng ngã sẽ đau lắm, khéo sao Tống Diệm thoát cái đã tiến lên ôm lấy cô.

Anh bảo vệ cô trong lồng ngực, thân mình tiếp đất, còn cô thì chẳng mấy may tổn hại, thậm chí còn không cảm thấy chút đau đớn nào.

Tống Diệm đau đến xuýt xoa, Hứa Thấm sững sờ nhìn anh, không kịp phản ứng.

Tống Diệm ôm ngực: “Còn ngây ra đó làm gì? Mau đến xoa đi!”

Hứa Thấm vẫn dờ dẩn nhìn anh, nhanh chóng bật cười.

Đây là lần đầu tiên Tống Diệm thấy cô cười to như thế. Cô quỳ bên cạnh anh, cười khanh khách mãi, cười đến run run bả vai gầy gò. Nhưng nụ cười của cô nhanh chóng tiêu tan. Cô ngược mắt nhìn phía sau anh, sắc mặt trở nên chết lặng.

Tống Diệm quay đầu lại, nhìn thấy Mạnh Yến Thần. Anh từng gặp người này. Cứ mỗi thứ Hai hằng tuần, Hứa Thấm đều ngồi xe của anh ta đến trường.

Mạnh Yến Thần đứng bên sân, trong mắt hoàn toàn không có Tống Diệm, không hề có xung quanh, chỉ nhìn Hứa Thấm nói: “Thấm Thấm, về nhà thôi.”

Hứa Thấm cúi đầu, im lặng giây lát rồi cởi giày patin.

Tống Diệm không hề ngăn cản, đến tận khi Hứa Thấm toan nhóm người dậy thì anh mới đứng lên hỏi: “Anh ta là ai?”

Hứa Thấm nhỏ giọng: “Anh trai em.”

Tống Diệm cười gằn: “Em cho anh là thằng ngu à?”

Hứa Thấm không giải thích, cứ cúi đầu đi về phía Mạnh Yến Thần.

Thấy cô muốn tiến về phía rìa sân, Tống Diệm này giờ vẫn im lặng bỗng lướt đến, bắt lấy tay cô: “Không được đi với anh ta.”

Hứa Thấm quay đầu lại nhìn Tống Diệm. Mà hành động anh kéo tay Hứa Thấm đã kích thích Mạnh Yến Thần.

Mạnh Yến Thần cảnh cáo: “Cậu buông em ấy ra.”

Tống Diệm hất cằm lên, kéo Hứa Thấm vào lòng: “Bạn gái của tôi đến lượt anh quản à?”

Mạnh Yến Thần bước đến, dấm một cú vào mặt Tống Diệm. Giày Tống Diệm trượt đi. Lúc ngã xuống, anh còn níu lấy cổ áo Mạnh Yến Thần, kéo anh ta ngã theo. Đã vậy, vừa ngã xuống đất, Tống Diệm liền nhanh chóng quay người, đánh trả một cú.

Hai người quần nhau đánh đấm túi bụi, mặt mày bầm tím, thậm chí văng luôn cả giày.

Hứa Thấm thần thờ đứng bên cạnh, như thể không hề quen biết hai người đang đánh nhau này.

Đám bạn ùa đến, vất vả lắm mới kéo được hai người ra. Mạnh Yến Thần thấy Tống Diệm còn muốn kéo Hứa Thấm đi, liền quay đầu lại, hỏi cô trước: “Em đi với ai?”

Tống Diệm dừng bước, nhìn Hứa Thấm, miệng thở hỗn hển.

Cuối cùng, ánh mắt của Hứa Thấm mới có tiêu cự trở lại, nhìn về phía Tống Diệm. Đám bạn anh quay về phía này, Tống Diệm gằn từng câu từng chữ: “Không được đi cùng anh ta. Anh đưa em về.”

Hứa Thấm đi đến bên cạnh Tống Diệm, nhẹ giọng thương lượng: “Tống Diệm, em phải về nhà, ngày mai đến tìm anh chơi được không?”

Tống Diệm lạnh mặt nhìn cô. Hứa Thấm không giải thích nhiều, quay người bỏ đi ngay trước ánh mắt tất cả bạn bè của anh.

Đám bạn vây quanh không ai dám lên tiếng. Tống Diệm không nói một câu, nhặt giày patin lên, vừa đi được hai bước đã đột ngột thét lên một tiếng bực bội, nện giày xuống đất.

Hôm sau là thứ Bảy, Hứa Thấm đến sân patin tìm Tống Diệm. Tống Diệm phớt lờ cô, cô ngồi yên trên bậc thềm chờ đợi. Tống Diệm trượt patin lướt đi như cơn gió, không buồn liếc nhìn cô lấy một lần. Một giờ, hai giờ, Hứa Thấm vẫn cứ ngồi yên chờ đợi.

Bạn anh tốt bụng đến khuyên: “Em về đi! Hôm qua, em làm anh Diệm mất mặt, anh ấy không xuống nước với em đâu. Em về đi thôi.”

Hứa Thấm tiếp tục ngồi đợi bên sân, ánh mắt dõi theo Tống Diệm.

Đến tối, Tống Diệm vẫn chưa có ý định rời đi. Anh chơi mệt, trượt đến băng ghế bên sân, vịn nắp bình nước, đưa lên miệng tu ừng ực.

Hứa Thấm đi đến: “Tống Diệm, em đói rồi, đi ăn cơm đi.”

Tống Diệm lạnh lùng nhìn cô. Hứa Thấm ngồi xồm bên chân anh, nhìn anh với đôi mắt đen láy như chú mèo con tội nghiệp: “Đừng giận nữa mà, không phải em đã đến tìm anh rồi sao?”

Tống Diệm giận đến nghiến răng, chửi một tiếng rồi quăng bình nước, cởi giày, đứng dậy bỏ đi.

Hứa Thấm lập tức đuổi theo, chạy đến kéo tay anh. Anh đang nổi nóng liền hất ra không hề nể nang. Cô lại nhào đến, nắm chặt góc áo phông của anh không buông. Lần này, anh không gạt cô ra nữa nhưng vẫn sai từng bước dài, làm cô phải hốt hải chạy theo.

Lúc ăn cơm, từ đầu đến cuối, anh không nói một lời, Hứa Thấm cũng mang theo chút hồi hộp. Cô cảm nhận được anh muốn hỏi gì đó, đại loại như quan hệ giữa cô và Mạnh Yến Thần là sao. Nhưng mãi tận khi buông đũa, anh cũng chỉ nhìn cô, chậm rãi ăn, không hỏi han gì cả. Đến cuối bữa, anh bỗng đưa tay xoa đầu cô, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Cô nhóc, có nhớ anh không?”

Cuối cùng, điều anh khát khao muốn hỏi chỉ có vậy, đáp án cả đêm trăn trở trở mình muốn biết chỉ có mỗi câu này. Cô nhóc, cô nhớ anh không? Anh nhớ em đến mức sắp điên lên rồi đấy!

Khoảnh khắc đó, trái tim tựa sắt đá của cô như bị khoét một lỗ, nhói đến tận cốt tủy.

Anh nói: “Anh tưởng em sẽ không quay lại nữa.”

Vậy là, chỉ vì cô quay lại nên anh dễ dàng tha thứ cho cô.

Nhưng lần đó chia tay, cô nói: “Tôi không thích con phố Ngũ Phương xập xệ, cũng cảm thấy người ở đó chẳng có tương lai.”

Cô tưởng rằng anh tuyệt đối không tha thứ cho mình. Nhưng xa cách nhiều năm, câu trả lời của anh lại là: “Lựa chọn ban đầu của cô không quan trọng.”

Hứa Thấm giơ tay che kín mắt, nếu lại mơ mơ hồ hồ đi tìm anh thì cô thật coi thường người ta quá rồi.

Chương 18

Type: Hasuko

Hôm sau, Hứa Thấm ngủ đến tận trưa mới dậy, tinh thần khá hơn một chút, chuẩn bị ăn trưa xong sẽ trở về hoa viên Tông Lư. Thế nhưng cơm còn chưa kịp ăn, nhà lại có khách tới, là Tưởng Dụ. Anh ta đến tìm Mạnh Yến Thần, nhưng Mạnh Yến Thần đã ra ngoài với Tiêu Diệc Kiêu rồi.

Phó Văn Anh gọi Hứa Thấm xuống nhà. Tưởng Dụ nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, thấy cô gầy đi không ít, liền hỏi thăm: “Em hết cảm chưa?”

“Đỡ rồi, cảm ơn anh đã tặng hoa.”

Tưởng Dụ cười cười: “Em đối với ai cũng khách sáo thế sao?”

“Lịch sự tốt hơn mà.”

Tưởng Dụ không tỏ ý gì, thấy cô vô thức xoa ngón tay lấm tẩm vụn gỗ lại hỏi: “Em ở trên nhà làm gì thế?”

“Đẽo gọt mấy thứ linh tinh.”

“Em biết điêu khắc à?” Hiển nhiên Tưởng Dụ có phần kinh ngạc. “Đá hay là...”

“Gỗ.” Hứa Thấm đáp gọn lọn.

“Có thể cho anh xem tác phẩm của em không?”

“Đi thôi.”

Phòng Hứa Thấm rất lớn, dành riêng một khoảng để tiếp khách, cách phòng ngủ một bức bình phong. Trên bàn bày đầy tượng nhỏ như con thú

hoặc cây cảnh, trông rất sống động. Tưởng Dụ hứng thú xem xét từng thứ một. Hứa Thấm ngồi trước bàn, cầm bức tượng đang khắc dở và dao lên: “Em không tiếp đãi anh đâu nhé!”

“Được, cứ để anh tự nhiên.”

Giữa chừng, Hứa Thấm chợt hỏi: “Anh thích em không?” Lúc hỏi câu này, cô vẫn khắc gỗ, không buồn ngẩng đầu lên.

Tưởng Dụ bất ngờ, thoáng sửng sốt, nghĩ ngợi giây lát mới trả lời: “Có chút cảm tình, nhưng không thể gọi là thích.”

Hứa Thấm ngược mắt, hỏi thẳng: “Có thể chấp nhận kết hôn với em không?”

Tưởng Dụ gãi gãi gáy, ngược lại không cảm thấy lúng túng lắm: “Nói thật, anh kết hôn á, tìm người môn đăng hộ đối là được, kết hôn với ai đều như nhau cả.”

“Hâm mộ thật, em thì không được.” Hứa Thấm mỉm cười, cúi đầu tiếp tục khắc gỗ. “Em có người trong lòng rồi.”

Tưởng Dụ tựa vào bàn, cầm một chú mèo gỗ lên, hỏi dò: “Bố mẹ em phản đối hả?”

“Ừ.”

“Vậy em định làm thế nào?” Tưởng Dụ tò mò, quên mất hai người vẫn còn là đối tượng xem mắt của nhau.

Lời này quá là làm khó Hứa Thấm. Tối qua, cũng ở trong căn phòng này, Tiêu Diệc Kiêu nghe cô nói xong, ngẩng đầu nhìn trần nhà một hồi, cuối cùng thở dài: “Vậy em thử xem đi. Không thử, em sẽ không cam tâm.

Thử đi, vấp ngã bể đầu chảy máu rồi trở về, ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của mẹ. Khi đó, em sẽ cam lòng, không phải sao?”

Nào đơn giản như anh nói chứ? Tống Diệm có chịu đâu.

Cũng ở căn phòng này, vào ngày thứ Bảy rất nhiều năm trước, Mạnh Yến Thần đã tức giận nhất cô lại, không cho phép cô đi tìm Tống Diệm. Cô không náo loạn cũng không cãi cọ, chỉ lặp đi lặp lại: “Em chuẩn bị đi tìm Tống Diệm chơi. Em đã hứa rồi, hôm nay sẽ đi tìm anh ấy.”

Cô biết Tống Diệm tức giận, rất giận là đằng khác. Nhưng nếu cô đi tìm anh, anh sẽ tha thứ cho cô. Nếu cô không xuất hiện, nhất định sẽ xảy ra chuyện cho mà xem.

Mạnh Yến Thần nhất cô trong phòng, cô bèn leo qua cửa sổ, nhảy xuống từ tầng hai, bỏ trốn.

Nhưng hiện giờ không dễ dàng như vậy nữa. Cô không thể lập tức chạy đi tìm Tống Diệm như Tiêu Diệc Kiêu khuyên. Tống Diệm sẽ không đồng ý, quan hệ giữa hai người chỉ càng chuyển biến xấu hơn mà thôi. Còn bản thân cô đã thật sự nghĩ kỹ chưa? Đã nghĩ kỹ sau này mình muốn làm gì chưa? Tất cả đều cần thời gian.

“Lúc trước nghĩ quá nhiều nhưng làm quá ít, bây giờ không muốn nghĩ nhiều như vậy nữa, cứ từ từ...” Hứa Thấm ngẩng đầu nhìn Tưởng Dụ.” ... Từ từ làm những gì khiến bản thân vui vẻ, rồi thuận theo tự nhiên, xem tương lai nên đi theo ngã nào.”

Hứa Thấm trở lại hoa viên Tông Lự, ngồi một mình trên ban công hút thuốc. Dưới lầu là con phố Ngũ Phương tưng bừng nhộn nhịp, ồn ào huyên náo, trái ngược với hoa viên hiu quạnh tĩnh lặng, cây cỏ tàn úa bên này.

Hút hết một điếu, cô gọi cho quản gia hỏi thăm hết nào là tiền điện, tiền nước, tiền sưởi, tiền bảo vệ, rồi ghi vào sổ. Lại tính toán tiền điện thoại, tiền sửa xe, tiền ăn, mặc, ở, đi lại, mua vật dụng tháng này.

Cô không có thói quen ghi chép thu chi, rất nhiều thứ chỉ có thể tính toán đại khái. Cô nhồi người trên bàn, vật lộn hơn một giờ, cuối cùng cho ra một con số áng chừng, không tính là tổn kém. Nhưng nếu tính luôn tất cả mọi thứ trong nhà, tính từ tủ quần áo cho đến bàn trang điểm, vậy thì đau đầu đây.

Hứa Thấm thở dài một hơi. Nhà còn chưa mở hệ thống sưởi, lạnh lẽo quá. Cô hít mũi, trận cảm còn chưa hết, khiến cô mệt lã, chỉ muốn đặt lưng xuống ngủ. Dự báo ngày mai thời tiết chuyển lạnh, cô định ngủ một giấc cho thoải mái tinh thần, ngày mai ra công viên cây xanh chạy bộ.

Hứa Thấm trở vào phòng ngủ, đóng cửa, kéo màn cửa sổ che kín ánh sáng, để căn phòng trở thành chiếc hộp đen ngăn cách với thế giới. Cô leo lên giường, đắp chăn, che kín đầu, nhắm mắt lại, không nghĩ gì nữa. Giấc ngủ này an ổn hơn khi ở Mạnh gia nhiều.

Còi hụ reo vang, Hứa Thấm vốn tưởng mình nằm mơ, nhưng lại lờ mờ ngửi được mùi khói. Cảnh trong mơ này chân thực quá đi!

Cô mở mắt ra, căn phòng tối đen như mực, nhưng tiếng còi hụ vẫn inh ỏi.

Là thật!

Cô lập tức lăn mò bật đèn, đi đến kéo rèm cửa sổ. Ngoài kia, khói mịt mù dày đặc, che khuất cả bầu trời. Có nơi bốc cháy, ngay bên dưới căn hộ của cô.

Cô vội vã mặc quần áo, cầm chìa khóa và điện thoại di động chạy ra cửa. Hôm nay là ngày đi làm, các hộ gia đình đa phần đều không có ai ở

nhà.

Cô vừa định mở cửa ra thì tiếng gõ cửa dồn dập truyền đến, kèm theo là tiếng gọi của đàn ông: “Có ai không?”

Là Tống Diệm. Hứa Thấm không kịp chuẩn bị, lòng chùng xuống.

“Nhà 2701 có ai không?”

Hứa Thấm nhanh chóng mở từng lớp khóa, kéo cửa ra.

“Xin chào, chúng tôi là...” Tống Diệm thấy Hứa Thấm thì bỗng khựng lại giây lát rồi nhanh chóng nói tiếp: “... Trung đội Phòng cháy Chữa cháy trạm Thập Lý. Căn 2601 bên dưới bốc cháy. Bởi vì căn hộ đó có gác lửng, tầng một thể lửa quá lớn, tạm thời không thể phá cửa phòng. Chủ nhà nói trong nhà còn trẻ con. Chúng tôi muốn leo từ ban công nhà cô xuống, có được không?”

Hứa Thấm kéo rộng cửa, nghiêng người né sang một bên: “Mới vào.”

“Cảm ơn.” Tống Diệm đáp ngắn gọn rồi dời mắt đi ngay. Tình thế nguy cấp, anh không có tâm tư dư thừa chú ý đến cô. Tống Diệm quay đầu ra hiệu với đội viên phía sau. Mấy người lính cứu hỏa rào bước vào nhà, chạy đến ban công, cố định dây thừng. Mấy người còn lại kéo đường ống nước, Tiểu Cát mở van tiếp nước trong hành lang.

Tống Diệm ra lệnh: “Gọi điện cho công ty cấp nước, tăng áp lực cho đường ống bên này.”

Tiểu Cát: “Rõ!”

Tống Diệm đeo bình chữa cháy trên lưng: “Đồng Minh, Phạm Dương, hai cậu theo tôi xuống lầu. Còn lại chờ hiệu lệnh.”

“Rõ!”

Tống Diệm dẫn theo hai đội viên cấp tốc băng qua phòng khách. Hứa Thấm vội lùi về sau, nhường lối cho họ. Cô nhìn theo, thấy trên người anh chỉ quấn một sợi dây, không có thiết bị bảo hộ nào khác, nhưng anh vẫn hiên ngang đạp lên lan can, tung mình nhảy ra ngoài.

Đây là tầng hai mươi bảy đấy!

Hứa Thấm bị gió thổi thốc mà rùng mình ớn lạnh, cô chạy vội ra ban công nhìn xuống. Bên dưới là mặt đường xi măng, xe đỗ trong sân như những chiếc hộp vuông be bé, chỉ nhìn thôi cũng khiến chân tay bủn rủn.

Hai tay tống Diệm nắm chặt dây an toàn, chân đạp trên mặt tường, trượt xuống cửa sổ tầng hai mươi sáu. Tầng này thiết kế kiểu ban công kín, bao bọc bằng kính công nghiệp, chỉ mở hai cửa sổ nhỏ hai bên, nhưng hiện giờ đã đóng kín. Anh lấy búa đập vài phát lên mặt kính rồi lấy đà đu người qua lại như con lắc đồng hồ, mất mấy lượt mới có thể đập vỡ được vách thủy tinh.

Hứa Thấm nhìn chăm chăm sợi dây, sợ nó không chịu nổi sức nặng sẽ đứt lìa. Nếu anh ngã xuống, e rằng không thể giữa được mạng sống mất!

Xoảng một tiếng, Tống Diệm đã đập vỡ vách kính, cả người chui vào bên trong. Một luồng khói mù mịt xông ra, cuộn cuộn bốc lên cao. Sợi dây mau chóng được ném ra ngoài, nhưng không có bóng dáng ai cả. Hai người khác cũng theo đó trèo xuống tầng hai mươi sáu.

Hứa Thấm kinh hồn bạt vía, hít một hơi thật sâu trong cơn gió lạnh, mặc luồng khói xộc đến khiến cô ứa nước mắt. Tống Diệm lao vào ngọn lửa, nhanh chóng tìm tới phòng ngủ, vừa dùng bình dập lửa vừa lật tung tủ áo, tìm kiếm dưới gầm giường, phòng vệ sinh, gác lửng phía trên, tất cả đều không có lấy một người.

Trên ban công nhà Hứa Thấm, Dương Trì chuyển ống nước cho Đồng Minh ở tầng dưới, Tiểu Cát mở vòi nước ra, đường ống cấp tốc căng đầy,

phụt nước vào đám cháy.

Tống Diệm ra lệnh cho Đồng Minh dập tắt lửa ở tầng gác rồi báo cho Tiểu Cát, Lý Thành xuống giúp đỡ cho Đồng Minh, bản thân thì xuống tầng một với Phạm Dương.

Cầu thang từ tầng gác đi xuống lửa cháy hừng hực. Tống Diệm cầm bình chữa cháy đi trước mở đường, nhưng vừa bước xuống cầu thang, chân bỗng bước hụt. Thì ra ván gỗ đã bị ngọn lửa liếm trọn, cả người anh ngã xuống dưới.

Phạm Dương hô ta: “Đội trưởng, anh không sao chứ?”

Tống Diệm mặc đồ bảo hộ dày cộm, khó khăn bò dậy, ra hiệu mình không sao. Phạm Dương đi theo, bước vào biển lửa.

Nội thất nhà này đều là vật liệu dễ bắt cháy, sàn gỗ, tủ rượu, thảm trải sàn, rèm cửa sổ, giấy dán tường đều cháy sạch. Khí độc tuôn trào theo khói đen, vừa gây mũi vừa cay mắt, khói xộc đến như muốn đốt cháy cả cổ họng.

Tống Diệm lục hết nhà kho, phòng vệ sinh ở tầng dưới, ngay cả gầm giường và tủ sách đang cháy cũng tìm hết, nhưng vẫn không thấy đứa bé.

Phạm Dương đi ra khỏi phòng bếp, hô lớn: “Điểm cháy là phòng bếp, chắc đứa bé ở nhà một mình, nhàn chán nên nghịch lửa làm cháy nhà rồi.”

Tống Diệm đi ra khỏi phòng tắm, vẫn không thấy đứa trẻ bên trong. Anh vừa mới bước ra thì cánh cửa bị đốt rụi ở phía sau đổ ập xuống, đập vào đầu anh. Tống Diệm hất cánh cửa ra, đi về phía phòng khách.

Phạm Dương hô to: “Tầng này lửa lớn quá, lên trên đi, xả nước từ trên xuống dập tắt lửa.”

Tống Diệm lật sô pha lên: “Tìm đứa bé trước đã.” Vừa nói thì ngọn lửa từ gầm ghế liền phụt lên trên. Anh cấp tốc lùi về phía sau. “Mẹ kiếp!”

“Có khi nào đứa bé trốn lên tầng gác không? Điềm cháy ở nhà bếp tầng một, theo lý nó sẽ chạy lên tầng trên. Chúng ta lên đó trước đi, ở đây không được đâu, nhiệt độ cao quá.”

Hai người bị bao phủ trong ngọn lửa hùng hực, lại mặc đồ phòng cháy chữa cháy, không biết đã túa ra bao nhiêu mồ hôi.

Tống Diệm ngẫm nghĩ giây lát, cảm thấy Phạm Dương nói có lý, liền quay về phía cầu thang. Phạm Dương vừa định gọi đồng đội phía trên thì Tống Diệm đột ngột dừng bước: “Không đúng, cầu thang ở đây cũng là điểm cháy.”

Cầu thang đã bị đốt cháy thành củi.

“Đứa bé kia không cách nào lên tầng trên được. Nó vẫn còn ở tầng này.”

Tống Diệm quay lại đám cháy, nhìn lướt một vòng, không biết đứa bé có thể trốn ở đâu, chỗ nào cũng tìm qua rồi. Lửa đã lan ra cả căn nhà, tầng trệt cháy đen thui, lá cây trên ban công cũng bị ngọn lửa đốt trụi. Anh chột sừng sốt, bước ra ban công.

Bên kia trồng hai, ba cây cảnh đất đỏ, Tống Diệm vén cành cây khô héo lên, liền thấy một cậu bé cuộn mình bên bồn sứ, rơi vào trạng thái hôn mê. Anh cấp tốc ôm đứa bé vào lòng, xông qua đám cháy, nắm lấy dây đội viên để lại, trèo lên tầng. Lửa trên gác vừa mới được dập tắt, nhóm Tiểu Cát cầm đường ống phun nước xuống tầng dưới.

Hứa Thấm đứng trên ban công tầng gác nhà mình, nhìn chăm chăm xuống bên dưới. Tầng hai mươi sáu khói cuộn cuộn không ngừng bốc lên,

mấy người lính cứu hỏa nối đuôi nhau đi vào, thế nhưng chờ mãi vẫn không thấy ai đi ra cả.

Gió rét và khói dày quyện vào nhau, Hứa Thấm lạnh run nhưng mồ hôi vẫn tuông từng hồi.

Mãi một lúc sau, Tống Diệm vươn tay nắm lấy dây an toàn, quấn vào cổ tay vài vòng. Anh cất cao chất giọng khản đặc: “Kéo!”

Người trên ban công đồng loạt kéo dây, Tống Diệm cùng đưa bé nhích lên dần trong làn khói đen dày đặc.

Hứa Thấm nhìn anh, đột nhiên hiểu ra: Mình sai rồi. Anh là người tốt như vậy cơ mà!

Tống Diệm ngẩng đầu nhìn lên trên, lướt qua những gương mặt đội viên của mình, trông thấy khuôn mặt tái nhợt và hoảng sợ của Hứa Thấm. Nửa người cô thò ra ngoài lan can, ánh mắt khẩn trương cùng cực, còn ẩn chứa nỗi đau không sao hình dung được.

Trong khoảnh khắc bốn mắt họ lướt qua nhau, cảm xúc nơi đáy mắt cô biến mất hoàn toàn, chỉ trân trân nhìn thẳng vào anh.

Tống Diệm cũng nhìn cô. Chỉ một ánh mắt cô đã hiểu, lập tức rụt người về, vội vã chạy xuống tầng dưới.

Chương 19

Tống Diệm với mái đầu ướt đẫm mồ hôi và lấm lem tro bụi được đội viên kéo lên, ôm đứa trẻ quát: "Hứa Thấm!"

Hứa Thấm cấp tốc chạy xuống tầng một của nhà mình, nhào đến: "Đưa đứa bé cho em."

Tống Diệm giao thẳng bé đã hôn mê vào tay Hứa Thấm, bản thân thì nhận lấy ấm nước từ tay Sách Tuấn, rót ừng ực vào miệng.

Hứa Thấm nhanh chóng kiểm tra cho đứa bé, không ngạt thở, hô hấp yếu ớt, chẳng qua bị ngạt khói ngất đi thôi. Cô nới cổ áo cậu bé, nhúng khăn ướt lau mặt và ngực cho nó rồi vội vã ôm nó đi ra ngoài, đến cửa còn quay lại hỏi: "Có thể dùng thang máy không?"

Sách Tuấn nói: "An toàn."

"Tốt." Hứa Thấm bế đứa bé đi xuống lầu.

Bên dưới, xe cứu thương và xe chữa cháy đổ thành hàng dài, Hứa Thấm giao cậu bé cho đồng nghiệp, xe cứu thương nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Hứa Thấm quay trở về nhà mình, toán lính cứu hỏa lần lượt đi ra ngoài, chỉ còn vài người đang khom lưng cuốn ống nước. Dương Trì đi đến cười nói: "Cảm ơn chị nhé!"

Hứa Thấm hỏi: "Xong rồi sao?"

"Lửa dập rồi, cửa tầng dưới cũng đã phá được, bọn em xuống dưới kiểm tra một chút."

Tiểu Cát cũng hồ hởi: "May mà mượn được ban công nhà chị, nếu không không nhanh như vậy đâu." Cậu ta vừa nói vừa lau mồ hôi trên mặt.

Hứa Thấm thấy bàn tay cậu ta đỏ bừng, liền bảo: "Nếu ai bị thương, tôi sẽ kiểm tra giúp cho. Nhà tôi có hộp y tế."

Tiểu Cát sững sốt, thoáng nhìn bàn tay mình rồi xua tay: "Không sao đâu, bọn em xuống làm việc trước đây."

Hứa Thấm không giữ lại, đám người lũ lượt ùa ra cửa.

Tống Diệm rời khỏi phòng khách, lúc đi ngang qua Hứa Thấm, anh nói ngắn gọn: "Cảm ơn."

Hứa Thấm lắc đầu.

Cả đội nhanh nhẹn rút lui. Phòng khách khi nãy còn ồn ào căng thẳng, phút chốc đã trở nên vắng vẻ. Hứa Thấm đứng ở cửa, nhìn một vòng phòng khách rộng lớn, người đã đi hết, chỉ để lại căn phòng một đồng hồ nước và bụi bẩn. Ánh mặt trời chiếu lên sàn nhà ướt nhẹp, lấm bầm, gai mắt cực kỳ.

Nhóm Tống Diệm xuống tầng kiểm tra lại tình hình hỏa hoạn rồi liên hệ với người quản lý. Quản lý còn đang trên đường trở về, Tống Diệm để hai đội viên ở lại xử lý nốt, sau đó rút quân.

Mọi người thu dọn đồ đạc xong, đi đến cửa thang máy chuẩn bị ra về thì Tống Diệm dặn: "Dương Trì, cậu theo Chỉ đạo viên kiểm kê thiệt bị. Sau khi trở về, Tiểu Cát viết báo cáo. Tôi ở lại, lát nữa sẽ đi."

Dương Trì chưa kịp hiểu: "Tiểu Phi và Lão Giang ở lại đây là đủ rồi. Đội trưởng, về nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Tôi lên tầng trên một chuyến."

Dương Trì hoang mang: "2701 á? Làm gì thế ạ?"

"Làm nhà người ta lộn xộn cả lên, dù gì cũng phải giúp dọn dẹp một tay chứ!"

"Cũng đúng. Anh, để em đi với, dọn phụ một tay."

"Không cần đâu, một mình tôi là đủ rồi, thêm người chỉ tổ phiền phức."

"Sao lại phiền được. Anh, em làm việc nhanh nhẹn lắm..."

Sách Tuấn với tay ra khỏi thang máy, lôi cổ áo Dương Trì kéo vào trong, tay kia ấn nút đóng cửa, hất cằm với Tống Diệm: "Đi đi."

Tống Diệm quay người chạy lên cầu thang bộ, sải vài bước đã đến cửa nhà Hứa Thấm. Cửa đang mở, bên trong vang lên tiếng nước chảy. Anh đi vào trong, ló đầu nhìn dáo dác. Phòng khách bừa bãi, không có một ai.

Hứa Thấm cầm khăn đi ra từ phòng vệ sinh, nhìn thấy Tống Diệm liền lấy làm lạ: "Anh để quên đồ gì à?"

"Không." Tống Diệm nhìn sàn nhà. "Mượn ban công nhà cô nên đến dọn dẹp."

Hứa Thấm không từ chối.

Tống Diệm cởi đồ bảo hộ ra, quăng ở sảnh rồi cởi giày đi thẳng vào phòng vệ sinh, nhìn lướt một vòng: "Giẻ lau ở đâu?"

"Không có."

Tống Diệm quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt hướng xuống: "Dùng khăn bông sao?"

Hứa Thấm khẽ nắm lấy chiếc khăn, hắng giọng: "Chỉ có cái này thôi."

Tống Diệm á khẩu nhìn cô hồi lâu mới lắc đầu, vừa thấy bất lực vừa có chút buồn cười: "Cái này được tích sự gì. Chờ chút." Nói xong, anh đi ra ngoài.

Hứa Thấm hỏi với theo: "Anh đi đâu thế?"

Tống Diệm đang khom lưng xỏ giày, nghe thấy thế liền quay đầu lại: "Đi mua đồ lau nhà." Rồi đứng thẳng lên. "Nhà cô còn thiếu gì, tôi mua hết một lượt luôn. Chối, nước lau nhà, giẻ lau..." Nói đoạn bèn khựng lại nhìn về mặt cô, "Đều không có?"

Hứa Thấm co mấy ngón tay lại, đưa lên môi ho khan: "Vâng."

Tống Diệm ghen lời.

Anh quay người rời đi, hành lang truyền đến một tiếng "ting", thang máy đã đến.

Hứa Thấm chạy ra cửa nhìn với theo, anh đã vào thang máy đi xuống rồi. Cô quay về, thấy bộ đồ bảo hộ nằm chỏng chơ dưới đất, to đùng, dày cộm, bên ngoài cáu bẩn, bên trong thì bốc mùi mồ hôi.

Cô đi ra ban công nhìn xuống, chốc lát đã thấy Tống Diệm rảo bước đi ra khỏi tòa nhà, bóng dáng biến mất ở khúc cua.

Ngày đầu tiên của tháng Mười một, cây bạch quả dưới lầu đã vàng ươm, cảnh thu tiêu điều, gió rét thổi thốc từng cơn quét qua ban công. Hứa Thấm bèn trở vào nhà. Không lâu sau, Tống Diệm đã trở về, một tay cầm cây lau nhà, một tay xách túi nhựa to đùng.

"Nhiều vậy sao?" Hứa Thấm đi qua xem, có tận mấy chiếc giẻ lau đủ mọi màu sắc, giẻ lau bình thường cũng có, còn cả nước lau nhà, chất tẩy rửa, bàn chải,... Ngay cả túi đựng rác cũng có vài cuộn.

Cô hơi nhú mày hỏi: "Anh mua nhiều như vậy làm gì?"

Tống Diệm xắn tay áo lên: "Cô còn không biết xấu hổ mà hỏi nữa à?"

Hứa Thấm câm nín.

Tống Diệm "hừ" một tiếng: "Chỗ của cô chẳng giống nhà ở chút nào cả." Nói xong, anh xách cây lau nhà vào phòng vệ sinh, mở vòi nước rửa qua.

Tiếng nước ào ào, Hứa Thấm đứng thừ người trong chốc lát mới lấy từ trong túi nilon ra một cái giẻ lau lớn, đi vào phòng vệ sinh theo anh.

Tống Diệm mở vòi nước, xả đi xả lại cây lau nhà, thấm ướt miếng giẻ. Hứa Thấm cũng đi đến bồn rửa tay, vò chiếc giẻ lau.

Tống Diệm cúi đầu nhúng ướt cây lau nhà, mắt nhìn thẳng hỏi băng quơ: "Giọng sao thế?"

"Cảm." Hứa Thấm đáp.

"Ừ."

Tiếng nước vẫn chảy ào ào. Qua hồi lâu, Tống Diệm lại hỏi: "Hết chưa?"

Hứa Thấm gật đầu: "Đỡ rồi."

"Ừ." Anh tắt vòi nước, vắt cây lau nhà rồi đi ra ngoài.

Hứa Thấm cũng vắt khô giẻ lau, đi theo.

Tống Diệm đang lau sàn ban công, thân hình anh cao lớn, lại khỏe mạnh, chỉ đẩy hai cái, cả cái ban công to đùng đã được lau sạch. Nếu đổi lại là thím lao công, lau trước lau sau ít nhất cũng phải tốn cả buổi.

Hứa Thấm cầm giẻ đến lau lan can. Tống Diệm vừa mới quay người đẩy cây lau nhà ở góc xong, chuẩn bị rút tay lại thì đụng phải Hứa Thấm, chân cô mắc vào giẻ của cây lau nhà, trượt dài.

Tống Diệm nhanh tay nắm lấy cánh tay Hứa Thấm lôi lại, cô hoảng sợ đứng vững, tim đập thình thịch.

Tống Diệm buông cô ra: "Cẩn thận một chút." Rồi tiếp tục lau sàn.

"À." Hứa Thấm thở hắt một hơi, đi đến lan can chuẩn bị lau nước đọng và tro đen trên đấy.

Tầng cao gió thổi ào ạt khiến người cô run rẩy. Tống Diệm bỗng với tới giành lấy miếng giẻ trong tay cô.

"Vào trong đi, bên ngoài gió lớn." Lúc anh nói lời này, vẻ mặt vẫn lạnh tanh.

"Em có thể..."

"Bị cảm nặng thêm, tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy." Tống Diệm gằn giọng.

Thế là Hứa Thấm quay vào trong nhà, tiếng Tống Diệm chà lau sàn vẫn quanh quẩn bên tai.

Cơn gió bắc rét như cắt ngoài kia vốn dĩ bao phủ lấy cả căn nhà, giờ đóng cửa lại, bên trong liền ấm áp.

Tống Diệm đang lau thành lan can đã bị nhóm lính cứu hỏa giẫm đen thui ngoài kia. Hứa Thấm thấy giẻ lau trên tay anh cũng bẩn cả rồi, liền lấy

cái mới trong túi ni lông, đến chỗ vòi nước xả ướn rồi kéo cửa he hé, đổi giẻ lau cho anh. Anh nhận tấm giẻ sạch, đưa tấm giẻ bẩn cho cô đi vò sạch.

Anh làm việc rất nhanh nhẹn, dù quét dọn vệ sinh cũng vô cùng chú tâm, ban công nhanh chóng được xử lý sạch sẽ.

Tống Diệm trở vào nhà, đóng cửa lại, đi đến nhà vệ sinh xả giẻ lau, tiếp tục trở ra lau dọn phòng khách đầy nước đọng và dấu chân. Lúc đẩy cây lau nhà đến sô pha, anh không cẩn thận đẩy trúng bàn trà làm rơi tấm thẻ. Tống Diệm nhặt lên, là thẻ căn cước của Hứa Thấm. Ánh mắt anh dừng trên đó một giây, sau lại thả về chỗ cũ.

Hứa Thấm không chịu ngồi không, dùng ấm nước mới đun một bình nước.

Thời gian chậm chạp trôi đi, mọi việc tự nhiên vô cùng. Hai người không ai nói với ai câu gì, căn phòng im phăng phắc, chỉ có tiếng giẻ lau vút qua sàn nhà và tiếng ấm đun nước kêu ro ro.

Phòng bếp của Hứa Thấm là kiểu mở, lúc cô quay đầu lại trùng hợp trông thấy cây lau nhà vừa kéo sạch một vệt qua vũng nước giữa phòng khách, để lại một đường sáng loáng dưới ánh sáng. Cô lơ đãng nheo mắt, nhìn bóng dáng Tống Diệm hòa trong ánh nắng vàng của ngày thu.

Cô đứng bên này pha trà, anh đứng bên kia lau nhà. Khoảnh khắc đó, trí nhớ như dừng lại để lưu giữ hình ảnh tươi đẹp ấy. Sau phút bần thần, cô nhận ra đây là một buổi chiều mùa thu rất yên ả, một ngày hết sức bình thường, hệt như những ngày đã qua.

Khi nước sôi, Tống Diệm đã lau sạch phòng khách, cây lau nhà và giẻ lau đều được giặt sạch, đặt ngay ngắn trong phòng vệ sinh.

"Uống tách trà đi." Hứa Thấm đổ nước sôi vào cốc thủy tinh, lá trà dập dờn quay mòng, màu xanh nhàn nhạt dần dần lan tỏa khắp cốc. Cô ngược

mắt nhìn anh. "Đồ nhiều mồ hôi, cần bổ sung nước."

Cô lần lượt rót đầy ba cốc nước, đặt một hàng lên bàn bếp. Ấm đun nước ở một bên đã trống rỗng.

"Nước còn hơi nóng, anh ngồi chờ lát đi."

Tống Diệm đáp: "Người tôi bản, không ngồi đâu."

Hứa Thấm khá lúng túng, thế nhưng anh lại bình thản đến lạ. Quần anh dính đầy vết bẩn do lăn lộn trong đám cháy, không còn chỗ nào sạch sẽ. Đứng trong căn phòng đã được lau chùi sạch bong kin kít trông khá chói mắt.

Cô dời ánh mắt đi, chỉ chiếc ghế nhỏ bên bàn bếp: "Ngồi ở đây đi, lát nữa em lau một chút là sạch rồi."

Tống Diệm nghĩ ngợi giây lát rồi đi qua ngồi xuống.

Ba cốc nước vẫn bốc hơi nghi ngút, mãi không chịu nguội, hai người chỉ im lặng chờ đợi.

Hứa Thấm lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngại ngùng: "Anh có bị thương ở đâu không? Em xử lý giúp cho."

Tống Diệm nhìn thoáng qua tay mình: "Không."

"Cổ tay thì sao? Chắc bị xước da rồi."

Tống Diệm khẽ khượng lại, ngược mắt nhìn cô, ngay chính bản thân anh cũng không phát hiện ra cổ tay mình bị trầy xước, chắc là do lúc quần dây thường bị cọ vào rồi.

Hứa Thấm thản nhiên đi lấy hòm thuốc đến. Tống Diệm vươn tay đặt lên bàn. Cô xử lý qua loa cho anh, đang bôi thuốc thì chợt hỏi:

"Công việc của anh bận lắm không?"

"Cũng được." Tống Diệm đáp. "Mỗi ngày đều có đủ việc lớn nhỏ." Anh ngừng lại chốc lát mới nói tiếp. "Không bận bằng cô."

"Tại em bị điều chuyển sang khoa Cấp cứu, nếu không sẽ không bận như vậy. Hơn nữa..." Hứa Thấm liếc nhìn anh. "... Công việc của em không nguy hiểm như của anh."

Anh khẽ "hừ" một tiếng: "Tôi thấy việc của cô cũng khá nguy hiểm đấy chứ!"

Hứa Thấm biết anh đang ám chỉ vụ kim tiêm kia, cô dán băng lên cổ tay anh: "Xong rồi."

Ba cốc nước đã không còn bốc hơi nghi ngút nữa, miệng cốc cũng đọng lại vài giọt nước. Tống Diệm bê lên, lần lượt uống một hơi cạn sạch, đưa mu bàn tay quệt môi: "Cảm ơn." Anh không nấn ná ở lại, lập tức đứng dậy rời đi. Cô tiễn anh ra cửa.

Tống Diệm đến sảnh, nhặt bộ đồ bảo hộ mới phát hiện dưới đất vẫn còn vết bẩn. Anh nói: "Cô tự lau sạch được không?"

"Em làm được."

"Ok." Nói rồi, anh đi ra ngoài.

Hứa Thấm tựa vào khung cửa nhìn bóng lưng anh, đáy lòng bỗng dậy lên một giọng nói: "Chúng ta có thể ở bên nhau được không?"

Thang máy "ting" một tiếng, cửa mở ra, Tống Diệm bước vào quay người nhấn số tầng, sau đó nhìn thẳng về phía cô. Hứa Thấm, cũng nhìn anh, đáy lòng vẫn âm vang giọng nói đó: "Tống Diệm, chúng ta có thể ở bên nhau không?"

Nhưng cuối cùng, cô vẫn không thốt ra được thành lời, cửa thang máy đóng lại, che đi tầm nhìn của hai người. Hành lang khô phục vẻ vắng lặng, van tiếp nước vẫn còn nguyên như mới, như chưa từng có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Hứa Thấm đóng cửa lại, nhìn vết tro bắn trên sàn rồi nhìn phòng khách sạch bong kin kít, bất chợt cảm thấy nơi này yên tĩnh đến mức khiến cô ngạt thở. Cô nắm chặt tay mình, đi đến sofa ngồi xuống, tư thế ngồi thẳng tắp, tay càng siết chặt hơn.

Rồi bỗng nhiên, cô đứng phắt dậy, chạy ra kéo cửa sổ sát đất, mặc cơn gió lạnh thổi thốc vào. Cô nhào đến lan can, gọi vọng xuống bên dưới: "Tổng Diệm!"

Tiếng hét của cô khiến đám chim trên cây bạch quả vàng ruộm sợ hãi đập cánh bay đi. Người đàn ông mặc đồ cứu hỏa đi trên con đường mòn trong cánh thu hiu quạnh dừng lại, ngược đầu lên nhìn.

Hứa Thấm không thấy rõ vẻ mặt anh, định há miệng hô tiếp nhưng cơn gió rét đột ngột ập đến như một bàn tay to lớn siết chặt lấy cổ họng cô.

Cô dừng lại hít sâu một hơi: "Ngày mai, anh được nghỉ phải không?"

Một giây, hai giây, thế giới tĩnh lặng. Khoảnh khắc tiếp theo, Tổng Diệm quay người bỏ đi.

Chương 20

Ngày thứ hai của tháng Mười một là một ngày nắng đẹp, bầu trời xanh trong, cao vợi vợi. Sương mù vài ngày trước đã được gió bắc thổi tan, không khí trong lành, se se lạnh.

Hứa Thấm kéo kín khăn quàng cổ, rảo bước đi đến phố Ngũ Phương, nhìn ngắm mái ngói đỏ san sát dưới bầu trời xanh thẳm. Luồng hơi nước lượn lờ trên con phố, mùi bánh bao hấp lan tỏa thơm phức.

Các cửa hàng vẫn chưa mở cửa, từng dãy cửa gỗ đóng kín bưng, phía trên là tranh graffiti sặc sỡ, không biết là tác phẩm của sinh viên học viện nghệ thuật nào nữa. Những bức tranh muôn màu muôn vẻ, từ hoạt hình cho đến cổ phong, từ nhân vật cho đến cảnh sắc, không khác gì một bà cụ trang điểm lòe loẹt như thiếu nữ đôi mươi.

Bất cứ con phố nào cũng vậy, cửa hàng đầu tiên mở cửa chính là quầy đồ ăn sáng, các món chiên xào, nấu hấp, mọi hương thơm thi nhau xộc vào mũi người đi đường. Nhóm nhân viên văn phòng chen chúc nhau trước quán ăn nhỏ bé nằm ngoài phố Ngũ Phương, mua bánh quây và sữa đậu nành, có người ngồi trong quán vừa ăn vừa lướt điện thoại.

Một ngày của người bình thường cứ thế bắt đầu.

Trước kia, Hứa Thấm không bao giờ chú ý đến những người này. Họ chỉ như cảnh nền cho thành phố, giống như đinh ốc của cả bộ máy, thiếu một người cũng chỉ như tán cây rụng một chiếc lá, đều bé nhỏ không đáng nhắc đến. Nhưng hôm nay, Hứa Thấm lại nghiêm túc quan sát từng người một.

Một đôi tình nhân mua hai phần cháo hộp ở trước quầy, rồi hôn nhau:

"Buổi tối gặp lại!"

"Anh làm việc tốt nhé!"

"Ừ, anh biết rồi, em cũng thế."

Hai người tách ra, đi về hai phía khác nhau. Lúc cô gái kia đi ngang qua, Hứa Thấm trông thấy một nụ cười tràn trề sức sống. Còn chàng trai vừa đi được vài bước đã quay đầu mỉm cười, nhìn theo cô gái rồi mới bước tiếp.

Một cô gái khác vừa xếp hàng mua đồ ăn sáng vừa báo cáo công việc qua điện thoại, khi bỏ điện thoại xuống, cô ấy thở phào nhẹ nhõm, trông rất hài lòng. Còn trong quán có một người đàn ông vừa lướt máy tính bảng vừa ăn mì ngẫu nhiên, không biết là do bát mì quá ngon hay anh ta đang vội vã. Còn có người xách ca táp, vừa ăn bánh quẩy vừa hát ngêu ngao, bước chân nhẹ tênh ngang qua Hứa Thấm.

Dĩ nhiên cũng có người mang đôi mắt thâm quầng, vừa nhìn đã biết tối qua tăng ca thâu đêm, vừa chạy vừa gọi điện: "Ồi, bác tài, tôi sắp đến ngã tư rồi, bác đợi một phút... tôi thấy xe bác rồi."

Thế giới bao la này không phải chỉ có ánh hào quang chói lọi nơi hoa viên Hồng Lư, mà còn lấp ló đâu đây những nỗi khổ xen lẫn ngọt ngào tưởng chừng như vô cùng tầm thường đó.

Hứa Thấm rẽ vào con ngõ rải đầy lá cây bạch quả vàng óng. Sau bảy, tám khúc quanh, cô đã đến Địch gia, nơi có cánh cổng sơn son mở rộng. Cậu Địch có thói quen dậy sớm, không biết có chạm mặt ông hay không.

Hứa Thấm rón rén bước qua cánh cổng, vòng qua bức tường bình phong, băng qua hành lang gấp khúc, tiến vào sân. Bên trong tĩnh lặng, ánh nắng sớm mai soi lên dụng cụ làm mộc. Không thấy lồng chim trên cây đậu cả, ắt hẳn cậu Địch đã mang nó đi dạo rồi.

Cửa phòng gian phía tây khép hờ, chứng tỏ người bên trong đã thức dậy. Hứa Thấm đi đến, nhìn qua khe cửa chỉ thấy cửa tủ đang mở một cánh, bên trong treo vài chiếc áo len và quần dài kiểu nam. Cô gõ khe khẽ, không ai lên tiếng, khi đưa tay lên định gõ tiếp thì cánh cửa mở ra.

Cô bước vào trong xem thử, ấn tượng sâu nhất chính là quá mức gọn gàng sạch sẽ, mang đậm tính kỷ luật. Sàn gỗ sạch bong kin kít không có lấy một hạt bụi, giường màu xanh xám, drap giường được trải thẳng không một nếp nhăn, chăn được gấp gọn vuông vức như miếng đậu hũ kiểu quân đội.

Chiếc sofa màu đỏ thẫm và bàn trà đặt ngay ngắn, ghế được đặt trước bàn sách, trên bàn là một chồng sách nói về đồ vật dễ bắt lửa, làm rõ những vụ hỏa hoạn trên thế giới...

Quần áo trong tủ cũng được treo gọn gàng có trình tự, phảng phất mùi xà phòng và ánh nắng. Đáy tủ là từng đôi tất nam thuần một màu được gấp gọn, bày biện ngăn nắp.

Ánh nắng soi qua cửa sổ, chiếu rọi căn phòng sáng sủa sạch sẽ, không khí tươi mát, còn có mùi gỗ thông thoang thoảng.

Tất cả đều thể hiện đây là căn phòng của người đàn ông khắc kỷ, gọn gàng đến mức cuốn hút.

Hứa Thấm đứng ngẩn ngơ giây lát. Cô nhớ trước đây, phòng Tống Diệm không như thế. Khi ấy, anh cũng giống những cậu trai khác, chăn đệm bừa bãi, quần áo bẩn chất đống trên sofa, trên bàn trà đầy truyện tranh...

Còn đang thất thần thì cánh cửa căn phòng nhỏ phía sau được kéo ra. Tiếng bước chân vọng lại trên hành lang. Cô còn chưa kịp quay đầu, Tống Diệm đã đứng sau lưng, giọng nói thờ ơ truyền đến: “Lại tới nữa à?”

Hứa Thấm quay đầu liền nhìn thấy xương quai xanh của anh. Cô vội vã lùi về sau một bước.

Tóc Tống Diệm ướn nhẹp, trên người mặc áo tắm, có lẽ vừa mới tắm rửa xong, cả khuôn mặt tinh khôi và điển trai hết sức. Vậy mà hàng mày của anh hơi nhíu lại, ánh mắt không hề khách sáo, cầm hất sang một bên: "Nhuờng đường một chút."

Hứa Thấm tránh ra, Tống Diệm nghiêng người đi vào phòng đóng cửa lại, để cô đứng ngoài hành lang.

Ánh nắng trùng hợp thả vài giọt vàng óng ánh lên ngọn cây bạch qua nơi góc sân. Hứa Thấm nhìn lá trên ngọn cây, nghĩ lại thái độ xa cách của anh khi nãy thật sự khác hẳn lúc ở nhà cô. Nếu cảm xúc trong mắt cô thoáng qua vẻ hối hận và yêu thương thì có lẽ anh sẽ mềm mỏng hơn. Nhưng nếu trong mắt cô là sự do dự và chần chừ thì anh sẽ trở nên lạnh lùng ngay lập tức.

Nhảy bén thật, nhìn rõ mồn một từng ý nghĩ nơi đáy lòng và những tật xấu đã ăn sâu vào cốt tủy cô.

Không lâu sau, cửa phòng bật mở, Tống Diệm đi ra ngoài, mặc áo len, jacket và quần dài, thấy Hứa Thấm vẫn đứng đấy liền hỏi: "Tìm tôi à?"

Chẳng nhẽ lại tìm người khác?

"Vâng." Hứa Thấm chỉ biết gật đầu xác nhận.

"Hôm qua quét dọn nhà giúp cô là công việc thôi. Chúng tôi thi hành nhiệm vụ gây phiền phức cho người dân, dọn dẹp hiện trường là lẽ đương nhiên."

Hứa Thấm không hề ôm ấp ảo tưởng nào: "Em biết."

"Còn có việc gì khác tìm tôi à?"

"Có chứ!"

"Việc gì?"

"Đến cảm ơn anh."

Tống Diệm vạch trần: "Cô còn muốn chơi trò này bao lâu nữa?"

Hứa Thấm điềm nhiên như không: "Đến khi nào anh chấp nhận mới thôi."

Tống Diệm á khẩu.

Chẳng những vẻ mặt Hứa Thấm bình thản, giọng nói cũng lạnh nhạt: "Em không thích nợ ân tình của người khác. Anh đã cứu em nhiều lần, dù sao cũng phải đền đáp."

"Đền đáp thế nào?"

"Em mời anh ăn cơm."

Dường như Tống Diệm đã nhìn thấu chiêu trò của cô, cười khẩy một tiếng. Hứa Thấm vẫn thản nhiên, không hề đỏ mặt.

Tống Diệm không trả lời ngay, lấy thuốc lá từ túi áo jacket, vừa đặt lên môi, Hứa Thấm đã lên tiếng: "Sáng sớm hút thuốc không tốt cho sức khỏe."

Tống Diệm vừa cúi đầu châm thuốc vừa trừng mắt nhìn cô. "Lời khuyên hữu ích của bác sĩ đấy à?"

Tống Diệm trực tiếp bỏ ngoài tai, rít thuốc một lúc rồi thẳng thắn hỏi: "Cô moi đâu ra lịch trực ban của tôi thế?"

"Là anh họ của Tiêu Diệc Kiều tra giúp." Cô thành thật khai báo.

"Ồ!" Anh không nói gì nữa, chỉ lo hút thuốc.

Hứa Thấm đứng chốc lát lại bảo: "Đi ăn đi."

"Không đi." Tống Diệm quay người trở vào phòng. "Cô về đi."

Vừa bước qua ngưỡng cửa, anh lại quay đầu, Hứa Thấm vẫn đứng yên bất động.

"Còn không đi?"

Hứa Thấm lặp lại câu nói cũ: "Em mời anh ăn cơm."

Anh nheo mắt nhìn cô giây lát rồi cười khẩy: "VẬY cô cứ đứng đấy đi."

Lời còn chưa dứt, cửa phòng bên phía đông mở ra, Địch Miểu đeo túi chuẩn bị đi học, vừa ra cửa đã thấy Hứa Thấm đứng đó.

"Bảo sao mới sáng sớm đã nghe tiếng léo nhéo. Chị đến đây làm gì?" Địch Miểu băng qua sân đi đến. "Đã bảo chị đừng có đeo bám anh tôi nữa mà, chị nghe không hiểu sao? Con người chị sao lại đáng ghét như thế chứ?"

Hứa Thấm im lặng, Tống Diệm nhìn cô rồi nhìn Địch Miểu, nhất thời không nói nên lời. Lúc Địch Miểu định nói tiếp thì bị Tống Diệm lên tiếng: "Địch Miểu".

Địch Miểu bất chấp: "Lúc nào cũng vậy, đuổi cũng không chịu đi, lần trước chạy đến, hôm nay lại đến nữa. Sao da mặt chị dày thế?"

Tống Diệm cau mày: "Được rồi, em đi học đi, ở đây ồn ào cái gì?"

Địch Miểu không phục: "Hừ, em đi mách với m..."

Tống Diệm rảo bước lại gần, xách Địch Miểu ra cửa. Địch Miểu định hét ầm lên, nhưng chữ "mẹ" còn chưa kịp thốt ra đã bị Tống Diệm bịt miệng lôi ra ngoài ngõ: "Còn la lối gì nữa hả?" Địch Miểu run run kéo lại áo phao lông vũ, thái độ chỉ tiếc rên sắt không thành thếp: "Anh, em sợ anh mềm lòng thôi. Em lo cho anh chết được. Lần trước, chị ta đến tìm anh, em đã mắng chị ta rồi, không ngờ vẫn còn dám đến nữa, cứ như keo 502 vậy."

Sắc mặt Tống Diệm thay đổi: "Được rồi, biết rồi, đi học đi."

Địch Miểu vẫn không chịu thôi, định trở vào nhà: "Anh là đàn ông, không thể mất mặt, em giúp anh mắng chị ta..."

Tống Diệm nắm lấy cổ áo Địch Miểu, lôi trở lại: "Làm loạn đủ rồi đấy!"

"Anh, em với anh..." Địch Miểu cự nự.

Tống Diệm lạnh giọng; "Có đi không?"

Địch Miểu giận dỗi phòng má.

"Một, hai, ba..."

Anh vừa vung tay lên, Địch Miểu đã che đầu chạy đi nhanh như chớp, còn gọi với về phía sau: "Dù sao buổi tối em cũng sẽ trở về?"

Tống Diệm nhìn bóng dáng Địch Miểu biến mất ở khúc cua, bức tường tứ hợp viện đỏ thắm lặng yên nằm dưới bầu trời thu xanh thắm. Gương mặt âm trầm, anh rít sâu một hơi thuốc rồi vút xuống chân, nghiền nát, quay đầu bước lên bậc thềm vào cổng.

Hứa Thấm đứng dưới khung cửa sơn son, ngược đôi mắt đen láy lên nhìn anh.

Tống Diệm bước qua cửa, không buồn nhìn cô: "Cô đi đi!"

Hứa Thấm vẫn lặp lại câu kia; "Em mời anh ăn cơm."

Tống Diệm đi xuống bậc thềm, không hề ngoảnh lại: "Không ăn."

"Được, vậy anh mời em ăn cơm đi." Cô giở trò ngang ngược.

Bước chân Tống Diệm khựng lại, mày nhíu chặt, quay đầu với vẻ vô cùng khó tin: "Cô nói tôi cần cầu cạnh gì cô đây?"

"Hôm qua, em đã giúp đội của các anh. Anh làm Đội trưởng, không nên đại diện cảm ơn em sao? Nhưng em đợi ở nhà cả ngày cũng chẳng thấy lẵng hoa, giỏ trái cây hay bằng khen gì cả, ngay cả một cuộc gọi cảm ơn cũng không có. Em cảm thấy làm công dân tốt thật uổng phí. Tại sao lính cứu hỏa bọn anh lại như thế chứ?"

Lúc cô nói lời này, sắc mặt lạnh nhạt đến lạ, điệu bộ đầy lý lẽ, như thể nếu Tống Diệm cự tuyệt, anh sẽ là kẻ thất trách, không tôn trọng công dân tuân thủ luật pháp kỷ cương, không coi công dân hết lòng giúp đỡ cộng đồng ra gì vậy.

Cầm Tống Diệm bạnh ra, anh nhìn xoáy vào cô chốc lát mới gọi: "Hứa Thấm."

"Hả?"

"Cô thế này, người xung quanh cô có biết không?"

Hứa Thấm rử mắt nghĩ ngợi rồi lại nhìn anh, thật thà hỏi: "Thế này là thế nào?"

Tống Diệm nghẹn lời, dường như anh cũng bó tay hết cách, cuối cùng gật đầu: "Được, cô là bà nội tôi."

Nói xong, anh liền đi ra ngoài, Hứa Thấm bỏ hai tay vào túi áo khoác, thong thả đuổi theo.

Thời điểm đi ra con đường lớn của phố Ngũ Phương, ánh nắng đã từ mái hiên phía đông soi sáng mặt đường lát đá xanh. Những nhân viên văn phòng dậy sớm đã không còn bóng dáng, chỉ còn công nhân và nhân viên giao hàng qua lại. Các hàng quán cũng lần lượt mở cửa.

Bà chủ cửa hàng hương liệu đẩy cánh cửa ra, từng hạt bụi li ti bay lượn trong ánh nắng thu. Bà quay đầu lại, nhìn thấy Tống Diệm bèn chào hỏi: "Tiểu Tống, hôm nay nghỉ à?"

Tống Diệm cười đáp: "Vâng."

Người nơi đây đều là hàng xóm láng giềng lâu năm, gặp ai Tống Diệm cũng cất lời hỏi han, trả lời từng người một. Hứa Thấm liếc sang anh, nụ cười anh cởi mở, đôi mắt cong cong, rạng rỡ như ánh mặt trời. Cô chợt nhớ đến, lần cuối cùng thấy anh cười như vậy đã lâu nhiều năm về trước rồi. Mà giờ khắc này, nụ cười ấy không dành cho cô.

Bà chủ còn đang trò chuyện về việc nhà: "Tiểu Tống à, nhà thím ướp cá khô đấy, con bảo Địch Miếu tan học đến nhà thím lấy nhé!"

"Cảm ơn thím Trương."

Bà chủ cười tí mắt: "Đùng khách sáo..." Rồi thoáng nhìn sang bên cạnh anh, ngó nghiêng, "Ồ, đây là Mạnh Thấm sao?"

Hứa Thấm sửa lại: "Hứa Thấm, họ Hứa ạ."

"Ồ." Thím Trương không để ý lắm, trái lại khá tò mò khi vừa sáng ra đã thấy hai người đi cùng nhau. Nhưng thím không hỏi gì thêm, quay sang mở cửa tiệm.

Năm đó, họ cũng thường cùng nhau ra vào phố Ngũ Phương, anh luôn khoác vai cô hoặc nắm tay cô chứ không như bây giờ, khoảng cách giữa họ có thể cho người đi đường xen giữa, khiến người lạ không thể nào nghĩ họ quen biết nhau.

Hai người không ai nói gì, không biết đối phương liệu có đang nhớ về năm xưa hay không, vẫn là con đường ấy, vẫn là nhóm người kia, vậy mà hai đứa bé ngày xưa luôn dựa sát vào nhau, giờ đã từng người lạng lẽ cất bước.

Ngay cả Tống Diệm cũng trầm mặc đến lạ. Tới quán bán đồ ăn sáng, anh dừng lại, quay đầu hỏi Hứa Thấm: "Cô ăn gì?"

"Tào phớ, mì dầu đỏ." Là món đặc sản của quán này. Trước đây, anh và cô thường ăn.

Tống Diệm sững người, mãi sau mới hoàn hồn, nói với ông chủ: "Mỗi thứ hai phần, thêm một xứng xíu mại hấp."

Anh quay người định vào trong thì Hứa Thấm gọi thêm: "Thêm bánh rán mè, bánh quẩy và sữa đậu nành."

Tống Diệm khựng lại, nghiêng đầu nhìn cô, có vẻ nghi ngờ sức ăn của Hứa Thấm nhưng không nói gì, quay đầu lại nhìn ông chủ: "Bánh rán mè, bánh quẩy và sữa đậu nành nữa."

Quán ăn rất đơn sơ, vách tường, sàn nhà đều làm bằng gỗ, còn vung đầy dầu mỡ, trông có phần mất vệ sinh. Trần nhà rất thấp, không cao hơn Tống Diệm là bao. Hai người vừa mới ngồi xuống thì nhân viên cửa hàng đã bưng hai bát tào phớ đến, bên trên rưới một lớp nước rau kim châm đầy ắp.

Năm ấy, lần đầu tiên Tống Diệm đưa Hứa Thấm đến đây ăn tào phớ, cô đã trợn tròn mắt: "Nước sền sệt này là gì thế? Tào phớ phải cho nước

đường chứ, cái này làm sao ăn?"

Tống Diệm nhướng mày: "Tàu phớ bỏ nước đường á? Đầu óc có vấn đề rồi."

Hai người cứ thế cãi cọ vì việc tào phớ nên ăn ngọt hay ăn mặn cả tuần. Cuối cùng, Hứa Thấm chấp nhận ăn tào phớ mặn. Dù sao mặn hay ngọt đều có vị ngon riêng của nó.

Tống Diệm không nói nhiều, cúi đầu nhanh chóng giải quyết tào phớ. Khi bát của Hứa Thấm còn hơn phân nửa, mì dầu đỏ đã bưng lên.

Dù bát in hoa bị mẻ, đũa gỗ đã tróc sơn, nhưng nhìn sợi mì tinh tế trong bát được tưới dầu đỏ đỏ lại khiến người ta trào nước miếng.

Tống Diệm cầm đũa lên ăn ngon lành, Hứa Thấm cũng gấp mì ăn, một lát sau bỗng nói: "Lạ quá!"

Tống Diệm lơ đãng hỏi cho có lệ: "Sao thế?"

"Mùi vị vẫn vậy." Hứa Thấm vui vẻ đáp. "Có rất nhiều quán làm ăn, buôn bán vẫn tốt nhưng mùi vị và chất lượng lại đi xuống. Thế mà quán này thì không, vẫn ngon y như trước."

Tống Diệm không tiếp lời, cầm cúi ăn. Từ lúc vào quán đến giờ, anh rất kiệm lời. Trái lại, nhân viên phục vụ loay hoay bên cạnh, nghe thấy cô nói liền chen miệng: "Đều là hàng xóm với nhau, sao lại lừa người ta được?"

Một vị khách khác tán thành: "Người ở phố Ngũ Phương chúng tôi thành thật, buôn bán đều có tâm."

Người trong quán thi nhau trò chuyện. Tống Diệm nhanh chóng ăn hết bát mì, rồi tiếp tục xử lý xíu mại hấp. Xong xuôi, anh lau miệng nhìn Hứa

Thấm. Trước mặt cô còn nửa bát tào phớ, nửa bát mì, một phần bánh mè rán, một phần bánh quây và sữa đậu nành.

Bát mì dở dang kia được cô thêm một thìa sa tế. Nhiều năm trước, cô cũng ngồi vị trí này, múc một thìa sa tế bỏ vào bát, anh tặc lưỡi: "Bỏ nhiều vậy?"

Cô còn chê không đủ, cầm đũa gắp thêm một đồng ớt nếm thử, miệng xuýt xoa: "Thơm thật!"

Cô ăn hết miếng này đến miếng khác một cách ngon lành. Người Mạnh gia đều không ăn cay. Chỉ khi đi ăn với anh, cô mới được buông thả theo ý mình. Anh thấy vậy, nhếch môi cười khẩy khinh thường.

Cô lại gắp một miếng ớt đưa đến miệng anh: "Anh ăn thử đi, ngon lắm!"

Tống Diệm lắc đầu: "Anh đâu có bệnh, tự ngược mình."

Hứa Thấm dụ dỗ: "Anh ăn nó, em sẽ hôn anh."

Tống Diệm không nói hai lời, lập tức nuốt miếng ớt kia.

Hoàn hồn trở lại, cô bé năm xưa đã trở thành người phụ nữ trước mắt, chiếc bàn trước mặt dường như chưa hề thay đổi, chỉ bị phủ một lớp màu thời gian. Chiếc ghế đang ngồi cũng lỏng lẻo, lung lay như muốn sập.

Hứa Thấm vẫn từ tốn ăn mì, một lọn tóc trượt xuống từ bờ vai, cô giơ tay lên vén nó ra sau tai, vành tai trắng hồng hiện rõ trước mặt anh. Tống Diệm lẳng lặng nhìn nó. Lọn tóc kia như cố ý phá rối, vừa mới vén vào lại rơi xuống lần nữa. Hứa Thấm chậm rãi đặt đũa xuống, hai tay vuốt tóc ra sau gáy, cầm sợi dây chun buộc lại, để lộ cần cổ thon dài, mịn màng. Tống Diệm vô thức cắn môi dưới. Ngược lại, cô vẫn tự nhiên tiếp tục ăn mì với phong thái ung dung.

"Nhanh lên đi!" Cuối cùng, Tống Diễm không kiên nhẫn thúc giục.

Hứa Thấm vẫn gắp mì đưa vào miệng, ngốn ngấu làm bên má phình lên tròn tròn, đôi môi đỏ đỏ cũng chu ra.

Tống Diễm bất giác nhăn mày, mi tâm bị ép lại thành một rãnh sâu, hồi lâu mới giãn ra. Ánh mắt anh liếc nhìn về phía khác, khóe môi khinh thường nhếch lên: "Hứa Thấm, từng này tuổi rồi, không thích hợp giả nai đâu, biết không?"

"Hả?" Hứa Thấm ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt đen lay láy, ánh mắt ngây ngô thật thà. "Sao thế?"

Tống Diễm ghen hống. Anh không nói một lời, đứng dậy đá chiếc ghế, đi ra ngoài hút thuốc. Hút được nửa chùng, anh quay lại, lạnh lùng nhìn cô gái trong quán.

Toàn là chiêu trò. Mẹ kiếp, toàn là chiêu trò cả thôi!

Chương 21

Hút hết điều thuốc, Tống Diệm quay lại nhìn vào quán. Hứa Thấm đã ăn xong bát mì dầu đỏ và bánh rán mè, đang ăn bánh quẩy và sữa đậu nành. Cô học theo cách ăn của người dân bản xứ, nhúng từng miếng quẩy vào sữa đậu nành, rồi cầm thìa múc đoạn bánh chưa nhũn lên, cho vào miệng. Bánh quẩy một mặt giòn một mặt mềm thấm đầy sữa đậu nành thơm ngậy. Ăn xong, cô khẽ liếm môi tựa như rất hài lòng với hương vị này, rồi tiếp tục cầm đũa gắp một miếng quẩy khác, nhúng vào bát sữa đậu nành.

Mái tóc buộc hờ, áo khoác màu xám, quần jeans, boots cổ ngắn, phối hợp với chiếc túi nho nhỏ, cô như hòa mình vào không gian nơi đây, không khác gì mấy cô gái khác. Ngoại trừ xinh hơn một chút, vẻ mặt và thái độ lạnh nhạt hơn một chút, cùng nét điềm tĩnh ung dung khó thể bắt chước ấy.

Dường như Hứa Thấm cũng cảm nhận được ánh mắt của Tống Diệm, cô ngược lên nhìn về phía anh. Nhưng ánh mắt chưa kịp giao nhau, anh đã vội vã quay đi, nhìn sang con phố người qua kẻ lại, đông đúc hối hả.

Tống Diệm châm điều thuốc thứ hai.

Kể từ khi gặp lại Hứa Thấm, anh chưa hề ngăm nhìn khuôn mặt cô từ khoảng cách gần như thế, ánh mắt cũng chưa hề dừng lại lâu bao giờ.

Nhưng bóng hình cô vẫn luôn rõ ràng trong đầu anh. Cô của hiện tại không quá khác so với năm xưa, chỉ bớt đi vẻ non nớt trẻ con và làn da trắng hơn trước. Mũi vẫn cao thon, mắt vẫn đen láy, chỉ là càng thờ ơ và lạnh nhạt, không nhìn ra chút cảm xúc.

Tống Diệm biết rõ Hứa Thấm rất đẹp. Nhưng năm đó, anh ửng cô không phải vì điều này.

Ngày tựu trường, cả lớp túm năm tụm ba trò chuyện với nhau, ngoài hành lang, vài nhóm học sinh đuổi bắt nô đùa. Tống Diệm cười đùa với bạn hàng sau cùng. Vào một khoảnh khắc bất chợt nào đó, anh vô tình nhìn ra cửa sổ, bắt gặp một nữ sinh lẻ loi đi qua. Cô ôm cặp, cúi đầu đi rất chậm. Anh không thấy rõ mặt cô, chỉ cảm thấy bóng dáng gầy gò của cô lạc lõng, bơ vơ đến lạ.

Có cậu bạn nói chuyện với anh, anh trả lời cậu ta, đến khi quay lại thì cô gái kia đã mất hút.

Anh tiếp tục đùa giỡn với đám bạn. Bất chợt, có cô nhóc đối diện hất cằm về phía sau anh, nói: "Ôi dào, cậu cản đường bạn học mới rồi."

Khi ấy, Tống Diệm đang ngồi trên bàn, chân gác qua một chiếc bàn khác, ngăn mất lối đi. Anh vừa nói chuyện với bạn vừa nhảy xuống tránh đường.

Cô gái ôm cặp kia sượt qua lồng ngực anh giữa lối đi chật hẹp.

Anh nhận ra cô, câu chuyện đang dở dang bị bỏ ngỏ, ánh mắt chỉ dõi theo cô. Cô thấp hơn anh một cái đầu, lại gầy nhom, chỉ nhìn thấy mái tóc dài màu nâu và ngón tay ôm chặt cặp sách hết như ôm lấy chính mình, bóng lưng vô cùng yếu ớt.

Tại giây phút không hề báo trước ấy, anh đột nhiên muốn bảo vệ cô, nhưng không ngờ lại nhảy vào bẫy. Cô nào cần anh bảo vệ chứ!

Tống Diệm hút được nửa điếu thuốc thì điện thoại đổ chuông, hình ảnh con phố Ngũ Phương nhiều năm về trước quay trở về hiện tại.

Là Địch Miếu. Tống Diệm vô thức cau mày. Theo lý, giờ này con bé phải đến trường chuẩn bị vào học rồi mới đúng.

"A lô?"

"Anh!" Đầu bên kia truyền đến tiếng gọi gấp rút, mang theo sự nghẹn ngào, nói không mạch lạc, pha lẫn với giọng đàn ông mắng chửi.

Tống Diêm lấy điều thuốc ra khỏi miệng: "Em nói cho rõ xem xảy ra chuyện gì?"

"Em..." Địch Miểu ngập ngừng. "Anh, em ở đồn công an, mau đến cứu em đi, tuyệt đối đừng để bố mẹ em biết."

Địch Miểu chỉ bảo anh mau đến, không nói thêm gì khác. Tống Diêm hỏi địa chỉ đồn công an rồi nhanh chóng cúp máy. "Chờ ở đây, anh lập tức đến ngay."

Anh buông điện thoại, dập tắt điều thuốc, đi trả tiền rồi quay lại trước bàn. Trùng hợp Hứa Thấm cũng vừa ăn xong. Tống Diêm bỏ tay vào túi, sai chân ngồi xuống ghế: "Ăn xong rồi hả?"

Hứa Thấm gật đầu.

"VẬY ĐI THÔI."

"Anh định đi đâu?" Khi này, cô thấy anh nghe điện thoại.

"Làm chút việc."

"Việc gì?"

"Địch Miểu bị bắt vào đồn."

Hứa Thấm thoáng nhú mày, nhất thời không nghĩ ra một cô học sinh có thể chọc phải chuyện phiền phức gì mà bị bắt vào đấy.

Tống Diêm nhìn ra thắc mắc của cô, liền trả lời: "Có thể là đụng xe, hoặc là xô xát, cãi nhau với người ta. Tính cách con bé ngang bướng, không chịu thua ai, nhiều khi bị đánh không chừng."

"Tôi đi trước đây." Tống Diệm đứng dậy rời đi.

Hứa Thấm cũng đứng dậy đi theo: "Để em đưa anh đi."

Tống Diệm quay lại nhìn cô. Hứa Thấm tìm lý do: "Đang giờ cao điểm, không gọi được xe đâu. Địch Miểu chờ ở đồn công an chắc sốt ruột lắm."

"Cảm ơn." Tống Diệm không khách sáo, xem ra thật sự nóng lòng.

Lần trước, xe Hứa Thấm bị ngập hỏng mất, Mạnh Hoài Căn mua cho cô chiếc BMW màu trắng khác, giống hệt với chiếc trước, ngay cả nội thất trong xe cũng y hệt.

Xe mới mua chưa được bao lâu, ghế còn chất đầy túi khử mùi carbon. Hứa Thấm ngồi vào ghế tài xế, ôm hết đồng túi khử mùi ném ra hàng ghế sau. Tống Diệm ngồi vào xe, lúc thắt dây an toàn phát hiện ra màng nilon còn chưa xé, thuận miệng hỏi: "Đổi chiếc xe giống hệt à?"

Hứa Thấm vặn khóa khởi động xe, ngờ nghếch hỏi lại: "Anh từng thấy chiếc trước của em à?"

Tống Diệm kéo phắt dây an toàn cài lại, một tiếng "cụp" vang lên.

Hứa Thấm nói xong câu đó mới phát hiện mình sai rồi, lập tức chuyển lời: "À em nhầm, hôm đó trời mưa, anh đã thấy xe em rồi."

Tống Diệm "Ừ" một tiếng băng quơ, trông có vẻ hơi bất an.

Hứa Thấm tưởng anh đang lo lắng cho Địch Miểu: "Đồn công an nào?"

"Lục Diệp Đàn."

Hứa Thấm thầm tính toán, còn chưa kịp nói gì đã nghe Tống Diệm nói: "Không cần cô giúp đỡ, cũng đừng phí công tìm ai nhờ vả."

Hứa Thấm sửng sốt, lặng thinh.

Nhưng anh không quên nói tiếng cảm ơn.

Đối với cô, cuộc sống đơn giản và nhẹ nhàng là chuyện tốt. Anh không có quyền lấn tư cách tước đoạt, nhưng cũng không thể nhờ vả hay hưởng thụ như lẽ đương nhiên.

Hứa Thấm đạp ga, chiếc xe mau chóng lao ra khỏi tầng hầm. Đây là khu thương mại, vào giờ cao điểm buổi sáng, đường từ tây sang đông thì chật kín, nhưng từ đông sang tây thì thông thoáng.

Bên kia đường, xe nối thành hàng dài như bãi đỗ, còn phía bên Hứa Thấm lại có thể lao đi băng băng.

Cô nhìn gương chiếu hậu ngoài cửa sổ quan sát tình hình giao thông, rồi nhìn sang kính chiếu hậu bên trong, vừa khéo phản chiếu góc mặt Tống Diệm. Anh hơi nhăn mày nhìn ra ngoài, sắc mặt có phần nghiêm nghị.

Cô hỏi: "Bây giờ, Địch Miểu học ở đâu?"

Tống Diệm không quay đầu lại: "Đại học A."

Hứa Thấm ngạc nhiên: "Thành tích em ấy tốt vậy à? Em nhớ trước đây, em ấy rất ham chơi, không chịu học hành."

Tống Diệm thở dài: "Nhưng nó rất thông minh."

"Sao lại thở dài?"

Tống Diệm quay đầu về phía cô: "Nó đạt được thành công dễ dàng hơn người khác, thường xuyên như vậy nên không biết sợ cái gọi là luật lệ

nữa. Huống chi, người quá tự tin vào năng lực của mình cũng dễ dàng lợi dụng và trêu đùa người khác, làm ra chuyện vượt giới hạn."

Hứa Thấm nghiên ngẫm hai câu này, chợt nói: "Anh rất thích hợp làm phụ huynh."

Không mất nhiều thời gian, họ đã đến đồn công an Lục Diệp Đoàn. Địch Miếu đang ngồi gục đầu bên trong, vừa thấy Tống Diệm liền bật dậy: "Anh!"

Anh cảnh sát đang lấy lời khai ngồi trước mặt cô, vốn định bảo cô ngồi xuống, nhưng vì còn trẻ tuổi, tính tình cũng hiền lành nên không chấp nhất với con gái.

Hứa Thấm đi sau Tống Diệm, bất ngờ phát hiện ra cô gái ngồi bên cạnh Địch Miếu rất quen. Là Diệp Tử, tiếp viên trong câu lạc bộ Vịnh Lưu tùng ngồi kế bên Mạnh Yến Thần.

Thấy Địch Miếu vẫn an toàn, Tống Diệm thoáng yên lòng, sai bước đến: "Xảy ra chuyện gì? Không đánh nhau với người ta chứ?"

Nói xong, anh liếc sang Diệp Tử, thấy cặp sách của Địch Miếu đặt bên cạnh cô ta, hiển nhiên là hai người họ đi chung rồi.

"Em đánh nhau gì chứ..." Địch Miếu có vẻ lo lắng, vừa định nói gì đó lại thấy Hứa Thấm đứng phía sau anh, liền mất hứng: "Sao cô cũng đi theo..."

Tống Diệm khó chịu ngắt lời: "Địch Miếu, em nên xác định lại bây giờ mình đang ở đâu đi, còn muốn dờ chừng phải không?"

Địch Miểu trừng mắt nhìn Hứa Thấm hằm hừ, ra vẻ tạm thời không so đo với cô, nhưng điệu bộ vẫn không phục.

Anh cảnh sát hỏi: "Anh là anh trai cô ấy à?"

Tống Diệm trả lời: "Vâng, con bé đã gây họa gì vậy?"

"Bán hàng giả, người bị lừa vừa mới rời đi."

Tống Diệm chau mày, khó tin: "Bán hàng giả? Nó chỉ mới là sinh viên..." Anh quay ngoắt lại nhìn Địch Miểu, sắc mặt và giọng nói đều trở nên nghiêm khắc. "Xảy ra chuyện gì?"

Địch Miểu sợ anh nên không dám nói, quanh co hồi lâu mới giậm chân, nắm lấy tay áo anh: "Anh, anh nghe em nói đã. Em ở trường buôn bán kiếm thêm, bị người ta lừa. Em cũng không biết mà."

"Đừng nói dối." Anh cảnh sát cầm một túi lớn đặt lên bàn. "Cô thật không biết những thứ này là đồ giả sao? Là sinh viên mà còn làm chuyện sai trái như vậy. Vấn đề nhân hiệu vô cùng nghiêm trọng, thầy cô không dạy hai cô sao?" Nói rồi, anh ta thở dài. "Được học cao, hiểu pháp luật mà vẫn phạm luật. Những người thông minh như các cô nếu đi sai đường, sau này sẽ trở thành tai họa cho xã hội đấy."

Tống Diệm nhìn đồng mỹ phẩm và túi xách kia, chút lo lắng cuối cùng trong mắt biến mất sạch. Địch Miểu thầm biết không ổn sợ đến mức rụt tay lại.

Hứa Thấm nhìn đủ loại kem lót, phấn, son môi hiệu Dior, Armani trong túi, e rằng Tống Diệm biết chắc Địch Miểu đang nói dối rồi.

Hiển nhiên Diệp Tử điềm tĩnh hơn Địch Miểu nhiều, vẫn thản nhiên ngồi đấy, nghe Địch Miểu giải thích cũng không phản ứng, ngược lại dáng vẻ có phần không kiên nhẫn và khinh thường. Cô ta cầm điện thoại định gọi

đi, song ngẩng đầu thấy Hứa Thấm đang nhìn mình thì thoáng kinh ngạc. Cô ta cũng nhận ra Hứa Thấm, lập tức ngồi yên trở lại.

Địch Miểu vẫn đang xin xỏ anh cảnh sát: "Em thật sự không biết mà, làm sao em biết đây là hàng giả chứ! Bạn bè của em đều làm thêm kiếm tiền kiểu này, sao chỉ bắt mỗi mình em? Sinh viên nghèo như em đâu có tiền dùng mấy thứ hàng hiệu này, sao mà biết phân biệt?"

Dường như anh cảnh sát đã bị thuyết phục phần nào. Địch Miểu quay sang lôi kéo Tống Diệm: "Anh, anh nói giúp em đi..." Thấy sắc mặt Tống Diệm sa sầm lại không phục: "Anh làm gì vậy?"

Ánh mắt Tống Diệm đanh lại: "Còn cảm thấy oan ức hả?" Anh cầm lấy thỏi son gặng hỏi: "Cái này em bán bao nhiêu?"

Địch Miểu co rúm lại, nói lí nhí.

Tống Diệm gắt giọng: "Nói to lên!"

Địch Miểu run run, khe khẽ đáp: "Mua vào năm mươi, bán ra ba trăm."

"Giá thật của mấy món đồ này..." Tống Diệm ngừng lại quay đầu hỏi Hứa Thấm. "... Giá thật bao nhiêu?"

Hứa Thấm bị điểm danh, thoáng thảng thốt mới đáp: "Hơn sáu trăm."

Tống Diệm hỏi Địch Miểu: "Làm thêm? Đầu óc em bị lú hay sao mà không biết mình bán hàng giả? Đến bây giờ còn không nhận lỗi, tưởng giờ trò khôn vặt là có thể thoái thác trách nhiệm sao? Tưởng cảnh sát bị ngu à?"

Anh cảnh sát nhân dân ngó người chốc lát rồi vội gật đầu đồng ý.

Địch Miếu tức sấp diên lên: "Anh đừng có châm dầu vào lửa được không? Em tìm anh đến cứu em mà!"

Tống Diệm quát lên: "Mẹ kiếp, anh tưởng em bị người ta đánh, không ngờ em mới đáng ăn đòn. Bản thân gây ra họa thì tự mình dùng đầu óc giải quyết đi."

"Em giải quyết thế nào được?" Địch Miếu cũng cuống lên.

Tống Diệm nói thẳng vào trọng điểm: "Người cung cấp hàng cho em là ai?"

Địch Miếu im bật.

Anh cảnh sát gõ cây bút trong tay: "Tôi hỏi rồi, cô ấy bảo không có cách nào liên lạc. Đối phương đến thẳng ký túc xá tìm cô ấy. Tôi muốn tìm bạn cùng phòng với cô ấy chứng thực thì cô ấy sống chết không chịu nói mình ở trường nào."

Địch Miếu khóc nức nở: "Anh cảnh sát ơi, anh giơ cao đánh khê cho em đi! Em còn là sinh viên mà. Anh tìm đến trường em thì em khỏi đi học nữa rồi."

Giọng anh cảnh sát hòa hoãn: "Bây giờ mới biết sai sao?"

Tống Diệm lạnh lùng nhìn Địch Miếu, lại lướt mắt sang Diệp Tử. Diệp Tử bắt gặp ánh mắt sâu xa của anh, nhanh chóng quay đi nơi khác.

Địch Miếu không nhìn Tống Diệm, tiếp tục xin xỏ anh cảnh sát, giọng đáng thương: "Em thật sự không biết liên lạc với chị kia thế nào. Nếu lần sau chị ấy đến tìm, em sẽ giữ chị ấy lại rồi gọi 110 có được không?" Điệp bộ như sắp khóc: "Anh cũng thấy anh em rồi đấy, em cam đoan trở về sẽ tự kiểm điểm, sửa đổi mà."

Anh cảnh sát khá do dự và khó xử, gõ gõ bút: "Trường hợp của cô là do người bị lừa đến báo án. Theo nguyên tắc, chúng tôi phải báo cho trường của cô."

Địch Miếu nhào người lên bàn nức nở: "Em sẽ bị kỷ luật, ghi học bạ đấy! Anh cảnh sát, em van anh."

Anh cảnh sát chần chừ hỏi: "Cô thật sự không biết sao?"

Địch Miếu lắc đầu quày quặt, giơ tay lên thề thốt: "Em thật sự không biết."

Anh cảnh sát chần chừ chốc lát rồi thở dài, có vẻ đã tin Địch Miếu.

Lúc này, Tống Diệm bỗng lên tiếng: "Địch Miếu, anh hỏi em một lần nữa, người cung cấp hàng cho em là ai?"

Địch Miếu giật mình quay đầu lại, ánh mắt hoang mang, nói nhỏ: "Em không biết thật."

Tống Diệm nói với anh cảnh sát: "Báo cho trường học đi."

Địch Miếu và Diệp Tử đồng thời kinh hãi.

Ngay cả anh cảnh sát cũng dẫn đo một lúc mới hỏi: "Trường nào?"

Vẻ mặt Địch Miếu tuyệt vọng, Tống Diệm vừa toan cất lời thì Hứa Thấm gọi: "Tống Diệm!"

Chương 22

Tống Diệm đứng cuối hành lang hút thuốc, Hứa Thấm ở bên cạnh nhắc nhở: "Bị kỷ luật không phải hình phạt nhẹ nhàng, anh thật sự muốn báo cho trường con bé sao?"

Tống Diệm đưa ngón tay gõ tàn thuốc, không nói câu nào.

Hứa Thấm đoán: "Anh định dọa em ấy, để em ấy khai ra chủ mưu là Diệp Tử kia, đúng không?"

Tống Diệm nhìn Hứa Thấm: "Cô nhận ra à?"

"Ừm, cảm thấy cô ta là lạ."

"Tôi hy vọng Dịch Miếu khai báo chuyện này rõ ràng, đặt một dấu chấm hết. Nếu là trách nhiệm của nó, nó không trốn thoát được. Nhưng nếu là tội lỗi của người khác, tôi sẽ không để nó gánh thay."

Hứa Thấm hiểu rõ ý anh. Con người anh hết sức chính trực, nhưng cũng vô cùng bao che: "Anh nghĩ những điều này cũng vô dụng thôi, Dịch Miếu không chịu tố giác cô ta."

"Chắc hẳn còn trông cậy qua cửa ải lần này sẽ làm tiếp đây mà." Tống Diệm chế giễu. "Nếu thực sự nghĩ như vậy, bị trường học kiểm điểm là còn nhẹ... Mà cô cũng thấy dáng vẻ của nó rồi đấy, tự cho là thông minh, không biết hối cải, câu kéo nhằm khiến cảnh sát mù lòng, đúng là thiếu dạy dỗ."

Hứa Thấm góp ý: "Nếu anh là bố mẹ em ấy, mặc em ấy bị nhà trường đuổi học cũng không sao. Nhưng bên phía cậu mợ anh..."

Tống Diệm nhăn mày, có vẻ khá nan giải.

Cậu mợ đều là người ngay thẳng, lương thiện, xảy ra chuyện này, nhất định sẽ dạy dỗ Địch Miểu. Nhưng dù gì con bé đã trưởng thành, không quản được. Và lại, chuyện này liên quan đến học hành, thân làm cha mẹ, ai cũng sợ lý lịch con cái có vết nhơ, nhất định sẽ gạt qua một bên.

Hứa Thấm ngược mắt nhìn anh: "Để em nói chuyện với Địch Miểu đã. Anh cứ tiếp tục bảo cảnh sát gây áp lực ép Diệp Tử khai. Khi này, em thấy cô ta định liên lạc với ai đấy nhưng còn do dự. Hôm nay bất kể thế nào cũng phải nghĩ ra cách tách hai người họ ra."

Một khi ở phe đối lập, quan hệ hợp tác giữa Địch Miểu và Diệp Tử sẽ tự động tan rã.

Tống Diệm nhìn cô hồi lâu, bỗng cười hỏi: "Hai chúng ta đóng một vai mặt đỏ, một vai mặt trắng à?"

Trở vào văn phòng, Địch Miểu cảnh giác quan sát Tống Diệm.

Hứa Thấm gọi: "Địch Miểu, em đi ra ngoài này một lát."

Tuy Địch Miểu không thích Hứa Thấm, nhưng nể mặt khi này cô đã đỡ lời giúp mình nên mới chịu theo cô ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn ba người, Diệp Tử cúi đầu không nhìn Tống Diệm. Tống Diệm cũng phớt lờ cô ta, quay sang nói với anh cảnh sát: "Cô này đi cùng với Địch Miểu nhà tôi à?"

"Phải, đi chung với nhau."

"Trách nhiệm chủ yếu và thứ yếu phân rõ chưa?"

Diệp Tử cắn chặt môi.

Anh cảnh sát ngại ngần: "Còn chưa..."

"Chưa hỏi sao?"

"Hỏi rồi, cô ta không chịu khai."

Tống Diệm không nhiều lời, quay đầu hỏi Diệp Tử: "Cô là người cung cấp hàng cho Địch Miểu à?"

Diệp Tử nắm chặt điện thoại di động, không lên tiếng.

Tống Diệm không phí thời gian với cô ta, nói với anh cảnh sát: "Địch Miểu phạm lỗi, chúng tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm. Nhưng cô này không thể gian dối thoái thác được. Nếu Địch Miểu rủ rê cô ta, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm. Nhưng nếu cô ta lôi kéo Địch Miểu, chúng tôi nhất định sẽ truy cứu đến cùng. Hiện giờ cô ta chỉ có một mình, không thể ỷ đông ức hiếp cô ta được. Phiền anh báo cho người thân của cô ta, nếu vẫn không chịu khai vậy thì gọi giáo viên của cô ta đến. Tôi biết cô ta học trường nào, tra được ngành không khó."

Lúc nói những lời này, Tống Diệm không hề nhìn Diệp Tử lấy một lần. Cô ta chỉ cúi đầu, ngón tay như muốn siết vỡ điện thoại.

Ngoài cửa, Địch Miểu nghe thấy thế, vừa sợ vừa ngượng, mặt lúc đỏ lúc trắng. Một mặt cảm tức Tống Diệm nghiêm khắc đòi tìm hiểu cặn kẽ, một mặt lại biết anh thật sự thương mình.

Hứa Thấm ra hiệu cho Địch Miểu đi theo mình đến cuối hành lang. Cô quay đầu lại, bỏ hai tay vào túi: "Em cũng nghe thấy lời anh em nói rồi chứ?"

Địch Miểu quay đi, không nhìn Hứa Thấm.

Hứa Thấm hỏi: "Biết tội của mình chưa?"

Vốn trong lòng Địch Miểu đang rối ren, thấy Hứa Thấm lên mặt dạy đời thì càng bực bội: "Đừng tưởng khi này chị nói giúp tôi tôi sẽ nể mặt chị. Bớt đóng vai người tốt với tôi đi. Chuyện của tôi không cần chị quan tâm."

Nói xong định bỏ đi, Hứa Thấm đột ngột nắm lấy tay Địch Miểu lôi lại. Địch Miểu lão đảo suýt ngã, người đụng vào tường, khó tin nhìn Hứa Thấm. Vừa định nổi nóng thì Hứa Thấm đã lạnh nhạt cất lời: "Địch Miểu, không có tư cách thì đừng ngang ngược."

Địch Miểu nổi cơn tam bành, sẵn đến: "Chị thì có tư cách gì..."

"Hiện tại, chị có thể giúp em ra khỏi đây chỉ bằng một câu nói, và cũng có thể khiến em bị giam ở đây chỉ bằng một câu nói. Em tin không?" Hứa Thấm hỏi.

Địch Miểu á khẩu.

Hứa Thấm biết cá tính cô nàng, đi thẳng vào vấn đề: "Cảm thấy mình hay lắm, đúng không? Chút khôn vặt này của em đã là gì? Hôm nay, em phạm lỗi nhỏ, anh em còn có thể nộp tiền phạt cứu em. Nhưng hôm khác, em hai người ta dùng mỹ phẩm giả bị dị ứng, kiện em ngồi tù, bố mẹ em có quỳ lạy cũng vô dụng."

Địch Miểu run run: "Những thứ kia tuy không phải đồ hiệu nhưng đều là hàng nghiêm chỉnh..."

"Em còn biện minh với chị à?" Hứa Thấm hỏi vặn.

Địch Miểu cắn răng.

"Nói thật, chị chẳng quan tâm em chút nào đâu. Nhưng em đừng gây phiền phức cho Tống Diễm nữa. Đã lớn rồi thì hãy chịu trách nhiệm với những việc mình làm đi."

Địch Miểu ghen hợm, hồi lâu mới đống lại: "Hứa Thấm, chị thật dối trá!"

Hứa Thấm bình thản: "Việc này chị biết, không cần em nói. Trái lại, em đây, không thấy rõ vị thế của mình. Anh em còn khen em thông minh, chị lại thấy em ngốc hết thuốc chữa."

Địch Miểu sắp cáo tiết lại bị Hứa Thấm ngắt ngang: "Em học trường giỏi, tư chất tốt. Sau này tốt nghiệp, tương lai huy hoàng, có cả đồng tiền chờ em kiếm. Nhưng em xem lại mình đi, lúc đi học không lo học hành đàng hoàng, lãng phí thời gian vào mấy thứ đồ giả này, bị lợi ích nhỏ làm mờ mắt, không ngốc thì là gì?"

Địch Miểu như bị giáng một đòn cánh cáo.

"Đi qua nhận lỗi với anh em đi." Hứa Thấm nhìn về phía khác. "Anh ấy không muốn ép các em vào đường chết đâu. Nhưng nếu em không biết sai, anh ấy đành phải nhẫn tâm thôi."

Sắc mặt Địch Miểu vẫn khó coi, nhưng tâm trạng đã bình tĩnh lại. Địch Miểu đi tìm Tống Diệm nhận sai, cũng thừa nhận với anh là lấy hàng từ Diệp Tử, nhưng vì học cùng trường nên không muốn tố giác với cảnh sát. Tống Diệm không quan tâm đến việc của Diệp Tử, cũng không ép buộc cô.

Địch Miểu xin lỗi cảnh sát, viết cam kết, như vậy mới giải quyết xong xuôi.

"Được rồi." Anh cảnh sát nói. "Nộp tiền phạt đi."

Hóa đơn tiền phạt đưa đến, hai nghìn tệ. Địch Miểu ngây người nhìn con số ấy, ngón tay siết chặt tấm hóa đơn. Tống Diệm lẳng lặng rút lại, rồi lôi ví ra đếm hai mươi tờ màu đỏ, đưa cho anh cảnh sát.

Cả quá trình diễn ra trong im lặng. Hứa Thấm thoáng nhìn Dịch Miếu rồi nhếch môi, quay đầu nhìn trời. E rằng đến thời khắc này mới biết xót của. Để kiếm được từng đống tiền, không biết anh trai con bé đã phải nhảy vào bao nhiêu đám cháy, mạo hiểm trên lầu cao bao nhiêu lần.

Anh cảnh sát cũng biết những đồng tiền ấy là bao nhiêu mồ hôi nước mắt, vì thế nhẹ nhàng lên tiếng: "Được rồi, tất cả ổn thỏa rồi. Lần sau đừng tái phạm nữa, không phạt nhẹ như vậy nữa đâu, sẽ bị giam lại đó."

Dịch Miếu im thin thít quay đầu đi.

Tống Diệm vỗ vai cô ấy, răn dạy: "Nói em đấy!"

"Biết là tốt rồi." Anh cảnh sát quay sang Diệp Tử. "Cô cũng nộp phạt đi... Nếu không có thì bảo bạn cô mang đến."

"Tôi đi gọi điện." Cuối cùng, Diệp Tử lên tiếng, lúc đứng dậy còn hờ hững liếc sang Hứa Thấm.

Hứa Thấm cũng đoán được cô ta sẽ gọi cho ai, chẳng bao lâu sau đã thấy cô ta quay vào.

Anh cảnh sát hỏi: "Gọi xong rồi à?"

"Gọi xong rồi." Diệp Tử nói, trở về ngồi xuống ghế.

Không tới lâu sau, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi vội vã chạy đến, anh cảnh sát lập tức đứng dậy: "Sếp!"

Cảnh sát trưởng nhanh chóng quét mắt qua ba cô gái ở đây, không nhận ra ai cả, bèn quay sang hỏi anh cảnh sát: "Tiểu Trần à, ai là người vừa gọi cho sếp Mạnh thế?"

Tiểu Trần ngơ ngác, nghi ngờ chỉ vào Diệp Tử đang ngồi ung dung. Cảnh sát trưởng bước đến, khom lưng chìa tay ra với cô ta: "Chào cô, tôi là

Lưu Tử Quang, là cảnh sát trưởng đồn công an Lục Diệp Đoàn. Chào cô, chào cô!"

Diệp Tử nhìn ông ta rồi đưa tay ra, chạm nhẹ trong tích tắc, khẽ mỉm cười coi như lịch sự.

Thấy vậy, Địch Miếu khó hiểu nhíu mày.

Cảnh sát trưởng nói với Tiểu Trần: "Đây là hiểu lầm thôi."

Đương nhiên Tiểu Trần lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, sắp đã nói vậy rồi, mình là cảnh sát quen, đâu cần cố chấp nữa.

"Làm trễ nải thời gian của cô rồi, để tôi đưa cô ra ngoài." Cảnh sát trưởng nói với Diệp Tử. Cô ta ngồi một lát mới đứng dậy. Ông ta nhích người nhường đường, lúc lùi về sau còn đụng phải Hứa Thấm.

Hứa Thấm chưa kịp nói gì hai người đó đã đi ra ngoài. Cô quay đầu lại nhìn Tống Diệm. Họ cũng nên về rồi, nhưng lại nhắc thấy anh cảnh sát lấy hai nghìn từ ngăn kéo ra. Sắc mặt Hứa Thấm thay đổi, hy vọng chuyện tiếp theo đừng xảy ra, thế nhưng anh cảnh sát vẫn nói: "Tiền này anh lấy lại đi, sắp đã nói không có chuyện gì rồi."

Anh cảnh sát đấu tranh cho một chút công bằng cuối cùng trong lòng mình.

Tống Diệm không nhận: "Em ấy làm sai nên phải phạt." Lại nói tiếp: "Em gái tôi không giống cô ta."

Hứa Thấm không nói gì. Anh cảnh sát cũng có phần lúng túng: "À, không giống là tốt."

Địch Miếu nghe rõ mồn một câu nói kia, nhìn hai nghìn tệ, đỏ mắt cúi đầu.

Tống Diệm xoa đầu em mình: "Đi thôi. Anh đưa em đến trường."

Hai nghìn đồng mua được sự hối cải của em gái, rất đáng. Cho dù là hai mươi nghìn đi nữa, anh cũng không buồn chớp mắt.

Ra đến cửa đồn công an, cảnh sát trưởng vẫn còn đi theo tiễn Diệp Tử, cùng cô ta đợi ven đường. Lát sau, một chiếc Mercedes dừng bên cạnh.

Hứa Thấm thấy chiếc xe ấy, bước chân bất giác chậm lại, nhưng Tống Diệm và Địch Miểu vẫn thẳng tiến, cô không thể tụt lại quá xa được. Huống chi Tống Diệm cũng biết chiếc xe kia, cô đi nhanh hay chậm có gì khác nhau đâu, cô chỉ không ngờ Mạnh Yến Thần lại cho xe đến đón người thôi.

Cảnh sát trưởng mở cửa xe cho Diệp Tử, đã thế còn ân cần hỏi han cô ta một lát mới vẫy tay tạm biệt. Có điều chiếc xe kia vẫn không chạy đi, như đang chờ ai đó.

Cuối cùng, Hứa Thấm vẫn đến bên cạnh, tài xế Lâm lễ phép hỏi thăm: "Cô Hai, cần tôi đưa cô đi một đoạn không?"

Cảnh sát trưởng kinh ngạc quay đầu lại, không rõ tại sao lại tòi ra thêm một "cô Hai" nữa.

Hứa Thấm nói: "Không cần đâu, xe tôi ở phía trước."

Địch Miểu đã sớm nảy sinh nghi ngờ với cuộc điện thoại của Diệp Tử, bây giờ thấy chiếc xe sang trọng đến đón, còn liên quan đến Mạnh gia, cô lại càng khó hiểu. Quay đầu nhìn Tống Diệm, vẻ mặt anh chỉ thờ ơ, Hứa Thấm cũng vậy. Hai người không hề nhìn đối phương, như đã ngầm hiểu, lại như thể không ai muốn khơi dậy sự thực khó chịu nào đó.

Ngay cổng đồn công an, một ranh giới vô hình rõ ràng đã chia cách hai người họ. Phía bên này, Tống Diệm dùng hai nghìn bảo lãnh cho Địch Miếu. Phía bên kia, cảnh sát trưởng cúi đầu khom lưng đưa Diệp Tử lên chiếc xe sang trọng.

Lòng Địch Miếu bỗng nhiên đau nhói, cô chạy đến kéo tay Tống Diệm, quả quyết: "Anh, chúng ta đi thôi."

Ban đầu, Tống Diệm vẫn đứng khựng nơi đó, bị cô kéo một hồi mới bước đi. Anh nhẹ nghiêng đầu nhìn Hứa Thấm, nói ngắn gọn: "Đi đây."

Hứa Thấm "ừm" một tiếng nhẹ nhàng.

Địch Miếu kéo Tống Diệm đi nhanh, vừa quay người, nước mắt đã rơi tí tách, hối hận là mình đã kéo anh vào cảnh nhục nhã ngần này.

Anh, thế giới này thật không công bằng. Thật đấy, anh tốt hơn người kia gấp trăm lần, thật sự tốt gấp trăm lần.

Địch Miếu cắn răng: "Anh, em không hồ đồ nữa, em cam đoan đấy!"

Tống Diệm biết rõ lòng em gái khó chịu. Thật ra thì anh không quá bận tâm, chẳng qua... nếu không phải người anh thích đứng ở phía bên kia...

Anh cười cười vuốt tóc Địch Miếu, không nói gì cả.

Địch Miếu ngẩng đầu nhìn gương mặt nghiêng răn rỏi nhưng cô quạnh của anh, tuy ánh mắt vẫn kiên cường nhưng dường như ẩn chứa sự mong lung xa vời. Nước mắt tuôn trào nhiều thêm, cô đưa tay quệt đi, ra sức quyết tâm: "Anh, anh đừng sớm yêu đương kết hôn, chờ em học giỏi, tốt nghiệp tìm được việc làm sẽ mua Porsche cho anh chạy, mua túi xách hàng hiệu cho chị dâu, nhất định là hàng xịn. Sau này em lập gia đình cũng sẽ mang đồ tốt ở nhà chồng về nhà mẹ đẻ, đều cho anh hết."

Tống Diệm dờ khóc dờ cười: "Nói vợ vẫn gì đấy?"

Địch Miểu nói xong còn quay đầu nhìn lại, Hứa Thấm vẫn đứng đấy, cảnh sát trưởng cũng vậy, chiếc xe kia vẫn chưa chuyển bánh. Địch Miểu sợ hãi một cách khó hiểu, lập tức dè dặt nhìn Tống Diệm, sợ anh quay đầu lại, liền kéo tay anh bước nhanh hơn nữa.

Tống Diệm hiểu tường tận tâm tư của em gái, bản thân anh cũng không có ý định đó.

Hứa Thấm nhìn theo bóng dáng Tống Diệm trên con đường trải đầy lá cây bạch quả. Cô biết anh sẽ không quay đầu nhưng vẫn không kìm lòng được mà ngoái nhìn, đến tận khi anh rẽ qua khúc cua, bóng dáng cao lớn khuất dạng, chỉ chừa lại thế giới vàng úa trống rỗng.

Anh không hề quay đầu lại.

Mùa thu thật kỳ diệu, rõ ràng là màu vàng rực ấm áp, nhưng lá cây lại khô héo điêu linh, tiêu điều hiu quạnh.

Chương 23

Type: Bún Lèo

Hứa Thấm lái xe một mạch trở về Mạnh gia, thấy xe Mạnh Yến Thần đỗ ở cửa. Vừa vào nhà đã phát hiện không khí khác lạ, Mạnh Yến Thần ngồi bên bàn đá hoa cương, cúi đầu ăn mì. Phó Văn Anh ngồi một bên, tay xếp trên bàn, nhìn Mạnh Yến Thần với vẻ mặt yêu thương.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Mạnh Yến Thần thoáng nhìn sang, ánh mắt dừng lại trên người Hứa Thấm tâm trạng Phó Văn Anh rất tốt, cười hỏi: “Thấm Thấm về rồi đấy à?”

Hứa Thấm gọi “mẹ” một tiếng.

Phó Văn Anh: “Con chưa ăn sáng phải không? Đến đây ăn mì với anh con đi. Mẹ còn tưởng con quên, định gọi cho con nữa. Nhưng Yến Thần bảo không cần. Xem ra mẹ lo lắng không đâu rồi.”

Hứa Thấm cúi đầu cởi giày, nghĩ mãi mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật của Mạnh Yến Thần. Vậy mà cô quên mất. Vừa ngược mắt, cô thấy Mạnh Yến Thần tuy cúi đầu uống nước canh nhưng ánh mắt bình thản lại kín đáo liếc về phía này.

Sống chung với nhau nhiều năm, cô quá rõ tính cách của anh. Hai người họ giống hệt nhau, dù nội tâm có nổi bão cỡ nào, ngoài mặt vẫn không hề gợn sóng.

Hứa Thấm thay dép đi đến phòng ăn, ngồi đối diện Mạnh Yến Thần.

Phó Văn Anh hỏi: “Không ăn sáng à?”

Hứa Thấm vốn định nói dối, nhưng thật sự không ăn nổi nữa, “Con ăn rồi ạ, uống bát canh thôi.”

Phó Văn Anh bảo dì Quế đi múc canh. Bà mỉm cười nhìn Hứa Thấm, rồi nhìn Mạnh Yến Thần: “Thoáng chốc mà hai đứa bé nhà chúng ta đã lớn thế này rồi.”

Hứa Thấm nhận lấy bát canh từ tay dì Quế.

Phó Văn Anh tiếp tục hồi tưởng: “Lúc sinh thằng nhóc này, mẹ bị hành thảm lắm, nằm trong bệnh viện bảy tiếng mà nó vẫn không chịu chui ra. Bố con còn bảo sau này nó sẽ khiến người ta lao tâm khổ tứ cho mà xem, làm mẹ đau lòng chết được ấy.”

Động tác của Hứa Thấm và Mạnh Yến Thần rất ăn ý, đều cúi đầu uống canh.

“Kết quả là nói bậy bạ. Trong đại viện này, không có đứa trẻ nào ngoan hơn Yến Thần cả, từ bé đến giờ, chưa từng làm mẹ đau buồn. Nhớ hồi còn bé...”

Hôm nay, Phó Văn Anh nói nhiều hơn thường ngày, kể đủ chuyện từ lúc Mạnh Yến Thần được sinh ra cho đến bây giờ. Sinh nhật năm nào bà cũng lập lại một lần, nhưng không có đứa con nào nhẫn tâm cắt đứt dòng hồi tưởng của mẹ cả.

Lát nữa, Mạnh Yến Thần phải đi làm, ăn mì xong liền lên tầng sửa soạn.

Hứa Thấm cũng trở về phòng mình, lấy một bức tượng gỗ Tiểu Yến Thần trên kệ xuống, đi đến phòng anh gõ cửa.

Hứa Thấm đẩy cửa đi vào. Mạnh Yến Thần đang thay đồ trước tấm gương lớn. Anh đã mặc xong áo sơ mi đen, đang cài măng séc. Có lẽ vì cả bộ đồ mang màu đen tuyền nên trông thân hình anh thêm cao lớn, vẻ mặt cũng hết sức lạnh lùng.

Hứa Thấm xoay xoay bức tượng trong tay, đi đến đưa cho anh.

Mạnh Yến Thần thoáng nhìn rồi nhận lấy, kéo ngăn tủ chất đầy tượng Tiểu Mạnh Yến Thần ra, bỏ vào. Khi đóng lại, anh khá mạnh tay, để lại tiếng “rầm” tương đối lớn. Anh không nhìn cô, tiếp tục mặc áo len mỏng.

Hứa Thấm đứng yên giây lát mới lên tiếng: “Sinh nhật vui vẻ, cầu được ước thấy.”

Mạnh Yến Thần vẫn im lặng. Hứa Thấm quay người đi ra ngoài, lúc đến cửa mới nghe thấy giọng nói hờ hững của anh truyền đến: “Không có gì khác muốn nói sao?”

Hứa Thấm dừng bước. Chuyện Diệp Tử không có gì để hỏi cả. Cô quá rõ tính cách của Mạnh Yến Thần. Dù là về giáo dục hay chứng sạch sẽ thái quá đều có thể khẳng định anh không làm chuyện đó. Anh làm vậy chẳng qua là...

Mà thôi đi! Hôm nay là sinh nhật anh.

Hứa Thấm bảo: “Không có.” Rồi đưa tay kéo cửa phòng.

Bên kia cửa tủ đóng sầm lại.

“Không phải trở về để chất vấn anh sao?” Mạnh Yến Thần căn vặn. “Đừng bảo em chạy về vì nhớ hôm nay là sinh nhật anh.”

Hứa Thấm vịn mép cửa: “Anh quá đáng rồi đấy!”

“Sao đây?” Anh soi gương sửa cổ áo, cười khẩy: “Làm tổn thương lòng tự ái của người em thương à?”

Trước giờ, anh luôn khắc kỷ, lịch sự, rất hiếm khi cay nghiệt thế này. Thế nhưng mọi sự dâm chọc hiểm hoi của anh đều nhằm vào Tống Diệm. Với cá tính khiêm tốn, không phô trương, anh làm sao có thể chỉ vì một

chuyện như thế mà gọi cho đồn công an, chứ đừng nói cho xe đi đón người. Điều anh muốn chỉ là kéo xa thêm khoảng cách giữa cô và Tống Diệm mà thôi.

Xưa nay, anh không phải là người dùng quyền thế ức hiếp người khác, cô rất rõ chuyện này. Nhưng bây giờ...

Hứa Thấm nhẹ đẩy tay, cánh cửa vừa mới kéo ra liền đóng kín lại, cô quay đầu nhìn anh: “Mạnh Yến Thần, anh muốn làm gì?”

Mạnh Yến Thần cũng quay lại nhìn cô: “Em muốn làm gì?”

Hứa Thấm im lặng.

Mạnh Yến Thần liếc nhìn cô rồi quay sang kéo cửa tủ quần áo ra, để lộ một dãy áo vest trắng thớm. Anh chọn một chiếc, ngón tay dùng trên móc áo: “Dĩ nhiên, nếu em chỉ vui đùa thì không sao. Còn nếu em nghiêm túc, anh khuyên em tốt nhất là ngừng lại đi.”

Anh rút chiếc áo khoác màu xám ra, treo lại móc gỗ vào tủ.

Hứa Thấm hỏi: “Cho đến bây giờ, anh đang quản thúc em với thân phận anh trai à?”

“Nếu không thì sao?”

Ngay cả khi tranh cãi, hai người cũng bình tĩnh đến lạ, hết như mặt hồ yên ả giữa ngày lặng gió.

Hứa Thấm vừa nhìn anh mặc áo khoác vừa bình thản yêu cầu: “Mạnh Yến Thần, anh đừng xen vào chuyện của em nữa. Em kết hôn với ai, xem mắt ai, yêu đương ai, chơi đùa ai... đều không liên quan đến anh.”

Lời này vừa dứt, căn phòng rơi vào trầm mặc.

Mạnh Yến Thần không nhìn cô, chỉ cúi đầu sửa sang lại tay áo. Anh là người chú trọng vẻ bề ngoài, sẽ không bỏ qua bất cứ chi tiết nào trên trang phục. Tay áo sơ mi, tay áo len, tay áo khoác, đều được chỉnh sửa đầu ra đây.

Cuối cùng, anh nói: “Hắn không được.” Từng câu từng chữ như muốn gằn xuống. “Riêng hắn thì không được.”

Hứa Thấm chợt thấy hoang đường quá đỗi: “Vì sao...”

“Hắn không xứng.” Anh lập tức ngắt lời, như thể nói thêm một chữ cũng cảm thấy khinh bỉ. “Anh xin em hãy tìm người đàng hoàng đi.”

Hứa Thấm hạ giọng: “Anh đừng quá đáng.”

“Anh quá đáng?” Mạnh Yến Thần nhếch môi, bình thản hỏi: “Hắn đã làm được gì cho em? Nếu hắn thật sự nghĩ cho em, nếu hắn còn là một thằng đàn ông thì đã phải nghĩ rằng làm nên chút tích sự rồi. Nếu hắn có một chút thật lòng với em thì đã không phải là tên lính cứu hỏa quèn, thậm chí chẳng mua nổi một sợi dây chuyền cho em.”

Hứa Thấm đành mặt, như thể bị anh chọc phải vết sẹo ghi dấu ký ức đau buồn nhất. Cô không phải loại con gái mơ mộng hão huyền, cũng không phải kiểu con gái theo đuổi tình yêu trong sáng. Cô cũng dối trá, cũng tính toán, cũng so đo.

Nếu muốn cô vứt bỏ quyền lực, địa vị, tiền bạc, của cải, tình cảm cha mẹ chỉ vì anh, vậy thì anh dùng lý lẽ gì, dùng thứ gì để trao đổi?

Lúc ở đồn công an, bởi vì nghĩ vậy nên cô đã không đuổi theo anh.

Khi ấy không nghĩ tới kết quả, hiện giờ, Hứa Thấm vẫn rất mộng lung, nhưng không muốn suy xét thêm, càng không muốn vạch trần vết sẹo này ra cho Mạnh Yến Thần xem.

Cô cười nhạt nhưng không nghe thấy lời anh nói, chỉ hỏi ngược lại: “Thế anh đã làm gì cho em? Trước đây, chính anh bảo em đừng thích anh nữa, chính anh bảo sau này sẽ không quan tâm đến em nữa, cũng chính anh bảo em đi sửa họ, làm con gái của Mạnh gia, làm em gái của anh. Tình cảm của em là đồ vật sao? Thôi được rồi, chuyện ngày đó em nghe anh. Bây giờ, anh lại muốn nhúng tay vào chuyện của em, còn lấy danh nghĩa là quan tâm em, anh không thấy giả dối sao?”

Người thân nhất một khi cố tình thương tổn lẫn nhau sẽ thấu tận tâm can. Nghe vậy, Mạnh Yến Thần thoáng khựng lại rồi mới kéo ngăn tủ đồng hồ ra, lựa một chiếc đeo lên cổ tay, khoé môi nở nụ cười chua chát: “Tại sao lại khuyên em ư? Hừ, tại sao ngày xưa anh lại khuyên em ư? Em không đổi họ, mẹ sẽ đưa em đi nơi khác. Cả đời này cũng đừng hòng...” Nói đến đây, anh bỗng im bặt.

Hứa Thấm giật nảy mình, cô không hề biết nguyên nhân sâu xa phía sau lại như vậy.

“Nếu anh thích em, nếu anh thích em...” Anh lắc đầu, không nói tiếp nữa, như thể hậu quả ấy đau đớn đến mức khiến anh mất đi tiếng nói. “Anh bỏ hơn mười năm để chấp nhận sự thật rồi một ngày, em sẽ cưới người khác. Nhưng Tống Diễm thì không được.”

Mạnh Yến Thần đeo đồng hồ vào cổ tay, kéo thẳng ống tay áo rồi quay lại nhìn Hứa Thấm: “Em định làm thế nào? Vì hấn đi cầu xin bố mẹ, hay làm loạn với người nhà? Anh thì sao, em muốn anh làm gì? Em bảo anh đứng một bên trơ mắt ra nhìn thôi sao? Nhìn em vì hấn mà hèn mọn, đau khổ cầu xin bố mẹ, hay là nhìn em vì hấn nhẫn tâm đoạn tuyệt với gia đình? Em nói đi, bây giờ em sắp bị xé thành hai nửa, anh nên đứng về phía em hay quay lưng lại với em đây?”

Hứa Thấm ngược nhìn anh, nhận thấy vẻ thê lương và phần nộ rõ mồn một trên gương mặt anh. Anh bước nhanh đến, muốn siết lấy bả vai cô,

nhưng khi bàn tay sắp sửa chạm vào thì lại đột ngột buông thõng xuống, như thể cô là một sự cấm kỵ không thể đụng chạm.

“Anh xin em hãy cho anh chút tôn trọng. Nếu em có thể ở bên hẳn, tại sao...” Anh hít một hơi thật sâu, lại một lần nữa chìm vào cảm lặng. Nếu em có thể ở bên hẳn, vậy sao anh và em lại không thể? Nếu em và hẳn có thể bất chấp tất cả để ở bên nhau, tại sao em và anh lại không?

Mạnh Yến Thần lập tức quay đi, nhìn ra bãi cỏ trải dài dưới lầu. Lá cây bạch quả đã rụng hơn nữa, bông mình trên khắp thảm cỏ xanh mướt kia. Trong lúc bất chợt, thế giới trở nên tịch mịch, không cần thiết phải nói gì nữa cả.

Anh quay lưng về phía cô, nhẹ nhàng kéo ngăn tủ khi nãy ra. Vừa rồi đóng quá mạnh tay, mấy tượng gỗ bên trong đổ nghiêng đổ ngã hết cả. Những hình ảnh anh cẩn thận dựng lại từng bức tượng Mạnh Yến Thần bé xíu cô không hề hay biết.

“Chúc anh cầu được ước thấy ư?” Anh vuốt ve đầu bức tượng, cười mỉa mai. “Biết anh mong muốn gì không mà chúc anh cầu được ước thấy?”

“Thôi đi.” Mạnh Yến Thần đóng ngăn tủ lại, đi ra cửa.

Hứa Thấm vẫn đứng đấy, nghe tiếng chân anh rảo bước xuống lầu, ra khỏi sân, khởi động xe, lao đi vun vút. Nhìn ra ngoài cửa sổ, che khuất tầm mắt cô là từng chiếc lá úa vàng rơi lả tả trong ánh nắng rực rỡ. Cô cảm thấy trái tim mình cũng như chiếc lá ấy, mất đi điểm tựa, chênh vênh chao đảo giữa cơn gió thu. Cô thật sự quá mệt, mệt mỏi quá đỗi!

Tống Diệm đưa Dịch Miếu đến trường. Cô chưa ăn sáng, gọi vội một bát mì trong căn tin. Dù gì hôm nay Tống Diệm cũng được nghỉ. Bình thường, hiếm khi anh có thời gian rảnh rỗi, liền gọi chai nước ngọt Bắc

Băng Dương, vừa uống vừa nhớ lại cảnh tượng ở đồn công an sáng nay. Ý nghĩ khi đó của cô, anh đã đoán được phần nào.

Thi thoảng có sinh viên đi qua cứ ngoái lại nhìn anh. Tống Diệm vốn điển trai, tác phong trưởng thành, trông khác hẳn đám con trai gầy nhẳng trong trường, khó tránh khỏi thu hút ánh mắt của mấy sinh viên nữ.

Địch Miểu đá chân Tống Diệm dưới bàn: “Anh, người đẹp vừa đi qua nhìn anh đăm đõi kìa.”

Tống Diệm rót nước ngọt, phớt lờ cô em.

Địch Miểu đá tiếp: “Anh quay đầu lại nhìn một cái đi, xem con bé đó có đẹp không.”

Tống Diệm bỏ tay vào túi áo jacket, quay đầu liếc nhìn qua loa, giọng điệu cũng mất kiên nhẫn: “Mau ăn đi, ăn xong còn đi học.”

“Sáng nay không có tiết “ Địch Miểu quay trở lại đề tài vừa rồi. “Anh, thật ra điều kiện của anh rất tốt, nếu không muốn vội vàng kết hôn thì tìm cô nào yêu đương trước đi. Đừng như vậy...”

“Ăn sáng mà em vẫn nói nhiều thế à?”

Địch Miểu trợn mắt nhìn anh, tiếp tục ăn mì, một lúc lâu sau chợt ngẩng đầu hỏi: “Anh, anh nói thật với em đi. Có phải anh còn thích chị ta không?”

Tống Diệm nhíu mày, vừa định khiển trách Địch Miểu thì điện thoại rung lên, mở ra xem, là tin nhắn của Hứa Thấm, chỉ một câu ngắn ngủi: mai em mời anh ăn cơm. Phía sau kèm theo một địa chỉ.

Tống Diệm nhìn chăm chăm vào tin nhắn kia, trầm mặc giây lát, trong lòng bất giác có dự cảm không lành. Anh chỉ trả lời một chữ: “Được”

Thấy anh bỏ điện thoại vào túi, Địch Miểu hỏi vặn: “Anh, anh nói thật với em đi. Em hỏi nghiêm túc đấy. Có phải anh còn thích chị qua không?”

Lần này, Tống có khẽ cười, bất đắc dĩ nói: “Không gặp còn đỡ.”

Địch Miểu hỏi tới: “Gặp thì sao?”

“Gặp rồi lại muốn gặp tiếp.”

Địch Miểu cup vai, hiển nhiên thất vọng, nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận: “Được rồi, sau này, em sẽ khách sáo với chị ta một chút, cũng không hùa theo mẹ làm loạn lên nữa.”

Địch Miểu khuấy mì trong bát, không muốn ăn nữa, suy nghĩ chốc lát lại nói: “Anh, em cảm thấy chị ta vẫn còn thích anh đấy, sao hai người không quay lại với nhau đi?”

Tống Diễm không muốn nói, chỉ trả lời cho có lệ: “Em không hiểu đâu.”

Địch Miểu không phục, đặt đũa xuống, lý luận với anh: “Em hiểu chứ! Không phải vì gia đình chị ta quá lừng lẫy sao? Em thấy anh cố chấp thì có. Người hiện đại theo đuổi cái gì? Là tự do vui vẻ, hưởng thụ trước mắt. Thích thì ở bên nhau, chuyện tương lai xa vời quá, có thể kết hôn hay không tạm thời đừng quan tâm vội. Cứ yêu trước đi, đến đâu hay đến đó. Có thể tiếp tục thì tiếp tục, không thể thì chia tay, cũng tốt hơn bây giờ, hai người nhìn nhau như biển trời cách biệt ấy. Ít ra, cứ hưởng thụ thời gian ở bên nhau cái đã, dù là tinh thần hay thể xác cũng được, có mất mát gì đâu.”

“Nhảm nhí!”

“Vốn là vậy mà. Ai quy định yêu đương nhất định phải đi đến điểm cuối? Em nói này, anh rõ ràng có thừa khả năng quen người khác, sao trái tim cứ khẳng khẳng một mực như vậy làm gì?”

Tống Diệm chỉ nhận nhìn được đến đây, sau đó đứng phắt dậy: “Anh về trước, em đi học cho ngoan đi.”

“Ấy, anh đi thật hả?”

Tống Diệm sai bước ra khỏi căn tin, đi trên con đường mòn trong trường đại học, nhớ đến lời nói của Địch Miếu. Anh cảm thấy vô lý và hoang đường, nhưng lại không thể phản bác. Anh và Hứa Thấm đã đi vào ngõ cụt vào, không sao thoát ra được.

Sân trường cuối thu chỉ còn hàng bạch quả và hàng thông lặng đứng, sắc vàng hòa với sắc xanh. Tốp năm tốp ba sinh viên, người thì ngồi trên băng ghế học bài, người thì chạy bộ, gương mặt rộn ràng nhiệt huyết của tuổi thanh xuân.

Tống Diệm lơ đãng nhớ về thời mình học đại học. Có biết bao ngày đêm anh miệt mài trong lớp, hết tháng này qua tháng nọ rèn luyện trên thao trường. Hứa Thấm không biết, anh từng học lại, từng thi vào trường quân đội, cũng từng ra nhập cơ sở gian khổ nhất, ngỡ rằng đạt được chiến tích, lập nên công dân là có thể đứng ngang bằng vị trí của cô. Nhưng anh không ngờ dòng nước này quá sâu, người ngoài ngàn dặm chỉ cần khẽ động đầu ngón tay thì có thể đánh anh rơi vào vực sâu không đáy, vạn kiếp bất phục.

Tống Diệm lấy ra một điều thuốc từ túi áo jacket, làn khói thuốc bị gió thổi ngược sượt qua mặt anh, viền lên góc mặt sắc nét.

Mấy nữ sinh đi qua len lén nhìn anh rồi chậm chạp chạy đi.

Tống Diệm cứ thế rời khỏi trường học. Lúc đến trạm tàu điện ngầm, băng qua con đường lớn, bỗng có một chiếc xe dừng lại sát bên vỉa hè, biển số xe màu đen nổi bật trên nền trắng. Tống Diệm nhớ có một năm đã từng thấy biển số xe ấy, nhưng anh không buồn quan tâm, ngón tay vân vê điều thuốc, kháng khái đi ngang qua nó.

Chương 24

Type: Bún Lèo

Tại tiệc sinh nhật của Mạnh Yến Thần, cô dì chú bác, anh em họ thân thiết đều tề tựu đông đủ, ngay cả ông nội đã chín mươi lăm tuổi cũng đến chung vui.

Ông Mạnh xuất thân từ dòng dõi thư hương, thời chiến loạn xếp bút nghiên đi theo cách mạng, lập công trạng lớn, đóng góp cho đất nước. Ông có ba người con trai và một người con gái, Mạnh Hoài Căn là con trai út, Mạnh Yến Thần cũng là đứa cháu út của ông.

Về đời chắt, lớn nhất đã tốt nghiệp đi làm, cùng một quân khu với Mạnh Hoài Căn, gặp ông không gọi là chú mà kính cẩn gọi thủ trưởng theo quân lễ.

Ngày thường, cả gia tộc đều bận rộn, đến mấy ngày quan trọng mới tụ họp đầy đủ. Họ hàng bên nhà Phó Văn Anh cũng đến. Tuy chỉ tổ chức việc nhỏ trong nhà nhưng vô cùng náo nhiệt.

Mạnh gia luôn tránh né mấy dịp tạo cơ hội quà cáp biểu xén nên không mời bạn bè. Chỉ có Tiêu Diệc Kiêu đến đây ăn ké, tặng Mạnh Yến Thần mấy bộ mô hình Star Wars, còn cho Hứa Thấm kẹo que, không biết lấy từ quày lễ tân của khách sạn nào.

Cháu trai lớn của Mạnh Yến Thần nói kháy Tiêu Diệc Kiêu: “Sao năm nào chú cũng đến thế?”

Tiêu Diệc Kiêu đá điếu: “Đến gác cửa.”

May mà đông người, Hứa Thấm và Mạnh Yến Thần không phải chú ý đến nhau.

Kết thúc bữa cơm tưng bừng, nam thì tụ họp bàn chuyện công việc, nữ thì quây quần nói chuyện nhà cửa. Sinh ra ở Mạnh gia, việc nhà cũng không tránh khỏi liên quan đến công việc.

Hứa Thấm hầu chuyện người thân chốc lát, đợi tất cả đều giải tán hoặc chia tốp rải rác nói chuyện riêng hay ra ngoài tản bộ, cô liền trở về phòng tìm không gian yên tĩnh, vùi đầu vào thú vui khắc gỗ của mình.

Theo từng mảnh gỗ vụn rơi lả tả, hình dáng bức tượng cũng dần hiện ra, chỉ còn lại phần đầu khó khăn nhất. Hứa Thấm bỏ dao xuống nghỉ ngơi một lát, định xuống tầng xem tình hình.

Khi đi ngang qua thư phòng, Hứa Thấm nghe tiếng mấy vị trưởng bối bàn chuyện với nhau. Cô từng nghe Mạnh Yến Thần nói, bác Ba có dự định vào Ban Bí thư Ủy ban Trung ương. Với năng lực, tư chất hay quan hệ của bác, đây chỉ là việc một sớm một chiều. Mạnh Hoài Cẩn cũng sắp được thăng chức điều chuyển. Nhóm con cháu như Mạnh Yến Thần cũng đều tấn tới, danh tiếng Mạnh gia lên như điều gặp gió.

Hứa Thấm không quan tâm đến mấy việc này, nhưng vẫn nghe được đôi chút.

“... Bảo Lão Tứ liên lạc với thư ký, Tưởng Khắc Tồn. Chú ấy không thích làm mấy việc này, nhưng nên duy trì quan hệ bạn bè, em phải chú ý giúp chú ấy.”

Phó Văn Anh đáp lời: “Anh yên tâm, quan hệ giữa hai nhà vẫn luôn tốt. Thấm Thấm và Tưởng Dự con trai ông ấy cũng từng gặp gỡ nhưng không đi đến đâu cả. Đám trẻ hiện giờ tâm tư khó đoán.”

Bác hai bảo: “Con cháu nhà chúng ta đều giữ quy củ, không cần quan tâm đâu. Đứa con trai Chiêm gia kia suốt ngày rượu chè đàn đấm, chơi bời, làm người ta có bầu kìa. Bây giờ gửi đứa con ra nước ngoài rồi. Thăng

nhóc Chiêm gia không tìm được con bé sinh viên kia, nhảy ngày náo loạn với người trong nhà.”

“Gia phong bất chính.” Bác cả phán xét.

Hứa Thấm băng qua hành lang, xuống tầng. Cô đi vòng quanh phòng khách và phòng ăn một lượt mới dừng lại, nhìn căn nhà rộng thênh thang, bỗng dưng quên mất mình xuống đây làm gì. Đứng ngây người chừng mười mấy giây, Hứa Thấm lại trở về phòng.

Lúc đi ngang qua phòng tiếp khách, cô thấy Mạnh Hoài Căn đang bóc quýt cho bố mình. Dưới ngọn đèn ấm áp, Mạnh Hoài Căn tách từng sợi tơ trắng, chia đôi quả quýt, lấy một múi nhỏ đưa cho ông cụ.

Ông cụ tuổi tác đã cao, thân hình gầy gò, ốm yếu. Hai cha con không hề trao đổi ngôn từ, chỉ trao nhau từng múi quýt vàng tươi, mọng nước.

Hứa Thấm đẩy cửa bước vào, thưa: “Bố, ông nội.”

Ông cụ đã không nhận ra ai với ai nữa, còn Mạnh Hoài Căn dù đã trung niên nhưng dáng dấp vẫn phong độ, khuôn mặt tuấn lãng nhưng không mất đi vẻ chín chắn qua năm tháng tôi luyện. Chưa kể cả đời ông sống quang minh lỗi lạc, nên khuôn mặt cũng phần nào toát lên vẻ hiền hòa.

Mạnh Hoài Căn hỏi thăm công việc của Hứa Thấm: “Mẹ con than phiền con vất vả quá, nhưng bố thấy con thích là tốt rồi.”

“Cảm ơn bố.”

Mạnh Hoài Căn mỉm cười, vừa bóc múi quýt vừa hỏi: “Ngoại trừ công việc ra, con có chuyện gì không vui không?”

Hứa Thấm không trả lời. Tuy cô ít nói nhưng tâm trạng thoải mái hay ủ dột, bố cô nhìn là biết ngay.

“Vì gần đây, mẹ con bắt đi xem mặt à?”

Hứa Thấm không hề che giấu: “Không thể tìm người mình thích, sao bố?”

Mạnh Hoài Căn quay đầu nhìn cô: “Con có người trong lòng à?”

Hứa Thấm không trả lời thẳng: “Con không muốn đi theo con đường đã trải sẵn, cũng không muốn biết trước đích đến của mình.”

“Cho dù cuộc sống đó yên ấm hạnh phúc, không buồn không lo sao?”

Hứa Thấm không đáp, hỏi ngược lại: “Bố, bố có yêu mẹ không?”

“Dĩ nhiên.”

“Nhưng con nghe anh bảo, ban đầu bố và mẹ không đến với nhau vì tình yêu.”

Mạnh Hoài Căn đưa múi quýt cho bố mình, nhắc đến chuyện xưa có chút buồn cười: “Không chỉ không đến với nhau vì tình yêu, lúc ấy, bố còn thích một người phụ nữ khác nữa.”

“Vậy tại sao...”

“Cô ấy không thích hợp.”

“Bố hối hận không?”

Nụ cười của Mạnh Hoài Căn trở nên ôn hòa: “Không hối hận. Theo đuổi tình yêu phải trả giá rất nhiều, không thể trả giá thì chắc chắn không

có kết quả. Vì vậy bố lui bước. May mà thời gian là liều thuốc hiệu nghiệm. Sau này, bố quên cô ấy, yêu mẹ con.”

Hứa Thấm nghĩ ngợi chốc lát rồi lắc đầu: “Đó là vì bố mẹ sống chung với nhau nhẹ nhàng, hài hòa.”

“Đúng.” Mạnh Hoài Căn nhìn Hứa Thấm. “Bởi vì cuộc sống thanh thoi, không đau buồn nên mới nảy sinh tình yêu. Ngược lại, nếu hai người yêu nhau nhưng điều kiện không thích hợp, cuộc sống khó khăn sẽ dẫn đến so đo, chấp nhất lẫn nhau. Trong gian khổ, tình yêu sẽ biến thành thù hận. Tình yêu là nhất thời, gia đình và tình thân mới là mãi mãi.” Nói đến đây, Mạnh Hoài Căn thở dài mỉm cười: “Dĩ nhiên, đây là ý nghĩ của thế hệ bọn bố. Đám trẻ các con tôn sùng tự do, nên bố không hiểu được.”

Dứt lời, Mạnh Hoài Căn tiếp tục bóc quýt cho ông cụ ăn. Hứa Thấm một mình lên tầng. Rõ ràng có bao nhiêu con người trong căn nhà rộng lớn này, thế nhưng không gian lại tĩnh lặng như tờ.

Cô đẩy cửa phòng mình, đèn bàn vẫn sáng. Bỗng qua bóng tối, đi đến bức tượng mặc đồng phục lính cứu hỏa nằm trong đồng gỗ vụn, phần đầu vẫn còn dang dở, khuôn mặt vẫn chưa hoàn thành.

Hứa Thấm đứng trước bàn ngắm nhìn bức tượng kia. Bỗng nhiên, cô vút nó vào ngăn tủ trong cùng rồi đóng sầm lại.

Hứa Thấm hẹn Tống Diễm ăn cơm ở tầng năm của một nhà hàng Trung Quốc, giữa quảng trường Soho khu Tứ Khê Địa. Cô đứng trong thang máy ngắm cảnh, giới mắt trông theo những biển hiệu lung linh rực rỡ, hiện đại tân tiến của các cửa hàng quần áo trang sức ở trung tâm thương mại. Còn một thời gian nữa mới đến lễ Giáng Sinh, nhưng trần trung tâm thương mại đã treo những quả cầu vàng đỏ dễ thương, xinh xắn.

Nhóm nam thanh nữ tú ăn mặc chỉnh tề đi qua đi lại, nào là bạn bè tụ tập dạo phố, nào là những cặp tình nhân tay trong tay.

Chính vào lúc đó, Hứa Thấm trông thấy Tống Diệm ở trên thang cuốn. Anh nghiêm nghị tay dứt túi quần, ánh mắt hướng thẳng phía trước, cảm hơi bạnh ra, trông như có tâm sự.

Giữa dòng người, có khá nhiều người đàn ông ăn mặc bảnh bao, Tống Diệm vẫn vô cùng nổi bật.

“Ting” một tiếng, thang máy đến tầng năm.

Hứa Thấm đi ra, Tống Diệm cũng chậm rãi tiến về phía cô. Thoáng thấy cô, ánh mắt Tống Diệm lập tức khôi phục vẻ sắc bén, vẻ mặt cũng trở nên trầm ổn.

Hứa Thấm đứng đợi trước thang cuốn, chỉ về nơi cách đó không xa: “Chỗ kia.”

Hai người lặng yên đi tới nhà hàng. Nhân viên dẫn họ đến chỗ ngồi, lòng còn thầm nghĩ: Thật là xứng đôi vừa lứa.

Nhà hàng trang trí theo phong cách Trung Quốc, họ chọn vị trí sát cửa sổ, quay đầu có thể thấy cảnh phồn hoa nơi trung tâm thương mại. Từng chiếc thang cuốn màu trắng xếp thành hình zích zắc nối liền những tầng lầu, dựng lên một không gian kỳ diệu. Khách khứa qua lại đều mang vẻ mặt không buồn lo. Hứa Thấm nghĩ, chắc hẳn không ai ở đây giống cô, đến đây đặt dấu chấm hết cho cuộc tình còn chưa từng bắt đầu cố gắng.

Ngồi xuống rồi ánh mắt Hứa Thấm vẫn không yên. Cô không nhìn Tống Diệm, trước tiên gọi nhân viên phục vụ mang đến hai cốc nước. Tống Diệm thì ngược lại, ánh mắt trước sau vẫn nhắm vào cô, dù không có biểu cảm gì nhưng không dời đi dù chỉ một khắc.

Nhân viên đi rồi, Hứa Thấm mới nhìn Tống Diệm, hỏi vu vơ: “Tối nay, anh phải về đội à?”

“Ừ.”

Hứa Thấm nhìn thoáng qua di động, bây giờ là mười một rưỡi sáng, sáu giờ chiều anh về đội.

“Còn có thể nghỉ ngơi nửa ngày.”

Tống Diệm không tiếp lời, khoé môi dần dần nhếch lên, ánh mắt nhìn cô quái gở như đang xem một chú hề nực cười đóng kịch. Hứa Thấm biết rõ, cảm thấy xấu hổ, song ngoài mặt vẫn điềm tĩnh như không.

“Nhà hàng này được đề cử...”

Tống Diệm không có tâm tư vòng vo với cô: “Hứa Thấm, có gì nói thẳng đi.”

Nhân viên phục vụ bưng đến hai cốc nước chanh, Hứa Thấm đưa tay đến định cầm lấy.

Ánh mắt Tống Diệm lạnh tanh, ngón tay gõ nhẹ lên bàn: “Nói xong rồi uống.”

Hứa Thấm rút tay về, rử mắt giây lát mới bình thản nhìn về phía anh, lên tiếng: “Mới anh ăn cơm là vì cảm ơn anh đã cứu em, chỉ vậy thôi.”

Tống Diệm đợi vài giây, thấy cô không nói gì nữa, ánh mắt anh dời đi, nhìn cảnh trung tâm thương mại ngoài cửa sổ, mũi bỗng “hừ” một tiếng. Đến khi tầm mắt hướng về phía cô, nụ cười nơi anh đã biến mất.”Hứa Thấm, cô nói câu: “Mấy hôm trước muốn quay lại với anh, bây giờ cảm thấy không đáng, đổi ý rồi, không muốn chơi nữa” khó lắm sao? Tôi tưởng mấy năm trôi qua, tính tình cô phải dứt khoát hơn rồi chứ?” Anh cười một

tiếng chế giễu: “Hay là nói, một mặt quyết định như vậy, nhưng một mặt vẫn muốn chừa lại cho mình đường lui?”

Anh vạch trần không hề nể nang, nhưng cô lại thấy nhẹ nhõm. Cô thật sự không hề kinh ngạc khi anh biết rõ mồn một mặt tối trong mình như vậy. Cô là kẻ vừa ích kỷ, vừa tham lam, được voi đòi tiên như thế. Từ đầu đến cuối, góc xấu xí của cô luôn lộ ra trọn vẹn trước mặt anh. Đến nước này rồi, còn do dự, còn hy vọng mình có một đường lui, thật mất thể diện mà.

Hứa Thấm gật đầu, như ép mình hạ quyết tâm: “Ừm. Bữa cơm này để tỏ lòng cảm ơn, sau đó, chúng ta... không ai nợ ai nữa.”

Tống Diệm bỗng im lặng, chỉ nhìn cô đăm đăm. Rõ ràng khuôn mặt không một biểu cảm, nhưng thái độ trầm mặc đến mức khiến người ta tuyệt vọng, khiến Hứa Thấm không tài nào hít thở.

Dưới ánh nền lung linh nơi trung tâm thương mại, anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thanh tú, không son phấn của cô mà không muốn rời mắt. Không gặp mặt thì còn đỡ, thật đấy, không gặp mặt thì còn đỡ!

Cô gái này là người anh thích, dù cô dối trá, tham lam, mềm yếu và vô tình. Hứa Thấm! Nếu bây giờ tôi mới biết em, nếu ở tuổi này tôi mới biết em, cho dù em có gia tài bạc vạn đi nữa, tôi cũng sẽ không thích em đâu.

Khoảnh khắc ngoài phòng học năm đó là kiếp số trong vận mệnh của anh. Làm sao anh có thể ngờ chỉ một cái nhìn đã cướp đi trái tim anh, lấy đi sinh mạng anh cơ chứ!

Nhưng anh không nói gì, chỉ mỉm cười đáp: “Được.”

Anh chấp nhận lựa chọn của cô, kết thúc mối quan hệ của họ. Anh không buông lời châm chọc, không nhếch mép chê cười, vô cùng trầm tĩnh, hết sức quyết liệt.

Tim Hứa Thấm đau quặn, cô nhìn thẳng vào anh mà không thốt nổi thành lời.

Nhân viên phục vụ đi đến, Hứa Thấm vội vàng nhìn đi nơi khác. Trong lúc cầm thực đơn lật bừa, cô nhắc thấy người đàn ông đối diện đứng dậy.

Đúng rồi, với tính cách của anh, sao còn có thể tiếp tục ngồi đây, diềm nhiên dùng cơm với cô chứ?

Hứa Thấm ngẩng đầu nhìn anh.

Tống Diệm buông một câu: “Đi đây.”

Cô hơi sững sờ, mau chóng trấn tĩnh bản thân, cười rất nhạt, cứ thế mặc anh đi: “Cũng được.”

Tống Diệm gật đầu với cô, coi như cáo biệt.

Hứa Thấm ngồi thẫn thờ ra đấy, dõi theo anh không hề giúp mắt, đáy lòng chột trào dâng nỗi hoảng sợ. Có thể nào, mối quan hệ giữa họ thật sự kết thúc kể từ giây phút này hay không?

Trong trung tâm thương mại vẫn nườm nượp người qua kẻ lại, nhân viên bán hàng lễ phép đứng một bên lặng lẽ chờ đợi. Mà khoảnh khắc Tống Diệm quay người đột nhiên bị kéo dài vô hạn, chỉ còn hình ảnh, không có âm thanh, mãi cho đến khi... một tiếng thét chói tai bên ngoài đột ngột vang lên.

“Cháy rồi! Cứu mạng!”

Chương 25

Type: Bún Lèo

“Cháy rồi! Cháy rồi!” Tiếng hét vọng đến từ bên ngoài nhà hàng.

Tống Diệm lao ra ngoài, Hứa Thấm và nhân viên phục vụ cũng chạy theo sau.

Mọi người khi này còn đang thong long di chuyển, giờ đây đã ào ào tụ về một phía như bị nam châm hút. Phụ nữ và trẻ em dắt díu nhau, la hét bỏ chạy, người ở các tầng khác thì nhau tìm vị trí quan sát, hóng hớt tình hình, có người còn lân la đi đến phía thang cuốn. Không ít người giơ di động lên quay, hoặc gọi cứu hỏa.

Nơi bốc cháy là studio nghệ thuật giấy ở góc Tây Bắc tầng năm, thời điểm bắt cháy đúng vào giờ học.

Người chạy thoát kể lại, có học viên lén lút hút thuốc lá phía sau phòng học, không ngờ lửa bén vào một tác phẩm, trong lúc bối rối lại cầm một chồng giấy đi dập lửa, kết quả là cháy càng lớn hơn, ngọn lửa lan ra khắp nơi, thiêu trụi hàng loạt tác phẩm xung quanh.

Phòng học toàn là giấy nên tốc độ cháy lan cực nhanh. Mấy học viên nữ hoảng loạn, chạy ra ngoài la hét ầm ĩ, lao vào đám người đông đúc vây xem.

Tống Diệm gạt đồng người ra, chạy đến cửa kính studio, thấy còn một cô gái lẻ loi bị vây trong đám cháy. Anh vỗ mạnh vào vách kính, cô gái kia hoảng hốt quay đầu lại, Tống Diệm ra dấu tay với cô ấy.

Cô gái hiểu ngay lập tức, vội vàng đẩy hết đồng giấy kế bên mình ra xa.

Tống Diệm quay người chạy đi.

Hứa Thấm hỏi nhân viên phục vụ: “Hộp thiết bị chữa cháy của trung tâm thương mại đặt ở đâu?”

Nhân viên ngỡ ngác: “Hộp thiết bị chữa cháy á? Tôi không biết.”

Ánh mắt Hứa Thấm đảo quanh đám người, thấy Tống Diệm ở ngay phía đối diện ban công lộ thiên.

Ngay từ lúc bước vào trung tâm thương mại, anh đã xem xét vị trí hộp thiết bị chữa cháy, đây là thói quen của anh. Giờ phút này, anh đã mở được hộp thiết bị chữa cháy ra, lấy vòi phun nước và tháo chốt phòng cháy, kể đó gắn ống vào van nước rồi trải tới nơi xảy ra hỏa hoạn. Mọi động tác gói gọn trong bốn mươi giây.

Tống Diệm: “Tất cả tránh ra!”

Người vây trước studio thấy Tống Diệm lăn đường ống đến đều nhanh chóng nhường đường, ai cũng thắc mắc người đàn ông này không biết từ đâu xuất hiện.

Tuy chỉ mới bắt lửa nhưng do đặc thù của studio nên giấy dán tường đã cháy rụi, tạo thành ngọn lửa hung tợn trong khung kính ngột ngạt. Tình cảnh quá đáng sợ, cô gái bị kẹt bên trong không cầm được nước mắt.

Mọi người vừa quay phim vừa gọi cứu hỏa, vây kín mít bên ngoài.

Khi đường ống đã được trải hết, Tống Diệm gắn vòi phun vào ống nước, quay đầu lại nhìn về phía hộp thiết bị chữa cháy, đang định hô người bên kia mở van Hứa Thấm đứng đó hét to: “Bên nào?”

“Thuận chiều kim đồng hồ.”

Hứa Thấm dốc hết sức vặn van nước, nguồn nước ào ạt tuôn vào đường ống. Anh kéo ống nước, phun thẳng vào bên trong.

Thấy người đàn ông cao lớn cầm vòi chữa cháy với tư thế hiên ngang, đám nam nữ đều trợn tròn mắt, rồi rít cầm điện thoại quay lại.

Tống Diệm đi vào cửa tiệm, thấy đám người còn đang vây xem liền tức tối quát lên: “Cút hết ra ngoài cho tôi.

Đám con gái bị mắng đỏ mặt xấu hổ, ngoan ngoãn lui về sau, nhưng vẫn tiếp tục ôm điện thoại di động.

Cô gái bị vây trong đám cháy núp trong góc không dám nhúc nhích, Tống Diệm sải bước đến bắt lấy tay cô ấy kéo ra. Cô gái thét lớn nhào vào lòng anh, ôm chầm lấy anh.

Một tay Tống Diệm cầm vòi phun nước, một tay kéo cô gái như xách gà con lôi đến cạnh cửa, đẩy ra ngoài.

Bạn bè cô vội lao tới đến đón.

Anh cứu người xong lại dẫn thân vào sâu trong đám cháy, cả đám con gái không khỏi hô hoán: “Đừng đi vào!”, “Nguy hiểm lắm!”

Tống Diệm xông vào không hề chùn bước, bên trong thế lửa rất mạnh, mà studio này được ngăn ra từ một cửa hàng lớn, nếu không dập lửa sớm, gian kế bên cũng sẽ gặp tai ương.

Lúc Hứa Thấm chạy đến đã nhìn thấy vách kính chảy nước ròng ròng. Phía bên kia, ngọn lửa màu cam đỏ vẫn cháy bùng bùng. Giấy màu, tro đen đều bị vòi phun nước thổi tung, bay múa đầy trời.

Tống Diệm đứng trong thế giới nước và lửa, giữa giấy vụn và bụi đen, để lại cho mọi người một bóng lưng kiên cường.

Không biết tự lúc nào, đám đông bên ngoài vách kính đã yên lặng như tờ.

Người đàn ông trong kia mặc áo trắng quần dài mặc áo xám quần dài, rõ ràng không khác biệt với những con người nghỉ phép, đang dạo phố, đang dùng cơm ngoài kia. Anh cũng là một con người bình thường, không phải bộ máy đúc bằng sắt thép, nhiệt độ sẽ gây tổn thương hệ hô hấp của anh, ngọn lửa sẽ đốt bỏng làn da anh.

Một cô gái khẽ đẩy Hứa Thấm: “Hai người đi cùng nhau à?”

Hứa Thấm hoàn hồn lại, chưa kịp trả lời đã thấy vẻ mặt sùng bái của đối phương: “Giống như anh hùng vậy.”

Một cô gái khác bắt bẻ: “Sao lại chỉ giống thôi? Chính là anh hùng còn gì.”

“Đúng vậy, là anh hùng đấy!”

Hứa Thấm đi về phía cô gái được cứu: “Cô có bị thương không?”

Đối phương mặt mũi ửng rựng, mascara đã trôi sạch, lắc đầu: “Chỉ bị bỏng thôi, không nặng lắm.”

Hứa Thấm kiểm tra tay cô gái: “Không nặng, ra tiệm mua thuốc là được.”

Trong khi trò chuyện, lửa đã nhanh chóng được dập tắt. Tổng Diệm cất giọng khàn khàn: “Tắt nước!”

Nhận được mệnh lệnh, người này vội truyền lời cho người kia: “Tắt nước!”, “Tắt nước!”.

Sau một hồi truyền lời, người đàn ông đứng gần hộp chữa cháy nhất khóa van lại.

Giờ đây, studio chỉ còn là một đồng hồ đo, nước đen lênh láng dưới nền đất. Từ đầu đến chân, Tống Diệm lấm lem bụi bẩn. Anh tháo vòi ra, cầm đường ống nước rửa mặt qua loa rồi thu ống lại.

Hứa Thấm lập tức đi qua, nhìn anh từ trên xuống dưới: “Anh có bị thương không!”

Tống Diệm cứ thế đi lướt qua cô, đôi mắt hướng thẳng về phía trước. Hứa Thấm đứng thừ ra đấy, trước mặt là khung cảnh xám đen, bề bộn và nhớp nhúa.

Cuối cùng, cô vẫn quay đầu lại, trông theo hình bóng Tống Diệm đang được mọi người ca ngợi, cảm kích. Nhưng hiển nhiên, hôm nay, tâm trạng anh rất tệ. Anh hoàn toàn xem họ như không khí, chỉ lo thu đường ống nước. Có mấy cô gái lần lượt đưa khăn giấy cho anh lau nước trên mặt và bụi bẩn trên quần áo, trái lại, anh không từ chối ý tốt, nhận lấy khăn giấy của người qua đường.

Tống Diệm nhanh nhẹn trả đường ống và vòi phun nước về nguyên trạng, cuộn xong bỏ vào hộp thiết bị chữa cháy. Nhân viên quản lý trung tâm thương mại cũng chạy đến, luôn miệng nói cảm ơn.

Tống Diệm lạnh lùng hỏi ngược lại một câu: “Chuông báo cháy của trung tâm thương mại các anh có vấn đề à?”

Quản lý ghen lời, muốn kéo anh sang một bên nói chuyện riêng, nhưng người vây xem quá đông, mà đội cứu hỏa của Tứ Khê Địa cũng đã đến. Tống Diệm cấp tốc bàn giao cho đồng nghiệp rồi bỏ đi, không nói một câu dư thừa.

Mọi người vẫn vây bên lan can mỗi tầng của trung tâm thương mại, đôi mắt theo bóng lưng anh.

Hứa Thấm lặng thinh bước vào thang máy ngắm cảnh. Nhìn Tống Diệm đứng trên thang cuốn dần dần đi xuống. Anh vẫn mang tư thái nghiêm nghị như trước, nhưng lần này, ánh mắt thoáng chùng xuống, không biết đang nghĩ gì.

Tốc độ thang máy rất nhanh, Hứa Thấm còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần thì bóng dáng Tống Diệm đã biến mất khỏi tầm mắt.

Tống Diệm đi xuống tầng một, ra khoảnh sân lộ thiên, gọi điện thoại cho chỉ huy bên Đại đội thẩm định kiểm tra công tác phòng cháy chữa cháy Tứ Khê Địa, nói thẳng vào vấn đề: “Lúc nghiệm thu công tác phòng cháy chữa cháy của Soho Tứ Khê Địa, có người nhận hối lộ à?”

Bên kia ngập ngừng: “Sao nói vậy?”

“Mau kiểm tra lại chuông báo cháy trong trung tâm thương mại đi.” Tống Diệm gắt. “Về phần mấy chuyện không ngay thẳng của các người thì nên có ý tứ và chú ý một chút, xảy ra chuyện lớn, cả đội đều đi tong đấy.”

Đầu bên kia im lặng chốc lát mới nhỏ giọng: “Để qua một thời gian ngắn sẽ đi kiểm...”

“Nhanh đi. Mẹ nó, đừng có xem mạng lính tráng không ra gì.” Tống Diệm cúp máy.

Kiểm tra công tác phòng cháy và chữa cháy đều do cấp trên chịu trách nhiệm. Công việc nhẹ nhàng, lại nhiều đường ngang ngỗ tắt. Đám lính quèn thì phải xông pha vào biển lửa, không được chia một xu tiền đút, nhưng lại vì việc đó mà có thể mất mạng. Mẹ kiếp, đúng là nực cười!

Anh đi ra cửa xoay trung tâm thương mại, nhìn thấy sắc mặt khó coi như muốn ăn thịt người của mình trên cửa kính. Điện thoại lại đổ chuông,

là Lý Manh. Tổng Diệm còn tướng đội Tứ Khê Địa cáo trạng trạm Thập Lý, cơn thịnh nộ chưa tiêu đang định kiếm chỗ trú, nào ngờ là về truyện thăng chức, điều chuyển của anh.

Hai năm trước, Chi đội, Đại đội từng đề cử Tổng Diệm, anh đều mượn cơ lính của mình còn trẻ, chưa đủ kinh nghiệm chữa cháy nên xin thêm hai năm để từ chối.

Phàm là người có chút quan hệ đều không muốn dẫn thân vào đội phòng cháy chữa cháy này. Một khi thiếu nhân viên, tân binh vừa mới mười tám, mười chín tuổi cũng có thể bị đưa đi làm lính cứu hỏa. Lòng Tổng Diệm không đủ cứng rắn, không bỏ được đám trẻ ranh chưa đủ lông đủ cánh, vẫn lần lữa đến giờ. Thế nhưng năm nay anh lại chủ động đệ đơn xin chuyển.

“Đã thông qua tư cách chính trị rồi. Tuy chức vụ đã được phê duyệt, nhưng phải chờ sang năm mới công bố, trước mắt vẫn giữ nguyên công tác.” Lý Manh dò hỏi: “Trước kia có cơ hội thì anh không chịu, nhất quyết đòi ở lại, nói bọn em quan liêu. Sao bây giờ đột nhiên lại nghĩ thông suốt vậy?”

Tổng Diệm chỉ nói: “Đến tuổi rồi.”

Lý Manh suy nghĩ giây lát mới hỏi tiếp: “Không phải vì cô ấy chứ?”
“Mấy tháng trước, không phải anh đã gặp lại Hứa Thấm sao?”

Tổng Diệm bỗng thấy phiền muộn, mày cau chặt: “Không liên quan đến cô ấy.”

Lý Manh nhìn thấy anh nổi cáu thì sợ hết hồn, lập tức chuyển đề tài: “Anh chuẩn bị thi cử đi. Ủy viên chính trị là một vị trí tốt, qua vài năm không chừng có thể lên Cục số Bảy.”

“Cảm ơn.” Tổng Diệm không có tâm trạng tán ngẫu, cứ thế cúp máy.

Mấy ngày nay, toàn thể Trung đội Phòng cháy Chữa cháy trạm Thập Lý đều sống trong cảnh giá rét. Từ khi Đội trưởng Tống của họ hết ngày nghỉ phép quay về đội, anh như biến thành con người khác. Mặt lạnh như tiền, bầu không khí xung quanh cũng rét lạnh. Mỗi lần nhìn ai đó, ánh mắt anh như muốn khoét lỗ trên người đối phương. Khóa huấn luyện cũng tăng cường độ, nào là thể năng, kỹ năng cơ bản... như thể dây cốt vắn căng đét không biết mệt.

Mọi người không ngừng kêu khổ nhưng không dám lè mề, đâu ai bị chập mạch đi vượt ngược lông sư tử chứ!

Khéo sao mấy y tá trong khoa Cấp cứu Bệnh viện Quân y số Ba cũng có cùng thể nghiệm tâm trạng nơm nớp lo sợ này. Bác sĩ Hứa của mấy cô bình thường tuy không thích nói chuyện, vẻ mặt vô cảm đến mức khiến người ta nghi ngờ phải chăng dây thần kinh trên mặt cô ấy có vấn đề nhưng mọi người vẫn phân biệt được hai khái niệm cơ bản là “lạnh nhạt” và “lạnh lùng” mà.

Hôm đó, lúc làm tiểu phẫu, Hứa Thấm đã nói: “Kim khâu.”

Tiểu Tây và Tiểu Bắc đều đình ninh người kia sẽ đưa nên phản ứng chạm hai giây. Khi Hứa Thấm ngược đôi mắt lạnh lẽo còn sắc bén hơn cả lưỡi dao số mười một kia lên. Tiểu Tây sợ đến mức lạnh thấu xương.

Quan hệ của mấy y tá với Hứa Thấm chỉ là trên công việc, nên không ai đoán được tâm sự của cô. Còn bản thân Hứa Thấm không hề cho rằng mình có tâm sự, chỉ nghĩ trời càng lúc càng lạnh, khiến người ta quen với việc trầm mặc, an tĩnh mà thôi.

Cuộc sống không có Tống Diệm cũng không có gì khác biệt, công việc vẫn khiến cô bận rộn luôn tay luôn chân, làm sao còn thời gian nghĩ

đến mấy chuyện dư thừa kia. Khi ấy nông nổi chạy đi tìm anh là do nghĩ phép rảnh rỗi quá, không có chuyện gì làm thôi.

Mấy ngày đầu, đoạn phim Tống Diệm dập lửa ở trung tâm thương mại được người ta đăng lên mạng, khiến cả thành phố bàn tán xôn xao, được vô số dân mạng bấm yêu thích, khen ngợi. Thời điểm nhàn nhã, Tiểu Nam và Tiểu Bắc cũng nhắc đến. Hứa Thấm cố ý không xem đoạn phim ấy, cũng cố ý tránh né không nghe cuộc trò chuyện của mọi người. Cô không để mình nghĩ về anh nữa.

Một đêm nọ, tan ca về nhà, Hứa Thấm đun nước không cẩn thận làm nước trào ra. Cô nhắc chéc ấm lên, định cầm giẻ lau vũng nước đọng nhưng vừa thấy nó, cô bỗng thất thần hồi lâu. Đầu óc cô trống rỗng, không nghĩ ra được gì cả. Mãi mới hoàn hồn lại, cô quay người nhìn phòng khách trống trải, bất chợt hình ảnh Tống Diệm đẩy cây lau nhà buổi chiều thu hôm ấy lại hiện ra trước mắt.

Ngày đó, ánh nắng ấm áp rực rỡ, cô vẫn còn nhớ bóng anh và ánh dương cùng nhau in xuống sàn nhà. Thế mà hôm nay đã là đêm đông giá lạnh.

Từ lúc gặp lại nhau đến giờ đã nửa năm, số lần gặp gỡ không tính là nhiều nhưng bất ngờ chạm mặt cũng chẳng ít. Tuy nhiên, kể từ lúc chia tay ở Tứ Khê Địa, đã gần một tháng trôi qua, hai người chưa từng gặp lại.

Khoa Cấp cứu vẫn có ca bị bỏng, bị tai nạn giao thông, nhưng chưa lần nào cô gặp được Tống Diệm.

Khuya hôm đó, Hứa Thấm đứng dưới ánh đèn trắng lóa trong căn hộ im ắng, cảm giác đau khổ muện màng lan khắp toàn thân. Có lẽ duyên phận của họ đã hết thật rồi. Nhận thức này như ngọn lửa hừng hực thiêu rụi thần kinh Hứa Thấm. Cô bắt đầu hình thành thói quen đi đến đâu cũng chú ý đến hộp thiết bị chữa cháy và chuông báo cháy, đi trên đường cũng tìm

kiểm bóng dáng xe cứu hỏa, ở bệnh viện cũng hết sức chú ý đến xe cấp cứu.

Song vẫn vô dụng, cô không trông thấy Tống Diệm dù chỉ một lần. Thậm chí có lần cùng xe cấp cứu đến hiện trường hoả hoạn, gặp được cả đội phòng cháy chữa cháy, nhưng không hề thấy bóng dáng anh.

Nhiều lần, cô vô thức lấy điện thoại di động ra, khi hoàn hồn mới phát giác mình đang ngây dại nhìn vào số của anh. Nhưng ngoại trừ nhìn chăm chăm như thế, cô không thể làm gì hơn nữa.

Một ngày cuối tháng, Hứa Thấm chuẩn bị tan ca thì có người gõ cửa.

“Có chuyện gì không?” Cô ngẩng đầu.

Là một cô gái trang điểm xinh đẹp, tuổi tác xấp xỉ cô, trông vui tươi hơn hở, không hề giống bệnh nhân lộ đầu vào: “Chắc cô tan việc rồi, không quấy rầy cô chứ?”

“Vâng, cô là...”

“Cô không nhớ tôi à?” Cô ấy đi vào trong, ngồi xuống, tiện tay đặt chiếc túi Hermes bạch kim xuống đất. “Lần đó, studio nghệ thuật giấy ở Tứ Khê Địa bốc cháy, cô đã hỏi tôi có bị thương không đấy!”

Hứa Thấm có ấn tượng với cô nàng này. Cô nhìn thấy Tống Diệm cứu cô ấy ra khỏi đám cháy, anh kéo tay cô ấy, cô ấy còn lao vào lòng anh, ôm chặt không buông.

Hứa Thấm nhìn cô gái chăm chăm: “Nhớ mang máng.”

“Tôi tên Chiêm Tiểu Nhiêu.”

“Cô là Hứa Thấm đúng không, tôi rất thân với anh cô và Tiêu Diệc Kiêu.” Chiêm Tiểu Nhiêu cười cong cong khóe mắt, hết sức ưa nhìn. “Cô quen anh lính cứu hỏa kia đúng không? Anh ấy tên gì?”

“Tổng Diệm.”

“Tổng, Diệm.” Chiêm Tiểu Nhiêu khẽ ngân nga. “Tên rất hay, giống như con người anh ấy vậy. Cô có số điện thoại của anh ấy không?”

“Sao thế?”

“Tôi tìm anh ấy lâu rồi, may mà hôm đó có một nhân viên văn phòng ở hiện trường nhận ra cô, nói cô là bác sĩ Bệnh viện Quân y số Ba, còn nói cô quen anh ấy. Thế nên tôi mới tìm đến tận đây.” Chiêm Tiểu Nhiêu mắt sáng lên. “Anh ấy đã cứu mạng tôi. Tôi tìm anh ấy mãi, muốn mời anh ấy ăn cơm để cảm ơn.”

Hứa Thấm nhìn cô ấy, đột nhiên nghĩ: Khi mình mời Tổng Diệm ăn cơm, tình cảm trong mắt phải chẳng cũng rõ món một như cô gái này? Hẳn là không, cô chôn giấu rất sâu, ánh mắt cô luôn tùng tú u buồn, không tỏa sáng lấp lánh, tràn ngập dự vọng một cách gan dạ và bộc trực như cô ấy.

Chương 26

Type: Oanh

Chiêm Tiểu Nhiêu nhập số điện thoại của Tống Diệm, ánh sáng màn hình hắt vào đáy mắt cô ấy, long canh tựa kim cương. Hứa Thấm nhìn cô ấy đầy mong đợi đưa điện thoại lên vai. Văn phòng vốn yên tĩnh, Iphone lại không hề cách âm. Cô có thể nghe thấy âm thanh tút tút bên đầu kia, sau đó là chất giọng trầm lắng và cuốn hút của Tống Diệm.

“A lô?”

Chiêm Tiểu Nhiêu không giấu được sự hưng phấn: “Cuối cùng cũng tìm được anh rồi. Chào anh!”

“Xin hỏi ai thế?”

Chiêm Tiểu Nhiêu nói rất nhanh: “Tôi là cô gái anh đã cứu ở Tứ Khê Địa tháng trước ấy...Ở studio nghệ thuật giấy bốc cháy, anh còn nhớ không?”

Bên kia im lặng giây lát mới đáp; “Không nhớ.”

Hứa Thấm rủ mắt xem bệnh án, nghe hai chữ hết như âm thanh đến từ thiên đàng này.

“Không nhớ không sao, anh thấy mặt tôi là nhớ ra ngay thôi.” Chiêm Tiểu Nhiêu không hề chán nản, nhiệt tình nói tiếp: “Để cảm ơn anh đã cứu mạng tôi, tôi mời anh ăn cơm nhé!”

“Không cần đâu.” Rồi anh dứt khoát cúp máy.

Hết như Hứa Thấm đã đoán.

“Ồ...” Chiêm Tiểu Nhiêu còn chưa nói hết, điện thoại chỉ còn tiếng tút tút kéo dài.

Tâm trạng âm u suốt cả tháng nay của Hứa Thấm như được ánh sáng chiếu rọi.

Tan làm, Tiểu Nam nhìn thấy Hứa Thấm ra về với khóe môi cong cong, vẻ mặt ôn hòa hiếm có, hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Mấy ngày sau, có kết quả xét nghiệm máu của Tiểu Đông, âm tính với HIV, không bị lây nhiễm. Lúc Tiểu Đông nhận được kết quả liền chạy một mạch đến văn phòng Hứa Thấm, kéo Tiểu Tây và Tiểu Bắc vừa nhảy vừa hét, vừa khóc vừa cười.

“Đúng là người tốt sẽ được hưởng phúc.” Tiểu Đông vui sướng. “Tất cả đều không bị lây nhiễm. Nhóm lính cứu hỏa kia cũng vậy. Họ mừng đến mức ôm chầm lấy tôi luôn ấy.”

Hứa Thấm ngẩng đầu: “Họ đến bệnh viện à?”

“Đúng vậy, ở Trung tâm Truyền nhiễm.”

Hứa Thấm bỏ tay vào túi áo, đứng dậy nói: “Tôi phải đi tìm giáo sư Từ một lát.”

Ra khỏi văn phòng, cô vẫn nghe thấy tiếng kêu gào của Tiểu Đông: “Hôm ấy, tôi nói nhảm thôi, ai nói tôi muốn thôi việc chứ? Thiên thần blouse trắng là mơ ước từ bé của tôi cơ mà.”

Hứa Thấm ra khỏi tầng Cấp cứu, cô không tới khoa Khám bệnh mà chuyển hướng sang khoa Xét nghiệm HIV của Trung tâm Truyền nhiễm. Nhưng đến nơi, hành lang trống trơn.

Cô hỏi đồng nghiệp: “Nhóm lính cứu hỏa đến lấy kết quả xét nghiệm đâu rồi?”

“Đều không sao nên đi rồi.” Nhân viên xét nghiệm cũng rất vui mừng.” Vừa mới đi thôi, chừng một phút.”

Hứa Thấm lập tức quay đầu đuổi theo. Vừa ra khỏi thang máy, cô đã thấy một nhóm đàn ông mặc thường phục màu xanh ô liu đi ra khỏi tòa nhà. Trong đó, bóng lưng Tống Diệm hết sức bắt mắt. Đến khi cô băng qua đám người chạy ra khỏi bệnh viện, chỉ kịp nhìn thấy Tống Diệm lên xe sau cùng rồi rời đi.

Hứa Thấm bất lực dừng lại, nhẹ nhàng thở gấp, dõi mắt trong theo.

Tống Diệm đóng cửa xe, lúc xe khởi động, anh vô thức nhìn về phía bệnh viện, thế mà lại trông thấy Hứa Thấm mặc áo blouse trắng đứng giữa sân.

Tháng Mười hai trời rét mướt, cô vốn ở trong văn phòng, quần áo khá mỏng, dưới cổ áo blouse chỉ có đồng phục phẫu thuật màu xanh nhạt, chân mang giày lố, mái tóc buộc hờ buông rũ, gương mặt mộc hệt hằng nhìn về phía anh.

Bốn mắt giao nhau qua lớp cửa kính, xe nhanh chóng lăn bánh, bỏ lại phía sau hình bóng cô quạnh của cô gái.

Hứa Thấm không đứng đó lâu, bên ngoài rét quá. Lúc trở về phòng, cô bỗng nhớ đến Chiêm Tiểu Nhiêu, không biết với tính cách đó, cô ấy sẽ làm gì. Cũng chính thời khắc ấy, Hứa Thấm mơ hồ nhận ra, Chiêm Tiểu Nhiêu sẽ không bỏ cuộc. Mà thực tế nhanh chóng chứng minh điều đó.

Tối hôm sau, Hứa Thấm lại lần nữa gặp Chiêm Tiểu Nhiêu, địa điểm là quán bar của Tiêu Diệc Kiêu.

Kể từ lúc ngồi xuống cùng nhau, Hứa Thấm đã nhận thấy Chiêu Tiểu Nhiêu vùi đầu vào điện thoại cả buổi, khi thì mỉm cười, lúc lại cau mày, ngón tay khi thì lướt nhanh trên màn hình, lúc lại dẫn đo ngập ngừng.

Tiêu Diệc Kiêu hỏi; “Nhắn tin với ai mà đắm đuối thế?”

Chiêm Tiểu Nhiêu ngẩng đầu khỏi điện thoại, mặt mày ủ rũ: “Tự nói một mình thôi, gửi hơn mười tin nhắn rồi, hẹn anh ấy ăn khuya nhưng vẫn không trả lời. Người đàn ông này nhắn tâm thật.” Cô ta lẩm bẩm. “Vất vả lắm mới chờ được ngày anh ấy nghĩ phép, nếu bỏ lỡ, phải đợi tiếp nữa.”

Tưởng Dụ thuận miệng hỏi; “Lại coi trọng tên nào thế? Có đáng để cô hạ thấp bản thân vậy không?”

Tiêu Diệc Kiêu bĩu môi: “Không phải lần trước cô cũng đeo bám thế sao?”

Chiêm Tiểu Nhiêu cong cớn: “Tôi thích đấy! Thích thì theo đuổi, không thích thì chia tay. Đàn ông các anh không phải đều như vậy sao? Sao phụ nữ chúng tôi lại không được.”

“Được, được, được, đâu có nói là không được.”

Hứa Thấm lẳng lặng uống rượu.

Chiêm Tiểu Nhiêu tiếp tục gửi tin nhắn. Hứa Thấm không biết cô ấy nói gì, có lẽ chỉ là mẩu chuyện băng quơ, cũng có thể là mấy lời tán tỉnh. Cô không đoán được, chỉ đành nhắm nháp từng ngụm rượu.

Đến gần mười một giờ, bỗng nhiên, Chiêm Tiểu Nhiêu hét lên chói tai, bật dậy khỏi sofa. “Anh ấy trả lời rồi.” Vừa nói, cô ấy vừa lấy son tô đôi

môi đỏ thẫm, hết như đóa hoa hồng.

Tiêu Diệt Kiêu tò mò: “Ai mà khiến cô kích động thế?”

“Lính cứu hỏa, ân nhân cứu mạng của tôi. Dáng vóc ngon lành. Tôi nhất định phải cua được anh ấy.” Chiêm Tiểu Nhiêu mặt mày hớn hờ, bỏ đồ trang điểm vào túi, khi đứng dậy rời đi còn nổi với giọng rất đặc ý: “Tên rất hay, Tống Diệt. Đi đây!”

Sắc mặt ba người Tiêu Diệt Kiêu, Mạnh Yến Thần và Tưởng Dụ đồng thời thay đổi. Tiêu Diệt Kiêu và Mạnh Yến Thần không ai bảo ai đều liếc sang Hứa Thấm.

Hứa Thấm vẫn điềm nhiên như không, uống rượu, ăn hoa quả. Cô ăn xong, lấy khăn giấy lau tay, đứng dậy: “Em đi rửa tay.”

Trên hành lang trước phòng vệ sinh có đôi nam nữ đang ôm hôn điên cuồng. Chắc chắn tối nay họ sẽ thuê phòng, lên giường, tình một đêm, sang hôm sau hoặc tiếp tục hoặc xem nhau như người lạ.

Hứa Thấm đi vào phòng vệ sinh, mở vòi nước, đưa tay ra kỳ cọ, dùng xà phòng chà xát, cứ thế lặp đi lặp lại. Mãi cho đến khi một cô gái vào phòng vệ sinh, đứng trước gương, dặm lại lớp trang điểm, phát hiện điều khác thường, nhỏ giọng hỏi thăm cô có ổn không, Hứa Thấm mới ý thức mu bàn tay đã tấy đỏ cả lên.

Cô nhìn tay mình, bỗng quên mất không biết từ lúc nào bản thân đã mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế và sạch sẽ thái quá, quên mất vì sao lại chọn làm bác sĩ. Tất cả chuyện quá khứ dường như trở nên mơ hồ.

Rượu khiến tinh thần cô có phần sa sút. Cô rửa mặt bằng nước lạnh, điều chỉnh lại tâm trạng, trở về ngồi với hội bạn thêm một tiếng nữa.

Rượu trong ly càng uống càng nhiều. Từ lượng cô không tốt lắm, uống ba ly Whisky, người đã choáng váng, nói mệt muốn về nhà.

Vốn định tự gọi xe nhưng Mạnh Yến Thần và Tiêu Diệc Kiêu kiên quyết đòi đưa cô về, vác cô đến tận giường.

Thời điểm xuống lầu, Tiêu Diệc Kiêu hỏi: “Con bé mượn rượu giải sầu à?”

Mạnh Yến Thần im lặng hồi lâu mới đáp: “Thêm cn đảm thì có.”

Đêm mùa đông trăng sáng vắng vặc. Con ngõ sau hoa viên Tông Lư không một bóng người. Mạnh Yến Thần ngồi trong chiếc xe tối đen, nhìn chằm chằm cửa sau khu chung cư. Tiêu Diệc Kiêu ngồi dựa vào ghế lái phụ, thái độ trầm mặc đến lạ.

Quả nhiên, họ thấy bóng dáng Hứa Thấm bước lảo đảo ra khỏi khu chung cư, đi về phía phố Ngũ Phương.

Tiêu Diệc Kiêu ra sức xoa trán, quay đầu nhìn Mạnh Yến Thần. Mạnh Yến Thần vẫn thẫn thờ nhìn theo bóng dáng gầy yếu kia. Tiêu Diệc Kiêu thở dài, xuống xe bám theo.

Phố Ngũ Phương đêm khuya khiến người ta không khỏi nơm nớp lo sợ: Đường phố mờ tối, yên ắng tĩnh mịch, từng dãy nhà cũ kỹ hắt lên những đường nét sau thẫm trong bóng đêm mờ lung. Cành cây cũng khẳng khiu trụi lá, không khác gì hình ảnh trong phim ma rùng rợn.

Bước chân Hứa Thấm không mấy vững vàng, nhưng cô vẫn đi rất nhanh, thoáng cái đã đến cửa Địch gia. Cô bước lên bậc thềm, vỗ vào cánh

công sơn đồ đóng kín. Mặc cơn gió rét cửa rát tay mình, cô vẫn bất chấp vừa vỗ vừa hô to: “Tổng Diệm!”

Cô rất hiếm khi nói lớn tiếng như thế. Giờ phút này, âm thanh vang vọng dưới bầu trời đêm nghe hết sức xa lạ và không chân thật.

“Tổng Diệm!” Cô ra sức vỗ cửa, càng lớn giọng hô vang: “Tổng Diệm!”

Có người ra mở, là Địch Miếu. Cô ấy khoác áo phao lông vũ, lạnh đến run cầm cập, thấy Hứa Thấm thì kinh ngạc: “Chị làm gì thế? Biết mấy giờ rồi không?”

Hứa Thấm không biết lấy sức đâu đẩy Địch Miếu ra, đi thẳng vào bên trong, vòng qua bức bình phong ở cổng rồi băng qua hành lang trong sân. Cậu vợ Tổng Diệm cũng khoác áo đi ra khỏi phòng: “Này, hơn nửa đêm rồi, làm sao vậy?”

Hứa Thấm chạy đến gian phía tây, đập cửa dồn dập, giọng nói phần nào đê nén: “Tổng Diệm!” Như sợt khiến người bên trong bị đánh thức khỏi giấc mộng.

“Tổng Diệm!” Cô bình tĩnh gõ cửa lần nữa. “Tổng Diệm, em là Hứa Thấm!”

Địch Miếu chạy vội đến, bực bội căn nhắc: “Tối nay, anh tôi không về.”

Hứa Thấm khựng lại, ngây người mất hai giây rồi cố chấp đẩy cánh cửa ra. Thấy cửa không suy suyển, cô lại bước về phía cửa sổ, hướng mắt nhìn vào trong. Rèm cửa không bị kéo lại khiến cô nhìn thấy rõ chăn gối trên giường được cung cấp gọn gàng, chỉnh tề.

Anh đi với người phụ nữ khác không về. Hơn nữa, giờ đã là hai giờ sáng! Có lẽ...

Hứa Thấm chôn chân bên cửa sổ, cúi đầu giơ hai tay lên che kín khuôn mặt, hồi lâu không nhúc nhích.

Ba người trong sân sững sờ nhìn nhau. Cậu Tống Diêm ra hiệu cho con gái. Địch Miểu lườm nguýt một cái mới miễn cưỡng đi đến: “Anh tôi không có nhà. Chị về đi!”

Hứa Thấm vẫn bưng mặt, tĩnh lặng hệt như pho tượng lạnh lẽo không có sinh mệnh. Địch Miểu lạnh chết đi được, hết sức bức dọc, vừa định nổi cáu thì lại nghe thấy Hứa Thấm lẩm bẩm.

“Tôi cảm thấy mình sắp chết rồi.” Cô thì thào. “Sống mà không có lấy chút ý nghĩa gì cả.”

Địch Miểu hốt hoảng: “Đừng mà, chị sao vậy? Chị nói cho tôi xem đã xảy ra chuyện gì?”

Hứa Thấm buông thông tay, chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, cứ thế xoay người rời đi. Vì say rượu nên thân thể hơi lảo đảo, Địch Miểu lo lắng không dám để cô đi: “Hay là chị ngồi lại đây một lát đã...”

Hứa Thấm không buồn đoái hoài, vừa định xuống bậc thềm rời đi thì thoáng nhìn thấy một đôi giày thể thao nam phơi trên thềm. Giày rất lớn, đã giặt sạch. Cô dừng lại, gặm chặt ánh mắt vào đôi giày kia.

Địch Miểu nhìn thấy, chợt nhớ ra: “Ôi, giày anh tôi phơi ngoài này còn chưa lấy vào”, nói rồi quay người toan cầm lên.

Nhưng hành động của Địch Miểu không nhanh bằng Hứa Thấm. Cô nhấc một chân đá một phát, khiến một chiếc giày bay vèo vào trong sân. Cô

thở hắt ra như vừa dùng toàn bộ sức lực, đôi mắt tràn ngập nỗi hận, không biết nghĩ gì lại đuổi tho chiếc giày ấy, tiếp tục đá không biết mệt mỏi.

Tiêu Diệt Kiêu vội vã chạy đến kéo Hứa Thấm, khách khí xin lỗi ba người trong nhà: “Xin lỗi, xin lỗi! Em ấy say rồi nổi điên. Thật xin lỗi, xin lỗi.”

Ba người nữa tin, nửa ngờ nhìn cảnh trước mắt. Tiêu Diệt Kiêu ôm eo cô vừa lôi vừa kéo ra ngoài. Hứa Thấm không âm ỉ cũng chẳng náo loạn, chỉ vùng vẫy muốn thoát khỏi sự kìm kẹp, đôi mắt bừng bình tiếp tục nhìn chăm chăm vào chiếc giày kia, nhất quyết muốn đá nó. Tiêu Diệt Kiêu dứt khoát che mắt cô lại, kéo đi.

Hứa Thấm không kéo tay Tiêu Diệt Kiêu ra được, cứ thế bị anh lôi xềnh xệch ra ngoài, bước chân lộn xộn lại giẫm lên chiếc giày kia, cô lập tức đá bay. Chiếc giày văng đi xa, chạm tới chân chủ nhân nó.

Tống Diệt đứng trong hành lang, cup mắt nhìn chiếc giày vừa đáp xuống bên chân mình rồi mới ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nhìn mọi người trong sân. Mợ khẽ đẩy cậu, ý bảo lôi anh vào nhà.

Hứa Thấm giẫy khỏi Tiêu Diệt Kiêu, nhìn Tống Diệt đầy khiêu khích.

Tống Diệt đi vào sân, không nói một chữ, cứ thế hờ hững lướt qua cô.

Hứa Thấm không biết lấy đâu ra sức lực, bỗng hét lớn: “Anh đứng lại!”

Tống Diệt dừng bước.

“Đêm hôm khuya khoắt, anh còn đi đâu?” Giọng chất vấn vang lên phía sau anh.

Tống Diệm nhếch môi, cơn thịnh nộ đè nén trogn lòng đã sớm muốn bộc phát. Anh chịu ra ngoài gặp Chiêm Tiểu Nhiêu chỉ vì muốn giáp mặt cảnh cáo cô ta đừng tiếp tục quấy rầy mình nữa, nhưng lại bất ngờ biết được số điện thoại là do Hứa Thấm cho cô ta. Hừ, rốt cuộc cô coi anh là gì? Được lắm, quay về còn thấy cô nổi cơn điên nữa. Ai cho cô lá gan to đến độ nửa đêm dám đến nhà anh náo loạn như thế, hả?

Tống Diệm bỏ hai tay trong túi áo jacket, quay đầu lại nhìn cô vẻ cợt nhả: “Đi với gái. Cô biết mà, tên gì ấy nhỉ...” Anh cúi đầu, đưa ngón tay gõ gõ vào trán ra vẻ hồi tưởng. “Họ Chiêm, tên Tiểu Nhiêu thì phải?”

Hứa Thấm bị giọng điệu của anh kích động, trong đôi mắt cuồn cuộn nổi căm hờn, đột nhiên lao đến đẩy mạnh anh một cái.

Tống Diệm bị lực tác động phải lùi về sau hai bước, đáy mắt ngập tràn vẻ giễu cợt và khinh thường: “Hứa Thấm, cô một vừa hai phải thôi. Mẹ kiếp, cô lấy tư cách gì mà đến đây làm loạn?”

Ngực Hứa Thấm phập phồng kịch liệt, toàn thân run rẩy vì nổi ấm ức bị kìm nén, gườm gườm nhìn anh nhưng không thốt ra nổi một câu. Rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói nhưng cô không tài nào biểu đạt nổi.

Cô mong mỗi biết bao mình có đôi mắt biết nói như Chiêm Tiểu Nhiêu, để người ta vừa nhìn đã biết được cô vui vẻ hay buồn đau. Thế nhưng, cô không có. Ánh mắt cô vĩnh viễn trầm lặng, đè nén hết như con người cô. Điều này dồn ép khiến bản thân Hứa Thấm cũng sắp phát điên mất rồi!

Sắc mặt Tiêu Diệc Kiêu xanh lét, không ôn tồn khuyên giải nữa mà mạnh tay lôi kéo Hứa Thấm: “Đi...Nói với người như vậy làm gì? Nhìn là biết hẳn có xứng với em hay không rồi đấy!”

Tống Diệm lạnh lùng liếc Tiêu Diệc Kiêu rồi quay sang Hứa Thấm.

Hứa Thấm bướng bỉnh không chịu đi, kiên quyết đẩy Tiêu Diệc Kiêu ra, hất cằm lên nhìn xoáy vào Tống Diệm: “Đúng! Anh không xứng với tôi. Là anh không xứng với tôi.”

Tống Diệm im lặng nhìn cô giãy lát, cuối cùng cườ khẩy một tiếng, ra về không sao cả, quay người đi về phòng mình.

Khoảng khắc ấy, Hứa Thấm cảm thấy tim mình đau đớn đến mức sắp nổ tung.

“Bởi vì...” Trong đêm khuya sương giá, cô nhìn bóng lưng anh, khóe môi nở nụ cười thê lương. “...Tôi thích anh hơn anh thích tôi...rất nhiều.”

Bước chân Tống Diệm đột ngột dừng lại.

“Tôi không giỏi giao tiếp, không thích kết giao bạn bè. Kinh tế, luật sư, quản lý...đều không hợp với tôi. Chỉ có bác sĩ thôi, chỉ cần năm vững chuyên môn là được, không lo thất nghiệp, còn có thể tự nuôi sống bản thân.” Nước mắt Hứa Thấm chậm rãi dâng tràn khóe mi, cô đau lòng đến mức không thể nổi. Cô ru rẩy hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời cao vời vời, thân thể chếch nhoáng men rượu nhưng vẫn cố đứng vững. “Tôi về nước, sửa lại học, chuyển ra ngoài sống, từng bước từng bước thực hiện kế hoạch, không cần gia đình chu cấp nữa. Tôi luôn nghĩ, phải làm thế nào mới không khiến bố mẹ tức giận, không phản đối, không từ đưa con gái là tôi. Có khi nào cố gắng làm việc, trở thành bác sĩ khoa ngoại nổi tiếng là có thể khiến bố mẹ cảm thấy tự hào về tôi, sau đó có thể...dung túng tôi một chút không?”

Cô khẽ khàng nói từng chữ đứt quãng, rồi im bật.

Tống Diệm quay người, nhìn thấy dòng lệ lăn dài trên gò má tái nhợt trong bóng đêm tinh mịch của cô. Cô nhìn anh qua màn nước mắt, đôi mắt chất chứa nỗi oán hận không thể kìm nén.

“Nhưng còn anh, anh đã làm gì? Tống Diệm, tôi hỏi anh đấy! Nói thích tôi nhưng anh đã làm được gì? Phải, tôi không ngừng muốn tiếp cận anh, lại dờ dợ hết lần này đến lần khác. Tôi suy đi tính lại, tôi tham lam so bì, tôi chần chừ mềm yếu. Tôi không nhìn thấy hy vọng. Tôi sợ. Đó là vì...” Cô hé môi muốn nói gì đó nhưng lại bị dòng nước mắt tuôn ra ào ạt ngăn lại. Cô cắn chặt răng, ép mình phải kiềm chế, cuối cùng hạ giọng, gằn từng chữ xé toạc vết thương khó quên nhất. “Anh chưa bao giờ cố gắng dẫu chỉ một chút để hai chúng ta được ở bên nhau. Chưa bao giờ!”

Cổ họng Tống Diệm đắng chát, gương mặt nổi gân xanh.

“Tôi nói đúng rồi, phải không? Anh nói đi, phải không?” Hứa Thấm dồn dập chất vấn.

Tống Diệm nhìn cô đăm đăm, lồng ngực phập phồng, rõ ràng có muốn vàn lời muốn nói nhưng cuois cùng lại chẳng thể thốt nổi thành câu.

Hứa Thấm ngây ngốc nhìn anh. Sự im lặng kéo dài như một đáp án không lời khiến nước mắt cô tuôn rơi như mưa: “Anh không thích tôi, đúng không? Có phải anh chưa từng thích tôi? Anh căn bản không thích tôi! Nếu không, sao anh lại không thử cố gắng chút nào chứ! Thậm chí, anh còn chưa bao giờ muốn đến gần tôi nữa kìa!”

Nước mắt không còn khống chế được nữa, giàn giụa trên gương mặt tái nhợt.

Cô nức nở lên án: “Anh chỉ biết đứng đó chờ tôi đi tìm anh. Dù thấy tôi vấp ngã cũng không chịu bước đến kéo tôi dậy. Tại sao tôi phải cần người như anh chứ? Tại sao tôi cứ phải mù quáng đi tìm anh? Phải tôi ích kỷ. Dù là với người mình thích, tôi cũng vẫn ích kỷ như thế. Tôi muốn thấy anh trả giá thì mới dám đi về phía anh. Nếu không, tôi phải làm sao bây giờ? Nếu như tôi mất hết tất cả nhưng anh vẫn chỉ hờ hững đứng yên đấy thì tôi phải làm như thế nào? Là tôi không đơn thuần, là tôi so đo, là tôi

muốn anh cũng phải hi sinh, muốn anh cũng có thể tiến về phía tôi. Nhưng tại sao anh lại không bước đến?”

Mắt Tống Diệm có nước.

Cô bắt lấy anh, vừa đấm vừa đá, gào khóc khản cổ: “Tại sao anh không chịu đi về phía tôi? Tôi hoàn toàn không nhìn thấy tình yêu của anh. Nói cho anh biết, tôi sẽ không hướng về anh nữa, không bao giờ hướng về phía anh nữa.”

Tiêu Diệc Kiêu không nhịn được nữa, bước đến ra sức ôm chặt Hứa Thấm, cưỡng ép kéo cô ra ngoài: “Về nhà!”

Lần này, Hứa Thấm không vùng ra được, chỉ có thể gào lên đau đớn: “Tống Diệm, tại sao anh không bước đến? Tôi ở đây, tại sao anh không đến? Có phải anh không thích tôi đến mức ấy không? Đã không thích tôi, tại sao lại nói ra những lời đó? Tại sao lại nói anh rất thích tôi? Tôi tưởng thật, tôi đã thật sự tin là thật đấy, anh có biết không?”

Giọng nổi tan nát cõi lòng của Hứa Thấm nhanh chóng tan đi theo cơn gió. Tiêu Diệc Kiêu cứng rắn lôi được cô ra ngoài.

Khoảng sân yên tĩnh trở lại, nhưng nơi xa vẫn loáng thoáng truyền đến tiếng ghen ngào.

Địch Miểu ngờ ngàng đứng đấy, nước mắt nhạt nhào: “Không phải như thế!” Cô lao ra ngoài cổng.

“Địch Miểu!”

Tiếng quát vang lên thình lình khiến Địch Miểu sồn gai ốc, đứng khựng lại. Cô nghe rất rõ nỗi niềm tuyệt vọng và sự thống khổ đè nén trong đó. Địch Miểu chậm rãi quay đầu, dường như trước mặt cô là một người

không hề quen biết. Đây không phải là Tống Diệm, không phải Tống Diệm anh trai cô.

Người đàn ông này như thế đã không còn linh hồn kể từ giây phút Hứa Thấm rời đi.

Địch Miếu chưa từng thấy anh trai mình như vậy. Đầu anh cúi gằm, bả vai thõng xuống, sống lưng cũng cong lại, dường như trong cơ thể có cơn đờn cực độ đang giằng xé. Hình như anh cũng không tài nào chịu đựng được nữa, từ từ ngồi xuống, ôm chặt lấy đầu mình, không còn cất lên âm thanh nào khác.

Tình cảm Tống Diệm dành cho Hứa Thấm xuất phát từ ý muốn bảo vệ khó hiểu. Không rõ vì nguyên do gì, anh chỉ muốn xem cô yên lặng làm chuyện của bản thân, bất kể là ôm cặp băng qua sân trường, hay một mình làm loạn bàn học ngăn nắp, rồi lại chỉnh đốn mớ hỗn độn ấy theo những cách khác nhau. Cô không giao tiếp với ai, nhưng anh không quan tâm, chỉ cần cô thích là được.

Anh không muốn cô bị quấy rầy, bàn tán, cười nhạo, bắt nạt bởi tính cách quái gở và yên lặng này.

Bạn bè đều không hiểu tại sao anh lại thích Hứa Thấm. Nói cô đẹp thì thiếu gì con gái đẹp; nói cô xuất sắc thì thành tích cô chỉ có thể xem như trên trung bình; bảo cô dịu dàng, thật không nhìn ra dịu dàng ở đâu cả; bảo cô nhã nhặn thì càng không liên quan, bản đại bác mười năm vẫn chưa tới.

Cô gái có thể xứng đôi với người như Tống Diệm hẳn là kiểu mạnh mẽ, có thể không hoạt bát, không cởi mở, không hướng ngoại, nhưng nội tâm phải cuốn hút và phóng khoáng, từng hành động cử chỉ đều có khí phách. Nhưng Hứa Thấm thì sao? Không ưa nói chuyện, vẻ mặt nhếch nhẽ, đầu lúc nào cũng cúi gằm, chẳng bao giờ nhìn vào mắt ai. Khi thật sự đối

mặt với cô, bạn chỉ thấy đôi mắt đen trống rỗng, nhìn bạn đấy nhưng dường như không phải nhìn bạn, khinh khỉnh không coi ai ra gì.

Nhưng Tống Diệm lại thích cô. Ai nói cô không tốt dù chỉ một chút, anh sẽ đánh kẻ đó ngay. Đám bạn anh hết sức khó chịu. Anh thích gì ở cô, lẽ nào có lợi lộc gì sao? Nhưng cô gái đó lằm lằm lì lì, chẳng mấy khi nói chuyện với Tống Diệm, sao anh lại thích được cơ chứ?

Ban đầu, bản thân Tống Diệm cũng không hiểu, nhưng đây đâu phải chuyện buôn bán, anh cần hiểu tường tận làm gì. Anh cao hứng, vui vẻ là được.

Anh viết nguệch ngoạc tên mình lên áo đồng phục, đưa cho cô, bảo: “Mặc vào.” Cô liền nhận lấy, ngoan ngoãn khoác lên người, không màng đến việc chiếc áo kia to đến mức có thể mặc thành váy.

Được một thời gian, cô giặt sạch áo, lạng lẽ đưa cho anh. Anh vốn tưởng cô muốn trả lại, đang định lấy chiếc áo nhét vào hộp tủ thì bàn tay nhỏ bé của cô lại nắm chặt không buông, ngón tay chỉ vào chiếc áo. Hóa ra nét chữ sau lưng đã phai màu rồi. Tống Diệm sững sốt, giờ mới hiểu ra cô muốn anh viết lại tên mình lên đó.

Anh một lần nữa viết tên mình. Lúc ngược mắt lên thấy cô đang mím môi, khóe miệng thoáng qua nét an tâm mỏng manh. Khoảng khắc ấy, trái tim Tống Diệm đã rung động rõ rệt.

Cô chờ anh viết xong liền mặc áo lại, trở về bàn mình ngồi học. Lần này, cô không cúi đầu nữa.

Cảm giác an tâm ấy, càng về sau cô càng thể hiện một cách tự nhiên hơn.

Anh đưa cô đi chơi, trên đường gặp phải bọn lưu manh, cô sẽ vô thức nép vào anh, nắm chặt góc áo anh rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh đưa cô về nhà, cô khá dè dặt trước mặt cậu vợ anh, chỉ đi theo anh như chiếc đuôi nhỏ. Anh vào phòng, cô cũng đi vào. Anh đi ra hiên nhà, cô cũng lèo đèo theo sau. Anh băng qua hành lang, cô không dám chậm bước. Anh đi đến góc nào, cô liền đi đến góc đó.

Anh quay đầu lại cười: “Đi vệ sinh em cũng đi theo à?”

Anh đưa cô đi trượt patin: “Đừng sợ, anh sẽ ở bên cạnh bảo vệ em.” Cô lập tức lướt vèo vèo về phía trước.

Anh dẫn cô đi chơi trò nhảy đệm nhún: “Đừng sợ, nếu mất kiểu soát hãy hô lên, anh sẽ ôm lấy em ngay.” Thế là cô không hề sợ hãi, nhảy nhót trên đệm lò xo.

Anh mang cô đi đánh bi-a. Lúc anh đánh bi vào lỗ, cô đi đến khế kéo góc áo anh, chỉ vào một nam sinh cách đó không xa, mách lẻo: “Tên đó chọc gậy vào lòng bàn tay em.”

Anh xoa tay cho cô rồi lấy điện thoại di động và chìa khóa trong túi ra, đưa cô: “Giữ cho anh.” Sau đó đi qua đánh nhau với tên đó.

Phòng bi-a loạn cào cào cả lên. Hứa Thấm cầm di động và chìa khóa tiến đến xem, còn bon chen lấy bi đập người khác, cuối cùng bỏ chạy cùng nhóm Tống Diệm.

Chạy khỏi phòng bi-a, cả nhóm cười lăn cười bò. Tống Diệm vừa hút thuốc vừa lờm cô, hỏi tội: “Em qua đây!”

Hứa Thấm đi đến bên cạnh anh.

Anh nghiêm giọng: “Con trai đánh nhau em nhào vào làm gì?”

Cô quay mặt đi, không lên tiếng.

Tống Diệm cau mày: “Nói đi! Cái tướng còm nhom của em mà dám đánh nhau à? Biết mình được mấy lạng không?”

Cô ngược mặt lên, đáp ngắn gọn: “Trọng ở tham dự.”

Tống Diệm á khẩu. Đám anh em xung quanh cười hô hố.

Anh đưa ngón tay gí trán cô, la rầy: “Em thi thố cái gì mà “trọng ở tham dự”? Há? Há? Há? Quyền cước không có mắt, lỡ bị đánh vỡ đầu thì sao?”

Cô nói như lẽ đương nhiên: “Có anh ở đây, làm sao em bị vỡ đầu được?”

Tống Diệm ghen lời.

Anh rủ rê cô trốn học, đi ra ngoài thành chơi: “Lát nữa sẽ lừa bán em lấy tiền.”

Cô ngoan ngoãn gợi ý cho anh: “Bán cho gia đình nào tốt một chút được không?”

Anh tặc lưỡi: “Anh chẳng quen nhà nào tốt cả.”

Cô buột miệng không hề nghĩ ngợi: “Nhà anh đấy.”

Đêm khuya, anh trèo trường đại viện, leo đến trước cửa sổ phòng cô, dụ dỗ cô chuồn ra ngoài ngắm sao. Thế mà cô không hề sợ ban đêm gió lớn, vội vã mặc quần áo xuống giường, chuồn ra ngoài. Cô nắm tay anh chạy băng băng trên con đường khuya, để lại tiếng cười giòn tan trong gió.

Cô đi theo anh đến Cảnh Sơn ngắm trời sao. Anh hôn cô, cô không rụt rè. Anh luồn tay vào áo cô, cô cũng không sợ hãi.

Tất cả như mưa xuân ngấm vào lòng đất, cây non đâm chồi nảy lộc, trôi qua một cách bình lặng mà yên ả. Vào một ngày nào đó, lúc bất chợt quay đầu, cơn mưa phùn đã tích tụ thành con suối, nuôi cả khu rừng xanh um tùm tươi tốt.

Có một buổi tối, anh lén dẫn cô ra khỏi ký túc xá, đến quán bar nghe nhạc. Mấy thiếu niên thiếu nữ gào thét theo lời ca, chỉ có mình cô xem không hề chớp mắt, không đủ hòa nhập nhưng cũng tuyệt đối không lạc lõng.

Xem đến giữa chừng, cô đứng dậy rời đi, Tống Diệm liền hỏi: “Đi đâu thế?”

“Em đi vệ sinh.”

Anh đứng dậy đi theo cô, Hứa Thấm đẩy anh lại: “Không cần đâu.”

Anh nhất quyết đòi theo: “Anh ở ngoài đợi em.”

Trên đường đến phòng vệ sinh, đám con trai hút thuốc ở hành lang hét như sói đói mai phục trong đêm đen. Có người ôm bạn gái hôn thắm thiết, có người con lướt tay vuốt ve thân thể bạn gái, khiến cô nàng rên rỉ đứt quãng.

Hứa Thấm nhìn chăm chăm. Anh cuối đầu kề vào tai cô: “Nhìn gì vậy?” Rồi qua đầu cô lại.

Đến phòng vệ sinh, Hứa Thấm vừa đẩy cửa ra đã thấy một tên con trai mờng trần đứng bên cạnh bồn rửa tay. Còn cô gái ngồi trên bồn, đôi chân trắng nõn quấn quanh eo tên kia. Hai người vận động vớ tư thế quái gở, động tĩnh không nhẹ nhàng gì cho cam.

Hứa Thấm nghiêng đầu nhìn ngó. Tống Diệm đang cúi đầu châm thuốc, vừa ngẩng lên đã thấy cảnh tượng kia, lập tức bước đến che mắt cô,

kéo cô lại: “Trẻ con không được xem cảnh này.”

Hứa Thấm kéo tay anh ra: “Sao không được xem?”

Tống Diệm mắng: “Em đấy, mông của thằng khác có gì để xem? Muốn bị ăn đòn phải không?”

“VẬY em có thể xem của ai?”

“Của anh đây này.”

Hứa Thấm nín thình. Anh che mắt cô, ôm cô vào lòng, đi một mạch ra khỏi quán bar. Bên ngoài mưa như trút nước, hai người bất chấp chạy ào trên đường, mặc cho quần áo ướt đẫm.

Trở về phố Ngũ Phương trời đã khuya lơ khuya lắt. Anh nắm tay cô, che cô ở phía sau, đi vào nhà. Cậu anh vừa chớp mắt, anh ôm cô rón rén đi qua sân, mới mở cửa phòng đã nghe thấy giọng vợ truyền ra: “Tống Diệm về rồi à?”

Tống Diệm: “Dạ.”

“Thằng nhóc hư hỏng này, mấy giờ rồi?”

Tống Diệm nhúu mày nhìn Hứa Thấm, đẩy cô vào phòng: “Mười một rưỡi ạ!”

Mợ trách: “Còn không mau đi ngủ đi!”

Tống Diệm vào phòng, bật đèn lên. Hứa Thấm đứng trước mặt anh, toàn thân ướt nhẹp, khẽ run vì lạnh. Anh lục tung đồng quần áo, tìm ra một chiếc áo bông, ném cho cô: “Em đi tắm trước đi.”

Hứa Thấm nhỏ giọng: “Nếu đang tắm giữa chừng có người đến thì sao? Em sẽ bị phát hiện mất.”

Tống Diệm quay đầu nhìn cô giây lát, vẻ xấu hổ bỗng đầy khuôn mặt.

Tống Diệm mở cửa nhìn khoảng sân một lượt. Căn phòng phía đông không một tiếng động, ngoài hành lang mưa vẫn rơi rào rào. Anh quay đầu lại nhìn Hứa Thấm, Hứa Thấm ôm quần áo đi ra, nuos sau lưng anh, thoăn thoắt theo anh lùi vào phòng tắm, khóa cửa lại.

Giữa không gian chật hẹp, Tống Diệm vừa bước vào đã không dms nhìn trực diện Hứa Thấm. Anh đẩy nắp bồn cầu ngồi xuống, mặt hướng ra cửa bảo: “Em tắm đi, anh hút thuốc.”

Anh cúi đầu châm thuốc, cô bắt đầu cởi quần áo tắm rửa phía sau anh. Hai người không ai lên tiếng, dường như đang cố ý tránh né.

Tiếng nước chảy ào ạt, hơi thở của anh bất giác trở nên nặng nề và chậm chạp. Hút xong một điếu thuốc, anh cúi đầu ném đầu lọc đi, khóe mắt thoáng thấy thân thể mảnh khảnh, nõn nà của cô dưới vòi hoa sen phản chiếu qua tấm gương.

Rõ ràng toàn thân anh ướt sũng nhưng lại có cảm giác nóng ran. Nhất định là do hơi nước từ vòi sen quấy phá rồi. Ánh mắt anh dần trở nên sâu hút, nhìn chăm chăm cô gái trong gương. Bất chợt, cô cũng nhìn gương, tình cờ ánh mắt họ chạm nhau. Nhưng không ai tránh né, như có một sự ngầm heeieeut nào đó, tầm mắt hai người lại giao thoa trên bồn rửa tay.

Anh hít vào thật sâu, lồng ngực phập phồng, mi tâm ần nhẫn nhíu lại. Anh đứng dậy, rút chiếc khăn tắm của mình, quấn lấy thân cô, chà lau từ trên xuống dưới một lượt.

Hứa Thấm lắc lư qua lại trong tay anh, cho dù cách lớp khăn tắm, thân thể con gái vẫn mềm mại đến lạ. Anh lau người cô sạch sẽ rồi quay lưng đi châm một điếu thuốc nữa, có điều vẫn trầm lắng vô cùng.

Trong lúc lơ đãng, hơi thở anh trở nên nhọc nhằn hơn. Phòng tắm yên lặng như tờ, anh đang cố nhẫn nại.

Hứa Thấm vẫn chậm chạp không mặc quần áo, chợt hỏi: “Khi này...anh có thấy không?”

Tống Diễm biết cô đang muốn nói đến điều gì. “Thấy rồi.”

Vòi sen nhỏ vài giọt nước tí tách xuống sàn.

Hứa Thấm chẳng e dè, hỏi tiếp: “Lúc này, họ là gì thế?”

Tống Diễm đáp: “Quan hệ.”

“À!”

Tống Diễm lại nhìn vào gương. Lần này, cô quay sang, thân thể đối diện với anh, ánh mắt cũng vậy. Đôi mắt anh trầm xuống, hỏi dò: “Em muốn thử không?”

Hứa Thấm mím môi rồi hỏi ngược lại: “Có đau không?”

Tống Diễm đáp: “Hơi hơi.”

Hứa Thấm nghĩ ngợi, không trả lời.

Tống Diễm vứt điều thuốc, đi về phía cô, ôm lấy thân thể cô, đặt lên bồn rửa tay. Hứa Thấm bị bất ngờ, khẽ hô lên: “Á!”

“Suyt, nhỏ giọng một chút.” Anh nghiêng người kề sát vào tai cô, khẽ thở dốc.

Cô lập tức che miệng lại, lộ ra đôi mắt tròn xoe.

Anh ngậm lấy tai cô, mớm trơn sống lưng cô, cả người cô run run trong tay anh.

Bên ngoài, nước mưa vẫn gõ nhịp tí tách. Trong phòng, khí nóng bốc hơi, từng chút phủ lên vách tường và thủy tinh.

Cô bị anh trêu đến mức ý loạn tình mê, nhưng vẫn nhớ lời dặn dò của anh, cắn chặt môi, không dám phát ra âm thanh nào.

Anh hỏi: “Sợ không?”

Cô lắc đầu, nói nhỏ: “Không đâu.”

“Em thật ngoan.” Anh dỗ dành, giọng nói đã thay đổi, một giây sau lập tức tiến vào.

“Ừm...” Một tiếng nức nở tràn qua kẽ răng, anh lập tức phủ môi hôn cô.

Chương 27

Type: Oanh

Sương mù ô nhiễm đã đạt mức báo động đỏ, khung cảnh trong căn cứ hợp viện trở nên mịt mù, ngãng đầu chỉ thấy được mái ngói sẫm màu trên bức tường cũ kỹ. Trời đất như được phủ trong một màn mông lung, những tòa nhà CBD đã sớm ẩn mình trong mây bụi.

Địch Miếu ngồi ở bậc cửa gian hàng phía đông, rề rà thắt dây giày rồi tháo ra, tháo ra rồi thắt lại. Cửa phòng đối diện cọt kẹt mở ra, cô nàng lập tức đứng dậy: “Anh!”

Tống Diệm không hề đáp lời, bước vào phòng vệ sinh bên cạnh, bóp kem vào bàn chải đánh răng.

Địch Miếu chạy đến, nhìn đôi mắt hằn tia máu của anh trong gương, bên dưới cũng có quần thâm nhàn nhạt. Trông anh mệt mỏi cùng cực, chắc hẳn đã thức suốt cả đêm rồi.

Cô đứng bên cửa, nhỏ giọng hỏi: “Anh sẽ đi tìm chị ta sao?”

Tống Diệm vẫn không trả lời, súc miệng xong cúi người xuống, vốc nước rửa mặt.

Địch Miếu thấy anh không muốn mở lời nói chuyện bèn thở dài, năm lấy quai cặp sách, quay người định bỏ đi, nhưng thật sự quá khó chịu lại quay về nói với anh: “Anh, em chỉ muốn nhắc anh một câu thôi, chị ta uống say, chỉ muốn trút nỗi lòng, không còn lý trí nữa. Vấn đề giữa hai người vẫn chưa giải quyết được đâu.”

“Anh biết.” Tống Diệm lên tiếng, khóe môi khẽ nhếch.

Địch Miếu sửng sốt.

Tống Diệm không nói nhiều, hất cằm nhìn vào gương, cạo đi đám râu lờm chớm nơi quai hàm.

Lần trước, su khi chia tay ở Tứ Khê Địa, gần một tháng không liên lạc với nhau đã đủ nói rõ cô không còn ý định quay lại với anh rồi. Lần này, nếu không phải do Chiêm Tiểu Nhiêu phá rối, kích thích cô thì thời gian và lý trí sẽ dần bào mòn tất cả.

Năm tháng thoi đưa, nếu duyên phận lầm lỡ, ở cùng một thành phố mà không hề chạm mặt, vậy thứ chờ đợi họ chỉ có mười năm tĩnh lặng. Dù sao, cô gái này rất giỏi bình thản và trầm mặc mà.

Địch Miểu đau lòng: “Vậy anh còn...đi tìm chị ta sao? Anh, anh hao mười tám rồi, khoog phải mười tám nữa. Còn giày vò thêm lần nữa, anh sẽ sụp đổ đấy!”

Tống Diệm cúi đầu, bỏ dao cạo râu xuống, tay chống bên bòn rửa, im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Địch Miểu, xảy ra chuyện tối qua, nếu anh không đi tìm cô ấy, vậy tiếp theo sẽ thế nào?”

Địch Miểu là con gái, đương nhiên hiểu quá rõ: “Nếu là em thì có chết cũng không tìm anh nữa.”

“Vì thế, anh phải đi tìm cô ấy thôi.” Tống Diệm lại nhìn vào gương, tiếp tục cạo râu.

Địch Miểu ngỡ ngàng, không phản bác được. Đúng vậy, anh không có lựa chnj nào khác. Đi, chưa chắc đã có kết quả tốt, nhưng không đi thì kết cục đã định trước rồi. Chẳng qua tình thế đã ép buộc đến mức không thể nào quay đầu lại được, còn anh chung quy vẫn không thể buông tay.

Địch Miểu nhẹ giọng: “Anh, anh thật sự thích chị ta đến vậy à?”

Tống Diệm không lên tiếng.

Địch Miểu lo lắng: “Không phải anh đã nói rồi sao? Không gặp còn đỡ, không gặp vẫn tốt hơn mà.”

“Nhưng cô ấy đã đến đây, anh phải đi gặp cô ấy.”

Địch Miểu không hiểu, quay đầu nhìn ra cổng: “Chị ta đến rồi sao?”

Tống Diệm sửa soạn xong xuôi, quay về phòng mình: “Em đi học đi, đừng quang tâm chuyện của anh.”

“Anh...” Địch Miểu còn định nói gì nữa, song Tống Diệm đã đến cửa phòng dời đi rồi.

Hứa Thấm ngủ một giấc, tỉnh lại phát hiện mình đang ở Mạnh gia, không khỏi kinh hãi. Cô biết tối qua mình say rượu, nhưng không biết tại sao Mạnh Yến Thần và Tiêu Diệc Kiêu lại đưa mình về đây. Mà cô không có ai để hỏi thăm cả. Bây giờ đã là chín giờ sáng, người nhà đều đi làm hết rồi.

Cũng tốt, cô có thể yên tĩnh một lát.

Cô trở mình, nhắm nghiền mắt, vùi đầu vào lòng bàn tay. Chuyện tối qua dù chi tiết đã mơ hồ, nhưng cô vẫn nhớ mang máng. Cô chạy đến nhà Tống Diệm, say rượu nổi điên. Mặt cô vừa nóng vừa rát nhưng so với nhục nhã thì phiền muộn nhiều hơn.

Cô không nên uống rượu, không nên đi tìm anh trong lúc đầu óc mù mịt. Cô đã đóng băng quan hệ của hai người, đã chìm chết cứng diện bề tắc kia rồi. Đến mức độ này, không có gì đột biến thì tình cảm đó sẽ tàn phai, mà thứ gọi là đột biến kia đâu phải dễ có được.

Điện thoại di động vang lên, là Tống Diệm.

Hứa Thấm không biết nên vui mừng hay lo lắng, chân chừ giay lát mới bắt máy: “A lô?”

Giọng Tống Diễm nhè nhẹ: “Là anh.”

Hứa Thấm cũng khẽ khàng: “Em biết.”

“Tình rồi hả?”

“Vâng.”

Tiếp đó là sự trầm lặng ngán ngùi, Tống Diễm hỏi tiếp: “Đang ở đâu thế?”

“Ở nhà.”

“Anh sang tìm em.”

“Nhà phía tây.”

Tống Diễm im bật. Họ lại chìm vào trạng thái trầm lặng ngán ngùi.

“Anh đợi em một lát, em về ngay đây.”

“Được...Vậy em đi đi!”

“Vâng...”

Buông điện thoại, Hứa Thấm vùi mặt vào gối. Cô đã đẩy bản thân đến ranh giới gằng xé thành hai nửa rờ. Không phải Tống Diễm thì là gia đình, không còn đường lui nữa. Đủ mọi say nghĩ phức tạp rồi ren quần lấy tâm trí cô, khiến đầu cô đau như muốn vỡ tung.

Cô nhanh chóng rửa mặt, xuống nhà toan ra ngoài, trong lúc vô tình lại thấy cửa thư phòng Phó Văn Anh ở cuối hành lang hé mở. Hứa Thấm tưởng bà ở nhà, đi qua chào một tiếng.

Đến nơi mới phát hiện không có ai trong phòng, chắc hẳn dì giúp việc quên đóng cửa rồi. Cô tiện tay đóng lại, bất ngờ phát hiện đã nhiều năm trôi qua nhwng cách bài trí vẫn không hề thay đổi.

Lần cuối cô vào thư phòng Phó Văn Anh là khi còn niên thiếu. Nhìn thấy bàn sách gỗ lim, tấm thảm in hoa mẫu đơn nở rộ, hơi thở cô thoáng trĩu nặng. Cô bỗng như thấy lại cảnh Mạnh Thấm thời thiếu nữ đứng cuối đầu nơi đó, nỗi sợ hãi khiến bắp chân thon thả khẽ run.

Phó Văn Anh lạnh mặt ngồi một bên.

Mạnh Thấm đi đến, nắm tay Phó Văn Anh, lí nhí gọi: “Mẹ...”

Phó Văn Anh hất tay cô ra: “Tôi không phhair mẹ cô. Tôi không có đứa con không vâng lời như cô!”

Cô không lên tiếng, chỉ run rẩy.

“Tôi đã từng nói với cô không được phép giao du với người ngoài. Cô không giữ mình trong sạch, muốn quen thằng đó, vậy thì không cần học hành nữa, nhà này cũng không cần trở về, sau này đừng gọi tôi là mẹ nữa.”

Cô sững sờ thật lâu, lại hoang mang kéo tay bà: “Mẹ...”

Phó Văn Anh hất tay cô ra, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, cuối cùng ra tới hậu thư: “Thấm Thấm, nếu con nghe lời, mẹ sẽ đưa con ra nước ngoài du học, cho con cuộc sống tốt nhất. Nhưng nếu con cứ muốn làm bừa theo ý mình, không quan tâm đến gia đình này, mẹ sẽ đuổi con về Lương Thành, không bao giờ cho cn trở về Đế Thành nữa. Sau này, con không có bố mẹ, anh trai, không có gia đình. Dù con có đến trước mặt bố con hay anh con khóc lóc cũng vô dụng, mẹ nói được làm được.”

Cô ngây người, tay chậm rãi rơi xuống khỏi góc áo bà. Phó Văn Anh đứng dậy định bước đi. Cuối cùng cô khẽ nói: “Mẹ, con nghe lời mẹ.”

Hứa Thấm vẫn nhớ năm đó, cô bé kia im lặng đứng đấy, không buông một lời giải thích, cũng không hề rơi lệ, chỉ im lặng đón nhận hết tất cả.

Mà hình ảnh cô đứng yên, cô đơn, bất lực, trên đà bị vứt bỏ ấy giống hệt cô của thời thơ ấu, đứng ngoài phòng ngủ của bố mẹ, nhìn họ cãi vã đòi ly hôn, nói không cần cô. Đây đã trở thành nỗi ám ảnh không tài nào xóa nhòa trong ký ức cô.

Hứa Thấm đóng cửa phòng, đứng thẩn thờ chốc lát mới lẳng lặng đeo khẩu trang rời đi.

Khi Hứa Thấm đến cổng khu hoa viên Tông Lữ, Tống Diệm đang đứng dưới tán cây xanh hút thuốc. Anh mặc chiếc áo khoác xám ôm người, trông gầy hơn bình thường chút ít.

Thấy Hứa Thấm, anh dụi tắt điếu thuốc.

Cô vẫn đeo khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt, hỏi thăm: “Sao anh không đeo khẩu trang?” Hôm nay ô nhiễm rất nặng.

“Quên rồi.”

Hứa Thấm lấy một chiếc từ trong túi, đưa cho anh: “Em có mang một chiếc dự phòng.”

Tống Diệm nhận lấy, cúi đầu vừa đeo vừa hỏi: “Ăn sáng chưa?”

Hứa Thấm lắc đầu.

Ánh mắt anh dừng trên hàng mày cô, hỏi tiếp: “Muốn ăn gì không?”

Còn ánh mắt Hứa Thấm thì dừng ở khẩu trang của anh: “Muốn ăn cháo.”

“Kiểu nào?”

“Cháo trắng thôi...không thêm gì cả.”

Ở khu này không bán cháo trắng.

Hứa Thấm nhớ ra: “Nhà em có nước và gạo.”

Hai người ăn ý cùng hướng về khu nhà, suốt quãng đường không ai nói với ai câu nào, vào thang máy cũng chia ra đứng hai bên, cách nhau một khoảng. Ánh mắt đồng thời cố ý tránh né nhau, cho dù đối mặt cũng nhìn vào mũi hoặc môi, hiếm lắm mới giao nhau.

Vào nhà, Tống Diệm mở tủ bát ra, thấy một túi gạo mới tinh, liền hỏi: “Trong nhà không bật bếp nấu ăn bao giờ, sao còn mua gạo làm gì?”

“Bệnh viện phát.” Hứa Thấm đáp.

Tống Diệm hỏi: “Phát khi nào?”

“Quên rồi.”

Tống Diệm cúi đầu tìm hạn dùng trên bao: “Không bị quá hạn chứ?”

“Gạo làm sao quá hạn được?”

Tống Diệm thấy rõ ngày sản xuất: “Chưa quá hạn.”

Anh xách túi gạo kia ra ngoài, hỏi: “Có kéo không?” Thấy ánh mắt cô mờ mịt lại đổi ý, “...Dùng dao cũng được.”

Hứa Thấm tìm con dao đưa cho anh. Cô đưa nôi đến, anh múc một bát gạo đổ vào rồi mang nôi đi hứng nước.

Cô bối rối hỏi: “Vậy là đủ rồi hả?”

Tống Diệm nhìn cô. Hứa Thấm ngập ngừng: “Trông hơi ít.”

Tống Diệm đáp: “Nấu sẽ nở ra.”

“À...”

Tống Diệm vo gạo, đổ nước rồi đặt lên bếp, nhưng bật lửa hai ba lần vẫn không lên lửa. Anh cúi đầu khom lưng, vừa thử bật bếp vừa hỏi: “Lần cuối em dùng bếp là khi nào?”

Hứa Thấm hơi mím môi, nói: “Chưa dùng bao giờ.”

Tống Diệm in lặng. Hứa Thấm muốn gỡ gạc, quay người tìm điện thoại di động: “Chắc bị hỏng rồi, em gọi điện thoại cho ban quản lý chung cư xem.”

“Đợi đã.” Tống Diệm ngăn lại. Anh ngồi xồm xuống, kéo tủ bát ra kiểm tra đường ống. “Chưa mở van.”

Anh vặn can rồi đứng dậy bật bếp, lửa lập tức bùng lên.

Hứa Thấm khen: “Lợi hại thật.”

Tống Diệm cạn lời.

Anh đảo nắp nồi lại, lùi về sau một bước, dựa vào bàn bấp đợi nước sôi. Anh nhìn đăm đăm ngọn lửa đang nhảy múa, hỏi: “Không ăn ở nhà bao giờ à?”

Hứa Thấm “ừm” một tiếng.

“Ăn cái gì? Gọi thức ăn ngoài sao?”

“Gọi thức ăn với ăn ở căng tin bệnh viện.” Cô cũng nhìn chăm chăm vào nồi. “Còn anh thì sao?”

“Trong đội có nhà ăn...Hôm được nghỉ thì mợ nấu cho ăn.”

“Mợ nấu ăn ngon mà.”

Tống Diệm “ừ” khẽ.

Qua vài giây im lặng, nồi cháo bắt đầu sôi ùng ục.

Hứa Thấm tiếp tục đề tài vừa rồi: “Thức ăn ở đội anh ngon không?”

“Cũng không tệ.” Tống Diệm đáp. “ Chỗ em thì sao?”

“Bình thường thôi, không ngon lắm.”

“Ừ, thức ăn trong quân đội rất ngon, chắc là hơn bệnh viện rồi.” Lúc nói lời này, Tống Diệm lơ đãng quay đầu liếc sang Hứa Thấm, Hứa Thấm cảm nhận được hành động của anh, cũng quay đầu lại nhìn theo phản xạ. Ánh mắt hai người cứ thế giao nhau, chân thành và thẳng thắn vô cùng.

Trái tim cũng vô thức đập rộn rã.

Hôm nay, từ lúc gặp mặt đến giờ, họ luôn tránh né. Trong lúc bất chợt, ánh mắt lại chạm nhau.

Nước sôi sùng sục nhẹ nhàng đẩy nắp nồi lên rồi tràn ra bếp, để lại tiếng xèo xèo.

Tống Diệm dời mắt đi, đứng dậy nhắc nắp ra. Hứa Thấm cũng bất giác kè đến, nước cháo đang sôi dần dần hạ xuống, hạt gạo đã nở xoay tròn trong nồi, hương cháo loãng thơm ngào ngạt. Cô khẽ hít hà.

Tống Diệm hỏi: “Đói rồi à?”

“Vâng.”

“Chờ chút nữa.”

“Vâng.”

Tống Diệm dập nấp lại, lúc này đã có một đường trắng đục đóng trên thành nồi. Anh lùi về sau một bước, dựa vào bồn rửa bát. Hứa Thấm cũng theo sát anh, dựa vào bàn bếp. Hai người lẳng lặng chờ cháo sôi, nếu có thể mãi mãi chờ như vậy thì tốt biết mấy.

Cuối cùng, anh vẫn là người phá vỡ không khí yên lặng hư ảo này: “Hứa Thấm!”

“Vâng?”

“Em có nhớ những gì đã nói hôm qua không?”

Hứa Thấm rủ mắt, im lặng chốc lát: “Có cái nhớ, có cái không.”

“Ừ.” Tống Diệm hỏi tiếp. “Em đã nói em sẽ không đến tìm anh nữa, có nhớ câu này không?”

Hứa Thấm gật đầu: “Nhớ.”

“Bây giờ còn say không?”

“Không.”

“Vậy bây giờ cũng nói vậy sao?”

Hứa Thấm cúi đầu, giơ hai tay lên che đi phần nào gương mặt: “Em không biết.”

Lại là khoảng khắc tĩnh mịch ngăn ngui.

“Nếu đổi lại là anh đến tìm em, em có thể chờ không?” Tống Diệm không đợi cô trả lời, nở nụ cười gượng gạo thoáng qua. “Không biết phải chờ đến khi nào. Anh cũng thấy ảm ức thay em.”

Tương lai không biết trước, cô sợ hãi, anh cũng rất áp lực.

Hứa Thấm buông tay ra, quay mặt nhìn sàn nhà phòng khách: “Tổng Diệm, hiện tại em không biết nên làm thế nào, không biết yêu cầu anh ra sao và yêu cầu chính mình làm gì. Không biết làm sao đối mặt với anh, với gia đình. Em...”

“Anh biết em sợ, biết em không dám.” Giọng Tổng Diệm ẩn chứa chút tự giễu.” Anh muốn nói với em, chỉ cần em đủ kiên định, chuyện sau này hãy để anh gánh vác. Chỉ cần em dám, anh có thể gánh vác hết. Nhưng anh biết, lời này là vô ích.”

Mắt Hứa Thấm thoáng chốc đỏ hoe, cô nhanh chóng quay mặt đi nơi khác, chớp mắt xua tan màn sương. Đúng vậy, cho dù anh có theo cô đối mặt với người nhà, cô vẫn sợ hãi, vẫn không dám. Đầu cân bên kia quá nặng, anh rất rõ điều này.

Giọng cô run run: “Là em không đủ dũng cảm.”

Tổng Diệm lắc đầu, cười rất nhạt: “Nói thật, khiến em lâm vào tình cảnh thế này, anh cũng thấy áy náy.”

Chóp mũi Hứa Thấm đỏ ửng, khẽ cất lời: “Em biết, em biết anh tốt...” Cô không nói được nữa.

Tổng Diệm lặng thinh, một lúc lâu mới hít vào thật sâu, bình tĩnh nói: “Điều anh có thể cam đoan là sẽ đối tốt với em, chăm sóc em mỗi ngày, tuyệt đối không phản bội, nhất định không lạnh nhạt, sẽ dốc hết sức xây dựng cuộc sống tốt đẹp cho em. Nhưng anh không thể cam đoan là phần tốt này có thể thỏa mãn yêu cầu của em, thỏa mãn yêu cầu của nhà em.”

Hứa Thấm không còn gì để nói cả, toàn bộ do dự, lo lắng, bất an của cô đều bị anh bóc trần.

“Anh biết em khó xử, cũng biết nếu ở bên anh em sẽ bị thiệt thòi. Anh hiểu hết chứ, nhưng mà...” Tống Diễm bỗng dừng lại, cuối cùng vẫn nói: “Em không thể cứ bất chấp tất cả xong vào cuộc đời anh như vậy nữa.”

Giọng anh bình thản. Rõ ràng sau khi suy nghĩ kỹ càng, anh quyết định ấn xuống con dấu cuối cùng cho mối quan hệ của họ. “Ở bên nhau hoặc không gặp lại nữa. Em quyết định đi.”

Hứa Thấm đầu cúi gằm, môi mấp máy, rồi lại mím chặt, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Chương 28

Type: Oanh

Ngoài kia, may bụi dày đặc che kín bầu trời. Trong phòng lặng yên như tờ, chỉ có tiếng cháo sôi ùng ục trên bếp.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Cô vẫn câm lặng.

Cháo sôi lại lần nữa nhẹ đẩy nắp nồi lên, nói cho cô biết thời gian đã đến. Cô không cử động, ngây ra như tượng đá. Giây phút im lặng như kéo dài cả thế kỷ, cháo tràn khỏi nồi, rơi từng giọt xèo xèo xuống bếp. Cuối cùng, Tống Diệm tiến lên tắt bếp. Cháo trong nồi lập tức hạ xuống, hạt cháo quay vòng vòng rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

Màn sương mù nhuộm đẫm mắt Tống Diệm. Anh không nói gì cả, quay người bỏ đi, ngay một lời từ giả cũng không có.

Tại khoảng khắc đi lướt qua nhau, mắt Hứa Thấm chột rưng rưng lệ, ánh nước long lanh dâng tràn che đi tầm mắt, nhưng ống quần anh đã lướt qua rồi.

Lại thêm một giọt rơi xuống, cô vẫn đứng đây giằng co, hai tay nắm chặt bồn rửa bát, thân thể không hề nhúc nhích. Cô nghe thấy anh đi đến hiên cửa, đổi giày, đóng cửa lại.

Không khí tĩnh mịch bao trùm, trong phòng chỉ còn tiếng hút thở run run của cô. Nước mắt không còn ngăn được nữa, từng giọt thi nhau rơi xuống tí tách, cô ôm chặt miệng mình, không phát ra bất cứ âm thanh nào, chỉ có bả vai run lên bần bật.

Cô không kìm nén được, cong người lại, thiếu điều không đứng lên nổi. Trong lúc thân thể run rẩy vượt ngoài khả năng khống chế, cô bỗng siết

chặt lấy bàn bếp, một lần nữa kiểm soát bản thân mình.

Hứa Thấm đứng yên chốc lát, bình ổn tâm trạng, nhẹ nhàng đưa ngón tay lên lau đi giọt lệ trên khóe mi. Cô bước đến bếp, mở nắp nồi ra, hơi nóng và hương cháo ùa vào mặt. Cô lấy thìa và bát trong tủ, rửa sạch sẽ, múc cháo vào bát, cứ thế ăn ngấu nghiến từng thìa cháo nóng hổi, để cho những giọt nước mắt nạm chát lần nữa rơi xuống. Cô thuận tay đưa lên lau mặt, tiếp tục ăn từng thìa.

Thật kỳ lạ, rõ ràng chỉ là món cháo trắng đơn sơ, không bỏ bất cứ sơn hào hải vị nào, thậm chí còn chưa nêm nếm, sao lại có vị ngọt ngào thế này?

Hứa Thấm hít mũi lau đi những giọt nước mắt không ngừng chảy trên gương mặt, ăn xong một bát rồi lại múc bát thứ hai. Cô đứng đấy ăn hết nồi cháo, sau đó lau dọn từng góc ngách, trả mọi thứ trở về nguyên trạng, như thể chưa hề có việc gì diễn ra nơi góc bếp này.

Buổi trưa còn phải đi làm. Làm nghề y tốt ở điểm đó, bận bịu đến mức không có thời gian đoái hoài đến tâm trạng của mình. Quả nhiên công việc này thích hợp với cô nhất.

Sửa soạn xong ra cửa, cô gặp Mạnh Yến Thần đang đứng ở dưới lầu. Anh định đưa cô đi ăn trưa.

“Em ăn rồi.”

Cô đeo khẩu trang nên không thấy rõ vẻ mặt, ánh mắt trước sau vẫn lạnh nhạt, chỉ hơi đỏ lên để không để lộ cảm xúc. Mạnh Yến Thần đoán được chuyện gì xảy ra, lo lắng cô tự lái xe không ổn, vội nói: “Anh đưa em đến bệnh viện.”

Hứa Thấm không từ chối.

Trên đường đến bệnh viện, cô bỗng cất lời: “Thật ra, hôm qua anh không cần đưa em về nhà đâu. Dù anh không nhắc nhở, em cũng không dám.”

Mạnh Yến Thần yên lặng lái xe.

“Anh đang sợ gì vậy? Anh tưởng em đủ lông đủ cánh sẽ vứt bỏ mọi thứ, bay đi sao?” Hứa Thấm nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng hỏi: “Anh biết người huấn luyện thuần phục động vật bằng cách nào không? Lúc con thú còn bé thì đánh nó, nhốt nó, bỏ đói nó, rồi cưng nựng nó, cho nó ăn. Đến khi nó tưởng thành, tuy có sức mạnh, nhưng chỉ cần thấy roi là không dám phản kháng, không dám mong ước trở về với thiên nhiên nữa.”

Yết hầu Mạnh Yến Thần lên xuống, gương mặt toát lên vẻ đau xót. Thế nhưng Hứa Thấm vẫn bình thản như kể chuyện của người khác.

“Mọi người đều nói ah ấy không xứng với em. Thật ra, là em không xứng với anh ấy. Ở bên anh ấy, em cảm thấy trong tương lai mình có thể khiến anh ấy bị tổn thương bất cứ lúc nào, bởi vì...” Giọng Hứa Thấm hết sức lạnh nhạt. “...Em là kẻ hèn nhát. Cũng như ngày xưa, nếu em không đổi họ, không phải em gái anh thì có thể tiếp tục thích anh rồi. Nhưng mà như vậy thì em không phải là người Mạnh gia, em sẽ mất đi bố mẹ, mất đi mái ấm gia đình, mất đi căn phòng xinh đẹp, thức ăn ngon, mất đi cuộc sống sung túc, vậy thì anh à, không thích anh vẫn tốt hơn.

Xin lỗi, em tham lam vậy đấy. Khi đó muốn có bố mẹ, có anh, bây giờ là Tống Diệm. Nhưng mà có một vài thứ đã định trước sẽ không thể chiếm được. Còn em thì sao? Không có can đảm, không dám đối mặt, chỉ biết trốn tránh mà thôi. Em không có khả năng yêu, cũng không có tư cách để yêu. Em không đáng được bất cứ ai trong hai người yêu thương. Thật đấy.” Hứa Thấm nhấn mạnh. “Em xin lỗi.”

Đã nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ thể hiện chút cảm xúc nào đối với mối tình chưa chớm nở đã phai tàn, tất cả đều đè nén dưới đáy lòng.

Sau mười mấy năm mới có một câu này.

Mạnh Yến Thần đau lòng đến chết lặng, mắt cay xè suýt không thể khắc chế. Anh nhanh chóng hạ cửa kính xe xuống, hít vào luồng khí rét buốt mới miễn cưỡng đè nén được cảm xúc đang cuộn trào.

Nhưng so với đau đớn, một cảm giác sợ hãi mơ hồ đã tràn ngập trong đầu, như thứ gì đó bên trong Hứa Thấm đã chết. Dường như tương lai, cô sẽ càng sống lạnh lẽo, u ám hơn.

Anh muốn nói gì đó với cô, nhưng hai bên đã không còn nhiều cơ hội trao đổi nữa. Khoảng cách từ nhà đến nơi làm việc quá gần gũi, công bệnh viện đã ở ngay trước mắt.

Lúc Hứa Thấm mở cửa xe, Mạnh Yến Thần đột ngột đề nghị: “Ra nước ngoài đi.”

Hứa Thấm khựng lại. Mạnh Yến Thần nói rõ: “Thấm Thấm, anh dẫn em ra nước ngoài, không trở về Đế Thành nữa được không?”

Hứa Thấm chỉ yên lặng chốc lát, như trải qua suy nghĩ nghiêm túc, cuối cùng lại lắc đầu, xuống xe.

Còn nữa giờ nữa là vào ca, Hứa Thấm đi đến khoa Tâm thần một chuyến, tìm bác sĩ Phan Thanh Thanh – bạn học hồi ở nước ngoài. Hứa Thấm muốn nhờ cô ấy tư vấn thuốc ngủ và điều trị tâm lý. Ban đầu, Phan Thanh Thanh không chịu, bảo cô nằm xuống trò chuyện nữa giờ đã. Nhưng đồng hồ cứ tích tắc trôi qua từng phút, Hứa Thấm vẫn không nói câu nào. Dù Phan Thanh Thanh có khuyen lớn ra sao, cô vẫn im thin thít như một người câm.

Phan Thanh Thanh bất đắc dĩ, cuối cùng không thể không kê toa thuốc cho cô, nhưng không dám cho nhiều, chỉ bảo cô cách vài ngày đến lấy một lần. Hứa Thấm cất thuốc, im lặng bỏ đi.

Địch Miểu đang đi học thì bị mẹ gọi điện bảo về, nói trong nhà xảy ra chuyện. Cô vội vàng bắt xe về, hấp tấp đẩy cửa phòng tối mù tối mịt. Tống Diệm đắp áo khoác nằm ngủ trên sô pha. Bởi vì cô đây mở cửa, ánh nắng xe toạc bóng tối, trùng hợp chiếu vào gương mặt anh. Anh bị kích thích tỉnh lại, mặt mày nhăn nhó.

Địch Miểu thở phào đi đến: “Mẹ còn bảo em đến...” Đang nói bỗng im bật, cô ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Kể từ lúc đi lính đến nay, hơn mười năm, Tống Diệm không hề động đến một giọt rượu nào. Từ ngày trở thành lính cứu hỏa, anh càng lánh xa, dù là nghỉ phép cũng không uống rượu, đề phòng có nhiệm vụ khẩn cấp bị triệu hồi.

Địch Miểu biết, cõi lòng anh bị tổn thương sau sắc rồi. Nội tâm cô hoảng loạn, nhìn thấy vỏ chai rượu bên chân sô pha thì giật nảy mình: “Anh uống hết đồng này à?”

Ánh sáng kích thích khiến Tống Diệm khó chịu, anh cau chặt mày, buồn bã quay đi: “Đóng cửa lại.”

Địch Miểu thấy anh vẫn còn ý thức liền thở phào, đi đến đóng cửa.

Căn phòng lại rơi vào màn bóng tối mịt mù, mùi rượu gắt mũi.

Cảnh người đàn ông vạm vỡ chán nản nằm trên sô pha, Địch Miểu thấy lòng cũng không chịu nổi. Cô ngồi bệt xuống đất, hạ quyết tâm xô xiên anh: “Sao đây? Đã bảo anh đừng để ý đến mấy lời chị ta nói khi say rồi mà. Anh không nghe, nhất quyết chạy đi tìm chị ta, bây giờ hay nhỉ, bị đá rồi chứ gì?”

Cô tưởng Tống Diệm sẽ quay lại mắng cô một trận, dù sao có thể trút được nỗi lòng cũng tốt. Thế nhưng anh không làm vậy, giọng nói khản đặc, âm lượng rất thấp: “Ừ, cô ấy không chọn anh.”

Lòng Địch Miểu nhất thời nghẹn ứ, ngọt ngào muốn chết. Ông anh được cả nhà thương yêu, ông anh cô sùng bái vô vàn lại bị người ta giẫm đạp như bùn đất. cô giận đến mức mắng ầm lên: “Đó là chị ta bị mù!”

Tống Diệm không nói gì, chỉ lắc đầu. Anh quá mệt mỏi, đưa cánh tay lên che đi đôi mắt, lim dim định ngủ.

Trong cảnh tối mờ, Địch Miểu nhìn thấy đôi môi anh khô nứt, là do uống nhiều rượu, mất nước đây mà. Hơi thở anh cũng nặng nề, thở dốc từng đợt như lao lực giữa lúc tỉnh lúc mơ. Thật sự say bí tỉ rồi.

Địch Miểu thấy thế đau lòng chết đi được, không nhin được nữa: “Bây giờ, anh nên hết hy vọng đi là vừa. Anh, anh khó chịu thì cứ nói ra, có được không? Anh làm gì cũng được, nhưng xem như em xin anh, đừng để ý đến chị ta nữa. Rốt cuộc chị ta có gì tốt? Chưa từng thấy ai trách móc người khác như cái kiểu của chị ta cả. Suốt ngày làm ra vẻ cao sang, lạnh lùng gì chứ...”

“Mẹ kiếp, em im đi!”

Lúc anh quát lên, hơi thở rất yết ớt, như thể người đang ngủ say bực bội khi bị người ta đánh thức vậy. Anh nhăn mày, trở mình trên chiếc sofa chật hẹp, hơi thở vừa thấp vừa nặng, giống như tiếp tục ngủ mất rồi.

Địch Miểu không dám phá anh, chỉ ngồi bên trông chừng, lúc cho rằng anh đã ngủ lại nghe tiếng anh khô khốc cất lên: “Cô ấy không phải người như vậy.”

Tiếp theo là bầu không khí yên lặng kéo dài.

Địch Miếu ngồi yên trong bóng tối, không thốt ra bất cứ âm thanh nào, chờ anh nói tiếp.

Anh đưa lưng về phía cô, hơi thở lúc nhẹ lúc nặng: “Cô ấy là người tự ti, nhát gan nhất anh từng gặp. Rõ ràng muốn nổi điên, náo loạn, muốn buông thả, muốn tự do, muốn trái lời làm chuyện xấu, nhưng cô ấy không dám. Làm bộ như rất mạnh mẽ cứng rắn, hà khắc với người khác, nhưng thực tế là miệng hùm gan sứa, nội tâm yếu ớt như thủy tinh. Tính cách cô ấy...” Anh dừng lại hồi lâu, lại bật cười. “Nếu thật sự gả cho người trong giới đó, sẽ bị người ta chèn ép đến chết cho mà xem.”

Anh cười, cười đến mức trào nước mắt: “Cô ấy sẽ bị người ta chèn ép đến chết cho mà xem.”

Mắt Địch Miếu cũng tuôn lệ. Cô cố ngẩng cao đầu, cắn răng nói: “Đường là do chị ta chọn, có thể trách ai?”

Tống Diệm lặng thinh. Là trách anh, anh không thể cho cô can đảm để chọn anh. Nhiều năm như vậy, anh chưa từng hối hận về lựa chọn của mình. Nhưng nếu năm đó, anh có thể quỳ xuống cầu xin người kia thì...

Chương 29

Một tuần tiếp theo, Đế Thành luôn chìm trong cảnh mờ tối quanh quẽ đến lạ, mức báo động đỏ của sương mù ô nhiễm kéo dài suốt bảy ngày. Có vài lần, chỉ số PM2.5(*) tăng vọt lên đến hơn 500.

(*) PM là viết tắt của Particulate Matter, có nghĩa là chất dạng hạt, con số đứng sau chỉ kích thước của hạt trôi nổi trong không khí. Bụi PM2.5 là các hạt bụi lơ lửng có đường kính nhỏ hơn hoặc bằng 2,5 micromet. Đây là dạng bụi siêu mịn có thể đi sâu vào phế nang gây viêm nhiễm đường hô hấp và làm tăng nguy cơ tử vong ở những người mắc bệnh ung thư phổi và bệnh tim.

Trường học và cửa hàng kinh doanh đóng cửa, vài công ty mới phát triển và các công ty nước ngoài trong những tòa nhà CBD đều rớt rít cho nhân viên nghỉ phép, hoặc làm việc tại nhà. Nhưng đây chỉ là số ít, tầng lớp lao động vì mưu sinh vẫn chen chúc trên tàu điện ngầm, xe bus hoặc lái xe chạy đôn chạy đáo bên ngoài. Gương mặt họ được che kín bởi khẩu trang chống ô nhiễm, ngay phía trên chiếc khẩu trang đó là đôi mắt mờ mịt và chết lạng.

Bảy rưỡi sáng, thành phố vừa thức giấc, Tống Diệm dẫn theo các đội viên kết thúc nhiệm vụ cứu hỏa lúc nửa đêm.

Sáng sớm mùa đông, nhiệt độ rất thấp. Cả nhóm lính cứu hỏa toàn thân khói bụi, vừa lạnh vừa mệt. Họ dừng xe bên cạnh trụ cứu hỏa ven đường, rửa xe cộ và ống nước.

Trong lúc xịt nước lên xe, Tống Diệm ngồi bên lề đường hút thuốc. Có lẽ do quá mệt mỏi nên đầu óc anh trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì.

Tầm nhìn chưa đến mười mét, khí trời xám xịt này vô cớ khiến tâm trạng người ta bức bí.

Thấy Đội trưởng ngồi đó, đám lính đều vây quanh, ngồi bệt dưới đất. Tống Diệm ném hộp thuốc lá cho họ, mỗi người lấy một điếu, lẳng lặng phì phèo. Cả đêm mệt nhoài, không ai muốn nói chuyện, mà thật ra cũng chẳng ai dám nói gì cả.

Người sáng suốt đều nhận ra mấy ngày nay, Đội trưởng Tống không ổn cho lắm. Lần này nghỉ phép trở về còn trầm mặc hơn trước, lúc làm nhiệm vụ hay huấn luyện không có gì khác lạ, vẫn nghiêm cẩn như ngày thường, thi thoảng buông lời đùa giỡn, la rầy đội viên. Nhưng một khi rảnh rỗi, trông anh lại chán chường cùng cực, như bị người ta nắn gân bẻ xương vậy. Thế nên không ai dám hỏi han gì.

Không khí buổi sớm mùa đông lạnh buốt và gắt mũi, tôn lên biểu cảm run cầm cập của mỗi người.

Tiểu Cát chun chớp mũi lạnh đến đỏ gay: "Bây giờ, tôi chỉ muốn tắm nước nóng thôi."

Giang Nghị than thở: "Tôi có thể không tắm, chỉ muốn có chỗ ngả lưng, để tôi ngủ ba ngày ba đêm là được."

Dương Trì bĩu môi: "Cậu mơ đi! Hôm nay phải huấn luyện thể năng đấy."

Tiểu Cát vẫn rối rắm với vẻ bất thỉu của mình: "Mỗi lần làm nhiệm vụ trở về chỉ có mỗi nguyện vọng này thôi."

Nghe vậy, Đồng Minh cười hì hì ngây ngô: "Nguyện vọng của tôi chỉ là được uống chút nước ấm thôi, nước này lạnh quá."

Lý Thành không nói gì, mắt trông mong nhìn quầy bán thức ăn sáng đối diện. Dân cư quanh đây đều ghé đó ăn sáng, hơi nóng bốc nghi ngút, hương thơm ủa tới nức mũi.

Dương Trì quay đầu hỏi Tống Diệm: "Anh, còn anh? Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, anh muốn gì nhất?"

Tống Diệm hút thuốc, mắt nhìn đám lính trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt trong gió rét: "Người ngợm sạch sẽ."

Cả đám đồng loạt sùng sốt, ngay sau đó há miệng cười to.

"Không được cười, bố khi, đứa nào đứa nấy đen nhẻm." Tống Diệm hút xong hơi thuốc cuối cùng, dụi đầu lọc bên chân, đứng dậy. "Đi thôi."

Đám thanh niên đứng dậy theo: "Về thôi."

Nhưng Tống Diệm lại hất cằm về phía đối diện: "No bụng cái đã."

"Tốt quá!" Mọi người hoan hô.

Cả nhóm đi về phía quán ăn. Ai nấy toàn thân lấm lem, người xung quanh vội vàng dạt ra. Có người thoáng nhìn họ bằng ánh mắt tò mò, có người cau mày ghét bỏ họ dơ dáy bẩn thỉu, có người không thèm đếm xỉa, tiếp tục hành trình một ngày của mình.

Ai cũng đã quen với sự an ổn và phần vinh của thành phố này, cũng như quen với sự bạc bẽo và lạnh nhạt của nó.

Cả tuần nay, đêm nào Hứa Thấm cũng ngủ mê mệt. Thuốc ngủ lấy ở chỗ Phan Thanh Thanh rất có tác dụng, không biết ngủ có ngon không, nhưng ít nhất có thể ngủ.

Hôm nay làm ca sáng, bảy rưỡi cô đã thức dậy. Lúc rửa mặt, cô mở tivi, bật kênh thời sự buổi sáng, nghe tin chỉ số PM2.5 và giá nhà tăng vọt: "Giá nhà tám quận nội thành thủ đô tăng vọt, đã đột phá mức 62.000 tỷ/m²."

Trong đó, cao nhất là khu vực đường Thất Phong, khu hoa viên cao cấp Tông Lữ, giá trung bình đã đạt đến 140.000 tệ/m²..."

Hứa Thấm vừa rửa mặt vừa nghĩ đến cuộc bình chọn bác sĩ chủ trị sắp tới. Nếu thành công, cô sẽ được đứng mổ nhiều hơn, tiền lương cũng sẽ theo đó tăng lên.

Vừa rửa mặt xong, di động liền đổ chuông, là Phó Văn Anh. Bà nói muốn hỏi thăm tình hình sức khỏe cô, nhưng Hứa Thấm biết rõ, bà muốn dò hỏi tình hình xem mắt của cô thế nào rồi.

Quả thật, Hứa Thấm vừa đi xem mắt. Lúc Phó Văn Anh giới thiệu, cô đã phản đối nhưng vô hiệu. Đối phương là con trai của Bộ trưởng nào đó, đẹp trai giàu có, có học thức lẫn tài hoa, anh ta nói với Hứa Thấm: "Em không phải làm gì cả, không đi làm cũng được, gả đến nhà anh chỉ cần an tâm hưởng thụ cuộc sống, sinh con dưỡng cái là được."

Còn thua cả Tưởng Dụ nữa.

Hứa Thấm đáp: "Con không thích."

Phó Văn Anh thở dài: "Sao lại không ưng người ta?"

Hứa Thấm im lặng một lúc lâu mới nhẹ giọng: "Mẹ, con nói rồi, con có người mình thích, có thể nào..."

Lòng cô bỗng dâng trào xung động muốn phản kháng, nhưng chỉ vừa mở lời dạo đầu, còn chưa kịp bày tỏ tất cả, cô đã biết mình bất lực. Niềm nhung nhớ mãnh liệt xuất hiện vu vơ trong tích tắc đã biến mất tăm hơi.

Phó Văn Anh bình tĩnh chờ đợi, đoán cô không dám mở miệng, liền hỏi: "Thấm Thấm, con chưa quên lời mẹ nói năm đó chứ? Nghe lời mẹ, được không?"

Sau khi cúp máy, Hứa Thấm đứng chờ dẫn giầy lát mới liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đến giờ đi làm rồi. Cô đi đến phòng khách, cầm điều khiển tivi định tắt đi, trên màn ảnh chợt xuất hiện bóng dáng mấy người lính cứu hỏa.

"Chiều qua, có một đứa trẻ bị kẹt ở cửa xoay lối vào quảng trường Tân Thiên Địa, Trung đội Phòng cháy Chữa cháy đường Thất Phong sau khi nhận được tin đã khẩn cấp đến hiện trường..."

Ngón tay Hứa Thấm khựng lại một giây, tư tưởng như thể đào ngũ, hoặc não bộ và ngón tay dường như xuất hiện tình trạng không phối hợp. Đến khi nhận ra, cô lập tức tắt tivi, cầm chìa khóa ra cửa.

Thế nhưng, như lọ thủy tinh đựng cát bị nứt vỡ, dù hai tay cật lực bưng kín nhưng cát vẫn không ngừng chảy ra.

Cô tựa lưng vào vách thang máy, hình ảnh anh lặng lẽ rời khỏi nhà cô hôm đó vẫn hiện lên rõ mồn một trước mắt.

Trên đường lái xe đến bệnh viện, dừng lại ở ngã tư, khi ánh mắt bắt gặp ánh đèn màu đỏ kia, cô cố để đầu mình trống rỗng, không được liên tưởng gì cả. Thời điểm tiềm thức mang tính cưỡng chế này sắp sụp đổ, cô vội vã quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, chỉ thấy màn sương xám xịt, tòa nhà cao tầng ẩn núp trong mây bụi. Cả thế giới tiêu điều và áp bức, bất thành linh, một chiếc xe màu đỏ vụt qua tầm mắt, thân xe rùng rục như lửa, tạo thành một sắc màu sặc sỡ trên phong nền xám ngoét.

Phút chốc, tấm bình phong tư duy vỡ vụn, cô bỗng nghĩ: Lúc này, ở một góc khác của thành phố, Tống Diệm đang làm gì nhỉ?

Ở một khu khác, Tống Diệm dẫn đám đàn em chen chúc trong quán ăn sáng. Bụng mọi người đã sớm đói lả, bánh quẩy, sữa đậu nành, mì, bánh

bao... đều được mang hết lên bàn, tóm được cái gì thì tổng ngay vào miệng cái đó.

Trong quán rất ấm áp, vị trí bàn vừa khéo nối liền với lò hấp phòng bếp, mấy gương mặt cách đây không lâu còn tái mét trong gió, giờ đã dần lấy lại vẻ hồng hào.

Tổng Diệm ăn chưa được nhiều, nhưng không gấp gáp. Thỉnh thoảng, anh ngược mắt nhìn mấy cậu em trẻ người non dạ. Họ đến từ khắp mọi miền đất nước, nhỏ tuổi nhất là mười chín, lớn nhất chỉ mới hai mươi lăm.

Sang năm, có lẽ anh sẽ rời đi, mà trong đội lúc đó có người đã mãn hạn phục vụ, không thể nào ở lại vị trí cũng phải chuyển nghề.

Doanh trại cứng như sắt, nhưng binh lại như nước chảy, đa số quân nhân không cách nào ở lại tòng quân mãi.

Tiểu Cát vừa xì xụp húp mì vừa hỏi Giang Nghị: "Anh Giang, năm sau giải ngũ, anh định làm gì?"

Giang Nghị cười: "Về quê, có lẽ làm bảo vệ hoặc sửa chữa máy móc."

Lý Thành chen lời: "Có nghĩ đến con đường khác không? Đến xí nghiệp làm quản lý công tác phòng cháy chữa cháy cũng được mà."

Giang Nghị đáp: "Mỗi năm, nhiều binh lính giải ngũ như vậy, làm sao đến phiên tôi. Hơn nữa, tôi đến từ nông thôn, không có người chống lưng cũng không có quan hệ, không nhờ vả được ai đâu."

Tổng Diệm không lên tiếng, cắm đầu ăn mì.

Bấy lâu nay làm lính cứu hỏa, hằng năm đều tiễn chiến hữu giải ngũ, chuyển ngành. Tất cả mọi người đều xuất thân từ con nhà cơ khổ, không có

đường tiến, những kỹ năng học được trong đội ra đời không thể áp dụng, chỉ có thể về quê làm việc lật vật kiếm sống.

Lặng lẽ đến, lặng lẽ đi.

Tống Diệm chuyển đề tài: "Cấp trên có nói, sang năm sẽ tăng lương."

Mọi người hưng phấn: "Tăng bao nhiêu?"

"Ba trăm."

Ai ai cũng phấn khởi, Dương Trì tính nhẩm trong bụng, vui vẻ ra mặt: "Cộng hết lại, mỗi tháng tôi được bốn nghìn rưỡi rồi."

Lý Thành hâm mộ: "Em mới hơn ba nghìn."

Dương Trì an ủi: "Cậu mới đến mà, cố gắng một chút."

Lý Thành gật gù: "Vâng."

Tống Diệm cười rất nhạt: "Kể từ năm tới, cuối tuần sẽ được nghỉ phép, không mệt như giờ nữa đâu."

Lý Thành thản nhiên: "Dù sao em nghỉ cũng không có chỗ nào để đi cả."

Tiểu Cát trừng cậu ta: "Ngủ đi, ngày nào cũng mệt chết tôi đây này."

Dương Trì trêu đùa: "Tiểu Cát, sao cậu suốt ngày than mệt thế?"

"Có phải quay tay nhiều quá không?"

Tiểu Cát vùng lên: "Bố đập chết mày bây giờ!"

Trong lúc đám thanh niên kia đùa giỡn ồn ào, một cô gái trẻ tuổi đi ngang qua bàn họ. Tiểu Cát thoáng nhìn thấy, ánh mắt liền dõi theo chăm

chăm. Tống Diệm cũng nhìn theo. Cô gái kia tuổi tác xấp xỉ Tiểu Cát, dáng vóc nhỏ nhắn, mặt mũi thanh tú, mua xong bữa sáng liền rời đi.

Tống Diệm nhìn lại Tiểu Cát, thấy được nỗi khát vọng và ái mộ nguyên thủy nhất của phái nam dành cho phái nữ thoáng qua gương mặt cậu. Khi Tiểu Cát quay đầu lại, vẻ mặt không còn hờ hững nữa, cậu cúi đầu nhìn người ngợm lấm bần của mình, trở nên ủ rũ, im lặng.

Tống Diệm uống sữa đậu nành, trong lòng phức tạp không biết là cảm xúc gì. Cũng chính vào thời khắc này, anh nhớ đến cô gái của anh. Những ngày qua bận bịu huấn luyện và đối phiên trực, anh không hề nghĩ đến cô. Nhưng giờ đây, hình bóng cô hệt như lưỡi dao sắc bén đâm xuyên tim, khoét một lỗ hổng, gió rét thi nhau ồ ạt rót vào.

Thất bại trong gang tấc.

Sương mù ngày càng dày đặc. Trường học kéo dài ngày nghỉ nhưng bệnh viện vẫn làm việc như bình thường.

Mấy ngày qua, Hứa Thấm không gọi thức ăn giao đến nữa, buổi trưa đều ăn cơm trong căng tin, phát hiện thức ăn càng lúc càng dở, chuẩn bị mang đi đổ lại nhớ đến Tống Diệm, anh nói thức ăn trong quân đội khá ngon. Cũng đúng, quân nhân cần thể lực, ăn không ngon sao làm việc được. Nhưng phần việc này của cô cũng cần thể lực mà, suy nghĩ chốc lát, cô lại miễn cưỡng ăn thêm vài miếng.

Không giống với bên khoa Khám bệnh, khoa Cấp cứu không có thời gian nghỉ trưa, ăn cơm xong phải quay về làm việc ngay, xế chiều hôm đó, Hứa Thấm đứng mổ một ca, tuy khá cam go nhưng khả năng thành công rất cao. Lúc kết thúc, Hứa Thấm phát hiện giáo sư Từ Khăng luôn ở trong phòng quan sát xem xét toàn bộ quá trình, vẻ mặt ông nghiêm túc, không

phân được là tốt hay xấu. Thấy cô mổ xong, ông mới điềm nhiên quay người rời đi.

Hứa Thấm nhanh chóng sửa soạn bản thân, đuổi theo giáo sư Từ Khăng.

"Giáo sư Từ!" Hứa Thấm chạy theo đến chiếu nghỉ cầu thang, cửa lối thoát hiểm phía sau đóng sầm lại.

Từ Khăng dừng bước.

"Em thấy giáo sư vừa mới xem ca mổ, muốn thỉnh giáo xem giáo sư có đề nghị hoặc chỉ điểm gì cho em không? Ý kiến của giáo sư vô cùng quý giá, cảm ơn giáo sư."

Cô nhận được câu trả lời là: "Kỹ thuật của cô có thể nói là hoàn mỹ, tôi không có gì chỉ dạy cô cả."

Hứa Thấm biết rõ tính cách của Từ Khăng. Ông không biết nói lời khách sáo, vậy là khăng định rồi. Nhưng...

"Nhưng giáo sư vẫn có ý kiến với em phải không?"

"Cô đối đãi với bệnh nhân như đối xử với một con thỏ thí nghiệm vậy."

Hứa Thấm luôn biết rõ giáo sư Từ và cô khác nhau ở chỗ nào. Cô cho rằng đây là quan điểm khác nhau giữa người và người, không ảnh hưởng đến toàn cục. Mà cô xưa nay không thích giả lả giao tiếp với người khác, nên chưa bao giờ làm rõ điều này. Nhưng hiện tại cuộc bình bầu bác sĩ chủ trị đã bước vào giai đoạn quan trọng, điểm khác nhau sẽ ảnh hưởng đến việc thăng chức của cô. Mặc dù dựa vào quan hệ của Mạnh gia, cô vẫn có thể nắm chắc. Nhưng lần này cô lại hy vọng dựa vào chính mình hơn bao giờ hết.

Đã bước lên con đường này thì không thể thối lui được nữa, thay vì vậy, chi bằng dứt khoát nói thẳng ra luôn.

"Giáo sư Từ, cách thức em và giáo sư nhìn nhận y học không giống nhau, nhưng trăm sông đều đổ về một biển, cứu người là được. Giáo sư cho rằng là bác sĩ cần tâm và tình, nhưng em không cho rằng thái độ tinh táo, bàng quan giải quyết vấn đề có gì sai. Đây chỉ là quan niệm khác nhau thôi."

"Kẻ hành nghề y, chữ nhân đặt lên đầu." Từ Khăng không trả lời thẳng, hỏi ngược lại: "Bác sĩ Hứa, cô còn nhớ lời tuyên thệ khi chọn nghề y không?"

Hứa Thắm hơi thảng thốt, mày cau lại.

"Tôi sẽ tiếp nối truyền thống cao thượng và vinh dự của nghề y, dành sự tôn trọng lớn nhất với sinh mạng con người." Giáo sư Từ nhắc lại lời thề này. "Cô thiếu sự tôn trọng cơ bản nhất với sinh mạng, cô đã vi phạm lời thề của bác sĩ. Vinh dự và truyền thống ngành y không nằm trong tay loại người như cô. Chính vì cô là một bác sĩ ngoại khoa có thiên phú nên tôi mới đau lòng như vậy."

Nói xong, giáo sư Từ đi thẳng xuống lầu. Hứa Thắm đứng yên đấy, tâm trạng khó có thể hình dung.

Lời nói của giáo sư Từ dường như cho cô một nỗi rung động to lớn, nhưng rung động này đến quá mức đường đột, khiến cô chưa biết phải phản ứng như thế nào. Cảm giác trái tim như bị tư nhện quấn lấy, mỏng manh không thể chạm tới nhưng lại triền miên dai dẳng.

Lúc Hứa Thắm đẩy cửa lối thoát hiểm ra hành lang, ngẩng đầu lại vô tình chào đón chấn động mãnh liệt trong nội tâm. Cô nhìn thấy Tống Diêm, anh mặc bộ quân phục màu xanh ô liu, dáng người thẳng tắp, đứng bên cửa sổ hành lang.

Hứa Thấm đứng ngây ra như phỗng hai giây, không biết tại sao anh lại xuất hiện ở đây vào lúc này. Đây cũng là lần đầu tiên cô thấy anh mặc quân phục, đội mũ quân đội, thắt lưng bó chặt tôn lên bờ vai rộng và tấm lưng thẳng. Người cao chân dài, tư thế hiên ngang, sừng sững hệt như thân cây bạch dương.

Tống Diệm vốn đang nhìn nơi khác, như cảm nhận được gì đó, anh dờ mắt qua, nhìn về phía cô.

Cô mới đi ra khỏi phòng phẫu thuật, mặc bộ đồ giải phẫu màu xanh nhạt, chân mang giày lố màu xám, đầu vẫn còn đội mũ giải phẫu, giờ phút này đang trợn mắt nhìn anh, vẻ mặt ngây ngốc.

Cả người cô có thể hình dung bằng ba chữ bần, rối và tệ. Cực kỳ lồi thồi lệch thếch!

Hứa Thấm bàng hoàng nhận ra, vội vã cởi mũ giải phẫu, mái tóc dài đen nhánh lập tức buông xõa. Cô khẽ vuốt lại tóc, vô thức định tiến về phía anh. Thân thể nghiêng về phía trước, còn chưa cất bước thì bỗng nhớ lại họ đã nói sau này sẽ không gặp lại nhau nữa, thế là vội ngừng bước, quay về phía ngược lại. Nhưng vừa quay đi lại phát hiện phía đó là bức tường, không có đường nào khác... đành phải ngoảnh lại đối mặt với anh.

Ánh mắt Tống Diệm trầm tĩnh, đứng phía xa nhìn một loạt hành động rối rắm của cô.

Ánh mắt Hứa Thấm tránh né, kiên trì đi về phía anh, bước chân vội vã, đi thẳng đến lối rẽ hành lang giữa hai người.

Khi sắp sửa vòng vào khúc cua, cửa thoát hiểm lại lần nữa đẩy ra, Phó Chủ nhiệm Lưu - quản lý hậu cần bệnh viện - bước đến: "Xin lỗi, xin lỗi, Đội trưởng Tống, đã để cậu chờ lâu. Cấp dưới của tôi sơ ý, làm lẫn lộn tài liệu, cậu xem đi... ờ kìa, Tiểu Hứa?"

Bị lãnh đạo gọi đích danh, bác sĩ Hứa phải bình tĩnh dừng bước.

Chương 30

Hứa Thấm nắm chặt mũ giải phẫu trong tay, quay đầu lại, ánh mắt lướt qua mặt Tống Diệm: "Phó Chủ nhiệm Lưu."

Tính tình Phó Chủ nhiệm Lưu vốn hòa đồng nhiệt tình, lúc nói chuyện trong mắt luôn mang theo ý cười, lập tức hớn hở giới thiệu với Hứa Thấm: "Tiểu Hứa à, đây là Tống Diệm, Đội trưởng của Trung đội Phòng cháy Chữa cháy trạm Thập Lý."

Hứa Thấm gật đầu, nhìn về phía Tống Diệm, khuôn mặt anh dưới chiếc mũ quân nhân vô cùng cương nghị.

"Đội trưởng Tống, đây là Hứa Thấm, bác sĩ khoa ngoại trẻ tuổi đây hứa hẹn của bệnh viện chúng tôi."

"Vâng." Tống Diệm đáp lời, gật đầu nhìn Hứa Thấm.

Đối diện với đôi mắt đen sâu hút của anh, lòng Hứa Thấm khẽ rung động. Cô không tài nào nhìn thẳng anh được, ánh mắt lập tức hạ xuống nhìn vào quân hàm một gạch ba sao kia.

Cô và anh yên lặng đứng đối diện nhau một giây, rồi hai giây, khi sắp sửa trở thành lúng túng thì Tống Diệm mới thoáng gật đầu với cô: "Chào cô."

Hứa Thấm cũng vội giương mắt lên nhìn anh, gật đầu đáp lại:

"Chào anh."

Thấy cô quá lúng túng, Phó Chủ nhiệm Lưu cười nói giúp: "Bác sĩ Hứa bệnh viện chúng tôi chuyên môn rất tốt, nhưng không giỏi giao tiếp. Đây là lần đầu gặp mặt, xin Đội trưởng Tống quan tâm nhiều hơn."

Tống Diệm khách sáo: "Không dám ạ."

Mặt Hứa Thấm hơi nóng lên, dời mắt đi lần nữa, nửa giây sau mới ngược mắt hỏi: "Đội trưởng Tống Diệm đến bệnh viện có việc gì thế?"

Lời còn chưa dứt, trong mắt Tống Diệm đã hiện lên một nét cười nhàn nhạt.

Vẻ mặt của Phó Chủ nhiệm Lưu cũng thay đổi, lập tức vỗ vai Hứa Thấm, cười nói: "Tiểu Hứa à, tuần tới bệnh viện chúng ta sẽ diễn tập phòng cháy chữa cháy. Lần này, chúng ta được chú trọng cao độ, thông báo đã gửi đến mỗi phòng từ hồi tuần trước rồi."

Hứa Thấm nhớ lại: "Đâu có..."

Biểu cảm Tống Diệm vẫn tự nhiên, Phó Chủ nhiệm Lưu vội vàng cướp lời: "Tiểu Hứa à, nhất định là cô bận quá nên quên rồi."

Hứa Thấm lặng thinh.

"Hôm nay, Đội trưởng Tống đến đây xem xét hiện trường." Phó Chủ nhiệm Lưu nhanh chóng kết thúc cuộc đối thoại. "Tiểu Hứa, cô bận thì đi trước đi." Nói rồi dẫn đường cho Tống Diệm.

Trong lúc vội vàng, cô lại nhìn về phía anh, khoảnh khắc vai họ sắp sửa sượt qua nhau thì anh thoáng tránh đi. Hứa Thấm đi được hai bước bỗng quay đầu, thấy bóng lưng Tống Diệm vô cùng cao lớn. Anh sai bước đến ngã rẽ hành lang, góc mặt anh tuần thoắt vụt qua, không hề quay đầu nhìn lại.

Hứa Thấm bỏ hai tay vào túi, quay người rời đi. Trái tim như bị quấn kín một lớp tơ nhện.

Vừa trở về văn phòng, cô đã nghe thấy mấy y tá bàn tán.

Tiểu Tây giọng chắc nịch: "Đừng hòng, bác sĩ Hứa nhất định sẽ phản đối."

Hứa Thắm bước vào cửa hỏi: "Phản đối việc gì?"

"Lúc này có thông báo khẩn cấp, bệnh viện phải diễn tập phòng cháy chữa cháy." Tiểu Bắc đáp. "Mọi người chỉ cần cầm khăn che mũi, khom người chạy xuống lầu là được. Nhưng bác sĩ Hứa, chị bị rút trúng rồi."

Hứa Thắm thấy lơ mơ: "Rút trúng gì cơ?"

"Đóng vai bác sĩ và bệnh nhân bị vây trong đám cháy." Tiểu Tây bổ sung. "Hơn nữa còn là kiểu nhân vật bị bỏ rơi lại một mình sau khi đã cứu viện hết những người khác ấy."

Hứa Thắm nghẹn lời.

Tiểu Đông góp lời: "Có thể là bác sĩ Hứa trông rất giống người lạc đàn..."

Tiểu Nam huých cô ấy, Tiểu Đông im miệng.

Hứa Thắm gật: "Ừ, tôi đóng vai này cũng được." Vừa nói cô vừa cầm xấp kế hoạch diễn tập phòng cháy chữa cháy lên xem nghiêm túc.

Mấy y tá trân trối nhìn nhau. Tiểu Đông thì thào: "Sao tôi cảm thấy bác sĩ Hứa không có vẻ mất hứng gì cả."

Tiểu Bắc đồng tình: "Đúng đấy, tôi cũng có cảm giác như vậy."

Tiểu Tây xen lời: "Chị ấy có cao hứng hay không đều như vậy mà."

Mọi người gật đầu tán thành: "Ừ nhỉ!"

Thời tiết u ám kéo dài đến thứ Năm tuần sau đó. Hôm ấy là ngày diễn tập phòng cháy chữa cháy của bệnh viện. Buổi sáng, theo thường lệ, Tổng Diệm dẫn đội viện luyện tập thể năng, đến nhà xe kiểm tra xe cứu hỏa, bớt chút thời gian huấn luyện cho Tiểu Mạnh, chẳng qua là số lần nhìn đồng hồ đeo tay có nhiều hơn. Nghĩ đến buổi diễn tập phòng cháy chữa cháy buổi chiều, tâm trạng anh nao nao khó tả.

Hứa Thấm cũng vậy, cô vẫn chữa trị cho bệnh nhân, đi thăm phòng theo dõi, làm tiểu phẫu như bao ngày khác. Nhưng mỗi lúc rảnh rỗi, cô lại bất giác nhìn đồng hồ đeo tay, tựa như có chút khẩn trương, lại có chút mong chờ như chuẩn bị đến buổi hẹn hò vậy.

Kim đồng hồ chậm rãi nhích đến buổi chiều. Bệnh viện thu xếp diễn tập phòng cháy chữa cháy ở khoa Tổng hợp từ tầng năm đến tầng bảy, gần trăm bác sĩ y tá và người bệnh đều đã chuẩn bị sẵn sàng, Hứa Thấm đứng trên hành lang, sắm vai bác sĩ đi thăm bệnh.

Lúc đồng hồ chỉ ba giờ rưỡi, chuông báo cháy ở hành lang đột ngột reo vang, bác sĩ Chu ngoại khoa Tim mạch hô to: "Cháy rồi!"

Ngay lập tức, khói mù tràn ngập cả hành lang, tất cả mọi người bắt đầu hành động. Có người gọi điện thoại báo cháy, có người hối hả chạy xuống lầu, có người cầm khăn ướt bịt miệng và mũi, có người dắt bệnh nhân chạy đi.

Tất cả đều hành động theo kế hoạch. Dù sao cũng là diễn tập, không có cảm giác nguy hiểm, ai cũng thong thả, có người còn lướt điện thoại, có người còn đùa vui léo nhéo kêu cứu.

Dựa theo kịch bản, Hứa Thấm bị vây trong phòng thuốc bên cạnh trạm điều dưỡng. Sau khi nhốt mình vào phòng thuốc, cô bình thản hít sâu một hơi, khi quay đầu lại thấy bình bình lọ lọ xung quanh mới đột ngột phát

hiện kịch bản này không hợp lý. Một bác sĩ như cô sao lại chạy đến phòng pha chế thuốc? Đây rõ ràng là vai của Tiểu Nam, Tiểu Bắc mới đúng.

Thôi, lạc đàn thì lạc đàn vậy!

So với cả nhóm người bịt mũi bịt miệng chạy xồng xộc, một mình cô ở chỗ này thanh tịnh hơn. Hứa Thấm dựa vào ván cửa, đoán sẽ có lính cứu hỏa đến cứu mình, trong đầu thoáng hiện lên đôi mắt đen sâu hút kia. Cô như nghẹt thở, lập tức lật xem đơn thuốc trên kệ, bắt mình nghiên cứu xem bệnh nhân mắc bệnh gì, làm phẫu thuật gì.

Thời điểm nhìn đến đơn thuốc thứ tư, nơi xa truyền đến tiếng xe chữa cháy inh ỏi chấn động vòm không. Hứa Thấm sửng sốt, này nhanh quá, cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay, từ lúc chuông báo cháy vang lên chưa đến ba phút đồng hồ.

Hứa Thấm đi đến bên cạnh cửa sổ, đẩy cửa nhìn ra ngoài, không thấy xe, chỉ nghe tiếng còi càng lúc càng gần, xe cộ khẩn cấp tấp sang hai bên nhường đường.

Hai, ba chiếc xe cứu hỏa chạy đến từ hai hướng khẩn cấp, Hứa Thấm nhớ như in kế hoạch diễn tập bệnh viện viết. Hành động "cứu hỏa" lần này triệu tập hai Trung đội chữa cháy đường Thất Phong và trạm Thập Lý, có hơn hai mươi lính cứu hỏa tham gia.

Xe cứu hỏa đỗ trong sân bệnh viện, nhóm lính cứu hỏa trang bị đầy đủ cấp tốc nhảy xuống xe như cơn gió, vây quanh Đội trưởng và Chỉ đạo viên.

Hứa Thấm nhắc thấy Tổng Diệm, anh mặc bộ đồng phục phòng cháy chữa cháy màu xanh mực, đứng giữa đám người, phân tích tình huống, sắp xếp nhiệm vụ cho mọi người.

Dưới mệnh lệnh của lãnh đạo, mọi người nhanh chóng tản ra, có người thì xông thẳng vào "đám cháy", có người bắt đầu lắp vòi phun nước cao áp.

Lúc này, Hứa Thấm mới nhận ra, diễn tập phòng cháy chữa cháy vẫn phải phun nước thật, mà theo thời gian trôi đi, khói ở các tầng lầu cũng càng lúc càng mù mịt. Cô chưa từng diễn tập kiểu này, không mang theo khăn ướt, hiện tại khói mù tràn vào phòng qua khe cửa, nồng đến mức khiến cô ho khù khụ.

Cô tìm kiếm trong ngăn tủ thuốc, lấy ra một cuộn băng gạc và một lọ nước muối sinh lý, trút nước muối vào gạc, đưa lên che mũi, người cũng ngồi xõm xuống.

Bên ngoài vòi cao áp không ngừng phun nước vào trong. Nào là phòng bệnh, hành lang, cầu thang đều vang lên tiếng nước chảy ào ạt. Bệnh nhân và y tá bác sĩ "bị kẹt" thi nhau hô cứu mạng, báo với lính cứu hỏa vị trí của mình.

Hứa Thấm ngồi trong phòng chốc lát, nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân vội vã bên ngoài thụp bên cửa, đẩy ra một khe nhỏ xem thử tình hình. Hành lang lênh láng nước và nghi ngút khói, lính cứu hỏa giải cứu những người "bị kẹt", vẫn chưa đến lượt cô.

Hứa Thấm đóng cửa lại, lùi về, tiếp tục chờ đợi. Nhưng chờ mãi vẫn không thấy có ai đến cứu cô. Trái lại, khói dần tản đi. Dù sao không phải cháy thật, khói không thể nào kéo dài được.

Cô đợi hơn mười phút nữa, vẫn không ai đến. Bấy giờ mới dần nhận ra mình bị quên lãng, nếu lần này là cháy thật, hẳn cô đã chết cháy mất rồi. Suy nghĩ này khiến cô khẽ cau mày. Cô vốn tưởng rằng ít nhất lính cứu hỏa sẽ không bỏ rơi mình chứ! Trong lòng chột nhoi nhói, cô quyết định kết thúc trò sấm vai nhảm chán này, đang định đứng dậy thì có người đi đến.

Tống Diệm đẩy cửa phòng điều chế thuốc ra, ánh mắt nhìn lướt bên trong một vòng, thấy Hứa Thấm đang ngồi dưới đất, cầm gạc che mũi. Trong chớp mắt, cả hai đều im lặng.

Tống Diệm hỏi với giọng như giải quyết công vụ: "Em ở đây làm gì?"

"Diễn tập phòng cháy chữa cháy, em là người bị bỏ lại." Hứa Thấm bỏ gạc ra, đứng dậy thản nhiên đáp. "Nếu là thực chiến, hiện giờ thứ các anh phát hiện được chắc là một cái xác rồi."

Tống Diệm lặng thinh giây lát mới hỏi tiếp: "Em không kêu cứu, ai biết em ở đây?"

Hứa Thấm á khẩu một hồi, hỏi vặn lại: "Trong kế hoạch diễn tập không phải đã viết có một người bị kẹt trong phòng điều chế thuốc sao?"

Tống Diệm nhìn thẳng vào mắt cô: "Không có. Bên phía bọn anh không biết vị trí cụ thể."

Hứa Thấm vẫn cố gắng biện minh cho mình: "Bản kế hoạch không báo em kêu cứu..." Vừa dứt lời, cô cũng cảm thấy thái độ của mình không đúng rồi.

Tống Diệm chỉ nhìn cô với ánh mắt sa sầm, coi như là im lặng trách mắng. Hứa Thấm lặng thinh, không cãi cố nữa.

Lúc này, có mấy y tá đi đến, là người lén trốn buổi diễn tập, đang bàn nhau xem buổi tối ăn gì. Tống Diệm hơi quay đầu, ánh mắt lướt qua vai mình, lảng lảng nhìn mấy y tá kia. Bọn họ đều giật mình hoảng sợ vì ánh mắt đó, vội vàng nắm tay nhau bỏ đi.

Hứa Thấm vẫn đứng yên, cảm giác như mình là học sinh hư trốn học bị chủ nhiệm lớp mang ra làm tấm gương xấu vậy. Đây không phải cách đối mặt cô muốn. Mà chủ nhiệm lớp kia hiển nhiên vô cùng khinh thường phản ứng với cô.

Tống Diệm chỉ thoáng nhìn Hứa Thấm cảnh cáo rồi quay người bỏ đi, Hứa Thấm thấy thế cũng đi theo. Anh dừng lại: "Đi đâu?"

"Anh tìm được em, không phải đã được cứu rồi sao?"

Không biết có phải Tống Diệm cảm thấy cô nực cười hay không, anh cười khẩy: "Lửa đã cháy gần nửa giờ, không ai có thể cứu em được đâu. Ở đây đợi cho anh."

Hứa Thấm biết anh nghiêm túc, liền đứng yên đó, thấp giọng hỏi: "Vậy em ra ngoài bằng cách nào?"

"Chờ xe thang cứu hỏa."

Hứa Thấm im lặng hồi lâu mới kịp phản ứng: "Là cái giá sắt giống cần cầu đó á?"

Tống Diệm sửa lại cách nói: "Cảng cứu hộ."

Hứa Thấm nghĩ đến cảnh mình được vận chuyển xuống như hàng hóa chuyên chở trước mặt bao nhiêu người, liền cảm thấy bất đắc dĩ, cúi đầu xoa gáy: "Được rồi."

Tống Diệm rời khỏi phòng điều chế, vừa định đóng cửa thì bất thành lình sàn nhà dưới chân rung lắc, cả tòa nhà chấn động. Đồng bình lọ trong phòng lung lay vang lên tiếng lạch cạch kịch liệt.

Hai người đồng thời giật mình, mắt lập tức tìm đến đối phương.

Hứa Thấm còn đang mờ mịt, Tống Diệm đã lập tức sai bước lao về phía cô. Thuốc trên hai kệ loảng xoảng rơi xuống đất vỡ nát, mảnh thủy tinh văng tung tóe.

Tống Diệm ôm lấy đầu Hứa Thấm bảo vệ, giữ bả vai cô, nhanh chóng đẩy cô đến góc tường, thân hình cao lớn của anh che chở cô kín mít.

Tòa nhà rung lắc dữ dội, lọ thuốc vẫn không ngừng rơi xuống như bóng nước nổ tung. Mấy y tá bên ngoài phòng điều chế kêu thét hô cứu.

Lần này, ai cũng biết không phải diễn tập nữa rồi.

Hứa Thấm núp trong góc tường, tim đập như trống giục. Bức vách sau lưng cô chấn động, nhưng thân thể anh trước mặt vẫn kiên định, vững chắc đến lạ, bàn tay anh giữ chặt lấy gáy cô. Chất vải của bộ đồng phục phòng cháy chữa cháy cọ sát vào mặt cô, tầm mắt cô bị ngăn trở không nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì hết, chỉ có tiếng tim đập thình thịch nơi góc phòng này là đặc biệt an toàn.

Chấn động kéo dài gần mười giây thì dừng lại. Tống Diệm vẫn duy trì tư thế ấy một lúc, xác định không có việc gì nữa mới nhanh chóng buông cô ra.

Hứa Thấm thở hổn hển: "Động đất à?"

"Ừ, hẳn là gần Đệ Thành rồi." Vẻ mặt Tống Diệm khá nghiêm trọng, đi đến cửa sổ nhìn xuống. Dương Trì đứng trên xe thang chữa cháy, nắm chặt lan can, chắc hẳn khi này lắc lư không nhẹ.

Tống Diệm hỏi: "Không sao chứ?"

"Không sao." Dương Trì đáp.

Tống Diệm nhìn lướt qua các đội viên của mình trong sân, kiểm kê quân số, còn thiếu một người.

"Tiểu Cát đâu?"

"Ở đây ạ!" Một cái đầu ló ra khỏi cửa sổ tầng bốn.

"Tất cả về hàng!"

Hứa Thấm còn chưa kịp nói gì, Tống Diệm đã quay người, giẫm lên thủy tinh, đi ra ngoài. Đi được hai bước, anh mới ý thức được điều gì đó,

quay lại nhìn đôi giày Hứa Thấm đang mang, rồi đi đến bên cạnh cô, không nói tiếng nào đã giữ chặt eo cô, ôm cô lên bằng một tay.

Hứa Thấm bám chặt vào người anh, trái tim giật thót theo thân thể. Anh ôm cô, giẫm lên mặt đất đầy thủy tinh vỡ vụn đi đến cửa, đặt cô xuống, bỏ đi không hề ngoảnh lại.

Chương 31

Khói trong hành lang bệnh viện đã tản đi, trên sàn nước chảy lênh láng, nơi quanh năm bộn rộn giờ phút này lại hiếm hoi không có lấy một bóng người. Vừa diễn tập phòng cháy chữa cháy xong, toàn bộ lính cứu hỏa đều rút lui, trong phòng bệnh không có bệnh nhân, hành lang không có bác sĩ, y tá, bầu không khí âm u, cảm giác rùng rợn bao trùm.

Hứa Thấm bỏ tay vào túi, rảo bước đi xuống lầu, rời khỏi khu nội trú, thấy tất cả mọi người đều hoảng loạn lao ra đường. Còn nhóm Tống Diệm đã lên xe cứu hỏa, chạy ra ngoài.

Thấy cô đứng ngược dòng người, Tiểu Tây và Tiểu Đông vội vàng lôi kéo: "Bác sĩ Hứa, nhanh chạy ra đường tránh thôi."

"Vừa rời động đất kinh khủng như vậy, chị không sợ à?" Tiểu Nam hoảng hốt hỏi.

Nhưng những gì còn sót lại trong tâm trí Hứa Thấm chỉ có thân hình cao lớn và cánh tay vững chãi của Tống Diệm. Hiển nhiên cảm giác của cô về trận động đất lệch lạc rất lớn so với người xung quanh.

Đứng trên gò đất cao cao, cô mới phát hiện sự tình vô cùng nghiêm trọng. Con đường tắc nghẽn, biển người đông nghìn nghịt tụ lại đen ngòm. Người trong những tòa nhà thương mại lân cận đều ào ra phố, vẻ mặt lo sợ khủng hoảng, hỏi thăm và an ủi lẫn nhau:

"Khi này xảy ra chuyện gì thế? Khủng khiếp quá?"

"Văn phòng của bọn tôi ở tầng hai mươi, sợ chết đi được!"

"Là động đất sao?"

"Sao Đế Thành lại có động đất chứ?"

"Có còn động đất nữa không nhỉ?"

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Điện thoại mất tín hiệu rồi! Điện thoại ai có sóng không?" Có người hô to lên, sau đó, tất cả đều rối rít xem điện thoại của mình.

"Mất tín hiệu thật rồi!"

"Sao lại vậy?"

"Không còn động đất nữa chứ?"

Giọng nói mọi người càng lúc càng lộ vẻ hoang mang hơn. Không khí căng thẳng lập tức lan tràn giữa dòng người trên đường.

Bác sĩ, y tá túm tụm lại với nhau, lo lắng chờ mạng lưới liên lạc được khôi phục.

Xe cứu hỏa chậm chạp len lỏi trong đám người, mấy lính cứu hỏa lộ đầu hô to: "Nhường đường một chút, nhường đường một chút."

Hứa Thấm nghe thấy tiếng hô của Tổng Diệm, nhìn về phía xe cứu hỏa, lúc này mới ý thức được mệnh lệnh "toàn thể về hàng" của anh có ý nghĩa gì. Trong công tác cứu hộ động đất, lính phòng cháy chữa cháy sẽ là lực lượng có mặt đầu tiên. Tổng Diệm đã sớm nhận thấy tình hình nghiêm trọng, muốn chạy về đội chuẩn bị đợi lệnh đây mà.

Xe cứu hỏa nhích từng chút một, dòng người vẫn còn thảng thốt mông lung, chờ tin tức xác thực. Cuối cùng, không biết từ đâu truyền đến tiếng hô to: "Vọng Hương động đất rồi!"

Tất cả mọi người trên đường bất động một giây. Trong sự im lặng quái gở, một cô gái bên cạnh Hứa Thấm đột nhiên òa khóc, hét hải gọi điện cho người thân nhưng không ai nghe máy.

"Mẹ tôi không nghe điện thoại..."

Cô gái gọi hết cuộc này đến cuộc khác nhưng vẫn không ai bắt máy, sợ hãi gào khóc thảm thiết.

Lác đác giữa đám đông, từng tiếng khóc vắng vắng truyền về. Người xung quanh vây lại an ủi, nói có lẽ mạng điện thoại bên kia chưa kịp khôi phục, hoặc là người nhà không mang theo điện thoại.

Chỉ có mình Hứa Thấm quay đầu lại, nhìn về phía xe cứu hỏa rời đi. Vọng Hương, nơi đó từng có ký ức của cô và Tống Diệm. Nhưng trong tầm mắt nào còn hình ảnh chiếc xe cứu hỏa đâu nữa.

Tin tức về trận động đất nhanh chóng lan trên mạng: Động đất mạnh 7,2 độ richter ở Vọng Hương. Gần như cả huyện bị san thành bình địa.

Vọng Hương là một huyện trực thuộc quản lý của Đế Thành, cách trung tâm thành phố một trăm kilômét, sau được quy hoạch về Đế Thành quản lý, quy vào tỉnh Lâm. Vọng Hương là huyện trên núi, giao thông vốn bất tiện, thêm phần hai đầu đều lơi là việc quản lý, khiến huyện lị cứ thế nghèo khó, tụt hậu.

Đám người trên đường vẫn còn chưa giải tán, tiếng bàn luận càng ồn ã hơn. Lúc người người mãi lướt điện thoại đăng tin tức, bàn luận tình hình tai nạn khiến internet gần như tê liệt thì bác sĩ và quân nhân đã nhanh chóng hành động.

Tống Diệm và các lính cứu hỏa tức tốc chạy về doanh trại, thay trang bị, lấy dụng cụ, chuẩn bị tập hợp, đợi lệnh của cấp trên. Còn điện thoại của Hứa Thấm và các đồng nghiệp khi vừa khôi phục liên lạc đều đồng loạt rung lên. Là thông báo tập hợp ở phòng Hội nghị khẩn cấp.

Bệnh viện số Ba là bệnh viện Quân y, tất nhiên phải cử đội ngũ y tế đi tiếp viện khi có thiên tai. Viện trưởng tổ chức cuộc họp động viên khẩn

cấp, đồng dục phát biểu trước mấy trăm nhân viên y tế.

Dưới bục, người nào người nấy đều mang vẻ mặt nghiêm trang.

Hứa Thấm điềm nhiên như không, chẳng nghe lọt những đạo lý đao to búa lớn như "Đảng viên", "lòng nhân đạo", "tấm lòng"..., của Viện trưởng. Tuy nhiên, khi cuộc động viên gần ngủi kết thúc, cô vẫn cùng những đồng nghiệp phấn chấn khác lên bục ghi danh vào đội ngũ cứu hộ, còn tự động xin vào đội tiên phong.

Nếu nói cô xúc động bao nhiêu thì thật sự không có. Nhưng hai chữ "cứu người" này nằm trong phạm vi chức trách của cô, không thể chậm trễ, chỉ vậy thôi.

Còn lúc này, nhóm Tổng Diệm đang xếp hàng dưới quốc kỳ, sẵn sàng đợi lệnh.

Mười lăm phút sau trận động đất, ba nhóm cứu viện y tế đầu tiên đã tập hợp đầy đủ, tiến hành tuyên thệ trước khi xuất phát. Gương mặt mỗi người đều hiện rõ nét nghiêm trang và tinh thần trách nhiệm.

"Tôi tình nguyện đến khu thiên tai, cứu người bị nạn, chăm sóc người bị thương với lương tri và tôn nghiêm của nghề y. Dù gian khổ đến đâu..."

Hứa Thấm lắng lắng đọc lời thề, trong lúc bất chợt, không hiểu sao lại nhớ đến lời phê bình của giáo sư Từ. Tiếng thề nguyện sôi sục của các đồng nghiệp vẫn còn vang vọng bên tai, thoáng chốc, cô như thấy lại tháng ngày mình học tập ở nước ngoài, như thấy được khung cảnh mình đã tuyên thệ thuở ban đầu: Tôi sẽ giữ gìn truyền thống cao thượng và vinh dự của nghề y, dành sự tôn trọng lớn nhất với sinh mạng con người. Dù bị uy hiếp cũng tuyệt đối không dùng kiến thức y học của mình gây nguy hại cho nhân quyền và chính nghĩa. Tôi trịnh trọng và tự chủ xin, thề với nhân cách của mình.

Nhớ đến đây, biên độ mấp máy môi của cô càng lúc càng nhỏ, bản thân cũng trầm lắng một cách khó hiểu.

Cùng thời điểm, trên thao trường của Đại đội Phòng cháy Chữa cháy trạm Thập Lý, quốc kỳ vẫn tung bay dưới bầu trời xanh.

"Nghiêm!"

Tất cả quân nhân ưỡn ngực, ngẩng cao đầu. Tổng Diệm hướng về phía quốc kỳ, dẫn đầu nhóm lính cứu hỏa tuyên thệ trước khi xuất phát.

"Tôi tình nguyện xông pha đến khu thiên tai cứu viện!"

Tất cả nhóm lính cũng hô theo: "Tôi tình nguyện xông pha đến khu thiên tai cứu viện!"

"Vượt qua tất cả khó khăn gian khổ!"

"Giành giật từng giây cứu từng sinh mạng!"

"Phục tùng mệnh lệnh, giữ nghiêm kỷ luật!"

"Thành khẩn hứa hẹn với từng tính mạng!"

"Quyết không từ bỏ!"

Lời thề vang vọng trên thao trường trống trải.

Tổng Diệm: "Xuất phát!"

Trên đường đến huyện Vọng Hương có thể thấy các thôn nhỏ nằm rải rác giữa núi rừng, vách nát tường xiêu, hoang tàn vắng vẻ. Đường vào xã đã bị sạt lở nghiêm trọng. Đoàn xe của Hứa Thấm phải đi vòng khá xa, lúc đến trung tâm xã đã là hoàng hôn.

Thị trấn nhỏ bé, yên tĩnh, mộc mạc trong ký ức của Hứa Thấm cũng không còn nữa. Cả trấn như một bãi rác khổng lồ sau ngày tận thế, gần như không có một căn nhà, một hàng quán nào còn nguyên vẹn. Buổi chiều đông bao phủ lên đồng phế tích buồn thương và tĩnh mịch.

Dân trong xã quần áo lam lũ, có người toàn thân máu me ngời lạng trước cửa nhà mình; có người lục tìm trong đồng đổ nát, mong tìm được chút tài sản còn chưa bị hủy hoại; có người thì mất đi thân nhân, đang ôm mặt khóc nức nở; có người đã nằm bất động trên mặt đất, đã hóa thành thi thể.

Chỉ trong mười giây ngắn ngủi, cả xã đã bị hủy hoại toàn bộ.

Xe chạy vào khoảng năm trăm mét, Hứa Thấm liền nhìn thấy một mảng màu cam rực rỡ, là đồng phục cứu hộ của lính cứu hỏa. Một đội cứu hộ đang triển khai hành động tại đồng phế tích siêu thị. Những người lính mặc quân phục nguy trang cũng xắn tay giúp đỡ.

"Khoan đã, khoan đã!"

"Nâng bên kia, nâng bên kia!"

"Cạy bên kia lên, kéo bên này ra!"

"Cẩn thận đừng đè lên chân anh ta."

Hình như đã có người được cứu ra ngoài.

"Bên dưới còn có người."

Vì cách quá xa, Hứa Thấm nheo mắt nhìn mãi mới nhận ra đây không phải đội của Tổng Diệt.

Càng đi vào trong người càng lúc càng đông. Một đội lính pháo binh đang phân phát đồ cứu trợ lượt đầu cho nhóm dân tị nạn. Đội quân giải

phóng thì đang dựng phòng ở tạm thời trên sân thể dục của trường học. Đội cảnh sát vũ trang duy trì trật tự, hướng dẫn dân bị nạn tập trung vào khu đất trống an toàn. Rất nhiều quân nhân phân tán khắp nơi, tìm kiếm tiếng kêu cứu, trợ giúp tìm người còn may mắn sống sót trong nhà.

Bấy giờ, ở một góc khác, Tống Diệm đang đào bới cứu người ở một bệnh viện bị sụp. Người dân trong trấn may mắn sống sót cũng chung tay giúp đỡ. Ai cũng tranh thủ cứu viện, không dám lơ là dù chỉ một giây.

Không thể dùng xe cẩu và xe xúc đất, Tống Diệm hạ lệnh mọi người nhấc bằng tay không, chung vai khiêng các máng bê tông nặng trĩu. Mười mấy người đứng thành một hàng, vận sức chuyển từng mang tường vỡ ra ngoài. Đống đổ nát phía ngoài đã được họ nhanh chóng dọn xong, trong vòng một giờ ngắn ngủi đã lần lượt cứu được bảy, tám người bị thương.

Nhưng càng hướng xuống, bê tông cốt thép càng nặng, kết cấu càng phức tạp, người cũng bị chôn càng sâu, tốc độ cứu hộ bắt đầu chậm dần.

Bên dưới vọng lên tiếng khóc nỉ non: "Cứu tôi với, cứu tôi với!" Có người vẫn thấp thoáng bóng dáng, có người đã bị chôn sâu hoàn toàn.

Mặt mũi, đầu tóc Tống Diệm lấm lem bụi đất, khàn giọng gọi với xuống: "Yên tâm, chúng tôi không bỏ lại ai hết!"

"Đừng sợ, chúng tôi sẽ không đi!"

"Giữ gìn thể lực, tuyệt đối đừng ngủ."

Chú chó Tiểu Mạnh đánh hơi được vị trí người còn sống, vẫy đuôi sủa vang dội. Đó là một chàng trai bị kẹt trong khe hở của đồng đá vụn và tấm bê tông. Đầu kia của tấm bê tông bị vách tường không lồ đè ép, trên tường còn có một tảng đá lớn.

Khi Tống Diệm gọi người đến nghiên cứu cách giải quyết thì cậu ấy sợ hãi khóc lớn: "Có phải không cứu được tôi không? Các anh đừng đi mà, van xin các anh đấy!"

"Chúng tôi không đi, nhất định sẽ cứu cậu." Tống Diệm vặn nắp bình nước, bước đến bên miệng đóng đồ nát. "Đừng khóc, uống nước trước đi." Nói xong, anh còn đưa tay lau đi tro bụi trên gương mặt cậu ấy.

Bức tường kia quá nặng, không đẩy ra được. Không còn cách nào, Tống Diệm gọi mấy đội viên lại, hợp sức đào đất đá. Mọi người nhảy xuống hố, cùng nhau gánh tấm bê tông, rồi gọi đội viên khác cầm búa đập vỡ vách tường.

Từng búa được nện xuống, nhóm Tống Diệm, Dương Trì, Tiểu Cát, Tiêu Phi gồng sức gánh tấm bê tông kia để nó không sụp xuống đè vào người còn sống. Người bên trên cũng không dám ra tay quá mạnh.

Tống Diệm không thể chịu đựng được nữa: "Giang Nghị, mẹ kiếp, cậu chưa ăn cơm à? Bên trong còn biết bao nhiêu người đang chờ đấy!"

Đám người Giang Nghị đành hạ quyết tâm đập thật mạnh. Bụi đất và đá vụn đổ ập xuống, nhóm Tống Diệm vẫn cắn chặt răng không kêu một tiếng. Chàng trai trẻ biết họ đang chống đỡ điều gì, liền khóc thương tâm.

"Đừng khóc!" Tống Diệm lau nước mắt cho cậu. "Không có gì đáng khóc cả."

Cậu ta tự giơ tay trái mình lên gạt lệ, ngược lại càng đau lòng hơn. Tay phải của cậu đang bị đè dưới tảng đá, máu chảy đầm đìa.

Tống Diệm khẽ vỗ vai cậu, tán gẫu để cậu phân tâm: "Cậu làm gì?"

"Bác sĩ."

Tống Diệm hơi khựng lại: "Khoa nào?"

"Khoa ngoại."

Tống Diệm im lặng.

"Tay tôi không cứu được nữa rồi." Cậu ta lại sụt sùi.

"Hôm nay, có rất nhiều người mất mạng đấy." Tống Diệm vừa thở hồng hộc vừa động viên. "Làm không được việc này thì làm việc khác. Cậu còn trẻ, giữ được mạng sống là quan trọng nhất."

Chàng trai lau nước mắt.

"Là đàn ông, dù ngã xuống cũng phải tìm muôn vàn cách đứng lên."

Chàng trai nhìn anh cảm kích, gật đầu.

Đột nhiên, một tiếng nổ thật lớn vang lên, bức tường đã bị đập vỡ, gánh nặng của nhóm Tống Diệm cũng nhẹ đi.

"Một, hai, ba!"

Tấm bê tông được nhắc lên, cả nhóm hợp lực cứu chàng trai ra khỏi đồng đá vụn, khiêng cậu ta lên từ đáy hố. Người bên trên đồng loạt đưa tay đón, đưa vào băng ca, lập tức đẩy cậu ta đến trung tâm cấp cứu tạm thời.

Nhóm Tống Diệm leo ra khỏi hố, không màng đến vết thương trên vai, cứ thế vội vã đi cứu người tiếp theo.

Nửa giờ trước, nhóm Hứa Thấm đã đến trung tâm cấp cứu tạm thời, nhanh chóng bắt tay vào việc.

Trung tâm cấp cứu được quân nhân dựng tạm, trước nhóm Hứa Thấm đã có ba đội y tế đến đây. Bởi vì cách làm việc của mọi người khác nhau,

người bị thương lại quá nhiều nên hiện trường có phần hỗn loạn. Nhưng may mà ai ai cũng làm tròn bổn phận, phản ứng nhanh nhẹn, không hề kéo dài thời gian chữa trị.

Trong phòng phẫu thuật tạm thời đang tiến hành mấy cuộc giải phẫu lớn. Hứa Thấm ở sảnh khám bệnh đón người bị thương với những bác sĩ khác, sơ cứu ban đầu cho họ.

Người bị thương ngoài da đơn giản thì để y tá sát trùng băng bó, người bị nặng như vết thương hở sâu thì cô sẽ khâu ngay tại chỗ. Vừa mới khâu xong vết thương cho một người bị cửa một vết dài trên lưng, bên ngoài có người hô lớn: "Trọng thương, có còn bác sĩ ngoại khoa nào không?" Là bác sĩ nội khoa Bệnh viện Lục quân số Hai.

Hứa Thấm lập tức chạy đến: "Bên này!"

Bác sĩ kia dẫn theo một nhóm người dân, đưa chàng trai bị đập nát tay phải vào, máu tươi đỏ lôm cả băng ca.

Hứa Thấm ra hiệu: "Giao cho tôi."

Chàng trai được đưa vào phòng phẫu thuật, Tiểu Đông và Tiểu Tây sát trùng trước khi giải phẫu cho cậu. Chàng trai suy yếu vô cùng, đau lòng khóc nức nở. Hứa Thấm ở bên cạnh sát trùng, làm như không nghe thấy tiếng khóc, đến tận khi mang găng tay vào mới hờ hững nói một câu: "Đừng khóc nữa."

Tiểu Đông và Tiểu Tây đều giật mình, trao đổi ánh mắt: Bác sĩ Hứa đang an ủi bệnh nhân đấy ư?

Trước giờ, cô giải phẫu chưa từng nói chuyện không liên quan đến nghiệp vụ.

Chàng trai hỏi mang theo niềm mong đợi: "Bác sĩ, có phải cô giỏi lắm không?"

Hứa Thấm "Ừ" một tiếng.

"Vậy cô có thể giữ lại cánh tay tôi được không? Để nó khôi phục nguyên trạng ấy?" Giọng cậu ta trở nên kích động.

Hứa Thấm đeo khẩu trang, giọng thẳng thắn: "Không thể."

Tiểu Đông và Tiểu Tây im lặng.

"Hôm nay, có nhiều người không giữ được tính mạng." Thông qua lớp khẩu trang, giọng Hứa Thấm nghe khá lạnh nhạt.

Đôi môi chàng trai tái nhợt, nước mắt tuôn ào ạt: "Tôi cũng là bác sĩ ngoại khoa."

Tất cả y tá ở đây đều sửng sờ.

Ánh mắt Hứa Thấm vẫn trầm lặng, đi đến bàn phẫu thuật: "Cậu còn trẻ, qua hôm nay, hãy sống thật tốt."

"Tôi biết." Chàng trai vẫn nức nở. "Khi này, anh lính cứu hộ cũng nói với tôi như vậy."

Hứa Thấm không tiếp lời, nhận lấy ống tiêm thuốc mê Tiểu Nam đưa đến, tiêm vào cánh tay cậu ta. Phía trên khẩu trang là đôi mắt đen láy, bình tĩnh mà chuyên chú vô cùng.

Chương 32

Nói theo mức độ nào đó, Hứa Thấm đã bảo vệ được tay phải của chàng trai kia, không cần cắt bỏ. Nếu như quá trình vật lý trị liệu và hậu phẫu thuận lợi, cậu ấy có thể khôi phục chức năng cầm nắm, nhưng sử dụng dao mổ là việc không thể.

Chàng trai vừa mới được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật thì nhóm bác sĩ và bệnh nhân khác lại đi vào.

Hứa Thấm làm phẫu thuật xong, kiểm tra lại đồ dùng dự bị và thuốc men mới phát hiện thiếu hụt trầm trọng. Lúc chuẩn bị liên lạc lên bộ báo cáo thì một toán lính khiêng một thùng vào trung tâm chữa bệnh, là thuốc vừa được máy bay tiếp tế đưa đến.

Hứa Thấm đi đến lật xem có dụng cụ phẫu thuật không, ngược mắt lên thấy một anh chàng sĩ quan đang nhìn mình chăm chăm. Hứa Thấm thấy lạ, bèn nhìn lại anh ta. Anh ta cười cười: "Hình như tôi đã gặp cô ở đâu rồi thì phải?"

Trong tình cảnh này, kiểu bắt chuyện ấy có vẻ hơi vô duyên. Hứa Thấm lạnh giọng: "Tôi không có ấn tượng."

Cô vừa quay người định đi thì lại nghe anh sĩ quan kia nói: "Không có ấn tượng cũng không có gì lạ, hẳn là chuyện nhiều năm vị trước rồi."

Hứa Thấm nhìn quân hàm một gạch hai sao trên vai anh ta liền ngược lên, ánh mắt đã không còn thân thiện nữa.

Anh sĩ quan giải thích: "Tôi là Lục Tiệp, thuộc Sư đoàn Ba, Quân đoàn Thiết giáp XX, không phải người xấu."

Hứa Thấm vẫn không tiếp lời. Bất chợt có người bị thương nặng vừa được đưa vào, cô lập tức qua tiếp nhận bệnh nhân, gạt anh ta sang một bên.

Một người lính kề đến hỏi: "Tiểu đoàn trưởng, anh làm gì vậy? Chuyện này không thích hợp lắm đâu."

Lục Tiệp vỗ vào gáy người lính kia: "Tôi là người như vậy sao? Lão đại cậu năm xưa xuất thân từ lính trinh sát đấy, không thể nào nhớ nhầm được đâu... Cô gái này thật sự trông rất quen."

Rõ ràng anh có ấn tượng sâu sắc với cô gái này, nhưng trước mắt không tài nào nhớ ra nổi. Lục Tiệp nhíu mày suy nghĩ, lơ đãng nhìn về phía Hứa Thấm, bóng dáng cô đã biến mất trong phòng phẫu thuật. Anh không để tâm quá nhiều vào chuyện vặt vãnh này nữa, nhanh chóng dẫn lính ra ngoài cứu hộ.

Đêm đầu tiên sau trận động đất, cả Vọng Hương không ai chớp mắt. Tiếng kêu cứu vang dội khắp nơi. Đâu đâu cũng cần sức người, Quân đội và bác sĩ không ngừng tăng viện từng tốp từng tốp, cả người có chuyên môn lẫn không có chuyên môn.

Sau ba ca phẫu thuật, đã là hai giờ sáng, Hứa Thấm chưa kịp nghỉ ngơi, người bị thương mới lại được đưa đến. Anh ta đứt một chân, mất máu rất nhiều. Cô đi theo băng ca, ra sức ấn chặt; cầm máu cho nạn nhân. Lúc vội vã băng qua đại sảnh, cô không hề để ý rằng mình vừa đi lướt qua Tổng Diệm.

Khi ấy, Tổng Diệm vừa đưa một người bị chấn thương lưng được đào ra từ đồng đất đá đến bệnh viện, không màng xử lý vết thương bản thân đã vội vã lao ra ngoài.

Người trong trung tâm cấp cứu sai bước cực nhanh, trong khoảnh khắc vai sượt qua nhau, có lẽ trong tiềm thức hai người họ đều hiện lên một ý

ngũ ngón ngủi. Hình như bác sĩ mặc áo blouse trắng (lính cứu hỏa mặc đồ cam) khi này là cô ấy (anh ấy) thì phải.

Nhưng cả hai đều không quay đầu lại, cũng chưa từng thả chậm bước chân. Hai bên đều vô cùng kiên định bước đi trên con đường của mình.

Bốn giờ rưỡi sáng, khi mức độ khó khăn của công tác cứu viện gia tăng, tốc độ cứu người cũng giảm đi trông thấy, người được đưa đến trung tâm cũng vơi dần. Nhưng các bác sĩ, y tá vẫn bận bịu không ngớt. Bên hậu phẫu đa số là người bị thương nặng, cần được chẩn trị trong quá trình cứu viện dài đằng đẵng. Hứa Thấm chủ động xin đến hiện trường giải cứu, Tiểu Tây và Tiểu Bắc cũng đi theo cô.

Đây là thời điểm bóng đêm sâu thẳm nhất, trấn nhỏ ngày đông một mảng tiêu điều. Hứa Thấm ngồi trên xe mười bốn chỗ tồi tàn, khí lạnh len lỏi từ lòng bàn chân.

Bên cạnh đồng tan hoang ven đường, thỉnh thoảng có vài thi thể được đào lên. Cả trấn đang bận giành giật từng giây để cứu người, chưa có thời gian nghĩ đến việc chôn họ. Đèn xe sáng chói soi thẳng phía trước, khung cảnh rùng rợn ấy vụt qua trong lạng lẽ.

Bỗng đằng trước truyền đến tiếng chó sủa như đang cảnh báo gì đó. Lại là một bãi đổ nát. Dưới ánh đèn pha, những bộ đồng phục màu cam của lính cứu hỏa phai thành màu vàng nhạt, xung quanh còn có một toán cảnh sát mặc quân phục ngụy trang.

Hai nhóm người cứ đứng yên đấy, chỉ có mình Tống Diệm ngồi trên đất hút thuốc. Một chú chó cảnh sát sủa nặng lên với Tống Diệm, lại chạy đến bên cạnh đồng gạch, sủa inh ỏi hướng vào bên trong. Tất cả mọi người đều đứng bất động trên đồng gạch đá, chỉ có chú chó kia, và ngón tay kẹp thuốc của Tống Diệm là có dấu hiệu cử động.

Cảnh tượng này quả thật quái dị.

Hứa Thấm xuống xe đi đến, loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc lóc của phụ nữ truyền đến từ nơi nào đó: "Cứu tôi với, xin các anh cứu tôi với!"

Tiếng khóc yếu ớt của người phụ nữ lẫn trong tiếng gió bắc vi vu, nghe hết sức rợn người.

Anh Thiếu tá mặc quân phục ngụy trang bên cạnh ra lệnh; "Thượng úy, anh đang chống lệnh đấy. Cấp trên đã nói rất rõ, lập tức đến địa điểm tiếp theo."

Tống Diệm cả người đầy bùn đất, mặt xám mảy tro, vết máu và nước bùn trộn lẫn loang lổ trên tay. Mắt anh hằn lên tia máu, khàn giọng trả lời: "Bên dưới còn có người!"

"Anh cũng biết cô ta bị chôn quá sâu, không cứu ra được." Người Thiếu tá giảm thấp âm lượng. "Những nơi khác còn nhiều người hơn chờ anh cứu. Khoan hãy nói khoảng thời gian cứu cô ta chúng ta còn có thể cứu được mười mấy người, bây giờ tốn công tốn sức ở đây, giữa chừng còn có thể xảy ra sạt lún, chúng ta sẽ phải thí mạng đấy."

Có lẽ người bị chôn bên trong cảm nhận được gì đó, khóc thê thảm hơn: "Các anh đừng đi, xin các anh đừng bỏ lại tôi, đừng đi mà! Tôi không muốn chết, xin các anh đấy!"

Chú chó Tiểu Mạnh không hiểu được sự cân nhắc thiệt hơn của con người, sốt ruột đến mức chạy lòng vòng, cứ không ngừng qua lại chỗ Tống Diệm và khe hở kia.

"Trạm Thập Lý." Tống Diệm lên tiếng, mệt mỏi đến mức thở hổn hển. "Lời thề trước lúc xuất phát, các cậu còn nhớ không?"

Nhóm lính của anh đều gật đầu.

Tống Diệm dụi tắt điều thuốc, đứng dậy: "Vậy thì làm thôi."

Đám Tiểu Cát, Dương Trì không nói một lời, đi theo Tống Diệm đến đồng gạch đổ nát lộn xộn kia.

"Các anh... Các anh rề rà ở đây chỉ hại nhiều người hơn thôi!" Người Thiếu tá siết chặt năm đấm, quay đầu lại nhìn nhóm lính của mình. "Đến địa điểm tiếp theo!"

Mấy người lính bỏ đi theo anh ta.

Hứa Thấm quan sát tình thế hiện giờ. Người may mắn còn sống đang bị vây ở tầng dưới cùng của một căn nhà dân năm tầng bị sụp. Tầng lớp tường và xà ngang đan chéo nhau. Dù toàn đội của Tống Diệm cùng gánh cũng khó có thể khiêng lên được.

Cô chạy lại chỗ chiếc xe tìm tài xế: "Giờ anh đi lên trần tìm người, trên đường thấy ai đang rảnh, lập tức gọi đến giúp."

"Được!"

Hứa Thấm quay lại xem, nhóm Tống Diệm đã bắt đầu vận chuyển từng tấm bê tông to bằng kích cỡ chiếc giường lớn trong khách sạn. Phải bảy, tám người đàn ông gồng sức mới miễn cưỡng khiêng nó lên được.

Nhóm Tống Diệm gắng gượng đến mức đỏ bừng mặt: "Một, hai, ba..."

Tấm bê tông hơi lung lay, được nhắc lên khỏi mặt đất từng chút một.

Hứa Thấm nín thở quan sát, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay.

Sức nặng của đồng bê tông cốt thép nghiêng cong tấm lưng của những người đàn ông, khiến chân họ run rẩy, vách tường khổng lồ kia cũng rung theo.

Tống Diệm khàn giọng nhắc nhở. "Chân vững vào, đừng bước hụt"

Mọi người khiêng tấm bê tông men theo đồng đất đá gập ghềnh, cẩn thận di chuyển từng chút một. Vị trí của Tống Diệm ở dưới sườn dốc, tấm bê tông nghiêng đi, trọng tâm không đều, sức nặng đều dồn vào anh. Trán anh nổi gân xanh, mồ hôi tuôn ra như tắm, cả người như một sợi dây cung bị kéo căng đến sắp đứt.

Trong phút chốc ấy, Hứa Thấm đột nhiên nghĩ đến đêm mưa bão kia, anh cũng dồn hết sức lực của mình, cứu cô khỏi biển nước.

Lúc Hứa Thấm đang nghĩ ngợi, Tống Diệm giẫm phải hòn đá, bị trượt chân, gối anh khụy xuống. Phía bên anh mất sức chống, những người còn lại hoàn toàn không giữ được, tấm bê tông ầm ầm trượt đi, nện xuống đất, đổ về phía Tống Diệm, xô anh ngã trên đồng đất đá, cứ thế vùi lấp anh.

"Đội trưởng!" Cả nhóm đội viên lao đến, Hứa Thấm cũng xông qua.

May mà bên cạnh có tảng đá to đỡ lấy, tạo thành khe hở. Mọi người kéo Tống Diệm ra, hỏi han tình hình anh. May không nện thẳng vào người, nhưng cũng bị thương không nhẹ.

Hứa Thấm đứng bên ngoài, không vào được, rướn cổ cũng không nhìn thấy, liền leo lên một tảng đá cao cao nhìn vào bên trong. Tống Diệm vỗ bụi trên người, xoa bộ ngực đau âm ỉ, vừa ngẩng đầu đã thấy cô đứng phía trên cao, khuôn mặt nhỏ bị gió thổi tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Anh lặng lẽ nhìn cô một giây rồi dời mắt đi, dẫn mọi người tiếp tục di dời đồng đồ nát.

Hứa Thấm và nhóm Tiểu Tây cũng giúp đỡ dọn dẹp chỗ đất đá nhỏ. Mới qua lại mấy lượt đã mệt đến mức mồ hôi rơi như mưa.

Còn nhóm Tống Diệm, có người đã đau mỗi đến cực hạn, tay chân đều run rẩy, gần như mất đi tri giác, thậm chí có lúc lưng như muốn gãy, tay như muốn đứt lìa. Nhưng không ai bỏ cuộc, cắn răng khiêng đi từng tảng bê tông khổng lồ chèn trên người sống sót.

Tiếng hô "một, hai, ba" càng lúc càng khản đặc, càng lúc càng thảm thiết.

Khi mọi người tưởng chừng như đã kiệt sức, may thay, tài xế dẫn theo mấy người dân trên trên trấn đến, họ cùng ùa vào giúp đỡ.

Một giờ trôi qua, khi ánh dương lấp ló tia nắng đầu tiên nơi chân trời, cuối cùng, họ đã đào được một lỗ hổng hình chữ V sâu đến tầng đáy đồng hoang tàn.

Hứa Thấm đi theo Tống Diệm và Tiểu Cát xuống sườn dốc, chui vào trong. Một người phụ nữ còn trẻ núp trong khe hở giữa tủ lạnh và tấm bê tông khóc nức nở. Tống Diệm vươn cánh tay đầy rẫy vết thương, run rẩy vì mỏi nhừ về phía cô gái. Cô gái nắm chặt tay anh, anh kéo cô ra, giao cho Hứa Thấm.

Hứa Thấm nhanh chóng kiểm tra sơ bộ, thấy bấp chân cô gái bị gãy xương: "Lập tức đưa đến trung tâm cấp cứu."

Tống Diệm hỏi: "Bên dưới còn ai không?"

"Không biết, tôi ở tầng hai."

Tống Diệm nhấc vài tấm tường vỡ ra, nhìn sâu, vào trong, bỗng phát hiện còn có một người phụ nữ đang nằm nghiêng trên nền đất.

"Tiểu Cát, cậu qua đây!"

Hai người khiêng tấm bê tông ra, bên trong còn có một người phụ nữ máu me đầm đìa, cơ thể cuộn tròn lại, hướng mặt về phía vách tường, còn tấm lưng bị xà nhà đè lên.

Hứa Thấm đi đến bắt mạch, kiểm tra đồng tử người phụ nữ kia.

Tuy cơ thể vẫn còn ấm nhưng đã chết rồi. Cô buông người phụ nữ ấy ra, đứng dậy định đi xử lý khẩn cấp cho cô gái còn sống. Tống Diệm chợt lên tiếng: "Đợi chút đã."

"Cô ta chết rồi." Hứa Thấm vừa nói vừa đeo hộp thuốc đi lên.

Mới vừa đi được hai bước, Tống Diệm đã lạnh lùng quát: "Hứa Thấm!"

Hứa Thấm quay đầu lại.

"Cô ấy mang thai."

Hứa Thấm sửng sốt, nhanh chóng trượt xuống lại, xem bụng vị tư thế co rúc của cô ấy, không phải là đang bảo vệ đứa bé trong bụng chứ? Lòng cô chấn động. Cô chưa bao giờ phán đoán sai lầm nghiêm trọng thế này. Cô lập tức đưa tay phải đi dẹt đá trên bụng người phụ nữ kia, quả nhiên kích cỡ đã đủ tháng sinh. Bất chợt, dưới bụng truyền đến chút động tĩnh, có thứ gì đó vừa đá vào lòng bàn tay cô.

"Đứa bé còn sống." Hứa Thấm thốt lên, đầu óc thoáng trống rỗng.

Cô vội vã lấy găng tay và dao phẫu thuật ra. Cô chưa từng làm phẫu thuật lấy thai bao giờ. Giờ khắc này, không biết là vì không quen hay sợ hãi, hoặc vì phạm sai lầm nên nảy sinh chột dạ, con dao trong tay cô run rẩy. Mồ hôi trên trán rỉ ra lấm tấm, trong giây phút hạ dao mổ xuống, cô phải thoáng nhắm mắt để lấy lại bình tĩnh.

Nhóm lính cứu hỏa và nhóm người dân trong xã đều đứng chờ trên sườn núi. Đêm đen tan đi từng chút một, rớt cuộc bên dưới đồng đất đá cũng truyền đến tiếng khóc chào đời xé toạc trời không.

Đầu Hứa Thấm mướt mát mồ hôi, nhanh chóng cắt bỏ dây rốn, đưa đứa bé sơ sinh cho Tiểu Nam, để Tiểu Nam dùng vải trắng quấn lấy nó. Ngay khi Hứa Thấm buông tay ra, bàn tay bé xíu của nó đã nắm chặt ngón tay cô. Hứa Thấm khẽ giật mình, không hiểu sao bàn tay nhỏ đó như chiếm trọn trái tim cô. Cô lần lữa mất hai giây mới rút tay ra được.

Trên sườn dốc, trên khuôn mặt mỗi một của mỗi người đều nở nụ cười rạng rỡ. Họ đưa mắt nhìn Tiểu Nam đang ôm đứa bé đi ra, chạy đến trung tâm cấp cứu.

Một ông cụ đứng trên lao xuống, giơ ngón tay cái với Hứa Thấm: "Cảm ơn cô, bác sĩ!"

Mọi người rồi rít cảm ơn theo. Nhóm Tiểu Cát và Dương Trì cũng nhoẻn môi cười: "Cảm ơn chị, bác sĩ!"

Hứa Thấm không lên tiếng, cũng không nhìn Tống Diệm. Cô cụp mắt ngồi xuống, khâu lại bụng cho người phụ nữ đã chết kia. Giây phút khẩn trương và chú tâm đã trôi qua, mồ hôi sau lưng bị gió đông thổi đến lạnh buốt.

Tống Diệm ngồi bên cạnh cô, thản nhiên cất lời: "Cảm ơn cô, bác sĩ Hứa."

Tay Hứa Thấm khựng lại, cô cúi đầu hồi lâu rồi mới nhẹ nhàng lắc đầu.

Hứa hẹn là gì? Thề ước là chi? Kiên trinh lại là thế nào?

Cô chưa bao giờ tuân thủ lời mình đã hứa, cũng chưa bao giờ bảo vệ tín ngưỡng mình đã tin theo. Dù là với dao mổ trong tay hay là đối với người đàn ông ở bên cạnh cũng thế.

Chương 33

Buổi sớm mùa đông, nhiệt độ cực thấp. Hứa Thấm ngồi cạnh đồng hồ nát, cúi đầu cầm khăn giấy lau đi vết máu trên cổ tay. Gò đất đá phía sau vang lên tiếng bước chân, Tống Diệm đi xuống, ống quần màu cam dừng trước mắt cô. Cô vẫn cúi đầu, lau từng kẽ ngón tay.

Anh đứng yên một, hai giây rồi ngồi xuống tảng đá đối diện. Đầu cô vẫn cúi gằm, không ngẩng lên. Tống Diệm chỉ nhìn liếc qua cô rồi châm thuốc hút.

Gió bắc thổi làn khói trắng vờn quanh hai người. Họ không nói gì với nhau, chỉ ngồi yên lặng như thế. Mặt trời đã ló ra một góc từ phía đông, ánh bình minh lan tỏa khắp đất trời. Một tia nắng màu vàng nhạt chiếu xuyên qua mây mù, nhẹ soi xuống đồng phế tích.

Nhóm lính cứu hỏa hoặc nằm hoặc ngồi ven đường, tranh thủ xả hơi chốc lát.

Điều thuốc trong tay Tống Diệm đã tàn, Hứa Thấm vẫn còn lau tay, thậm chí cổ tay đỏ bừng rồi vẫn không thôi. Tống Diệm dờ mắt nhìn vào cô, lát sau mới nói: "Đừng lau nữa."

Tay Hứa Thấm ngừng lại một giây rồi tiếp tục, Tống Diệm nhắc nhở: "Đã sạch rồi."

Hứa Thấm khựng lại, tay nắm chặt miếng khăn giấy kia.

Tống Diệm không nói nhiều, dụi tắt điều thuốc, đứng lên:

"Về hàng!"

Đám lính vừa mới nghỉ ngơi giây lát rồi rít ngòi dậy, chạy đến địa điểm tiếp theo. Nhưng họ chưa kịp cất bước thì mặt đất lại thoáng chấn

động. Tống Diệm lập tức quay người đưa tay về phía Hứa Thấm, lúc sắp bắt được vai cô thì dư chấn đã chấm dứt. Anh lập tức rút tay về, quay người bỏ đi.

Hứa Thấm ngẩng đầu nhìn Tống Diệm, ánh nắng ban mai mạ lên bộ đồng phục cứu hộ màu cam của anh.

Anh đi đến chỗ đội viên của mình, nói vài câu, cả nhóm liền lên đường. Thế nhưng đi chưa được vài bước, Tống Diệm đột ngột ngừng lại, gập lưng xuống nôn ra toàn nước. Hứa Thấm thấy thế, liền đứng bật dậy.

Giang Nghị và Lý Thành vội đến đỡ. Tống Diệm xua tay, vừa mới đứng thẳng dậy đã khom người xuống nôn tiếp. Gương mặt nghiêng của anh vô cùng yếu ớt và đau đớn, là do mệt mỏi quá độ đây mà.

Hứa Thấm còn đang quan sát thì Tống Diệm đã đứng thẳng dậy, cả đám đàn ông tiếp tục lên đường. Cô bỗng gọi lại: "Đợi chút đã!"

Người bên kia dừng bước, Hứa Thấm vội chạy đến xe, lấy mấy bình nước và mấy túi bánh. Đây là những thứ hồi khuya trung tâm chữa bệnh đã phát. Hiện tại vật tư thiếu thốn, phía tiền tuyến đều không đủ nước uống và thực phẩm.

Hứa Thấm ôm nước và bánh chạy đến, nhét vào túi Tống Diệm, dặn dò: "Nhớ phải ăn uống, cách vài giờ phải nhắm mắt ngủ mười phút. Gắng gượng như vậy sẽ xảy ra chuyện, nghiêm trọng có thể đột tử." Lại nhét cho mấy người lính cứu hỏa khác. "Các cậu cũng vậy."

Tống Diệm nhìn bánh bích quy và nước trong tay, rồi đưa mắt về phía Hứa Thấm: "Cảm ơn."

Hứa Thấm lắc đầu.

Tống Diệm: "Đi đây."

Ánh mắt Hứa Thấm vẫn không rời đi, lúc anh đi ngang qua, cố khẽ dặn: "Chú ý an toàn."

Bóng dáng anh lướt qua khóe mắt cô. Gió bắc thổi giấy vụn bay lá tả, quay cuồng trên con phố hoang tàn.

Hứa Thấm đứng giây lát mới quay đầu lại, nhìn theo bóng lưng cao lớn càng lúc càng xa của những người đàn ông. Trông họ có vẻ dơ bẩn nhếch nhác, nhưng ánh nắng mai phủ xuống từng người, lại khiến cho màu vàng cam trên mỗi bộ đồng phục tỏa sáng rực rỡ.

Hứa Thấm vừa trở lại trung tâm cấp cứu đã đến xem đứa bé sơ sinh kia. Tất cả đều bình thường, đang được bác sĩ và y tá chăm nom.

Sau khi tin tức được truyền đi, có rất nhiều phóng viên đã đến đây phỏng vấn, chen chúc chật kín phòng bệnh. Nhiều bà mẹ còn đang trong thời kỳ cho con bú cũng chạy đến bệnh viện, chủ động giúp đỡ chăm sóc.

Hứa Thấm không đến gần đứa bé kia. Đứa trẻ bé nhỏ đã sớm được tắm rửa sạch sẽ, nằm trong lồng kính ngủ say sưa. Dù có dư chấn nhỏ cũng không làm nó thức giấc.

Phóng viên ở một bên dè dặt chụp hình, sợ đánh thức đứa bé.

Nhân viên phòng thông tin bảo Hứa Thấm ra tiếp nhận phỏng vấn nhưng cô từ chối.

Trong văn phòng, Tiểu Bắc cầm điện thoại di động đến cho Hứa Thấm xem, biên tập viên bản tin thời sự vui mừng nói: "Người cứu sống đứa bé này chính là bác sĩ ngoại khoa Hứa Thấm của Bệnh viện Quân y số Ba Đệ Thành. Bởi vì bác sĩ Hứa vẫn còn đang anh dũng chiến đấu ở tuyến đầu cứu

viện, chúng tôi chưa thể phỏng vấn được. Nhưng chúng tôi sẽ liên tục cập nhật tình hình mới nhất..."

Một góc đoạn phim đăng hình Hứa Thấm mặc áo blouse trắng trên giấy chứng nhận bác sĩ.

Hứa Thấm im lặng.

Tiểu Bắc: "Nhân dân cả nước đều đang xem đấy, bác sĩ Hứa. Chị nổi tiếng rồi, ai ai cũng biết ơn chị."

Hứa Thấm nhắc: "Mang bệnh án người bị chấn thương vừa rồi đến đây."

Tiểu Bắc: "À..."

Hứa Thấm kê toa thuốc xong, bỗng hỏi: "Tiểu Bắc?"

"Dạ!"

"Quân nhân chống lệnh sẽ bị xử phạt à?"

"Đương nhiên rồi ạ."

"Ừm!" Hứa Thấm cúi đầu, tiếp tục làm việc.

"Sao đột nhiên chị lại hỏi chuyện này?"

"Không có gì." Hứa Thấm hỏi tiếp. "Lần này động đất có nhiều cô nhi như vậy, cô có nghe nói làm thế nào để nhận nuôi không?"

"Bây giờ vẫn chưa biết ạ. Có nhiều người thất lạc thân nhân, không liên lạc được, có phải cô nhi hay không còn phải đợi mấy ngày nữa mới xác định được. Nhưng chuyện nhận nuôi thì sẽ do Hội Chữ thập đỏ giải quyết theo trình tự."

"Ừm."

Lại là một ngày bận rộn. Buổi sáng Hứa Thấm đến trung tâm cấp cứu, buổi chiều đến hiện trường, buổi trưa tựa vào tường ngủ mười mấy phút, hầu như không có thời gian nghỉ ngơi.

Đến tối, những người bị thương được đưa đến trung tâm bắt đầu xuất hiện quân nhân. Có người trong quá trình cứu hộ bị đá đập bị thương, có người mệt mỏi hôn mê. Có một anh giải phóng quân cứu hộ ở một thôn xa, cũng người bị thương đi mười mấy giờ đường núi lúc đến trung tâm cấp cứu, người đã ngã quỵ.

Tiểu Nam bùi ngùi: "Không biết đội lính cứu hỏa thế nào rồi." Cô ấy rất quan tâm Đồng Minh, mấy bác sĩ y tá đều biết.

Tiểu Tây an ủi: "Không sao đâu, họ rất mạnh mẽ mà. Bây giờ sở điện lực đã sửa chữa xong đường dây, có thể cung cấp điện, dùng thiết bị máy móc được rồi, không phải dựa vào sức người như tối qua nữa. Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu."

"Eo ôi, mình mới vừa nghe mấy anh giải phóng quân nói, thật ra cứu người ở những khu đổ nát thế này, lính cứu hỏa là chuyên nghiệp nhất đấy." Tiểu Đông xen miệng. "Trước đây mình không biết, mấy dụng cụ đo nhịp tim, thăm dò sinh mệnh, hay một đồng thiết bị tiên tiến lợi hại như máy phá với kìm cắt bê tông gì đó đều do bên cứu hỏa mang đến."

Hứa Thấm lắng nghe họ nói chuyện, không tham dự vào, chẳng qua khi nghe đến đoạn một bác sĩ khoa ngoại Tổng hợp đang phẫu thuật cho một người lính mệt đến mức vỡ mạch nổi lớn, liền nhớ đến dáng vẻ Tổng Diệm khom lưng đau đớn nôn sáng nay.

Không biết tại sao, hình ảnh này không thể nào xua đi khỏi trí óc Hứa Thấm, như thể là điềm báo bí ẩn nào đó. Nhưng cô vẫn cố hết sức gạt đi tạp niệm trong lòng, nhanh chóng bắt tay vào ca mổ tiếp theo.

Ca mổ vừa mới bắt đầu, bàn mổ và các dụng cụ khê chấn động. Hứa Thấm và mấy y tá đã quen với những dư chấn nhỏ như vậy, không buồn để ý nữa. Nhưng một giờ sau, khi ca mổ kết thúc, mặt đất lại rung lắc lư nữa, bàn mổ lay động kịch liệt, cả phòng phẫu thuật được dựng tạm đều lắc lư dữ dội.

Nhíp phẫu thuật, dao mổ và giá đựng đồ đều va chạm kêu leng keng, hết sức đáng sợ.

Cường độ dư chấn lần này không hề nhỏ. Hứa Thấm trấn tĩnh đối dao mổ, kìm cầm máu, chỉ khâu. Cô hướng dẫn các y tá nhanh chóng kết thúc ca phẫu thuật. Cô không hề phân tâm, cũng không biết trong khoảnh khắc này, ở một nơi cách đó không xa, có một tòa nhà sụp đổ lần thứ hai.

Sau khi người bệnh được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, mấy y tá toát mồ hôi lạnh, bàn tán chưa từng phẫu thuật trong cảnh động đất bao giờ. Hứa Thấm thở hắt ra, trong lòng bắt đầu dấy lên một chút lo lắng khó hiểu.

Lúc đi qua đại sảnh, bên ngoài vang lên tiếng phanh xe chói tai. Trong cảnh đêm mù mịt, một chiếc xe mười sáu chỗ dừng lại, cửa xe bật mở, hai người mặc đồ cứu hộ màu cam bước xuống, tài xế cũng nhảy xuống xe giúp dìu đỡ.

Hứa Thấm vốn có dự cảm xấu, thấy thế liền sai bước đến. Là Tiểu Cát và Đồng Minh. Trán Tiểu Cát chảy máu, đang dìu lấy Đồng Minh. Chân Đồng Minh bị thương nặng, vẻ mặt đau đớn nhăn nhó.

Hứa Thấm lập tức hỏi tình hình: "Sao vậy?"

"Dư chấn." Tiểu Cát báo cáo. "Đúng lúc chúng tôi đang ở trong căn nhà bị sụp."

Hứa Thấm giật mình, gần như hỏi theo phản xạ: "Tổng Diệm đâu?"

"Không biết, tôi và Đồng Minh ở gần nhau, thấy cậu ta bị thương nặng nên đưa đến đây trước."

Lòng bàn tay Hứa Thấm lạnh toát, đầu óc trống rỗng một giây liền hoàn hồn, lập tức dìu hai người vào trong, giao cho bác sĩ khoa ngoại chẩn thương chỉnh hình. Sau khi hỏi rõ địa điểm xảy ra tai nạn, cô liền đeo hộp thuốc xông ra ngoài.

Đêm khuya gió rét như cắt len vào mũi miệng, rớt vào tim phổi Hứa Thấm. Khi cô sắp chạy đến rạp chiếu bóng bị sập đã nghe thấy phía trước truyền đến tiếng hét: "Khuôn giúp nào! Người bị đè bên dưới lòi."

Hứa Thấm cẩn rảo bước, thấy một nhóm lính cứu hỏa quân nhân đứng trên đồng đồ nát.

Tim Hứa Thấm thót lại trong lồng ngực, thở hỗn hển, ánh mắt tìm kiếm trong đám người, vừa nhìn thấy Dương Trì liền xông đến bắt lấy cậu ta: "Tổng Diệm đâu?" Cô không nhận ra giọng nói của mình đã run rẩy như một hồn ma.

"Ở bên dưới." Dương Trì chưa kịp hiểu gì, chỉ trả lời theo phản xạ.

Hứa Thấm nhìn theo hướng Dương Trì chỉ, cả người như bị ai giáng một đòn. Mấy nhân viên cứu hộ đã che đi tầm nhìn của cô. Cô chỉ thấy một bàn tay đàn ông vươn ra từ đồng đồ nát, ngón tay vô lực co lại. Vết máu và thương tích trên tay đã bị tro bụi phủ kín, hết như cánh tay làm bằng thạch cao, hòa vào khung cảnh bị tàn phá xung quanh.

Khoảnh khắc ấy, máu trong tim Hứa Thấm như khô cạn. Cô nhận ra, cô biết đấy là anh. Cô đỡ dẫn ngòi xuống, run rẩy khẽ nắm tay anh. Nó lạnh lẽo, chai sần như không hề có độ ấm.

Mười năm rồi, cô làm sao cũng không nghĩ đến, lần nữa nắm lấy tay anh lại là trong tình cảnh này.

Người phía trước tản ra, cô lập tức thấy được Tống Diễm. Hai mắt anh nhắm nghiền, khuôn mặt bê bết máu nằm dưới đồng đồ nát. Một thanh xà ngang đè lên ngực anh, đất đá đã chôn vùi cả người anh, thậm chí không nhìn ra được màu sắc quần áo đang mặc nữa. Ánh như một người chết được chôn trong lòng đất.

Mắt Hứa Thấm đau nhói, một dòng lệ tuôn trào. Môi cô mấp máy muốn nói gì đó, nhưng một âm tiết cũng không thốt ra được. Cô lập tức bịt chặt miệng mình lại, lao xuống đồng đồ nát kia.

Cô rụt vai đứng bên cạnh đồng gạch vụn, không gào thét, không khóc lóc, không thúc giục, cũng không phát tiết. Cô chỉ cắn mạnh ngón tay, bắt buộc bản thân phải tỉnh táo, tự khắc chế tất cả mọi cảm xúc. Không thể rối loạn, không thể la hét, không thể ảnh hưởng đến quá trình cứu viện.

Cô nhìn chăm chăm vào những người kia không hề chớp mắt, nhìn họ cầm dụng cụ cưa thanh xà ngang, nhìn họ khuân đi từng tấm bê tông trên chân anh, nhìn họ mang anh ra khỏi đồng đồ đất đá.

Vào khoảnh khắc anh được đưa ra khỏi đồng hoang tàn kia, cô không khắc chế được nữa, lập tức xông lên muốn phui sạch bụi đất trên mặt anh, xác nhận sự sống chết của anh. Nhưng đầu ngón tay còn chưa kịp chạm vào thì đã bị người ta gạt sang một bên.

Đôi môi tím ngắt của anh thoáng lướt qua trước mắt cô. Mấy người lính nhanh chóng mang anh lên xe, chạy như bay đến bệnh viện.

Không trách được họ, có ai biết cô gái này có quan hệ gì với anh đâu. Những người còn lại nhanh chóng bắt tay vào giải cứu người khác, không ai quan tâm đến sự tồn tại của Hứa Thấm cả.

Ở nơi này, sống hay chết đều rất đổi tâm thường, âm thường đến mức khiến người ta không thể nào quên, cũng không thể nào tiếp nhận.

Chiếc xe chở Tống Diễm mau chóng biến mất nơi góc đường, đèn phía sau xe đỏ chói như lửa thiêu đốt mắt Hứa Thấm. Cô đứng ngây ra đó trong giây lát rồi nhẹ nhàng lau đi dòng lệ rưng rưng nơi khóe mắt, lập tức tiến về phía trung tâm.

Đêm khuya, trăng nhỏ tiêu điều hoang vu, cô bước đi trên con phố đổ nát loang lổ vết máu, như thể đi trên cánh đồng hoang lạnh giá. Ngọn gió bắc vẫn thổi rét thấu xương.

Lạnh quá, thân thể cô cũng như bị đóng băng, ngoại trừ run rẩy ra thì không có lấy bất cứ phản ứng nào khác. Đáy lòng ngoại trừ buốt giá ra thì không có bất cứ tri giác nào khác.

Không bi thương, không đau khổ. Tại trấn nhỏ bị bao phủ trong buồn thương này, mỗi ngày đều có người mất đi người họ yêu nhất, mỗi ngày đều có người tận mắt nhìn thấy người thân và ngôi nhà họ từng bảo vệ bị phá hủy tan nát. Bàn tay vận mệnh to lớn đến mức khiến tất cả những gì người ta có được đều nhỏ bé và không đáng kể. Buồn đau và nước mắt đều không đáng nhắc đến.

Hứa Thấm không chảy thêm một giọt nước mắt nào nữa, không có gì đáng để khóc cả. Vô ích thôi!

Nhưng khi cô đi qua một con phố vắng lặng, nghe thấy gió rét rít gào xuyên qua những khe hở của đồng phế tích, phát ra từng tiếng rên rỉ khóc than, như thể trời cao đang đau buồn và thương xót thay cô, cô lại bất thành linh gặp người xuống, gào khóc thảm thiết.

Không phải che giấu, không phải đè nén nữa, cô thật sự đã sợ hãi muốn chết rồi, hoảng loạn muốn chết rồi. Cô không phải trốn tránh gì nữa, không ai biết cô đang ở đây, cũng không ai nghe được tiếng khóc tan nát cõi lòng của cô.

Chỉ có gió bắc lượn vòng trong khu phế tích cùng than khóc mà thôi.

Cùng lúc ấy, ở trường trung học phía nam trấn Vọng Hương, nhóm lính của Lục Tiệp vừa tránh được một trận dư chấn dữ dội. Họ chưa nghỉ ngơi được bao lâu lại tiếp tục đào bới ngôi trường đã sụp, tìm kiếm những người còn sống.

Qua một ngày hai đêm, họ đã cứu được chín mươi sáu học sinh, nhưng cũng đào lên được mười mấy thi thể.

Khi nhắc từng lớp bê tông cốt thép lên, nhìn thấy khuôn mặt chết lặng của những thiếu niên dưới lớp đất đá, mấy người lính mắt đều đỏ hoe, nén lệ, ôm bọn trẻ ra, nhẹ nhàng đặt xuống.

Lục Tiệp ngồi một bên, cúi gằm đầu nhìn chăm chăm mặt đất. Gió khuya thổi một trang giấy trắng đến trước mặt anh, đó là trang vở học sinh đã bị xé rách, trùng hợp trên đó dán tấm ảnh một nữ sinh mỉm cười.

Lục Tiệp nhặt tấm hình kia lên, nhìn một lát, bất chợt lại nhớ đến một người, thế rồi anh đỏ hoe vành mắt.

"Tôi nhớ ra rồi." Anh lẩm bẩm.

Người lính bên cạnh quay đầu lại: "Gì cơ?"

"Tôi nhớ ra tôi đã gặp cô bác sĩ ngoại khoa kia ở đâu rồi."

Bạn học của anh, chiến hữu của anh, khi còn sống vẫn mang theo một tấm hình của cô gái ấy. Đến nay, anh vẫn nhớ người thanh niên tên Tống Diệm kia từng nói: "Bao giờ lập nên thành tích, tôi sẽ về cưới cô ấy."

Chương 34

Khi Hứa Thấm trở lại trung tâm chữa bệnh, nước mắt đã cạn khô. Tống Diệm đã được đưa vào phòng phẫu thuật từ sớm. Cô tựa vào vách tường hành lang, sắc mặt trắng bệch, biểu cảm chết lặng. Sau khi phát tiết xong, đầu óc cô trống rỗng mờ mịt, không có bất cứ cảm xúc gì, chỉ còn lại cảm giác nguyên thủy duy nhất trong thân thể. Mệt, mệt mỗi cực độ.

Đã hai ngày hai đêm cô chưa chợp mắt, suy nghĩ đã tê liệt cả rồi. Trong giây phút ấy, Hứa Thấm chợt nghĩ, nếu Tống Diệm chết, cô sẽ ra sao? Lòng chợt quặn thắt đau đớn, đau đến mức nước mắt dâng trào lần nữa.

Cô lập tức ngẩng đầu nhìn trần nhà, chớp mắt xua đi màn sương. Chưa đến giây phút phán quyết, cô sẽ không tính toán, không đưa ra giả thiết gì hết.

Hứa Thấm vội vã quay đầu nhìn về phía đại sảnh, ánh đèn trắng lóa qua cửa nhựa hắt ra hành lang, đại sảnh chật kín người nhưng lại yên tĩnh đến lạ. Thân nhân của người bị thương nhẹ lẫn nặng đều đang chờ ở đó.

Đêm đã khuya, ai nấy đều bán thiu. Có người ngồi tựa vào ghế giữa đầu ngủ thiếp, có người lo lắng cho người thân, rưng rưng nước mắt, không chịu ngủ nhưng cũng mệt mỏi đến mức không còn sức khóc nữa.

Vợ đợi chồng, cha mẹ trông con, không khí bí bách, trầm mặc lan tràn giữa đám người.

Làm bác sĩ đã nhiều năm, Hứa Thấm chưa bao giờ chú ý đến người bệnh và gia đình của họ như giờ phút này. Nhìn từng gương mặt tiêu tụy, tái xanh dưới ánh đèn, cô bỗng phát giác, trong lúc lơ đãng, bản thân đã bị một bàn tay vô hình nắm lấy.

Bàn tay kia thò ra từ túi áo blouse trắng của cô, tàn nhẫn vô tình mang từ mặt bên kia của cánh cửa phòng phẫu thuật ném tới những con người đáng thương, vô vọng này. Đây chính là mặt bên kia cô chưa từng để tâm, như sự trừng phạt và cảnh cáo lạng lẽ nào đó.

Tất cả cảm xúc cuộn cuộn trong lòng cô phút chốc bỗng quay về tĩnh lặng. Hứa Thấm cúi đầu, đưa hai tay che kín mặt, cứ thế im lặng hồi lâu.

“Bác sĩ!” Một tiếng gào chói tai truyền đến phía đại sảnh.

Hứa Thấm lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên tỉnh táo, nhắc chân chạy ra ngoài.

Nhóm lính đưa đến một học sinh bị chôn ba mươi bảy tiếng trong trường học đổ nát, vừa mới cứu ra lại bị dư chấn làm gãy tay, máu tuôn ào ạt.

Hứa Thấm nhanh chóng lấy miếng vải buộc chặt tay cậu bé, căn dặn y tá: “Nối tĩnh mạch.”

Bầu không khí yên tĩnh ngán ngùi bị phá vỡ, những con người xung quanh lại lu bù trở lại, cậu thiếu niên nhanh chóng được đưa lên bàn mổ. Hứa Thấm vội vã thay quần áo khử trùng, đeo găng tay, khẩu trang đầu vào đây, y tá cũng bận bịu chuẩn bị hỗ trợ phía sau.

Lúc Hứa Thấm cầm dao mổ, quay người lại đối mặt với người bệnh nguy kịch trên bàn phẫu thuật, nước mắt và lạnh lẽo, bi thương và mỗi một trước đó không lâu đã biến mất hoàn toàn. Không có Tống Diệm, cũng không có chính cô.

Đối mặt với cậu thiếu niên đang hôn mê, trong đầu cô chỉ có một ý niệm: Dựa vào chuyên môn mình có, cứu sống cậu bé này. Hoặc là nói, dựa vào chuyên môn của cô để giữ gìn quyền được làm người của những sinh mạng khác.

Ca mổ tiến hành hơn năm giờ, Hứa Thấm đứng bên bàn phẫu thuật chưa hề phân tâm dù chỉ một giây. Thỉnh thoảng có y tá đi lại bên cạnh, đôi lúc lại có dư chấn nhỏ làm lay động căn phòng, nhưng cô vẫn tập trung như không hề có chuyện gì xảy ra.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đêm đen lại lần nữa kéo đi, bầu trời hừng sáng trở lại. Thời điểm phẫu thuật thành công, Hứa Thấm đi thay quần áo, cánh tay sưng đau đến mức gần như không nâng lên nổi, hai chân cũng nặng như đổ chì.

Giây phút bước ra cửa như được giải phóng ản, tất cả những ký ức về Tống Diệm lại ùa về, cô tức tốc chạy đi tìm anh.

Song, tin dữ luôn khiến người ta bất ngờ không kịp phòng bị. Cô vừa chạy đến cửa phòng phẫu thuật, cửa cũng mở ra, có người đắp tấm vải trắng được đẩy ra ngoài.

Toàn thân Hứa Thấm run lẩy bẩy, nhào đến trước băng ca, vén tấm vải kia lên. Một giây, tiếng kêu thảm thiết sắp thốt ra khỏi cổ họng, cô chợt sững người. Người này không phải Tống Diệm.

Cô nhìn chăm chăm vào gương mặt ấy, thở hồng hộc.

“Không cứu sống được, vừa mới đưa vào, không gắng gượng được đến khi lên bàn mổ.” Bác sĩ nói.

Hứa Thấm ngẩng đầu: “Người bị thương trước đó đâu? Người bị xuất huyết nội ấy!”

“Vừa được chuyển tới phòng bệnh, ơ...”

Hứa Thấm quay đầu chạy đi, lao vào phòng bệnh của quân nhân, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Tống Diệm.

Trong hoàn cảnh đơn sơ, anh và ba người bị thương nặng khác nằm chen chúc trong một căn phòng, trước giường treo vài giá truyền dịch, trên cổ tay và mu bàn tay đều là kim truyền.

Hứa Thấm thở gấp vài hơi ở cửa mới nhẹ nhàng đi đến bên giường anh, ngồi xuống. Hai mắt anh nhắm nghiền, hốc mắt hõm sâu, đôi môi nhạt théch, cằm mọc râu lún phún, cả khuôn mặt hết sức tiều tụy.

Cô ngồi bên giường, chậm rãi nắm một tay anh, bàn tay hao gầy hẳn đầy vết thương ấy đã được rửa sạch. Cô khẽ siết tay lại, một ngón tay chậm rãi đặt lên cổ tay anh, ấn nhẹ.

Thình thịch, thình thịch... mạch của anh đang đập mạnh mẽ dưới đầu ngón tay cô. Như thế đến giờ khắc này, cô mới thật sự cảm nhận rõ ràng anh còn sống.

Cô cúi đầu, gục xuống lòng bàn tay anh, nước mắt căm lặng chảy xuống, thấm qua kẽ tay.

Tống Diệm, em sai rồi! Em sai rồi, được không?

Khi Tống Diệm tỉnh lại đã là buổi chiều, đặt bên cạnh tay trái đang truyền dịch của anh là một bình thủy tinh, nước trong bình ấm áp, kề vào mu bàn tay anh.

Bác sĩ đến kiểm tra cho anh, bảo y tá đổi thuốc, dặn dò anh hãy nghỉ ngơi cho tốt, không được lộn xộn. Nghĩ đến tình huống thực tại, đường núi quá mấp mô, bác sĩ không đề nghị chuyển anh về Đế Thành mà nên ở lại đây nghỉ ngơi mấy ngày, chẳng qua là điều kiện hơi sơ sài một chút.

“Ồ, ai để bình này ở đây thế?” Bác sĩ hỏi.

“Không biết ạ.” Y tá đáp. “Có lẽ là người nhà đặt đây cho ấm tay.”

Trong lúc họ nói chuyện, Tống Diệm nhận thấy một bóng dáng quen thuộc đi đến ngưỡng cửa. Đợi nhóm bác sĩ y tá đi không lâu, bóng dáng kia lại quay trở về. Là Hứa Thấm.

Cô đi đến, trong tay ôm một chiếc bình, tự nhiên hỏi anh: “Thuốc tê đã tan rồi à?”

Tống Diệm bất giác nghe thấy, khó khăn “ừ” một tiếng.

“Đau lắm không?”

“Tàm tạm.”

Hứa Thấm không biết cách an ủi người bệnh, hai người lại chìm vào im lặng. Đứng chốc lát, cô chợt nhớ ra gì đó, lại nói: “Đúng rồi, đội viên của anh đều không sao.” Tống Diệm gật đầu, thế mà cô lại biết rõ điều anh vẫn luôn lo lắng.

Hứa Thấm đứng một lát mới nhớ ra trong tay mình còn ôm đồ. Cô thả chiếc bình xuống giường, đặt bên cạnh tay anh, rồi bỏ chiếc bình cũ lại vào túi.

Chiếc bình mới đã được rót nước sôi, chạm vào tay Tống Diệm nóng hôi hổi. Anh rử mắt nhìn bình nước, nhấc một ngón tay chạm nhẹ vào: “Cảm ơn.”

Hứa Thấm lắc đầu.

Tống Diệm ngược mắt quan sát cô, thấy mắt cô hằn đầy tia máu, bên dưới là quầng thâm đen sì, bèn khàn giọng hỏi han: “Em đã bao lâu không ngủ rồi?”

Hứa Thấm quay lưng đi nơi khác, xoa nhẹ đôi mắt cay xè: “Cứ bận suốt.”

Tống Diệm khựng lại giây lát: “Rất biết noi gương anh đấy.”

Giọng nói của anh tuy yếu ớt nhưng lại rất kiên định.

Hứa Thấm quay đầu nhìn anh: “Em đã tranh thủ nghỉ ngơi mười mấy phút rồi... Với lại, công việc của em không nguy hiểm như của anh. Tối qua, nếu anh bị vùi sâu hơn một chút, không đào ra được thì đã mất mạng rồi.”

Tống Diệm: “Anh...”

Hứa Thấm ngắt lời anh: “Không phải đã bảo anh phải chú ý an toàn sao?”

Hai người nhìn nhau chằm chằm, không ai nói câu nào. Đôi mắt đen láy của Tống Diệm nhìn xoáy vào cô, không tránh né. Mũi Hứa Thấm mím lại, mày khẽ chau.

Chính là gương mặt này. Khi dư chấn xảy ra, lúc xà ngang sụp xuống, điều duy nhất hiện hữu trong đầu anh chính là gương mặt này. Tống Diệm im lặng chốc lát, không mĩa mai cô lấy lập trường gì gò bó anh. Tay anh vô thức chạm vào bình thủy tinh kia rồi dần nắm trong tay.

Anh thông thả giải thích: “Dư chấn xảy ra quá đột ngột. Lúc ấy, lính của anh còn chưa tới mười chín tuổi đang ở dưới đồng đồ nát, anh phải đi kéo cậu ta ra.”

Hứa Thấm lặng thinh.

Tống Diệm nhìn cô, nhỏ giọng: “Lần sau, anh sẽ chú ý.”

Tim Hứa Thấm chợt đập rộn rã.

Bây giờ, bên ngoài có người vào, chạy thẳng đến bên giường anh lính đang hôn mê cạnh Tống Diệm. Người kia vừa đi đến, dường như nhác thấy gì đó, nghi ngờ quay đầu nhìn anh, thành linh hai mắt trợn to.

Tống Diệm cảm nhận được có người nhìn mình liền quay sang, phút chốc cũng ngẩn ngơ.

Lục Tiệp tiến lên một bước rồi dừng lại, nhìn chăm chăm Tống Diệm với vẻ không thể tin được. Anh ta chỉ vào anh, há miệng rất lâu nhưng không thốt ra nổi một lời.

Vài giây trôi qua, vẻ mặt Lục Tiệp trợn lẫn kinh ngạc, kích động, mờ mịt, hưng phấn, tất cả cảm xúc đều hòa vào nhau. Lời nói cũng vô cùng lộn xộn, giọng run rẩy: “Tống... Diệm? Cậu... Cậu...” Dường như anh ta có rất nhiều lời muốn nói, nhưng hàng vạn hàng nghìn suy nghĩ đều quẩn lại với nhau như tơ vò, chỉ biết há hốc mồm, lú lờì thật lâu mới gọi được hoàn chỉnh tên anh: “... Tống Diệm?”

“Ừ.” Tống Diệm nhìn Lục Tiệp, dù không mất khống chế như anh ta nhưng trong mắt cũng thoáng tia xúc động.

Nhận được đáp án khẳng định, gương mặt Lục Tiệp đồng thời hiện lên cảm xúc vừa vui vừa buồn: “Cậu chưa chết hả?”

Tống Diệm khẽ giật mình, nhanh chóng liếc sang Hứa Thấm rồi mới nói qua loa với Lục Tiệp: “Ừ, được cấp cứu kịp thời.”

Hứa Thấm nhăn mày, phát hiện người này nói chuyện thật bất lịch sự.

Lục Tiệp nhìn theo ánh mắt Tống Diệm chuyển sang Hứa Thấm, càng xác định mình không nhận lầm, đây chính là cô gái trong tấm hình năm xưa. Gặp lại chiến hữu “đã qua đời” khiến anh quá mức kích động, không tài nào bình tĩnh suy nghĩ được nữa, buột miệng hỏi ngay: “Đây là em dâu à?”

Tống Diệm lập tức nhìn về phía anh ta, ánh mắt ngăn cản.

Nhưng Lục Tiệp không buồn ngó ngang. Anh ta chỉ nhìn chăm chăm Hứa Thấm, khó mà bình tĩnh nổi: “Tôi đã nói là từng thấy cô rồi mà.”

Vẻ mặt Hứa Thấm vẫn lạnh nhạt, nhưng mi tâm cau lại càng chặt. Người này cử chỉ khoa trương, nói chuyện câu trước chẳng ăn nhập với câu sau, sao lại làm Thiếu ta được nhỉ?

Chương 35

Trước khi mọi chuyện trở nên rối ren hồng hét, Tống Diệm đã kịp thời lên tiếng: “Vị này là bác sĩ Hứa.”

Lục Tiệp im bật, bình tĩnh lại, suy nghĩ chốc lát liền nhận ra mình đường đột quá rồi. Trong lúc anh ta đang suy nghĩ xem nên vẫn hồi thế nào thì ngoài hành lang có người gọi to: “Bác sĩ Hứa!”

Hứa Thấm bỏ hai tay vào túi, nhìn Tống Diệm: “Em đi trước đây. Anh nghỉ ngơi cho tốt, đừng nói nhiều quá.”

Tống Diệm và Lục Tiệp đều lặng thinh.

Hứa Thấm đi rồi, Lục Tiệp bèn sờ mũi: “Tôi kích động quá rồi!”

Tống Diệm gạt chuyện này sang một bên: “Thằng nhãi này, lâu lắm rồi không gặp.”

Lục Tiệp nghe thế liền khựng lại, mắt ươn ướt: “Tôi vẫn tưởng cậu chết rồi, nào ngờ có thể gặp lại nhau ở đây. Năm đó...” Anh ta nói đến giữa chừng liền ngừng lại, không nên nhắc đến quãng thời gian tăm tối kia vào lúc này. “Cậu...” Lục Tiệp đánh giá Tống Diệm từ trên xuống dưới, lập tức chuyển đề tài. “Đây là sao? Cũng đến cứu viện à? Bị thương có nặng không?”

Hiển nhiên Tống Diệm bình tĩnh hơn anh ta nhiều, mỉm cười đáp: “Dư chấn, bị xà nhà nện phải.”

“Có nặng không?”

“Không chết được.”

Lục Tiệp gật đầu, thuận miệng hỏi tiếp: “Cậu trực thuộc đơn vị nào?”

“Cứu hỏa.” Tống Diệm đáp.

Lục Tiệp khá kinh ngạc, chần chừ giây lát mới hỏi: “Năm đó...” Nhìn thấy thái độ của Tống Diệm, anh ta lại im lặng.

Tống Diệm nhếch môi cười nhạt, thản nhiên lắc đầu: “Đã là quá khứ rồi.”

Thấy anh không muốn nói tiếp nữa, Lục Tiệp liền bỏ qua không hỏi. Đàn ông ai cũng sĩ diện, đối với người thân thì càng không muốn vạch trần vết sẹo. Lục Tiệp nhìn ra cửa theo hướng Hứa Thấm bỏ đi, anh ta suy nghĩ thì buột miệng: Cô bác sĩ vừa nãy thì sao, cũng là quá khứ rồi hả? Nhưng may là không nói, có lẽ mơ hồ ý thức được câu hỏi này châm chọc làm sao!

Năm đó, hai người họ rất thân nhau, giờ phút này gặp lại hết sức mừng rỡ. Nhưng chia cách đã bao nhiêu năm tháng, hiện giờ không biết phải nói gì. Lục Tiệp thở dài, bất chợt có chút thương cảm cho số mệnh của từng người.

Anh ta quay đầu nhìn Tống Diệm. Trên giường bệnh, Tống Diệm đang nhìn bộ quân phục của anh, hỏi: “Quân thiết giáp à?”

Lục Tiệp “ừ” một tiếng.

Tống Diệm cười: “Thằng nhãi mặc bộ đồ này bảnh nhỉ!”

Lục Tiệp cũng cười, cười đến lòng chua xót. Thời gian cho họ ôn chuyện không nhiều lắm, bộ đàm bên hông vang lên mệnh lệnh của thượng cấp. Lục Tiệp phải đi rồi.

“Đưa số điện thoại cho tôi.”

Tống Diệm ghi đơn vị, số điện thoại. Lục Tiệp cũng ghi lại thông tin cho anh: “Sau này tôi sẽ liên lạc, nhất định đấy.”

Tống Diệm: “Được.”

Lục Tiệp vội vàng bỏ đi, phòng bệnh trở về yên tĩnh. Tống Diệm nằm trên giường, nắm bình thủy tinh kia ấm áp trong tay, nhìn trần nhà mà đôi mắt như trôi về khoảng xa xăm. Sự xuất hiện của Lục Tiệp đã xé ra một khe hở của quá khứ anh khóa chặt trong lòng từ lâu.

Thân thể vẫn đau đớn, tinh thần cũng choáng váng. Lúc gần rơi vào cơn ngủ mê man, suy nghĩ của anh lại vô thức bay xa.

Gần như tất cả các chủng loại, quân đoàn đều đến cứu viện cho trận động đất lần này: lính nhảy dù, lính đặc chủng, pháo binh, thiết giáp... Trong lúc cứu người, anh cũng sẽ bất giác để ý tới những quân nhân khác đi ngang qua mình. Tháng ngày kia tuy anh không bao giờ hồi tưởng, nhưng chưa từng quên lãng dù chỉ một khắc.

Năm ấy, học được nửa chừng ở trường quân đội, anh xin gia nhập huấn luyện đặc chủng, ở biên giới lại khuyên anh, muốn thăng chức thì chỉ cần đi lính lấy danh là được rồi. Biên giới quá khổ, không phải nơi người nên đến.

Khi đó, dã tâm của anh quá lớn, năm mơ cũng muốn mình xuất sắc hơn người, chỉ nhìn hình cô thôi đã như phát điên. Anh cần không phải là cái danh hão mà là chiến công thực sự.

Nhưng đi rồi mới biết nơi đó thật sự không phải dành cho con người. Mỗi ngày huấn luyện mười tám giờ chỉ là cơ bản, vác súng và ba lô chạy ba mươi cây số chỉ như ăn bữa sáng, mười ba giờ khiêng gỗ thô hành quân, lội nước vượt bùn mười mấy cây số, dù nước bắn nước hôi xông vào mũi cũng không được lên tiếng, toàn thân nổi mụn nước ngày hôm sau vẫn phải tiếp tục.

Đừng nói đến việc vật lộn cực hạn còn thảm hơn cả đấm bốc chợ đen. Huấn luyện viên nhảy xuống từ tháp cao, nhảy dù luôn bị huấn luyện viên

nhấc chân đạp thẳng, huấn luyện viên sức chịu đựng thì bị trói tay trói chân vút xuống nước. Lúc nghỉ ngơi thì chơi trò đánh trống chuyền lựu đạn, gạch thật cứ thế nện vào đầu. Cảm sốt, trầy xước, sưng phù, trật khớp... đều không được xem là thương tích. Ra trận khổ ải như tìm tới cái chết.

Đám con trai huyết khí sôi trào đều bị hành hạ đến mức kêu gào thảm thiết, hô cha gọi mẹ, mắng chửi tổ tiên, lời thô tục gì cũng nói ra được hết.

Tống Diệm không biết mình trải qua những ngày tháng đó bằng cách nào. Từng giây từng phút đau khổ cứ thế bị kéo dài vô hạn, linh hồn như bị bỏ vào chảo dầu dưới địa ngục.

Có lần huấn luyện viên phản tra tấn, huấn luyện viên bức cung anh, quất roi da, giật điện, tiêm thuốc độc thẳng vào cánh tay, người ngạt thở co rúm, sống không bằng chết. Anh thật sự không chịu được nữa đã bật khóc, khóc đến mức mắt đều rỉ máu.

Cuối cùng, anh vẫn cắn răng, liều chết vượt qua, trở thành học viên ưu tú nhất.

Nếu không phải vì nhớ cô...

Nếu không phải vì để trở về gặp cô, quang minh chính đại đến gặp cô...

Ánh nắng soi qua cửa sổ, chiếu lên gương mặt Tống Diệm ngủ say.

Năm ấy, anh còn quá trẻ.

Huy hoàng, máu, mồ hôi và nước mắt, hùng tâm và chí khí, với anh vẫn còn rõ mồn một trước mắt, nhưng với thế giới này lại chỉ là một hạt cát biến mất trong dòng thời gian. Không ai biết, cũng không một ai nhớ đến.

Mấy ngày sau, công tác cứu viện ở Vọng Hương vẫn còn nặng nề, Tống Diệm và Hứa Thấm không có cơ hội nói chuyện với nhau. Lúc cô thức thì anh đã ngủ, lúc anh tỉnh thì cô lại bận rộn. Có một lần cô đến, gặp được anh còn thức, nhưng bác sĩ đang kiểm tra, cô đứng ngoài cửa đợi hồi lâu, chưa đợi được bác sĩ rời đi đã phải chạy đi trước vì có việc gấp. Hai người chỉ có thể nhìn nhau từ xa.

Trái lại, bình thủy tinh trong tay anh vẫn luôn nóng hổi.

Khi có thể xuống giường, bác sĩ bảo Tống Diệm nên thường xuyên đi lại trong trung tâm chữa bệnh. Có lần đi qua đại sảnh, anh thấy Hứa Thấm ngồi dưới đất, đầu tựa vào tường ngủ thiếp đi. Anh còn chưa đến gần thì bên ngoài đã đưa người bị thương đến. Cô choàng tỉnh dậy, lập tức đứng lên tiếp nhận. Song, đa số thời gian, anh thấy bóng dáng Hứa Thấm luôn loay hoay, tất bật.

Tống Diệm đi thăm nhóm Tiểu Cát. Mọi người đều gầy sọp cả, ngay cả chú chó Tiểu Mạnh cũng gầy ốm. Lúc ấy đã gần kết thúc nhiệm vụ cứu trợ, mọi người bắt đầu có thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi. Thăng nhóc Lý Thành còn có tâm tư lướt mạng xã hội, xem truyền thông đưa tin về vụ động đất, xúc động đến mức nước mắt nước mũi tèm nhem.

Tiểu Cát nói: “Đứa bé hôm đó chúng ta cứu đã nổi tiếng rồi. Bác sĩ Hứa cứu nó cũng nổi luôn.”

Ai cũng nhắc đến bác sĩ và đứa bé, cũng có nhiều bài báo nhắc đến nhân viên cứu hộ, nhưng không mấy ai để tâm.

Tống Diệm hỏi: “Bố của đứa bé kia đâu?”

“Vẫn còn sống, cũng đi lính. Lần này cũng tham gia cứu viện, lúc xảy ra chuyện anh ta đang thi hành nhiệm vụ khác, không thể nào trở về cứu vợ mình. Anh xem đi.” Lý Thành đưa clip cho anh xem, trên màn hình là một

người đàn ông mặc quân phục ngụy trang đang ôm lấy đứa trẻ sơ sinh khóc nức nở. Phóng viên bên cạnh cũng len lén lau nước mắt.

Mọi người đều xúc động.

Tống Diệm trầm mặc, lấy một điều thuốc ra, còn chưa kịp đưa lên miệng thì Đồng Minh đã giật lấy: “Anh còn chưa khỏe, không được hút thuốc.”

Tống Diệm lạnh lùng lườm cậu ta. Đồng Minh thấy thế, sợ đến mức gần như muốn trả lại điều thuốc cho anh. Tống Diệm bỏ qua: “Được lắm!”

Mấy người họ trao đổi ánh mắt.

Tống Diệm hỏi: “Sao thế?”

Lý Thành thốt lên: “Đội trưởng, sau khi phẫu thuật xong, hình như tính tình anh tốt hơn thì phải.”

Tống Diệm nghẹn lời, lát sau mới hỏi lại: “Điện thoại này ở đâu ra? Lấy của người dân hả? Coi chừng tôi phạt chết cậu bây giờ.”

Lý Thành vui vẻ tiết lộ: “Là y tá Tiểu Nam cho Đồng Minh ạ!”

Một đám đàn ông “ồ” lên. Đồng Minh đỏ bừng cả mặt. Ánh mắt Tống Diệm nhìn lướt một vòng, cười như hiểu ra.

Dương Trì kề đến: “Anh, lúc anh bị vùi dưới đồng cỏ nát, bác sĩ Hứa cũng có mặt đấy.”

Tống Diệm khá bất ngờ: “Cô ấy ở đây làm gì?”

“Tìm anh. Em thấy cô ấy còn khóc nức nở nữa.” Dương Trì trả lời.

Tiểu Cát nói thêm: “Gặp được ở công trung tâm, vô cùng sốt ruột luôn ấy.”

Tống Diệm không lên tiếng, ra chiều có tâm sự.

Dương Trì bạo gan nói: “Anh, hình như chị ấy thích anh đấy!”

Đồng Minh nhỏ giọng: “Lính cứu hỏa và bác sĩ rất xứng đôi mà.”

Tống Diệm ngược lên, ánh mắt sắc bén, cả đám lính đều câm nín.

Từ biệt họ, anh quay lại trung tâm chữa bệnh. Rót một cốc nước từ máy nước uống nóng lạnh, Tống Diệm hâm chiêu nuốt xuống từng ngụm. Bên cạnh bỗng vang lên tiếng bước chân, anh quay đầu lại, liền thấy Hứa Thấm đang lau trán đi trên hành lang.

Vừa nghĩ đến cô, cô đã xuất hiện, Tống Diệm cũng thoáng sửng sờ. Cô đứng đấy dụi mắt, trông rất buồn ngủ, không nhìn thấy anh.

Hứa Thấm buông tay xuống, cúi đầu, chốc lát người bỗng lão đảo, nghiêng về phía trước.

Tống Diệm giật mình, sai bước đến chặn trước người cô theo phản xạ. Cô cầm đầu ngã trên vai anh, lim dim ngủ thiếp đi. Tay anh hơi dang ra, cầm cốc nước đứng yên đấy, tiến không được mà lùi cũng không xong. Cả người anh bất động, duy chỉ có yết hầu lên xuống.

Anh rử mắt nhìn cô, đưa bàn tay còn trống định vỗ vai Hứa Thấm, nhưng tay còn chưa kịp đến gần thì cô đã đột ngột tỉnh dậy. Cô lập tức đứng thẳng người nhìn dáo dác, cho rằng có ai đó gọi mình đi làm việc.

Vừa chớp mắt lại thấy Tống Diệm gần trong gang tấc. Hứa Thấm lấy làm sửng sốt, vội vàng lùi về sau một bước, thế nhưng lại đụng đổ cốc

trong tay anh, làm nước văng ra ngoài. Cô lập tức lấy khăn giấy lau tay áo anh, bối rối vô cùng.

Tống Diệm cuối đầu, điềm tĩnh nhìn cô luống cuống một hồi, đợi cô tỉnh táo mới hỏi: “Mệt lắm hả?”

“Không đến nỗi.” Hứa Thấm nói xong, không nhịn được, quay người ngáp dài. Lúc quay lại, khoe mắt cô thoáng long lanh, liếc nhìn anh.

Đôi mắt kia đen lay láy, bởi vì ngân ngấn nước nên trông có nét hồn nhiên, ngây thơ.

Tống Diệm thảng thốt, ánh mắt anh thoáng quang sát cô từ trên xuống dưới: “Ra ngoài đi dạo không?”

Cô khẽ gật đầu, lấy hai tay vuốt mặt: “Hóng gió để tỉnh táo một chút.”

Cạnh trung tâm chữa bệnh là trung tâm thể dục của trường học, được dựng thành nhà tạm cho người dân. Đêm đã khuya, mọi người đều ngủ cả rồi. Bên sân thể dục có một khoảng đất trống, hàng trăm hàng nghìn người lính khoác trên mình bộ rằn ri, thẳng hàng ngay lối ngủ trong sương gió.

Phòng để nghỉ ngơi không có nhiều, chỉ có thể màn trời chiếu đất như vậy. Mấy người lính đều mệt mỏi quá độ, dù gió bắc rét căm căm vẫn ngủ ngon lành.

Hứa Thấm nhìn cảnh này, lòng cũng xúc động.

Một nhóm lính đặc chủng đã kết thúc công việc, đi ngang qua họ. Tống Diệm bất giác quay đầu nhìn theo, vừa khéo bị Hứa Thấm bắt gặp. Cô cảm thấy ánh mắt anh phức tạp một cách khó hiểu, nhưng nhất thời không nói rõ.

Hứa Thấm hỏi: “Anh đi lính từ khi nào?”

“Hồi mười tám, mười chín tuổi.” Tống Diệm đáp.

“À.” Hứa Thấm không cảm thấy có gì khác thường. “Em nghe người ta bảo, thứ tồn tại phổ biến nhưng có sức hấp dẫn chí mạng với đàn ông, ngoại trừ xe ra là quân phục.”

Tống Diệm cười xòa: “Có thể nói như vậy.” Ngập ngừng rồi mới nói tiếp: “Thật ra thì còn một thứ nữa.”

“Là gì thế?” Hứa Thấm quay đầu nhìn anh.

“Phụ nữ.” Anh cười cười.

Hứa Thấm câm nín.

Đêm đông gió thổi, lạnh lẽo buốt giá, thứ hiếm hoi xuất hiện chính là vầng trăng tròn vằng vặc tỏa sáng trên cao, mang đến sự yên bình hiếm hoi cho cả vùng đất. Hai người trò chuyện câu được câu chăng. Hứa Thấm nhìn vầng trăng kia, suy nghĩ thật lâu, quyết định nói gì đó nhưng vừa cất lời lại vòng vo: “Vọng Hương trước đây rất đẹp.”

“Ừ.”

“Chúng ta đến đây du xuân, anh còn nhớ không?”

“Nhớ chứ.”

Tất cả những gì cùng trải qua với cô, anh đều ghi tạc trong lòng. Lần đó du xuân, kỷ niệm sâu sắc nhất chính là họ đi qua một chiếc cầu treo dài. Anh cố ý dọa cô, lắc mạnh chiếc cầu. Cô nắm chặt xích sắt, hét thất thanh, chiếc váy như đóa hoa bay bay trong gió. Giờ phút này ngẫm lại, anh còn nhớ được cả ánh mặt trời soi trên mặt nước sóng gợn lăn tăn khi ấy, lấp lánh như chiếc gương bạc.

Hứa Thấm nhìn đồng đồ nát xung quanh, giọng nói có chút âm đạm: “Nhưng bây giờ lại biến thành thế này đây.”

“Sẽ xây dựng lại mà.” Anh nói với cô, mang theo hy vọng.

Cô sửng sốt, quay đầu lại nhìn anh, anh cũng nhìn cô. Bỗng tối tôn lên đôi mắt sâu hút và tĩnh lặng của anh. Lòng cô chợt xao động, định nói gì đó, nhưng còn chưa kịp mở lời đã thấy Tiểu Tây chạy ra khỏi trung tâm chữa bệnh.

“Em phải đi đây.”

“Đi đi.”

Lại là một lần từ biệt vội vã.

Lúc Hứa Thấm rảo bước đi đến cổng thì bỗng quay đầu lại, thấy Tống Diệm vẫn còn đứng dưới trăng, lòng cô nao nao không đè nén được. Cô hít sâu vào rồi cất giọng hô to: “Tống Diệm!”

Giọng nói vang vọng trong thị trấn trống trải. Anh quay đầu nhìn cô. Cô chạy đến bên anh, gương mặt đỏ bừng, thở hổn hển, mắt sáng rực: “Tống Diệm!”

Anh nhìn cô chăm chú, giọng nhẹ nhàng hiếm có: “Ừ?”

“Về Đế Thành, chúng ta gặp nhau nhé!” Giọng cô ẩn chứa nỗi chờ mong.

“Được.” Đây là câu trả lời của anh.

Chương 36

Thấm thoát hơn mười ngày trôi qua, công tác cứu viện đã bước vào giai đoạn ổn định. Thêm nhiều hàng ngũ tham gia giúp đỡ. Đã đến ngày đội quân đầu tiên rút quân. Hôm ấy, Hứa Thấm đi qua khu dựng tạm của nạn dân, thấy những quân nhân trật tự lên xe rời đi, người dân xa đến tiễn đưa ngăn họ lại, đưa chút đặc sản bày tỏ lòng cảm ơn.

Trong hoàn cảnh thiếu thốn, cộng thêm quân đội kỷ luật nghiêm minh, nhóm lính không chịu nhận. Hai bên cứ đùn đẩy qua lại.

Hứa Thấm đi ngang qua mấy chiếc xe, có mấy người lính ngồi trên đó được cô cứu, nhìn thấy cô liền chào hỏi. Cô mỉm cười gật đầu coi như đáp lại.

Từng chiếc xe quân đội rời đi, người dân đuổi theo vẫy tay từ biệt. Hứa Thấm đang ở hàng cuối cùng, bất ngờ nhìn thấy Tống Diệm. Họ cũng rút quân vào ngày hôm nay.

Tống Diệm bị xô đẩy trong đám người, thỉnh thoảng gật đầu hỏi thăm người dân, từ chối đồ họ dúi vào tay. Cũng chính vào lúc này, anh vô tình nghiêng đầu, ánh mắt hai người xuyên qua đám đông, giao nhau từ đằng xa, sau giây phút dừng lại ngăn ngại liền dời đi.

Cô tiếp tục đi về phía trước, tránh né vài bước, lại không khỏi quay đầu nhìn anh. Tống Diệm đứng trong vòng vây của người dân, vóc dáng cao lớn, bóng lưng cũng đặc biệt mạnh mẽ.

Anh chuẩn bị đi rồi. Thế nhưng khoảnh khắc bước lên xe, không hiểu vì sao anh lại quay đầu nhìn về phía Hứa Thấm, đúng lúc chạm phải ánh mắt cô. Hai người không ngờ đối phương quay đầu, càng không ngờ mình lại bị bắt gặp, khiến đôi bên đều sửng sốt.

Trong phút chốc, Tống Diễm chui vào xe, chiếc xe khởi động.

Tim Hứa Thấm đập rộn ràng, cô bỏ hai tay vào túi, lúc quay người đi, khoe môi còn khê cong cong.

Mấy ngày sau, nhóm Hứa Thấm cũng trở về Đế Thành, khi rời đi cũng được người dân quyến luyến đưa tiễn, những món đồ không đưa được cho mấy quân nhân liền dồn hết vào tay họ, nói họ không phải lính, không bị yêu cầu nghiêm ngặt, nếu không nhận sẽ không cho đi, khiến các bác sĩ, y tá dờ khóc dờ cười.

Tấm lòng của người dân quê thật sự không thể nào cự tuyệt. Cuối cùng, Hứa Thấm nhận một rổ trứng gà, mọi người cùng nhau bắt chước theo, nhận lấy một cọng lông gà, một chiếc bát... mới được cho đi.

Trong cảnh từ biệt có người khóc nghẹn ngào, Hứa Thấm không quen với khung cảnh này, liền ngồi vào trong cũi. Đến tận khi xe đã đi xa, cô mới quay đầu lại nhìn thị trấn đổ nát.

Phải chăng thị trấn này đã mang đến cho cô một chút thay đổi? Cô không nghĩ gì nhiều, bây giờ, nói bất cứ điều gì cũng là quá sớm. Có lẽ phải đợi rất nhiều tháng, nhiều năm sau quay đầu nhìn lại, cô mới có thể thấy rõ ràng.

Trên đường trở về, Hứa Thấm tựa vào lưng ghế ngủ say. Về đến nhà, người vẫn còn vô cùng mệt mỏi. Cô tắm rửa kỳ cọ từ đầu đến chân rồi nhanh chóng trèo lên giường. Lần này, giấc ngủ của cô rất sâu, cô ngủ từ trưa đến tận sáng ngày hôm sau.

Hứa Thấm tỉnh lại cũng không vội vàng ngồi dậy. Cô nằm trên giường, nghĩ lại chuyện xảy ra hơn mười ngày qua, cảm thấy có phần không chân thật.

Những người đã chết, những người còn sống, từng tòa nhà sụp đổ, từng căn phòng mới được dựng lên, tất cả những hình ảnh đều như đoạn phim lướt qua trước mắt cô, cuối cùng dừng lại tại giây phút Tổng Diệm quay đầu trước khi lên xe. Trái tim trong ngực cô bất giác đập thình thịch.

Cô cầm điện thoại, tìm số của anh, nghĩ ngợi hồi lâu mới nhắn tin: Em về rồi.

Lòng cô thấp thỏm, còn chưa đặt điện thoại xuống, bên kia đã hồi âm lại ngay: Tốt.

Hứa Thấm nhìn chăm chăm con chữ trên màn hình, đang lúc không biết phải nói tiếp thế nào thì lại có thêm một tin nhắn gửi đến: Nghỉ ngơi cho tốt.

Cô lập tức bấm chữ: Em đã nghỉ ngơi đủ rồi.

Sau đó lại nhắn thêm một tin: Trở về hôm qua.

Chờ mãi bên kia vẫn chưa hồi âm, chắc hẳn anh không biết phải trả lời thế nào. Cô bỗng phát hiện, bản thân mình cũng không biết trò chuyện, muốn bù đắp nên nhanh chóng gõ một dòng chữ gửi đi: Anh đang làm gì thế? Có phải làm việc không?

Đang nghỉ phép. Lần này, anh trả lời rất nhanh.

Hứa Thấm nghĩ chắc hẳn anh đang dưỡng bệnh, đang định hỏi thăm tình trạng anh thế nào thì điện thoại vang lên tiếng tí tít. Tổng Diệm lại gửi tin đến: Muốn gặp mặt không?

Cô nhìn màn hình chăm chăm, bị bốn chữ kia trêu chọc khiến mặt đỏ tía tai. Cô mím môi gõ một chữ: Muốn.

Vậy ra ngoài đi. Anh nhanh chóng hồi âm.

Hứa Thấm ngồi phất dậy, vừa định xuống giường liền nhớ ra chuyện gì đó, đưa tay bóp trán, vô cùng nuối tiếc gửi tin nhắn cho anh: Em quên mất, sáng nay bệnh viện mở hội nghị khen thưởng...

Được rồi.

Cô vuốt tóc, tiếp tục gõ chữ: Vậy buổi chiều gặp nhé? Hai giờ, dưới nhà em.

Ok.

Hứa Thấm đặt điện thoại qua một bên, xuống giường, kéo roẹt màn cửa sổ ra, để ánh nắng chiếu qua cửa sổ, soi sáng cả căn phòng. Cô đi ra ban công, nhìn con phố Ngũ Phương, cười tủm tỉm, rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh lam quang đãng.

Hội nghị khen thưởng được tổ chức ở phòng họp lớn. Thời điểm Hứa Thấm đến đã thấy nhóm Tiểu Tây đang tùm tùm tán gẫu, còn giữ chỗ cho cô nữa. Tất cả được nghỉ ngơi đầy đủ, tinh thần rất tốt, lúc này đều có chút hoài niệm mười ngày đã qua.

Tiểu Tây thông báo: “Lần này, ai tham gia cứu viện đều được bệnh viện cấp bằng khen, tuy không có tác dụng gì nhưng dù sao cũng là kỷ niệm.”

Tiểu Đông cảm khái: “Những ngày đó giống như nằm mơ vậy. Một đến dờ sống dờ chết, nhưng giờ nghĩ lại thấy vô cùng quý báu.”

Hứa Thấm đâm chiêu góp lời: “Coi như đều có thu hoạch.”

Vừa dứt câu, Tiểu Bắc liền huých Tiểu Nam: “Cô này thu hoạch lớn nhất đây.”

Hứa Thấm khá thiếu nhanh nhạy, không phát hiện ra điều gì.

Tiểu Tây nhanh miệng: “Cô ấy hẹn hò với anh lính cứu hỏa Đồng Minh kia đấy.”

Tiểu Nam không hề thẹn thùng, nhún vai: “Anh ấy hay xấu hổ lắm! Ôi, mình theo đuổi anh ấy đến mức phải giở hết các chiêu trò ra luôn.”

Lúc này, Hứa Thấm mới nhớ ra, mấy tháng trước Đồng Minh bị bỏng tay đến bệnh viện, là do Tiểu Nam xử lý giúp, lần này động đất làm chân cậu ta bị thương, cũng là Tiểu nam chăm sóc.

“Bố mẹ em không phản đối à?” Hứa Thấm có chút quan tâm đến vấn đề này.

“Em thích là được rồi. Nếu không đồng ý em cứ mè nheo dai dẳng, không bố mẹ nào nỡ ép buộc đến cùng đâu.” Tiểu Nam nói đầy đắc thắng.

Hứa Thấm khá bất ngờ vì Tiểu Nam cởi mở đến thế. Đang nói chuyện thì ban giám đốc bệnh viện bước vào, mọi người lập tức giữ trật tự.

Viện trưởng đi lên bục, thở dài: “Mọi người vất vả rồi...”

Bên dưới cười rộ lên.

Viện trưởng vui mừng nhìn lướt qua mọi người rồi gật đầu: “Đội y tế của bệnh viện chúng ta đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ cứu viện lần này, đã giải phẫu thành công ba mươi chín ca lớn, bảy mươi lăm ca nhỏ, chăm sóc bốn trăm ba mươi tám người bị thương...”

Hứa Thấm xuất thần cúi đầu nhìn điện thoại. Lịch sử tin nhắn của cô và Tống Diễm dừng lại ở chữ “Ok” sau cùng. Cô lướt lên trên, nhìn chăm chăm vào câu “Muốn gặp mặt không?” kia.

Bây giờ là mười rưỡi sáng, còn hơn ba tiếng nữa mới đến giờ hẹn.

Viện trưởng còn đang khen ngợi: "... Được quân dân địa phương khen ngợi rất nhiều. Trong hành động cứu viện lần này, bệnh viện chúng ta đã xuất hiện một nhóm nhân viên vô cùng ưu tú, có chuyên môn lẫn nhân đức, từng giây từng phút đều đặt tính mạng và an toàn của người dân lên hàng đầu. Đội ngũ bác sĩ, y tá như vậy đáng để mọi người noi gương học tập, càng xứng đáng được bệnh viện và xã hội khen ngợi. Người đầu tiên chính là bác sĩ Hứa Thấm ở khoa Cấp cứu."

Viện trưởng dẫn đầu vỗ tay, đại sảnh cũng vang rền.

Mặt Hứa Thấm nóng nóng, có phần lúng túng. Cô biết trước mình sẽ được khen ngợi một cách cường điệu, nghĩ rằng cứ ngồi yên nhẫn nhịn rồi sẽ qua, không ngờ chuyện xảy ra tiếp theo lại ngoài dự tính.

Viện trưởng đưa tay, bước ra khỏi bục: "Bác sĩ Hứa đã được truyền thông bình chọn là một trong mười nhân vật gây xúc động nhất trong đợt cứu trợ động đất vừa qua. Chúng ta hãy mời bác sĩ Hứa lên phát biểu."

Hứa Thấm ngơ ngác nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại. Cô dứt khoát đứng dậy, bước lên bục trong tiếng vỗ tay không ngớt.

Bên dưới sân khấu, các đồng nghiệp đều mang vẻ mặt mong đợi, chỉ có giáo sư Từ là vô cảm.

Cô chỉnh lại micro, không do dự hay chần chừ lâu, cũng không quá khẩn trương và thấp thỏm, bắt đầu cất lời: "Tôi chỉ làm việc mình phải làm, cứu người phải cứu." Người bên dưới há miệng trông mong, tha thiết chờ đợi.

"Khi biết người phụ nữ kia đã tử vong, tôi định rời đi, nhưng một người lính cứu hỏa phát hiện cô ấy đang mang thai nên gọi tôi lại."

Sắc mặt mọi người bên dưới bắt đầu thay đổi.

“Nhờ có anh ấy nhắc nhở, tôi mới cứu được đứa bé kia, tránh được sai sót nghiêm trọng của mình.”

Không khí yên lặng như tờ, cả đám người trố mắt. Rõ ràng phiên bản được lan truyền rộng rãi là bác sĩ thấy thai phụ tử vong, kiên trì thử cứu thai nhi cơ mà. Viện trưởng tái mặt, sải bước đi đến.

“Trong khoảnh khắc ấy, tôi nhận ra được lỗi lầm từ trước đến nay của mình...”

Câu nói này không có bất cứ tác dụng nào, nhóm đồng nghiệp khi này vẫn chưa thoát khỏi cơn sốc. Micro bị Viện trưởng giật lấy: “Hãy vỗ tay hoan hô bác sĩ Hứa và người lính cứu hỏa đã cùng nhau cứu một tân sinh linh nào.”

Tất cả đều bối rối vô cùng, tiếng vỗ tay vang dội chỉ nhằm cứu vãn tình hình.

“Vị tiếp theo là bác sĩ khoa ngoại Tổng hợp Lưu Dương...”

Hứa Thấm đi xuống sân khấu. Tiểu Đông, Tiểu Tây, Tiểu Nam và Tiểu Bắc đều há hốc miệng, kinh ngạc nhìn cô.

Cô hờ hững ngồi xuống: “Sao thế hả?”

Bốn người đồng loạt lắc đầu.

Tiểu Nam: “Mình nói rồi, mạch não của bác sĩ Hứa không giống người bình thường mà.”

Hứa Thấm á khẩu. Cô rất điềm nhiên, cả người nhẹ nhõm, chỉ chờ đến giờ hẹn buổi chiều.

Trên đường về nhà, trong lúc chờ đèn xanh, cô trông thấy một tấm poster quảng cáo khổng lồ treo ngoài trung tâm thương mại in hình một cô

gái ngoại quốc xinh đẹp, mắt sáng, răng trắng, nụ cười rạng rỡ.

Hứa Thấm nhìn đăm đăm tấm poster kia, quay đầu xe, tiến vào trung tâm thương mại.

Hai giờ chiều, Hứa Thấm sửa soạn đâu ra đấy, chạy xuống cổng khu nhà, vừa liếc mắt đã thấy Tống Diệm đứng cạnh cây đa bên kia đường đợi cô. Mùa đông, lá trên cây đã rụng sạch, chỉ còn thân cành trơ trụi. Anh mặc chiếc áo khoác màu xám xanh, đứng dưới hàng cây, tay kẹp một điếu thuốc khói lượn lờ, hết như một bức họa.

Cô hít một hơi rồi chạy về phía anh. Anh thấy cô đến liền dập tắt điếu thuốc.

“Anh chờ em lâu chưa?” Vừa chạy đến chỗ anh, cô đã cuống quýt hỏi.

“Mới đến thôi.” Anh đáp ngắn gọn.

Ánh mắt ngẩn ngui lướt khắp người cô, thoáng nhìn lên gương mặt cô, cuối cùng rơi vào bờ môi cô. Hôm nay cô tô son, đỏ tươi lộng lẫy. Anh nhìn giây lát rồi quay đi, khóe môi khẽ nở nụ cười.

Hứa Thấm đi theo anh: “Chúng ta đi đâu?”

Tống Diệm nghiêng đầu nhìn cô: “Xem phim không?”

“Được, đi đâu xem?”

“Đường Thất Phong.”

“Vâng.”

Tống Diệm lơ đãng quay lại nhìn cô lần nữa. Có lẽ vì mùa đông, bên ngoài quá lạnh nên gương mặt cô trắng nhợt, đôi mắt thêm trong suốt như dòng suối có thể nhìn thấu đáy.

Anh quan tâm hỏi: “Lạnh không?”

“Không đâu.” Cô lắc lắc đầu.

Tống Diệm nhìn sang tay cô, thấy cô bỏ tay trong túi. Anh vừa lấy điện thoại ra định gọi xe Hứa Thấm đã ngăn lại: “Đi tàu điện ngầm đi, đường tắc lắm.”

Xuống trạm xe điện ngầm, Tống Diệm mua thẻ đi tàu cho Hứa Thấm, nhưng lúc qua cổng lại xảy ra vấn đề. Người phía trước vẫn qua đều đều, đến phiên Hứa Thấm lại gặp trục trặc, thẻ quét trên máy cảm ứng vài lần mà cánh cổng không chịu mở ra.

Hiện tại, lưu lượng khách rất đông, người phía sau xếp hàng dài chờ đợi. Hứa Thấm lúng túng nói khê: “Hình như thẻ của em hỏng rồi.”

Cô vừa quay đầu lại định tìm người giúp đỡ thì bị một sức mạnh phía sau giữ lại. Tống Diệm níu lấy cổ áo cô, nhẹ nhàng kéo cô về. Cô lùi về phía sau một bước, gần sát người anh, tiếng nói của anh trầm ấm vang lên bên tai: “Thử lại lần nữa.”

Hứa Thấm quét thẻ vào máy cảm ứng, cuối cùng cửa đã mở. Cô sững sốt một giây, vội vàng đi qua mới quay đầu nhìn Tống Diệm. Anh quét thẻ qua máy, dẫn cô đi đến sân ga.

Hứa Thấm vô cùng thắc mắc: “Vừa rồi sao thế? Sao em quét mãi không được?”

“Bên dưới có một vạch vàng, em phải đứng ngoài cái vạch đó mới quét thẻ mở cửa được.” Thì ra lúc nãy, cô đi quá vào trong vạch vàng rồi.

Tàu điện ngầm chậm rãi dừng lại, người bên kia cửa kính chực chờ ào xuống.

“Sao lại có quy định quái lạ thế? Như vậy không phải tốn thời gian sao?” Những chuyện này quá xa lạ với Hứa Thấm.

“Phòng ngừa có người trốn vé, một thẻ hai người.” Anh kiên nhẫn giải thích.

Trong khi trò chuyện, cửa tàu điện ngầm mở ra, dòng người xuống tàu tuôn ra sân như một cơn lũ.

“Trốn vé?” Hứa Thấm khẽ nhíu mày, không nghĩ ra làm sao trốn được, quay người lại định lên tàu.

“Giống như vậy.” Tống Diễm cuối đầu nói bên tai cô, anh tiến lên một bước, dán chặt vào lưng cô, hơi lấn người về phía trước. Cô lập tức bị một sức mạnh đẩy vào toa tàu điện ngầm.

Tim Hứa Thấm đập rộn ràng. Tay anh đưa đến từ phía sau, nắm lấy thanh trụ.

Cô đứng yên trước anh, lưng dán sát vào lồng ngực anh, đầu dựa vào cằm anh, cảm giác giống như chạm phải dòng điện, toàn thân tê dại.

Trước khi ra ngoài, nhất định anh đã gội đầu, tắm rửa, cô cũng vậy.

Chương 37

Tàu điện ngầm lao đi vun vút. Hai tay Hứa Thấm nắm chặt điện thoại di động, thân thể cứng đờ, Tống Diệm cũng không cử động. Người xung quanh không ai để ý, có lẽ cho rằng họ là một đôi tình nhân mà thôi. Hứa Thấm nghĩ vậy.

Cô nhìn ra cửa sổ màu đen, trên tấm kính phản chiếu bóng dáng cô và Tống Diệm. Hình ảnh hai người đứng bên nhau rất xứng đôi. Đang nghĩ ngợi bỗng cô bắt gặp ánh mắt anh qua tấm kính. Cô xao động, từ từ nhìn đi nơi khác, suy nghĩ chốc lát lại chậm chạp di chuyển lên một bước, thoát khỏi phạm vi bao phủ của anh. Cô nắm lấy thanh đứng, quay lại đối mặt với anh, ánh mắt cũng tự nhiên nhìn thẳng vào cổ anh, không hề dời lên trên. Dù sao cũng không có gì để nói.

Tống Diệm phá vỡ sự im lặng trước: “Buổi lễ khen thưởng em nói gì thế?”

Hứa Thấm: “Hình như em đã nói chuyện không nên nói rồi.”

Tống Diệm hơi nhướn mày: “Sao lại thế?”

Hứa Thấm kể lại cặn kẽ chuyện diễn ra ở buổi lễ, luôn cả chuyện cô nhắc đến anh. Tống Diệm nghe xong chỉ cười xòa, không phân định đúng sai, chỉ ngược mắt nhìn bản đồ trạm trên cửa tàu điện ngầm.

Hứa Thấm bổ sung: “Về chuyện đứa bé kia, vẫn chưa kịp nói cảm ơn anh nữa.”

Tống Diệm ung dung lắng nghe, hiển nhiên không để tâm, thuận miệng tiếp lời: “Cảm ơn thế nào? Mời anh ăn cơm à?”

“Được thôi.” Hứa Thấm đáp, đáp xong mới nhận ra anh đang trêu chọc mình, nhưng ngược mắt lên lại thấy anh nhìn đi nơi khác, hình như không phải cố tình. Tuy nhiên điều này đã nhắc nhở cô, ngày trước, mỗi lần “mời ăn cơm”, hai người đều chia tay trong bất hòa, liền sửa lại: “Em đổi sang cách khác để cảm ơn anh nhé!”

Lúc này, Tống Diệm đã chịu để ý, ánh mắt nhìn về phía gương mặt cô, nghiêm túc hỏi: “Làm sao cảm ơn đây?”

Hứa Thấm chỉ buột miệng nói chứ chưa kịp suy nghĩ sâu xa, bị anh hỏi đột ngột, chưa biết trả lời thế nào: “Để em nghĩ đã, nghĩ kỹ sẽ nói cho anh biết.”

Anh lại dời mắt đi, khóe môi nở nụ cười nhạt. Nụ cười này rõ ràng cho thấy anh không mấy trông đợi vào lời cảm ơn của cô, như đã nhìn thấu cô vậy.

Hứa Thấm ghen lời xấu hổ, nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu vẫn không có kết quả, dứt khoát chuyển đề tài: “Vết thương của anh thế nào rồi?”

“Hồi phục rất nhanh.” Tống Diệm trả lời, có người chuẩn bị xuống tàu, muốn di chuyển đến cửa, anh vịn lấy bả vai Hứa Thấm, đẩy cô vào trong.

Hứa Thấm nhích vào theo tay anh, hỏi tiếp: “Được nghỉ lâu không?”

Anh nhìn cô: “Không.”

“Bao giờ đi làm lại?”

“Cuối tuần.”

Hứa Thấm chau mày: “Vết thương của anh ít nhất cũng phải nghỉ ngơi hai tháng ấy.”

Tống Diệm nhếch môi: “Trường hợp của anh, đi làm cũng chỉ sắm vai Chỉ đạo viên thôi, quản lý đội viên, chơi đùa với chó. Giờ không được huấn luyện, đi làm cũng không đến hiện trường.”

Hứa Thấm gật đầu: “Vậy cũng được.” Nói xong mới phát hiện đề tài cứ thế chấm dứt ở đây, cô liền tìm cái khác. “Mấy ngày nay, anh đều ở nhà nghỉ ngơi à?”

“Không, cùng đội viên tiếp nhận tư vấn tâm lý.”

Trận động đất lần này, nhóm Hứa Thấm ở hậu phương vẫn phải chứng kiến biết bao cảnh sinh ly tử biệt. Còn nhóm Tống Diệm thì khác, trực tiếp ra tiền tuyến, tiếp xúc hàng loạt thi thể, tâm lý ít nhiều đều khó có thể chấp nhận.

“Anh vẫn ổn chứ?”

“Trông anh giống không ổn sao?”

Hứa Thấm thành thật nhìn anh giây lát rồi lắc đầu.

“Trong đội có mấy đứa còn trẻ, trở về cứ khóc lóc, kêu mơ thấy ác mộng mãi. Anh không sao, lúc đi lính còn gặp tình cảnh thê thảm hơn nhiều.” Tống Diệm vừa thốt ra đã ý thức được mình nhanh mồm nhanh miệng quá rồi.

Hứa Thấm ngạc nhiên: “Không phải anh là cảnh sát vũ trang ư?”

Tống Diệm lẳng lẳng nhìn cô giây lát rồi đánh trống lảng: “Đến trạm rồi.”

“À!” Hứa Thấm tự giác nhúc nhích ra gần cửa, anh ở sau lưng cô, hai tay cho vào túi. Tuy anh ở phía sau nhưng bóng dáng in lên cửa kính trước mặt, cửa vừa mở ra đã biến mất.

Cuối tháng Mười hai, lễ Giáng sinh đã đến, đường phố giăng đèn kết hoa, lung linh sắc màu. Càng hợp với khung cảnh hơn chính là lúc ra khỏi trạm tàu điện ngầm, ngoài trời bắt đầu có tuyết, từng bông li ti đua nhau rơi xuống, nhưng không quá khắc nghiệt.

“Hình như là tuyết đầu mùa.” Hứa Thấm vui vẻ reo lên.

Tống Diệm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, buổi sáng vẫn còn trong xanh, bây giờ đã đầy mây mù: “Lát nữa xem phim xong đi ra ngoài chắc sẽ đổ tuyết lớn.”

“Hồi chúng ta học cấp ba, dịp Giáng sinh cũng có tuyết rơi.” Hứa Thấm nhớ lại.

Năm ấy, tuyết rơi rất lớn, họ rong chơi trên phố khuya, Hứa Thấm giờ trò tình nghịch, vo tròn nắm tuyết đọng trên cành cây, nhét vào lưng áo Tống Diệm. Anh bị lạnh đến rùng mình, còn cô thì cười khanh khách, tiếp tục mò tuyết, nhét vào quần áo anh.

Tống Diệm cảnh cáo: “Đừng làm loạn, còn cả gan lần nữa, anh sẽ lột sạch đồ của em đấy!”

Hứa Thấm vẫn còn nhảy tưng tưng, thò tay vào phía sau cổ áo anh. Anh vội chụp lấy cô, kéo khóa áo lông vũ của cô ra, vén áo lên, luồn tay vào bên trong. Cô bị bàn tay lạnh băng của anh kích thích, vừa kêu thét vừa giậm chân, nhưng không tài nào tránh thoát được. Anh luồn cả hai tay vào, xoa nắn từ trên xuống dưới.

“Còn dám làm loạn nữa không? Dám nữa không?”

Giờ phút này, Hứa Thấm vừa dứt lời, hai người bỗng trở nên trầm mặc, đều nhớ đến chuyện ngày xưa. Ánh mắt cả hai cố gắng lảng tránh,

quay sang phía biển báo giao thông, không nhìn nhau nữa.

Còn cả mấy ngày nữa là đến Giáng sinh, không khí đã rộn ràng lắm rồi. Vào trung tâm thương mại liền thấy cây thông Noel khổng lồ ngay dưới giếng trời, treo đầy đèn trang trí đủ mọi sắc màu. Dưới gốc cây chất rất nhiều chiếc hộp sặc sỡ, gói bọc hết sức đẹp mắt. Không ít người đua nhau chụp ảnh bên cây thông.

Tống Diễm và Hứa Thấm vừa đi ngang qua thì bị một đôi tình nhân đưa điện thoại di động đến nhờ vả: “Xin lỗi, có thể chụp giúp chúng tôi một tấm không?”

Hứa Thấm nhận lấy, đôi tình nhân kia chạy đến chỗ cây thông Noel, ôm nhau cười ngọt ngào.

Hứa Thấm chụp xong liền trả lại di động cho họ: “Tôi chụp hai tấm đấy!”

“Cảm ơn.” Cô gái hỏi lại. “Có cần tôi chụp giúp anh chị không?”

Hứa Thấm sửng sốt, còn chưa kịp lên tiếng, Tống Diễm đã đưa di động đến: “Cảm ơn.”

Khi chụp ảnh, anh đứng sát cô một chút, không nắm tay cô cũng không choàng vai cô. Sau khi nhận lại điện thoại, anh cúi đầu nhìn tấm ảnh kia chốc lát, đến khi Hứa Thấm muốn xem anh liền tắt màn hình, bỏ máy vào túi.

Hứa Thấm lẻo đẻo đi theo: “Gửi hình cho em với.”

“Được.” Anh nói nhưng không hề hành động.

“Gửi cho em đi!” Phía trước là thang cuốn, cô đi đến phía trước người anh.

“Lát nữa rồi gửi... chú ý thang cuốn kìa.” Anh cảnh báo cô.

“Ừm!” Cô dời sự chú ý, đi lên thang cuốn, lại quay đầu nhìn anh theo thói quen. Bậc thang dần lên cao, tầm mắt cô cũng dần dần ngang bằng với anh. Cảm giác này rất kỳ diệu, hết như đoạn quay chậm khi hai nhân vật chính gặp nhau lần đầu tiên vậy.

Ánh đèn trong trung tâm thương mại ngời sáng, soi lên khuôn mặt anh. Ở khoảng cách gần như thế, cô thấy được đôi mắt anh rất đen, rất sáng, rất trầm tĩnh, không hề giống anh của quá khứ. Trong ký ức của cô, Tống Diệm là một người ngang tàng, kiêu căng, tự tung tự tác.

Tống Diệm nhìn thẳng vào cô, người trước mặt đã khác cô thiếu nữ năm xưa rất nhiều. Hứa Thấm trước đây gầy gò, lặng lẽ nhưng có nét bướng bỉnh, ngang ngạnh, cũng có can đảm muốn nổi loạn, phá vỡ tất cả.

Anh nghĩ, khoảng cách mười năm xa nhau này liệu có thể lấp đầy được chăng?

Bốn mắt nhìn nhau, trong thoáng chốc, có một cảm giác ngưng đọng quen thuộc và lạ lẫm bất ngờ dâng lên.

Sau hơn ba giây ánh mắt giao hòa, tim Hứa Thấm lại đập nhộn nhạo, không kiên trì tiếp được nữa, vội vàng nhìn qua chỗ khác, ngắm cảnh người qua kẻ lại muôn hình muôn vẻ trong trung tâm. Tống Diệm nhìn vào sườn mặt cô, không biết cảm tưởng của cô giờ phút này thế nào, nhưng cũng không muốn truy đuổi.

Anh đã có quyết định của riêng mình rồi.

Tuy hôm nay là ngày trong tuần nhưng rạp chiếu phim vẫn đông nghịt. Nào là các đôi tình nhân, từng nhóm bạn, mùi bắp rang bơ thơm ngào ngạt

lan tỏa trong không khí.

Cầm vé xem phim, đi ngang qua nơi bán bắp rang bơ, Tống Diệm cúi đầu hỏi Hứa Thấm: “Em muốn ăn không?”

Hứa Thấm thoáng gật đầu. Thực ra, cô không muốn ăn cho lắm, chẳng qua cảm thấy xem phim thì phải kết hợp với bắp rang bơ mới đúng chuẩn.

Tống Diệm đưa tiền cho người bán hàng, lại hỏi: “Em uống gì?”

“Em uống nước suối thôi.”

Anh nói với người bán hàng: “Hai chai nước.”

Trong lúc nhân viên cho bắp rang bơ vào hộp, Tống Diệm lại nhìn lướt qua mấy món ăn vặt khác, hỏi tiếp: “Còn muốn ăn gì khác không?”

Hứa Thấm lắc đầu. Mấy năm qua, cô không còn thích đồ ăn vặt nữa.

Tống Diệm thấy một thanh chocolate, cầm lên hỏi cô: “Cái này thì sao?”

“Em không thích ăn chocolate nữa.”

Tống Diệm bỏ lại.

Khi Hứa Thấm ôm hộp bắp rang bơ đi vào phòng chiếu phim, đột nhiên nhớ ra, thanh chocolate kia là thứ cô yêu thích nhất hồi cấp ba. Nhận thức muộn màng này khiến lòng Hứa Thấm có chút băn khoăn, nhưng liếc sang Tống Diệm, dường như anh không hề để tâm.

Kiểm tra vé xong, họ vào phòng chiếu. Vừa ngồi xuống, anh đã vịn nắp chai nước, đặt cạnh tay cô, rồi vịn mở chai còn lại, giữa đầu uống một hớp.

Lúc bộ phim sắp sửa bắt đầu, Hứa Thấm đưa hộp bắp rang bơ cho anh: “Ăn không?”

“Em ăn đi.” Anh nói nhưng không hề nhìn cô mà nhìn ra phía cửa. Không biết tại sao anh lại nhú mày, hồi lâu mới khẽ dặn dò: “Em xem trước đi, anh có chút chuyện.” Nói xong, anh liền đứng dậy.

Hứa Thấm nhìn Tống Diệm đi ra phía cửa thoát hiểm đẩy thử, nhưng cánh cửa đẩy mãi không ra. Sau đó, anh biến mất tại cửa cầu thang phòng chiếu, cô đã đoán được đại khái rồi. Quả nhiên không bao lâu sau, Tống Diệm trở lại, theo sau là một nhân viên. Người đó cầm chìa khóa mở ổ khóa trên cửa thoát hiểm, còn khom người xin lỗi anh.

Lúc này, Tống Diệm mới quay trở lại, ngồi xuống cạnh Hứa Thấm, tự giễu: “Bệnh nghề nghiệp.”

“Lối thoát hiểm bị khóa ạ?”

“Ừ.” Người Tống Diệm hơi nghiêng sang phía cô, thấp giọng hỏi: “Mở đầu bộ phim nói gì thế?”

Hứa Thấm im lặng, cô cũng không biết nữa. Nhìn anh mới phát hiện khuôn mặt hai người đang kề sát nhau. Đôi mắt anh sáng rực trong bóng tối. Anh đang nhìn cô rất nghiêm túc, chờ câu trả lời.

Mà sự im lặng của cô càng kéo dài lại càng khiến không khí trở nên quái gở. Anh nhìn cô giây lát, có lẽ nhận ra hành động thân mật này có gì đó nguy hiểm, liền dứt khoát dời mắt về màn hình, người cũng ngồi ngay ngắn trở lại. Hứa Thấm bình ổn tâm trạng, trong đầu có thể nói là rối như mớ bòng bong, khó cất thành lời.

Tống Diệm và Hứa Thấm không nhìn đối phương nữa, người nào người nấy tập trung xem phim. May mà bộ phim đủ đặc sắc, hai người cứ thế lẳng lặng theo dõi.

Ra khỏi phòng chiếu, Tống Diệm thấy mấy cô gái đều đi vào phòng vệ sinh, bèn hỏi: “Em có muốn đi không?”

“Vâng.”

Trong rạp chiếu phim điều hòa ấm áp, khi này, cô đã cởi áo khoác vắt trên tay; hiện giờ không tiện mang vào phòng vệ sinh, bèn hỏi anh: “Còn anh, anh có đi không?”

“Để anh cầm cho em.” Tống Diệm vừa nói vừa nhận lấy áo khoác từ tay cô.

Hứa Thấm đưa áo cho anh, đi vào phòng vệ sinh. Tống Diệm tựa vào tường, lấy ra một điều thuốc, vô thức liếc nhìn bóng lưng cô. Vừa rồi, cô mặc áo khoác trắng dài nên anh không để ý, lúc này mới nhìn rõ, thì ra hôm nay cô mặc chân váy. Miệng anh ngậm khói, chột nở nụ cười.

Ra khỏi trung tâm thương mại, trời đã tối, quả nhiên tuyết đang rơi lớn hơn, ngẩng đầu có thể thấy được từng bông tuyết to tung bay dưới màn trời màu đen, lả tả như lông ngỗng. Không ít người qua đường nô đùa trong cảnh tuyết trắng, cười nói rôm rả. Tuyết rơi luôn là chuyện khiến người ta vui vẻ.

“Chỉ hai trạm xe thôi, đi bộ về chứ?” Hứa Thấm hỏi ý anh.

“Được.” Tống Diệm không từ chối.

Hai người bỏ tay vào túi của mình, đi trong cảnh tuyết mùa đông. Không có gió, chỉ có tuyết rơi lất phất.

“Thấy phim hay không?” Tống Diệm châm thuốc.

“Hay.” Hứa Thấm gật đầu.

“Anh phải cảm ơn đạo diễn rồi.” Tống Diệm cười khẽ, phả ra một làn khói.

“Tại sao ạ?” Hứa Thấm ngẩng đầu, nhìn bông tuyết rơi trên mái tóc đen của anh, đẹp không sao tả xiết.

“Sau này nhớ lại, xem như là ký ức đẹp.” Tống Diệm trả lời. “Chứ không phải là hôm ấy, cùng Tống Diệm đi xem nhằm một bộ phim dở tệ.”

Hứa Thấm mỉm cười, thuận miệng hỏi: “Anh cố ý chọn phim này à?”

“Ừ.”

Cô khẽ giật mình, ngẩng đầu lần nữa, nhìn bông tuyết bay lượn theo làn khói anh phả ra, lòng dâng lên cảm giác ấm áp khó hiểu, như thể đi trong đêm tuyết không hề thấy lạnh, mà không khí giá buốt này hít vào thân thể cũng vô cùng khoan khoái.

“Rất hay.” Hứa Thấm lại khen ngợi lần nữa.

Người trên phố vui vẻ qua lại, hai người từ từ dạo bước, cúi đầu nhìn đường. Từng bông tuyết rơi xuống, nháy mắt tan ra thấm ướt mặt đường, không hề để lại dấu vết. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì tốt biết mấy, không có bất cứ thứ gì khác trên thế gian này, chỉ có tuyết mà thôi.

Nhưng đoạn đường hai trạm xe hóa ra lại rất gần, họ nhanh chóng đến đích. Anh đưa cô đến cổng khu nhà, đứng dưới tán cây kia. Đèn đường soi xuống thân cây khẳng khiu, in bóng lên mặt đất, vẽ ra hình thù kỳ quái.

Hứa Thấm đứng dưới ánh đèn đường, nhìn anh qua màn tuyết bay múa: “Đến rồi.”

“Ừ.” Tống Diệm đứng lại, ánh mắt nhanh chóng nhìn lướt khắp người cô một lần, giống như kiểm tra xem cô có hoàn hảo như khi đến không.

“Vào đi thôi.”

Hứa Thấm di chân trên nền đất, người vẫn không di chuyển: “Anh đi trước đi, em về đến cổng nhà rồi mà.”

“Ừ.” Tống Diễm gật đầu. “VẬY anh đi đây.”

Cô nhìn anh quay người, bỗng cảm thấy vô cùng luyến tiếc, muốn gọi anh lại, nhưng cái tên còn chưa kịp thốt ra anh đã khựng người, lùi về sau một bước, ngoảnh lại nhìn cô.

Bóng dáng vạm vỡ của anh che đi đèn đường, bao phủ cô trong chiếc bóng của mình. Cô khẽ thở hỗn hển nhìn anh. Anh mím môi nhìn lại cô.

Bất chợt, anh nghiêng người đến, rất chậm rãi, rất từ từ, kề đến bên môi cô. Tim Hứa Thấm như nhảy lên tận cổ họng, suýt nữa thì ngừng đập, ngay cả cơ thể cũng không sao cử động được.

Nhưng anh dừng lại cách cô gang tấc, đôi mắt đen chăm chú nhìn vào mắt cô. Cô ngửi được mùi hương dễ chịu từ gương mặt anh và cả hương vị lạnh lẽo của bông tuyết, khiến suy nghĩ trở nên rối loạn.

Nói không mong chờ là giả, toàn thân Hứa Thấm căng thẳng, đang nghĩ ngợi xem anh sẽ làm gì thì anh lại thẳng người dậy, thúc giục: “Vào đi thôi.”

Chương 38

Type: Thùy Miên

Đèn đường mờ ảo, bông tuyết bay bay. Hứa Thấm nhìn Tống Diệm, nhẹ giọng hỏi: “Anh có muốn lên nhà em ngồi một chút không?” Tựa như sợ anh từ chối, cô mau chóng bổ sung: “Vẫn chưa ăn cơm tối mà. Ăn xong rồi hãy về.”

Tống Diệm chột thấy buồn cười: “Em biết nấu cơm sao?”

Hứa Thấm câm nín.

Tống Diệm tiếp tục vặn hỏi: “Trong nhà em có thức ăn à? Ngoại trừ gạo bệnh viện phát ấy.”

Lần này, Hứa Thấm phản ứng rất nhanh, quay người chỉ về phía góc đường: “Bên kia có siêu thị, cái gì cũng có.”

Đến lượt Tống Diệm nghẹn lời.

“Bây giờ đi mua nhé!” Hứa Thấm mạnh dạn đề nghị.

Tống Diệm đành hất cằm về phía trước: “Đi thôi.”

Trong không khí Giáng sinh nhộn nhịp, ngay ở cửa siêu thị cũng dựng một cây thông Noel treo đầy đèn màu sắc rực rỡ. Nhưng nó lại đứng cô đơn giữa ranh giới của máy điều hòa và cửa. Mỗi lần khách bước đến đây cửa ra, cây thông lại khe khẽ run rẩy trong gió.

Tống Diệm đi vào siêu thị, tiện tay kéo chiếc xe đẩy. Việc đầu tiên anh làm vẫn là nhìn bảng hướng dẫn cửa thoát hiểm cao cao, phán đoán lối thoát hiểm gần đó.

Hứa Thấm thấy thế bèn nhận xét: “Bệnh nghề nghiệp của anh nghiêm trọng quá rồi đấy!”

Tống Diệm vừa đẩy xe mua hàng vừa hỏi: “Còn em?”

“Hả?” Hứa Thấm còn chưa kịp hiểu.

“Bệnh nghề nghiệp của em.” Anh nhắc lại.

“Hơi sạch sẽ thái quá!” Cô bật cười.

“Bởi vì sạch sẽ quá nên dứt khoát không bài trí đồ đạc luôn, nhìn cho thanh tịnh à?” Anh trêu chọc.

Hứa Thấm nghẹn lời, lát sau mới loay hoay giải thích: “Chẳng qua là em thích rửa tay thôi, với lại, thỉnh thoảng sẽ cảm thấy...” Cô nhìn từng tảng thịt dê, thịt bò được cắt vuông vắn trong tủ lạnh, hơi bĩu môi: “Có mấy đầu bếp cắt thịt xấu chết đi được.”

Tống Diệm thoáng nhìn sang, cho ý kiến: “Đây chắc là do máy cắt rồi.”

Hứa Thấm ngạc nhiên: “Còn có máy cắt thịt á? Phát minh ra loại máy này để làm gì vậy?”

“Cắt thịt.” Tống Diệm điềm nhiên trả lời.

Hứa Thấm lặng thinh.

Tống Diệm đứng bên tủ lạnh hỏi: “Muốn ăn thịt gì? Ba chỉ à?”

Hứa Thấm ngẩn ra một giây mới gật đầu: “Vâng.”

Tống Diệm bỏ khay thịt ba chỉ kia lại, nghiêng đầu nhìn cô: “Rốt cuộc, em muốn ăn gì?”

“... Thịt bò.”

“Gầu à?”

“Vâng.”

Tống Diệm lấy hai khay thịt cho vào xe đẩy: “Gu ăn uống của em thay đổi không ít.”

Mười năm trước, cô thích ăn nhất là thịt ba chỉ. Có lần dẫn cô đến quán gọi món ba chỉ xào ớt chuông, một mình cô ăn hơn nửa đĩa. Lần nào cũng gọi món đấy mà cô ăn mãi không ngán.

Hứa Thấm đi bên cạnh anh, tay cũng nắm lấy xe đẩy: “Ở nước ngoài, trừ thịt bò ra, mấy món thịt khác đều khó ăn lắm. Lâu rồi cũng quen.” Nhớ đến thanh chocolate trong rạp chiếu phim, cô vội giải thích: “Chocolate cũng thế, ở nước ngoài làm ngọt quá, ngán lắm.”

Tống Diệm chỉ cười xòa, đánh giá: “Nhiều thì ngán, ít thì quen. Răng em đúng là khó hầu hạ.”

Hứa Thấm nghe mấy lời này, gáy cô bất giác thấy đau nhói như vừa bị ai gõ một cái vậ. Cô cảm thấy hình như anh đang ám chỉ điều gì đó thì phải, dường như đang lên án thái độ đối với tình cảm của cô.

Nhưng anh lại hời hợt nói tiếp: “Hôm nay cũng đúng dịp, xem em còn thích hay không thích cái gì, có gì thay đổi, có gì vẫn như xưa, tìm hiểu một lần cho rõ luôn vậ.”

Nỗi u ám trong lòng Hứa Thấm thoáng chốc tan biến. Cô tiến lên một bước, theo sát anh.

Khẩu vị của cô đúng là thay đổi nhiều, không thể ăn cay nữa. Cô nói đây là một kiểu thoái hóa, lại hỏi anh: “Còn anh, có gì khác với trước kia

không?”

Anh trả lời: “Có thể ăn cay rồi.”

“À...” Hứa Thấm không hỏi nữa, phát hiện ra mình lúc nào cũng như giẫm phải kíp nổ vậy. Sau khi đi được nửa siêu thị, nhìn thấy con ma nơ canh đứng ở góc, như nhớ lại chuyện gì đó, cô không nhịn được hỏi: “Anh còn thích chơi game không?”

“Không thích nữa.” Tống Diệm lắc đầu. “Chủ yếu là không có thời gian... Em còn nhớ chuyện anh chơi game à?”

“Nhớ chứ, tên mấy trò anh chơi em đều nhớ cả.” Hứa Thấm gật đầu chắc nịch.

“Ồ?”

“Warcraft và Crossfire.”

Anh nhẹ cười, nhìn mấy món ăn trong xe đẩy, không quên hỏi lại: “Trong nhà có gia vị, mắm, muối gì không?”

“... Ừm, không có.” Cô ngần ra.

Cuối cùng, họ mua cả xe hàng mới tạm đủ. Lúc tính tiền, Hứa Thấm vốn định trả, nhưng thấy Tống Diệm đã móc ví ra, cô nghĩ lại liền thôi. Cô đứng tựa vào quầy tính tiền, nhỏ giọng đưa ý kiến: “Đồ gia vị cứ để ở nhà em, hôm nào anh muốn nấu cơm lại đến. Dù sao cũng là anh mua, đều là của anh cả.”

Tống Diệm đang cúi đầu cất tiền vào ví, nghe thấy mấy lời này của cô, ánh mắt khẽ liếc sang dò xét. Cô mím môi, trông khá điềm tĩnh, thong dong. Giờ phút này, anh chợt nhận ra điệu bộ khôn vặt của cô không khác gì ngày xưa cả.

Trong lúc nhân viên thu ngân quét mã sản phẩm, Hứa Thấm tựa vào quầy vô tình liếc thấy mấy món ăn vặt trên kệ. Cô bị một món đồ có hình dáng thật dài thu hút sự chú ý nhưng không biết là gì.

Một giây sau, trong tầm mắt xuất hiện bàn tay Tống Diệm. Anh nhặt một món trong số đó lên, đưa đến hỏi nhân viên thu ngân: “Đây là gì vậy?”

“Kẹo cao su ạ! Nhưng không giống với loại bình thường, chu chua ngọt ngọt, vị rất thanh.”

Tống Diệm nhìn Hứa Thấm, hỏi ý: “Muốn cái này à?”

Hứa Thấm gật đầu: “Em chưa ăn bao giờ.”

Tống Diệm vừa định đưa thanh kẹo cho nhân viên thu ngân để tính tiền thì phát hiện trên vỏ có ghi là vị ô mai, lại nhìn trên kệ còn có màu cam, màu tím, màu xanh, theo thứ tự là vị cam, nho, táo... Anh lại hỏi: “Thích vị ô mai không?”

“Thích.” Cô ngoan ngoãn gật đầu.

“Muốn cái này à?” Ra hiệu cho cô bằng ánh mắt, anh nhìn về phía kệ: “Vị khác thì sao?”

Hứa Thấm rướn cổ nhìn, trong lúc đang suy nghĩ xem nên chọn cái nào thì Tống Diệm đã nhanh chóng rút mỗi loại một thanh, tổng cộng bốn cái đưa cho nhân viên thu ngân.

Tất cả đồ vừa mua được cho vào ba cái túi to, anh xách hai túi, cô xách một túi, lẻo đẻo theo sau lưng anh. Khóe miệng cô khẽ mím thành một đường cong, bình yên đi theo người đàn ông phía trước dưới trời tuyết rơi.

Vừa về đến nhà, Hứa Thấm bèn cởi áo khoác ra. Lúc Tống Diệm cởi áo khoác theo cô, lại liếc nhìn thấy chiếc váy lúc nãy. Anh đặt mấy túi đồ

lên bàn, lấy thức ăn ra mang vào bếp. Trong lúc xả nước vào bồn, anh mở hết niêm phong của mấy lọ gia vị, sắp đặt vị trí đâu vào đấy. Lúc này, nước trong bồn đã đầy, anh xắn tay áo lên, quay sang rửa sạch nguyên liệu.

Hứa Thấm nhìn đồng chai lọ được xếp ngay ngắn, gọn gàng trên kệ bếp, trông rất thích mắt nên trầm trồ: “Anh cũng thay đổi rồi, trước kia không gọn gàng như vậy.”

“Quân đội huấn luyện ra đấy!” Tống Diệm vừa nói vừa rửa rau, một bên ống tay áo bị trượt xuống cánh tay.

Hứa Thấm nhìn ống tay áo nửa vời kia, trong lòng thấy bứt rứt khó tả. Thế là không kịp nghĩ nhiều, cô liền đi đến, nhẹ nhàng xắn lên giúp anh. Anh khựng lại mất một giây, đợi cô làm việc của mình xong mới tiếp tục rửa rau.

Căn bếp rơi vào yên lặng, chỉ còn tiếng nước chảy rào rào. Ánh đèn trắng ngà cũng trở nên mờ ảo, dịu dàng.

Anh lên tiếng: “Hai món mặn, một món canh được không?”

“Được ạ!” Hứa Thấm không phản đối.

Tống Diệm cúi đầu, đứng bên tủ bếp thái thịt, tiếng dao va vào tấm thớt kêu “lạch cạch”. Thái thịt xong, anh lấy ớt chuông ra sơ chế, thấy Hứa Thấm đang đứng ăn kẹo cao su vừa mua lúc nãy, liền hỏi: “Ngon không?”

“Ngon.” Hứa Thấm đưa cho anh. “Anh muốn ăn không?”

Anh lắc đầu, tiếp tục thái thức ăn.

Bỗng dưng, Hứa Thấm nhớ lại trước kia. Bất kể cô cầm thứ gì trong tay, chỉ cần hỏi “Ăn không?” là anh đều cúi đầu cắn một miếng. Có một lần, anh đang chơi game, cô được anh ôm trong lòng mãi cũng thấy chán,

bèn nghĩ ra trò nghịch ngợm trêu chọc anh. Cô đưa ngón tay của mình lên, vu vơ hỏi: “Ăn không?”

Ánh mắt anh chỉ lo tập trung nhìn vào màn hình, vì thế phản xạ theo thói quen, cúi đầu khẽ cắn một cái, kết quả là ngậm phải ngón tay cô. Còn cô thực hiện được mưu kế nên bật cười khanh khách.

Anh bèn vút điện thoại qua một bên, không thèm chơi nữa, kéo áo cô đùa nghịch: “Đến đây! Anh phải ăn chỗ khác mới được.”

Cô uốn éo tránh né: “Anh chơi game đi!”

“Không chơi game nữa, chơi với em.”

Hứa Thấm cắn kẹo cao su, bỗng phát hiện ra hồi niên thiếu, mình đáng yêu hơn hiện tại nhiều. Hay nói cách khác, cô của những ngày quen với Tống Diệm đáng yêu hơn bây giờ. Cô của hiện tại vô vị, trầm uất, giống như một người sống bó buộc trong cái kén. Chỉ duy nhất những ngày xưa cũ bên Tống Diệm, cái kén kín bưng kia mới bị hơi nóng làm tan chảy. Nhưng mấy năm qua, lớp kén ấy lại ngưng tụ trở lại, càng lúc càng dày, càng lúc càng kín, đè ép cô không sao thở nổi.

Cô từ từ ăn hết thanh kẹo cao su. Trong khi ấy, Tống Diệm cũng đã nấu xong bữa cơm nên bắt đầu dọn ra bàn. Thịt bò xào ớt chuông, bông cải xanh xào, canh nấm, rất hợp với khẩu vị hiện tại của cô.

Hứa Thấm nếm thử một miếng, hương vị thơm ngon đến bất ngờ. “Anh thường xuyên nấu cơm à?”

“Có khi cậu không ở nhà, anh phải nấu cho Dịch Miếu ăn. Từ nhiều năm trước rồi.”

“Em còn tưởng nấu cho bạn gái chứ!” Hứa Thấm vừa xới cơm vừa thăm dò.

Tống Diệm liếc nhìn cô, không thềm đáp lời.

Hứa Thấm bèn hỏi thẳng: “Anh có quen bạn gái không?”

“Không có thời gian. Bạn quá!” Anh trả lời ngắn gọn, cũng không hỏi ngược lại cô.

Hứa Thấm im lặng ăn cơm, một lúc sau nghiền ngẫm nhận xét: “Thật ra, anh cũng thay đổi rồi.”

“Sao nói vậy?” Tống Diệm ngẩng lên nhìn cô.

“Cảm giác...” Cô cân nhắc khá lâu, muốn tìm từ nào đó thích hợp mà không sao nghĩ ra được, đành lắc đầu.

Sau đó, hai người cũng không trao đổi gì nữa. Có lẽ không có lời nào để nói, có lẽ lòng còn băn khoăn, có lẽ là cả hai. Những năm tháng đã qua không có đối phương bên mình nên không có chung chủ đề tán gẫu. Giờ khắc này hỏi đến, nếu muốn trả lời thật cũng khó mà nói hết, hữu tâm nhưng vô lực. Càng sợ hơn là lỡ như một trong hai sơ suất giảm phải vùng mẫn cảm chưa biết nào đó, khiến mọi chuyện trở nên xấu đi thì càng gay go.

Bữa cơm trôi qua trong bình yên. Tống Diệm rửa bát đĩa, lau sạch rồi cất vào ngăn tủ.

Trong tiềm thức, Hứa Thấm luôn muốn giữ anh lại. Cô đi lấy ấm đun nước, ly, tách và trà ra, gợi ý: “Uống tách trà nhé!”

Dường như đêm nay sẽ kéo dài vô tận.

Cô vừa rót nước vào ấm đun, điện thoại di động bỗng vang lên, là báo vệ trong khu chung cư gọi đến, nói xe Hứa Thấm đang đậu ở bãi đỗ xe tạm

thời dưới sân, bảo cô xuống chuyển vào tầng hầm. Cuộc điện thoại như cố ý muốn kết thúc khoảnh khắc yên bình này.

Nếu nói suốt buổi tối nay, giữa Tống Diệm và Hứa Thấm luôn tồn tại một bầu không khí mờ ám, thì giờ phút này, việc cô phải ra ngoài, để lại anh trong nhà một mình sẽ vạch trần tầng mờ ám như có như không đó, khiến nửa đêm còn lại bỗng trở nên trắng trợn khó có thể đối mặt. Với tính cách của mình, anh sẽ không ở lại. Mà cô luôn ngẫm dự cảm, dường như Tống Diệm đã có một quyết định nào đó, lành dữ khó dò. Còn cô, có lẽ ngay cả quyền được biết cũng không có.

Hứa Thấm cầm điện thoại đứng bên bồn rửa bát ngăn cách giữa phòng bếp và phòng khách một lúc lâu, không lên tiếng. Tống Diệm đứng dậy, với tay lấy áo khoác của mình, nói với cô: “Anh đi xuống với em.”

“Vâng.” Hứa Thấm cầm lấy chìa khóa xe, trong lòng có chút mất mát, biết rằng lần này đi xuống sẽ khó có thể quay lại.

Xuống lầu mới phát hiện tuyết đã rơi lớn hơn, mặt đất ướt đẫm, trơn trượt. Trên bồn hoa còn đọng một lớp tuyết mỏng, nhiệt độ cũng thấp hơn nhiều.

Việc dời xe không cần Tống Diệm đi theo, chẳng có cái cứ nào khác, dường như đã đến lúc chia tay rồi. Bảo vệ lại gọi điện hối thúc. Hứa Thấm không chắc chắn, nhưng vẫn quay sang dặn dò Tống Diệm: “Anh ở đây đợi em một chút. Em dời xe xong sẽ quay lại ngay.”

“Được.” Anh thoải mái đồng ý.

“Chờ em đấy!” Dường như chưa yên tâm, cô nhấn mạnh lần nữa.

“Ừ.” Anh xác nhận cho cô yên tâm.

Hứa Thấm chạy đi không xa còn quay đầu lại nhìn một lần, thấy Tống Diệm vẫn đang đứng dưới đèn đường bên cạnh bồn hoa. Bông tuyết liên tục trút xuống, anh cúi đầu lấy điều thuốc ra châm.

Cô vội vã di chuyển chiếc xe xuống tầng hầm, không hiểu tại sao luôn mơ hồ lo lắng anh đi mất rồi. Cô chạy thật nhanh khỏi tầng hầm đỗ xe, một mạch hướng về chỗ cũ. Anh vẫn ở đó, im lặng đứng hút thuốc dưới ánh đèn đường trong cảnh tuyết rơi lả tả.

Trái tim thấp thỏm như bị treo lơ lửng giữa không trung của cô cuối cùng đã yên ổn trở về lồng ngực. Cô hít hải đi về phía anh, dần dần lại cảm thấy khó xử. Nên nói gì với anh đây? Lại mời lên uống trà à?

Cô đi đến bên cạnh anh. Khi này chạy vội khiến cô không ngừng thở hỗn hển, hơi thở hóa thành từng luồng sương khói dày đặc hòa trong cơn gió rét: “Em dời xe xong rồi.”

“Ừ.” Anh cúi đầu vút điều thuốc đi, nhìn vào mắt cô, không nói thêm câu gì nữa.

Hứa Thấm ngược nhìn anh, thấy đôi mắt Tống Diệm càng lúc càng sâu thẳm. Không biết có phải vì đêm tuyết hay không mà anh cứ nhìn cô chăm chăm như muốn xuyên thấu điều gì đó.

Vừa này, cô vô tình giẫm lên chiếc bóng của anh, dáng người cao lớn của anh che đi ánh đèn đường, bông tuyết không ngừng bay lượn trên mái tóc.

Anh im lặng đến lạ, cô cũng không sao dời mắt đi được, trong vô thức cảm nhận có chuyện quan trọng gì đó sắp xảy ra, linh cảm ấy chưa từng biến mất suốt cả đêm nay. Dường như anh đã âm thầm ra quyết định, nhưng mà đối với cô, không biết là họa hay là phúc đây. Bất giác, người cô khẽ run rẩy.

“Hứa Thấm!” Anh gọi cô bằng giọng trịnh trọng, ánh mắt cũng vậy.

“Vâng!” Cô thở hắt ra, khiến một làn khói thật lớn lan tỏa trong không khí.

“Còn thích anh không?” Anh hỏi thẳng thừng.

Hứa Thấm giật mình, nhịp tim chột mắt khổng lồ. Còn anh thì sao, vẫn bình tĩnh, vững chãi nhìn cô, chờ đợi đáp án.

Cô gạt đầu, không che giấu: “Còn thích.”

Dường như câu trả lời này đã nằm trong dự liệu của Tống Diệm nên vẻ mặt anh vẫn không có gì thay đổi. Anh nhìn cô thật lâu, ánh mắt sâu thẳm: “Anh đổi ý rồi, Hứa Thấm!”

Cô nín thở: “Dạ!”

“Ở bên nhau đi!” Tống Diệm nhỏ giọng. “Anh không cần em làm gì cho anh, cũng không cần em cam đoan trong tương lai, nhất định sẽ sóng bước cùng anh. Nếu có một ngày em muốn chia tay thì chia tay. Nhưng hiện tại, chúng ta ở bên nhau thôi.”

Tuyết vẫn lặng lẽ bay lả tả.

“Nếu ngày mai em mệt mỏi, hối hận, thấy ấm ức vì tạm bợ thì cứ chia tay. Nhưng hôm nay, chúng ta hãy ở bên nhau. Dù cho ngày mai mưa gió bão bùng cũng mặc kệ, hôm nay ở bên nhau là được.”

Hứa Thấm bỗng ngậm ngẫn, không dám tin tưởng những lời mình vừa nghe được, cũng chưa bao giờ dám nghĩ đến cục diện bế tắc của hai người lại được phá vỡ bằng cách này. Tất cả như thuận theo tâm ý của cô, nhưng không biết tại sao, mắt cô lại ươn ướt: “Đây không giống những lời anh sẽ nói gì cả.”

“Đúng là không giống.” Anh nhìn cô, mỉm cười bất lực.

Cô run run trong đêm lạnh, giọng nói cũng líu ríu cả lại: “Anh... thích em như vậy sao?”

“Phải. Anh vẫn còn thích em, rất thích.” Tống Diễm cho cô đáp án, vô cùng bình thản. “Cho dù đã trôi qua mười năm, tính cách, sở thích, khẩu vị của em đã thay đổi. Có lẽ chúng ta quen nhau chỉ được một tuần thôi không biết chừng. Nhưng hiện tại, nếu em vẫn còn muốn yêu anh, anh sẽ ở bên em.” Yêu em một lần nữa.

Cô ngơ ngác nhìn anh.

Anh thoáng ngừng lại, không đợi chờ thêm nữa, dứt khoát để lại một câu: “Nghĩ kỹ rồi tìm anh.” Nói xong, anh quay người bỏ đi.

Ánh đèn khuya in bóng dáng anh đổ dài trên mặt đường giữa màn đêm sâu thẳm. Cô nhìn từng bông tuyết đang bay lượn trong không trung, nhìn thấy hơi thở mình phả ra trắng xóa, tan đi trong gió lạnh.

Ngay khoảnh khắc ấy, trên thế giới này đang xảy ra chuyện gì? Có quốc gia bị động đất sóng thần, vô số người còn chưa kịp thấy mặt trời ngày hôm sau đã vĩnh viễn xa lìa trần thế; có đất nước bị đảo chính, giải thể, vô số người không còn cơ hội để gặp nhau, yêu nhau.

Ngọn đèn đường vàng vọt phản chiếu trong đôi mắt trong veo ánh nước của Hứa Thấm. Đôi mắt cô bỗng trở nên mơ hồ như bầu trời đen kịt, chỉ có góc mặt anh lúc quay người rời khỏi là yên tĩnh và trầm mặc như đâm vào mắt cô đau nhói.

Cô đột ngột tỉnh lại, sải bước đuổi theo, ôm chặt lấy anh từ phía sau. Bước chân anh cũng khựng lại.

“Được, chúng ta bên nhau thôi.”

Đêm đó, dưới ánh đèn leo lét, từng bông tuyết nhảy múa quay cuồng.

Chương 39

Type: Thù Miên

Tống Diệm cùng Hứa Thấm lên nhà lần nữa. Suốt quãng đường, hai người tuyệt nhiên không nói một lời. Lý do “chính đáng” được Hứa Thấm dùng để giữ anh lại lần này là: "Trời lạnh quá, lên nhà uống tách trà đi!"

Căn nhà vô cùng ấm áp, tuyết cũng bị hòa tan, thấm từng mảng lên quần áo. Hứa Thấm tự nhiên cởi áo khoác, chợt cảm thấy hành động này dường như có ý tứ không tầm thường, liền bất giác kéo nhẹ làn váy.

“Em đi pha trà.” Cô bỏ lại một câu rồi đi thẳng vào bếp.

Tống Diệm thay dép, ném áo khoác lên sô pha.

Hứa Thấm cảm phích đun nước, bỏ lá trà vào ly. Thấy Tống Diệm nhàn nhã ngồi trên sô pha, cầm ba thanh kẹo cao su còn lại lắc qua lắc lại đùa nghịch, cô bèn đi đến gợi ý: “Anh ăn thử một miếng đi!”

Cô lấy một thanh từ tay anh, ngồi bên bàn xé gói kẹo. Tống Diệm hơi thả lỏng tay, khẽ ngước mi liếc nhìn Hứa Thấm rồi tiếp tục đùa nghịch. Hứa Thấm rút thanh kẹo ra, vươn tay đưa đến trước miệng anh: “Nếm thử xem.”

Anh cúi đầu, kề đến cắn một miếng.

“Khi này, anh không chịu ăn.” Hứa Thấm chỉ đưa ra câu trần thuật, nhưng lại ẩn chứa ý thách mắc.

“Khi này không giống.” Tống Diệm ngẩng lên nhìn cô.

“Sao lại không giống?” Hứa Thấm càng tò mò hơn.

“Khi này, em không phải là bạn gái anh.” Tống Diệm nhìn thẳng vào mắt cô, nói chậm rãi.

Bây giờ thì phải rồi!

Hứa Thấm bỗng thấy lòng mình được lấp đầy bởi sự ngọt ngào, nhưng cô không thể hiện trên mặt, chỉ băng quơ hỏi: “Có ngon không?”

Tống Diệm hơi nhếch khóe môi: “Chua.”

“Ừm!” Hứa Thấm cũng cắn một miếng, kết quả là mày cau chặt lại. “Vị này chua hơn vị lúc này.” Lại lật bao bì ra xem. “Vị nho, vừa rồi là ô mai.”

Trong lúc hai người ăn kẹo, ấm nước trong bếp bắt đầu sôi, tiếng ùng ục truyền đến rõ mồn một. Hứa Thấm nhìn sang, vừa dời mắt đã chạm phải ánh mắt Tống Diệm, cô bất giác mím cười.

“Cười gì thế?” Tống Diệm biết thừa nhưng vẫn hỏi.

Hứa Thấm bẽn lễn lắc đầu: “Không biết, không rõ nguyên do.”

Tống Diệm tiếp tục truy vấn: “Ở bên anh vui không?”

Hứa Thấm gật gật đầu: “Vui.”

“Có thể nhìn ra được.” Anh cũng cười nhẹ, trong nụ cười có chút đặc ý của đàn ông, nhưng nhiều hơn là hàm nghĩa khác.

“Anh cười gì vậy?” Hứa Thấm tò mò.

Tống Diệm lắc đầu.

Ấm nước đã ngắt điện, Hứa Thấm đứng dậy đi đến nhắc lên, rót vào ly thủy tinh. Nước sôi quẩn lấy lá trà, chiếc lá nở bung, quay cuồng trong ly

nước.

Tống Diệm đi đến phía sau, đưa hai tay tới ôm lấy eo cô, cảm cộ nhẹ lên huyết thái dương cô âu yếm. Hứa Thấm thoáng rung động. Anh lại cúi thấp đầu xuống, đặt một nụ hôn lên cổ cô. Cô nhắm mắt lại, toàn thân như có dòng điện chạy qua, hai tay bấu chặt mặt đá cẩm thạch.

Môi anh dần trượt lên tai cô, khẽ khàng dụ dỗ: “Có nhớ anh không?”

Hứa Thấm thấy mắt mình cay cay, gật đầu thừa nhận: “Nhớ.”

“Nhớ cỡ nào?” Tống Diệm vừa hỏi vừa luồn tay vào vạt váy cô, lần lên đùi. Cô run lấy bầy, kiễng chân lên, ngửa đầu tựa vào vai anh.

Một bàn tay anh nắm lấy hai tay cô, kéo tay cô lại, dời hai ly nước trà trên bàn sang chỗ khác: “Coi chừng nóng.”

Trong ly nước sôi, lá trà đang chậm rãi nở rộ tựa những cánh hoa.

“Nói đi!” Ngón tay anh mơn trớn bắp đùi cô, giọng điệu dỗ dành.

“Rất nhớ.” Lời này thật lòng.

“Biết tiếp theo anh muốn làm gì không?”

“Biết.”

“Có muốn không?”

Cô thì thầm: “Nếu không muốn đã không mời anh lên nhà uống trà rồi.”

Anh đột nhiên vùi mặt vào cổ cô cười khe khẽ, tiếng cười như chấn động bên tai. Sau đó, anh ngước đầu lên, kề môi vào tai cô, thì thầm: “Hứa Thấm, em thật ngoan.”

“Em luôn ngoan mà.” Cô dịu dàng đáp lại. “Vẫn ngoan... giống như năm đó.”

Năm đó, cô cũng cố ý trêu chọc anh: “Họ đang làm gì thế?”

Nhớ đến chuyện cũ, suy nghĩ của Hứa Thấm cũng dần dần thoát khỏi màn sương. Đúng vậy, xưa nay, cô không hề là con bé ngốc nghếch, ngoan ngoãn như mọi người vẫn tưởng. Lúc ở bên anh, cô mới có mặt tốt mặt xấu, mới trở nên sống động như một con người bình thường. Chuyện quan trọng như vậy, sao cô lại quên kia chứ!

Tay anh lần tìm sâu hơn, đến tận khi đầu ngón tay ướm dẫm. Cô bị ngón tay lạnh ngắt của anh kích thích đến nổi bật ra thành tiếng. Lúc này, bàn tay kia của anh từ bên hông vén áo cô tiến vào, lạnh lẽo trườn lên bộ ngực phập phồng.

Xúc cảm lạnh buốt như nổ tung trên da thịt, nhưng làn da cô lại nóng bừng đến khó chịu, như thể hai tầng lửa và băng đang đối chọi gắt gao. Hứa Thấm bị anh vuốt ve từ trên xuống dưới, đầu óc mơ màng, vành tai nóng rực, không thở ra hơi, cảm thấy mình sắp không kiên trì được nữa.

Tiếng hít thở của Tống Diễm ở phía sau dần nặng nề, hơi thở ấm ướm phả vào tai cô. khắp người cô trên dưới trái phải đều không gượng được nữa, dần dần khó có thể nhẫn nại, như kiến bò trên chảo nóng.

Thế nhưng anh lại không hề sốt ruột, cứ chậm rãi giày vò. Chỉ chốc lát sau, hai má cô đã đỏ bừng, không chịu được nữa bật thốt rên rỉ: “Nóng quá...”

Anh giật phăng áo sơ mi của cô ra. Mái tóc dài buông xõa trên tấm lưng trắng ngần. Anh gạt tóc cô sang một bên, cúi người dán sát vào lưng cô, mơn trớn từ sống lưng dần dần lên đến tai: “Hứa Thấm, còn nhớ không?”

“Nhớ...” Hứa Thấm gần như đã cạn kiệt sức lực, chỉ còn có thể thì thào: “Em muốn ôm anh...” Anh nghe theo, liền lui ra ngoài. Cô nhắm mắt lại, chợt thấy trống rỗng.

Tống Diệm quay cô lại, lần này, cô đã được ngắm tường tận thân thể anh. Không còn là cậu thiếu niên gầy gò thuở xưa nữa, giờ đây, anh đã trở thành người đàn ông cao lớn, lực lưỡng, vai rộng eo thon, cơ bắp rắn chắc. Ánh mắt cô vô thức lướt xuống dưới cơ bụng anh, nhưng rồi lại nhanh chóng xấu hổ dời đi.

Anh ôm Hứa Thấm đến sô pha, cô ôm chặt lấy anh, run rẩy. Lúc anh đặt cô xuống, tay cô còn quấn lấy cổ anh không buông, nhìn anh bằng đôi mắt long lanh, trong trẻo. Anh cúi đầu hôn môi cô, cô cũng cuồng nhiệt hôn đáp lại.

Tống Diệm vừa hôn vừa nắm lấy tay cô kéo xuống dưới, Hứa Thấm ý thức được điều gì đó, vội rút tay về nhưng lại bị anh nắm chặt, vừa định giãy giụa thì anh đã buông môi cô ra, dụ dỗ: “Hứa Thấm!”

“Dạ?” Hứa Thấm giọng mơ hồ.

“Em ngoan nào, anh đang bị thương.” Giọng nói anh khàn khàn như cười như không.

Hứa Thấm thấy hình như mình đã bị anh gài bẫy rồi, nhưng cũng không dám giãy mạnh nữa.

Bên ngoài, bông tuyết bay múa. Trong phòng, xuân về hoa nở.

Mưa rền gió giật đã qua, anh thở hỗn hển cúi người vuốt ve vầng trán mướt mát mồ hôi của cô. Ánh mắt cô mông lung, vẫn chưa hồi phục từ trong niềm mê say, chỉ có thân thể khẽ co rút. Anh cúi đầu, nâng mặt cô lên, môi ấn vào môi cô như in dấu lời hứa hẹn.

Chương 40

Type: Thùy Miên

Tống Diệm tỉnh lại từ sớm tinh mơ. Rèm cửa kéo kín khiến trong phòng chỉ lấp ló ánh sáng mờ ảo. Hứa Thấm đang nằm trong lòng anh ngủ say. Song khi anh vừa nhòm dậy, cánh tay cô đang choàng qua eo anh cũng giật mình theo. Cô mở choàng mắt: “Anh đi đâu vậy?”

Anh nằm xuống, cúi đầu lại gần, hỏi cô: “Dậy rồi à?”

“Vâng.” Hứa Thấm dụi mắt, vươn tay ôm lấy eo anh. “Anh vừa cử động, em tỉnh dậy ngay.”

“Vậy là phải trách anh rồi.” Tống Diệm cười khẽ, nghiêng người qua tủ đầu giường lấy cốc nước đến, anh uống nửa cốc, còn lại nửa cốc đưa cho cô. “Này!”

Hứa Thấm ngồi dậy, nhận lấy cốc nước, lúc này mới phát giác thân thể mình mới nhừ, rã rời. Đêm qua, cô lo cho vết thương của anh nên ngoan ngoãn phối hợp. Mặc anh. Theo anh. Thế mà anh không bớt phóng túng chút nào, cứ giày vò cô hết lần này đến lần khác. Nhưng nhớ đến ánh mắt dịu dàng đến mức có thể nhấn chìm cô của anh, cô lại tìm thấy niềm vui và sự bình yên đã đánh mất từ lâu.

Tống Diệm vươn cánh tay, tìm kiếm trên tủ đầu giường, chạm phải hộp thuốc lá.

“Anh muốn hút thuốc à?”

“Không, anh lấy điện thoại.” Cuối cùng anh cũng mò được, mở di động ra, sáu giờ đúng rồi. Anh nhìn cô, quan tâm hỏi: “Em vẫn hút thuốc à?”

“... Sao anh biết?” Hứa Thấm chột dạ.

“Lần trước quét dọn nhà em, thấy em giấu gạt tàn ở ngăn tủ dưới bồn rửa tay... Em làm bác sĩ mà hay quá nhỉ!”

Hứa Thấm im lặng đưa cốc nước cho anh. Anh đặt lại chỗ cũ.

“Thỉnh thoảng áp lực quá em mới hút một điếu thôi. Gần đây bớt rồi.” Cô lui vào trong chăn, thản nhiên đổ tội: “Nói đúng ra, em hút thuốc là do anh dạy đấy!” Em bị anh dạy hư thì có.”

Tống Diệm nhướn mày, nhìn cô cười. “Hừm? Em còn dám đổ vấy cho anh à? Bản thân nhất quyết đòi thử, muốn ngăn cũng không ngăn được.”

Anh nằm xuống theo cô. Tay cô lại ôm lấy anh, “Vậy ư? Sao em không nhớ gì cả.”

Khóe môi anh cong cong.

Hứa Thấm gói đầu lên vai anh: “Mỗi ngày đến sáu giờ sáng, anh đều tự động thức dậy thế này à?”

“Ừ, thói quen rồi.” Anh nghiêng người ôm cô vào lòng, chóp mũi cọ cọ lên gương mặt cô, giọng trầm khàn: “Còn em?”

“Em làm việc theo ca, không có quy luật. Nếu làm ca ngày thì bảy giờ dậy. Dù sao chỗ này cũng rất gần bệnh viện.”

“Bảy giờ à...” Tống Diệm lẩm bẩm, tay vuốt ve eo cô, trán cọ vào tóc cô, lưỡi khẽ liếm lên vành tai Hứa Thấm: “Còn một giờ nữa...”

Sự ham muốn lồ lộ qua giọng nói lẫn hơi thở đàn ông phả vào tai, cô không nhịn được khiêu khích, hơi thở cũng run run, lí nha lí nhí: “Hôm qua anh hăng quá, giờ em còn đau đấy.”

“VẬY sao?” Anh cười khẽ khàng. “Để anh kiểm tra xem.”

“Á!” Cô cuộn người lại. Trong chần nóng hừng hực, Hứa Thấm bị anh trêu chọc đến mức đỏ mặt tía tai, yếu ớt đẩy anh. “Đàn ông suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện này thôi sao? Vừa nghĩ đến là tinh lực lập tức tràn đầy à?”

Tống Diệm nghe thấy thế thì vùi mặt vào hõm cổ trắng nõn của cô, cười ha hả. Tiếng cười vui vẻ như có thể ngấm qua da thịt, làm rung động đến sâu thẳm linh hồn cô.

“Anh cười cái gì?” Cô đẩy anh, khuôn mặt vẫn còn ửng đỏ.

Tống Diệm nắm lấy cằm cô, cúi đầu hôn thật mạnh vào môi cô rồi mới mắng yêu: “Đồ ngốc, em biết một người đàn ông lúc bên cạnh người phụ nữ mình yêu sẽ muốn làm gì nhất không?”

“Làm gì?” Hứa Thấm bị cuốn theo câu hỏi của anh.

“Đưa họ lên giường. Nếu không muốn, hừ, trừ phi gã đó bị yếu sinh lý.” Tống Diệm giờ giọng lưu manh.

“Bỉ ối!” Hứa Thấm bật cười, lại khẽ đẩy anh.

Anh kéo cô qua, phân tích: “Sao em không nghĩ xem, bạn trai em vẫn còn đang độ tuổi trẻ trung hăng hái, thân thể khỏe mạnh, sức vóc tràn trề.” Tống Diệm vừa nói người vừa trầm xuống.

Tương thân tương ái chính là thân thân ái ái vậy đây. Hứa Thấm nghĩ.

Không chỉ đàn ông, phụ nữ cũng thích như thế. Bởi vì thích nên mới si mê hơi ấm khi da thịt cận kề, mới mê mẩn cảm giác thân thiết khăng khít, mới tham lam niềm vui sướng khi chạm tới đỉnh điểm. Còn vì tình cảm say đắm thân mật gắn bó này mà càng thêm lệ thuộc đắm say.

Dây đưa đến hơn bảy giờ, Hứa Thấm mới rời giường chuẩn bị đi làm. Tống Diệm cũng xuống theo.

Cô lê dép đến phòng vệ sinh rửa mặt, vừa xong xuôi đã nghe thấy tiếng di động đổ chuông. Cô rút vạt tờ khăn giấy ra lau mặt, rảo bước ra khỏi phòng vệ sinh, cho là bệnh viện gọi.

Đến khi cầm điện thoại lên, Hứa Thấm liền sửng sờ. Là mẹ gọi. Cô nhìn thoáng qua Tống Diệm. Anh đang đứng bên giường mặc quần áo, có vẻ không chú ý đến cô. Hứa Thấm đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, bắt máy, nhỏ giọng gọi: “Mẹ!”

“Sao nhỏ tiếng vậy? Còn chưa dậy à?”

“Con dậy rồi ạ.” Cô cất cao âm lượng một chút, tay vô thức gãi gáy. “Đang chuẩn bị đi làm.”

“Mẹ và bố thấy con trên tivi rồi.”

“Dạ.”

“Ôi, mặc dù mẹ không đồng ý việc con tiền trăm hậu tấu chạy đến khu vực thiên tai cho lắm, nhưng may mà không gặp phải chuyện nguy hiểm gì, bây giờ còn lập được công nữa. Bố con rất tự hào về con, mẹ cũng thế. Thấm Thấm, lần này con làm rất tốt.”

“Cảm ơn mẹ. Giờ... mẹ không phản đối con làm bác sĩ nữa sao?” Hứa Thấm dè dặt hỏi.

“Lúc trước, mẹ thấy công việc này quá cực nhọc, không có thời gian chăm sóc gia đình. Thôi, con thích thì cứ làm đi. Nghề bác sĩ này nói ra cũng danh giá.”

Hứa Thấm nghe được ẩn ý trong lời nói của mẹ, định truy hỏi nhưng lại ngại Tống Diệm vẫn đang ở đây nên đành ậm ừ cho qua. “Mẹ, không nói chuyện với mẹ được nữa, con muộn giờ làm rồi.”

“Được, cuối tuần về nhà nhé! Tính luôn quãng thời gian đến khu thiên tai, đã hơn nửa tháng con không về nhà rồi. Bố rất nhớ con. Yến Thần cũng vậy, trong khoảng thời gian này, không biết anh con làm gì mà không thấy bóng dáng đâu cả. Con có thời gian thì gọi điện thoại cho anh con hỏi thăm xem thế nào.”

Hứa Thấm lặng thinh.

“Gần đây, con có liên lạc với anh con không?”

Hứa Thấm liếc nhìn cửa phòng, đi ra chỗ khác, khẽ trả lời: “Lúc ở khu thiên tai, anh ấy có gọi cho con mấy lần, nhưng con bận quá không nghe máy... cũng không có thời gian gọi lại. Về sau quên khuấy mất.”

Phó Văn Anh thở dài, không nói nhiều nữa: “Cuối tuần này nhớ về đây.”

“Dạ.”

Hứa Thấm buông điện thoại xuống, thấy hơi đau đầu, trở về phòng đã thấy Tống Diệm đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía mình. Cô thoáng nắm chặt điện thoại, đi đến: “Anh đang làm gì đấy?”

Tống Diệm quay đầu lại nhìn cô, hất cằm ra bên ngoài: “Em xem đi.”

Hứa Thấm đi đến bên cạnh anh. Chao ôi, đêm qua một trận tuyết lớn đã rơi, cả khu phố Ngũ Phương toàn nhà cấp bốn đã được bao phủ bởi lớp tuyết trắng xóa rồi. Một đêm xuân tình qua đi, thế giới bên ngoài đã biến thành một màu trắng bạc.

“Hiện giờ, tứ hợp viện nhất định rất đẹp.” Tống Diệm cảm khái. “Đẩy cửa phòng ra có thể nhìn thấy tuyết phủ đầy sân. Trên mái nhà, trên cây cũng đều là tuyết.”

Hứa Thấm hơi nghiêng đầu, tưởng tượng ra cảnh tượng đẹp đẽ ấy rồi gật gù đồng tình.

“Em thích tứ hợp viện không?” Tống Diệm hỏi.

“Hả?” Hứa Thấm bị hỏi bất ngờ, có phần ngỡ ngàng. “Nhà anh á?”

“Ừ, là kiểu nhà đấy.” Tống Diệm quay đầu nhìn cô. “Nhưng chỉ ở một gia đình thôi.”

Hứa Thấm chưa hiểu ra ẩn ý trong câu này.

“Đi làm đi, muộn giờ rồi.” Tống Diệm nhắc nhở.

Hứa Thấm nhanh chóng thu dọn đồ đạc cùng đi ra ngoài với anh, lúc tới phòng khách lại thuận miệng hỏi: “Hôm nay anh ở nhà nghỉ ngơi có chán không?”

“Cũng tạm. Buổi sáng ở nhà nghỉ ngơi, xế chiều đi gặp một người bạn...” Tống Diệm đổi lời. “... Đồng nghiệp.”

Hứa Thấm cảm thấy là lạ, gặng hỏi: “Bạn hay là đồng nghiệp?”

“Cả hai.” Tống Diệm cầm lấy áo khoác trên sô pha mặc vào.

“Em có biết không?” Lúc đi cứu viện ở vùng thiên tai, cô biết rất nhiều đồng đội của anh.

“Biết. Là Lý Mạnh.”

Hứa Thấm đang mở tủ lấy giày, giọng nói rất tự nhiên: “Có công việc à?”

“Không tính là công việc.” Tống Diệm đi theo cô ra cửa, khom lưng cầm giày. “Lần trước ở khu thiên tai chống lại mệnh lệnh, bị xử phạt. Cô ấy đang nghĩ cách giúp anh.”

Giọng anh hết sức bình thường, nhưng Hứa Thấm lại nghe ra có chỗ nào đó không đúng lắm. Đây là... mỹ nhân cứu anh hùng sao?

Vẻ mặt Hứa Thấm điềm nhiên như không, ra vẻ rộng lượng: “VẬY anh phải cảm ơn người ta đàng hoàng đấy!”

Tống Diệm vừa mang giày vừa ngẩng đầu nhìn cô: “Yên tâm, anh sẽ hậu tạ.”

Hứa Thấm lặng lẽ xỏ giày rồi mở cửa bước đi. Tống Diệm ở sau lưng chỉ nhìn cô một cái thâm sâu, khóe miệng khẽ cong lên.

Vào thang máy, Hứa Thấm vẫn không nói gì, chỉ cúi đầu xem di động, làm bộ như công việc bận rộn lắm, nhưng mà... mới sáng sớm, đã có ai nhắn tin cho cô đâu. Ngược lại, bên Tống Diệm thì di động vang lên tiếng “tít tít” không ngắt. Anh cúi đầu, ngón tay lướt nhanh trên màn hình, miệng còn cười cười nữa.

Hứa Thấm không có ý định nhìn trộm điện thoại của anh, yên ổn đứng đấy chờ anh hết bận, lúc rời khỏi thang máy mới thản nhiên hỏi: “Anh dùng Wechat à?”

“Dùng cho công việc.” Tống Diệm nói. “Đăng ký theo số điện thoại.”

Hứa Thấm tìm tài khoản Wechat của anh kết bạn, ảnh đại diện hình như là một nhân vật nào đó trong game. Cô không nhìn kỹ, bỏ di động vào túi rồi quay sang anh nói với giọng trêu chọc: “Cô ấy thích anh hả?”

Anh quay đầu: “Ai?”

“Lý Manh.”

Tống Diệm buồn cười: “Làm sao anh biết được?”

“Vậy anh thích cô ấy không?”

Anh giơ tay ôm cổ cô, kéo đến bên cạnh, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô: “Em nói xem?”

Nụ hôn này như cơn gió nhẹ thổi qua mặt hồ yên tĩnh, làm gợn những con sóng lăn tăn không thôi.

Khó chịu. Không vui.

Tống Diệm hỏi: “Khi nào hết giờ làm? Anh tìm em ăn cơm.”

Chuyện khi này cứ thế bị anh gạt đi, nhưng Hứa Thấm rõ ràng không dễ lừa như vậy. Theo tình huống bình thường, không phải đàn ông nên nói rõ là mình không thích để đỡ dành bạn gái hay sao?

Cô không thể biểu hiện mình quá nhỏ nhen được, nhưng vẫn không nguôi sự khó chịu, nên trả lời không mặn không nhạt: “Không nói chính xác được. Nếu đụng phải ca mổ gấp, có thể em sẽ về trễ.”

Tống Diệm đáp rất sáng khoái: “Được, anh không quấy rầy em. Tan làm gọi cho anh.”

Hứa Thấm thấy có gì đó cứ nghẹn ứ nơi lồng ngực, nhưng vẫn ra vẻ bình thản: “Được.”

Trên đường lái xe đến bệnh viện, cô không khỏi nhớ đến dáng vẻ thẹn thùng, dịu dàng của Lý Manh trước mặt Tống Diệm lần đó. Cô vừa ngẫm

lại liền phát hiện: Tống Diệm là một người đàn ông rất có sức quyến rũ với người khác phái.

Hoa đại bên đường bị người ta hái không sao, nhưng hoa trồng trên ban công nhà mình bị người ta dòm ngó, cảm giác không thoải mái chút nào.

Con người kỳ lạ như vậy đấy! Lúc chưa xác định quan hệ thì tất cả đều dễ nói, một khi có hẹn ước rồi sẽ bắt đầu nảy sinh yêu cầu và so đo. Dù sao con người cũng là một loại động vật, trong cốt tủy vẫn luôn có dục vọng chiếm hữu và ý thức lãnh địa mạnh mẽ, dù là nam hay nữ đều như nhau.

Hứa Thấm nhìn lên kính chiếu hậu trong xe, dưới mắt cô vẫn còn quầng thâm. Khoảng thời gian trước mệt mỏi quá, tạm thời không tài nào khôi phục được. Cô ngẩng mặt lên nhìn mũi và môi mình, mũi thon thả, môi rất đẹp, chỉ hơi tái. Ừ, quên mang son rồi.

Cả buổi sáng, Hứa Thấm vô cùng tập trung làm việc, nhưng đến lúc ăn trưa lại cảm thấy hơi thấp thỏm. Di động của cô không hề có lấy một tin nhắn hay cuộc gọi nào. Điện thoại của mấy y tá ngồi cùng bàn không ngừng báo có tin nhắn, không phải tranh thủ nói chuyện với bạn trai thì cũng là trả lời tin nhắn bạn trai gửi đến mấy giờ trước. Còn cô và Tống Diệm, như thể chuyện ngày hôm qua chưa hề xảy ra vậy.

Hứa Thấm tự nhận mình không phải là kiểu người thích đeo bám, nhưng mọi hình ảnh dịu dàng, âu yếm hôm qua như vẫn còn ở trước mắt, giờ đây lại chênh lệch cùng cực, khiến cô...

Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua rồi biến mất. Anh đã nói sẽ không quấy rầy cô làm việc thì cô sẽ mau chóng gạt chuyện này sang một bên. Dù sao trong lúc làm việc cũng không thể phân tâm được.

Xế chiều, Tống Diệm đến Đại đội Phòng cháy Chữa cháy trạm Thập Lý tìm Lý Mạnh. Nhóm Lý Mạnh ít khi đi làm nhiệm vụ, đa số đều làm việc trong văn phòng. Lúc Tống Diệm đến văn phòng Lý Mạnh chất đầy tài liệu.

Anh cầm một quyển lên, vừa lật xem vừa hỏi: “Sách tuyên truyền phát cho khu dân cư à?”

“Mùa đông đến rồi, thời tiết hanh khô, càng phải phòng cháy cẩn thận hơn.” Lý Mạnh giải thích.

“Cũng đúng.” Tống Diệm gật đầu, ánh mắt lướt qua đống tài liệu kia. “Một tháng nữa là đến Tết, cả thành phố đều đốt pháo hoa, rất nguy hiểm.”

“Chính xác đấy! Mà vết thương của anh thế nào rồi?” Lý Mạnh đi đến bên bình nước rót cho anh một cốc trà nóng.

“Không có gì đáng ngại, cuối tuần đi làm.” Tống Diệm ngồi xuống, nhận lấy cốc nước cô đưa. Nhìn từng lá trà nở ra trong cốc, anh lại nhớ đến cốc trà ở nhà Hứa Thắm, nhớ đến tư thái quyến rũ của cô đêm qua, khoe môi bất giác cong lên thành một nụ cười.

Lý Mạnh đi vòng qua bên kia bàn ngồi xuống, thắc mắc: “Anh nhìn chăm chăm cốc trà cười gì thế?”

Tống Diệm lắc đầu không đáp, xoay ghế quay người nhìn cô: “Sách Tuấn nói anh không sao rồi phải không?”

“Ừ, nhắc đến chuyện này, anh không nói tiếng nào với em cả, làm em vẫn mù tịt. Nếu không có lẽ đã giúp được anh rồi.”

“Mấy chuyện ơn nghĩa, không nợ thì vẫn tốt hơn.” Tống Diệm thuận miệng đáp lời.

Lý Manh biết tính cách của anh, chắc chắn sẽ không nhờ vả đến cô. “Còn may mấy tên nhóc đội anh đã ký một lá đơn nói rõ tình huống, cấp trên mới không xử phạt. Đứa bé anh cứu hiện giờ là đại biểu cho hy vọng gây dựng lại từ đống đổ nát, ý nghĩa quá lớn, xử phạt anh sao được? Với lại, anh cũng bị thương, coi như là lấy công chuộc tội rồi.”

Tống Diệm cười xòa: “Không gãy tay gãy chân, không tàn phế không chết, đâu có công gì.”

Lý Manh ghen lời, lát sau mới nói: “Bây giờ, anh là tấm gương điển hình của lính cứu hỏa rồi đấy, đến đại hội tổng kết sẽ được khen thưởng. Nhưng trong nội bộ, chuyện này anh vẫn phải viết kiểm điểm.”

“Được thôi.” Tống Diệm tiếp lời. “Anh bảo Tiểu Cát viết, cuối tuần nộp cho em.”

Lý Manh im lặng.

“Đi đây.” Tống Diệm đứng dậy.

“Uống trà xong rồi đi.” Lý Manh muốn giữ anh lại thêm chút nữa, chợt có phát hiện: “Ồi, cổ anh bị côn trùng cắn à? Sao lại có vết đỏ to như vậy?” Cô kéo ngăn tủ ra, tìm thứ gì đó. “Chỗ em có thuốc thoa này.”

Tống Diệm ngờ ngàng sờ cổ: “Chỗ nào...” Sờ lên mới chợt ý thức, chắc là dấu hôn của Hứa Thấm để lại hôm qua rồi.

Lý Manh thấy vẻ mặt anh liền hiểu ra, sắc mặt nhất thời thay đổi.

“Anh có bạn gái rồi hả?”

“Ừ.”

“Là cô bác sĩ kia sao?”

“Đúng vậy.”

Lý Manh im lặng khá lâu. Bản thân cô yêu đơn phương, Tống Diễm đã từ chối rõ ràng, xưa nay chỉ nói chuyện công việc, không hề vượt quá khuôn phép. Anh không nhận sự giúp đỡ của cô, cũng không cho cô chút hy vọng hay tỏ thái độ mờ ám nào. Cô không trách anh, chuyện tiến triển như vậy, cô đau lòng nhưng cũng thấy được giải thoát, song vẫn có chút ai oán khó quên.

“Vây chúc anh hạnh phúc. Có điều, nói đến đây cũng xin nhắc nhở anh một câu: Người ta thường coi trọng người mình yêu, khinh thường người yêu mình. Anh cẩn thận một chút. Dù anh đứng đầu trong chuỗi thức ăn của em, nhưng lại đứng cuối chuỗi thức ăn của cô ấy đấy. Nhiều năm qua, anh vẫn nhớ thương cô ấy đau đáu không quên, rõ ràng lý trí đấy nhưng vẫn bất chấp. Anh lưu luyến người ta như vậy, đặt mình vào vị trí bị động, e rằng nếu cuối cùng xảy ra vấn đề gì, người bị tổn thương nặng nhất định sẽ là anh.” Sau khi trút bỏ nỗi lòng, cô lại thấy mình nói chuyện có phần quá đáng, mới khẽ bổ sung một câu: “Dĩ nhiên, em vẫn hy vọng hai người viên mãn, thật đấy!”

“Cảm ơn.” Tống Diễm cười thật lòng, đầu hơi cúi, đưa ngón trỏ lên sờ đuôi lông mày, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt đã ánh lên vẻ kiên định. “Yên tâm đi, cô ấy không thể rời khỏi anh được nữa đâu.”

Chương 41

Type: P.anh

Đến lúc tan ca, Hứa Thấm mới có thời gian lấy di động ra xem, thấy màn hình trống trơn, không có thông báo nào. Cả một ngày trôi qua, Tống Diệm không gọi điện hay nhắn tin cho cô lấy một lần. Cô hơi nhú mày nhưng không biểu hiện buồn vui ra bên ngoài, chỉ thay quần áo như thường lệ rồi ra về.

Trên đường lái xe về nhà, cô thoáng nghĩ, có khi nào Tống Diệm đang ăn tối với Lý Mạnh không. Tuy cô không buồn vì chuyện này, đồng nghiệp đi ăn cùng nhau là chuyện rất bình thường, nhưng... Cô liếc sang di động, sao một tin nhắn cũng không có là thế nào?

Bình thường Hứa Thấm không có hoạt động giải trí nào, về đến nhà bật tivi lại thấy tất cả chương trình đều vô vị, đành mở sách ra đọc. Không biết vì sao hôm nay, ánh mắt cô luôn lơ đãng liếc nhìn điện thoại trên bàn, mà chiếc điện thoại kia vẫn cứ tiếp tục im lặng một cách khó hiểu.

Cứ thế cho đến chín giờ tối, Tống Diệm vẫn không thấy tăm hơi, cứ như thể anh không phải bạn trai của cô vậy. Anh đang làm gì thế? Sao không liên lạc với cô?

Cô nghĩ ngợi, bèn lấy điện thoại vào Wechat của anh xem thử. Anh cũng giống như cô, trên trang cá nhân không có nội dung gì, chỉ có lác đác vài chia sẻ tuyên truyền phòng cháy chữa cháy, lần đăng ảnh duy nhất cũng là thông báo phòng cháy, không có gì đáng chú ý.

Cô tiện tay mở tấm ảnh ra, không ngờ bên dưới lại có vài lượt thích và một bình luận. Hứa Thấm thấy lạ, không biết anh và cô lại có bạn chung nữa cơ đấy.

Cô lại mở ra xem, thấy một người thả tim: Chiêm Tiểu Nhiêu, bên dưới là bình luận của cô ấy: Vất vả rồi

Bình luận vào một tháng trước. Tống Diệm không trả lời.

Suýt nữa cô đã quên, ban đầu chính cô là người đưa số điện thoại của anh cho Chiêm Tiểu Nhiêu. Với tính cách của mình, chắc hẳn cô ấy sẽ tìm hiểu gốc rễ, đeo bám cho bằng được để thêm anh làm bạn bè rồi.

Cô lại mở trang của Chiêm Tiểu Nhiêu ra xem. Hơn một tháng trước, cô ấy rất ít đăng ảnh, chỉ thi thoảng mới chia sẻ một vài cảm nhận và tin đồn thú vị trong cuộc sống. Có điều, tháng này lại khác hẳn, dồn dập nào là ảnh tự sướng, ảnh người khác chụp, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Ngay cả Hứa Thấm cũng phải thừa nhận, trông cô ấy vô cùng đáng yêu và dồi dào sức sống.

Cô còn bất ngờ trông thấy bóng dáng Tống Diệm trong đồng ảnh của cô nàng nữa. Ở quảng trường Soho Tứ Khê Địa, Tống Diệm khom người, cuốn đường ống dẫn nước, đám đông tùm tùm hai bên. Là hôm Tống Diệm cứu cô ấy.

Tống cộng có hai tấm ảnh, tấm còn lại là lúc Tống Diệm đi thang cuốn ra về, dáng vóc cao lớn anh tuấn. Hôm đó, hình như tâm trạng anh không tốt, vẻ mặt lạnh lùng nhưng lại làm nổi bật khí khái đàn ông của anh.

Chiêm Tiểu Nhiêu ghi mô tả hai tấm ảnh kia là: Ân-nhân-cứu-mạng của người ta đấy!!!!

Bên dưới còn có một bình luận của Chiêm Tiểu Nhiêu, chắc hẳn là trả lời mấy bình luận của bạn bè: Quá man! Mình muốn ngủ với anh ấy, muốn ngủ với anh ấy!

Hứa Thấm mím môi, ném di động lên xô pha, đứng dậy đi đến bàn bếp, rót nước vào cốc. Vừa uống một hớp lớn mới chợt nhận ra đây là nước lã chưa đun, cô lập tức quay người sang phía bồn rửa, nhỏ hết rồi mới nhớ ra mình rót vào ấm là nước khoáng, có thể uống trực tiếp.

Cô cầm chiếc cốc, cầm dính đầy nước đứng bên cạnh bồn rửa, hoàn toàn bó tay với bản thân. Cô rút khăn giấy lau sạch miệng, uống phần nước còn lại rồi rửa cốc cất đi. Quay trở lại phòng khác, cô cầm cuốn sách lên đọc tiếp, cuối cùng vẫn phải mò lấy di động, tìm đến số điện thoại của Tống Diệm. Cô có rất nhiều điều muốn hỏi, có vô số lời muốn giải bày với anh, vậy mà cuối cùng chỉ gõ bốn chữ: Anh đang làm gì thế?

Cô nghĩ chắc anh đang đi với bạn bè, hoặc là đang ở nhà với cậu. Điện thoại vang lên tiếng “tít tít”, một tin nhắn được gửi đến: Nhớ anh hả?

Chỉ ba từ ngắn ngủi mà như đâm vào nơi mềm mại nhất trong tim cô, ánh mắt cô chợt cay cay khó hiểu, tai cũng nóng nóng. Oán giận chất chứa cả một ngày đã bị ba chữ kia xóa tan toàn bộ, chỉ còn trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực.

Cô trả lời theo bản năng: Vâng.

Gửi đi rồi cô mới sực nhớ, đáng lẽ phải trả lời là “không” mới đúng, cho anh tức chết đi. Thế nhưng anh đã trả lời rất nhanh: Anh sang tìm em, mười phút là đến.

Lời nhắn ngọt lịm này có tác dụng võ về biết mấy, lòng cô lại nở hoa trong chớp mắt. Hứa Thấm nắm điện thoại, ngay cả bản thân cũng không phát hiện môi mình đang cong lên thành nụ cười: Được.

Cô đặt điện thoại xuống, lập tức chạy đi rửa mặt, chải đầu, rồi lấy son ra đánh một lớp tươi tắn. Chuẩn bị xong đâu đấy, cô quay về xô pha đọc sách, vừa cầm sách mới nhớ ra còn chưa vứt rác trong bếp, thế là cô nhóm dậu, xách túi rác đi xuống lầu. Ra khỏi tòa nhà, đứng trên con đường nhỏ

nhìn ra xa, cô nhanh chóng nhìn thấy bóng dáng Tống Diệm đi về phía mình, trong tay hình như còn cầm túi đồ gì đó.

Cô vút rác vào thùng, đứng ven đường nhìn anh đi đến. Cũng vào lúc này, cô mới chú ý thấy ban ngày mặt trời ló dạng, tuyết trong khu đã tan hết, chỉ có vài chỗ khuất nắng trên cây còn đọng lại vài mảng tuyết nhỏ.

Tống Diệm chạy nhanh vài bước đến trước mặt cô, gương mặt đong đầy nét cười: “Nhớ anh thế cơ à?”

“Đâu có! Chỉ là muốn nhìn anh một cái thôi, nếu không sẽ quên mặt mũi anh mất.” Hứa Thấm nói cứng.

Tống Diệm gật đầu ra vẻ đã sáng tỏ: “Cũng đúng nhỉ, trí nhớ em vốn không tốt mà.” Nói rồi anh lại nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn cô, như thể để cô nhìn cho thỏa.

Tim Hứa Thấm đập rộn rã. Bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt họ đều ánh lên cảnh đêm sáng ngời.

Cứ nhìn nhau hồi lâu, anh mới bật cười: “Đẹp không?”

Cô không muốn thừa nhận, nhướn mày ra vẻ: “Cũng được.”

Anh hỏi tiếp: “Nhìn đủ chưa?”

Cô thản nhiên rời mắt sang ngắm nghĩa đèn đường: “Xong rồi.”

“Nhìn đã rồi thì anh đi nhé!” Vừa dứt lời, anh đã quay đi luôn...

Hứa Thấm thảng thốt, lập tức tiến đến kéo anh: “Nhớ...”

Tống Diệm ngoảnh lại, chớp nhoáng nâng cằm cô lên, cúi đầu trao cô nụ hôn tha thiết. Hứa Thấm bất ngờ, mắt còn chưa kịp nhắm lại, chỉ rụt vai,

kiễng chân lên theo bản năng. Anh nhanh chóng rời đi, để lại trái tim cô đập cuồn loạn trong lồng ngực.

Anh nhìn cô vẫn còn ngây ngẩn chưa hoàn hồn, đôi mắt liền hiện lên ý định xấu xa. Anh đưa tay vuốt đầu cô, ôm cô vào lòng, cọ cảm vào huyết thái dương cô. Anh cười phì, dường như việc trêu đùa cô rất vui vậy.

“Anh thích màu son này của em, vừa nhìn đã muốn cắn.” Anh hào phóng khen ngợi cô.

“Muốn hôn em cứ việc nói thẳng, còn đồ thừa cho son môi.” Hứa Thấm bĩu môi lườm anh, nhanh chóng điều chỉnh hơi thở có phần rối loạn.

“Được.” Anh khảng khái thừa nhận. “Nhìn thấy em đã muốn hôn em rồi, không nhìn thấy càng muốn hôn nữa.”

Hứa Thấm không khỏi mím cười. Cô vui mình trong lòng anh, hít thở nhẹ nhẹ, định ôm eo anh thì lại đụng phải túi đồ gì đó anh đang xách. “Anh mang theo cái gì vậy?”

Anh nhớ đến vấn đề chính, bèn hỏi: “Xe em đỗ ở đâu?”

* * *

Bãi đỗ xe tầng hầm.

Hứa Thấm ấn chìa khóa, hai tiếng “tít tít” vang lên, chiếc BMW chớp sáng hai lần. Tống Diệm lấy một chiếc búa an toàn trong túi ra, đưa cho Hứa Thấm, dặn dò: “Nếu gặp phải tình huống đột xuất, bị giam trong xe thì dùng cái này đập vỡ cửa kính.” Anh chỉ vào bốn góc cửa kính. “Hãy nhớ đập vào góc, đừng đập chính giữa, chính giữa rất khó vỡ.”

Hứa Thấm gật gù ghi nhớ, tay cầm chiếc búa lắc lư.

Anh xoay lại góc độ tay cô: “Mũi nhọn của búa phải vuông góc chín mươi độ với cửa kính, sức công phá lớn nhất. Tập trung vào một điểm, tuyệt đối đừng luống cuống đập loạn khắp nơi... Nhớ chưa?”

Cô gật đầu: “Nhớ rồi.”

“Nhớ cái gì?”

“Đập vào góc, phải vuông góc.”

“Ngoan.” Anh vuốt tóc cô khen ngợi.

Cô vẫn cầm chiếc búa múa may, anh sát lại gần, cầm tay cô điều chỉnh: “Dùng sức cổ tay, đừng có dùng toàn bộ cánh tay, phí sức.”

Anh cầm tay cô làm mẫu vài cái rồi quay sang, khẽ hỏi: “Rõ không?”

“Ừm.” Cô lại gật đầu, hơi phân tâm. Giờ phút này, anh hết sức nghiêm túc, toát ra sức hấp dẫn vô cùng.

Anh buông tay cô ra, lùi về sau một bước: “Thử lại lần nữa.”

Hứa Thấm hướng về góc cửa kính, nhẹ nhàng vung tay vài cái, tư thế và góc độ đều chính xác. Cô bỗng mím môi cười khẽ.

“Cười gì thế?”

“Nhớ đến lần anh cứu em trong cơn bão. Lúc ấy, em nghĩ thật trùng hợp. Anh không ngờ người mình lôi ra khỏi xe là em, đúng không?” Mắt Hứa Thấm sáng lên. “Em cũng không ngờ lại là anh, càng không ngờ anh có thể đẩy xe lên... Tận tụy như vậy, thảo nào anh có thể làm Đội trưởng.”

Tống Diệm chỉ cười không đáp, lấy lại búa an toàn bỏ vào túi, rồi lấy một bình chữa cháy mini ra đặt xuống nền xe. Trong túi còn một bình nữa. Anh cuộn chiếc túi lại gọn gàng nhét dưới ghế lái phụ: “Đặt ở đây nhé?”

Hứa Thấm rướn cổ nhìn vào trong: “Sao nhiều bình chữa cháy vậy?”

“Để dạy em.” Anh cười, đưa một bình cho cô. “Cái này rất đơn giản, vặn chốt kềm rồi kéo nó ra, ấn cò là được.”

Hứa Thấm tháo chốt kềm của bình chữa cháy, khá tò mò, ngược mắt nhìn anh dò hỏi: “Hiện tại, em có thể phun thử không?”

“Mang nhiều như vậy là cho em thử mà.” Tống Diệm bật cười, giọng cứng chiều.

Trong mắt Hứa Thấm bỗng chốc dấy lên hưng phấn. Cô vặn mở chốt kềm rồi rút ra, lúc chuẩn bị ấn thì quay sang nhìn Tống Diệm.

Anh cười rộ lên: “Đây đâu phải bắn súng, không có sức giật lớn thế đâu.”

Hứa Thấm cảm thấy yên tâm, ấn mạnh vào cò, một làn sương trắng phụt mạnh ra. Cô lập tức cong môi cười, đôi mắt cũng lấp lánh. Cô ấn thêm hai cái nữa, mấy làn sương nối đuôi nhau tiếp tục phun ra, lượn lờ quanh chân cô.

Tống Diệm bỏ tay vào túi đứng một bên, trong mắt chỉ còn thấy nụ cười rạng rỡ của cô, bất giác khóe môi cũng cong lên.

“Đơn giản không?” Anh hỏi.

“Đơn giản.” Cô vui vẻ không giấu được nét cười. “Rất thú vị.”

“Thú vị à?” Anh lặp lại lời cô rồi cười nhẹ. “Chỉ mong em mãi mãi không cần dùng đến thôi.”

Anh đóng cửa xe lại, cô nhìn thấy trên tay áo anh dính bụi bèn phui giúp, nhưng dính vào tay lại là phấn màu xanh nhạt: “Đây là gì thế?”

Tống Diệm vỗ vỗ tay áo phủ đi: “Chắc là quệt trúng đâu rồi.”

Hứa Thấm hỏi băng quơ: “Thế bình chữa cháy này để ở đâu?”

“Mang về nhà.”

“À.” Hứa Thấm ôm bình chữa cháy mini nâng niu như ôm cục vàng.

“Đừng có lấy ra nghịch trong nhà, nghe không?” Anh không quên dặn dò.

“Nghe rõ.” Cô ngoan ngoãn nghe lời.

Đi đến khúc cua bãi đỗ xe, Hứa Thấm trông thấy hộp chữa cháy trên tường, không biết sao lại nhớ đến trang cá nhân của Chiêm Tiểu Nhiêu, thuận miệng hỏi: “Anh và Chiêm Tiểu Nhiêu còn liên lạc không?”

Tống Diệm thấy có chút kỳ lạ nhưng vẫn đáp lời: “Không, sao tự dừng lại hỏi thế?”

Hứa Thấm vẫn ôm khư khư bình chữa cháy trong ngực, vu vơ đáp: “À, nhìn thấy cô ấy bình luận trên trang của anh thôi.”

Tống Diệm cười nhàn nhạt: “Ghen hả?”

“Còn lâu nhé!” Cô lập tức phủ định, có chút chột dạ.

“Không ghen là tốt rồi.” Anh bình thản đáp, rồi không nói gì thêm nữa.

Hứa Thấm tưởng anh sẽ dỗ dành hoặc dụ dỗ mình vài câu, ai ngờ lại chỉ cười cho qua như thế. Cô đoán không dám hỏi đến cùng, cho rằng như vậy không tốt lắm. Nhưng chuyện Lý Manh sáng nay chột hiện ra, lại còn việc cả ngày hôm nay anh mất tăm mất tích, chẳng biết tại sao, nỗi oán giận đã tiêu tan thoáng chốc lại ùa về.

Còn chưa kịp cất lời, Tống Diệm đã hỏi sang chuyện khác: “Công việc hôm nay có mệt không? Em tan ca khi nào?”

Giọng anh vẫn điềm nhiên như không, Hứa Thấm không biết nên trả lời là sáu giờ hay chín giờ, nhất thời rối rắm, bỗng hỏi ngược lại: “Hôm nay, anh có nhớ em không?”

Anh nghe thế liền dừng bước. Cô còn đang tiến thẳng về phía trước theo quán tính liền bị anh kéo lại về phía mình, đưa mắt nhìn cô từ trên xuống dưới: “Sao thế?”

Cô có chút ngạc nhiên, nhưng lại giả vờ bình thản, mắt nhìn sang chỗ khác, nói lấp liếm: “Có gì đâu. Tại vì cả ngày anh không hề liên lạc với em, nên em nghĩ anh bận.”

“Không phải em nói bận, bảo khi nào em tan ca thì nhắc cho anh sao?” Tống Diệm nhìn thẳng vào mắt cô, nhắc lại lời sáng nay.

Hứa Thấm á khẩu. Cô quên mất, thấy bản thân như kẻ ngốc tự vả vào mặt mình vậy. Nhưng... không đúng, lời này là anh nói... Có điều... lúc anh nói, cô không hề phản đối. Ôi, đúng là tự làm tự chịu!

Cô nhìn lại anh chốc lát, chột dò hỏi: “Tống Diệm, anh cố ý phải không?”

“Cố ý gì chứ?” Tống Diệm mặt tỉnh bơ.

“Cố ý như em.” Hứa Thấm lòng vẫn đầy nghi ngờ.

“Anh không muốn quấy rầy em trong lúc làm việc thôi.” Tống Diệm bật cười, bình tĩnh giải thích. “Em vừa nhận tin một cái, anh đã tới ngay còn gì, không phải sao?”

Hứa Thấm không phản bác được chút nào, dù sao cũng nói không lại anh. Đúng vậy, cô vừa nhận tin, anh đã chạy đến ngay lập tức, lại chỉ cần nói mấy câu thôi đã khiến cô quên hết phiền muộn cả ngày hôm nay, đồ cô ngoan ngoãn vâng lời. Nhưng mà... sao lồng ngực cô càng lúc càng nghẹn ứ thế này?

Cô cười khẽ, như đây chỉ là một việc nhỏ chẳng có gì đáng kể: “Ồ, đúng rồi, em quên mất.”

Cô làm như không có chuyện gì xảy ra, điềm nhiên đi đến cửa thang máy, quay đầu lại nhìn anh, như chợt nhớ ra: “À, quên mất, tối nay em phải nghiên cứu mấy ca bệnh, bận lắm.” Lúc nói lời này, cô thẳng thắn nhìn vào mắt anh.

Tống Diệm nhường mi, có chút tiếc nuối, nhưng cuối cùng vẫn thờ dãi: “Được rồi, anh không lên nhà quấy rầy em nữa. Nhớ nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cửa thang máy vừa đóng, cô liền tựa lưng vào vách phía sau như không còn sức lực, trầm mặc nhìn lên trần nhà. Đèn trong thang máy sáng lóa mắt, không hiểu vì sao trái tim cô nhoi nhói.

Hứa Thấm một mình lầm lũi về nhà, nhìn căn phòng khách trống trải, lại nhìn bình chữa cháy nho nhỏ trong ngực mình, bất chợt không biết phải làm sao. Cô chậm chạp lết mấy bước tới tựa người vào vách tường, bỗng thấy cả người rệu rã.

Rõ ràng trước đó ở tầng hầm còn rất vui vẻ, sao bây giờ lại thành ra như vậy? Cả ngày nay, tâm trạng cô cứ thấp thỏm lên lên xuống xuống như đang ngồi tàu lượn siêu tốc vì anh.

Cô cúi đầu, phiền não bóp trán, khoe mắt thoáng liếc thấy đôi dép anh đã mang, quay sang nhìn chằm chằm nó một lúc. Chẳng biết nghĩ gì, cô

chợt vụt dậy, đi đến đá một phát, đôi dép vô tội đáng thương bị hất bay lên cầu thang.

Vừa định đi qua đá thêm một phát nữa thì chuông cửa bỗng vang lên, Hứa Thấm giật mình, còn chưa bỏ bình chữa cháy xuống đã chạy vội đến mở cửa.

Tống Diệm đứng đó, im lặng nhìn cô. Hứa Thấm đang phì cười, cũng chẳng buồn nói gì.

Anh đi đến một bước, cô lùi về sau một bước. Thế rồi anh ập tới, ôm siết cô vào lòng, để mùi hương thoang thoang trên quần áo anh bao phủ khứu giác cô.

Anh nhỏ giọng thì thầm: “Thôi, không trêu em nữa.”

Cô vùi đầu vào lồng ngực anh, giơ chân đá anh một phát.

Anh chịu đựng, khẽ thở dài: “Sao mới có mấy năm đã thành ra lo được lo mất thế này, chuyện gì cũng giữ khư khư trong lòng. Anh nhớ trước kia, em rất ngang ngược cơ mà?”

Cô tức tối, đá anh thêm một cú nữa: “Anh im đi!”

Lúc này, Tống Diệm mới cười tủm tỉm: “Buổi tối phải nghiên cứu bệnh án thật hả?”

Cô không lên tiếng.

“Là thật thì anh cũng cứ mặt dày ở lại đây!” Anh nói xong liền nhắc lấy bình chữa cháy trong tay cô đặt lên ngăn tủ, sau đó nhanh chóng xoay người, ghì sát cô vào tường, cúi xuống hôn cô.

* * *

Thật ra anh cũng có ý đồ riêng. Vì anh hiểu: Thứ khiến người ta canh cánh trong lòng không có gì ngoài việc không đạt được và đánh mất đi. Hôm nay, cô đã đạt được, nhưng nếu không nhắc lại cảm giác mất đi, làm sao có thể khiến cô nhớ mãi không quên? Chỉ có thể là chiếm được rồi nhưng vẫn muốn nhiều hơn, từng giây từng phút đều không muốn mất đi, lo sợ vượt mất hết thảy.

Bởi vậy, anh nhẹ đẩy khiến cô rơi vào trạng thái này. Nhưng anh lại không thể tiếp tục ý đồ của mình khi nhìn thấy cô rõ ràng hụt hẫng chết đi được mà vẫn cô giả bộ như không sao cả. Thật sự không thể phớt lờ, chỉ vừa thấy thế, lòng anh đã đau đớn như bị lãng trì.

Chương 42

Type: P.anh

Dưới ánh đèn trong phòng khách, một chiếc dép nằm chỏng chơ bên cạnh cầu thang. Trong phòng tắm, tiếng nước chảy róc rách, một nam một nữ lỏa thể đang ôm nhau tựa vào vách tường. Hứa Thấm dồn hết trọng lực lên lòng bàn tay Tống Diệm, từ thế lơ lửng khiến cô vừa thấp thỏm vừa mẫn cảm. Cô ôm chặt cổ anh, run run hôn cắn loạn xạ như đang trút giận.

Tống Diệm khẽ dừng lại, hôn lên thái dương cô, nhẹ cười: “Kiềm chế một chút, đừng cắn vào cổ anh, bị người ta thấy không tốt đâu.”

“À!” Hứa Thấm bật lên một tiếng như đã hiểu, giây lát sau lại thủ thỉ: “Nhưng em không nhịn được thì phải làm sao?”

Cô rất hiếm khi trắng trợn trêu chọc anh như vậy, còn Tống Diệm thì hiển nhiên vô cùng thỏa mãn, nụ cười dần rạng rỡ, quyết định phóng khoáng hẳn: “Vậy thì đừng nhịn nữa.”

Đừng nhịn nữa! Tình và dục, yêu và oán nơi đáy lòng tận tình buông thả.

Mặt gương trong phòng tắm lần lượt bị phủ lên từng tầng hoa nước mỏng manh. Bóng dáng hai người quấn quýt nhau trong gương cũng không còn rõ ràng, cứ như đang hòa thành một thể. Ngoài phòng khách vẫn mờ tối, yên tĩnh.

Đêm khuya, anh ôm cô lên giường, giữa chừng lại bị cô đưa tay nắm lấy tai lắc lắc. Anh mở mắt ra, mơ màng hỏi: “Còn chưa ngủ à?”

“Anh thở vào tai em, buồn.” Cô rủ rì.

Tống Diệm điều chỉnh lại tư thế: “Thế này được chưa?”

“Tốt rồi.” Cô lại quay người sang, ôm eo anh.

Cơn buồn ngủ vơi đi một chút, anh vuốt tóc cô, hỏi han: “Công việc hôm nay mệt không?”

“Không có cảm giác gì đặc biệt, quen rồi.” Cô vẫn không mở mắt, trả lời anh.

“Không gặp chuyện gì đặc biệt à?” Dường như anh rất có hứng thú với công việc của cô.

Hứa Thấm nghĩ ngợi: “Không có... À, tổ bên cạnh thì có.” Cô dụi mắt, chậm chạp kể lại: “Hôm nay, có một thai phụ bị tai nạn xe đưa đến, tình huống rất nguy cấp. Bác sĩ Lý tiếp nhận bệnh nhân, định cứu người mẹ. Tình huống khi ấy nếu giữ lại đứa trẻ rất có thể sẽ mất hai mạng... Bên nhà chồng không chịu, nói chị ta mang thai con trai, nhất quyết đòi giữ cháu.”

“Sau đó?”

“Không giữ được ai cả.”

Tống Diễm nhàn nhạt cười khẩy đầy khinh thường.

“Ở bệnh viện lâu, em đã quen với đủ mọi việc rồi.” Hứa Thấm bình tĩnh hơn anh nhiều, rủ mắt nghĩ chốc lát, chột tò mò: “Nếu là anh thì sao?”

“Anh thế nào?”

“Anh muốn giữ người mẹ hay đứa bé?”

“Nói nhảm, dĩ nhiên là em rồi.”

Hứa Thấm mỉm cười, cựa quậy kề sát lồng ngực anh hơn, lát sau lại nảy sinh một câu hỏi khác: “Vậy nếu thân thể em không tốt, sinh con rất

nguy hiểm thì sao?”

“Vậy thì đừng sinh. Anh và em không giống đám người trong giới kia, không có hoàng cung cần người thừa kế.” Anh thế mà còn sức hăng hái trên cô cơ đấy! Hứa Thấm đá anh một cú.

Bất chợt, cô lại nhớ đến người đàn ông Phó Văn Anh sắp xếp cho mình làm quen hồi trước.

Người đàn ông đẹp trai, giàu có, trí thức, giỏi giang kia đề cập: “Em không cần làm gì cả, không cần đi làm cũng được, gả vào nhà anh cứ việc an tâm hưởng thụ cuộc sống, chỉ cần sinh con là được.”

Nghĩ đến đây, Hứa Thấm không khỏi ôm anh càng chặt hơn.

“Tổng Diệm?” Cô ngẩng đầu.

“Hả?” Anh mở đôi mắt đang nhắm nhèm buồn ngủ ra nhìn cô.

“Anh thích em ở điểm nào?” Cô thật tò mò.

Anh nghiêm túc suy nghĩ giây lát, cuối cùng đáp một câu: “Không biết.”

“Không biết á?” Hứa Thấm nhăn mày. “Nói cứ như em không có ưu điểm nào hết vậy.”

Tổng Diệm buồn cười: “Nếu là hiện tại, quen em qua việc xem mắt thì sẽ cần nhắc: Ừ, cô gái này mặt mũi không tệ, tính cách tam được, công việc tử tế, gia đình danh giá. Những thứ này đều tốt. Nhưng anh quen em từ hồi còn lông bông... khi ấy chưa kịp nghĩ ngợi gì đã động lòng rồi. Còn chưa suy nghĩ thấu đáo thì sao biết được lý do...”

Anh chậm rãi nói xong, cơn buồn ngủ lại ập đến. Cô yên lặng nghe xong, không quấy rầy anh nữa.

Thích em không phải do ưu điểm hay điều kiện của em, mà vì trong lòng có em nên mới thích toàn bộ những gì thuộc về em.

Hứa Thấm bỗng thấy thật có lỗi, rõ ràng thích anh nhưng lại không ngừng suy sết, so đo. Còn hiện giờ thì sao? Bởi vì thích nên mới càng nhạy cảm, càng để ý hơn.

“Hứa Thấm!” Anh chợt khẽ gọi.

“Vâng?”

“Sau này, nói nhiều với anh hơn nhé!” Hai mắt anh vẫn nhắm nghiền khiến người ta còn tưởng là mơ ngủ.

“... Nói gì cơ?” Hứa Thấm không hiểu lắm.

“Trong lòng nghĩ sao thì nói vậy, đừng kìm nén bản thân. Giống như lúc trước ấy, cao hứng thì cười, mất hứng thì giận dỗi.” Thấy cô không đáp, anh dịu dàng hỏi lại: “Được không?”

“Được.” Cô hứa với anh.

Anh ôm cô ngủ, trong lúc mơ màng lại nghe cô thủ thỉ: “Có đôi khi, em rất hâm mộ mấy cô gái có ánh mắt biết nói. Em cũng muốn được như vậy.”

“Tại sao?” Anh đã mệt lắm rồi, hai mắt nhắm nghiền nhưng vẫn tiếp chuyện cô.

“Không cần phải nói ra hết bằng lời, chỉ cần dùng ánh mắt đã có thể khiến người khác nhìn ra vui buồn.” Nhưng ánh mắt cô lại vĩnh viễn trầm lặng, đè nén hết như con người cô.

“Em không cần phải thế.” Anh cựa quậy, vùi đầu vào mái tóc cô, dần chìm vào giấc ngủ, miệng vẫn lầm bầm: “Anh nhìn không hiểu.”

Hứa Thấm chậm chậm ngược mắt nhìn anh. Hai mắt anh nhắm nghiền, hơi thở đều đặn. Anh đã ngủ rồi, nhưng tay vẫn ôm chặt lấy eo cô không rời. Trong bóng tối mờ ảo, anh đã cởi bỏ nét nghiêm nghị răn rỏi, để lộ ra một khía cạnh dịu dàng và quan tâm trước mặt cô.

Nhịp tim của anh vang lên trầm ổn bên tai cô. Nhiệt độ cơ thể anh thấm vào gò má cô, lan tỏa đi khắp các góc ngách, mùi hương của anh vờn quanh người cô. Giờ phút này, hạnh phúc như dòng nước ấm lan tràn, mềm mại len lỏi trong lòng rồi dần lan tỏa ra toàn thân.

Hương vị ngọt ngào xưa nay chưa từng được nếm trải, bây giờ đã cảm nhận được rồi.

* * *

Hứa Thấm đến bệnh viện trước giờ vào ca một phút.

Tiểu Tây thấy là lạ: “Bác sĩ Hứa, bình thường lúc nào chị cũng đến trước mười lăm phút mà? Gần đây sao vậy?”

Hứa Thấm đáp qua loa: “Mấy ngày gần đây dậy hơi muộn.”

“Gần đây mệt quá nên muốn ngủ thêm một chút sao?” Tiểu Bắc quan sát cô, vui vẻ nhận xét: “Có thể thấy được mấy ngày nay, khí sắc bác sĩ Hứa tốt hơn đấy.”

Hứa Thấm không biết nói gì.

Tiểu Nam: “Ừ nhỉ, mặt mày hồng hào hẳn, trông “xuân” lắm!”

Hứa Thấm đành ngó lơ, điềm nhiên mặc áo blouse vào.

Tiểu Bắc gọi với sang: “Đúng rồi, bác sĩ Hứa, cháo của chị đây này, mau ăn vài miếng đi, lát nữa không có thời gian ăn uống đâu, sẽ đó đến trưa đấy!”

Hứa Thấm gật đầu đáp: “Tôi ăn rồi.” Cô đưa tiền cho Tiểu Bắc: “Sau này, không cần mua bữa sáng giúp tôi nữa đâu.”

“Đừng ngại, em cũng mua cho Tiểu Đông, Tiểu Tây mà.”

“Tôi ăn ở nhà rồi.” Hứa Thấm trả lời qua loa rồi quay đi.

Mấy y tá trân trối nhìn nhau.

Tiểu Tây: “Không phải bác sĩ Hứa đang yêu đương đấy chứ?”

Tiểu Đông: “Không thể nào! mấy ngày qua, chị ấy có khác thường ngày là mấy đâu.”

Tiểu Nam: “Lúc làm việc thì không, nhưng hễ rảnh là nhìn di động suốt thôi. Hồi trước, chẳng thấy chị ấy động đến bao giờ, bây giờ khi thì nhắn tin, khi thì cười tủm tỉm, dọa chết tôi rồi.”

Tiểu Bắc: “Tôi thấy vô cùng tò mò không biết phải là người đàn ông như thế nào mới có thể khiến gương mặt lạnh nhạt của bác sĩ Hứa cười lên được.”

“Ừ đấy...” Mọi người đồng loạt gật đầu tán thành.

Sắp đến trưa, trung tâm cấp cứu 120 nhận được một ca cấp cứu: Có người đội xăng châm lửa đốt xe bus. Lúc xe cứu thương chạy đến, chiếc xe đã biến thành một chiếc đèn khổng lồ. May mà hành khách đều đã thoát nạn, lính cứu hỏa cũng nhanh chóng xử lý hiện trường.

Người bị thương được đưa đến bệnh viện, đã số đã kịp thời thoát khỏi, không nghiêm trọng lắm, được tập trung lại một chỗ để xử lý vết thương.

Khi Hứa Thấm đang chăm sóc cho bệnh nhân của mình thì bất ngờ nghe thấy một tiếng gọi vang dội: “Chị dâu!”

Ban đầu, cô không để ý lắm, đến tận khi người nọ lần nữa hô: “Chị dâu!”, giọng nói còn khá quen thuộc, Hứa Thấm mới quay đầu, liền nhìn thấy Địch Miểu.

Địch Miểu vẫy tay, hào hứng chạy về phía cô. Hứa Thấm nhìn cô nàng từ trên xuống dưới một lượt, quần áo nhếch nhác, bên dưới còn bị cháy lỗ chỗ.

“Em cũng ở trên xe à?” Hứa Thấm quan tâm hỏi han.

“Vâng ạ!” Địch Miểu ngoan ngoãn gật đầu.

“Có bị thương không?” Hứa Thấm có chút lo lắng.

“Không hề gì.” Địch Miểu hất cằm, hành động này giống hệt Tống Diệm hồi niên thiếu. “Là em lấy búa an toàn đập vỡ cửa kính, dẫn mọi người chạy thoát đấy! Nếu không phải nhờ em nhanh trí, bây giờ chị không rảnh vậy đâu, phải làm phẫu thuật cho người ta túi bụi rồi.”

Hứa Thấm chợt nhớ đến đêm đó, Tống Diệm dạy mình cách thoát hiểm, dập lửa, đúng là thật sự quan tâm đến cô.

H.m nói xong còn rất phấn khởi nhìn Hứa Thấm. Hai người nhìn nhau trân trân chốc lát, Hứa Thấm mới lờ mờ hiểu ra, khen ngợi vu vơ: “Em làm tốt lắm!”

Địch Miểu lập tức tiếp lời: “Dù sao cũng là người nhà của lính cứu hỏa mà, có chuyện cón con như thế cũng không làm được thì mất mặt anh em quá rồi. Chị dâu, chị nói đúng không?”

Hứa Thấm sửng sốt. Khi này lo lắng Địch Miểu bị thương không chú ý, giờ cô mới phát hiện ra cách xưng hô của cô nàng có gì là lạ. Chẳng lẽ Tống Diệm kể cho Địch Miểu chuyện hai người họ quay lại với nhau rồi sao?

“Em vẫn gọi chị là Hứa Thấm đi.” Hứa Thấm có chút ngại ngùng.

“Vậy không được! Anh em nói không thể hỗn hào với chị, nếu không sẽ đánh em.” Địch Miểu cương quyết.

Hứa Thấm nghẹn lời.

“Bố mẹ em cũng nói, làm em gái phải cho ra dáng chứ!” Địch Miểu còn bổ sung.

Vậy là cậu mợ cũng biết rồi sao? Rõ ràng lần trước gặp mặt còn rất ghét cô kia mà...

“Tuy trước kia em không thích chị lắm, nhưng đó là vì coi chị là người ngoài thôi. Bây giờ là người một nhà rồi, em sẽ không đáng ghét như trước nữa. Sau này chị sẽ biết em tốt đến thế nào.” Địch Miểu cầu hòa. “Chuyện trước kia, chúng ta xí xóa nhé!”

Hứa Thấm im thin thít, chưa biết nên phản ứng thế nào. Người một nhà ư? Rốt cuộc Tống Diệm đã nói gì với người nhà anh thế?

Thật ra, Tống Diệm cũng chầy nói gì cụ thể cả, chỉ là trong lúc ăn cơm với người nhà, anh thông báo một câu: “Con quay lại với Hứa Thấm rồi.”

Về phần khác, hành động đã nói lên tất cả.

“Quần áo em đã cháy rồi, có cần thay bộ khác không? Chỗ chị có đồ dự phòng.” Hứa Thấm mở lời.

“Không sao đâu.” Địch Miểu vỗ vỗ tro bụi bám trên quần áo. “Vạt áo chỉ bị đốt thủng mấy chỗ thôi, vẫn mặc được.”

Hứa Thấm nhăn mày, sờ khuỷu tay Địch Miểu. Cô chạm phải lớp bụi phấn màu hồng, giống hệt lớp bụi xanh xám lần trước dính trên tay áo Tống Diệm.

“Đây là gì thế?” Hứa Thấm khá thắc mắc.

Địch Miểu sửng sốt, nhưng nhanh chóng trả lời: “Là phấn ấy mà. Có lẽ quệt trúng bảng ở giảng đường rồi.”

Hứa Thấm nửa tin nửa ngờ.

Địch Miểu vừa nhìn thấy vẻ mặt cô liền phát giác ra có điều bất ổn, ngẫm nghĩ chắc chắn có liên quan đến Tống Diệm, liền mau miệng bổ sung: “Cũng có thể quệt phải lúc ở nhà. Bố em làm thợ mộc thường hay dùng phấn vẽ khung mà.”

“À.” Hứa Thấm gật đầu, hàng mày dần ra.

Địch Miểu thấy thế biết mình đã đoán trúng, trong lòng oán thầm: Tống Diệm à Tống Diệm! Em là một thiếu nữ mỏng manh bị anh lôi đi làm cu li không nói gì thì thôi, còn phải phát huy trí thông minh thiên tài giúp anh dỗ dành vợ nữa. Anh phải tặng em mười cái máy Mac mới được đấy! Nhưng nghĩ lại vẫn thôi. Tiền anh giữ lại làm vốn cưới vợ còn hơn.

Nhìn lại Hứa Thấm, Địch Miểu thấy hâm mộ cô từ đáy lòng, hâm mộ cô có một cô em chồng quá tử tế như mình. Có cô em chồng nào còn đang học đại học đã nghĩ đến chuyện sau này làm ra tiền mua túi xách cho chị dâu như cô chưa?

Hứa Thấm thấy Địch Miểu nhìn mình với vẻ mặt thân thiết lạ thường, cảm thấy rất ngượng ngùng, ánh mắt bối rối dời đi, hai tay bỏ vào túi áo blouse: “Em không sao thì về nhà sớm đi.”

“Vâng, vậy chị làm việc tiếp đi nhé!” Nói rồi, Địch Miểu vẫy tay chào cô.

Hứa Thấm nhẹ gật đầu rồi quay người rời đi.

Địch Miểu nhìn bóng lưng cô xa dần, chợt nhớ đến buổi sáng tuyết đầu mùa đông hôm đó, ánh nắng rực rỡ, bầu trời trong vời vợi, cô ngồi trên thang xếp hỏi Tống Diệm: “Sao thế ạ? Hai người quay lại với nhau rồi? Bây giờ chị ấy chấp nhận, lỡ như sau này lại đổi ý, bỏ đi thì sao ạ?”

Tống Diệm cười cười, thản nhiên trả lời: “Trước kia, cô ấy không biết ở bên anh có thể tốt hơn nữa. Sau này, dần dần sẽ biết thôi.”

Nếu là người khác nghe được, chắc hẳn sẽ cười cợt người đàn ông này quá mức tự tin, ngạo mạn. Nhưng Địch Miểu biết, đây chính là tình yêu và sự hứa hẹn hết sức chân thật. Ánh mắt vẫn dõi theo bóng dáng Hứa Thấm rời xa, Địch Miểu thở dài, thật sự hâm mộ cô từ tận đáy lòng.

Nhưng mà Hứa Thấm à, lần này, chị tuyệt đối đừng phụ bạc anh tôi đấy!

* * *

Thứ Sáu, sau khi tan ca, lúc chuẩn bị lái xe ra khỏi bãi đỗ, theo thói quen Hứa Thấm lấy di động ra định gọi cho Tống Diệm, báo cho anh biết hôm nay cô không phải tăng ca, giờ được tan làm rồi.

Từ đây lái xe về nhà chỉ hơn mười phút, Tống Diệm đi từ nhà đến khu chung cư chỗ cô cũng gần mười phút là cùng. Nếu đồng thời xuất phát, hai người vừa khéo sẽ gặp nhau ở dưới sân. Đa số đều là anh đến sớm, đứng dưới lầu hút thuốc đợi cô, sau đó hai người sẽ cùng nhau đi bộ đến siêu thị gần đó mua thức ăn về nhà nấu cơm.

Nhưng hôm nay, lúc lấy di động ra, Hứa Thấm đột nhiên ngẫm nghĩ. Mỗi lần đều là anh đến trước, hôm nay, hay là đến lượt cô chờ anh đi! Nghĩ là làm, cô liền bỏ điện thoại xuống, lái xe ra khỏi tầng hầm. Đi được nửa đường, lúc gặp đèn đỏ, cô mới tranh thủ nhắn tin báo cho Tống Diệm biết mình đã tan làm rồi. Đặt điện thoại xuống, nghĩ tới vẻ mặt anh khi nhìn thấy mình đứng đợi, Hứa Thấm không nhịn được cười khẽ.

Thế mà hôm nay, cả quãng đường xui xẻo đều gặp đèn đỏ. Nhưng cô không bận tâm, cũng không muộn mấy đâu mà!

Hứa Thấm lái xe vào tầng hầm khi chung cư nhà mình, vừa xuống xe đã phi nhanh ra ngoài. Cô chạy đến cánh cổng ra vào cách nhà mình không xa rồi dừng lại. Mùa đông phương Bắc, mới hơn sáu giờ chiều, trời đã tối sẫm.

Nhìn về phía hàng cây, cô thấy anh đang đi đến rồi đứng đợi mình ở hành lang. Lần này, anh đứng trong bóng tối nơi ngọn đèn đường không với đến được, như bị hòa tan với đêm đen, bóng dáng cũng trở nên mơ hồ. Hình như anh đang đưa lưng về phía con đường của khu chung cư, mặt hướng về phía tòa nhà.

Hứa Thấm suy nghĩ chốc lát rồi mới men theo tán cây sồi xanh, rón rén bước đến. Mấy cây vạn tuế to trong bồn hoa quả là chỗ ẩn núp tiện lợi cho cô.

Cô chậm chậm đến gần rồi đột ngột nhào tới: “Này!”

Trong khoảnh khắc nhảy ra khỏi lùm cây, cô mới ý thức được mình nhầm người, đối phương không phải Tống Diễm. Nhưng tiếc là không còn kịp nữa. Cô mất khống chế, theo quán tính xông thẳng về phía đối phương.

Mạnh Yến Thần nghe thấy giọng Hứa Thấm liền quay người đúng lúc cô nhào vào lòng anh, ôm eo anh. Còn anh thì gần như ôm chặt lấy cô theo bản năng.

Chương 43

Type: P.anh

Hứa Thấm giật mình, lập tức đẩy Mạnh Yến Thần ra. Nhưng anh không buông tay mà ôm cô chặt hơn. Đôi mắt anh nhìn xoáy vào biểu cảm trên gương mặt cô, như thể không dám tin giọng nói vui vẻ và hành động thân thiết gần gũi kia đều là của cô.

Nhưng cô lập tức trở về dáng vẻ của Mạnh Thấm với biểu cảm lạnh nhạt, cố gắng trấn tĩnh nhưng vẫn không sao che giấu được sự bối rối, ánh mắt đảo đảo nhìn xung quanh như đang tìm kiếm gì đó. Hai tay cố đẩy lồng ngực anh, giọng cô đè nén cực thấp: “Mạnh Yến Thần, anh điên rồi!”

Trong lúc hai người đang giằng co, phía sau bỗng truyền đến giọng đàn ông lạnh lùng: “Định ôm bạn gái tôi đến khi nào?”

Nhất thời, Hứa Thấm kinh hoàng, quay phắt lại, thấy gương mặt Tống Diệm sa sầm như bị mây đen bao phủ.

Cô đẩy Mạnh Yến Thần ra lần nữa, trùng hợp anh cũng thả một tay ra. Vừa thoát khỏi gông cùm, cô định chạy về phía Tống Diệm thì lại bị tay còn lại của Mạnh Yến Thần giữ chặt.

Mắt Tống Diệm lạnh đi, anh tóm lấy tay Hứa Thấm, giật mạnh về phía mình. Hứa Thấm mất đà, lao đảo nhào vào lòng Tống Diệm rồi bị anh kéo ra sau lưng che chở. Anh nhìn chăm chăm Mạnh Yến Thần, đôi mắt ánh lên cơn thịnh nộ, như chỉ sắp sửa lao đến xé xác Mạnh Yến Thần vậy.

Hứa Thấm bất chấp cổ tay đau đớn, kéo tay Tống Diệm phân trần: “Em nhận nhầm người...”

“Lên nhà đi!” Tống Diệm ngắt lời.

Hứa Thấm sững sờ, còn định lên tiếng lần nữa nhưng Tống Diệm đã quay đầu lại nhìn cô, hờ hững hỏi: “Sao vậy, sợ anh đánh chết anh ta à?”

Hứa Thấm nghe thấy giọng điệu của anh, sống lưng bỗng lạnh toát, biết anh thật sự giận rồi. Cô lập tức buông tay anh, ngoan ngoãn quay người, rảo bước về phía tòa nhà.

Mạnh Yến Thần thấy cô không hề ngoảnh lại, cảm cũng tức tối bạnh ra.

Bóng đêm yên tĩnh, tiếng bước chân của cô nhanh chóng biến mất vào hành lang, cùng với đó có thể nghe tiếng thang máy mở cửa. Ánh đèn trong hành lang hắt ra ngoài như một chiếc thảm sáng trải trên mặt đất, mà ở phía cuối thảm là Tống Diệm và Mạnh Yến Thần đang đứng.

Mười năm không gặp, cả hai đều thay đổi không ít, đều từ những thiếu niên gầy gò trở thành người đàn ông cao lớn. Nhưng có nhiều thứ lạ kỳ vẫn không hề thay đổi, ví dụ như chênh lệch thân phận, ví dụ như tư thái không đội trời chung này.

Bốn mắt nhìn nhau, địch ý và nỗi căm hận của cả hai bên đều lộ rõ. Trên đời này, phần lớn những chuyện có thể làm dấy lên thù hận và hiếu thắng của đàn ông đều liên quan đến phụ nữ.

Trong khoảnh khắc nào đó, Tống Diệm thật sự muốn đánh cho Mạnh Yến Thần một trận. Nhưng hành động ngoan ngoãn nghe lời chạy lên nhà của Hứa Thấm đã có tác dụng trấn an anh rõ rệt.

Mà mọi chuyện khi này đều không nằm ngoài tầm mắt của Mạnh Yến Thần. Anh là người thông minh, đương nhiên hiểu được bây giờ không giống ngày xưa, nơi này không còn là sân trượt patin năm nào, mà anh đã trở thành kẻ thất bại triệt để.

“Anh là anh trai của cô ấy. Hãy chú ý giữ chừng mực.” Tống Diệm cảnh cáo.

Chỉ một câu nói đã đâm thẳng vào vết thương sâu hoắm chưa từng khép miệng của Mạnh Yến Thần. Dù có là người trầm tính đến cỡ nào đi chăng nữa, sắc mặt anh cũng trở nên tái nhợt.

Về phía Tống Diệm, đối mặt với kẻ thua cuộc, anh cũng không có hứng thú tiếp tục đào sâu vấn đề này, nói xong câu vừa rồi liền cất bước đi thẳng vào hành lang.

Mới được hai bước, Mạnh Yến Thần đã lên tiếng phía sau: “Cậu và cô ấy không thể tiếp tục.”

Tống Diệm dừng lại.

Giọng nói của Mạnh Yến Thần vẫn tiếp tục vang lên phía sau: “Chỉ cần trong nhà không đồng ý, cô ấy sẽ không có khả năng thành đôi với cậu. Máy ngày nay, cô ấy không về nhà, vẫn luôn trốn tránh, cậu không nhìn ra sao?”

Trong lòng Tống Diệm hiểu rõ, buổi sáng hôm Phó Văn Anh gọi điện cho Hứa Thấm cách nay đã một tuần rồi. Cuối tuần, Hứa Thấm mượn cớ phải tăng ca để không quay về Mạnh gia.

Anh không quay đầu, chỉ cười nhạt: “Không đến lượt anh quan tâm. Có thể giữ được cô ấy hay không thì phải xem bản lĩnh của tôi.” Nói đoạn, anh tiếp tục bước đi.

“Sau đó thì sao? Khiến cô ấy từ bỏ tất cả vì cậu, thỏa mãn ham muốn cá nhân của cậu, cậu có thể an lòng sao?” Rốt cuộc, gương mặt Mạnh Yến Thần cũng toát lên vẻ căm ghét và khinh bỉ. “Tống Diệm, cậu xứng không?”

Tống Diệm dừng lại lần nữa.

“Đặt tay lên ngực tự hỏi đi, cậu xứng với cô ấy không?” Mạnh Yến Thần chậm rãi đưa ra câu hỏi, khóe miệng nhếch lên nụ cười, vẻ châm chọc và khinh thường hiện rõ mồn một. “Cậu nhìn hoàn cảnh của khu chung cư này đi, xem lại căn hộ của cô ấy đi. Nếu không nhờ có cô ấy, ngay cả cổng của khu này cậu cũng không bước vào được. Cậu nghĩ xem, mọi việc không phải đã quá rõ ràng rồi à?”

Bàn tay Tống Diệm siết chặt, mu bàn tay hằn lên gân xanh như thể đang cố kiềm chế, tưởng chừng chỉ một giây sau thôi anh sẽ quay người lại, đâm thẳng vào mặt Mạnh Yến Thần vậy.

Mạnh Yến Thần gằn từng câu từng chữ: “Chỉ bằng mấy năm qua cậu chẳng làm nên trò trống gì đã không xứng với cô ấy rồi.”

Tống Diệm siết chặt bàn tay một hồi mới chậm rãi buông lỏng.

“Năm đó, vì gia thế cách biệt mà bị đá, phàm là người có một chút tự trọng, một chút ý chí thì đã trăm phương nghìn kế tìm cách gây dựng sự nghiệp để xứng với cô ấy rồi. Nhưng hiện tại thì sao? Tôi vốn tưởng rằng ít nhất cậu cũng có một chút tiền đồ, coi như còn có cái cho người khác nhìn vào. Cậu lại nhìn bộ dạng của mình bây giờ đi, từ đầu đến chân có cái gì đáng để em ấy chống đối lại gia đình, chấp nhận từ bỏ hết mọi thứ mình đang có không?” Nói đến đây, nỗi căm hận của Mạnh Yến Thần đã dâng lên tột độ, giọng nói cũng trở nên mất kiểm soát: “Cậu dựa vào cái gì chứ?”

Tống Diệm im lặng đứng nghe, không xen vào một lời. Lát sau, anh quay người lại, đi đến đối mặt với Mạnh Yến Thần. Anh đứng dưới ánh đèn, tựa người vào cột, ánh sáng soi thẳng xuống đỉnh đầu anh, để lại trên mặt đường một bóng đen rõ nét.

Anh lấy hộp thuốc lá ra, rút một điếu đưa lên miệng, che tay cản gió, châm thuốc, phả ra một hơi rồi nheo mắt lại nhìn Mạnh Yến Thần qua làn

khói, đưa tay ra mời: “Làm một điếu không?”

Mạnh Yến Thần đứng phía đối diện, lạnh lùng nhìn Tống Diệm, khinh thường không đáp.

Tống Diệm thờ ơ nhếch môi, gương mặt không hề có ý cười, rít thêm một hơi thuốc nữa mới từ tốn: “Mạnh Yến Thần, anh hiểu cô ấy không? Ngoại trừ biết cô ấy tâm tư nhạy cảm, chuyện gì cũng giấu trong lòng, anh còn biết gì nữa?” Tống Diệm cười nhạt, câu hỏi vừa kết thúc, nụ cười của anh liền biến mất, giọng nói cũng trở nên sắc nhọn. “Anh hoàn toàn không hiểu gì về cô ấy cả.”

Tống Diệm điềm nhiên nói tiếp: “Tôi biết hồi trung học anh rất hận tôi, hận tôi dạy hư cô ấy, hận tôi lôi kéo cô ấy uống rượu, hút thuốc, đánh nhau, hận tôi lừa cô ấy lên giường.”

Cầm Mạnh Yến Thần cứng lại, bạnh ra, bàn tay cũng siết thành quả đấm. Đã nhiều năm trôi qua như vậy nhưng những điều này vẫn luôn canh cánh trong lòng anh.

“Sự thật là... cô ấy không hề đòi tôi dẫn đi quán bar. Tôi không cho hút thuốc, cô ấy liền giật lấy. Lúc cô ấy ở bên cạnh, tôi không đánh nhau thì kiểu gì cô ấy cũng kiếm cớ gây chuyện với người ta. Cô ấy muốn chơi, muốn điên, muốn buông thả, muốn tự do... chính vì bị đè nén quá lâu nên mới cần giải tỏa bằng phương thức cực đoan như vậy.”

Tống Diệm tựa đầu vào cột đèn ngắm trời đêm. Ánh đèn phản chiếu trong đôi mắt anh sáng lấp lánh tựa pha lê. Anh phả một làn khói thật dài vào không trung, rồi hơi thuốc la đà phủ xuống gương mặt u buồn của anh.

“Nhưng lúc đó, ít ra cô ấy rất sống động.”

Đêm tối càng trở nên đặc quánh. Mạnh Yến Thần đứng trong bóng tối, sắc mặt trắng bệch. Anh chưa từng thấy mặt sống động của Hứa Thấm như

Tống Diệm vừa nói. Có phải chính là cô gái ấm áp mà xa lạ nhào vào lòng anh lúc nãy không? Có phải như thế không?

“Cho nên, anh hỏi tôi dựa vào gì ư?” Tống Diệm quay sang, nhìn thẳng vào Mạnh Yến Thần, đôi mắt đen sẫm như màn đêm, giọng nói quá quyết. “Chỉ bằng tiếng cười vừa rồi của cô ấy thôi.”

Mạnh Yến Thần bị từng câu từng chữ nặng như búa tạ kia nện vào người, choáng váng đến không còn sức lực phản bác. Đúng vậy, anh thấy rõ mồn một nụ cười quá đỗi rạng rỡ trên gương mặt cô lúc nãy. Nhưng chính vào khoảnh khắc trông thấy anh, nụ cười ấy cũng tắt lịm. Cảm giác đau nhói không thể khống chế đang lan tràn trong lòng anh như cỏ dại.

“Khi ấy, ít nhất Hứa Thấm còn có chút gì đó giống con người. Còn bây giờ thì sao? Tốt lắm, mười năm trôi qua, bị đè nén đến mức chút sức sống ít ỏi ấy cũng bị bào mòn đến sắp cạn kiệt rồi.”

Tống Diệm hơi cúi đầu, ngón trỏ gõ lên điều thuốc, khiến tàn thuốc rơi rụng, bị gió thổi đi. Anh lại nhớ ngày đó, khi cô bước vào thang máy, vẻ mặt bi thương, bất lực đến nỗi muốn khóc nhưng cô vẫn cố tỏ ra trấn tĩnh như không có việc gì, giả vờ bận rộn tìm nút thang máy lại không dám nhìn vào mắt anh. Ngay cả tức giận cô cũng không dám bộ lộ với anh, sợ anh không thích, sợ bị ghét bỏ. Dáng vẻ giống hệt như đứa bé hồi mới bước vào Mạnh gia, không dám nói chuyện, không dám ăn cơm, vì quá quý trọng hơi ấm đã mất đi nay có lại nên lúc nào cũng lo sợ sẽ bị người ta vứt bỏ.

“Cô ấy xem các người như người thân, nhưng các người cho cô ấy cái gì?” Tống Diệm hỏi dồn, rốt cuộc nổi tức giận và căm hận đã không còn đè nén được nữa. “Tính cách cô ấy thế nào, các người không rõ sao? Ngoài mặt lạnh nhạt, thờ ơ với mọi thứ nhưng thực tế lại là một người nhút nhát, trọng tình cảm, nếu nắm được mạch sống của cô ấy sẽ dễ dàng khiến vô cùng. Người nhà anh biết rõ quá mà, ngoài mặt cô ấy nguy trang giỏi cỡ nào thì bên trong cũng chỉ là một kẻ yếu đuối mà thôi. Nhưng các người

đâu quan tâm gả cô ấy cho người ta sẽ bị chèn ép thế nào, chỉ coi cô ấy là quân cờ phát huy tác dụng trong một cuộc hôn nhân chính trị, để trải bằng con đường thăng tiến của anh thôi. Dù có bị dồn nén đến chết, cô ấy cũng không oán trách các người dù chỉ một lời.”

Nghe đến đây, Mạnh Yến Thần không thể kìm nén sự ngọt ngào và oán hận đang đè nặng trong lồng ngực, gằn từng chữ: “Tôi sẽ không mang cô ấy ra để lót đường.”

“Anh có thể bảo vệ cô ấy sao?” Tống Diệm hỏi ngược lại. “Bản thân anh còn khó bảo toàn kìa, Mạnh Yến Thần.”

Gương mặt Mạnh Yến Thần tái mét. Anh cố gắng phủ nhận: “Bố mẹ tôi cũng đâu tệ hại như cậu nói. Họ có quy tắc của mình, đúng là những quy tắc đó đã áp chế tôi, áp chế Thấm Thấm. Nhưng Thấm Thấm là con gái của họ, không phải quân cờ... Cũng chính vì...” Anh nhếch môi cười cay đắng: “... Chính vì họ coi Thấm Thấm như con gái ruột, nên tôi mới...” Mới không thể làm ra chuyện “loạn luân” khiến bố mẹ tổn thương.

Anh không nói được nữa, trong miệng đắng ngắt đến nỗi gương mặt anh nhăn nhó gần như biến dạng.

Tống Diệm chỉ im lặng nhìn Mạnh Yến Thần. Giờ phút này, anh bỗng hiểu ra căn nguyên bi kịch của Mạnh Yến Thần và Hứa Thấm. Nhưng anh không nói gì cả. Mạnh Yến Thần đã đau khổ tột độ rồi, có lẽ chân tướng sẽ khiến anh ta sụp đổ.

“Anh về đi.” Tống Diệm chậm rãi nói. “Anh và nhà anh đừng tiếp tục làm khó Hứa Thấm nữa.”

Mạnh Yến Thần lắc đầu nhẹ nhàng, không biết đang cố phủ định điều gì.

Sau sự im lặng dài đằng đằng, Tống Diệm mới tiếp tục lên tiếng, giọng trầm ngâm. “Anh có biết cô ấy uống thuốc ngủ không? Còn có thuốc

chống trầm cảm. Anh nói khu chung cư này rất tốt, đúng là tốt thật.” Tống Diệm ngẩng đầu, hất cằm, ra hiệu cho Mạnh Yến Thần nhìn lên tòa nhà cao tầng lấp lánh ánh đèn. “Mạnh Yến Thần, anh ngẩng đầu nhìn thử đi. Anh cảm thấy với tình trạng trước đó, đến khi nào cô ấy sẽ từ trên kia... nhảy xuống?”

Gió đêm thổi nhẹ nhàng mà sao lạnh buốt, thân thể Mạnh Yến Thần chao đảo như không có lấy một điểm tựa, gương mặt anh tuần mất đi huyết sắc, chỉ còn lại biểu cảm mê lương, cả người như rơi xuống vực sâu vạn trượng, muôn kiếp bất phục.

Tống Diệm rất có chừng mực, không nói gì thêm. Điều thuốc vừa tàn hết, anh đứng thẳng dậy, bỏ lại một câu: “Cả nhà anh, không ai có tư cách nói một chữ “xứng” kia với tôi.”

Anh vút đầu lọc còn sót lại, quay người, đi thẳng vào tòa nhà. Ánh đèn hành lang hắt lên người Tống Diệm, in hằn chiếc bóng thật dài trên mặt đất rồi nhanh chóng tan biến.

Anh quay người rời đi, lúc bước xuống bậc thềm, cơ thể thoáng nghiêng ngả.

Từng bước nặng trĩu cứ thế xa dần. Trên mặt đường xi măng lưu lại vài giọt nước đọng, dường như là giọt nước mắt không muốn ai biết của người nào đó vừa nhỏ xuống.

* * *

Nước trong ấm sôi sùng sục vang lên tiếng rít chói tai một lúc lâu Hứa Thấm mới nhận ra. Cô vội vàng nhắc ấm, rót nước vào cốc thủy tinh rồi lại chờ dần đứng đó, tự hỏi không biết hai người đàn ông dưới lầu đang thế nào.

Cô vô thức đưa tay đến lấy cốc nước, chạm phải thành cốc nóng hôi hổi liền rút ngón tay lại. Cô thổi ngón tay một lúc lâu vẫn thấy nóng rực

liền vội vàng đưa tay lại gần vòi nước lạnh.

Lúc này, chuông cửa vang lên. Hứa Thấm giật mình, lập tức tắt vòi nước, chạy ra định mở cửa, nhưng nghĩ thế nào lại nhìn qua mắt mèo xác nhận trước.

Là Tống Diệm!

Cô thở phào nhẹ nhõm, lập tức mở cửa ra. Vừa thấy anh, cô như nín thở.

Tống Diệm im lặng nhìn cô, lạnh lùng bước vào.

Hứa Thấm không đoán được suy nghĩ trong đầu anh nên không khỏi phấp phồng lo sợ.

Anh không nói một lời, cứ thế đóng cửa lại.

Cô rụt rè hỏi: “Hai người... không đánh nhau chứ?”

Anh quay đầu nhìn cô, tay vẫn đặt trên nắm cửa, nghĩ thế nào lại kéo cánh cửa ra, hất cầm ra ngoài, giọng lạnh nhạt: “Đi đi, xuống mà xem anh ta.”

Hứa Thấm sồn gai ốc, vội vàng đóng cửa lại. Vừa quay người, thân thể Tống Diệm đã áp đến, ép chặt cô trên ván cửa. Cả người cô dán sát vào người anh, cô bị giam cầm ở giữa, hô hấp khó khăn. Ngược mắt lên, cô liền nhìn thấy đôi mắt đen hun hút đang nhìn mình chăm chú.

Hứa Thấm không dám chọc Tống Diệm nổi giận, nghĩ ngợi một lúc lại can đảm đưa tay lên sờ khuôn mặt anh. Ngón tay vừa mới chạm vào làn da, anh đã tóm lấy cổ tay cô, ấn chặt trên cửa.

Cô không kịp hô lên thì tay kia của anh đã kéo lấy quần cô, véo mạnh mông cô, khiến cô toàn thân tê dại, không khỏi khẽ rên một tiếng, chân

cũng bất ngờ phải nhón lên, đầu hơi ngẩng cao.

“Nhận nhầm người hả?” Anh kề sát vào tai cô, giọng nói âm trầm,
“Em muốn chết phải không?”

Chương 44

Type: Bún Lèo

Sáng sớm, Hứa Thấm thức dậy đánh răng mới phát hiện kem đánh răng đã hết. Cô lục tìm trong tủ liền nhìn thấy mấy hộp thuốc trước đây mấy bác sĩ khác ở khoa khám bệnh kê toa cho cô. Ló đầu khỏi phòng vệ sinh nhìn ra ngoài, Tống Diệm đã xuống lầu rồi. Hứa Thấm bèn vứt đồng thuốc kia vào sọt rác, rồi giặt mấy tờ khăn giấy cẩn thận phủ lên.

Rửa mặt xong bước ra, bữa sáng đã được bày trên bàn, trứng gà chiên vàng óng, hương thơm sực nức.

Hứa Thấm xách túi rác ra ngoài đặt bên cạnh cửa, sau đó quay vào đứng bên bồn rửa tay, nói: “Ngày kia là thứ Hai, anh phải đi làm rồi à?”

“Ừ.” Tống Diệm vừa múc cháo vào bát vừa trả lời cô. “Anh nghĩ dưỡng thương đủ lâu rồi.”

“Ồ!” Hứa Thấm tắt vòi nước. “Vậy một tháng sau, em mới được gặp anh à?”

Tống Diệm nghe thấy thế liền liếc mắt nhìn cô, thấy cô đang cầm khăn giấy lau từng ngón tay. Tay bác sĩ ngoại khoa vừa trắng vừa mịn, năm ngón thon dài. Vẻ mặt cô rất yên bình, hành động lau tay vừa chậm chạp vừa cẩn thận.

Anh khẽ trêu chọc: “Ở nhà một mình không quen à?”

“Không có, trước kia em cũng ở một mình còn gì.” Hứa Thấm mạnh miệng. “Mấy ngày qua anh ở đây em mới không quen đấy.” Cô nhận bát cháo anh đưa, đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Tống Diệm buồn cười, ngồi đối diện cô, tiết lộ: “Có lẽ tuần sau, anh sẽ lại về.”

Đôi mắt Hứa Thấm toả sáng, nhưng vẻ mặt vẫn cố kiềm chế: “Tại sao thế!”

“Cuối năm ngoái nhận được thông báo, chế độ trong đội được cải cách, quy chế nghỉ theo tháng trước kia đổi thành luân phiên nghỉ cuối tuần.” Anh thông thả giải thích.

Hứa Thấm tính toán ngày: “Luân phiên nghỉ cuối tuần là gì? Là mấy tổ cuối tuần luân phiên nhau à? Mỗi tổ nghỉ một ngày hay chỉ cần là cuối tuần, người không trực ban có thể rời khỏi doanh trại, nghỉ hai ngày?”

“Lâu rồi chưa về đội nên chưa biết chi tiết.” Anh bật cười nhìn cô nhăm nhăm.

Hứa Thấm múc cháo đưa lên miệng, khẽ gật đầu. Bất kể một ngày hay hai ngày, cô cũng đều hài lòng, ít ra không cần chờ một tháng. “Như vậy mới có nhân tính chứ!”

Tống Diệm nhìn cô chăm chăm, cười mờ ám: “Còn có thể nhân tính hơn nữa.”

“Gì cơ ạ?” Hứa Thấm ngơ ngác.

“Người có gia đình có thể về nhà mỗi đêm đấy!” Anh nháy mắt.

Hứa Thấm nửa tin nửa ngờ: “Thật không thế?”

“Thật.” Tống Diệm nghiêng người về phía trước. Cách một chiếc bàn, Hứa Thấm vẫn cảm nhận được khí thế của anh. Anh nhìn cô chăm chú, khẽ dụ dỗ: “Em hãy cân nhắc, đến giải cứu anh đi?”

Khuôn mặt Hứa Thấm nóng bừng. Giải cứu gì chứ? Để anh mỗi đêm trở về hành hạ cô à?

Cô đỏ mặt nhìn vào mắt anh, đang phán đoán xem anh nói đùa hay nghiêm túc thì di động chợt đổ chuông. Hứa Thấm vội vàng dời mắt, đi tìm điện thoại. Tống Diệm buồn cười nhếch môi, cầm đĩa gắp một miếng trứng gà cho vào miệng.

Hứa Thấm cầm di động lên, vừa nhìn thấy dòng chữ hiện trên màn hình, lòng đã giật thót. Cô tránh né Tống Diệm, cầm điện thoại đi ra ban công bắt máy: “A lô?”

“Thấm Thấm!” Giọng Phó Văn Anh hơi nhỏ, nghe ra được tâm trạng hình như không tốt lắm.

Hứa Thấm lập tức sồn tóc gáy: “Vâng, mẹ ạ!”

“Cuối tuần này, con có việc à?”

“Vâng.”

“Tuần trước bảo con về mà con không chịu. Con cái lớn rồi, càng lúc càng không nghe lời.” Phó Văn Anh trách móc. “Cũng không cần bố mẹ nữa.”

Hứa Thấm đi ra góc ban công, khẽ nói: “Là do công việc bận rộn ạ!”

“Xem đi, không phải hồi trước mẹ đã công việc của con không có thời gian quan tâm đến gia đình sao? Không có thời gian đi xem mắt, không có thời gian yêu đương, sau này cũng không có thời gian kết hôn nốt. Thấm Thấm, con đã hai mươi tám rồi, không còn nhỏ nữa, biết không?”

Hứa Thấm quay đầu lại nhìn Tống Diệm, thấy anh đang ăn cơm, không để ý bên này. Cô lại quay sang nhìn về phía phố Ngũ Phương trong

sắc đông, nhẹ cảm môi: “Mẹ, con sẽ tự giải quyết chuyện của mình.”

Vừa dứt câu, bên kia điện thoại im lặng trong giây lát. Cô rất hiếm khi nói như vậy. Thời gian yên lặng kéo dài khiến Hứa Thấm thấp thỏm: “Mẹ?”

“Thấm Thấm!” Phó Văn Anh lên tiếng, giọng vẫn không có gì thay đổi. “Tối nay về nhà. Con đã mất tầm mất tích cả tháng nay rồi.”

Hứa Thấm đưa tay lên bóp trán: “Ngày mai đi, ngày mai được nghỉ làm, sáng mai con sẽ về...”

Phó Văn Anh ngắt lời: “Tối nay trở về. Nếu con thật sự bận đến mức một tháng không về nhà được lấy một lần, mẹ sẽ gọi cho lãnh đạo của con, xin nghỉ phép giúp con.”

Hứa Thấm thoáng nhú mày. Hai đầu điện thoại đều rơi vào thinh lặng. Trầm mặc một lúc lâu, Hứa Thấm mới bắt lực đáp: “Con biết rồi ạ!”

Phó Văn Anh cúp điện thoại. Hứa Thấm đứng ngoài ban công, từ từ hít thở, điều chỉnh lại cảm xúc trên gương mặt rồi mới kéo cửa sổ sát đất bước vào nhà.

Tống Diệm không hỏi cô vừa nói chuyện điện thoại với ai, chỉ bảo cô ăn sáng nhân lúc còn nóng. Anh không nói nhiều nhưng trong lòng cô hiểu rõ, tuần trước cô trốn tránh không về nhà, anh cũng biết.

Lúc vào thang máy, Hứa Thấm hỏi: “Hai ngày này, anh định làm gì?”

“Ở nhà nghỉ thôi.”

“À.” Hứa Thấm gật đầu, hai bàn tay đan vào nhau, cân nhắc rồi nói với anh: “Mẹ em lại hỏi thúc em về nhà.”

“Ừ.” Tống Diệm nhìn cô một lúc, quan tâm hỏi: “Khó xử à?”

“Không đâu.” Hứa Thấm lập tức phủ định, định nói thêm gì đó thì thang máy dừng lại, một hộ khác bước vào.

Hứa Thấm mím môi im lặng, chờ ra khỏi thang máy mới nói tiếp: “Suýt nữa thì quên, hôm trước em gặp Địch Miểu trong một vụ cấp cứu... Anh nói chuyện chúng mình cho nhà anh biết rồi à?”

Tống Diệm gật đầu. “Ở nhà hỏi, anh mới thông báo một câu, cũng không kể gì nhiều.”

Hứa Thấm tò mò: “Thái độ của Địch Miểu đối với em thay đổi hẳn. Em cứ tưởng anh phải trả rất nhiều với gia đình ấy!”

Tống Diệm đáp gỏn lọn: “Không hề.” Rồi nghĩ thế nào, anh quay sang hỏi: “Sao thế? Chuyện này gây áp lực cho em à?”

“Không đâu.” Cô lập tức phủ định.

Trong khi nói chuyện, hai người đã đi ra đến hành lang. Tống Diệm nheo mắt nhìn bầu trời xám xịt rồi quay sang Hứa Thấm: “Em đi làm đi, trên đường nhớ cẩn thận đấy!”

“Vâng, anh cũng ở nhà nghỉ ngơi đi.”

“Được.”

Hứa Thấm toan bước đi, chợt nhớ ra nên quay lại báo với anh: “Đúng rồi, tối nay em không về đâu, phải về nhà mẹ em.”

Tống Diệm đang cho tay vào túi tìm hộp thuốc lá, gật đầu tỏ vẻ đã biết. Anh không nhiều lời, không có bất cứ ý kiến gì với việc cô về nhà. Cô cũng không nói gì thêm. Nhưng Hứa Thấm nghĩ ngợi, vẫn quyết định bổ sung: “Ngày mai em sẽ về tìm anh.”

“Được.” Tống Diệm cười đáp: “Anh chờ em.”

Hứa Thấm đến sớm năm phút,. Cô vội vàng chạy lên tầng, thay quần áo, rửa tay. Máy y tá đều không ở đây, chắc hẳn đã vào làm việc rồi.

Cô nhanh chóng sửa soạn, ra khỏi phòng, đi về phía phòng khám, còn chưa đến đại sảnh đã nghe thấy tiếng la hét âm ỉ: “Là đám bác sĩ khác người mổ bậy mổ bạ. Trả lại vợ cho tôi! Trả lại con cho tôi!”

Cô thấy một đám người đang xô đẩy bác sĩ Lý, còn có một phụ nữ trung niên chừng năm mươi tuổi đang kêu gào: “Chỉ sinh con làm sao có thể chết người được? Tưởng chúng tôi chưa từng sinh bao giờ sao? Lại do chuyên môn của các người kém cỏi, chữa bậy chữa bạ thì có!”

Bên cạnh bà ta là một người đàn ông đã hơn ba mươi tuổi cũng gào khóc theo: “Con trai tôi vẫn còn sống trong bụng mẹ, đến bệnh viện các người lại thành ra mất mạng. Là các người hại chết con trai tôi.”

Chắc là người chồng của thai phụ bị tai nạn hôm đó. Lúc này, một đám người nhà tù tập gây chuyện, trong lúc giằng co nảy sinh xung đột, lôi bác sĩ Lý ra đấm đá. Máy bác sĩ, y tá bên cạnh xông đến che chắn cho bác sĩ Lý, bảo vệ cũng hốt hải chạy đến lôi lôi kéo kéo người đi.

Người vây xem đông nghịt. Người đến khám bệnh đi ngang qua khoa Cấp cứu nghe thấy ồn ào cũng tò mò ùa đến xem.

Người nhà bệnh nhân thấy có “khán giả” càng đặc ý, càng hung tợn hơn: “Mọi người đến đây mà xem. Bác sĩ bệnh viện số Ba hại chết thai phụ, một xác hai mạng này!”

Hai nhóm người xô xô đẩy đẩy càng lúc càng náo loạn hơn.

Hứa Thấm bỏ hai tay vào túi, chẳng buồn lại gần đám người đang gây chuyện mà vòng lại, trở vào văn phòng lấy điện thoại di động, định gọi cho

110.

Tiểu Tây thấy thế liền nói: “Hai phút trước, em đã gọi rồi. Cảnh sát sẽ đến ngay.”

Hứa Thấm bỏ điện thoại xuống.

Tiểu Nam cau mày, giọng khó chịu: “Bọn họ làm ầm ĩ như vậy là muốn gì đây?”

Tiểu Tây bĩu môi: “Muốn bệnh viện đền hai triệu tệ.”

Tiểu Nam trố mắt: “Gì cơ?”

Tiểu Bắc lập tức cười khẩy khinh thường: “Hừ, bây giờ kiếm tiền dễ quá mà. Hôm đó, lúc đưa người đến, bác sĩ Lý đã nói không giữ đứa trẻ được, người lớn cũng chỉ có thể hết sức cứu chữa thôi. Nhưng tên đàn ông kia và mẹ hắn sống chết không chịu, nhất quyết bắt bác sĩ phải cứu đứa bé cho bằng được. Bác sĩ Lý đã nói không thể, bệnh viện chúng ta không có tiền lệ không cứu chữa cho người lớn thế này. Bọn họ thấy bác sĩ Lý muốn cứu người lớn liền kéo nhau làm ầm lên, vốn đã nguy hiểm còn kéo dài thời gian cấp cứu. Giờ thì hay rồi, người mẹ chết, bọn chúng đổ hết tội cho bác sĩ Lý là nếu cứu đứa bé trước, có lẽ sẽ còn giữ lại được một người. Mẹ kiếp!”

Tiểu Bắc xưa nay vốn lịch sự cũng bị chọc giận đến mức chửi thề.

“Đời cũng có kiểu người vô lại như thế đấy, muốn tống tiền bệnh viện, lấy xong thì quay lưng lấy vợ mới sinh con mới, làm sao còn nhớ được người vợ đã chết cơ chứ?”

Hứa Thấm lẳng lẳng lật bệnh án ra xem.

“Công việc này đúng là càng làm càng bức xúc.” Tiểu Nam cúi đầu sửa sang băng vải. “Bệnh viện chúng ta có tiếng tăm, bệnh nhân thay nhau chạy vào đây. Chữa khỏi là chuyện hiển nhiên, còn không khỏi thì nhất định phải đền tiền sao? Hừ, cứ đến đi, dù sao chúng ta cũng chẳng nợ ai.”

Tiểu Đông thở dài: “Lần trước có nguy cơ bị phơi nhiễm HIV, tôi vẫn còn kiên trì được, nhưng chuyện này thì thật khiến người ta... Cơ mà còn đỡ đấy, tôi chỉ là y tá thôi, nếu không lúc xảy ra chuyện thì phải đứng mũi chịu sào rồi.”

Hứa Thấm hờ hững góp lời: “Mấy cô đừng đoán mò nữa, sẽ giải quyết theo trình tự. Bác sĩ Lý không sai, sẽ không sao đâu.”

Tiểu Bắc: “Bác sĩ Hứa à, chị không hiểu đâu. Nói thì nói thế, nhưng không chịu được người ta giở trò ăn vạ, bệnh viện gì nhượng bộ sẽ bồi thường thôi. Vậy thì hời cho tên ghê tởm kia quá!”

Tiểu Tây: “Gặp phải loại đàn ông này, tôi bỗng thấy chẳng còn chút hy vọng gì với hôn nhân cả, kết hôn thật là...”

“Đàn ông có tốt có xấu mà.” Tiểu Nam đang trong thời kỳ yêu đương vẫn không chút tuyệt vọng. “Nhưng mà nói thật, kết hôn nhất định phải cẩn trọng, phải chọn người tốt, nếu không thì thôi, đừng lấy còn hơn.”

Hứa Thấm lắng nghe, bỗng nhớ lại đôi mắt đen sẫm của Tống Diệm: “Em hãy cân nhắc, đến giải cứu anh đi?”

Lúc này, tiếng còi hụ xe cảnh sát vang lên, không biết cảnh sát đến điều đình hay là đưa người đi nữa. Cuối cùng, khoa Cấp cứu cũng yên tĩnh trở lại. Ngoại trừ đoạn nhạc đệm này, công việc vẫn bận rộn như mọi ngày, không có gì khác biệt cả.

Trước khi tan làm, Hứa Thấm có một ca tiểu phẫu, ra về trễ hơn bình thường nửa giờ, trên đường lại bị kẹt xe nên lúc về đến Mạnh gia, trời đã

tối đen.

Mạnh Hoài Căn và Phó Văn Anh vẫn chờ cô về ăn cơm. Cô không nhìn thấy xe Mạnh Yến Thần bên ngoài, chắc hẳn anh không ở nhà rồi.

“Tuần trước Yến Thần về, con không về. Tuần này con về, nó lại không về. Hai đứa hẹn trước với nhau đấy à?” Phó Văn Anh hỏi.

Hứa Thấm lau tay bằng khăn nóng, không đáp lời.

“Thấm Thấm à, đến đây, uống canh đi. Cả tháng nay không gặp, bố nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng thấy con gầy đi rồi.” Mạnh Hoài Căn múc bát canh sò điệp cho cô, khuyên nhủ: “Ăn nhiều một chút.”

“Cảm ơn bố.”

“Con với anh con cũng lâu rồi chưa gặp nhau sao?” Phó Văn Anh hỏi tiếp.

Hứa Thấm uống canh, ậm ừ trả lời.

Phó Văn Anh xếp khăn ăn, gương mặt dăm chiêu: “Gần đây, mẹ thấy Yến Thần hình như có tâm sự thì phải, cứ buồn bực không vui. Thấm Thấm, con có thời gian thì hỏi thăm xem anh con thế nào. Mẹ hỏi rồi nhưng nó không chịu nói gì cả.”

“Vâng.” Hứa Thấm cúi đầu ăn cơm.

Phó Văn Anh nhìn cô hồi lâu, thở dài: “Hai đứa con đều ít nói, nhà cửa cứ lạnh lẽo, buồn tẻ thế nào ấy. Hai đứa mau lập gia đình đi, có trẻ con, nhà sẽ náo nhiệt cho mà xem.”

Hứa Thấm nghe nói thế, tiếng chuông cảnh báo trong đầu lại vang lên, cân nhắc trong lòng giây lát, cô đang định lên tiếng thì...

Phó Văn Anh chuyển hướng câu chuyện: “Tuần sau, con rảnh ngày nào? Lần trước, dì Cát của con đến chơi, bảo cháu dì ấy sàn sàn tuổi con, cũng đang tìm bạn gái. Nghe nói cũng thích kiểu người giống con nữa. Mẹ xem hình tên nhóc ấy rồi, mặt mũi sáng sủa. Hôm nào hẹn gặp mặt một lần đi.”

Hứa Thấm im lặng.

Phó Văn Anh đang gấp thức ăn, không nghe thấy cô đáp lời liền quay đầu lại nhìn: “Thấm Thấm?”

Hứa Thấm chậm rãi đặt đũa xuống: “Mẹ, con có bạn trai rồi.”

Vẻ mặt ông bà Mạnh đều kinh ngạc. Phó Văn Anh gấp thức ăn vào bát, rú mắt suy nghĩ chốc lát mới hỏi: “Quen bao lâu rồi?”

“Hơn mười ngày ạ!” Hứa Thấm lấy hết can đảm trả lời.

“Ừ.” Phó Văn Anh thản nhiên gật đầu, xác định đây chỉ là một việc cỏn con, dễ dàng giải quyết, không đáng để nhắc đến, vì thế không khó đưa ra quyết định: “Vậy thì nhanh chóng chia tay đi.”

Hứa Thấm gấp gáp trả lời: “Con biết anh ấy hơn mười năm rồi.”

Bấy giờ, Phó Văn Anh mới liếc sang, khoe mắt ánh lên tia cảnh giác.

Hứa Thấm hít vào một hơi: “Chính là người bạn trai con quen hồi trung học ạ!”

Phó Văn Anh chau mày như đang cố gắng nhớ lại: “Tổng...”

“Là Tổng Diệm.”

“Ừ, bây giờ cậu ta làm gì?” Bà bình thản hỏi.

Giọng Hứa Thấm nhỏ lại: “Lính cứu hỏa ạ!”

Gương mặt Phó Văn Anh không chút gợn sóng, như đã nằm trong dự liệu, lên tiếng hỏi chẳng qua để cảnh tỉnh cô mà thôi. Bà cầm đũa lên lần nữa, nói dứt khoát: “Vậy thì không thể. Mẹ và bố con đều không đồng ý.”

Chương 45

Type: Bún Lèo

Hứa Thấm lập tức quay sang nhìn Mạnh Hoài Căn. Ông cau chặt hàng mày, thở dài thườn thượt: “Thấm Thấm à, phụ nữ đang đắm chìm trong tình yêu rất dễ mù quáng. Bố lo con sẽ bị lừa.”

Hứa Thấm kiên quyết: “Anh ấy không lừa con. Con cũng không có gì để anh ấy lừa cả.”

Mạnh Hoài Căn lắc đầu thật nhẹ, khuyên nhủ mấy lời thấm thía: “Lời này của con là mù quáng rồi. Lòng người phức tạp, không phải qua lại vài ngày là có thể hiểu thấu. Khoan bàn đến chuyện cậu ta có lừa con hay không. Cứ giả sử cậu ta không có ý định đó đi, nhưng những thứ con có quá nhiều, còn thứ mà cậu ta có không đủ để xứng với con. Con nhìn gia cảnh, trình độ học vấn, điều kiện cuộc sống, tìm đồ công việc của hai bên đi, có cái nào là không chênh lệch lớn chứ? Một mối quan hệ không bình đẳng rất khó có được kết quả tốt. Thời điểm yêu đương có thể bất chấp mọi thứ. Nhưng nếu kết hôn rồi, cuộc sống của hai đứa sớm muộn cũng sẽ bộc lộ sự chênh lệch về mặt vật chất. Vấn đề lớn nhỏ sẽ thi nhau kéo đến thôi.”

Hứa Thấm yên lặng giây lát mới đáp lời: “Con không thấy giữa con và anh ấy có vấn đề gì cả... Ngoại trừ bị bố mẹ phản đối.”

Phó Văn Anh nhăn mày, đang định lên tiếng thì đã bị ánh mắt Mạnh Hoài Căn ngăn lại. Ông tiếp tục khuyên nhủ cô: “Bố biết hiện tại con xem bố và mẹ ở phe đối địch. Nhưng bố vẫn muốn con hãy nghiêm túc nghĩ lại: Hai đứa mới quen nhau bao lâu? Có thể chứng minh được điều gì? Bây giờ không có vấn đề, không có nghĩa là sau này không có. Đơn cử một ví dụ rất thực tế: Con thích món Pháp, con có thể ăn một bữa ba, bốn nghìn tệ, còn cậu ta thì sao? Cậu ta chỉ có thể dẫn con đi ăn, một bữa thịt xiên nướng một, hai trăm tệ mà thôi. Dĩ nhiên, con có thể ăn thịt xiên nướng, có thể ăn

hằng ngày với cậu ta, nhưng cậu ta có thể hằng ngày dẫn con đi ăn món Pháp sao? Cậu ta sẽ cho rằng một bữa ba, bốn nghìn đã bằng một tháng tiền lương rồi, quá mức lãng phí. Quần áo, đồ ăn thức uống, chỗ ở, đi lại... mâu thuẫn và bất đồng như vậy luôn tồn tại ở mọi mặt của cuộc sống. Không chỉ bất đồng về cách tiêu xài tiền bạc, ngay cả cách nhìn nhận cuộc sống cũng khác nhau. Hoàn cảnh trưởng thành của hai đứa chênh lệch quá lớn, điều này khiến việc lý giải về mức độ khó dễ trong cuộc sống của hai đứa cũng khác nhau.”

Hứa Thấm nghiêm túc nhìn ông: “Bố, những điều bố nói con đều hiểu, con cũng đã cân nhắc những vấn đề này từ rất lâu rồi. Suốt một tuần qua vẫn chưa thôi suy nghĩ.”

“Kết quả thì sao?”

“Con đã nghĩ kỹ rồi.” Hứa Thấm kiên quyết. “Hiện giờ, con không muốn ăn món Pháp, cũng không muốn ăn thịt xiên nướng, con chỉ muốn ăn cơm anh ấy nấu. Mười năm qua, ngày nào con cũng ăn nhà hàng, ăn đến mệt mỏi rồi. Sau này, con chỉ muốn ăn cơm ở nhà của mình thôi.”

Mạnh Hoài Căn và Phó Văn Anh đồng thời thảng thốt, không ngờ đứa con gái luôn nghe lời như Hứa Thấm sẽ dám nói ra câu này. Nhiều năm trôi qua như vậy, cô chưa bao giờ bày tỏ ý nghĩ của mình, cũng chưa từng ngộ nghich làm trái ý bố mẹ, hệt như con búp bê Nga trong tủ kính, hôm nay bỗng dưng có tư tưởng và ý chí độc lập của riêng mình. Đây chính là lần đầu tiên cô dám lên tiếng cho bản thân.

Phó Văn Anh gằn giọng: “Tên đó đã cho con uống bùa mê thuốc lú gì mà ngay cả lời bố mẹ nói con cũng không nghe hả?”

Mạnh Hoài Căn ngăn cản Phó Văn Anh, thở dài lần nữa: “Thấm Thấm, con nhìn nhận vấn đề quá nông cạn rồi. Lúc tình cảm thăm thiết thì uống nước cũng thấy ngọt, nhưng một khi tình yêu phai mờ thì ăn đường

cũng thấy đáng. Đến khi đấy, bản tính xấu sẽ bị phóng đại lên, rồi tranh giành tài sản, giằng xé lẫn nhau... Chỉ có con không nghĩ ra thôi. Nói khó nghe một chút thì trong mối quan hệ này, cậu ta chính là kẻ đào mỏ. Quen với con, cậu ta có thể bớt phần đấu bao nhiêu năm cơ chứ? Con xem lại bản thân mình hiện giờ đi. Cậu ta không nhà, không xe, không tiền, không có công việc danh giá, vậy mà con cũng không màng. Bố mẹ nuôi con lớn như vậy, thương yêu con đến thế, xung quanh có biết bao người cùng chăm sóc con không phải để cuối cùng đưa con đến nhà người ta rửa bát, lau nhà, giặt giũ, nấu cơm. Mua cho con những thứ tốt nhất, đảm bảo cho con áo cơm không lo, không phải để cho con mang tất cả thứ mình có đút hết cho nhà chồng.”

Hứa Thấm nghe thấy câu này, mắt cũng không khỏi đỏ hoe. Không có gì khiến trái tim con người ta đau đớn hơn tình cảm.

“Bố mẹ trải đời nhiều hơn con, không muốn nhìn thấy con vấp ngã rồi hối hận. Chuyện lớn như vậy, con nhất định phải nghe theo ý kiến của bố mẹ.” Ông phân tích rất hợp lý và hoàn toàn nghĩ cho cô. Hứa Thấm cũng cảm động, có điều...

“Bố, con biết bố lo lắng, thương yêu con. Bố mẹ không tin anh ấy, nhưng con lại rất rõ anh ấy là người như thế nào. Bố mẹ có thể tin tưởng con một lần được không? Trong mối quan hệ này, con mới chính là kẻ đào mỏ, hơn nữa...”

Lần đầu tiên trong đời, cô muốn bày tỏ nỗi lòng với bố mẹ, lời nói ra cũng không mấy mạch lạc. Nói đến giữa chừng thì lại mắc kẹt, hàng vạn lý do đã nghĩ sẵn trong đầu để biện hộ cho anh đều biến mất, chỉ còn một lý do duy nhất, quan trọng nhất ghi khắc trong lòng. Trong phút chốc, cô đã lấy lại bình tĩnh, ngón tay bám chặt vào cạnh bàn, giọng nói không còn kích động nhưng khí thế không giảm: “Con thật sự rất thích anh ấy.”

Giọng cô nhẹ tênh và trôi chảy như dòng cát.

“Vô cùng thích, thích đến nỗi mỗi ngày đều muốn gặp anh ấy... Nhìn thấy anh ấy, con sẽ vui vẻ, con... con chỉ muốn sống vui vẻ thôi, không được sao? Giống như... không gặp được anh ấy, cuộc sống của con sẽ không còn màu sắc nữa. Khi ấy, con phải làm sao?” Chóp mũi đỏ ửng, cô nhẹ nhàng hít một hơi, lại khôi phục sự bình tĩnh rồi mới quay sang nói với Phó Văn Anh: “Mẹ, Mẹ nói con người không thể tham lam mong muốn mọi thứ. Con hiểu.” Cô gật đầu. “Nếu ở bên anh ấy, nhất định sẽ mất đi tất cả, cuộc sống cũng không còn đơn giản nữa. Nếu ở bên anh ấy, nhất định phải đối mặt với khó khăn mà bố mẹ đã nói. Tuy vậy... con vẫn lựa chọn anh ấy, có được không?... Con chỉ cần anh ấy thôi, có được không?”

Đã nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ nói: Bố mẹ, con muốn con búp bê tóc xoắn, không thích con búp bê tóc thẳng bố mẹ chọn; con muốn căn phòng màu sắc sặc sỡ, không muốn gam màu nhạt nhòa bố mẹ chọn; sinh nhật con muốn ăn món đặc sản Lương Thành, không muốn ăn món vùng này do bố mẹ chọn; không muốn học trường bố mẹ chọn... Chưa bao giờ, cô chưa bao giờ dám biểu đạt suy nghĩ và sở thích của mình, dù chỉ một lần.

Mạnh Hoài Căn nhíu mày không lên tiếng, Phó Văn Anh cũng im lặng khá lâu. Bà ý thức tự Hứa Thấm đã thay đổi rồi. Bà không tin cũng không cho phép điều đó xảy ra. Sự cố nghịch và chống đối chính là tội tày trời trong mắt bà.

Bà lạnh nhạt hỏi: “Mất đi bố mẹ và người thân, mất đi cả gia tộc, con vẫn lựa chọn cậu ta sao?”

Hứa Thấm thoáng giật mình, nhìn bà chăm chăm. Vậy mà vẻ mặt bà lạnh như băng, hà khắc nhìn lại cô.

“Tại sao mẹ cứ nhất định phải như vậy?” Hứa Thấm thấy mình lại rơi vào bế tắc.

“Nếu không thì sao? Làm theo ý con à? Thấm Thấm, con hãy nhìn mấy cô mấy bác và anh chị họ của con xem. Mạnh gia có được chỗ đứng ngày hôm nay không phải chỉ để chiều theo mong muốn của ai đó, cũng không phải là dựa vào hai chữ vui vẻ mà con nói. Chúng ta luôn lấy đại cục làm trọng, đặt lợi ích gia tộc làm đầu. Nếu ai ai cũng chỉ vì vui vẻ, Mạnh gia đã sớm bị đối thủ chèn ép sụp đổ rồi. Mẹ không ép con phải gả cho ai, nhưng ít nhất con phải chọn một người đàn ông.” Phó Văn Anh tỏ rõ thái độ. “Chuyện này không thể thương lượng.”

Mặt Hứa Thấm trắng bệch, cô không nói được một lời. Phó Văn Anh nhìn sắc mặt cô, biết mình đã truyền đạt suy nghĩ và thái độ đủ rõ ràng, vì thế dừng lại, tiếp tục cầm đũa lên ăn như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Hứa Thấm sụp mắt. Tại sao nhất quyết bắt cô phải chọn gia đình, nơi cô đã sống nhiều năm như vậy? Vị trí cô ngồi đây, dấu vết khắc trên bàn là do cô vạch lên khi còn bé, cô đã ở bên họ lâu như vậy mà... Mắt cô cay cay, tầm nhìn mơ hồ, nhưng cô nhanh chóng chớp mắt xua đi.

Cô cho tay vào túi, lấy ra một xâu chìa khóa đặt lên bàn, để lại một tiếng “cạch” nặng trĩu.

Đó là chìa khóa xe và căn hộ.

“Con quyết không nhún nhường nữa.” Hứa Thấm quả quyết.

“Con...” Phó Văn Anh kinh sợ. Vẻ tao nhã trên gương mặt xưa nay đã bị cơn tức giận thay thế. “Con thật sự muốn vì một thằng đàn ông mà quyết liệt chống đối gia đình phải không? Không cần thứ gì nữa à?”

Mạnh Hoài Căn đưa tay lên bóp trán, vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ.

Hứa Thấm lắc đầu: “Cho dù con bị đuổi ra khỏi nhà, bố mẹ vẫn là bố mẹ của con. Công ơn nuôi dưỡng, con sẽ báo đáp. Mỗi tuần, con vẫn đều đặn trở về thăm bố mẹ. Cho dù bố mẹ đánh đuổi, mắng chửi hay cấm cửa,

con vẫn sẽ đến... Nếu mẹ không vui thì cứ mắng con, nếu ngay cả mắng cũng không muốn, không muốn nói chuyện với con... con vẫn sẽ đến thăm bố mẹ.”

Phó Văn Anh quả thật không thể tưởng tượng nổi, giận đến cười lạnh: “Con cho rằng đeo bám dai dẳng như vậy, cuối cùng có một ngày, mẹ sẽ mềm lòng sao?”

“Không ạ!” Ánh mắt Hứa Thấm kiên cường nhìn thẳng vào bà. “Con không ôm hy vọng gì cả. Con cũng thừa biết bố mẹ sẽ không mềm lòng, không tha thứ. Nhưng con không có biện pháp nào khác.”

“Có biện pháp khác. Nếu con đã muốn làm thí hầy làm cho dứt khoát đi.” Phó Văn Anh lạnh lùng ra lệnh: “Bây giờ đi ra khỏi nhà, lúc nào nghĩ thông suốt thì trở về. Nếu không, dù lính gác có cho con vào, con cũng đừng hòng dễ dàng xuất hiện trước mặt mẹ.”

Môi Hứa Thấm khẽ run, người bất động. Cuộc đối thoại hôm nay đã hao tổn hết toàn bộ sức lực của cô rồi.

Qua hồi lâu, cô nhìn về phía Mạnh Hoài Căn. Ông thở dài: “Thấm Thấm, con làm bố đau lòng quá.” Nói xong, ông liền đứng dậy, rời khỏi bàn ăn.

Tim Hứa Thấm bỗng chốc như bị đâm một nhát. Không tài nào kiềm chế được nữa, nước mắt cô cứ thế rơi xuống. Căn phòng ăn quen thuộc bỗng trở nên vụn vẹo, biến dạng trong dòng lệ nhòa.

Tống Diệm bận việc nhà hai ngày liền, không đi tìm Hứa Thấm, cũng không liên lạc qua điện thoại với cô. Trông anh không khác gì ngày thường, nhưng chung quy vẫn thấy thiếu chút gì đó. Chắc hẳn ngoài miệng không nói nhưng trong lòng không nguôi nhớ nhung rồi.

Địch Miểu nhìn thấy thế, không khỏi quan tâm, bèn chuyển cây chổi sang tay kia, ngồi xuống bên cạnh anh, thăm dò: “Anh, nếu em nhớ không nhầm thì hai ngày nay là cuối tuần nhà nhỉ?”

“Thì sao?” Tống Diệm lườm em gái, vẫn lặp lại câu hỏi cũ.

Địch Miểu lo lắng hỏi dồn: “Sao hai người không dành thời gian bên nhau? Ngày mai, anh phải về doanh trại rồi, thế mà không tranh thủ thời gian hẹn hò. Lại cãi nhau rồi hả?”

Tống Diệm phì cười: “Làm gì có.”

“Vậy thì chị ấy chán anh rồi, chuẩn bị bỏ rơi anh sao?” Địch Miểu gấp gáp hỏi loạn lên.

“Hỏi vợ vẫn!” Tống Diệm vỗ vào gáy Địch Miểu một cái cảnh cáo.

“Anh làm gì thế? Tay toàn là bụi phấn đấy!” Địch Miểu la oai oái.

Tống Diệm không thèm để ý đến cô em nữa, tiếp tục làm việc của mình.

Anh và Hứa Thấm đã mấy hôm rồi không liên lạc với nhau, anh không chủ động đi tìm cô, không muốn tạo thêm áp lực cho cô. Nhưng với tính cách của cô, không biết có chịu uất ức khi ở nhà không nữa. Anh buông đồ xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Địch Miểu hưng phấn: “Anh muốn đi tìm chị ấy à?”

“Lần trước thích vài món đồ, muốn đi mua.” Tống Diệm quay đầu lại vẫy tay: “Đi thôi.”

Địch Miểu ghen lời: “Lúc chạy vặt mới nhớ đến em.”

Hai ngày Hứa Thấm về, không khí trong nhà rất đè nén. Phó Văn Anh đã thay đổi đối sách, từ đầu đến cuối đều mặt lạnh không nói chuyện, không tranh luận, cũng không la mắng cô. Sự áp lực này đè nặng lên người Hứa Thấm còn hơn cứ tiếng móc nhiều.

Từ bé đã như vậy, một khi tức giận, bà sẽ tiến hành chiến tranh lạnh, chỉ là ngắn hay dài mà thôi. Hứa Thấm đã quen với điều này nhưng trước sau vẫn khó lòng chịu đựng áp lực nặng nề như thế. Nhưng ngoại trừ yên lặng chống đỡ, cô cũng không có cách nào khác.

Mãi cho đến chiều, Phó Văn Anh mới lên tiếng: “Đi theo mẹ dạo phố.”

Hứa Thấm ngoan ngoãn nghe theo.

Phó Văn Anh đi đến trung tâm thương mại, nơi đó đều là cửa hàng bán những món đồ xa xỉ, không phải ai muốn bước chân vào cũng được. Bà ghé vào một cửa hàng, nhân viên thân thiết chào đón: “Hoan nghênh bà Mạnh, cô Mạnh.”

Họ bê trà rót nước, nào là bánh ngọt trà thơm, chu đáo phục vụ.

“Tháng trước, trong cửa hàng có nhập một số kiểu dáng mới, số lượng hạn chế, đặc biệt giữ lại cho bà ạ! Có nhiều khách hỏi thăm lắm, nhưng quản lý đã dặn phải để lại cho bà chọn trước, xem bà có thích không.”

Phó Văn Anh nhấp một ngụm trà rồi thản nhiên ra hiệu: “Mang lên xem thử.”

Hứa Thấm lặng thinh. Cuối cùng cô đã hiểu vì sao mẹ lại đưa mình đến đây.

Tống Diệm dẫn Địch Miểu làm “chính sự” xong liền đến trung tâm thương mại dạo một vòng, cho con mèo tham ăn Địch Miểu được no bụng.

Địch Miểu vừa ăn xong một miếng bánh ngọt, lại hài lòng cầm theo một ly kem, chậm rãi đi dạo quanh trung tâm thương mại, cảm thán: “Quả nhiên là cuối tuần, người đông thật!”

Không nghe thấy tiếng trả lời, cô liền quay đầu nhìn, thấy Tống Diệm đang mua bánh donut. Địch Miểu vô cùng vui vẻ, thấy anh mình thật sự quá hào phóng, bèn hớn hở chạy đến: “Anh, sao anh lại tốt với em thế chứ?”

Tống Diệm ném cho cô một túi, còn tay mình lại cầm một hộp lớn khác. Địch Miểu thoáng nhìn chiếc túi rồi nhìn sang chiếc hộp kia: “Anh mua cái gì cho ai thế?”

Tống Diệm cong cong khóe môi, không đáp.

“Đồ trọng gái khinh em.” Địch Miểu bĩu môi cắn nhả.

Tống Diệm dặn dò: “Nếu như trước khi anh về đội vẫn không gặp được Hứa Thấm, vậy thì buổi tối, em mang cái này đến cho cô ấy nhé!”

Địch Miểu trợn mắt, giọng đầy ghen tỵ: “Eo ôi, một hộp donut quý như vàng ấy!”

Tống Diệm dừng bước, nhìn về phía mấy cửa hàng bán mỹ phẩm, chú ý đến kệ son môi. Anh đi lướt qua một vòng, tuy cũng biết mấy nhãn hiệu này nhưng đàn ông không phân biệt được đẳng cấp, chỉ dựa vào trực giác phán đoán. Cuối cùng, anh dừng bước trước thương hiệu có giá niêm yết cao nhất.

Địch Miểu còn chưa hết hy vọng: “Gần đây, em giúp anh nhiều việc như vậy, định thưởng cho em à?”

Tống Diễm chú tâm chọn màu, không buồn ngó ngang đến Địch Miểu: “Con nít con nôi, đánh son làm cái gì.”

Địch Miểu phụng phịu: “Anh thật là... có bạn gái là trở mặt ngay được! Cái gì cũng chỉ nghĩ đến chị ấy thôi, còn em gái thì bỏ xó.”

Tống Diễm nghe thấy thế liền quay đầu nhìn cô nàng một hồi, không tỏ thái độ gì, giống như chẳng để tâm đến mấy lời căn nhắc vừa rồi của cô em, quay đầu tiếp tục chọn son. Cuối cùng, Địch Miểu thật sự hết hy vọng, ngẩng đầu lên, tay làm thành hình thanh đao, chém ba cái vào lồng ngực mình.

Phó Văn Anh dẫn Hứa Thấm ra khỏi cửa hàng trong sự cung kính đưa tiễn của nhân viên. Trang phục sẽ được họ đích thân giao đến tận nhà. Hứa Thấm không nói một lời, lầm lũi đi theo Phó Văn Anh vào thang máy.

“Con muốn làm theo ý mình, mẹ vẫn có thể trị con.” Phó Văn Anh lẳng lẳng cười: “Mẹ đã nói không đồng ý là sẽ không đồng ý.”

Hứa Thấm nhìn vào hình ảnh phản chiếu trong vách thang máy, trong đó là một gương mặt vô cảm mỗi lúc một héo úa.

Hai người ra khỏi trung tâm thương mại, đứng ven đường chờ tài xế lái xe từ tầng hầm lên. Nhưng người đến lại không phải tài xế và xe nhà họ mà là một chiếc Porsche kiểu cổ điển màu đen sang trọng nhưng không mất đi vẻ khiêm tốn. Xe dừng lại trước mặt hai mẹ con Hứa Thấm. Người lái xe bước xuống, là một người đàn ông xấp xỉ tuổi Mạnh Yến Thần, mặc bộ vest trông rất tuấn tú, lịch lãm.

“Dì Phó!” Anh ta đi vòng qua đầu xe, bước lên lề đường, ánh mắt hướng về phía Hứa Thấm, mở lời: “Đây là em Thấm Thấm ạ?”

Hứa Thấm sững sốt, chợt nghĩ ra đây chắc là đối tượng xem mắt hôm trước Phó Văn Anh nhắc đến. Không ngờ bà lại...

Hứa Thấm không duy trì nổi vẻ lịch sự trên khuôn mặt hình nữa, liếc nhìn Phó Văn Anh một cái rồi quay sang anh ta: “Tôi có...”

Phó Văn Anh ngắt lời: “Tài xế Trần đi đón anh con rồi. Anh Hàn Đình giúp đưa mẹ con ta về, con phải nói cảm ơn chứ!”

Hứa Thấm nhìn bà chăm chăm, không biết những lời này là thật hay giả.

“Lên xe đi!” Anh chàng mỉm cười, lịch sử mở cửa ghế lái phụ.

Hứa Thấm suy nghĩ chốc lát, vừa định lên xe thì khước mắt lại thoáng nhìn thấy gì đó. Cô quay phắt sang đã thấy Tống Diễm đang đứng cách đó không xa, nhìn mình chăm chú. Lưng Hứa Thấm lạnh toát. Hai ngày nay, lòng cô rối như tơ vò, không dám liên lạc với anh, không ngờ lại gặp nhau trong tình cảnh này, chỉ lo anh hiểu lầm.

Vẻ mặt Tống Diễm vẫn khá tốt, nhưng sắc mặt Địch Miểu lại cực kỳ khó coi. Mấy giây sau, cô nàng liền thay đổi thái độ, mỉm cười gọi to: “Chị dâu!”

Phó Văn Anh và người đàn ông kia đồng thời ngậy người.

Địch Miểu hôn hờ chạy đến: “Chị dâu, sao chị lại ở đây?”

Người đàn ông kia kinh ngạc: “Cô gọi cô ấy là gì?”

“Chị ấy là bạn gái của anh tôi, không gọi chị dâu thì gọi là gì. Chị dâu, người này là ai thế?”

Hứa Thấm còn chưa kịp trả lời, Phó Văn Anh đã thản nhiên lên tiếng: “Thấm Thấm chưa có bạn trai.”

Phó Văn Anh nhìn Hứa Thấm cảnh cáo, tin chắc cô không dám làm bà mất mặt trong trường hợp này. Nhưng bà không chú ý đến cả người Hứa Thấm đang không ngừng run rẩy, lồng ngực cũng phập phồng kịch liệt.

Hai ngày qua, cô như một quả bóng bị người ta bóp chặt, áp lực đè nặng khiến cô không tài nào thở nổi, gần như muốn nổ tung. Nhưng cô lại không thể, phải dằn hết ấ ứ ứ ứ, chua xót, muộn phiền xuống tận đáy lòng, sống trong nhà như một cái xác không hồn. Đến tận vừa rồi, vào khoảnh khắc nhìn thấy Tống Diệm, cô mới thật sự sống lại, như được cởi bỏ hết tất cả những gánh nặng trong lòng. Rốt cuộc, cô như tù nhân chờ được ngày phóng thích, mắt rưng rưng lệ. Có trời mới hiểu cô nhớ anh đến nhường nào!

Ai nói cô chưa có bạn trai chứ?

“Tôi có bạn trai rồi.” Hứa Thấm kiên quyết giơ tay, chỉ về phía Tống Diệm: “Là anh ấy.”

Phó Văn Anh biến sắc mặt nhưng vẫn cố duy trì nụ cười: “Chỉ là chuyện trẻ con đùa vui thôi. Trong nhà không đồng ý nên chia tay rồi.”

Người đàn ông kia cũng không nhiều lời, vẫn giữ nguyên thái độ bàng quan, không biết là lịch sự không xen vào chuyện nhà người khác hay là đang im lặng thừa nhận nữa.

Địch Miểu nghe thấy thế thì không nhịn được nữa, khẽ kéo Hứa Thấm: “Ôi mẹ ơi, Hứa Thấm, đây là mẹ chị sao? Bà ta nói thật hả? Chị cũng nghĩ như vậy à? Trẻ con đùa vui rồi chia tay? Cứ thích thì đến, không thích thì chia tay à? Tuy anh em nói vậy nhưng chị cũng đừng...” Cô nàng tức giận đến nỗi giọng nghẹn ngào, mắt đỏ hoe: “Chị cũng đừng khinh người quá đáng chứ!”

Hứa Thấm giật mình, vội vã lắc đầu. Cô lại hốt hoảng quay sang nhìn Tống Diệm. Anh cho tay vào túi áo, đứng cách đó vài bước, từ đầu đến

cuối không nói một lời nào, chỉ bình tĩnh nhìn cô. Cô biết, anh đang đợi câu trả lời của cô. Gần mười ngày qua, anh vẫn luôn kiên nhẫn chờ đợi. Cô đột nhiên thấy đau lòng thay anh quá đỗi. Cô quên mất, có vài lời mình vẫn chưa nói với anh.

Không phải thế! Hôm tuyết rơi ấy, thời điểm đồng ý với anh, cô đã có đáp án nhưng lại quên chưa nói cho anh biết.

Cơn gió lạnh lẽo thánng Một thổi như cắt da cắt thịt, ánh mắt cô hoen đỏ, nhìn anh chăm chăm, giọng run rẩy: “Tổng Diệm... hôm tuyết đầu mùa vội vàng quá, thật ra...em có rất nhiều lời còn chưa kịp nói với anh. Em xin lỗi, giờ mới nói cho anh biết. Tổng Diệm, em yêu anh! Em sẽ cố gắng, dẫu phải liều mạng cũng kiên trì từng ngày để có thể yêu anh. Lần này, em tuyệt đối sẽ không phụ lòng anh nữa đâu.”

Chương 46

Type: Bún Lèo

Lời nói của cô vẫn vang vọng bên tai. Xung quanh dường như trở nên tĩnh lặng đến không ngờ. Tống Diễm chăm chú nhìn cô giãy lát rồi nhỏ giọng trấn an: “Anh biết.”

Anh đi về phía cô, bỏ tay ra khỏi túi, nắm chặt tay cô, kéo cô đến bên cạnh, sau đó đến trước mặt Phó Văn Anh, gật đầu thưa: “Chào dì ạ!”

Phó Văn Anh xách túi, tư thái vẫn nhã nhặn mà đáy mắt đã sớm lạnh lùng, nhưng vẫn nở nụ cười rất nhạt với Tống Diễm, trông rất ung dung và rộng lượng. Cho dù có tức giận đến mấy, bà vẫn cố chịu đựng không để lộ ra ngoài. Xưa nay, bà xem trọng nhất là sĩ diện. Giờ phút này, đứng ven đường, còn có Hàn Đình ở đây, bà nhất định sẽ không vạch áo cho người xem lưng. Hướng đi cả đời này, bà chưa từng cãi nhau với người khác, sẽ không đến mức trở mặt xé rách mọi chuyện. Bất kể răn dạy con cái không nghe lời hay trách phạt cấp dưới làm sai việc, bà luôn giữ nụ cười trên môi, dùng vẻ mặt ôn hòa áp chế, dùng chiến tranh lạnh gây áp lực. Bà là một người phụ nữ khi mỉm cười còn kinh khủng hơn cả tức giận.

Tống Diễm nhìn gương mặt Phó Văn Anh, cuối cùng cũng ý thức được dáng vẻ đẽ nén và cố tỏ ra lạnh lùng, hà khắc của Hứa Thấm. Anh bất giác nắm chặt tay cô.

Nhưng trước mặt là mẹ của Hứa Thấm, anh không thể khiến cô khó xử, càng không thể khiến sự việc chuyển biến xấu hơn trong khi chưa rõ tình huống ra sao. Tống Diễm gật đầu lần nữa, lễ phép thưa chuyện: “Thưa dì, hôm nay vội vàng quá, hôm khác cháu sẽ đến nhà thăm viếng ạ!”

“Không cần.” Phó Văn Anh biểu đạt sự cự tuyệt và không thừa nhận rõ rệt qua một câu nói, thậm chí ánh mắt khinh thường chỉ dừng lại trên

mặt Tống Diệm nửa giây. Sau đó, bà nhìn về phía Hứa Thấm, ánh mắt ẩn chứa vẻ khắc nghiệt: “Thấm Thấm!”

Hứa Thấm khẽ hít một hơi, giọng bình tĩnh: “Mẹ, ngày mai con phải đi làm. Giờ đã là buổi chiều rồi, con không về bên nhà phía tây nữa.”

Phó Văn Anh nhìn cô chòng chọc, hồi lâu khẽ mỉm cười, trả lời: “Được”, sau đó lên xe.

Về phần Hàn Đình, anh ta đứng một bên cảm nhận cơn sóng ngầm cuộn cuộn ẩn dưới giọng điệu bình tĩnh của mấy người trước mắt, thế gian chẳng hề lúng túng, vẫn lịch sự cười với hai người như kẻ xem kịch hay, cuối cùng gật đầu chào xem như tạm biệt.

Địch Miếu cảm thán: “Đúng là người làm nên việc lớn mà!”, rồi quay lại nhìn Hứa Thấm, trầm trồ: “Ngầu quá, em phải nhìn chị với cặp mắt khác xưa đấy.”

Còn chưa dứt câu, Tống Diệm đã kéo Hứa Thấm vào lòng, siết chặt, một tay đưa lên vuốt đầu cô, khẽ an ủi: “Ấm ức cho em rồi.Ấm ức cho em rồi.” Anh nói hai lần liền, mày nhăn lại thật sâu, cảm tử lên huyết thái dương của cô, giống như ôm lấy bảo bối đã mất đi nay lại có được.

Anh biết cô nhất định đã phải chịu uất ức, nếu không sẽ không bị dồn nén đến mức phản kháng, nói ra những lời vừa rồi trước mặt mọi người.

Hứa Thấm ôm ôm eo anh, lắc đầu. Cô không cần phải nói gì, anh đã biết tất cả. Hết thảy những gì cô đã làm đều đáng giá rồi.

“Lần sau, anh sẽ đi với em.” Anh cam đoan.”Sau này, lần nào anh cũng sẽ đi với em.”

“Vâng.” Cô gật đầu, nghe theo anh. Một ngày chia xa dài tựa một năm, muôn vàn lời muốn nói cuối cùng chỉ dồn lại thành một câu: “Anh có

nhớ em không?”

“Nhớ, vẫn luôn nhớ.” Tống Diệm thì thầm bên tai cô. “Anh còn tưởng trước khi về đội không gặp được em nữa kìa.”

“Em cũng tưởng không gặp được anh trước khi anh về đội nữa chứ, phải đợi đến tận tuần sau.” Cô tủi thì. “May quá rồi!”

Anh cũng hùa theo: “Ừ, may thật.”

Địch Miểu xách túi donut và son môi không phải của mình, thật sự không thể nhận được nữa: “Ôi trời, ở đây còn có một bóng đèn sáng rực lửa đây!”

Tống Diệm làm như không nghe thấy, nâng cằm Hứa Thấm lên, cúi đầu tha thiết hôn lên môi cô.

Địch Miểu cảm nhín, trợn trừng mắt, quay người sang chỗ khác, đưa hai ngón tay cong lại trước mắt mình. Mù mắt rồi!

Hứa Thấm phải về hoa viên Tông Lư thu dọn đồ đạc. Địch Miểu cũng đi theo giúp đỡ. Đến trước khu chung cư, bảo vệ thấy họ liền gọi Tống Diệm lại: “Chìa khóa của anh...”

“Cảm ơn, cho tôi xin lại.” Tống Diệm gật đầu với người bảo vệ.

Anh ta đưa cho Tống Diệm một chùm, lại đưa cho Hứa Thấm một chùm.

Hứa Thấm bối rối: “Đây là gì thế?”

“Chìa khóa nhà anh.” Tống Diệm đáp. “Lúc trước, lo lắng khi em trở về, anh đã về đội rồi nên mới gửi chìa khóa ở chỗ bảo vệ, bảo anh ta thấy

em thì giao cho em.”

Hai chiếc chìa khóa, một cái là chìa khóa cổng tứ hợp viện, một cái là phòng của anh. Hứa Thấm vừa bị đuổi ra khỏi nhà, biết anh tính toán kỹ càng như thế, trong lòng càng mặn đắng: “Anh đoán chắc là em sẽ bị đuổi à?”

“Đâu có, chỉ là đề phòng bất trắc thôi.” Anh cười khố. “Em mà cứng rắn lên thì cũng ương bướng lắm, sợ em không có chỗ nào để ở thôi. Anh phải đi một tuần, sợ giữa chừng có biến cố, anh lại không lo cho em được. Để lại chùm chìa khóa, dù sao em cũng có nơi đặt chân, có người nhà nương tựa.” Cuối cùng, anh khẽ thở dài. “Không ngờ nhanh như vậy.”

Hứa Thấm thảng thốt, lòng chột ảm áp xen lẫn áy náy vì chút so đo khi này của mình, tay vô thức nắm chặt chùm chìa khóa và tay anh.

Địch Miểu chen lời: “Đúng vậy đấy, chị dâu! Sau này, anh em ở trong đội không ra ngoài được, có chuyện gì chị cứ tìm em, còn có bố mẹ em nữa. Nhớ nhé?”

Giọng điệu căn dặn này y hệt Tống Diệm. Đang nói thì điện thoại Địch Miểu vang lên, cô nàng bắt máy: “Mẹ à!... Không cần đến bố đâu, ba người đủ rồi... Biết rồi ạ, con không lười biếng đâu mà... Vâng, vâng, vâng, tay con không cần cầm dao giải phẫu, có gãy cũng không quan trọng.”

Hứa Thấm nghẹn lời.

Bên kia điện thoại không biết nói gì, vài giây sau, Địch Miểu quay sang hỏi Hứa Thấm: “Chị dâu, chị thích ăn món gì?”

Hứa Thấm sững sốt, hiểu mớ định đi chợ nấu bữa tối, nghĩ ngợi liền đáp: “Cá.”

Địch Miểu nói vào điện thoại: “Chị ấy muốn ăn cá.”, rồi quay lại sang hỏi Hứa Thấm: “Còn gì nữa không?”

Hứa Thấm ngại ngùng: “Thịt bò, súp lơ.”

Địch Miểu lặp lại vào điện thoại. Bên kia nói gì đó, cop nàng quay lại hỏi Hứa Thấm lần nữa: “Mẹ em hỏi ngoại trừ những thứ này, nấu cho chị canh củ sen hầm xương nữa được không? Người ở Lương Thành đều thích ăn đấy!”

Hứa Thấm gật đầu cảm kích, trái tim như tan chảy trong suối nước nóng. Cô nước mắt nhìn Tống Diệm, muốn cảm ơn anh. Anh không hề để ý đến chuyện vật vãnh này, như thế đối với anh, đây là chuyện vô cùng tự nhiên vậy.

Lần đầu tiên Địch Miểu đến nhà Hứa Thấm, vừa vào cửa đã tròn mắt kinh ngạc. Căn hộ vừa to vừa đẹp, trang trí vô cùng tinh tế. Nhà nằm trên tầng cao, phạm vi nhìn rộng khắp, không phải đẳng cấp người bình thường có thể với tới. Khuyết điểm duy nhất có lẽ chính là căn hộ to như thế nhưng lại không hề có sức sống, sạch sẽ hết như nơi dùng để quay phim vậy.

Nơi có chút mùi trần gian duy nhất chính là mấy lọ tương dấm, dầu muối và chén bát trên kệ bếp. Nhìn vào mức độ mới tinh kia cũng đoán được ắt hẳn là sau khi Tống Diệm đến đây đã mua thêm rồi.

Địch Miểu theo sát Tống Diệm, khẽ nói: “Chị ấy thật sự không ở đây nữa ạ? Căn hộ này đánh giá bao nhiêu vậy?” Nói xong, cô lại cố vũ anh: “Nhưng mà anh yên tâm đi, chỗ anh cũng không kém chỗ này đâu. Em thấy đến khi xây xong, chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều đấy!”

“Anh sẽ cố gắng hết sức.” Anh gật đầu, hết sức đồng tình với em gái.

Đồ dùng của Hứa Thấm không nhiều, những thứ cần thu dọn chỉ có giày dép, quần áo và vật dụng hằng ngày. Địch Miểu đi vào phòng dọn dẹp giúp cô, nhìn chiếc giường to xa hoa, thăm lót sàn và từng dãy tủ trong phòng thay quần áo, bèn tò mò hỏi: “Phải đi rồi, chị có luyện tiếc không?”

“Chưa nghĩ đến.” Hứa Thấm bị Địch Miểu hỏi như thế cũng nghiêm túc ngẫm nghĩ. “Cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Bình thường, công việc của chị rất bận, thời gian ở nhà rất ít, căn nhà này chỉ như một nơi trú ngụ mà thôi.”

Địch Miểu “ồ” một tiếng: “Em nghĩ dù chỉ là trú ngụ cũng có kỷ niệm mà, rời đi sẽ luyện tiếc.”

Hứa Thấm nghĩ ngợi chốc lát. Kỷ niệm về căn hộ này chỉ là những ngày một mình trở về từ bệnh viện, uống một cốc nước suối lạnh ngắt, sau đó rửa mặt, đi ngủ, tỉnh dậy rồi lại đến bệnh viện. Ngày qua ngày, cô cứ thui thủi một mình, hàng xóm còn không quen biết, bố mẹ cũng chưa từng đến. Trái lại, Mạnh Yến Thần và Tiêu Diệc Kiêu thi thoảng có ghé qua một vài lần.

Kỷ niệm thực sự chỉ có hôm tầng dưới bị cháy, khung cảnh sắc thu vàng ươm, cô đứng bên bàn bếp pha trà và Tống Diễm lau nhà trong phòng khách. Còn có mười mấy ngày trước, cảnh đông tuyết trắng xóa, anh đứng dưới lầu đợi cô về, nắm tay cô cùng đi lên trên, hôm sau lại choàng vai cô đi xuống, đưa mắt tiễn cô đi làm.

“Nếu em rời khỏi căn tứ hợp viện nhà mình, hẳn em sẽ luyện tiếc lắm!” Địch Miểu lẩm bẩm, sau đó nhìn thấy một dãy túi hàng hiệu trong tủ, liền hỏi: “Mấy thứ này, chị đều không mang đi à?”

“Đều là mẹ chị mua.” Hứa Thấm nhìn lướt một lượt, cuối cùng chọn lấy vài cái. “Những thứ này là bạn tặng.”

Hứa Thấm cất túi, lại gấp từng chiếc áo quần ngay ngắn, không hề có chút biểu cảm hay lời nói dư thừa nào.

Địch Miểu nhìn căn nhà to như thế nhưng đồ Hứa Thấm muốn mang đi lại ít ỏi vô cùng, chẳng biết vì sao bỗng có chút thương cảm. Yên lặng một chút, cô đến bên Hứa Thấm, nhỏ giọng an ủi: “Chị đừng buồn, nhà em sẽ đối xử tốt với chị.”

Hứa Thấm sửng sốt, trái tim như bị chạm nhẹ, bản thân cũng kinh ngạc nhìn Địch Miểu.

Địch Miểu tưởng cô không tin, vội nói thêm: “Thật đấy, tuyệt đối không bắt nạt chị đâu. Chị xem đi, trước kia nhà em chỉ có em ghét chị nhất. Em đã nói vậy là vậy, chị tin em đi.”

Hứa Thấm khẽ cười, gật đầu.

“Còn nữa, túi xách không mang đi được, chị cũng không cần tiếc nuối. Sau này, em làm ra tiền sẽ mua cho chị. Anh em cũng vậy. Thật ra, có nhiều việc, tuy anh em không nói nhưng anh ấy rất thương chị. Vì chị, việc gì anh ấy cũng cam lòng. Thật đấy, sau này chị sẽ biết thôi.”

Độ cong nơi khóe môi Hứa Thấm lại lớn hơn một chút. Cô không phải kẻ ngốc. Anh thích cô bao nhiêu, từ thái độ người nhà anh có thể nhìn ra đôi chút. Họ đều tốt với cô, thương yêu cô, chẳng qua là vì... cô là người Tống Diệm trao hết chân tình mà thôi.

Mặt trời ngả về phía tây, ánh tà dương phủ kín căn tử hợp viện, rọi vào phòng Tống một màu vàng cam ấm áp. Tủ quần áo nơi đây nhỏ hơn tủ nhà Hứa Thấm. Nhưng bình thường, quần áo cô mặc không nhiều, thu dọn gọn gàng, cất vào cũng dư dả.

Tống Diệm ngồi trên sàn mở thùng giấy, bất ngờ thấy hai bình chữa cháy và búa an toàn, anh giơ lên hỏi Hứa Thấm: “Sao lại mang luôn cả thứ này đến đây? Bảo sao thùng giấy nặng thế!”

“Đó là đồ anh tặng em mà.” Hứa Thấm đang ngồi trên sofa gấp quần áo, nghiêm túc trả lời.

“Khi này, đâu thấy em xuống bãi đỗ xe?” Tống Diệm liếc nhìn cô, ánh mắt sâu xa không biết là trêu chọc hay trách móc. “Bảo em đặt trên xe để dùng khi xảy ra bất trắc. Thế mà anh vừa quay đi, em đã dọn sạch.” Anh lắc lư cây búa trong tay, giả vờ dọa cô: “Bác sĩ Hứa, cái trò dạn một đảng làm một nẻo của em được lắm đấy!”

“Không phải đâu. Lúc trước, em vẫn đặt trong xe mà. Trước khi về nhà phía tây thì nghĩ chắc sau này không lái chiếc xe kia nữa, nên mang lên nhà.” Hứa Thấm đính chính.

Tống Diệm buồn cười: “Mất công em xách danh xách xuống. Cứ bảo anh mua cái khác là được rồi.”

“Em thích cái này đây, anh quản được em à.” Hứa Thấm tỏ ra ngang ngược.

Tống Diệm nghe thấy thế liền lơ đãng nhìn sang cô, ánh mắt không dời đi nữa. Cô cúi đầu gấp quần áo, vừa gấp vừa vuốt thẳng nếp nhăn, ngón tay mảnh khảnh như ve vuốt trái tim anh. Vài sợi tóc cô buông rủ bên huyệt thái dương, loà xoà nơi gò má bị ánh nắng chiều nhuộm thành màu cam đỏ. Khoảnh khắc ấy như thể vĩnh hằng, dịu dàng và yên bình xiết bao!

Cô như cảm nhận được ánh mắt anh, khẽ ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt hai người giao nhau. Sau vài giây lặng thinh, cô thắc mắc: “Anh đang nhìn gì thế?”

Anh tùm tùm lắc đầu, một giây sau, ánh mắt trở nên sâu thẳm. Anh đứng dậy, đi đến đóng cửa phòng rồi quay lại, một tay ôm eo cô, bế thốc lên giường.

“Tổng Diệm, anh nhìn chút đi!” Cô hốt hoảng, giọng lí nhí.

“Một tuần rồi, không nhìn được nữa.” Giọng anh khàn đặc.

Cô không kịp trở tay, anh đã áp lên người cô, nhanh chóng luồn tay vào áo. Cô giãy giụa đẩy tay anh ra nhưng không sao ngăn cản được. Trái lại, anh càng lúc càng quen đường thuận lối, vài ba động tác đã cởi sạch quần áo cả hai, xoay thân thể nhẵn nhụi của cô lại.

Cô vừa lo lắng vừa tức giận, hạ giọng trách móc: “Sắp sửa ăn cơm rồi, lẽ như mợ đến đây gọi thì sao?”

Anh buồn cười: “Em ngốc à? Ban ngày ban mặt đóng cửa, họ không biết ở bên trong đang làm gì sao? Ai lại không thức thòi, dám gõ cửa kia chứ?”

Mặt cô lập tức đỏ ửng, không biết là do xấu hổ hay là ánh hoàng hôn nhuộm lên nữa.

“Phòng anh có cách âm không?” Cánh mũi cô lấm tấm mồ hôi, cơ thể ngoan ngoãn di chuyển theo nhịp điệu của anh, suy nghĩ vẫn khấn trương cao độ, tai không ngừng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. “Bị nghe thấy thì làm thế nào?”

“Vậy em cố chịu đựng đi, nhỏ giọng một chút.” Giọng nói mê hoặc của anh bay vào tay cô, len lỏi vào trái tim cô.

Hứa Thắm tức tối đá anh một cú, cắn răng dứt khoát vùi cả khuôn mặt vào gối.

Chiếc chăn mỏng manh phủ lên thân thể hai người, Hứa Thấm gối đầu trên ngực Tống Diệm, nhắm mắt nghỉ ngơi. Ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối, Tống Diệm đưa tay với lấy điện thoại trên tủ đầu giường xem giờ. Anh vừa cử động, cô đã tỉnh lại: “Đến giờ anh phải đi rồi à?”

“Ừ.” Anh đặt điện thoại xuống, quay người điều chỉnh tư thế, ôm cô vào lòng. Cô tựa quây, tìm vị trí thoải mái.

Lúc ngủ, cô thường co tròn người. Giờ phút này, cả người đều quăn trong chăn, đầu gối lên ngực anh, hơi thở nhẹ nhàng như sợi lông vũ khiến anh thấy ngứa ngáy râm ran, không nhịn được cong cong khóe môi. Cuối cùng, tay anh nâng mặt cô lên, cúi đầu in xuống trán cô một nụ hôn.

“Hứa Thấm.” Tống Diệm dịu dàng gọi.

“Dạ?” Cô ngẩng đầu lên, giọng vẫn còn ngái ngủ. “Sao thế ạ?”

Ngón tay cái thô ráp của anh vuốt lên hàng mày của cô: “Trong khoảng thời gian này, ở đây, không cần cố lấy lòng cậu mẹ. Việc em ít nói từ bé họ đã biết rồi, không để ý đâu. Cứ ở chung giống như trước đây là được.”

“Vâng.” Cô vùi đầu vào ngực anh, ngoan ngoãn nghe theo. Bên tai là nhịp tim mạnh mẽ của anh, cô lại có chút buồn ngủ.

Anh cúi đầu, quyến luyến giây phút ấm áp bên cô, lại không nhịn được cọ cằm vào đầu cô, khiến tóc cô rối loạn: “Tạm thời em cứ ở với cậu mẹ một, hai tháng, rồi chúng ta sẽ đổi chỗ ở.”

Hứa Thấm mở mắt, những đầu lằn nữa, tò mò hỏi anh: “Ở đâu ạ?”

“Nhà của chúng ta.” Tống Diệm siết lấy eo cô, kéo cô nhích lên. Cô nương theo lực của anh chui ra ngoài, gối lên khuỷu tay anh, vể mặt kinh ngạc: “Chỗ nào thế?”

Tống Diệm nở nụ cười thần bí: “Đến lúc đó em sẽ biết.”

Căn nhà có màu xanh nhạt, màu hồng, và còn rất nhiều, rất nhiều thứ em thích.

Hứa Thấm mắt sáng ngời, vừa định lên tiếng thì Tống Diệm đã mỉm cười ngăn lại: “Không cho hỏi, giữ cho em niềm vui bất ngờ.”

Thế là cô im lặng, nhưng đáy mắt không giấu được nét cười. Anh nhìn cô, lại không kìm lòng được, kề môi đến mắt cô hôn mấy cái, đến tận khi điện thoại di động vang lên tiếng chuông báo thức mới chịu buông cô ra. Anh chăm chú nhìn cô hồi lâu, không nỡ cất rời tạm biệt: “Anh đi đây.”

Cô lưu luyến gật đầu, nắm nhòai trên gối nói với anh: “Vâng, anh đi đây”

Ngón tay anh mơn trớn khuôn mặt cô. Vừa mới đứng dậy, anh lại không khỏi thở dài. Cảm giác để cô ở nhà một mình thật khó chịu.

Chương 47

Type: Hasuko

Đêm đầu tiên ở nhà cậu mợ Tống Diệm, Hứa Thấm không tài nào ngủ được. Bữa tối nay, Tống Diệm đi vội vàng nên không kịp ăn cơm. Về phần vì sao phải gấp rút đi thì... trong lòng mọi người đều hiểu rõ. Còn Hứa Thấm, dù sao làm cũng đã làm rồi nên chỉ đành cười lúng túng mà thôi.

Tính tình cậu mợ rất tốt, không câu nệ, không kiêu cách, không khí bữa cơm khá thoải mái. Cơm nước xong xuôi, cậu mợ thu dọn bát đĩa. Hứa Thấm thấy ngại ngùng nên cũng xắn tay định giúp đỡ. Địch Miêu nằm trên sofa chơi điện thoại không buồn ngẩng đầu lên, gọi với ra: “Em còn không phải động tay mà, chị cũng đừng nhúng tay vào làm gì, cứ để bố mẹ em làm thì tốt hơn.”

Buổi tối, cô ở trong sân làm mộc với cậu. Hai người không nói lời nào, chỉ có âm thanh xoàn xoạt của lưỡi dao bào qua khúc gỗ thỉnh thoảng vang lên, mùi gỗ thông thoang thoang trong gió lạnh.

Cậu mợ đi ngủ khá sớm, Hứa Thấm cũng trở về phòng nghỉ ngơi nhưng không sao ngủ được. Có lẽ con người tại mọi thời điểm trọng đại trong cuộc đời đều cảm thấy thấp thỏm giống cô, huống chi giờ phút này, cô chỉ có một mình trong hoàn cảnh lạ lẫm.

Đêm càng lúc càng sâu, cô ngước mắt xem đồng hồ, đã một giờ sáng rồi. Hứa Thấm một mình trần trọc trên giường, chợt phát hiện vầng trăng đã treo cao tự lúc nào, rọi qua khung cửa sổ thứ ánh sáng dịu dàng. Đêm trăng hôm nay thật đẹp, bóng cây in lên cửa gỗ tạo thành những mảng sáng tối hài hòa. Cô nằm nghiêng nhìn bóng cây loang lổ, cảm thấy như một bức tranh thủy mặc yên bình. Đây là nơi Tống Diệm đã sống những năm qua.

Còn đang thần thờ thì chuông di động đột nhiên vang lên, giữa màn đêm tĩnh mịch nghe rõ ràng hơn bao giờ hết. Cô biết là anh gọi về, lập tức ngồi bật dậy, nhanh chóng bắt máy: “A lô?”

“Vẫn chưa ngủ à?” Đầu kia điện thoại rất yên tĩnh, làm nổi bật giọng nói trầm ấm của anh.

“Sao anh biết?” Cô nằm sấp trên gối, hỏi lại.

“Bắt máy nhanh quá đấy!” Anh bật cười. “Cũng đoán là em không ngủ được... Sao vậy, không quen à?”

Hứa Thấm đưa ngón trỏ lên gãi trán, có vẻ ngượng ngùng: “Hơi hơi ạ!”

Anh im lặng một lát mới hỏi tiếp: “Buồn à?”

“Không đâu.” Cô cười khẽ, nằm trong chăn đối một tư thế khác để dễ dàng nói chuyện với anh hơn.

Bên kia, Tống Diệm nhẹ bước ra khỏi tòa nhà, đi bộ trên thao trường: “Xin lỗi, anh không ngờ mọi chuyện lại diễn ra đột ngột như vậy, nếu không sẽ ở nhà với em một thời gian. Như vậy, Em sẽ quen hơn.”

“Không sao đâu.” Hứa Thấm nhẹ giọng trấn an anh. “Đâu phải lần đầu tiên em gặp cậu vợ đâu. Với lại, hồi trung học, cậu vợ còn rất thích em mà.”

“Hiện giờ, cậu vợ vẫn thích em.” Tống Diệm cười cười bổ sung.

Hình như anh đi đến chỗ lộng gió, cô nghe được tiếng gió ào ạt qua điện thoại. Anh khum tay che lại, đợi gió lắng xuống mới quan tâm hỏi: “Ở với cậu vợ có thoải mái không?”

“Ừm, buổi tối, em bào gối với cậu một lát.” Hứa Thấm trả lời, hai chân vun vẩy trong chăn. “Còn anh, buổi tối làm gì?”

“Chỉnh lý lại chuyện trong đội, huấn luyện đội viên, dạy chó nghiệp vụ.” Tống Diệm lần lượt liệt kê công việc hôm nay cho cô nghe.

“Là chú chó cứu viện ở khu động đất ấy ạ?” Hứa Thấm nhớ lảng máng là có một “nhân vật” như vậy.

“Ừ, em không biết đâu, nó biểu hiện xuất sắc, được lên nhị đẳng đấy!” Tống Diệm bật cười kể: “Con chó đó khôn lắm, biết mình lập được công lớn, cả ngày vênh mặt hất đuôi ra vẻ ta đây. Mấy ngày nữa rảnh, anh sẽ trừng trị nó.”

Hứa Thấm bị anh chọc cười, tinh thần hăng hái, lại trở mình nằm sấp: “Nó tên gì thế ạ?”

Bên kia gió lớn, anh cười thật khê: “Tiểu Mạnh.”

Ngón trỏ Hứa Thấm cào cào mặt gối, cô mím môi cười với anh: “Không phải đặt theo tên em đấy chứ?”

“Em nói thử xem?” Anh ung dung hỏi ngược lại.

“Chắc chắn là em rồi, anh hãy chờ xem.” Cô hiếm khi được cưng chiều mà bày ra thái độ “nữ hoàng” thế này.

Anh cười vang, cô cũng cười theo: “Nó bao nhiêu tuổi rồi?”

“Sắp bốn tuổi.”

“Tình cảm với anh tốt lắm hả?”

“Đương nhiên...” Anh lại cười dịu dàng. “Rất thích anh... Chỉ thích anh thôi.”

Chẳng hiểu tại sao khi nghe thấy thế, trái tim Hứa Thấm lại đập rộn ràng. Cô không nhận được, khoe môi vẽ lên thành một đường cong thật lớn. Đêm khuya yên tĩnh, một đường dây điện thoại nối hai đầu nỗi nhớ.

“Sao hôm nay anh ngủ muộn thế?” Cô thắc mắc.

“Cũng không quen.” Anh thở dài, có chút bất đắc dĩ.

“Sao thế?” Cô nghĩ ngợi rồi lại cố ý hỏi: “Do nghỉ ở nhà lâu quá ă?”

“Vì để lại mình em ở nhà đấy!” Anh chẳng thèm quanh co.

Trước kia, mỗi lần về doanh trại, anh đều vô cùng dứt khoát, nhưng lần này thì khác, vì có niềm nhớ nhung ràng buộc. Cô cúi đầu, lặng lẽ mỉm cười, dấu biết rõ nhưng vẫn muốn nghe từ chính miệng anh, cảm thấy vui hơn hẳn. Dần dần, Hứa Thấm không nhận được nữa mà bật cười khúc khích.

“Cười gì thế?” Giọng anh vẫn đều đều truyền qua.

“Trong chăn, trên giường toàn là mùi của anh thôi.” Giọng cô trong đêm tối quá đổi dịu dàng.

Cô không ý thức được lời thủ thi này đã trêu chọc lòng anh đến nhường nào. Nghe thấy giọng nói nũng nịu của cô bên kia điện thoại, nghĩ đến cảnh cô đang nằm êm ấm trên giường mình, nhất thời lòng anh xốn xang. Cuối cùng, anh chỉ có thể thở dài thườn thượt, cố dằn nỗi xao động này lại.

Cô nằm vùi trong chiếc chăn ấm áp, anh đứng trên thao trường lộng gió, bất giác đã trò chuyện hơn nửa giờ, cho đến khi cơn buồn ngủ ập đến, cô ngáp mấy cái rồi mà vẫn lưu luyến không muốn kết thúc.

Anh đành phải bắt cô đi ngủ, lúc định cúp máy thì lại gọi nhỏ: “Hứa Thấm!”

“Dạ?” Giọng cô vẫn mềm mại, ngoan ngoãn như thế.

“Công việc bận rộn, anh không thể thường xuyên liên lạc, em đừng nghĩ lung tung.” Tống Diệm dặn dò: “Khi nào rảnh, anh sẽ nhắn tin cho em.”

“Em biết mà.” Hứa Thấm quẩn mình trong chăn, khe khẽ đáp, dần bị cơn buồn ngủ lấn át.

“Ngoan.”

“Vâng.”

Trên chăn, trên gối đều là mùi hương của anh. Cô vui người vào đó, dần dần khép mắt lại, chìm vào giấc ngủ yên bình.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Thấm tỉnh dậy trong ánh nắng hắt qua khung cửa gỗ. Tuy rằng tối qua ngủ khá trễ nhưng tinh thần lại không tệ, cô không hề thấy mệt mỏi chút nào. Cô rửa mặt, ăn bữa sáng do cậu nấu rồi gọi taxi đến bệnh viện.

Hứa Thấm ngồi hàng ghế sau, tựa vào cửa sổ nhìn những tòa cao ốc bên ngoài, chợt nhớ đến lần ngồi taxi khi xe của cô bị hỏng sau cơn bão ngày đó. Khoảng thời gian ấy, tâm trạng cô có thể nói là rất u uất và hoang vắng. Hôm nay, lòng cô vẫn tịch mịch, nhưng đã dần có lối thoát.

Mặc dù phải xa Tống Diệm cả tuần, nhưng cô không vì vậy mà làm ảnh hưởng đến công việc. Trái lại, tình cảm này tựa như một ngọn núi sừng sững, khiến cô chú tâm hơn vào mỗi việc mình làm, càng tỉnh táo, thông dong hơn.

Chỉ là, thỉnh thoảng tranh thủ được phút rảnh rỗi, cô nhìn tin nhắn anh gửi đến mấy giờ trước, trả lời lại đôi câu, nhưng có lẽ phải đợi đến tối muộn hoặc ngày hôm sau mới nhận được hồi âm từ anh. Thỉnh thoảng, cô cũng sẽ suy nghĩ vẩn vơ rằng lúc này anh đang làm gì, có lẽ đang thao luyện, tập huấn, có lẽ đang đi làm nhiệm vụ; có lúc cô nghĩ biết đâu xe cứu hỏa đang chạy ngang qua cửa bệnh viện cũng nên. Nhưng ý nghĩ ấy chỉ là thoáng qua, cô tiếp tục quay lại với công việc.

Công việc ở bệnh viện vẫn như thường lệ, bệnh nhân vẫn ra vào nườm nượp. Điểm khác biệt duy nhất là người đàn ông và bà mẹ đến bệnh viện gây chuyện ngày đó giờ chẳng khác gì hộ gia đình ở khu giải tỏa nhưng không chịu rời đi, ngày nào cũng đến bệnh viện chửi mắng bác sĩ Lý hại chết vợ con hắn. Ban giám đốc suy nghĩ đến an toàn của bác sĩ Lý, đành cho anh ấy nghỉ phép.

Người đàn ông kia và mẹ hắn không tìm được nơi trú ẩn, liền rêu rao trên mạng, căng biểu ngữ “đóng đờ” trước cổng bệnh viện. Mỗi lần thấy y tá, bác sĩ nào ra vào liền chửi ầm lên, gặp bệnh nhân thì liên tục nguyên rủa.

Cảnh sát đã đến khuyên giải vài lần, nhưng bà mẹ hắn ý mình lớn tuổi, hở ra là giở trò ăn vạ. Cảnh sát cũng hết sức phiền não, nhưng không có cách nào khác, qua lại vài lần cũng mặc kệ.

Gia đình kia được đà lấn tới, chắc hẳn đã quyết định cứ mặt dày đeo bám, sớm muộn bệnh viện cũng phải chịu thua.

Mấy ngày trôi qua, các đồng nghiệp cũng có đôi phần oán hận với chuyện này. Công việc vốn đã mệt người phiền não, đi làm còn bị người ta chỉ trích chửi mắng, ai gặp phải chuyện này mà tâm trạng còn tốt cho được cơ chứ?

Hứa Thấm cũng phải đi làm và tan ca trong tiếng chửi rủa của bọn họ, vẫn bình thản như mọi ngày, cứ như việc này chẳng liên quan gì đến mình vậy. Mà đúng là không liên quan thật. Máy y tá thì không điem nhiên được như cô. Trước kia, Tiểu Tây mỗi ngày đi làm, câu đầu tiên cô nói luôn là ăn món gì ngon, giờ đây đã trở thành lời than thở: “Vừa vào cửa đã bị mắng. Cái nhà kia chừng nào mới chịu thôi đây hả? Thật muốn vu cáo bệnh viện chúng ta đến cùng luôn sao?”

Tiểu Đông bực bội: “Vu cáo thì cứ vu cáo đi! Sợ nhất là bệnh viện nhượng bộ cho họ tiền, đó mới là tức chết ấy.”

Tiểu Nam góp lời: “Yên tâm đi, không có đâu. Hôm nọ, mình hỏi thăm chủ nhiệm Lưu. Lần này, thái độ lãnh đạo kiên quyết lắm, đưa bệnh án và đoạn băng theo dõi cho bên thứ ba giám định, nhất quyết không bồi thường, một xu cũng không cho. Nếu không, có tiền lệ này, mai một ai cũng đến bệnh viện chúng ta ăn vạ, xem đây là ngân hàng chắc?”

Tiểu Bắc tán thành: “Đúng vậy. Đền tiền không phải là đã thừa nhận bác sĩ Lý chẩn đoán sai sao? Sau này, bác sĩ Lý còn tiếp tục hành nghề thế nào được? Vì danh dự và tôn nghiêm của anh ấy, một đồng cũng không thể bỏ ra.”

Tiểu Tây nghe họ nói như vậy, cơn giận cũng vơi bớt: “Không đền tiền là được, mắng cứ mắng đi. Chỉ cần bọn họ không được như ý, dù bị chửi mấy câu mình cũng vui lòng.”

Hứa Thấm vẫn như thường ngày, không tham gia vào câu chuyện của họ, chỉ nghiêm túc chuẩn bị công việc. Kể từ khi kết thúc nhiệm vụ cứu viện động đất đến giờ, cô đã trở thành bác sĩ có tiếng trong bệnh viện, vị trí bác sĩ chủ trị cũng gần như được ấn định cho cô.

Giáo sư Từ Khăng cũng bắt đầu điểm danh gọi cô đi theo làm bác sĩ mổ phụ, có khi ngay cả ca bệnh quan trọng cũng trực tiếp giao cho cô phụ

trách chính, ông chỉ ở một bên hướng dẫn. Có điều, giáo sư Từ vẫn không cư xử hòa nhã với cô, thậm chí còn nghiêm khắc phê bình hơn trước kia, gần như soi mói. Có lần, ông còn mắng cô té tát trước mặt cả nhóm bác sĩ, y tá.

Nếu là người khác, e rằng đã không chịu được rồi, nhưng cô không buồn để ý, tự động quên đi sự khắc khe của ông, chỉ chọn lọc thông tin mấu chốt, nắm chặt cơ hội theo ông học tập.

Dần dà có lời ra tiếng vào, từ bác sĩ đồng nghiệp đến y tá, lại từ y tá truyền đến tai Hứa Thấm, nói cô là con ông cháu cha, đã sớm được điều động nội bộ rồi. Mà lần này, biểu hiện xuất sắc trong đợt cứu viện động đất chỉ là lý do giúp Hứa Thấm danh chính ngôn thuận thăng chức thôi. Giáo sư Từ Khăng bị phía bệnh viện ép buộc, không có cách nào khác, đành phải hướng dẫn cô. Nhưng giáo sư là người nóng nảy, nên luôn tìm cách soi mói, bới móc cô.

Bên ngoài đồn thổi gay gắt, song Hứa Thấm lại không cho rằng giáo sư Từ là người như vậy.

Tiểu Tây còn bất bình thay cô: “Bác sĩ Dương Tư Giai khoa Bông thật đáng ghét, chuyên môn không bằng bác sĩ Hứa, lại còn suốt ngày nói xấu sau lưng người ta.”

Hứa Thấm không để bụng, cúi đầu chăm chú rửa tay, trong đầu chỉ nghĩ đến ca mổ thực hiện với giáo sư trước đó không lâu.

Tiểu Đồng bổ sung: “Giáo sư Từ đúng là cố chấp, ấn tượng ban đầu với bác sĩ Hứa không tốt là nhất quyết không đổi.” Cô cũng từng có ấn tượng không tốt lắm với Hứa Thấm, nhưng làm việc với nhau nửa năm, phát hiện tuy Hứa Thấm ít nói, có vẻ lạnh nhạt nhưng rất nghiêm túc và có trách nhiệm, chỉ dốc lòng làm việc, chính ra như vậy lại khá thoải mái.

Hứa Thấm chỉ lo nghĩ đến việc phẫu thuật, không chú ý đến cuộc đối thoại của họ. Đến tận khi Tiểu Bắc lao vào phòng thờ hồng hộc: “Gay rồi, gay rồi, người đàn ông kia và mẹ hắn đòi nhảy lầu. Hiện tại, hai người kia đã trèo lên mái nhà khoa Khám bệnh rồi!”

“Ai cơ?” Mọi người ngơ ngác chưa hiểu.

“Người ở cửa gây chuyện đòi bồi thường hai triệu tệ ấy!” Tiểu Bắc cuống quýt.

Mọi người đều tròn mắt không thể tin nổi.

“Để hắn ta nhảy đi, chết là đáng!” Tiểu Tây bực bội. “Thật đúng là bần hết trò này đến trò khác, không biết bao giờ mới chịu thôi nữa.”

Tiểu Nam khẽ huých cô ấy, e dè nói: “Sẽ không nhảy thật đấy chứ? Hay là chỉ gây chú ý thôi? Người như vậy sợ chết lắm! Đoán chừng không thấy bệnh viện chúng ta lên tiếng nên giờ trò đấy!” Cuối cùng còn nhận xét một câu: “Thật là vô lại!”

“Nhưng làm trò này có thể gây ra náo động đấy! Bây giờ, công bệnh viện đã chật ních người rồi.”

Mọi người kéo nhau ra ngoài ngó nghiêng. Hứa Thấm rửa tay xong, bỏ vào túi, đi về phía văn phòng. Cô không có hứng thú tham gia vào mấy chuyện này.

Tiểu Đông phía sau oán trách: “Dùng tính mạng uy hiểm cơ đấy! Lần này, bệnh viện thật hết cách rồi. Nếu họ nhảy lầu chết thật, bệnh viện chúng ta sẽ tiêu tòng.”

Tiểu Tây lo lắng: “Khoan nói mấy chuyện này, đã gọi cho 110 và 119 rồi, kéo họ xuống lầu trước đã.”

Lúc này, ngay cả Tiểu Nam cũng không nhịn được, lại nghĩ đến bạn trai làm lính cứu hỏa của mình, tức giận nói: “Lãng phí tài nguyên xã hội, loại người như thế sao không đi...” Nhưng nghĩ đến nếu hẳn ta chết thật, bệnh viện và đội cứu hỏa đều gặp xui xẻo, cô liền cố nén giận.

Hứa thắm nghe đến số 119 bỗng dừng bước, nhớ đến mấy vụ nhảy lầu cũng thuộc phạm vi quản lý của đội cứu hỏa, không khỏi nhăn mày, nghĩ ngợi một chút liền quay người, quyết định ra ngoài xem sao.

Chương 48

Type: Hasuko

Bên ngoài tòa nhà, còi cứu hỏa càng lúc càng gần. Hứa Thấm băng qua hành lang, nhìn ra cửa sổ, đúng lúc thấy chiếc xe cứu hỏa đỏ chói đang chạy vào sân bệnh viện. Cô tăng tốc độ, định bước ra khỏi tòa nhà.

Xe cứu hỏa đã dừng lại, mấy người lính cứu hỏa nhanh chóng nhảy xuống. Trong đám đàn ông mặc đồng phục, cô vừa liếc mắt đã thấy ngay Tống Diệm, tuy chỉ là một bóng lưng vụt qua rồi bị xe cứu hỏa và đám người che khuất.

Cô không đến gần đám đông, chỉ đứng ở khoa Cấp cứu rướn cổ nhìn ra xa. Trên tầng hai mươi mốt khoa Khám bệnh có hai người đứng trên mái vẩy tay rất kích động. Hình như họ đang la hét gì đó, nhưng gió lớn và lâu cao, cộng thêm đám đông dưới lầu vây kín bàn tán xôn xao, hoàn toàn không nghe được gì.

Tống Diệm đi đến dưới lầu, ngẩng đầu nhìn người trên mái nhà. Hai người kia thỉnh thoảng đưa tay đưa chân ra, khiến đám người vây xem hô hoán. Anh dời mắt đi, hỏi người phụ trách bệnh viện: “Tình huống thế nào?”

“Gây rối bệnh viện, đòi nhảy lầu, đồng nghiệp trên đó khuyên nhủ nhưng không nghe, cũng không cho đến gần.”

Tống Diệm ra lệnh: “Đồng Minh, Tiểu Cát, hai cậu lên mái nhà trước đi. Nhớ sử dụng thiết bị bảo hộ.”, lại quay đầu chỉ huy: “Lão Đồng, bắc thang cứu hộ, lôi hẳn ta xuống.”

Lão Đồng lên xe thao tác. Thang cứu hộ từ từ được đưa lên, nhưng vừa mới đến nơi, còn chưa kịp bắc vào, trên mái nhà đã truyền đến tiếng

thét chói tai. Tống Diệm ngẩng đầu, nheo mắt nhìn, hai người kia đang vung tay chân loạn xạ, không biết la hét điều gì. Nhưng Tống Diệm vẫn cần thận giơ tay ra hiệu, Lão Đồng lập tức ngừng thao tác.

Bộ đàm trong tay người phụ trách bệnh viện vang lên, đồng nghiệp trên mái nhà báo cáo: “Đừng hành động, đừng hành động! Người này cảm xúc kích động, nói chúng ta mà bắc thang, hẳn sẽ nhảy xuống ngay!”

Tiếng thét của người kia còn loáng thoáng truyền đến từ bên kia bộ đàm: “Vợ con chết hết rồi, tôi không muốn sống nữa, không cần các người cứu! Các người tưởng cứu tôi xuống là mọi chuyện được giải quyết sao?”

Tống Diệm mím môi, cau mày suy nghĩ. Người phụ trách khó xử nhìn anh: “Đội trưởng, vậy bây giờ phải làm sao?”

Tống Diệm phân công: “Dương Trí, mấy cậu bơm nệm hơi đi, ra sau lầu...”

Người phụ trách vội nói: “Không được, lỡ như hẳn nhìn thấy lại kích động nhảy xuống đấy!”

“Ra sau lầu bơm lên, nhân lúc họ không chú ý thì chuyển ra phía trước.” Nói xong, anh đi vào tòa nhà. “Để tôi lên xem thử.”

Hứa Thấm thấy thang cứu hộ không đưa lên nữa, còn mấy người lính cứu hỏa mang nệm hơi ra sau lầu, liền lảng máng đoán được sự tình.

Hai người trên lầu càng lúc càng kích động, người dưới lầu cũng tụ tập đông thêm khiến giao thông ùn tắc. E rằng nếu còn tiếp tục rầy rà như thế, lính cứu hỏa chỉ có thể nghĩ cách từ mái nhà, vậy có lẽ...

Cô bỏ tay vào túi, len qua đám người, đi về phía tầng khám bệnh. Người hóng chuyện xung quanh tụ tập bàn tán:

“Đáng thương quá, bị ép đến mức nhảy lầu đấy!”

“Nghe nói vợ anh ta mang thai, đi khám thế nào lại mất mạng, con cũng không còn.”

“Mang thai còn chết người á? Tên bác sĩ kia đọc sách bằng mông à?”

“Bây giờ làm lớn chuyện như vậy, xem bọn họ làm sao giải quyết. Phải náo loạn vậy thôi, không làm ồn lên thì không ai quan tâm mà.”

...

Hứa Thấm lên tầng thượng tòa nhà khám bệnh. Bình thường, cửa cầu thang dẫn lên đây đều bị khóa, hiện giờ đã được mở ra. Trên sân thượng vốn không có vật gì, mặt sàn trát xi măng. Xung quanh tầng thượng không có lan can, chỉ có một bậc thềm không cao đến nửa mét. Hia mẹ con kia đang đứng trên đó, dưới chân là vực sâu cao hai mươi một tầng.

Sân thượng gió lớn, thổi tung chiếc áo phao lông vũ của hai người họ, kêu phần phật nghe rợn người. Mấy chủ nhiệm và bác sĩ đứng cách họ hơn chục mét liên tục khuyên giải.

“Hai người xuống trước đi, có chuyện gì, chúng ta vào phòng họp rồi nói.”

“Không nói, không có gì để nói hết!” Người đàn bà hơn năm mươi tuổi, to béo, thô lỗ ngắt lời: “Con dâu tôi là người tốt, vừa hiếu thảo vừa chịu khó, còn biết kiếm tiền, vậy mà bị các người hại chết. Con trai tôi cũng bị các người làm cửa nát nhà tan. Các người mà không đền tiền thì không có gì để nói cả!”

Đứa con hơn ba mươi tuổi của bà ta cũng gào lên: “Muốn nói thì nói ở đây, trả lời một câu thôi: Bồi thường hay không?”

Chủ nhiệm Lưu vẫn cố gắng giải thích: “Bây giờ là xã hội pháp trị, hai người phải nói lý lẽ chứ, có gì bất mãn thì tìm luật sư kiện tụng cũng được...”

“Các người có tiền có thế, khẳng định là đã đút lót cho tòa án rồi.” Gã ta quát lên. “Chúng tôi không tiền không thế, kiện thắng thế nào được. Vậy thì hãy để cho mọi người dưới lầu giúp phán xử đi!”

Bên kia là mấy người lính cứu hỏa thờ ơ trước cảnh tượng này, không lo lắng cũng không đánh giá, chỉ lẳng lẳng trang bị an toàn, buộc dây vào từng người một.

Tống Diệm trấn định lướt mắt nhìn chỗ hai người kia đang đứng, rồi nhìn lại chỗ chân mình, nhanh chóng phán đoán khoảng cách chừng sáu, bảy mét. Anh có thể nhận lúc người kia lơ là, xong qua tóm lấy hãn trong vòng hai giây, rồi ghì xuống mặt đất.

Nhưng bên kia có những hai người, tỷ lệ mất kiểm soát tăng lên rất lớn. Anh không tài nào đồng thời bắt được cả hai. Nếu hai đội viên cùng xông lên thì sợ rằng trước sau không nhất quán, tạo thành khe hở thời gian, còn có khả năng bốn người va vào nhau, phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Anh còn đang cân nhắc tình huống thì cảnh sát chạy đến, gã đàn ông và người mẹ gầy rối thấy vậy càng kích động hơn.

“Các người thông đồng với bệnh viện. Nếu các người muốn giải quyết thì đã sớm bắt bệnh viện đền tiền rồi. Đều là đám coi thường tính mạng người dân cả. Tốt, hôm nay tôi sẽ nhảy xuống, để người bên dưới đều chứng kiến, cho bệnh viện các người tiêu tòng. Dù tôi có chết cũng muốn cho mọi người biết bệnh viện các người đã hại người ra sao. Đây là cảnh cáo lần cuối cùng của tôi, chuyện này không giải quyết cho xong, tôi sẽ nhảy thật đấy!”

Dứt lời, gã liền nhích người ra ngoài bậc thềm. Sắc mặt bác sĩ và cảnh sát trên sân thượng chợt biến đổi. Lúc Tống Diệm và Đồng Minh định xông lên kéo người thì một giọng châm chọc lạnh lạnh theo gió truyền đến: “Muốn nhảy thì nhảy mau đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

Hứa Thấm hai tay đút túi, vẻ mặt lạnh nhạt. Cô đi về phía bọn họ, thản nhiên nhìn hai mẹ con kia.

“Mẹ nó, mày nói gì?” Gã đàn ông kia không dám tin, thân thể đã vươn ra vội rút lại, lớn tiếng mắng chửi: “Quả nhiên, bệnh viện bọn mày muốn ép tao chết mà.”

“Đúng đấy!” Hứa Thấm bình thản. “Đi chết đi!”

“Mày...” Gã đàn ông tức giận đến mức mặt mày nhăn nhó, vừa định mở miệng mắng thì thấy Hứa Thấm đến gần, vội hét lên: “Tao cảnh cáo mày, không được qua đây, mày mà còn lại gần...”

“Thì anh sẽ nhảy xuống, đúng không?” Hứa Thấm đi đến chỗ cách hẳn ta chỉ ba, bốn mét thì dừng lại, ngẩng đầu nhìn hẳn. “Anh nhảy đi!”

“Mày...” Chân người đàn ông kia run run, tức tối chỉ vào mấy người. “Có thấy không? Bác sĩ ở đây muốn tôi chết đấy! Các người mau bắt con đàn bà này lại đi!” Lại xông về phía Hứa Thấm, hung tợn đe dọa: “Mày gan lắm, muốn bức tử tao hả? Ha ha, nếu bố mày nhảy thật, mày cũng không thoát khỏi liên đới. Mẹ kiếp, mày đừng hòng làm ở đây nữa!”

“Đúng, tôi bức tử anh đấy! Cùng lắm, cả đời này tôi không làm bác sĩ nữa.” Hứa Thấm lạnh giọng. “Bây giờ, anh nhảy ngay đi!”

Gã đàn ông chấn động. Trong cơn gió rét, khuôn mặt cô gái trước mắt hết sức lạnh lùng, cay nghiệt.

“Anh nhảy rồi, một xu cũng không đền. Chưa kể anh ngã chết hoặc tàn phế, bác sĩ nơi đây cũng không cứu anh đâu!”

Hai mẹ con kia sừng sốt, tội lỗi sinh táo bạo, họ nhìn xuống lâu, thấy nệm hơi đã được bơm xong. Hắn ta đảo mắt láo liên, định âm mưu gì đó.

Hứa Thấm đã cắt đứt ý định của hắn: “Có nệm hơi cũng vô ích thôi. Lầu quá cao, anh nhảy xuống nhẹ thì gãy tay gãy chân, nặng thì liệt nửa người. Nhảy đi!”

Hắn ta nhát gan, nghe thấy thế thì rùng mình một cái. Mẹ hắn ta thì đỏ mặt tía tai, chỉ vào Hứa Thấm mắng ầm lên: “Con khốn này, là bệnh viện cử mày đến đây hả? Muốn bức tử mẹ con tao đúng không? Đền chút tiền thôi, bệnh viện bọn mày thu biết bao nhiêu tiền dở bản còn tiếc rẻ à?”

Hứa Thấm lạnh nhạt nhìn bà ta, ánh mắt thoáng vẻ chán ghét, bình tĩnh đáp: “Biết tại sao bệnh viện không thể bồi thường cho hai người không?”

Hai mẹ con kia đồng thanh hỏi: “Tại sao?”

“Nếu chấp nhận đền tiền thì chuyện này sẽ trở thành vết nhơ trong sự nghiệp của bác sĩ Lý.” Cô bình thản nói sự thật.

Hai mẹ con kia không hiểu gì cả, lại càng không quan tâm.

“Bác sĩ Lý là bác sĩ Sản khoa có tiền đồ nhất bệnh viện, học y mười mấy năm, đi học tập chuyên sâu khắp nơi, mãi mới đạt được vị trí như ngày hôm nay. Đúng vậy, có bác sĩ chỉ làm việc nuôi gia đình, nhưng cũng có bác sĩ ôm hoài bão cứu chữa cho nhân loại, có khát vọng và tín ngưỡng với y học. Bác sĩ Lý chính là kiểu người này. Anh ấy học y là để cứu sống con người, để đột phá biên giới y học, thậm chí để tạo nên kỳ tích cho loài người, không phải để loại rác rưởi như các người đến giày xéo. Anh có biết trường học, bệnh viện, quốc gia muốn bồi dưỡng ra một bác sĩ như vậy tốn

bao nhiêu sức người sức của không? Bởi thế, bệnh viện không thể quăng tiền cho anh. Nói cho cùng... tại sao phải để tiền đồ của anh ấy bị hủy hoại trong tay kẻ rác rưởi như anh chứ?” Hứa Thấm nhìn chăm chăm vào gã đàn ông kia.

“Mày dám nói con trai tao là rác rưởi à?” Người đàn bà nổi cơn thịnh nộ, gào lên như sấm.

Mắt gã đàn ông cũng rực sáng hung ác, gương mặt đỏ bừng bừng, như thể chỉ một giây sau sẽ nổ tung vậy.

“Người sống trên đời không cần quá cao thượng, nhưng nhất định phải tự lập, không tạo thành gánh nặng cho xã hội. Nhưng nhìn bây giờ đi, có bao nhiêu nhân viên nhà nước bị mẹ con hai người làm phiền? Nhìn những lính cứu hỏa đang chuẩn bị cứu hai người đi, họ chọn công việc này không phải để bán mạng cho hai người.” Lòng ngực phập phồng, cô gằn từng chữ: “Đàn ông hơn ba mươi tuổi mà không có trách nhiệm, không có năng lực. Vợ anh đui mù mới lấy phải anh. Không nói đến việc bị chính anh hại chết, anh còn dám lấy cô ấy ra làm cái cớ moi tiền nữa sao? Loại người như anh không phải rác rưởi thì là gì? Sớm chết đi cho rồi.”

“Con điếm thối tha này!” Cuối cùng, hăn ta cũng bị mắc câu, bị kích thích đến mất lý trí, nhảy xuống khỏi bậc thềm, nhào đến chỗ Hứa Thấm.

Trong nháy mắt đó, Tống Diệm liền xông đến, nhưng xông về phía người đàn bà to béo trên bậc thềm. Sự chú ý của người đàn bà kia đã sớm dán lên người Hứa Thấm, nhận thấy có người lao đến, bà ta cũng không kịp tránh né. Tống Diệm nhanh chóng tóm được bà ta, kéo xuống, rồi vung tay ghì chặt bà ta xuống nền đất. Cảnh sát cũng đồng loạt xông lên chế ngự hăn.

Hăn gào thét vùng vẫy, hai chân đạp loạn xạ, không may trúng phải chân trụ của Đồng Minh. Đồng Minh lùi về phía sau, bắp chân đụng phải

bạc thềm, thân thể mất khống chế nhào ra, rơi xuống khoảng không bên dưới.

Tiểu Cát hét lên thảm thiết: “Đồng Minh!”

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhóm Hứa Thấm không kịp phản ứng, chỉ trơ mắt nhìn bóng dáng màu cam kia rơi ra khỏi mái nhà. Sắc mặt mọi người trắng bệch không còn giọt máu.

Tống Diệm nhanh tay lẹ mắt nhào đến trước tiên, cấp tốc chụp lấy sợi dây an toàn dưới đất. Sợi dây bị lôi đi theo tốc độ di chuyển cực nhanh kéo Tống Diệm trượt khỏi bậc thềm. Thấy cả người anh sắp sửa bị lôi xuống, Hứa Thấm hoảng sợ hét lên “Tống Diệm!”

Tiểu Cát xông đến tóm lấy sợi dây, giữ lại thân thể Tống Diệm bị lực quán tính lôi đi. Toàn bộ chủ nhiệm và bác sĩ cũng nhào đến kéo phụ. Được một đám đàn ông ra sức kìm giữ, sợi dây thôi không trượt xuống nữa.

Tống Diệm gục trên mặt đất, đầu mướt mồ hôi lạnh, thở hỗn hển. Trái tim Hứa Thấm đập điên cuồng, hai chân bủn rủn. Hai mẹ con gây chuyện thì thất thần ngồi thừ trên mặt đất, không đứng dậy nổi, bị cảnh sát bắt trói mang đi.

“Đồng Minh, không có chuyện gì chứ?” Tống Diệm hô to xuống.

“Đau lưng...” Đồng Minh đau đớn la to.

Mọi người ra sức kéo Đồng Minh lên, người phụ trách bệnh viện lập tức đến: “Mau đưa đi kiểm tra.”

Trong cảnh người qua người lại vội vã, đôi mắt Hứa Thấm vẫn chỉ nhìn chăm chăm vào Tống Diệm. Trái tim này giờ như ngừng đập vì hoảng sợ vẫn không sao bình ổn lại được. Cô nhìn thấy vết máu do bị dây thừng

cửa vào trên tay anh, cổ cũng có vết trầy xước, đầu còn bị bầm vì va vào bậc thềm.

Anh đang trao đổi với cảnh sát, khoe mắt cảm nhận được gì đó liền quay sang nhìn về phía cô. Bốn mắt giao nhau, ánh mắt anh trở nên thâm trầm và khắc chế, nhưng chỉ một giây ngăn ngủ lại dờ đi.

Hứa Thấm cũng bị lãnh đạo gọi đi. Trước khi đi xuống cầu thang, cô còn quay đầu lại nhìn thêm lần nữa. Tống Diệm và người phụ trách bệnh viện, cảnh sát vẫn đang bàn việc. Lúc này, anh thậm chí còn không có thời gian nhìn lại cô.

Hứa Thấm quay người đi xuống lầu, lúc bước khỏi bậc thềm mới phát hiện chân mình vẫn còn run rẩy, lưng đẫm mồ hôi lạnh, lòng bàn tay cũng sớm bị móng tay găm chặt.

Ban lãnh đạo không khen ngợi nhưng cũng không khiển trách Hứa Thấm, chỉ bảo mọi người có mặt tại hiện trường giữ bí mật. Dù sao nếu chuyện bác sĩ bảo người gây rối “đi chết” lan truyền, bị người có ý đồ xấu tung tin lên báo, như thế dù có trăm miệng cũng không thể nào bào chữa được.

Mấy đồng nghiệp đều hứa giữ bí mật, còn len lén cảm ơn Hứa Thấm đã trút giận thay họ. Điều khiến mọi người kinh ngạc hơn cả chính là việc người không bao giờ qua lại với ai như cô lại ra mặt nói giúp đồng nghiệp. Mọi người thi nhau xin số điện thoại của cô, còn nói sau này tụ tập sẽ gọi cô.

Hứa Thấm bình thản ứng phó, sau đó lấy cớ bận việc để rời đi. Lúc về đến khoa Cấp cứu, thấy người vây xem đều giải tán nhưng xe cứu hỏa vẫn còn trong sân. Máy lính cứu hỏa đang thu dọn đệm hơi, nhưng lại chẳng thấy Tống Diệm đâu cả. Khoảnh sân khi này còn huyền não ồn ào, giờ phút này đã thừa thớt, chỉ còn lác đác người.

Cô trở lại phòng cấp cứu, chẳng hiểu tại sao toàn thân có chút uể oải, người cũng mệt mỏi. Bình thường làm việc liên tục cũng không hề hấn gì, vậy mà phen đương đầu trên sân thượng lúc này lại tiêu hao quá nhiều sức lực của cô. Hoặc có lẽ vì nguyên nhân khác, nhưng cô không có tâm trạng đào sâu suy nghĩ.

Làm việc đến mười hai giờ đêm, Hứa Thấm ngần ngợ bắt xe về nhà. Xe dừng ở giao lộ phố Ngũ Phương. Con phố này dành riêng cho người đi bộ nên có hàng rào cản lại, xe không vào được.

Hứa Thấm xuống xe. Nhìn đường phố vắng tanh không một bóng người, cô khẽ thở dài, song chỉ chớp mắt lại thấy cậu vợ Tống Diệm đang đứng ở ven đường.

Cô kinh ngạc đi đến: “Cậu, vợ?”

“Thấm Thấm tan ca rồi hả?” Vợ mỉm cười đón cô.

“Sao cậu vợ lại ở đây?” Hứa Thấm hoang mang.

“Ngõ tối, để một mình con đi về, cậu vợ không an tâm.” Vợ hết mực quan tâm cô. “Diệm nó ở trong đội, nên vợ với cậu ra đón con.”

Hơi ẩm tràn đầy cả cõi lòng, Hứa Thấm im lặng đi theo hai người về nhà. Cậu nắm tay vợ đi bên cạnh, thỉnh thoảng nói vài câu bàn luận về bộ phim truyền hình buổi tối, Hứa Thấm yên lặng lắng nghe, quay đầu nhìn lại con đường vừa đi qua.

Cửa hàng hai bên đường đã đóng cửa, hình graffiti kỳ quái vẽ trên đó trông khá quỷ dị trong bóng đêm nhập nhoạng. Con phố cổ trống trải, những vầng sáng nhá nhem sâu hút, nếu phải đi một mình qua đây quả thật rất đáng sợ.

“Đường này mà, con đang nhìn gì đấy?” Mẹ vừa nói vừa nắm lấy tay Hứa Thấm. Hứa Thấm chợt cảm nhận được hơi ấm bao bọc lấy tay mình. Bỗng mẹ kêu lên: “Ồi, sao con lại ăn mặc phong phanh thế này? Tay lạnh ngắt rồi kìa.”

Mẹ dứt tay cô vào túi, dẫn cô đi qua con ngõ u ám, chật hẹp trong đêm. Cuối đường là căn tử huyệt viện ấm cúng đang sáng đèn ấm áp.

Hứa Thấm ngồn bên bàn ăn bát bánh trôi. Cậu mẹ ăn khuya cùng cô. Mẹ khuyên bảo: “Thấm Thấm ăn nhiều một chút, đừng sợ béo. Con gầy quá, làm việc mệt nhọc phải ăn nhiều mới có sức khỏe, biết không?”

Hứa Thấm gật đầu.

Mẹ lại thở dài: “Thằng Diệm cũng vậy. Công việc của nó không có quy luật thời gian gì cả, cứ chạy đi chạy lại suốt, người gầy sọm cả đi.”

Nghe vậy, Hứa Thấm im lặng khẽ liếm môi, nước đường dính trên môi giờ khắc này lại trở nên nhạt nhẽo. Cô nhớ đến khoảnh khắc Đồng Minh rơi khỏi sân thượng, Tống Diệm cũng bị sợi dây kéo trượt theo. Cho dù bây giờ nhớ lại, trái tim cô vẫn như bị ai đó bóp nghẹt.

“Vâng.” Cô đặt thìa xuống, nhỏ giọng: “Con thấy công việc của anh ấy nguy hiểm quá!”

Chương 49

Type: Hasuko

Đêm đen, nhà chính của tú hợp viện vẫn sáng trưng.

Nghe Hứa Thấm nói thế, mẹ cũng gật gù tán thành: “Phải đấy, công việc của nó nguy hiểm quá!”

Cậu nhìn ra được điều khác thường từ sắc mặt cô, liền hỏi: “Hôm nay gặp phải chuyện gì à?”

“Con gặp Tống Diệm ạ! Bệnh viện có người đòi nhảy lầu. Anh ấy đi cứu, suýt nữa ngã xuống từ tầng...” Hứa Thấm nuốt nước bọt, khẽ rùng mình. “... Hai mươi mốt ạ!”

Cậu mẹ đều kinh hãi: “Sau đó thế nào?”

“Không sao ạ.”

“Những người khác thì sao? Còn người nhảy lầu kia nữa?”

“Đều không sao.”

“Vậy thì tốt.” Cậu mẹ thở phào.

“Lúc ấy, con thấy rất sợ.” Hứa Thấm rử mắt, nhẹ nhàng khuấy bánh trôi trong bát. Viên bánh ngấm đã lâu, lớp vỏ trông sần sùi. “Nếu anh ấy ngã xuống...”

Không khí lặng ngắt như tờ.

“Đừng sợ.” Mẹ khẽ vỗ tay cô trấn an. “Nó rất có chừng mực, biết bảo vệ bản thân, cũng biết bảo vệ cấp dưới của mình.” Cô lẽ mẹ đoán được gì đó nên nói tiếp: “Thật ra, cậu mẹ cũng bảo nó chuyển công tác rồi, nhưng

nó không bỏ được mấy cậu lính cấp dưới. Đội của nó có tổ chất tốt nhất, có kỷ luật tốt nhất trong đám lính cứu hỏa ở khu vực. Cả đội chưa từng bị thương vong nghiêm trọng, toàn nhờ vào nó biết cách huấn luyện.”

Lời này không hề có tác dụng an ủi Hứa Thấm, nhưng cô không thể nói gì, hồi lâu sau mới cất tiếng hỏi: “Sao anh ấy lại chọn nghề này ạ?”

Hai vợ chồng già nhìn nhau, cậu bèn giải thích: “Con cũng biết thằng nhóc này từ bé đã không thích học hành, lại không chịu quản giáo, nên phải đi lính. Sau này... trong nhà không có quan hệ nên chỉ có thể làm lính cứu hỏa.”

Hứa Thấm cúi đầu, khuấy thìa trong bát: “Vâng.”

Mợ thấy thế liền thấp thỏm, môi mấp mấp định nói gì đó, lại không biết nói gì, vội vàng nhìn về phía chồng mình. Cậu trừng mắt nhìn mợ, coi như để ép việc này xuống.

Mợ thở hắt ra, im lặng rất lâu mới lên tiếng: “Thấm Thấm à, cháu mợ tuy bề ngoài thô lỗ nhưng là người thận trọng, biết quan tâm người khác. Khác với mấy tên đàn ông ngoài kia, chỉ biết ăn chơi nhân lúc còn trẻ, còn nó từ bé đã bị bỏ rơi, chỉ muốn có một gia đình, được người nhà yêu thương, đối xử tốt với người nhà là đủ. Nó là một người như vậy, không phải mợ muốn bao che cho nó nên mới nói thế. Con cũng biết mà, phải không?”

Hứa Thấm “dạ” một tiếng, không nói thêm gì khác.

Mợ còn định nói nữa thì cậu đã chen lời: “Thấm Thấm cũng mệt rồi, ăn xong ngủ sớm đi.”

Hứa Thấm trở về phòng. Mợ vừa dọn bát vừa thở dài: “Có phải đứa bé này có tâm sự không?”

“Chuyện của chúng thì để chúng tự giải quyết. Em đừng quan tâm.”
Cậu chép miệng.

“làm sao em không lo cho được. Cuối cùng sẽ không giống như mẹ ruột của Diệm Diệm chứ?” Mợ lo lắng không yên.

“Càng nói càng không ra đầu. Được rồi, ngủ sớm đi?”

Đèn tắt, đêm không trăng, ngoài cửa tối đen như mực, bóng cây lay động cũng không rõ dáng hình. Hứa Thấm nằm trên giường xem điện thoại, thấy một cuộc gọi nhỡ và bốn tin nhắn, đều là của Tống Diệm.

Anh gọi đến vào lúc bốn giờ bốn mươi phút chiều, sau khi cứu người nhảy lầu. Tin nhắn thứ nhất và thứ hai gửi ngay sau đó:

Em ở đâu thế?

Đang làm việc à?

Tin thứ ba cách đó năm phút: Anh đi đây, đừng lo lắng, anh sẽ chú ý an toàn.

Tin thứ tư gửi đến lúc mười một giờ đêm: Tan ca về nhà đừng đi một mình. Cậu sẽ ra đón em. Nếu không gặp thì gọi điện thoại cho cậu.

Hứa Thấm thần thờ nhìn mấy tin nhắn kia đến khi mắt đau nhói. Cô giơ tay lên che kín đôi mắt, cuối cùng không hồi âm cho anh mà nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Hứa Thấm quên đặt chuông báo thức, hôm sau ngoài ý muốn ngủ dậy muộn, khi tỉnh lại chỉ còn mười lăm phút nữa là đến giờ làm việc. Cô lấy điện thoại ra gọi xe, phát hiện giao thông ùn tắc, đến nơi phải mất ba mươi phút, đành chuyển sang đi tàu điện ngầm.

Một hàng dài đứng xếp hàng trước máy bán vé tự động, mãi mới đến lượt cô. Nhưng khi cô ấn chọ tuyến đường và trạm đến, máy lại không in vé ra. Cô sốt ruột nhìn từ trên xuống dưới. Người phía sau không kiên nhẫn cần nhẫn: “Ấn “Xác định” đi, đứng trơ ra đó làm gì?”

Lúc này, Hứa Thấm mới phát hiện dưới màn hình có nút “Xác định”, ấn vào mới nhả vé.

Đang giờ cao điểm, tàu điện ngầm người đông nghìn nghịt, ngược mắt trông xa chỉ có đầu người đen kịt. khi qua cổng, cô nhớ lời Tổng Diệm dặn đừng bước qua vạch vàng.

Đến sân ga, trước mỗi cánh cửa đều chật ních người đi làm, ai ai cũng thờ ơ nhìn vào cánh cửa đóng kín hoặc dán mắt vào di động.

Hứa Thấm vừa mới đứng vững, những người khác đã thi nhau xô đẩy phía sau cô.

Tàu điện vào trạm, cửa xe vừa mở đã có một toán người tràn ra, người bên ngoài thì thi nhau chen lên, tạo thành hai dòng hỗn độn xoắn lấy nhau. Hứa Thấm cũng bị dòng người phía sau xô đẩy, hết như chiếc lá rơi vào cơn lốc xoáy, điên cuồng cuốn về phía cửa xe.

Người phía trước không vào được, người phía sau lại không ngừng chen lấn, ngực và lưng cô đều dán sát vào người khác, thân thể như sắp sửa bị nghiền nát. Khi bị đẩy đến cửa cô không tài nào nhích thêm được nữa.

Cửa tàu điện ngầm vang lên tiếng tí tít cảnh báo, đèn đỏ lóe sáng. Nhưng một cánh tay cô vẫn còn bị hai người chen lấn phía trước kẹp chặt, không sao cử động được.

“Tay của tôi!” Cánh cửa đóng lại, Hứa Thấm cố kéo ra, gào lên: “Buông ra!”

Hai người kia đưa lưng về phía cô, không buồn đoái hoài. Một người đàn ông trong xe thấy thế, nhanh chóng bắt lấy tay cô, kéo mạnh ra. Liên sau đó, cửa tàu đóng lại.

Tay Hứa Thấm đột ngột bị rút ra, người mất trọng tâm, ngã nhào về phía sau. Cổ tay chống xuống mặt đất bị tọp, truyền đến một cơn đau thấu xương. Cô đau đến mứa túa mồ hôi lạnh, mở miệng nhưng không thốt ra được âm thanh nào. Trong cơn đau nhứt, người cô vẫn duy trì tư thế ngã xuống, không dám cử động, mãi lâu sau, cô vẫn chưa thể hoàn hồn.

May là tay trái! Co căng rặng nghĩ, giữa hàng mày đã lấm tấm mồ hôi.

Chàng trai bên cạnh tốt bụng đỡ cô dậy: “Cô không sao chứ?”

Cô lắc đầu, chậm chậm đứng lên, tay phải nâng cổ tay trái, đưa lên che chở trước ngực. Cô không dám hành động thiếu suy nghĩ, cổ tay vừa động đến đã đau buốt vô cùng.

Chuyến tàu tiếp theo đến, cô bị dòng người cuốn lên xe rồi lại cuốn xuống xe. Khi tới bệnh viện, cả người cô đã nhếch nhác đến thảm hại, quần áo nhăn nhúm, tóc tai rối bù. Cô thử từ từ cử động cổ tay, cơn nhức nhối đã qua, chỉ còn đau âm ỉ. Cuối cùng cô cũng có thể thở phào, may mà không bị trật tay.

Cô rửa mặt qua loa rồi vào văn phòng, nghe thấy Tiểu Nam rầu rĩ: “Tìm việc gì cho anh ấy bây giờ? Không thể để anh ấy đi làm bảo vệ, đúng không?”

Tiểu Tây kinh ngạc: “Bạn trai cậu phải đổi việc à?”

“Sớm muộn cũng phải đổi thôi, không thể làm cả đời được. Hôm qua dọa tôi mất nửa cái mạng. Suýt nữa tôi đã thành quả phụ rồi.” Tiểu Nam nhắc đến chuyện Đồng Minh bị rơi xuống lầu hôm qua, giờ vẫn còn sợ hãi. “May mà không lâu nữa, anh ấy cũng giải ngũ rồi.”

Tiểu Đông tò mò hỏi: “Cô định đăng ký kết hôn với anh ta thiệt hả?”

“Đúng vậy, bây giờ đang lo chuyện công việc này. Không biết việc nào mới thích hợp với anh ấy nữa. Phải xin bố tôi nhờ vả người quen xem sao, coi thử có thể đưa anh ấy vào alfm quản lý phòng cháy chữa cháy trong xí nghiệp không. Ôi, nhờ vả cũng khó lắm, đau đầu thật!”

Hứa Thấm đi ngang qua, lấy di động mở tin nhắn của Tống Diễm, nhìn một lúc lâu mới trả lời lại một câu: Đã biết.

Bên kia không hồi âm, chắc hẳn Tống Diễm đang huấn luyện lính.

Hứa Thấm không cố ý đợi. Công việc hai người đều bận rộn, họ đã sớm quen với cách trao đổi như vậy rồi. Cô bỏ điện thoại vào túi, cổ tay lại nhói đau. Cơn đau này cứ dính lấy cô như hình với bóng, quấy nhiễu đến mức vừa rảnh đầu óc được một chút là lại bị cảm giác ưu phiền bám lấy, không sao xua đi được. Không biết do cơn đau lâm râm trên tay hay vì nguyên nhân nào khác.

Lúc cô rời khỏi phòng khám bệnh khoa Bỏng, bước vào thang máy, đi xuống lầu, ra ngoài tòa nhà chẩn trị, bị người đến khám vệt vàng chạy đến đụng phải mới hoàn hồn lại, phát hiện mình đang đứng giữa sân bệnh viện.

Ngẩng đầu lên, bầu trời tháng Một giăng đầy mây đen, hết sức âm u và ảm đạm. Thành phố vào đông, cỏ cây úa tàn. Ngước mắt trông xa, khung cảnh chỉ mang một màu xám xịt, hoang tàn.

Cô thở dài, đến khi đi vào khoa Cấp cứu, tất cả suy nghĩ miên man mới bị vứt sang một bên. Đây chính là tính cách của cô: Một khi tập trung vào công việc sẽ không thể chứa bất cứ cảm xúc nào khác, chỉ có thể toàn tâm toàn ý làm việc mà thôi.

Nhưng cô không tài nào thoát hẳn khỏi cảm xúc ảm đạm này. Không biết có phải do áp lực quá lớn hay không, đêm đó, cô gặp ác mộng. Cô mơ

thấy cả vùng đất cháy hừng hực như thể chìm trong biển lửa. Vô số lính cứu hỏa bị khiêng ra, thương tích chồng chất. Còn đội Tổng Diệm thì dùng cảm dân thân vào trong, cô muốn ngăn nhưng không được. Cô thấy bóng lưng Tổng Diệm biến mất trong nhà xưởng khổng lồ đang bốc cháy, dự cảm xấu bỗng ập đến, muốn gọi anh lại nhưng chỉ nghe thấy tiếng nổ âm ỉ, cả nhà xưởng kia phút chốc sụp đổ...

Hứa Thấm choàng tỉnh giấc, xung quanh tối đen như mực, ngực và lưng cô mướt mát mồ hôi, tim đập kịch liệt. Trên giường vẫn còn mùi hương của anh, nhưng bên người lại trống trải vô cùng.

Anh không ở đây.

Cô cuống quýt với lấy điện thoại trên tủ, bấm gọi cho Tổng Diệm nhưng không ai bắt máy. Chắc hẳn anh đã đi làm đêm rồi, nếu không, anh nhất định sẽ nghe điện thoại. Nghĩ đến giấc mơ vừa rồi, cô không nén nổi sự hoảng loạn, liền gọi điện thoại hỏi Đội phó, biết không xảy ra vụ hỏa hoạn nào, chẳng qua nửa đêm có kẻ say rượu, kẹt đầu bên lan can cầu vượt nên đội Tổng Diệm phải đi giải cứu thôi.

Lúc này, cô mới thấy yên tâm đôi chút, dờ dẫm nằm trên giường trong bóng đêm mông lung. Đến giờ phút này, cô mới phát hiện ra rằng, kể từ khi quay lại với anh, cô đã dần dần chìm đắm rồi, không thể thoát ra được nữa.

Cô muốn đợi anh trở về, muốn nghe thấy giọng nói của anh, muốn nói chuyện với anh, tựa như chỉ làm vậy mới có thể khiến cô yên lòng. Nhưng cô không biết bao giờ anh mới về, đêm đã khuya như thế... Chờ một hồi, cô lại ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, bảy giờ kém năm phút, điện thoại di động vang lên, là Tổng Diệm gọi đến: “Dậy chưa?”

“Anh biết rõ bảy giờ sáng em dậy mà.” Cô bị đánh thức, đầu óc chưa kịp tỉnh táo, đôi mắt vẫn còn mơ màng, trở mình nói chuyện với anh.

Anh nghe động tĩnh ở bên kia điện thoại, bần cười khẽ: “Thế nên mới gọi vào giờ này để được nói chuyện với em năm phút... Hôm qua, anh làm xong việc muộn quá, sợ em ngủ rồi nên không quấy rầy nữa... Sao giờ đó lại gọi cho anh? Hai giờ mà còn chưa ngủ à?”

Anh không nhắc lại thì thôi, vừa nói đến, cảm giác ưu sầu mấy ngày qua lại nghẹn ứ nơi lồng ngực Hứa Thấm. Cô nheo mắt, người cũng dần tỉnh táo, thủ thủ với anh: “Em gặp ác mộng.”

Tống Diệm khựng lại: “Ác mộng gì thế?”

“Công xưởng phát nổ. Anh chết.”

Bên kia im lặng giây lát rồi truyền đến tiếng anh cười khở: “Ngốc nghếch”, rồi dịu dàng trấn an: “Anh không sao.”

Hứa Thấm đưa tay lên che mắt, không lên tiếng.

Tống Diệm nhận ra bầu không khí có phần ngưng đọng, giọng cũng khẽ khàng hơn: “Sao không nói chuyện?”

“...”

“Hử?” Anh kiên trì hỏi lại.

“Không biết nói gì.” Giọng Hứa Thấm nặng trĩu nỗi phiền muộn.

Lần này đến lượt Tống Diệm lặng thinh. Hai bên đều trầm mặc, có lẽ vì cả hai đều bất lực trong tình cảnh này.

Lát sau, anh mới hỏi: “Hôm đó, trên sân thượng, đã làm em sợ rồi hả?”

Hứa Thấm vẫn gác tay lên che mắt, không nói gì.

“Hứa Thấm?”

“Dạ?”

“Bị dọa rồi hả?”

“Vâng.” Giọng cô rất nhỏ, có chút run rẩy.

Tim Tống Diệm thắt lại. Nói thật, hôm đó anh cũng bị dọa. Tuy tin tưởng tốc độ phản ứng của Tiểu Cát, nhưng giây phút ấy, bởi vì cô đang ở phía sau chứng kiến toàn bộ nên anh cũng có chút hốt hoảng. Lát sau quay sang, anh thấy cô kinh hoảng đến mức ngay cả môi cũng tái mét.

Sau khi chuyện xảy ra, những người khác mau chóng trở về với công việc, không còn nhớ đến chuyện nguy hiểm vừa rồi. Chỉ có cô vẫn đứng thẫn thờ ở đó, đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh, sợ rằng chính cô cũng không biết bản thân mình đang run rẩy. Khoảnh khắc ấy, Tống Diệm bỗng ý thức được, nếu mình thật sự rơi xuống, những người trên sân thượng và dưới lầu hôm ấy vẫn sẽ tiếp tục sống cuộc đời của mình, ngày hôm sau, mặt trời vẫn mọc như bình thường, duy chỉ có cô là không.

Trong những người này, chỉ có sinh mệnh của cô là buộc chặt vào anh. Anh sợ có lẽ cô sẽ nhảy xuống theo mình mất. Giờ khắc đó, làm sao anh không sợ cho được?

Bên kia điện thoại, Tống Diệm cúi đầu, ra sức day day sống mũi. Nghìn câu vụn chữ cuối cùng cũng hóa thành một tiếng thở dài bất đắc dĩ: “Anh sẽ chú ý, sẽ không để xảy ra chuyện gì đâu.”

Cô vẫn trầm mặc, anh chợt thấy mình thật bất lực và thất bại. Anh có thể tưởng tượng ra cảnh cô một mình chui rút trong chăn, chìm đắm trong nỗi hoang mang vô định, nhưng mình lại không thể cho cô một vòng ôm an ủi. Anh không đành lòng, liền cất giọng dõ dành: “Em quên rồi à, thương

tích của anh còn chưa lành, chỉ làm Chỉ đạo viên thôi, không phải làm việc nặng, không đi chữa cháy đâu.”

Cô thoáng nhúc nhích, chần phát ra tiếng sột soạt. Anh nhận ra được cô có phần chú ý, bèn tiếp tục dỗ: “Tối nay, anh sẽ trở về, cuối tuần ở bên em. Em an tâm đi làm đi, lúc tan ca, anh đã ở nhà rồi.”

Cô khẽ “vâng” một tiếng, hăng hái hơn phần nào: “Anh được nghỉ hai ngày à?”

“Ừ. Hai ngày.” Anh cam đoan.

“Vây tốt quá!” Cô vui vẻ tiết lộ. “Em cũng đổi ca với đồng nghiệp rồi, trùng hợp hai ngày cuối tuần cũng rảnh rồi.” Nói đến đây, cô cười nhẹ, có lẽ trong lòng có chút đắc ý ngọt ngào.

Bên kia, Tống Diệm cũng cười: “Đi làm sớm đi, đừng để tắc đường lại đến muộn”, còn không quên dặn dò: “Bắt taxi đi làm sớm, đừng chen chúc trên tàu điện ngầm làm gì. Giờ cao điểm đông người, em không chịu được đâu.”

Hứa Thấm sững sốt, không dám kể anh nghe việc sáng hôm qua, chỉ gật đầu qua quýt: “Em biết rồi.” Cuối cùng, lúc trở mình, cô lại thì thầm gọi tên anh: “Tống Diệm!”

“Ừm?” Anh kiên nhẫn đáp lại cô.

“Em nhớ anh.” Cô cất giọng dịu dàng.

Lòng Tống Diệm bỗng thấy êm ái lạ thường, hơi thở cũng chậm lại: “Anh cũng nhớ em, rất nhớ.”

Cuộc điện thoại sáng nay như liều thuốc an thần hiệu quả, giải cứu Hứa Thấm ra khỏi trạng thái hoang mang, khốn đốn mấy ngày qua. Cô đã không còn đè nén nữa. Hôm nay, Phòng Cấp cứu cũng hiếm khi không có ca bệnh nặng nào. Buổi trưa, cô còn có thời gian thảo luận đề tài nghiên cứu với giáo sư Từ Khăng.

Lúc sáu giờ tan ca, cô nhận được tin nhắn của Tống Diệm, nói phải đi cứu một đứa bé bị kẹt trong cửa xoay nên đến tối mới về được. Hứa Thấm nhắn lại một tin: Vâng. Dù sao cô cũng đổi ca rồi, buổi tối phải trực ban nên sẽ về muộn một chút.

Nhưng một giờ sau, khi cô đang lật xem luận văn thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân gấp gáp.

“Bác sĩ!” Mấy người đàn ông lôi thôi lếch thếch, người bám đầy tro bụi xông xộc chạy vào. “Mau giúp đỡ!”

Họ đều mặc áo may ô màu xanh lục và quần đồng phục cứu hỏa, thân hình cao lớn rắn chắc, hết như đêm đầu tiên xông vào đây. Chỉ có điều lần này, Tống Diệm không mang khẩu trang, khuôn mặt lấm lem tro đen và máu. Bả vai bị thủng một lỗ.

Hai người nhìn nhau đều sửng sờ trong giây lát. Hứa Thấm nháy mắt hiểu ra, vẻ mặt lập tức đanh lại. Tống Diệm cũng có chút khó xử. Anh không ngờ cô vẫn còn làm việc, không ngờ lần đầu tiên nói dối đã bị vạch trần, lại càng không ngờ lời hứa hẹn vừa thốt ra ban sáng đã bị mình nuốt lời ngay tức khắc.

Dương Trì thấy Hứa Thấm còn hơn hờ: “Bác sĩ, Đội trưởng bọn em bị thương...”

“Các cậu đều ra ngoài trước đi.” Hứa Thấm ngắt lời.

“Vết thương này là...” Có người định lên tiếng giải thích tình huống.

“Đi ra ngoài.” Hứa Thấm đeo khẩu trang, giọng không nề nang.

Mọi người sửng sốt. Ôi, không phải mọi người đã thân quen với nhau rồi sao? Sao bác sĩ Hứa lại trở về với vẻ lạnh lùng trước kia vậy nhỉ? Họ lại quay sang nhìn Tống Diệm. Đội trưởng im lặng cúi đầu ngồi một bên, trông chẳng giống anh chút nào.

Cả nhóm phát hiện có điều gì đó không đúng lắm, nhanh chóng trao đổi ánh mắt rồi lập tức chuẩn đi. Trong phòng yên tĩnh trở lại. Tống Diệm ngẩng đầu nhìn Hứa Thấm. Cô đeo khẩu trang, không nhìn rõ biểu cảm khuôn mặt, đôi mắt lộ vẻ lạnh nhạt đến không ngờ.

Cô rửa tay lần nữa, vừa kỳ cọ rất mạnh vừa nhắc lại lời anh nói sáng nay: “Em quên rồi à, thương tích của anh còn chưa lành, chỉ làm Chỉ đạo viên thôi, không làm việc nặng, không đi chữa cháy đâu.” Lại tiếp tục vạch trần: “Cứu một đứa bé bị kẹt trong cửa xoay, nên đến tối mới về nhà.”

Tống Diệm rợn tóc gáy, tự biết mình gây họa lớn rồi, định đứng dậy phân trần: “Hứa thấm...”

“Anh ngồi yên đó cho em.” Cô không khách sáo quát một tiếng.

Tống Diệm bất động.

“Anh còn nói...” Cô hít sâu một hơi, đeo găng tay vào. “... Sẽ chú ý, sẽ không để mình xảy ra chuyện.”

Cô bỏ dụng cụ và thuốc nước lên giá, nhíp kéo bị ném vào khay một cách thô lỗ, vang lên tiếng leng keng, dường như bị người ta coi thành vật trút giận.

Tống Diệm ngồi sau lưng cô, nhìn thân thể gầy gò bên trong chiếc áo blouse trắng, thấy cô tức giận đến mức cả người run run, anh cau mày thật chặt, giọng lí nhí: “Anh xin lỗi.”

Bóng lưng cô bỗng cứng đờ.

“Anh xin lỗi, Hứa Thấm! Anh không muốn để em lo lắng.” Giọng anh khan khan mang theo chút mệt mỏi.

Cơ thể run rẩy, cô lắc đầu, cúi xuống nhìn ngón tay mảnh khảnh của mình đang nắm chặt vào cạnh bàn: “Không phải việc này, thứ em muốn không phải là lời xin lỗi của anh.”

“... Em không cần anh xin lỗi em.” Cô buồn bã thốt lên: “Anh cũng đừng xin lỗi em.”

Hai người đều rơi vào yên lặng. Căn phòng im ắng khác thường, bầu không khí gần như ngưng đọng.

“Tổng Diệm!” Cô vẫn đưa lưng về phía anh, giọng nói nhỏ xíu, có chút ngập ngừng: “Anh có nghĩ đến việc... chuyển công tác không?”

Mi tâm Tổng Diệm vẫn nhúu lại, cảm xúc trên gương mặt không thay đổi quá nhiều, anh đang định nói gì đó thì cô đột nhiên quay phắt người lại, vội vã ngắt ngang: “Vẫn là về nhà rồi hãy nói. Bây giờ đang trong giờ làm.”

Thế nhưng anh biết rõ, cô đang lâm vào trạng thái hết sức mâu thuẫn, vừa tức giận vừa sợ hãi, muốn trốn tránh. Sợ anh không đồng ý, nên mới trốn tránh. Anh vô thức mím chặt môi.

Cô kéo giá để đồ đến phía sau anh, thuần thục nâng kéo cắt bỏ chiếc áo lấm bẩn, thấy khắp người anh đều là thương tích, mới có củ có, cái này nối tiếp cái kia, hết như người mình đồng da sắt, không biết đau vậy.

Tay nắm nhíp run lên, mắt Hứa Thấm hoe đỏ. Cô không cao thượng vĩ đại, càng không hề có tinh thần xả thân vì nghĩa. Cô chỉ là kẻ ích kỷ, cô chỉ

biết đây là người mình yêu, tại sao anh phải gánh chịu tất cả những chuyện này cơ chứ? Tại sao lại như vậy?

Đôi môi mím chặt có chút run rẩy, một giây sau cô lại nhìn thấy vết sẹo dài nhất trên lưng anh. Hôm cứu hộ tai nạn xe hơi tháng Mười, anh đẩy cô ra, mặc cho bản thân bị mảnh thân xe cắt phải. Hôm nay, vết sẹo kia vĩnh viễn ở lại trên lưng anh, dữ tợn và trầm mặc gợi nhớ cơn đau đớn ngày ấy.

Người cô bỗng sững lại, còn Tống Diễm không cần ngẩng đầu cũng biết cô đang nhìn gì, nghĩ gì. Anh muốn nói mấy câu an ủi cô, nhưng giờ phút này chỉ biết im lặng.

Anh đột ngột cúi đầu, quay về phía cô, nhẹ nhàng chạm vào người cô, ôm lấy eo cô, vùi đầu vào bụng cô.

Anh nhắm mắt, hệt như chìm vào cơn mê vì mỏi mệt. Vòng eo thon thả của bác sĩ Hứa trong tay rất mềm mại, áo blouse trắng của bác sĩ Hứa có mùi thuốc khử trùng thoang thoang.

Chương 50

Type: Hasuko

Cảnh đêm sâu lắng, tòa nhà văn phòng đối diện chìm trong bóng tối, chỉ có một tầng chính giữa nào đó còn sáng đèn, hệt như chiếc lắc tay lấp lánh trên lớp vải nhung đen. Hứa Thấm đứng trên ban công bệnh viện này, trốn trong bóng tối, tàn thuốc cháy sáng trên đầu ngón tay.

Tống Diệm đi rồi. Xử lý xong vết thương, anh phải trở về đội thay quần áo, hoàn tất công việc.

Hứa Thấm đứng trong gió rét đêm đông, thần thờ nhìn tay mình. Khi này, cô đã ôm lấy đầu anh, vuốt tóc anh, đầu ngón tay dính bụi bặm, đất cát, và còn cả máu nữa. Cô biết anh mệt mỏi nhưng nào, cô cũng rất mệt. Lúc đi, anh không nói thêm lời nào, chỉ bảo cô tập trung làm việc, có chuyện gì về nhà hãy nói.

Nhưng cô thì sao? Giờ phút này, bị gió thổi đến mức toàn thân lạnh buốt nhưng đầu óc cô vẫn hỗn loạn, không sao sắp xếp được ý nghĩ cho mạch lạc. Thật sự hy vọng hôm nay không phải tan làm.

Đang nghĩ ngợi, cô lại nghe thấy tiếng xe cứu thương từ đằng xa. Trong màn đêm, đèn báo hiệu đỏ nhấp nháy chói mắt. Cô thở dài một hơi, dụi tắt điếu thuốc, trở về phòng, nghiêm túc rửa sạch đôi tay. Lần này, cô rửa những bốn lần.

Lúc Tống Diệm về đến nhà, Hứa Thấm vẫn chưa tan làm. Gian phòng phía tay tối đen, bên phòng chính sáng đèn, mợ biết hôm nay anh về, nên nấu rất nhiều thức ăn.

Mấy ngày nay, Tống Diệm chưa được nghỉ ngơi đầy đủ, hôm nay lại bận bịu cả ngày, mới lót dạ có hai cái bánh bao. Anh vừa mệt vừa đói, vừa ngồi xuống đã ăn ngấu nghiến, không chào hỏi lấy một câu.

Mợ nhìn thấy anh im lặng như thế thì lòng lo ngay ngáy. Bình thường, dù công việc có gặp khó khăn thế nào đi nữa cũng không thấy anh có bộ dạng này. Mợ vừa gấp thức ăn vào bát Tống Diệm vừa thấp giọng hỏi han: “Hôm nay... cháu gặp Thấm Thấm hả?”

Tống Diệm khựng đũa chốc lát mới tiếp tục ăn cơm: “Vâng.”

Mợ lập tức nhìn anh từ đầu đến chân: “Bị thương hả? Bị thương chỗ nào?” Vừa nói bà vừa kéo ah quan sát.

Tống Diệm hơi nhú mày, gạt tay mợ ra: “Vết thương nhỏ thôi ạ.”

Thấy vẻ mặt đã biết anh khó chịu: “Thấm Thấm đau lòng à?”

Tống Diệm không đáp.

Thấy anh im lặng, mợ khó tránh khỏi lo sợ bất an, hỏi dò: “Sẽ không chia tay chứ?”

Tống Diệm sừng sốt, miệng ngốn đầy cơm, dừng lại mất một lúc mới thấy anh lắc đầu.

Mợ thở phào nhẹ nhõm, thầm mắng mình nói gở. Nếu chia tay thật, Tống Diệm không thể nào ngồi yên ở đây được.

“Người không sao là tốt rồi.” Mợ an ủi. “Sao trông con tâm sự nặng nề vậy? Nói cậu mợ nghe, xem thử có cho con ý kiến được không.”

Tống Diệm im lặng giây lát, nhẹ nhàng lắc đầu: “Cảm thấy mình rất vô dụng ạ.” Thậm chí, anh còn không thể khiến cô yên lòng.

Cô vốn là người thích nghĩ ngợi không đâu, lại quen im lặng chịu đựng, dù swoj hãi và bí bách chết đi được, cũng phải chờ đến cực hạn mới dám bộc phát. Những ngày qua không có anh ở bên, không biết cô đã sống thế nào nữa. Đêm đó gặp ác mộng, cuống cuồng gọi cho anh, sau đó thì sao? Quen rồi liền tự mình chịu đựng.

Tống Diệm hơi cúi đầu, đưa tay day day ấn đường, xoa sống mũi. Người quá mệt mỏi, không muốn nói gì cả.

Anh không nói nhiều, song vợ vẫn lên tiếng: “Diệm à, vợ biết con thích con bé, không khuyên được. Vợ và cậu cũng không xen vào, chỉ nhắc nhở con một vài chuyện thôi. Không phải vợ lắm chuyện. Nhưng Thấm Thấm ấy, tốt thì tốt thật, vợ cũng nhìn ra được con bé thật lòng thích con. Nhưng chỉ sợ sống chung với nhau lâu dài sẽ nảy sinh bất hòa. Con nghĩ lại đi, trước kia, cuộc sống của mẹ con cũng đâu có tệ, nhưng gặp được kẻ có tiền có quyền vẫn chạy theo người ta. Dù cuối cùng rơi vào kết cục kia cũng không chịu quay về cuộc sống của người bình thường. Đừng nói chi là Hứa Thấm từ bé đã...”

“Hứa Thấm không giống bà ta.” Tống Diệm khẽ gằn từng tiếng. “Vợ cũng đừng nhắc đến người đàn bà kia nữa.”

“Nhưng mà...” Vợ còn định nói gì đó đã bị cậu kéo lại.

Tống Diệm buông đũa: “Hứa Thấm sắp tan ca rồi. Con đi đón cô ấy đây!”

“Còn sớm mà, con chưa ăn được mấy miếng...”

Tống Diệm đứng phắt dậy, cầm áo khoác trên ghế, đi ra cửa.

Hai vợ chồng cậu ngồi yên trong nhà, đến khi nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa, cổng mở ra rồi đóng lại, cậu mới khẽ nói: “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, đừng nhắc đến chị ta trước mặt thằng bé.”

“Thằng bé cũng đã lớn rồi...” Mẹ thở dài.

“Cho dù nó có già đi thì tổn thương vẫn còn đấy. Em xem điệu bộ của nó có vui không?... Với lại, em so sánh Thấm Thấm với chị ta làm gì, chê chuyện bọn chúng chưa đủ phiền phức hả?” Cậu có chút cắn nhả.

“Ôi, là em nói sai rồi. Em cũng chỉ lo lắng thôi. Vậy phải làm sao đây?” Mẹ cuống quýt cả lên.

“Sau này đừng nói nữa. Lát nữa đợi bọn chúng về xem thế nào đã.”

Hứa Thấm tan ca đúng giờ. Đêm khuya xe cộ thưa thớt, taxi chạy chưa đến mười phút đã về đến phố Ngũ Phương. Con phố không một bóng người, đèn đường mờ tối soi lên hai hàng cây trụi trụi. Mùa đông phương Bắc như kéo dài vô tận.

Xe còn chưa dừng hẳn, Hứa Thấm đã nhìn thấy Tống Diệm đứng ven đường hút thuốc đợi mình. Anh phả ra một làn khói, ánh mắt mông lung nhìn về chiếc xe này.

Cô xuống xe. Anh dụi tắt điếu thuốc rồi ném vào thùng rác. Cô lạnh lùng dứt tay vào túi, đi ngang qua anh.

Anh đuổi theo kéo tay cô, cô khẽ tránh đi. Anh vẫn đi bên cạnh, dây đưa với cô, cô lại nhje nhàng né tránh.

Hứa Thấm cứ thế đi thẳng. Anh tăng thêm sức lực, kéo phắt lại, khiến cơ thể cô ngã vào lồng ngực mình, hai tay ôm chặt cô từ phía sau. Cô vừa định giãy giụa thì anh đã siết chặt hơn, tì cằm lên vai cô, thì thầm: “Bà xã, để anh ôm một lát đi!”

Sự lạnh lùng của Hứa Thấm bỗng chút tan chảy, người cũng không phản kháng nữa. Hồi niên thiếu, anh toàn ra về người lớn, luôn miệng gọi cô: “Bà xã à!” Từ lúc gặp lại, đây là lần đầu tiên anh gọi cô như thế.

Phố Ngũ Phương trống trải vắng tanh, ngược mắt dõi ra xa chỉ thấy nhà gỗ đường đá, ngói đỏ tường thấp. Về phần thịnh huyên náo ban ngày đã sớm tan biến, chỉ để lại sự tiêu điều, cô quạnh cho đêm khuya. Xung quanh im lặng như tờ, dường như cả thành phố đều đang ngủ say, chỉ còn hai người họ ôm nhau trên con đường khuya thanh vắng.

Hứa Thấm quay người lại, siết chặt lấy eo anh, tựa đầu vào ngực anh, nhắm mắt lại. Làn da cô cảm nhận được nhiệt độ và nhịp tim lên xuống trong lồng ngực anh, khoang mũi ngửi thấy hương xà bông thơm mát của anh. Nơi thế giới nhỏ trong lòng anh vẫn đem lại cảm giác yên ổn quen thuộc cô hằng mơ ước. Hai người chỉ im lặng ôm lấy nhau như thế.

Anh cúi đầu hôn lên gương mặt lạnh cóng của cô, ôm chặt lấy cô thật lâu, không nỡ buông tay, đến tận khi phát hiện người cô run run mới nắm lấy tay cô xoa nắn sưởi ấm: “Tìm một chỗ ngồi thôi, dẫn em đi ăn gì đó.”

Cô ngẩng đầu: “Mợ có nấu bữa khuya mà?”

“Không ăn với cậu mợ. Chỉ hai chúng ta thôi.” Anh mỉm cười, nhìn cô cương chiều.

Phố Ngũ Phương không hoàn toàn ngủ say. Sâu trong con ngõ, rẽ bảy, tám khúc cua vẫn có hàng quán còn sáng ánh đèn. Tống Diệm dẫn Hứa Thấm đến một quán hải sản, gọi mấy món cô yêu thích.

Quán bài trí bình dị nhưng sạch sẽ, đã khuya mà vẫn còn có khách. Ai cũng nhỏ tiếng trò chuyện để không làm phiền người bên cạnh.

Hai người chọn một bàn ở góc khuất. Hứa Thấm cởi áo phao lông vũ ra. Chớp mũi còn ửng đỏ vì cóng, cô nói với người phục vụ: “Cho tôi một

chai rượu.”

Tống Diệm nhìn cô: “Muốn uống rượu à?”

Hứa Thấm gật đầu. Tống Diệm bảo người phục vụ mang rượu đến, rót ra rồi đưa cho cô một cốc. Hứa Thấm nhận lấy, uống ừng ực. Tống Diệm giật mình, đưa tay đến nhưng nghĩ thế nào lại không ngăn cản. Cô đã uống được nửa cốc.

Anh lẳng lẳng nhìn cô một lúc, thoáng chốc thấy bàn bên cạnh có bánh ngô bèn gọi phục vụ đến, yêu cầu một đĩa cho cô ăn lót dạ.

“Uống rượu lấy thêm can đảm à?” Tống Diệm nhàn nhạt true chọc.

“Ừm, muốn uống một chút.” Hứa Thấm đáp lời, đưa tay chống má: “Dù sao có anh ở đây mà, đâu có gì phải sợ”

Anh cười khê: “Đi với người khác không được uống như vậy, biết chưa?”

“Em biết mà.” Cô ngoan ngoãn gật đầu. “Chỉ uống như vậy khi đi với anh thôi.”

Phục vụ bê đến một đĩa bánh ngô. Tống Diệm lấy cho cô một miếng: “Mau ăn đi.”

Vừa rồi, cô uống liền nửa cốc rượu trắng, giờ gương mặt đã ửng hồng. Hứa Thấm cầm miếng bánh ngô, cắn từng miếng nho nhỏ.

Đĩa tôm hấp được dọn lên bàn, Tống Diệm cầm lấy một con, bắt đầu bóc vỏ, thả vào bát trước mặt cô: “Nhân lúc còn nóng, ăn đi!”

Cô cầm đũa gắp lên, đưa vào miệng. Tôm rất tươi, đượm vị ngọt thanh. Trong khi chờ anh bóc vỏ một con khác, cô hỏi dò: “Anh rất thích công việc bây giờ sao? Vì làm được việc có ý nghĩa à?”

Anh cong cong khóe môi: “Nói thật, nếu nói đam mê bao nhiêu, cống hiến bao nhiêu thì không hề có. Có khi còn cảm thấy rất mệt mỏi nữa... Anh làm chỉ vì một điều thôi, đó là nếu đã làm thì phải làm cho tốt, thân mang chức trách thì phải kiên định gánh vác.” Cuối cùng, còn bổ sung một câu: “Đến tận ngày rời khỏi cương vị.”

Hứa Thấm đang mãi lắng nghe anh nói, anh đã dứt con tôm vừa bóc vỏ cho cô. Cô ngoan ngoãn há miệng, đang định hỏi tiếp thì phục vụ lại mang sò điệp đến. Tống Diệm gấp hai con bỏ vào bát cô.

Cô vừa ăn vừa hỏi: “Cậu vợ đang làm gì thế?”

Anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Chắc là ngủ rồi.” Lại bỏ thêm tôm vào bát cho cô.

“Tối đó, cậu vợ ra đón em.”

“Anh biết.”

“Anh nói với cậu vợ, đương nhiên biết rồi. Có điều, anh không biết một chuyện khác.”

“Chuyện gì thế?” Anh ngược mắt nhìn cô.

“Mợ nắm tay em đấy, nói tay em lạnh quá, phải ủ ấm giúp em.” Cô cong cong khóe môi kể lại.

Tống Diệm mỉm cười, lại đưa tôm đã bóc vỏ đến miệng cô. Cô tự nhiên tiếp nhận sự phục vụ, sau đó đưa tay lên chống đầu: “Cả nhà anh đều đối xử với em rất tốt.”

Tống Diệm dừng tay lại nhìn cô. Anh biết cô có lời muốn nói, liền cầm khăn lau sạch tay, yên lặng chờ đợi.

“Tổng Diệm, hồi còn bé, em cũng từng nói ở nhà anh rất tốt, anh còn nhớ không?”

“Anh nhớ.”

“Khi đó, em còn chưa hiểu chuyện cho ai, chỉ cảm thấy thế nào thì nói thế ấy. Nhưng bây giờ, em đã chín chắn hơn, vẫn cảm thấy sống ở nhà anh thật tốt.” Hứa Thấm nhìn anh, men say từ từ dâng lên, gương mặt càng lúc càng đỏ, tốc độ nói chuyện cũng chậm dần. “Cậu, vợ và cả Dịch Miếu đều rất tốt. Em rất thích họ, thật sự rất thích. Nhưng mà... Họ tốt với em, em thích họ đều chỉ... vì anh.” Cô hít sâu một hơi. “Nếu anh mất đi, họ và em sẽ không còn bất cứ mối quan hệ nào nữa cả. Em chỉ còn lại một mình thôi, anh hiểu không?”

Tổng Diệm trầm mặc. Tay cô đặt trên mép bàn, cuộn thành quả đấm nhỏ. Anh đưa tay đến bao lấy nắm đấm run rẩy của cô, khẽ gọi: “Hứa Thấm...”

“Anh hãy nghe em nói hết đã.” Co nhẹ giọng ngắt lời: “Em sợ bây giờ không nói ra, sau này sẽ không bao giờ dám nói với anh nữa. Thật ra thì... em đã nghĩ kỹ rồi. Nếu một ngày nào đó anh xảy ra chuyện, em sẽ trộm lấy ống tiêm và morphine ở bệnh viện.”

Tổng Diệm giật nảy mình, còn cô vẫn bình tĩnh như đang diễn tả lại một chuyện rất đời thường: “Hoặc là giấu dao mổ và thuốc ngủ mang đi, ở đây...” Cô lật bàn tay đang bị anh nắm lấy, ngón tay bên kia vạch lên cổ tay. Anh nhìn theo, sắc mặt thay đổi.

“Anh cảm thấy em không có lý trí cũng tốt, cho rằng em nhu nhược, vô dụng cũng được. Có lẽ anh sẽ nghĩ là em đang uy hiếp anh, sẽ nổi giận. Nhưng hôm đó, nhìn anh suýt nữa ngã xuống lầu, khoảnh khắc ấy, em đã thực sự suy nghĩ như vậy đấy. Nếu anh thật sự...” Dường như không thể

tiếp tục nhớ lại khung cảnh hôm ấy, cô lắc đầu quày quật. “Đau đớn lắm! Em không chịu được, cũng không sống nổi.”

Cô không bao giờ muốn quay lại cuộc sống ngọt ngào, tối tăm kia nữa. Đã được hưởng thụ hơi ấm và hạnh phúc, cô không thể nào quay về những tháng ngày cũ được nữa rồi.

Nghe xong những lời cô nói, Tống Diễm có cảm giác gì? Ngồi trong căn phòng ấm áp nhưng anh lại thấy mình như đứng trong băng tuyết, sợ đến mức ngay cả bàn chân cũng lạnh toát. Thế nhưng quay đầu lại, dường như có một đám lửa đang thiêu đốt, bùng cháy từng ngọn, từng ngọn trong lòng anh.

Anh không cho rằng đây là uy hiếp, ngược lại càng thấy yêu và thương cô nhiều hơn, yêu cả sự yếu đuối và cứng cỏi của cô nữa.

Tống Diễm bưng cốc rượu của mình lên, uống một hơi cạn sạch rồi nhìn về phía Hứa Thấm. Mắt cô ươn ướt trong veo, nhìn thẳng vào mắt anh chờ đợi.

“Hứa Thấm!” Anh nói vấn đề trọng điểm trước. “Cõ lẽ anh sẽ được thăng chức.”

Cô ngạc nhiên, tròn tròn mắt.

Anh cười khờ: “Vốn không muốn nói sớm như vậy, chưa đến cuối cùng thì vẫn chưa thể xác định chính xác, anh không muốn cho em hy vọng không thực tế. Nhưng bắt đầu từ năm ngoái, anh vẫn luôn cố gắng. Thứ nhất, anh đã làm công việc này mấy năm rồi, phát hiện tỷ lệ giảm thương tích có liên quan tới huấn luyện chuyên nghiệp, còn hỏa hoạn đa phần có thể phòng ngừa. Bất kể là cải thiện hệ thống huấn luyện, quán triệt kiểm tra khâu phòng cháy chữa cháy hay là mở rộng hệ thống phòng cháy, đây đều là công việc của cấp trên.”

Gương mặt của Hứa Thấm dâng lên niềm hy vọng, cô gật đầu liên hồi: “Vâng!”

Tống Diệm nói tiếp, giọng nói trịnh trọng: “Thứ hai là vì em.”

Cô ngây người, thẳng thốt nhìn anh một lúc lâu mới cử động được. Nhưng vừa nhúc nhích một chút đã thấy cơ thể nghiêng ngả, men say xông thẳng lên não, khuỷu tay tì mạnh làm chiếc bàn chông chênh, người đổ xuống không còn khống chế được nữa.

Tống Diệm lập tức nhào đến đỡ cô. Cô tựa vào người anh, thở hổn hển, chậm chạp ngẩng đầu nhìn anh. Dường như đầu óc đã tỉnh táo lại, nhưng toàn thân cô lại mềm nhũn, không có chút sức lực nào.

Phục vụ nghe thấy tiếng động, bèn chạy đến xem: “Say rồi à?”

Hứa Thấm ôm eo Tống Diệm lắc lắc đầu. Tống Diệm vuốt tóc cô, nói với người phục vụ: “Đóng gói hết giúp tôi.”

Hứa Thấm được Tống Diệm ôm eo dìu đi dọc con ngõ, bước chân hơi lảo đảo nhưng không đến nỗi nghiêng ngả.

“Lần này vui vẻ chưa?” Anh nhìn cô chăm chú.

“Vui rồi.” Cô tủm tỉm trả lời.

Anh khẽ cười.

Hai người vừa vào sân, mợ đã ra đón: “Về rồi à?” Thấy Hứa Thấm tựa sát vào người Tống Diệm, liền phát hiện có điều không ổn, bà vội bước xuống bậc thềm. “Sao thế?”

Tống Diệm đưa hộp thức ăn cho mợ: “Không có gì đâu mợ. Cô ấy uống rượu vội quá, nhưng không uống nhiều, lát nữa sẽ khỏe thôi ạ!”

Hứa Thấm gật đầu phụ họa: “Không có gì đâu ạ!”

Tống Diệm đưa Hứa Thấm vào phòng, đặt cô nằm xuống giường, cởi giày và quần áo giúp cô. Cô không say, chỉ là không có sức lực, ngoan ngoãn phối hợp với anh.

Anh giặt khăn bằng nước nóng lau mặt và tay chân cho cô. Cô yếu ớt thuận theo anh. Anh cũng tranh thủ lau qua thân thể, lát sau quay trở lại, tắt đèn trần, baakt đèn bàn, quay sang nhìn cô. Cô đang nằm trên giường, lẳng lặng nhìn anh, gò má đã bớt đỏ ửng.

Anh nằm nhoài bên cạnh, vuốt nhẹ gương mặt cô, có chút buồn cười: “Tỉnh rồi hả?”

“Vốn em đâu có say.” Giọng cô có chút nũng nịu.

“Vậy mà giả bộ yếu ớt, lừa anh hầu hạ em phải không?” Anh quay sang cô trêu chọc.

Cô cười khúc khích.

“Còn định... thừa dịp em say rượu mà tranh thủ lợi dụng nữa đấy!” Anh nghịch mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cô, nói chậm rãi, ánh mắt dời từ trán xuống đôi mắt cô, giọng nói đầy mờ ám.

Trong phòng chỉ bật ngọn đèn bàn, anh nằm ngược sáng, đôi mắt đen láy, sâu thẳm. Hai người nhìn nhau đăm đũa, anh đưa tay vuốt ve hàng mày cô.

Cô từ từ chớp mắt, lên tiếng: “Khi này, anh còn chưa nói xong.”

“Hả?”

“Anh nói cũng là vì em ấy.”

“Ừ.” Ngón tay anh mơn trớn sống mũi cô, trượt dần xuống dưới, đặt lên môi cô. “Hứa Thấm, anh từng tưởng tượng về cuộc sống sau này của chúng ta.”

“Ừm?” Đôi mắt cô ánh lên niềm vui sướng.

“Khi đó, anh và em sẽ sống trong ngôi nhà của riêng mình, mua lấy một chiếc xe. Công việc của anh có giờ giấc cụ thể, sáng chín giờ bắt đầu làm, chiều năm giờ về. Có thể cùng em ăn sáng, đưa em đi làm, đón em tan ca. Cùng nhau nấu cơm, xem phim, dạo phố, cùng nhau trồng hoa, nuôi thú cưng. Cuối tuần ra ngoài Để Thành dạo chơi. Nghỉ Tết thì đi xa du lịch. Nếu lười biếng không muốn ra ngoài thì cứ ru rú trong nhà, nằm lười trên giường phơi nắng không đi đâu cả, chỉ có anh và em thôi.”

Bất giác, khóe môi Hứa Thấm cong lên, đôi mắt cô nhìn anh sáng lấp lánh, như thể cũng đang tưởng tượng ra cuộc sống hạnh phúc kia vậy.

“Có muốn sống cùng anh không?” Anh hỏi nhỏ.

“Em muốn.” Cô cười thật tươi, nhào đến ôm chặt lấy cổ anh.

Chương 51

Type: Oanh

Hứa Thấm yển giấc một đêm, sáng sớm đã bị người đàn ông bế bên trên chọc đến tỉnh giấc. Tống Diệm ôm cô từ phía sau, bàn tay vuốt ve cơ thể cô từ trên xuống dưới. Hứa Thấm he hé mắt, rèm cửa sổ kéo kín, chỉ có ánh sáng le lói từ bên ngoài hắt vào, không thấy rõ cảnh sắc bên ngoài.

Cô quay người nằm thẳng lại, nhẹ giọng hỏi: “Mấy giờ rồi anh?”

“Không biết nữa...” Anh khàn khàn giọng, vùi đầu vào cổ cô, bàn tay đang đặt trên ngực cô càng càn rỡ.

Cô thở hắt ra, lật người lại đối diện với anh, bấp đùi không cẩn thận chạm phải nơi đó, cô tò mò hỏi: “Anh ở trong doanh trại thì làm thế nào?”

“Hử?” Anh vẫn chưa hiểu ra sao.

“Mỗi sáng thức dậy, sau đó nó...cũng tỉnh dậy đấy...” Cô hơi đỏ mặt khi nhắc đến vấn đề này.

Tống Diệm cười khe khẽ, kề vào má cô, nhắm mắt thủ thi: “Cứ mặc kệ thì tự nó sẽ ngoan thôi.”

Hứa Thấm nghĩ ngợi giây lát, hỏi ngược lại: “Vậy sao lúc ở bên cạnh em, mỗi sáng nó đều không ngon?”

Tống Diệm nhấp nhèm mở mắt: “Em nói thử xem.”

Hứa Thấm không nhịn được, khẽ cười thành tiếng. Anh ôm lấy cô, thân thể cựa quậy, kề sát đầu vào đầu cô, giọng nói cảm dỗ phá bên tai: “Ôi...Bà xã, lại muốn em nữa rồi...”

Tai cô buồn buồn, ngựa ngựa đến mức rụt cổ lại, dễ dàng bị một câu nói của anh trêu chọc đến toàn thân ram ran, người cũng không tự chủ được dán sát vào anh.

Ngày đông thấm đượm, lòng ủ lửa nồng.

Ánh mặt trời len lỏi qua khe hở nhỏ giữa hai tấm rèm cửa sổ, hắt tia nắng yếu ớt lên sàn nhà. Đã mười một giờ, thế nhưng anh không hề có ý định thức dậy, vờ than thở bên cổ cô: “Thôi rồi, không muốn rời giường nữa, chỉ muốn ôm em lăn lộn cả ngày thôi.”

Cô thầm cười trộm, nhưng vẫn cứng miệng: “Anh là quân nhân mà không có chút tự chủ nào cả.”

“Trầm mê nữ sắc, trầm mê nữ sắc, bây giờ anh đã hiểu lời này rồi.” Tống Diệm ca thán. “May mà anh không có hoàng cung phải lo toan. Lên giường với vợ còn sướng hơn lên triều ấy chứ!”

Cô nghe mấy lời cợt nhả kia, cười khùng khục. Cô mặc kệ anh. Vốn cô cũng không muốn rời giường. Mùa đông hiu quạnh, dậy sớm vậy làm gì, nằm trong vòng tay anh thoải mái hơn nhiều. Cô và anh đùa giỡn chốc lát, cuối cùng đành phải “khiêm tốn” một chsts, dù sao cũng cần kiêng dè chứ! Cô nhắc khẽ: “Thật đấy, còn không rời giường nữa sẽ kỳ lắm, cậu mợ sẽ nói cho mà xem.”

Anh ngạc nhiên rồi cười xòa: “Yên tâm đi, dậy muộn thế này, ngược lại cậu mợ còn vui mừng nữa kia.”

Hứa Thấm không hiểu lắm, khẽ rướn cổ lên nhìn qua khe hở rèm cửa. Bên ngoài, trời đã sáng trưng. Cô không biết chuyện xảy ra hôm qua, đương nhiên không rõ cậu mợ lo lắng cỡ nào.

Tại gian phòng chính tứ hợp viện.

“Không biết hai đứa nó thế nào rồi? Em nói xem, hôm qua Hứa Thấm uống rượu có phải là cãi nhau rồi không?” Cậu ngồi bên vẽ phác thảo vật dụng, buông bút thở dài.

“Không có gì đâu.” Mợ ngồi đối diện cầm thước đo, cười tí mắt. “Lúc này, em vừa ngó qua xem thử, giờ còn chưa chịu dậy nữa.”

Cậu ngậy người, hạ giọng: “Còn chưa dậy á?”

Mợ mặt mày hớn hờ: “Chưa dậy. Hai đứa nó tình cảm rất tốt...Lúc trước cãi nhau không vui, chắc hẳn là do không thường xuyên gặp mặt, nghĩ miên man hoảng sợ thôi.”

Lúc này, cậu mới yên tâm, lại nhớ ra: “Con bé Địch Miểu kia gần đây không biết làm gì, không thấy về nhà gì cả.”

“Sắp thi cuối kỳ rồi, nước đến chân mới chịu nhảy. Không về nhà cũng tốt, đỡ quấy phá hai đứa kia.” Mợ nói đến đây lại hăng giọng: “Em đang nghĩ, hai đứa nó chừng nào mới đăng ký kết hôn nhỉ?”

“Mới quen nhau bao lâu, nào có nhanh như vậy?” Cậu cười xòa.

“Là em sốt ruột mà, còn muốn bế cháu nữa đấy!” Mợ cười rộ nhìn bản vẽ. “Chật chịt, cái tủ này trong đẹp.”

Cậu nở nụ cười tự hào: “Còn phải nói. Đồ do anh làm lúc nào chẳng đẹp hơn mấy cái trong cửa hàng nội thất.”

“Dĩ nhiên rồi. Nghề mộc của Địch gia ta đã truyền qua bao nhiêu đời rồi mà.” Mợ đắc ý tán dương chồng mình. “Thấm Thấm nhất định sẽ rất thích. Chật chịt, thằng Diệm nhà mình thật là...đầu tư hết vào đấy!”

Hai vợ chồng đang nói chuyện thì ngoài cửa sổ truyền đến tiếng reo vui vẻ của Hứa Thấm: “Tuyết rơi rồi!”

Hai người lập tức nhìn đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài. Hứa Thấm vui mừng đứng trong hành lang, ngược mắt lên nhìn trời. Tống Diệm đứng sau lưng cô, giúp cô kéo tóc ra khỏi cổ áo. Cậu mợ nhìn thoáng qua, thấy rất hài lòng: Hai đứa này thức giấc mà tâm trạng vẫn tốt ghê.

Hứa Thấm chạy vụt đi, vừa chạy ra khỏi phòng đã thấy tứ hợp viện phủ tuyết trắng xóa. Trên bậc thềm, hành lang, lan can, tán cây đều mang một màu bàng bạc. Mái nhà cũng phủ trắng tinh khôi. Ngẩng đầu nhìn lên, cô thấy bầu trời trong vắt, bốn phương tám hướng đều nhuộm một màu xanh lam.

Cô hít thật sâu, để cho bầu không khí lạnh lẽo rót đầy phổi, như mang theo bông tuyết trong lành. Ánh tuyết phản chiếu nơi đáy mắt Hứa Thấm sáng lấp lánh.

Cô ngồi xổm xuống vốc một nắm tuyết trên bậc thềm lên, quay đầu lại, nói với Tống Diệm: “Quả nhiên ở đây đẹp hơn.”

“Hôm nay, tuyết không lớn lắm.” Tống Diệm yêu chiều nói: “Hai, ba tuần nữa sẽ rơi dày hơn.”

Mắt Hứa Thấm đảo quanh, cô vo tròn nắm tuyết trong tay, nhòm người dậy.

Anh còn đang nói: “Đến lúc đó sẽ đắp người tuyết cho em chơi.” Thì Hứa Thấm đã đột ngột quay người lại. May mà Tống Diệm phản ứng nhanh nhạy, chỉ trong tích tắc đã tóm được cổ tay cô. Cô ngỡ ngàng, còn anh thì nhếch môi cười: “Lúc em ngồi xổm dưới đất, anh chỉ cần nhìn vào gáy em đã biết em đang âm mưu xấu xa gì rồi.”

Khi nói chuyện, tay kia của anh đã giật lấy nắm tuyết trong tay cô, nhét vào cổ cô.

Hứa Thấm bị cái lạnh kích thích nhảy loạn xạ, nắm tuyết trong tay cũng bị anh lấy đi phân nửa. Cô bất chấp, một tay nắm lấy cạp quần anh, tay kia luồn vào trong.

“Mẹ nó!”

Tống Diệm sờn hết gai ốc, lập tức xông vào phòng vệ sinh giữ quần. Hứa Thấm chạy theo đến cửa xem thành quả của mình, thấy anh chật vật liền cười khanh khách. Tống Diệm nghiêng rặng nghiêng lợi cởi thắt lưng ra, giữ hết tuyết trong túi quần, thấy Hứa Thấm cười đến gập cả lưng liền giơ tay lôi tuột cô vào bên trong, khóa trái cửa lại.

Hứa Thấm vừ hô lên một tiếng, người đã bị anh nhấc bổng, đặt trên bồn rửa mặt.

“Em đấy, muốn chết không hả?”

Hứa Thấm hất cao cằm khiêu khích: “Em muốn chết đấy, sao nào?”

“Ồ!” Anh nhướn mày gật gù. “Gan lắm! Hôm nay đừng hòng cầu xin anh nhé!”

Cô vừa buồn cười vừa cuống quýt, giãy giụa loạn xạ, muốn trượt xuống khỏi bồn rửa mặt nhưng bị anh tóm lấy: “Chạy đi đâu?”

Cô cuống quýt đến đỏ cả mặt, trách anh: “Anh nhỏ giọng một chút! Bên ngoài có người đấy!”

“Xấu hổ à?” Anh buồn cười, chỉ chỉ vào má cô. “Ban này không phải táo tợn lắm sao?”

Sức lực cô vốn không bằng anh, vũng vầy thế nào cũng không thoát được. Anh nhấc cầm cô lên, xoa nắn eo cô, vuốt ve chân cô. Anh cứ thế trêu chọc cô như chơi đùa với chú mèo con.

Cô chạy không thoát, đánh không lại, không biết đến cột cùng anh muốn trêu đùa cô hay muốn làm thật nữa. Cô cứ đánh tay anh kêu bôm bốp, không biết bên ngoài nghe thấy sẽ nghĩ thế nào. Cô cuống cuống, nhẹ đá anh một cú, cuối cùng vịn vẹo người xin tha: “Đừng trêu em nữa mà! Cứ vậy, cậu mợ sẽ bị ám ảnh với phòng vệ sinh này đấy!”

Tống Diệm sừng sốt, ôm cô vào lòng siết chặt, cười to. Hứa Thấm bị anh ôm ấp trong ngực, thân rung động theo tiếng cười của anh, khóe môi nở nụ cười tươi tắn. không có bất cứ lý do gì, cũng chẳng vì bất cứ chuyện gì, nhưng lòng cô vẫn rộn rạc không thôi.

Đến chiều, tuyết trên mái nhà và trên tán cây đã bắt đầu tan, nhỏ từng giọt tí tách xuống đất.

Tống Diệm ở trong thư phòng cậu một lát, chọn vào loại gỗ lót sàn, đến khi trở về phòng, đẩy cửa ra thì không thấy Hứa Thấm đâu cả. Anh nghe thấy ở đầu bên kia hành lang có tiếng nước chảy, đi qua xem thử liền thấy Hứa Thấm đang ngồi bên cạnh vòi nước lộ thiên giặt giẻ lau.

Tống Diệm sải bước đến gần, lôi cô dậy, cầm giẻ lau hỏi: “Em làm gì thế?”

Hứa Thấm giặt mình: “Rảnh rồi không có việc gì nên em định lau bàn thôi.”

“Nước lạnh lắm!” Tống Diệ cau mày, xoa bóp ủ ấm bàn tay lạnh ngắt của cô. “Quay về phòng đi!”

Cô bị đuổi về phòng. Thấy anh đổi thùng nước ấm, cầm giẻ lau bàn, cô định sang giúp một tay, lại bị anh ngăn cản: “Em đi giặt quần áo đi.”

“Vâng.” Hứa Thấm xách giỏ quần áo bẩn bỏ vào máy giặt, chẳng hề tốn công tốn sức.

Còn anh lau bàn xong, lại lấy cây lau nhà là sàn nhà. Hứa Thấm ngồi bó gối trên sofa, quay đầu nhìn chằm chằm đã được gấp gọn gàng từ lúc nào, quần áo giày dép cũng đã dọn dẹp tinh tươm.

Cô nghiêng đầu nhìn anh đang lau nhà, lát sau khẽ gọi: “Tổng Diệm!”

“Hả?” Anh ngẩng đầu nhìn cô.

“Anh cưng chiều em quá rồi.” Cô cười chúm chim.

Anh không khỏi bật cười, thuận miệng hỏi: “Em vui không?”

Cô mím môi không lên tiếng, nhưng nụ cười càng tươi tắn hơn.

“Trước kia, trong quân đội anh đều phải làm mấy việc này, quen rồi.”

“Vâng” Cô gật đầu, chân cũng đong đưa.

Anh nói thêm: “Từ bé em đã không phải làm việc vặt. nếu sống chung với anh phải động tay động chân, vậy thì còn muốn ở bên anh làm gì?”

Tim Hứa Thấm chợt se sắt, bất chợt nhớ lại hồi còn bé. Khi đó, cô ngồi xổm trong sân bàu gỗ, anh đã nói: “Anh cam đoan, đời này đến chết chỉ thương mình cưng thôi.”

Hóa ra là anh nói thật. từ khi ấy, anh đã nói thật cơ đấy!

Đến chiều, Hứa Thấm theo cậu học làm mộc trong sân, Tổng Diệm ở bên cạnh cô chơi đùa một lúc rồi trở về phòng đọc sách. Giữa chừng tuyết lại rơi, môn làm mộc đành kết thúc.

Hứa Thấm tính toán thời gian buổi chiều còn dài, định trở về nhà phía tây thăm bố mẹ, Tống Diệm đòi đi cùng. Ban đầu, cô không đồng ý. Cô biết Phó Văn Anh tuyệt đối không cho phép Tống Diệm vào cửa. Nhưng anh vốn không có ý định làm mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn, vì thế cũng không gặp Phó Văn Anh, chỉ định đứng bên ngoài chờ thôi. Anh chỉ muốn đưa cô đi rồi đón cô về, không muốn để cô một mình đối mặt với tất cả.

Trên đường đi, Hứa Thấm tựa vào ngực Tống Diệm, nhìn tuyết bay ngoài cửa sổ, lòng yên bình quá đỗi, cũng rất tỏ tường: Anh biết bất kể cô về nhà hay bỏ đi, chắc hẳn trên đường tâm trạng sẽ sa sút. Anh không nỡ để cô buồn nên muốn ở bên cô.

Có lẽ vì có anh bên cạnh, quãng đường cũng không còn dài dằng dặc như thế nữa, hình như còn nhanh hơn cả bình thường. Đến cổng đại viện, Tống Diệm không đi vào, nói đến Viện bảo tàng Nghệ thuật đối diện đi dạo, khi nào cô xong thì gọi cho anh.

Lúc Hứa Thấm đi vào trong khu, lòng chua xót, cảm giác không nỡ thật khó hiểu, như thể mình đã vứt bỏ anh vậy. Đi vài bước thì quay đầu lại nhìn, thấy Tống Diệm đang đi về phía Viện bảo tàng Nghệ thuật đối diện, lúc này cô mới cảm thấy yên tâm.

Trong đại viện cũng phủ đầy tuyết, nhưng con đường đã được quét dọn, chỉ còn vệt nước đọng lại. Về đến nhà, vào trong hỏi người giúp việc, cô biết được Mạnh Hoài Căn và Phó Văn Anh đều ở nhà, đang ở thư phòng tầng hai.

Hứa Thấm thông tahr thay giày, dù bình tĩnh thế nào đi nữa, trong lòng vẫn có chút sợ sệt. không biết tại sao, vừa bước vào ngôi nhà này, con người cô như bị đè ép xuống.

Hành lang lạng ngắt, đôi dép giẫm lên thảm trải sàn dày cộm không hề gây ra tiếng động. Cô khẽ hít thở thật sâu, đi đến thư phòng. May là cửa

đang mở, Mạnh Hoài Căn và Phó Văn Anh đọc sách bên trong, trên bàn đặt trà và bánh.

Cô gõ cửa, nhỏ giọng thưa: “Bố, me...”

Ông bà Mạnh nhìn sang. Vẻ mặt Phó Văn Anh bỗng trở nên lạnh lùng, bà cúi đầu tiếp tục đọc sách, không buồn phản ứng. Mạnh Hoài Căn nhìn Hứa Thấm một hồi mới cau mày thở dài, khẽ lắc đầu, dáng vẻ rất đau lòng nhưng không nói gì cả.

Hứa Thấm tiến không được lùi không xong, đứng tần ngần ở cửa một lúc lâu. Trong phòng vẫn im ắng, họ không đoái hoài đến cô, không buồn nhìn cô. Hứa Thấm vẫn nhìn bố mẹ, sắc mặt dần trắng bệch.

Cuối hành lang, Mạnh Yến Thần vừa đi từ trên lầu xuống, trong lúc vô tình quay đầu lại nhìn thấy Hứa Thấm đứng trước cửa thư phòng. Anh lặng lẽ nhìn cô, băn khoăn mãi, cuối cùng vẫn thở dài, đi về phía Hứa Thấm.

Chương 52

Type: Oanh

Mạnh Yến Thần đến bên cạnh Hứa Thấm, lên tiếng hỏi: “Em ở đây làm gì thế?”

Hứa Thấm giật mình ngẩng đầu lên, vẻ mặt không biết là quá kinh ngạc hay được giải thoát nữa.

Mạnh Yến Thần không hề có chút biểu cảm dư thừa nào: “Em về lúc nào?”

“Vừa mới về.” Hứa Thấm máy móc trả lời.

“Anh gọi Tiêu Diệc Kiêu đi đánh bóng rổ rồi. Đi thôi.” Mạnh Yến Thần tìm cho cô một đường lui.

Hứa Thấm thoáng nhìn bố mẹ trong thư phòng, có chút ngập ngừng.

“Đi thôi, cậu ta rất muốn gặp em đấy!” Mạnh Yến Thần ra hiệu cô đi theo.

“À...” Hứa Thấm chẳng còn cách nào khác ngoài nghe theo anh.

Trong thư phòng, Phó Văn Anh hờ hững nói vọng ra: “Yến Thần, sắp đến giờ ăn cơm tối rồi.”

“Chơi xong con về ngay!” Mạnh Yến Thần vừa quay người định bước đi, nghĩ thế nào liền dừng lại, nói thêm: “Tối nay, con có mấy người bạn đến chơi.” Lại nhìn Hứa Thấm: “Đi thôi.”

Hứa Thấm nhìn vào thư phòng lần nữa: “Mẹ, con đi ra ngoài một lát ạ!”

Ông bà Mạnh không nhìn cô, cũng không có phản ứng gì. Để Mạnh Yến Thần thấy cảnh này, Hứa Thấm khá lúng túng, mấp máy môi định nói gì đó. Sắc mặt Mạnh Yến Thần biến đổi. Anh không nói một lời, nắm lấy cổ tay cô, lôi đi dọc hành lang.

Đến cầu thang, Hứa Thấm mới giãy khỏi sự kìm giữ của anh. Tay anh khê động, thân thể như đang lưu luyến điều gì đó, anh không nói gì, cũng không nhìn cô, chỉ trầm mặc đi xuống lầu. Hứa Thấm im lặng bước theo anh.

Mạnh Yến Thần trầm mặc suốt cả quãng đường, ra cửa mới hỏi câu đầu tiên: “Dọn tới nhà hăn ta rồi hả?”

Hứa Thấm “ừ” một tiếng nho nhỏ.

Mạnh Yến Thần nheo mắt nhìn bầu trời âm u, không nói gì, đến tận khi ra khỏi sân thì mới hỏi tiếp: “Người nhà hăn đối với em tốt không?”

Hứa Thấm gật đầu: “Rất tốt.”

Anh yên lặng chốc lát, như không yên tâm: “Không bắt nạt em chứ?”

Hứa Thấm lắc đầu. Không hiểu sao khi nghe đến đây, cô bỗng không cất nổi thành lời. Những câu nay đáng lẽ phải xuất phát từ bố mẹ cô. Nhưng họ không hề hỏi, cũng không buồn tiếp chuyện với cô.

Hai anh em đứng dưới tán cây khô ngay trước cửa đợi Tiêu Diệc Kiêu. Mạnh Yến Thần cất giọng bình thản: “Nếu bị hăn hay ai khác bắt nạt thì phải nói với anh. Nếu thật sự không muốn nói với anh thì nói với anh Kiêu của em, biết không?”

Cô gật đầu. Mạnh Yến Thần không nói gì nữa, vốn dĩ bản thân anh cũng là người không thích nói nhiều. Mãi không thấy Tiêu Diệc Kiêu xuất hiện, anh và cô lặng thinh đứng dưới chạc cây khô phủ tuyết, khoog ai nói

với ai điều gì nữa, chỉ có làn khói trắng thờ ra hòa quyện vào nhau rồi tan biến.

Anh nhìn làn sương tan theo gió trong chốc lát, chợt quay đầu lại, nhìn cô chăm chú. Cô giật mình thảng thốt, vẻ mặt khó hiểu.

Mạnh Yến Thần cười rất nhạt: “Em chỉ cười với hã thôi, phải không?”

Hứa Thấm nhất thời không biết nói gì.

“Hồi bé, em vẫn cười với anh mà.” Anh ngẩng đầu lên nhìn trời, “Mấy năm qua...Hừ, thật sự để hã nói đúng rồi.”

Cô nghi ngờ, vừa định cất tiếng hỏi thì bên cạnh đã truyền đến tiếng bóng rổ đập xuống đất.

Tiêu Diệc Kiêu đi đến, thấy Hứa Thấm lại hỏi liền mấy câu y hệt Mạnh Yến Thần khi nãy, cuối cùng chốt lại: “Em vui là được rồi. Từ bé anh đã thấy sớm muộn gì em cũng sẽ dính lấy thằng nhóc họ Tống kia mà.”

Hứa Thấm liếc anh một cái: “Anh ní cứ như thật ấy!”

“Thật mà!” Tiêu Diệc Kiêu chỉ chỉ Mạnh Yến Thần, tiết lộ: “Hồi trước, anh đã nói với cậu ta như vậy nhưng cậu ta không tin.”

Hứa Thấm thắc mắc: “Sao anh lại nghĩ như thế?”

“Cảm giác thôi...Có điều, anh nghĩ là em sẽ lấy một ông chồng môn đăng hộ đối rồi ngoại tình với thằng nhóc đó cơ.” Tiêu Diệc Kiêu cười phá lên khi nghĩ lại chuyện cũ.

Hứa Thấm ghen lời.

“Nhưng sau hôm em say khướt...” Tiêu Diệc Kiêu nhún vai. “...Anh cảm thấy em sẽ không lấy được ai khác...chỉ lấy thằng đó thôi.”

“Tại sao?” Hứa Thấm vẫn mờ mịt.

Tiêu Diệc Kiêu tỏ vẻ tiếc nuối: “Thấm Thấm, anh vẫn muốn lấy cưới em đấy! Dù em ngoại tình với tên kia, anh cũng không để ý đâu. Chung quy thì bên cạnh anh cũng có nhiều em gái lắm mà.”

“Sao anh không đi chết đi?” Hứa Thấm đánh cho anh một cái thật mạnh.

Tiêu Diệc Kiêu cười sang sảng, nựng mặt cô.

Đến sân bóng, Chiêm Tiểu Nhiêu và Tưởng Dụ cũng đã có mặt ở đó. Ba người đàn ông đánh bóng rổ, Hứa Thấm và Chiêm Tiểu Nhiêu ngồi một bên theo dõi. Nói ra, Hứa Thấm, Tưởng Dụ và Chiêm Tiểu Nhiêu đã gặp nhau từ bé trong mấy buổi tụ tập, có điều Hứa Thấm không thích nói chuyện với người lạ nên chẳng nhớ ra họ. Sau đó, cô ra nước ngoài nhiều năm, đến nay mới coi như chính thức quen biết.

“Nghe nói cô và anh lính cứu hỏa kia đag quen nhau hả?” Chiêm Tiểu Nhiêu bất chợt hỏi.

Hứa Thấm “ừ” một tiếng.

“Sau này sẽ ở bên nhau thật hả?” Cô ta dường như vẫn chưa tin được chuyện này.

Hứa Thấm gật đầu.

“Cô can đảm thật.” Chiêm Tiểu Nhiêu cảm thán. “Nhưng mà...quả thật anh ấy rất có sức hấp dẫn. nếu yêu anh ấy, tôi cũng sẽ sẵn lòng vì anh ấy mà từ bỏ tất cả.”

Hứa Thấm khẽ cười. Trước kia, trong lòng cô luôn có chút khoảng cách với Chiêm Tiểu Nhiên. Đêm đó, vì sao Tống Diệm phải đi gặp cô ta? Họ đã nói với nhau những gì?...Không biết bắt đầu từ khi nào, cô không còn tò mò chuyện này nữa.

Hứa Thấm cũng có qua có lại: “Cô có người mình yêu không?”

“Có chứ!” Chiêm Tiểu Nhiên vừa nói vừa nhìn mấy người đàn ông trên sân bóng.

Hứa Thấm nhìn theo ánh mắt cô ta, nhưng không biết cô ta đang nhìn ai.

“Tôi theo đuổi anh ấy nhiều năm rồi, nhưng không biết đến bao giờ mới thành công nữa.” Chiêm Tiểu Nhiên bình thản.

Hứa Thấm không để ý cũng chẳng quan tâm. Cô ngồi bên sân bóng nhìn họ, như thấy lại những năm tháng còn thơ dại. Vậy mà những hồi ức đó lại không hề khiến cô lưu luyến. Giờ phút này, trong lòng cô chỉ nhớ đến Tống Diệm thôi.

Chơi không bao lâu, trời đột ngột có tuyết rơi. Cũng đã đến giờ cơm chiều nên Mạnh Yến Thần rủ mọi người về nhà ăn cơm.

Hứa Thấm nhớ đến Tống Diệm, trong lòng thấy bất an, bèn gửi tin nhắn cho anh: Anh đang làm gì thế.

Anh trả lời rất nhanh: Anh đang ở bảo tàng nghệ thuật. Lại nhắn thêm một tin nữa. Em đừng vội, cứ ăn tối với bố mẹ rồi hãy về.

Vậy còn anh?

Anh sẽ tìm chỗ chơi, yên tâm.

Hứa Thấm nhíu mày. Xung quanh đây, ngoại trừ bảo tàng nghệ thuật, thư viện, nhà thiên văn ra thì là viện nghiên cứu và công viên, hoàn toàn không có quán xá hay chỗ nào có thể chơi được cả.

Còn đang mãi lo lắng thì Tiêu Diệc Kiêu đã đi đến, khẽ vỗ đầu cô: “Còn nghĩ ngợi gì thế? Đi thôi.”

Hứa Thấm đành cắt điện thoại, bước theo họ về nhà.

Tuyết càng rơi càng lớn, bữa tối vẫn đang được chuẩn bị. Nhóm Tiêu Diệc Kiêu ngồi chơi trong phòng khách, đều là bạn bè từ bé nên ai cũng tự nhiên, sôi nổi. Phó Văn Anh xuống lầu nói chuyện với mấy tiểu bối một lát, nhưng từ đầu tới cuối không mở lời với Hứa Thấm câu nào, may mà không ai chú ý đến. vì trong nhà có nhiều người, không cần trực tiếp đối mặt với Phó Văn Anh, nên Hứa Thấm không còn cảm thấy e dè, ngột ngạt nữa, thay vào đó có phần tự tại hơn.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, Hứa Thấm có chút đứng ngồi không yên, chốc chốc lại nhìn ra cảnh tuyết bay đầy trời ngoài cửa sổ. Không biết hiện tại Tống Diệm đang làm gì? Còn ở bảo tàng nghệ thuật không?

Đang suy nghĩ thất thần, đột nhiên cô bắt gặp ánh mắt của Tưởng Dụ. Từ này đến giờ, anh ta vẫn âm thầm quan sát cô. Bị phát hiện, anh ta liền dứt khoát đi đến bên cạnh cô, hỏi nhỏ: “Trước đó, em nói với anh mình đã có người trong lòng. Em thích một người lính cứu hỏa à?”

Hứa Thấm kinh ngạc: “Sao ngay cả anh cũng biết thế?”

“Là Tiêu Diệc Kiêu nói.” Anh ta khẽ cười.

“Đúng là đồ miệng rộng.” Hứa Thấm bĩu môi.

“Cậu ta chỉ khen em rất dũng cảm thôi.” Tưởng Dụ cười nhẹ. “Không tiện cho anh biết sao?”

“Không phải, cũng không có gì.” Hứa Thấm chẳng biết phải nói thế nào.

“Bố mẹ em không đồng ý à?” Tưởng Dụ nói ngay vào vấn đề.

“Ừm.” Hứa Thấm im lặng giây lát, lại thấy có gì đó là lạ. “Chuyện này anh cũng biết sao?...À, cũng dễ mà.”

“Không phải đoán.” Tưởng Dụ giải thích. “Khi này, hình như anh nhìn thấy cậu ta, không biết có phải nhận lầm không.”

Hứa Thấm vẫn chưa hiểu: “Gì cơ?”

“Lúc vào đại viện, anh nhìn thấy cậu ta ở bên ngoài, chắc đang đợi em. Mẹ em không cho cậu ta vào nhà à?” Tưởng Dụ nói kỹ hơn.

Hứa Thấm chần động, cô thấy người mình lạnh toát.

Bữa tối đã chuẩn bị xong, Phó Văn Anh gọi mọi người vào bàn ăn. Hứa Thấm nhanh chóng mở điện thoại ra, lên mạng tìm trang web của Viện bảo tàng Nghệ thuật, quả nhiên trên đó ghi rõ thứ Bảy đóng cửa.

Ngược Hứa Thấm đau thắt. cô nhìn bông tuyết bay lả tả bên ngoài, lại nhìn bầu không khí ấm áp vui vẻ trong nhà, thân thể chợt lung lay như sắp sụp đổ.

Cô bước nhanh đến bên cạnh Phó Văn Anh, cất giọng thật khê: “Mẹ, con có chút việc gấp, xin phép đi trước ạ! Tuần sau, con lại trở về thăm mẹ.”

Phó Văn Anh mỉm cười nhìn ra phòng khách: “Diệc Kiêu, Tưởng Dụ, đến ăn cơm thôi.”

Hứa Thấm mặt cứng đờ, chóp mũi bỗng cay cay, suýt nữa không kìm được nước mắt. cô chỉ muốn được ở bên người mình yêu thôi, rốt cuộc sai

ở đâu chứ? Cô nơm nớp lo sợ về nhà làm lành, Tống Diệm lặng lẽ chờ đợi trong gió tuyết, tại sao phải như vậy? Tại sao mẹ còn muốn tiếp tục chiến tranh lạnh gây áp lực tinh thần cho cô?

Tay cô bầu chặt góc bàn, đầu ngón tay trắng bệch, cảm xúc trong lồng ngực cuộn cuộn muốn tuôn trào như đời sông lấp biển. Nhưng mọi người đã bước vào, cô lập tức quay đầu đi, cố nén tất cả mọi chua xót trong lòng xuống.

Không ai phát hiện bên này khác thường, lần lượt ngồi xuống bàn. Hứa Thấm vẫn đứng yên đấy.

Phó Văn Anh ngồi vào bàn, mở khăn ăn ra, lườm Hứa Thấm: “Ngồi xuống ăn cơm đi. Còn đứng đó làm gì?”

Hứa Thấm nhìn bà, không biết tại sao bà lại thay đổi thái độ một cách đột ngột như vậy. Nhìn chăm chăm Phó Văn Anh giây lát, lòng cô dần lạnh lẽo. Bà đoán ra được cô vội vã muốn đi vì Tống Diệm đang chờ ở bên ngoài ư? Với dáng vẻ kiêu kỳ kia, chắc chắn bà đang nghĩ ban phát cho cô chút ân huệ này, cô sẽ ngoan ngoãn ngồi xuống tiếp nhận sao? Bảo cô ngồi đây cùng mọi người vui vẻ thưởng thức bữa tối thịnh soạn, ấm áp, để một mình Tống Diệm chờ đợi ngoài kia trong đêm gió tuyết à?

Hứa Thấm chớp mắt, nhỏ giọng nói: “Con phải đi rồi.”

Phó Văn Anh mỉm cười: “Ngồi xuống, dùng bữa xong rồi đi.”

Toàn thân Hứa Thấm phát run, cô bỗng thấy vô cùng tức giận nhưng vẫn phải cố khắc chế bản thân. Cô thấy hận mình vô cùng. Tại sao vừa về đến nhà lại biến thành một Hứa Thấm của trước kia? Tại sao ở trong nhà bất kể là suy nghĩ, cảm xúc gì đều không dám nói nên lời?

“Em ấy nói có việc gấp, mẹ không nghe thấy sao ạ?” Mạnh Yến Thần thờ ở ngắt ngang.

Phó Văn Anh nhìn về phía Mạnh Yến Thần, nhưng anh chỉ ngẩng đầu nhìn Hứa Thấm: “Em phải đi à?”

Hứa Thấm gật đầu.

Mạnh Yến Thần không hỏi nhiều: “Em đi đi.”

Anh nhẹ nhàng gỡ bàn tay cô đang bấu chặt mép bàn ra, nắm lấy. Từ bé cô đã như vậy, mỗi lần căng thẳng, hoang mang hay lo lắng đều bấu vào mép bàn. Thói quen này đến khi trưởng thành vẫn không hề thay đổi.

Anh vừa nắm tay cô vừa dịu dàng nói: “Đi đi.”

Phó Văn Anh đổi sắc mặt, vừa định nói gì đó thì Tiêu Diệc Kiêu đã giành trước: “Thấm Thấm, có việc thì đi trước đi. Hôm nào chúng ta đến phía đông tụ tập nhé!”

Tưởng Dụ cũng hòa theo: “Đi đi, có dịp gặp lại nhau uống rượu.”

Hứa Thấm không còn tâm trạng chào hỏi ai nữa, lập tức quay người, rảo bước rời đi.

Mạnh Yến Thần nhìn bóng dáng cô biến mất ở cửa lớn rồi lẳng lặng dờ mắt,, nhìn lướt qua nhóm người quay quanh bàn ăn. Anh gọi nhiều bạn bè đến ăn cơm chẳng qua muốn cho cô ở nhà có thể cảm thấy thoải mái một chút. Nhưng...Thôi, coi như giúp cô thoát thân vậy.

Anh bình tĩnh cầm đĩa, chợt di động trong túi rung lên. Cầm lên xem thử, là tin nhắn Hứa Thấm gửi đến, chỉ có hai chữ: Cảm ơn.

Mạnh Yến Thần nhìn chăm chăm vào tin nhắn kia thật lâu, cuối cùng tắt màn hình.

Từng bông tuyết nặng trĩu rơi xuống, hết như tãng muối bị bóp vụn rơi rắc xuống trần gian. Hứa Thấm vừa chạy ra khỏi cửa đã vội vã chạy ra sân. Rõ ràng khoảng sân không lớn nhưng hôm nay lại như dài hàng kilômét. Ra đến cổng đại viện, cô đã nhìn thấy ngay lính gác mặc áo măng tô quân đội, ôm súng đứng gác, còn Tống Diệm thì so vai, đứng ven đường hút thuốc.

Trời đã tối, làn khói anh thổi ra hòa chung với khói thuốc, nhanh chóng tan biến trong gió rét và bão tuyết. Nước mắt cô bất chợt dâng lên đầy hốc mắt. Rõ ràng anh là người cứng cỏi, liêu lĩnh, không sợ bất cứ chuyện gì trên đời cơ mà!

Hứa Thấm chạy ào đến. Anh đang ngậm điếu thuốc, cau mày cúi đầu phủi tuyết trên tóc, nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu lại. Thoắt cái, cô đã nhào vào lòng anh, ôm siết lấy anh.

Tống Diệm bị cô lao đến phải lùi về sau một bước giữ thăng bằng, vô cùng kinh ngạc hỏi: “Sao em lại chạy ra đây?”

Cô không chịu ngâng đầu, cố hết sức điều chỉnh tâm trạng, mỉm cười lên tiếng: “Ăn sớm nên xong rồi.”

“Vậy sao?” Anh thoáng nhìn cô, chẳng biết có tin hay không. Tống Diệm đưa tay nắm lấy bả vai Hứa Thấm, định kéo cô ra nhìn gương mặt cô xem sao nhưng cô bướng bỉnh không chịu, nhất quyết ôm chặt lấy anh không buông.

Anh thấy buồn cười: “Sao thế?”

Cô vùi đầu vào lòng anh, rưng rưng cười: “Em không muốn về đây nữa.”

Anh hơi sững sốt: “Xảy ra chuyện gì à?”

“Không có, nhưng ở đây không vui.” Cô thủ thỉ: “Cứ nghĩ đến anh mãi thôi.”

“Nghĩ đến anh liền không vui sao?” Anh lai có tâm tư trêu chọc cô rồi.

Cô bị chọc cười, cười đến mức nước mắt sắp tuôn rơi, lập tức cọ cọ vào ngực anh, mượn áo anh xóa sạch dấu vết. Đến tận lúc này, cô mới chịu buông anh ra, hơi cúi đầu, không để cho anh thấy khuôn mặt mình: “Về nhà thôi, lạnh chết được.”

Cô rùng mình giậm chân, đưa tay định nắm lấy tay anh. Nhưng cô vừa chạm phải bàn tay lạnh cóng, anh đã nhanh chóng tránh đi, cầm điện thoại gọi xe. Xưa nay, tay anh vẫn luôn ấm áp cơ mà...Hứa Thấm không nói gì cả, chỉ ngẩng đầu mỉm cười nhìn anh, cũng không hỏi anh đã xem gì trong bảo tàng nghệ thuật.

Khi xe đến, cô ngồi sát vào người anh, tựa đầu lên bả vai anh. Xe chạy được một đoạn khá xa, quần áo Tống Diệm vẫn lạnh giá. Cô khoác cánh tay anh, kẹp bàn tay lạnh ngắt kia vào giữa hai chân mình, sưởi ấm cho anh.

Tống Diệm sững sờ, muốn rút ra thì bị Hứa Thấm giữ chặt lại, nhẹ giọng cảnh cáo: “Không được cử động, không em giận đấy!”

Cô nói rất nghiêm túc, anh liền bất động, im lặng thật lâu. Ai người đều trầm mặc, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lát sau, ngón tay anh nhúc nhích, vuốt ve bấp đùi cô, trêu đùa: “Không sợ anh lợi dụng à?”

“Vậy thì em lợi dụng lại.” Cô thách thức.

Anh cười xòa.

“Tổng Diệm!”

“Hả?”

“Chúng ta đến quán hải sản tối qua được không?”

Anh rử mắt nhìn cô.

“Bữa cơm hồi nãy chán lắm! Chán cực kỳ luôn.”

“Được.”

Anh nói rồi nghiêng đầu tựa vào đầu cô. Đôi mắt đen láy, sâu thẳm thăm phản chiếu ánh đèn không ngừng lướt qua và những bông tuyết đang bay lượn ngoài cửa sổ.

Chương 53

Type: Oanh

Thoắt cái đã đến trung tuần tháng Một, mùa đông chỉ còn là những ngày cực lạnh cuối cùng. Nhiệt độ Đế Thành lại hạ xuống, đi ngoài đường lâu sẽ cảm nhận được cái lạnh đến thấu xương. Nhiều con đường bị đóng thành băng, bước đi trên đó phải vô cùng cẩn thận.

Bệnh nhân được đưa đến cấp đa phần là người lớn tuổi, rất nhiều trường hợp bị ngã gãy xương hoặc bị thương nặng. Lúc Hứa Thấm ở nhà ăn cơm đã đặc biệt dặn dò cậu mợ khi đi đường phải chú ý. Hai vị tướng bối hết sức vui vẻ, khen cô hiểu thảo chu đáo, ngược lại khiến cô ngại ngùng.

Cậu mợ cũng biết chuyện Tống Diệ chuẩn bị điều chuyển công tác, sắp sửa từ Trung đội chuyển sang Chi đội. Không bàn đến chuyện thăng chức, tăng lương, chỉ nói đến việc có thể làm công việc bình thường và được nghỉ cuối tuần thôi, quan trọng nhất là an toàn, hai người còn hứng khởi hơn cả Hứa Thấm nữa, lại cảm khái quả nhiên đàn ông phải đến khi chuẩn bị gia đình mới chịu tính toán chu toàn mọi thứ.

Thời điểm hai người nói chuyện điện thoại với nhau, Hứa Thấm không hỏi đến việc này, nhưng chỉ qua đôi ba câu, cô biết phía anh rất thuận lợi. Cô không hề bất ngờ. Anh luôn biểu hiện xuất sắc, cũng có năng lực lãnh đạo. Việc thi cử càng không phải lo, anh đọc sách vài ngày là có thể đạt được điểm cao, tất thảy đều thuận buồm xuôi gió.

Trái lại, bên phía cô, đáng nhẽ lần trước lập được công lao ở khu vực động đất, theo lý tất cả đều xuôi chèo mát mái mới phải. Khoảng thời gian trước, bên phòng nhân sự còn yêu cầu cô nộp lại sơ yếu lý lịch và bằng cấp, hình như để đánh giá chức danh, nhưng gần đây lại bật vô âm tín.

Tính Hứa Thấm vốn không hề nóng vội, nhưng nghĩ đến bên Tổng Diệm tiến triển thuận lợi, phía mình lại có phần chững, khó tránh khỏi phiền muộn. Buổi trưa hôm ấy, cô tranh thủ đến phòng ngoại khoa Bông, hỏi thăm thời gian chính xác khi nào mới được chuyển từ khoa Cấp cứu về khoa Khám chữa bệnh, nhân tiện hỏi thăm kết quả bình chọn bác sĩ chủ trì.

Chủ nhiệm ôn hòa đánh giá: “Làm việc ca kíp ở khoa Cấp cứu cực cho cô rồi. Biểu hiện của cô trong khoảng thời gian này rất xuất sắc, mọi người đều thấy được. Chờ nghỉ Tết xong cô có thể trở về về khoa Khám chữa bệnh.”

Hứa Thấm gật đầu, nghĩ đến việc trở về khoa Khám chữa bệnh, đa số thời gian có thể đi làm và nghỉ ngơi bình thường, cuối tuần được nghỉ, cô không khỏi nhẹ nhõm nở nụ cười. Nhưng một giây sau, cô lại nghe Chủ nhiệm khoa nói thêm: “Có điều, chuyện bình chọn chức danh thì còn phải đợi ban lãnh đạo của bệnh viện bàn bạc đã.”

Hứa Thấm khá bất ngờ: “Việc bình chọn là do Chủ nhiệm và giáo sư chủ trì quyết định, sao ban lãnh đạo bệnh viện phải bàn bạc?”

“Thật ra ban đầu định chọn cô, nhưng mấy lời cô nói với người nhà bệnh nhân ở vụ gây rối lần đó không ổn chút nào. Lãnh đạo cho rằng sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của bệnh viện. Chuyện đầu sóng ngọn gió này, tránh được chút nào hay chút đấy. Cô cũng đừng nản chí, lần sau còn cơ hội này.”

Hứa Thấm nhìn chăm chăm vào Chủ nhiệm, đối phương có chút chột dạ. Ông ta thầm nghĩ, Tiểu Hứa này bình thường không hòa đồng với đồng nghiệp thì thôi, trước mặt cấp trên còn không cúi cúi mình, thật là ngốc nghếch.

Hứa Thấm phản bác: “Tôi đã tìm kiếm thông tin trên mạng rồi. Vụ gây rối bệnh viện lần đó đã sớm được giải quyết êm thấm, không hề lan truyền tin đồn nào cả.”

Chủ nhiệm sửng sốt.

Hứa Thấm tiếp tục truy vấn: “Sao lãnh đạo bệnh viện bỗng dưng lại rảnh rỗi để ý đến một bác sĩ nhỏ bé như tôi? Cho dù muốn xen vào, chuyện hôm ấy tôi làm, xét theo mức độ nào đó phải cũng phải đã góp phần nào giải quyết được phiền phức cho bệnh viện hay không?”

Chủ nhiệm á khẩu, hồi lâu sau mới bằng giọng cấp trên gây áp lực cho cô: “Tiểu Hứa à, cô làm khó tôi cũng chịu thôi. Cấp trên không phê duyệt, cô đi tìm lãnh đạo mà thôi.”

Hứa Thấm nghiêm nghị đáp: “Vấn đề trong khoa thì trong khoa tự giải quyết. Anh là lãnh đạo của tôi, tôi vượt cấp làm gì?”

Chủ nhiệm lại nghẹn lời, không biết cô quá nguyên tắc hau cố tình làm khó mình nữa.

Cô thẳng thắn: “Tôi đành thể hiện thái độ trước vậy. Nếu không chọn tôi, xin cho tôi một lý do thỏa đáng, đưa ra sai lầm tôi mắc phải hoặc chỉ ra quy tắc tôi vi phạm, thành tích thi cử kém hơn bác sĩ khác, hay chuyên môn không giỏi bằng bác sĩ khác. Còn lý do hoang đường này, tôi không chấp nhận.”

Hứa Thấm đã tỏ rõ thái độ, không nói nhiều với ông ta nữa, lịch sự gật đầu rồi bỏ đi. Cô rảo bước đi ra hành lang, đóng rầm cửa thoát hiểm phía sau rồi bỏ đi. Cô rảo bước đi ra hành lang, đóng rầm cửa thoát hiểm phía sau lại, hít vào một hơi thật sâu. Nói không tức giận là giả. Dù sao từ bé đến lớn chưa từng gặp trắc trở, cũng có bao giờ cô bị chèn ép như vậy đâu?

Nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Chưa đến thời khắc cuối cùng, mọi chuyện vẫn còn chưa ngã ngũ, cô không cần thiết phải bùng nổ. mà đã đi đến tầng này rồi, thôi thì ghé qua hỏi ý kiến của giáo sư Từ xem thế nào.

Còn chưa đến cửa, cô đã nghe thấy giọng giáo sư Từ xưa nay vốn điềm đạm lại trở nên cáu gắt: “Tôi không đồng ý, nhất quyết không ký!”

Chủ nhiệm xuống nước: “Giáo sư à...”

“Cậu không cần lằng nhằng với tôi. Trong mấy người này, bác sĩ Hứa có tư cách nhất. còn lại, bất kể các người chọn ai, tôi cũng không đồng ý. Đừng có giở trò dưới tay tôi.”

Hứa Thấm từ từ bước đến gần vách tường, im lặng lắng nghe.

“Trước kia, không phải giáo sư rất ghét Tiểu Hứa sao?”

“Tôi không thích cô ta là chuyện của tôi. Còn cô ta có thể đảm nhiệm chức trách hay không phụ thuộc vào năng lực của cô ta. Tôi hỏi cậu, trong nhóm bác sĩ này, người có tư cách nhất chính là cô ta, tại sao lại phải đánh trượt?”

“Sao ông ương bướng thế? Cấp trên nói không cho bác sĩ Hứa thăng chức...”

Đầu óc Hứa Thấm trống rỗng, không kịp phản ứng.

“Tôi thấy cấp trên làm quan lâu quá nên tim ở bên trái hay bên phải cũng không phân biệt được rồi. Đây là bệnh viện, không phải quan trường. Sự việc liên quan đến tính mạng mà các người cũng dám đem ra càn quấy sao? Cậu không cần khuyên nữa. Tôi khó khăn lắm mới phát hiện ra một hạt giống tốt. chỉ cần tôi còn ở khoa Bỏng ngày nào thì sẽ bảo vệ cô ta đến cùng. Không chọn cô ta mà chọn người khác, khoa chúng tôi dù có thiếu người tôi cũng quyết không ký bừa đâu.”

“Ôi trời, sao ông lại cố chấp thế, đừng có so đo với lãnh đạo chứ?”

Hứa Thấm quay người rời đi, lần nữa trở lại cầu thang thoát hiểm. Hôm nay trời đầy mây, hành lang mờ tối. Cô lấy điện thoại ra, bấm số của Phó Văn Anh. Đầu bên kia đổ chuông vài tiếng đã bị tắt.

Không biết là do phần nộ hay vì sợ hãi vận mệnh bị người ta khống chế mà cả người cô run rẩy. Nhưng cô vẫn kiềm chế được, nhanh chóng gõ chữ: Mẹ, mẹ đang can thiệp vào công việc của con đúng không? Xin mẹ đừng như vậy nữa.

Cô cầm di động trong tay, kiên nhẫn chờ đợi ở hành lang. Đây là lối thoát hiểm, không có điều hòa, không khí lạnh lẽo thấm thấu từ cửa sổ, dần dần lạnh đến mức răng cô va vào nhau lập cập. Vậy mà bên kia vẫn không có hồi âm.

Thời tiết lạnh lẽo đã làm yếu đi phòng tuyến trong lòng người. Cô cảm nhận được rõ ràng sự phấn nộ và ngọt ngào đang bao phủ lấy mình, không sao đè nén được nữa. Môi và ngón tay run rẩy, cô mau chóng gõ thêm một tin nhắn: Ngày trước, con vào bệnh viện bằng chính thực lực của mình, không cần người nhà giúp đỡ. Xin mẹ đừng làm những chuyện như vậy nữa.

Lần này, bên kia cuối cùng cũng trả lời: Vậy thì con dựa vào thực lực của mình để thăng chức đi.

Hứa Thấm thần thờ. Tất cả cảm xúc trong nháy mắt đều rút đi, không biết tâm trạng cô lúc này là thất vọng hay bất lực. Đối phương dễ dàng khiến tâm trạng bao năm phấn đấu của cô thoáng chốc hóa thành hư ảo, mà đó lại chính là người mẹ cô luôn tôn kính, là người mà dù đối đãi bất công với cô nhưng cô vẫn không nỡ cứng rắn đoạn tuyệt.

Cô gõ nhanh vai chữ: Được, con sẽ làm như thế. Nhưng lúc định gửi đi, nghĩ thế nào, cô lại ngừng đi.

Mâu thuẫn gay gắt như vậy không có lợi cho cô. Cô đứng trong hành lang mờ tối, đáy lòng cũng mờ mịt không chút tia sáng, đột nhiên cảm thấy thật buồn cười, cười bản thân thua kém người ta từ cốt tủy.

Di động rung lên, là Tiểu Bắc gọi đến, báo cô nhanh chóng quay lại làm việc.

Cô đưa tay xoa xoa gương mặt mình, nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, không ảnh hưởng đến công việc. Nếu không, những lời nói đanh thép của cô trước mặt Chủ nhiệm vừa nãy cũng sẽ hóa thành hư ảo. Cô không ngốc như vậy.

Thời gian tiếp theo, giáo sư Từ vẫn không cho cô sắc mặt hòa nhã, bởi móc đủ chuyện. Nhóm đồng nghiệp thì đồn thổi đủ ddiruf, bảo cô không được yêu thích nên không được đề bạt. Làm bác sĩ nhưng không rõ lòng người. Đối phương đối với mình tốt hay xấu làm sao chỉ có thể nhìn bề ngoài, chỉ sợ dù mổ xẻ bên trong cũng không phán đoán được.

Hứa Thấm vẫn chú tâm vào công việc như trước. Đây là nền tảng cho cuộc đời yên ổn của cô từ nay về sau. Cô tự biết rõ. Nhưng vừa đến thời gian nghỉ ngơi, Hứa Thấm lại khí tránh khỏi tâm trạng u sầu vì không được thăng chức.

Lúc đi rót một cốc nước nóng, cô mãi nghĩ đến xuất thần nên suýt bị nước nóng tràn ra làm bỏng chân. Cô bất đắc dĩ thở dài, đi ra khỏi phòng, nhìn thấy hộp cứu hỏa trên tường liền nhớ đến Tống Diệm.

Cô cúi đầu, đứng yên chốc lát rồi lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho anh. Mới gõ vài chữ: Anh đang làm gì thế?, nghĩ ngợi thế nào cô lại xóa đi, gõ lại câu khác: Em nhớ anh.

Không đến mười giây, anh đã gọi điện đến, cô lập tức bắt máy: “A lô?”

“Em đang làm gì thế?” Anh hỏi thăm, trong giọng nói ẩn chứa nét cười vui vẻ.

Tâm trạng bỗng chốc được an ủi, cô cũng mỉm cười thủ thỉ: “Đang nhớ anh đấy!”

Anh bật cười, hỏi nhanh: “Có chuyện không vui à?”

Cô cúi đầu, nhìn cốc nước đang bốc khói: “Vâng...Hôm nay lại bị giáo sư mắng.”

“Tại sao lại mắng em?” Anh quan tâm hỏi.

“Là yêu cầ nghiêm khắc với em thôi.” Cô thở dài, không dám nói thật.

“Đây là chuyện tốt.” Anh an ủi.

“Ồ, anh cũng muốn mắng em nữa.” Hứa Thấm cự nự.

“Làm gì có!” Anh buồn cười, chịu thua cô.

Cô khẽ “hừ” một tiếng, tựa lưng vào tường, hỏi thăm anh: “Còn anh, công việc có mệt không?”

“Cũng được. Mấy ngày qua ít việc, dân chúng đều khá ngoan.” Anh nhanh chóng trở lại giọng điệu bông đùa của mình.

Cô không nhin được bật cười: “Ng ngoan cỡ nào?”

“Không ngoan bằng em.”

Cô cầm điện thoại ngẩn ra, nụ cười nở trên môi.

Hai người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi ít ỏi để trò chuyện rồi nhanh chóng cúp máy. Hứa Thấm đặt điện thoại xuống, thở phào nhẹ nhõm, lập

tức tập trung vào công việc. Tống Diệm cúp máy xong cũng mỉm cười, tiếp tục huấn luyện chó cứu hộ.

Đến mười một giờ đêm, còn một giờ nữa là đến giờ đổi ca, Tống Diệm nhận được điều động của cấp trên. Một quán bar ở Lục Diệp Đàn bốc cháy, yêu cầu họ đến giúp đỡ. Nhóm lính cứu hỏa khẩn cấp lên đường. Ba xe cứu hỏa lao như bay đến hiện trường.

Lục Diệp Đàn là khu phố có nhiều quán bar nổi tiếng. Đêm đã khuya nhưng con đường vẫn đông đúc kẻ qua người lại, đèn đuốc rực rỡ. Tiếng chuông báo cháy như phá vỡ bầu trời đêm. Chủ xe vội rít tránh đường, nhưng trên đường xe cộ quá nhiều, giao thông tắc nghẽn, hai, ba Trung đội Phòng cháy Chữa cháy đều không thể đến nơi kịp thời. Xe cứu hỏa mắc kẹt ngoài con đường mất năm, sáu phút mới chậm chạp chạy vào con phố chật hẹp, tập trung lại với nhau.

Bấy giờ, khói đặc đã cuộn cuộn bốc ra từ cửa quán bar bị cháy. Từ đằng xa có thể thấy được ngọn lửa đang bốc lên dữ dội. May mà trong thời gian xe cứu hỏa chạy đến hiện trường, đa số người trong quán đã thoát thân được, vây bên ngoài nhìn vào trong.

Tống Diệm nhảy xuống xe: “Lý Thành, Giang Nghị, hai cậu cùng người của đội Năm làm công tác sơ tán. Tiểu Cát kéo dây phong tỏa, Dương Trì trải ống nước, gắn vòi cao áp.”

Lời vừa chấm dứt, mấy Chỉ đạo viên và Trung Đội rượt nhanh chóng hợp lại với nhau. Đội trưởng Trung đội Lục Diệp Đàn trải bản vẽ thiết kế quán bar bị cháy ra.

Quán bar có kết cấu hình chữ U, phần đáy chữ U giáp với mặt đường, một tầng dưới lòng đất. Tầng trên đặt sân khấu, quầy bar và sô pha, tầng dưới đều là phòng riêng thông giữa hai tầng chỉ có một lối cầu thang chật hẹp, trừ nó ra, không có con đường nào khác.

Trong quán bar vẫn còn vài người bị mắc kẹt. Cứu người là quan trọng. Lính cứu hỏa cũng không trì hoãn lâu, cấp tốc điều động nhân lực, chia tổ lao vào đám cháy.

Tống Diệm đeo mặt nạ bảo hộ, dẫn đội viên xông vào quán bar. Bên trong vốn trang trí rườm rà, nào là cửa gỗ, giấy dán tường, bàn chạm trổ hoa văn, bây giờ đều bị thế lửa thiêu trụi, biến dạng đen sì.

Thế lửa đã qua giai đoạn nhen nhóm, hơi nóng hầm hập, bụi đen lơ lửng trong không khí. Vách tường xung quanh và trần nhà đều đang bốc cháy rùng rục, vật dụng trang trí treo trên trần đã biến thành quả cầu lửa, không ngừng đứt lìa, rơi xuống đất. Vách ngăn bị thiêu cháy, đổ sập, dưới sàn nhà thế lửa cũng cuộn cuộn như bụi cỏ lắc lư. Người đã chạy trốn gần hết, chỉ còn ngọn lửa điên cuồng càn quét.

Tống Diệm vào hiện trường đám cháy không lâu, toàn thân đều khó chịu, từ trên xuống dưới mướt mát mood hôi, chỉ mấy phút đã có phần hơi rã rời. Theo lý không phải như vậy! Tuy lúc trước anh từng bị thương phải nghỉ ngơi một thời gian, nhưng mấy tuần nay phải huấn luyện, anh không hề đuối sức chút nào. Đồ bảo hộ tuy nặng nhưng cũng không đến mức làm anh rã rời như thế này.

Lần này, mục tiêu chính của lính cứu hỏa chính là cứu người. Tại tầng một, tìm được hai người bị thương, mắc kẹt trong sofa. Bởi vì khói dày đặc và nhiệt độ quá cao nên họ đã rơi vào hôn mê, được Lý Thành và Lão Đồng tức tốc công ra ngoài.

Trên cầu thang đi xuống tầng hầm, có mấy người đang nằm la liệt, kiểm tra đều không còn dấu hiệu sống sót, trong quá trình chạy trốn đã bị đám đông giẫm đạp đến chết. Nhóm Giang Nghị lấy hết can đảm chạy qua hành lang đổ lửa, men theo cầu thang đi xuống tầng hầm. “Bên dưới phạm vi cháy không lớn.” Giang Nghị quay đầu lại hô to; “Nhưng khói mù mịt.”

Tiểu Cát vừa bước xuống bậc thang đã đột ngột ngã dập mông suýt chút nữa thì lăn xuống. Tống Diệm tóm được cổ áo cậu ta: “Sao thế?”

“Không sao ạ! Em bị ngạt thở, nhũn cả chân.” Tiểu Cát vừa nói vừa bám vào vách tường đứng dậy, bao tay vừa chạm phá vách tường nóng ran đã vang lên vài tiếng lách tách.

Tống Diệm sửng sốt. Không phải chỉ mình anh cảm thấy khó chịu mà nhiệt độ trong này đã tăng cao đến mức nguy hiểm. Anh lập tức quay đầu nhìn xuống tầng hầm, nơi đó phần lớn khói đen đã lắng xuống, luồn qua cửa, che mắt eo và thân của nhóm lính cứu hỏa.

Ngọn lửa tức thì xông lên từ bên dưới, từ mặt đất lan đến trần nhà. Không khí bất chợt tĩnh lặng như tờ, hết như điềm báo xui xẻ sắp xảy ra. Một dự cảm chẳng lành đánh úp lấy anh, đây là...sắp phát nổ ư?

Ổng quần của nhóm lính cứu hỏa đang chặm rãi mất trong khung cửa. Tống Diệm kéo giật Tiểu Cát định bước xuống lầu lại, gào to với bên dưới: “Rút lui! Mọi người rút lui mau!”

nơi cánh cửa bỗng hiện lên một ngọn lửa màu cam kèm âm thanh đồm độp lác đác một cách quái dị. Tống Diệm lôi Tiểu Cát về phía sau, gào lên như điên với những người còn lại: “Mọi người, lập tức rút lui!”

Ngọn lửa màu cam như giọt mực nhỏ vào trogn nước, nhanh chóng khuyết tán. Trong tích tắc, ánh lửa liếm toàn bộ căn phòng, khiến tất cả vật thể bốc cháy dữ dội.

“Ầm” một tiếng, cả tầng hầm đều nổ tung. Ngọn lửa đã liếm trọn tất cả.

Chương 54

Type: Oanh

Đêm khuya, tại bệnh viện Nhân dân số Năm Đế Thành.

Tòa nhà khoa Cấp cứu đèn đóm sáng trưng. Đại sảnh tầng một nhốn nháo hỗn loạn. Bánh xe băng ca lướt trên sàn nhà, để lại một vết máu dài. Bóng dáng nhân viên y tế nhanh chóng khuát dạng phía cuối hành lang.

Một giây sau, băng ca tiếp theo lại được khiêng xuống xe cấp cứu, khẩn cấp đẩy vào bệnh viện. Bánh xe lại lăn qua vết máu lúc nãy, vẽ lên một đường dài, từng đường từng đường mới cũ đan xen, chồng chéo lẫn nhau.

Chỉ trong mấy phút, cả sàn nhà đã nhè nhoẹt vết đỏ đen. Mấy căn phòng phẫu thuật đều đồng loạt sáng đèn đỏ.

Trải qua phút huyền não ngăn ngủi, đại sảnh chìm vào bầu không khí yên lặng đến kỳ dị. Mấy y tá bên quần hương dẫn cau mày, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Sao có nhiều người bị thương như vậy?”

“Phổ đèn đỏ, bốc cháy, nghe đồn còn có vụ nổ nữa.”

“Thảm nhất là nhóm lính cứu hỏa. Nghe nói có một người tử vong tại chỗ. Xe cứu thương không đủ dùng, thi thể còn đặt đó chưa mang về.”

“Ôi...” Tiếng thở dài ai oán vang lên nã nê.

Đồng hồ treo tường tích tắc từng tiếng trôi qua nặng nề. người lao công xách cây lau nhà lau đi vết máu dây trên sàn. Cổng đại sảnh thành linh

bật ra, cơn gió đông rét lạnh ùa vào, thổi khắp gian phòng, mọi người run run nhìn sang.

Một cô gái sắc mặt trắng bệch, tóc tai bù xù lao đến, ánh mắt nhìn lướt qua một vòng xung quanh rồi nhanh chóng hướng về phía quần hương dẫn. cô chạy qua đại sảnh, nhìn thấy vết máu loang lổ dưới chân, màu môi lại thêm tái nhợt: “Xin hỏi, phố đèn đỏ xảy ra hỏa hoạn, những người lính cứu hỏa bị thương đều được đưa đến bệnh viện của các cô đúng không?”

“Vâng.” Người y tá quan sát cô gái, chắc hẳn vừa hốt hải chạy từ nhà đến đây, bên trong chiếc áo phao lông vũ là bộ đồ ngủ. Cả người cô ấy lạnh cóng, run lẩy bẩy.

“Có danh sách lính cứu hỏa bị thương không?”

“Không có, cô là...”

“Tôi là bác sĩ Bệnh viện Quân y số Ba.” Hứa Thấm ngắt lời. “Tôi là người thân của lính cứu hỏa.” Cô dừng lại giây lát, dường như suy nghĩ không theo kịp tốc độ nói. Cô khẽ liếm đôi môi khô khốc. “Gọi điện thoại cho anh ấy rồi mà không liên lạc được, nên tôi hơi lo.”

Cô y tá nhìn cô gái trước mặt, đầu chỉ “hơi lo” thôi đâu. Bàn tay cô ấy đang bấu chặt mép bàn, di động trong tay cũng dính đầy mồ hôi. Tuy cố giữ vẻ bình tĩnh nhưng mỗi câu nói và biểu cảm trên gương mặt cô ấy đều không phù hợp chút nào.

“Bây giờ chưa có danh sách, chúng tôi cũng không biết người được đưa vào là ai nữa.”

“Tình hình người bị thương thế nào?” Cô cố hỏi thêm thông tin.

“Có một người bị thương rất nặng. Nghe nói còn có người tử vong tại chỗ.”

Hứa Thấm thoáng lão đảo, siết chặt di động trong tay, tim loạn nhịp hồi lâu. Vừa quay người định rời đi, cô bỗng khựng lại, đờ đẫn ngoảng đầu nói lời cảm ơn máy móc.

“Không có gì.” Cô y tá thấy đôi mắt Hứa Thấm chợt dâng lên màn sương như thể muốn khóc, nhưng nhanh chóng kìm nén lại.

Cô rời khỏi quầy hướng dẫn, đi đến góc rẽ dẫn đến phòng mổ, dựa vào tường ngồi xõm cuống đất, vòng hai tay ôm lấy đầu gối mình.

Đèn phòng mổ vẫn sáng ánh đỏ.

Lục Diệp Đan, con phố đèn đỏ.

Bởi vì quán bar bốc cháy xảy ra vụ nổ, nguy cơ tăng cao, mà nhân viên bị mắc kẹt bên trong có khả năng không thể sống sót trở ra. Vì vậy, toàn bộ lính cứu hỏa đều được ra lệnh rút lui khỏi hiện trường, chọn cách dùng vòi cao áp dập tắt lửa từ bên ngoài.

Lính cứu hỏa vẫn đang tiếp tục hành động. Nước từ vòi cao áp chảy ra cuốn theo tro bụi chảy lênh láng cả con đường. Dân chúng vây xem và truyền thông đến sẵn tin đều bị đuổi ra ngoài dây phong tỏa.

Bên trong khu vực phong tỏa, đèn xe cứu hỏa, đèn xe cứu hỏa, xe cứu thương liên hồi lấp lóe, bóng dáng lính cứu hỏa và bác sĩ, y tá bận rộn qua lại.

Tống Diệm ngoài trong xe cứu thương, đồ bảo hộ phủ cả lớp tro bụi dày cộm, hòa lẫn với vết máu đã khô đen. Tóc anh bám đầy tro bụi, gương mặt vừa mới được xử lý sạch sẽ, để lộ làn da bị hơi nóng xông đến đỏ bừng, còn có vài chỗ nứt nẻ.

Thế nhưng những thứ này có đáng là gì. Y tá băng bó vết thương trên cánh tay anh. Bên kia, cổ Tiểu Cát bị bỏng một mảng, đang ngẩng đầu lên cho bác sĩ xử lý.

Trong khoảng khắc nổ tung ấy, Tống Diệm đã kịp kéo Tiểu Cát ra khỏi cầu thang, nhóm Giang Nghị cũng nhận được mệnh lệnh, tức tốc rút lui, nhưng vừa lên được nửa cầu thang thì bên dưới đã vang lên tiếng nổ dữ dội. Một cậu thanh niên toàn thân bốc cháy. Tuy nhóm lính cứu hỏa bên ngoài đã lập tức phun nước, nhưng khi khiêng được người ra cậu ta đã không còn thở nữa. Là tân binh của Trung đội Phòng cháy Chữa cháy Lục Diệp Đoàn.

Bác sĩ nói, sóng xung kích do vụ nổ sinh ra đã làm vỡ lồng ngực cậu ta.

Tống Diệm nhìn ra ngoài xe, một tấm vải trắng được phủ bên lề đường. Cậu tân binh kia đang nằm ở đó. Gió lạnh thổi qua, vén lên một góc tấm vải, để lộ bàn tay gầy gò dính đầy máu và bụi của cậu ta.

Sau khi vết thương được xử lý xong, Tống Diệm bước xuống xe, đi về phía thi thể. Đội trưởng Trung đội Lục Diệp Đoàn đã đắp kín tấm vải trắng cho cậu tân binh kia, ngồi bên cạnh, cúi đầu ôm mặt khóc nức nở, bả vai cũng run rẩy không ngừng.

Tống Diệm lẳng lặng ngồi bên cạnh, nghe anh ta ghen ngào như một đứa trẻ: “Tôi không nên cử cậu ta vào, không nên cử cậu ta đi vào. Tôi phải nói sao với bố mẹ cậu ta đây...”

Tống Diệm vẫn im lặng, nhìn lại quán bar gặp sự cố. Cột nước vẫn phun ào ạt, lửa tuy đã được khống chế nhưng không thể vẫn hỏi những gì đã bị trận hỏa hoạn tước đoạt.

Tòa nhà này đã bị thiêu cháy thành một đồng hồ đồng. Lại có một tốp lính cứu hỏa đi vào, lần lượt khiêng ra từng thi thể của người dân gặp nạn.

Lửa đã hoàn toàn được dập tắt. Người Đội trưởng bên cạnh vẫn còn khóc. Tổng Diệm đứng dậy, khẽ vỗ vai anh ta, một lần nữa đi vào quán bar.

Mọi thứ bên trong đã cháy rụi. Lúc trước còn có vài vật có thể nhìn ra đường nét, giờ đến cả tro cũng không còn. Trận hỏa hoạn này đến quá bất ngờ, thế lửa tấn công vô cùng hung tợn.

Tổng Diệm mở hộp cứu hỏa trong hành lang ra kiểm tra, sau đó cầm bình chữa cháy lên xem. Kiểm tra xong, anh không nói một lời, vút trở lại, xuống tầng hầm.

Mấy căn phòng riêng đã sụp đổ hoàn toàn, chỉ còn không gian hỗn độn tro bụi. Đi được vài bước, anh liền bắt gặp một người khách nằm trong đồng đồ nát, da bị hun vàng khè, được lính cứu hỏa phía sau kéo ra ngoài.

Tổng Diệm đi đến mặt tường bị cháy nặng nhất, nhìn thoáng qua. Ở tầng trên, nơi bị cháy nghiêm trọng nhất cũng là phía này. Xem thế lửa, hẳn là mạch điện ở đây bốc cháy, đốt cả mặt tường. Bên trên thoáng gió hơn, thế lửa phát triển nhanh. Bên dưới không khí không lưu thông nhiều nên không bị cháy hoàn toàn, nhưng nhiệt độ tăng cao hòa lẫn với khí gas dẫn đến vụ nổ. Vốn dĩ không đến nỗi nghiêm trọng như vậy.

Phía sau có người đi đến, là Sách Tuấn. “Chủ quán bar bị cảnh sát dẫn đi rồi. Bên phía chúng ta phải tìm ra nguyên nhân bốc cháy. Tôi và Lão Đồng sẽ chịu trách nhiệm. Cậu bị thương, về xe nghỉ ngơi trước đi.”

“Báo cáo hôm nay để tôi viết.” Anh cất lời.

Sách Tuấn phát hiện sắc mặt anh khác thường. “Sao thế?”

Tổng Diệm không hề trả lời, quẹt lớp tro dính trên vách tường.

Sách Tuấn thở dài. “Nổ là chuyện khó kiểm soát nhất trong công tác chữa cháy. Không ai có thể làm gì trước chuyện này cả.”

“Đáng lý ra, tình huống không thể thảm đến mức đây.” Tống Diệm bình tĩnh đến lạ, ngẩng đầu nhìn trần nhà. “Chỗ này chỉ có một lối thoát, cực kỳ nguy hiểm. Hệ thống tự động phun sương và phun nước ở đây đều là phế thải. Hộp cứu hỏa không có nước, bình chữa cháy cũng quá hạn. Còn nữa, tường ở đây đều là vật liệu dễ cháy, mạch điện quá tải, sao qua được công tác kiểm tra phòng cháy chữa cháy thế?” Anh cười lạnh. “Tôi cá là nơi này đã lo ló trên dưới rồi. Chờ ngồi tù đi!”

Anh quay đầu bỏ đi.

Sách Tuấn giật mình kéo anh lại, khê hỏi: “Cậu định làm gì?”

Tống Diệm nhìn Sách Tuấn trừng trừng: “Làm gì là làm gì?”

Sách Tuấn nhìn lướt qua nhóm lính cứu hỏa đang dọn dẹp, cường ép lời Tống Diệm qua một bên.

“Lo ló à?” Sách Tuấn hạ giọng. “Có lo ló thì có tham nhũng. Cậu định nói cấp trên của cậu ai là người nhận hối lộ đây?”

“Mẹ kiếp, tôi cóc cần biết.” Tống Diệm đã tức giận đến nỗi muốn văng tục.

“Người trong Đại đội trên dưới đều quen biết nhau...”

“Ai quen biết với bọn đó! Lúc ngậm tiền, sao không nghĩ đến anh em bên dưới?”

‘Chuyện này cậu đợi đã, bàn bạc...’

“Không bàn bạc gì hết!”

Cơ thịnh nộ của anh đã không còn áp chế được nữa. Sách Tuấn đành im lặng, không dám lên tiếng.

Tống Diệm quay người rời đi. Sách Tuấn tiến đến kéo anh, khuyến anh như sắp phát điên: “Tống Diệm, cho dù cậu không quan tâm đến bọn họ, vậy thì hãy nghĩ tới bản thân mình đi! Hôm nay, cậu phán đoán chính xác, cứu được ít nhất năm mạng lính cứu hỏa, đã lập công rồi. Cấp trên sẽ khen thưởng, cậu sắp sửa thăng chức. Chọc phải tổ ong vò vẽ này, cậu còn muốn...”

Tống Diệm hất tay anh ta ra, chỉ thẳng về phía cửa, giọng phẫn nộ: “Cậu nhóc kia còn nằm ngoài đường chưa ai nhận xác đấy! Khốn nạn, lương tâm cậu bị chó tha rồi hả?”

Sách Tuấn giật mình á khẩu, thoáng chốc mắt đã đỏ ngầu, môi run run, nhỏ giọng: “Tống Diệm, đều là anh em, lòng tôi không đau sao? Vừa rồi vẫn còn hoạt bát, giờ đã...lòng tôi cũng đau lắm chứ! Cậu nghĩ tôi là ai? Không phải sợ cậu giẫm trúng mình sao? Cậu đi đến ngày hôm nay dễ dàng lắm à? Những chiến công của cậu đều phải đổi bằng máu đấy! Bây giờ, người đã chết rồi thì cũng phải kéo người sống theo ư? Cậu còn muốn làm nữa hay không?”

Khóe môi Tống Diệm nhếch lên: “Tôi không làm cái quái gì nữa hết! Thế nào?”

“Mẹ nó...” Tống Diệm như muốn nói gì đó, nhưng lại lắc đầu, không thốt nổi thành câu nữa. Anh chỉ ngẩng đầu nhìn trần nhà đen sì, cười khẩy một tiếng. “Cậu nói bình thường đám anh em sống dở chết dở tập luyện là vì cái gì? Lửa lớn như vậy, ai chần chừ một giây, nói một chữ “không” đâu? Tốt rồi, để bây giờ người ta đâm cho mình một dao sau lưng...”

Anh cúi xuống, lắc đầu, cười thật to, cười đến mức bả vai cũng sụp xuống.

Sách Tuấn che mặt, cười thật to, cười đến mức bả vai cũng sụp xuống.

Sách Tuấn che mặt, nghèn nghẹn chảy nước mắt: “Khi này, cậu nhóc kia được khiêng ra, tôi đã không tìm được nước mắt. Nghe nói mới mười chín tuổi thôi...Cũng không biết mấy người trong đội mình được đưa đến bệnh viện ra sao rồi. Nhưng mà Tống Diệm, tôi vẫn phải nói, mấy năm gần đây, cậu sống không dễ dàng gì, sắp sửa hết khổ rồi...”

“Tôi tới bệnh viện một chuyến đã.” Tống Diệm ngắt lời, cất bước định rời đi, bỗng dừng lại, buông một câu: “Nếu quả thật cứ phải chịu bị chèn ép như cậu đã nói, vậy tôi thật sự không làm nổi nữa đâu.”

Tống Diệm đi ra khỏi quán bar, nhận lấy ống nước rửa sạch tro bụi và từng vết máu trên quần áo. Cậu lính cứu hỏa đã hi sinh được khiêng lên xe cứu thương. Tống Diệm cũng lên xe, cùng đi đến bệnh viện. Đội trưởng Lục Diệp Đoàn đã khóc đến cạn nước mắt, đang dựa vào vách xe, ánh mắt ngây dại.

Tống Diệm cũng mệt mỏi đến cực hạn, thân thể rã rời, nhưng trong lòng càng nặng nề hơn. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh thành phố về đêm phồn hoa vô cùng, đám thanh niên cười nói hớn hở, lêu lổng trên phố.

Ba giờ sáng, cửa bệnh viện đã tập trung rất đông giới truyền thông đứng chờ tin. Giờ phút này, Tống Diệm không còn nghe vào tai mấy lời kiểu nhà nước nữa. Anh bịt kín tai, tránh né phóng viên, đi vào đại sảnh bệnh viện. Đến quầy hướng dẫn hỏi thăm, anh được cho hay đa phần lính cứu hỏa đã thoát khỏi cơn nguy kịch, nhưng vẫn còn một người đang phẫu thuật bên trong.

Tống Diệm đi theo y tá đến từng phòng xem xét, xác nhận thông tin người bị thương. Giang Nghị, Dương Trì và Đồng Minh đội anh đều đã được cấp cứu, hiện tại đang ngủ say. Đội trưởng đội Lục Diệp Đoàn cũng chậm chạp chạy đi đến, thăm tra đối chiếu thân phận đội viên của mình.

Sau khi y tá rời đi, Tống Diệm ngồi một mình trong phòng bệnh, nhìn lần lượt từng gương mặt trẻ tuổi in hằn những vết thương. Thật lâu sau, anh mới đứng dậy, trong lòng thấu triệt, kiên định. Anh nhất quyết không thể phụ lòng họ.

Lúc băng qua hành lang, anh nghe thấy tiếng băng ca đẩy trên mặt đất. Ca phẫu thuật cuối cùng đã hoàn thành. Tống Diệm quay sang phía phát ra âm thanh, bất ngờ nhìn thấy Hứa Thấm, đầu óc cũng trống rỗng theo.

Cô mặc áo phao lông vũ, bên dưới mặc quần ngủ, đang ngồi xồm trên mặt đất, thân thờ nhìn về phía phòng phẫu thuật. Vừa thấy cửa mở ra, cô đã lập tức đứng dậy, vì đứng lên quá nhanh nên thoáng chao đảo, phải vội vịn vào tường.

Băng ca được đẩy qua, cô tái mặt rướn cổ lên xem. Là một gương mặt xa lạ.

Giường được đẩy đi, cô mờ mịt đứng ngây ra đó, khuôn mặt dần dần lộ vẻ kinh hoàng, quay đầu lại định chạy đi thì bắt gặp ánh mắt anh.

Cô sửng sốt, lồng ngực phập phồng mãnh liệt, ra vẻ bình tĩnh chạy về phía anh, nhìn anh từ trên xuống dưới: “Anh không sao chứ?”

Anh lắc đầu, sắc mặt cũng không tốt, ánh mắt phần nào né tránh.

Cô phát hiện có điều không ổn, giọng hốt hoảng: “Xảy ra chuyện gì vậy? Người chết...thuộc đội anh...”

“Không phải.” Anh thô bạo ngắt lời.

Hứa Thấm hơi ngỡ ngàng. Tống Diệm cũng ý thức được thái độ của mình có chút cay nghiệt, im lặng vài giây nhưng vẫn không nhìn cô: “Sao em lại ở đây?”

Cô nhìn anh thật kỹ: “Em thấy thời sự nói có vụ nổ, lính cứu hỏa bị thương...”

“Đến đây hồi nào?” Anh vẫn nhìn chăm chăm vào vách tường.

“...Mười hai giờ.”

Cô đã chờ đợi anh trong tâm trạng hốt hoảng và sợ hãi ba giờ liền. Tống Diệm đột ngột quay người lại, đưa lưng về phía cô, đưa tay lên xoa mặt thật mạnh. Anh không muốn gặp cô trong tình trạng này, càng không muốn lôi cô vào hoàn cảnh này. Anh phiền não, phẫn nộ, bất an. Giờ phút này, cảm giác mắc nợ, bứt rứt và bất lực đối với cô như châm dầu vào ngọn lửa đang rừng rực thiêu đốt anh. Hai tâm trạng mâu thuẫn đang giằng vò, co kéo dây thần kinh của anh, khiến nó như muốn đứt lìa.

Hứa Thấm phát hiện ra có điều bất thường. Cô nhận thấy cảm xúc của Tống Diệm có phần mất khống chế, như thể anh đang đứng trước danh giới sụp đổ. Cô không dám đi về phía anh, chỉ đứng sau lưng, dè dặt chạm vào tay anh: “Tống Diệm...”

Anh chột tránh né. Tay cô chụp hụt, trái tim cũng chông chênh.

Cô hoang mang nhìn anh chăm chú: “Tống Diệm, rốt cuộc là thế nào? Anh nói em nghe đi!”

Anh hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại một chút, cuối cùng nhìn vào mắt cô, nói vắn tắt: “Anh còn phải về đội, thời gian không nhiều lắm. Hứa Thấm, chuyện thăng chức anh nói với em có thể sẽ xảy ra biến cố...Có lẽ, anh sẽ bỏ ngành.”

Cô im lặng. Anh nhếch môi cười chế giễu: “Em có thể trách anh nói không giữ lời, không chịu trách nhiệm, lừa dối em...”

“Anh đừng nói vậy.” Cô không nghe nổi nữa, thoáng cái, đôi mắt đã hoen đỏ. Cô lặp lại: “Tổng Diệm, anh đừng nói vậy.”

Ánh mắt cô đủ khiến lòng anh lạnh toát. Anh im lặng nhìn cô đắm đắm.

Cô bình tĩnh hỏi lại: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Anh lau mặt, nói nhanh: “Vụ hỏa hoạn lần này rất nghiêm trọng, một phần nguyên nhân đến từ khâu kiểm tra phong cháy chữa cháy.”

Hứa Thắm lập tức hiểu ra, không nói lời nào.

Tổng Diệm không dám nhìn vào mắt cô nữa: “Em thất vọng rồi sao?”

Cô lắc đầu. Không đâu, cô hiểu nỗi đau đớn và đấu tranh trong giờ phút này của anh. Nếu không phải vì cô, anh sẽ không bị bất cứ thứ gì ràng buộc. Tim cô đau thắt, vì anh, vì cô, cũng vì hai người họ. Một người tốt như anh sao phải bước đi trên con đường khó khăn đến vậy? Hai người tốt như vậy, tại sao con đường đến với nhau lại nhấp nhô trập trùng?

Rõ ràng họ đã rất cố gắng, nhưng không ngừng gặp phải phiền phức và bất trắc. Rõ ràng mong đợi một tương lai tốt đẹp, nhưng chào đón họ luôn là trở ngại cản lối. Không biết đến cuối cùng, họ có thể cùng nhau đi đến đích hay không? Thế nhưng, dù có ra sa, cô vẫn kiên cường muốn đi tiếp.

Mắt ươn ướt, cô dịu dàng mỉm cười với anh: “Đây chính là cuộc sống phải không?”

Tổng Diệm cười âm đạm: “Đây là cuộc sống khi ở bên anh.”

Chương 55

Type: Oanh

Ba giờ mười lăm phút sáng, bệnh viện yên lặng như tờ. Tống Diệm tựa lưng vào tường, ngồi bệt trong hành lang, tâm trạng phần nà bình tĩnh trở lại, người cũng mệt lã đi. Hứa Thấm bưng cốc nước đến cho anh. Anh nốc cạn, đôi môi vẫn khô nứt.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, quần ngủ bị co lên, lộ ra hai mắt cá chân trắng nõn. Khi này, cô đã ngồi như thế, ở chính chỗ này. Tống Diệm đưa tay xoa mắt cá chân lạnh lạnh của cô rồi không buông ra nữa.

Hứa Thấm cúi đầu, nhẹ nhàng phủ tay mình lên tay anh: “Anh định làm thế nào?”

“Nói sự thật.”

“Vâng.”

“Em muốn nói gì không?” Anh nhìn cô, chờ đợi.

“Đây là chức trách của anh. Em không có gì để nói cả.” Cô thẳng thắn đáp.

Anh vẫn nhìn cô đăm đăm.

“Nếu như giáo sư Từ làm chết người trong ca mổ, cấp trên điều tra, là người tham gia, em sẽ khai báo theo sự thật, không phải xuất phát từ đúng hay sai mà là trách nhiệm của em là vậy. Nhưng nếu không ai đến hỏi, vậy em...cho dù biết cũng sẽ không nói, vì em không quan tâm.”

“Quả nhiên là em.” Tống Diệm khẽ nhếch khóe môi, cười chua chát: “Em không cảm thấy anh nên giấu giếm sao? Giống như lần trước đi ăn

khuya đã nói, chờ thăng chức rồi hãy làm lớn chuyện?”

Cô ngừng vuốt ve tay anh, nghiêm túc suy nghĩ giây lát mới hỏi ngược lại; “Có thể không?”

Tống Diễm nhìn cô chăm chú, nhưng không nói gì.

Cô ôm lấy chân mình, kê đầu trên đầu gối, quay sang anh, kể một chuyện rất không liên quan: “Tiêu Diệc Kiêu thường đến câu lạc bộ Vịnh Lưu, ở đó có một người quản lý tên là A Lộ. Em hay theo Tiêu Diệc Kiêu đến đó nên cũng biết cô ấy.”

Hành lang tĩnh mịch, giọng nói nhẹ nhàng của cô chậm rãi vang lên.

“Em hỏi A Lộ: Trong câu lạc bộ có nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, nguồn tài nguyên ấy từ đâu ra? Có phải ông chủ có chống lưng, cưỡng ép cướp đoạt không? A Lộ nói không có chuyện đó đâu, đều là tự nguyện cả. Em thấy lạ, toàn người đẹp hạng nhất, làm ở nơi khác cũng đâu có tệ, có gì phải đến đây? Có phải bị cuộc sống ép đến đường cùng không? A Lộ nói: Cũng không phải. Cô ấy bảo: Câu lạc bộ chỉ tuyển lễ tân thôi, tiền lương còn cao hơn cả nhân viên văn phòng. Người đến nộp đơn tuy biết đây là nơi nhiều tệ nạn, nhưng lễ tân vẫn có thể giữ mình trong sạch. Họ không muốn đợi đến khi ra trường, chỉ mong nhanh chóng kiếm được đồng tiền, có thể đủ cho mình đặt chân ở Đế Thành rồi bỏ nghề.

Sau khi làm lễ tân một tháng, quản lý gạ đi dẫn khách. Chỉ đi thêm vài bước, không phải vào phòng tiếp khách nhưng tiền lương gấp đôi. Ừ, lương gấp đôi là có thể kiếm tiền nhanh hơn, có thể rời khỏi đây sớm hơn. Thế là họ bắt đầu công việc mới, làm dẫn khách.

Một tháng sau, quản lý lại nói, hay là làm phục vụ. Chỉ cần dẫn khách vào trong phòng, tiền lương gấp đôi. Ừ, vậy là làm phục vụ.

Quản lý lại nói, hay là làm tiếp viên, vào phòng bưng trà rót nước chút thôi. Ủ, để kiếm đủ tiền rồi rời đi nhanh hơn, vậy thì làm tiếp viên. Qua một tháng nữa, quản lý lại bảo, thôi hầu chuyện khách luôn đi. Lúc bưng trà rót nước cũng phải nói chuyện với khách mà, bây giờ chẳng qua chuyển từ bàn sang phòng riêng thôi, tiền lương lại gấp đôi, kiếm được nhiều hơn thì sẽ rời đi sớm hơn. Tốt, hầu chuyện thì hầu chuyện vậy. Về sau thế nào, đã hầu chuyện với khách thì cho họ sờ mò chút ít, sau đó nữa thì từ sờ thành ngủ luôn.

Đến cuối cùng, khoản tiền dự tính ban đầu đã kiếm đủ, nhưng không ai rời đi cả. Tất cả đều trở thành gái nhảy, tiếp tục kiếm thật nhiều tiền, không ai ngoại lệ.” Hứa Thấm kết luận. “A Lộ đã đi trên con đường như thế đấy.”

Hành lang im ắng không một tiếng động. Cô hiểu anh nên dùng cách của mình để an ủi và cổ vũ. Tống Diễm không nói một lời, chỉ lơ đãng kê sát cô hơn. Giờ khắc này, không chỉ thân thể, ngay cả tâm hồn hai người cũng gần gũi nhau đến thế!

Cô cảm nhận được điều ấy, thân thể cũng không khỏi dán sát vào anh. Cô khẽ dụi mắt mệt mỏi, càng những lúc thế này con người ta càng dễ giải bày.

“Thật ra, em không thấy làm gái nhảy có gì là đúng hay sai. Có lẽ em không quan tâm mấy quy chuẩn đạo đức đó, cho rằng họ bằng lòng làm những gì cũng là lựa chọn của họ. Nhưng nếu có người ban đầu đã không muốn làm gái thì ngay từ đầu đừng nên làm lễ tân “sạch” gì đó làm gì. Bởi vì...có một vài thời điểm mấu chốt, một khi nhượng bộ thì sẽ tiếp tục sa ngã. Chuyện về sau sẽ không còn phát triển theo dự định ban đầu nữa. Con người là loài động vật không ngừng viển cớ cho mình. Rất nhiều người tuy có ý nghĩ tốt đẹp nhưng lại lầm đường lỡ bước. Thời điểm ta vừa mới làm trái ý niệm ban đầu, thì ý niệm đó đã không thể nguyên vẹn như cũ được nữa rồi.”

Cô chậm chậm nói đến đây, bản thân cũng in lặng khá lâu. Không biết là do đã quá buồn ngủ hay là ý nghĩa trong đầu đều bay biến, đầu óc cô bỗng trống rỗng, không còn phản ứng gì nữa. Người bên cạnh vẫn giữ thái độ trầm mặc.

Cô quay đầu nhìn, bắt gặp ánh mắt anh vẫn nhìn mình đăm đũa, vẻ mặt trầm lặng có phần mệt mỏi, nhưng đáy mắt lại ẩn chứa ý cười thấp thoáng. Dường như người đàn ông mất khống chế khi này đã hoàn toàn biến mất. Tống Diễm của cô đã quay về bên cô rồi.

Hứa Thấm không khỏi mỉm cười, tự hào vì cuộc sống cùng đã đỡ dành anh thành công: “Anh đang cười sao?”

Anh cong khóe môi.

“Cười gì thế?” Cô chọc chọc anh một cái.

“Không có gì.” Anh lắc đầu, nhận ra cô đã mệt, liền ôm cô vào lòng, thì thầm lên huyết thái dương cô, khẽ khàng nói: “Cảm thấy em rất tốt.”

Cô tựa vào ngực anh, điều chỉnh vị trí thoải mái, buồn ngủ rũ mắt: “Thật ra thì em không tốt đâu. Trong lòng em vẫn có một chút tư tâm, có phần không vui.”

Nghe vậy, anh thoáng hít vào một hơi, dẫn xuống cảm xúc đang cuộn cuộn nơi đáy lòng, biết rõ cô đang nghĩ gì nhưng vẫn cố hỏi, muốn nghe chính miệng cô thừa nhận: “Ví dụ như?”

Cô ngáp một cái, chậm rãi nói: “Em cũng nghĩ, anh có thể vì em mà phản bội nguyên tắc cá nhân không? Không phải em muốn anh làm vậy, chỉ là nếu làm thế, dường như có thể chứng minh điều gì đó.”

Cô luôn để ý xem anh trao đi nhiều hay ít hơn mình.

“Nhưng người lính cứu hỏa vừa hi sinh vẫn còn nằm đó, đồng đội của anh vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Nếu lúc này anh coi thường tính mạng đồng đội, mặc kệ sự thật thì anh sẽ trở thành một con người đáng sợ, không còn là Tống Diệm mà em yêu nữa.”

Thế nhưng anh lại không thốt ra câu nào, chỉ có thân thể ôm cô càng chặt hơn.

“Hơn nữa, anh cũng vì dẫn đo đến lời hứa với em mà dẫn vật, đau khổ. Em đã chứng kiến tận mắt rồi. Tuy đau lòng nhưng em vẫn thấy vui.” Cô cười khe khẽ.

Anh khẽ lắc đầu, gục xuống, nụ cười thêm đắng chát. Cô nghiêng đầu tựa vào vai anh, dụi mắt, không nhìn được ngáp ngáp dài.

“Buồn ngủ lắm hả?” Anh nhìn cô thương xót.

“Ừm. Anh còn buồn ngủ hơn em nữa, đúng không? Ra vào đám cháy vô cùng tiêu hao thể lực.” Giọng Hứa Thấn đã có chút lơ mơ.

Tống Diệm ngậy người, lúc này mới ý thức được toàn thân đã mệt nhoài, nhưng lại hoàn toàn quên mất.

Cô ngẩng đầu: “Ngày mai, anh không được nghỉ à?”

“Cấp trên sẽ cử tổ chuyên án đến.” Anh gật đầu xác nhận.

“Hy vọng lãnh đạo tổ chuyên án công chính liêm minh. Như vậy những lo lắng tối nay đều à dư thừa rồi.” Cô tiếp thêm cho anh sự lạc quan.

“Chỉ mong vậy.” Anh cười nhẹ. “Về nghỉ ngơi sớm đi.” Anh phải đi rồi.

“Vâng.” Cô ngoan ngoãn nghe theo.

Anh dìu cô đứng dậy, định đưa cô ra ngoài thì Đội trưởng Ngô của Lục Diệp Đoàn đi đến.

Hứa Thấm xoa tay: “Anh bận việc thì cứ đi, không cần lo cho em. Tự em trở về được mà.”

Cô vừa định quay người, Tống Diệm đã nắm lấy tay cô: “Hứa Thấm!”

“Dạ?” Cô thắc mắc. “Còn việc gì sao?”

Anh nhìn cô, ánh mắt khôi phục vẻ kiên định: “Em yên tâm, chuyện này anh sẽ xử lý thích đáng.”, rồi mỉm cười như đôi vợ chồng già: “...Sẽ không để em thất vọng đâu.”

“Vâng.” Đôi mắt rực sáng, cô gật đầu, ánh mắt đầy tín nhiệm.

Anh chợt thấy cơ thể như được nạp đầy năng lượng, nhẹ cười lần nữa, vuốt tóc cô.

Hứa Thấm rời đi. Tống Diệm trông theo bóng lưng cô đến khi mất hút rồi mới thôi cười, nhìn về phía Đội trưởng Ngô.

Anh ta sải bước đi đến: “Chúng ta mau trở về thôi. Trời vừa sáng, tổ chuyên án Cục bảy sẽ đến. Trước đó, chúng ta phải chuẩn bị trường trình rõ ràng cặn kẽ.”

“Được.”

Hai người băng qua đại sảnh đi ra ngoài. Tâm trạng Đội trưởng Ngô suy sụp cả đêm, giờ phút này vẫn chưa ổn định: “Tống Diệm, tôi đã xem xét hiện trường rồi. Vụ hỏa hoạn theo lý không đến nỗi thảm thiết như vậy. Tôi đoán cậu cũng nhìn ra được. Không lừa dối cậu làm gì. Trước kia, tôi chỉ biết quán bar đó do một tên con nhà giàu mở. Hôm nay mới lòi ra, cấp trên chặn chặn có người ăn hối lộ rồi.”

Tống Diệm không xen lời, lắng nghe anh ta nói.

“Tôi quen thuộc với Đại đội Lục Diệp Đoàn hơn cậu, đoán được là ai. Theo lý, xảy ra chuyện lớn như vậy, thế nào kẻ đó cũng bị mất chức, nhưng mất chức nơi này thì cũng sẽ được chuyển đi nơi khác và lại tiếp tục hại người thôi. Mẹ kiếp, lần này, tôi nhất định sẽ không cho qua đâu. Nếu không xới tung chuyện này lên, đêm nào tôi cũng gặp ác mộng, nhìn thấy gương mặt chết cháy của cậu nhóc kia mất.” Nói đến đây, Đội trưởng Ngô lại nghẹn ngào. “Bố mẹ nó ngồi tàu hỏa suốt đêm chạy đến, tôi...” Anh ta quay đầu, khẽ lau nước mắt.

Tống Diệm an ủi: “Cậu khoan nản chí. Người trong Bộ đến, Chi đội, Đại đội cũng không dám lỗ mãng đâu.”

“Nhưng bối cảnh của Đại Đội trưởng...” Đội trưởng Ngô cắn răng. “Lần này, lãnh đạo điều tra nghiêm cần còn được. Nếu mà làm qua loa lừa dối...”

Đã ra đến cổng, anh ta liền im bật. Bộ đồ phòng cháy chữa cháy của hai người quá nổi bật, vừa ra ngoài, nhóm phóng viên đã vây đến.

“Xin hỏi anh là lính cứu hỏa bên Lục Diệp Đoàn phải không?”

“Tình trạng những nhân viên chữa cháy hôn mê thế nào? Bao nhiêu người chết?”

“Tại sao lại xảy ra vụ nổ?”

“Tại sao thế lửa không thể khống chế? Là cứu viện không hết lòng phải không?”

Tống Diệm gạt nhóm phóng viên ra, không hề ngoảnh lại. Khi đi được một đoạn, Đội trưởng Ngô đột ngột dừng lại. “Tống Diệm!”

Tống Diệm quay đầu nhìn anh ta, cũng đoán ra được anh ta muốn làm gì.

“Chúng ta không thể lấy trứng chọi đá, chi bằng...”

Tống Diệm ngắt lời: “Mấy phóng viên kia chỉ muốn săn tin độc quyền, thu hoạch chút ít lợi ích từ trận hỏa hoạn này thôi.”

“Nhưng con đường dư luận là tốt nhất, lực lượng cũng mạnh nhất. Bất kể lãnh đạo liêm chính hay xiên xẹo, điều sợ tiếng nói của dân chúng.”

“Cậu bình tĩnh trước đã.” Tống Diệm phản bác. “Có một vài tin tức, một khi đã tiết lộ sẽ không thu hồi được nữa. Có lẽ cậu chỉ muốn đả kích một vài người, nhưng có khi đến cuối cả tập thể phải chịu trận, khiến nhiều người vô tội bị liên đới. Không phải cùng đường bí lối thì đừng làm cách này.”

“Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, cậu nói phải làm như thế nào đây?”

Tống Diệm nghĩ ngợi một hồi: “Mặc dù không nên làm nhưng có thể lời dụng một chút.”

Chín giờ sáng, tại phòng họp Đại đội Phòng cháy Chữa cháy Lục Diệp Đoàn.

Lãnh đạo tổ chuyên án, Chính ủy và Đội trưởng Chi đội Phòng cháy Chữa cháy quận Nam Thành, Chính trị viên và Đội trưởng ba Đại đội Phòng cháy Chữa cháy cùng tham gia hành động cứu hỏa lần này, cũng như Chỉ đạo viên và Đội trưởng ba Trung đội Phòng cháy Chữa cháy đều tham dự đầy đủ.

Trưởng ban Trần – tổ trưởng tổ chuyên án – ngồi nghiêm trang ngay chính giữa phòng họp.

Vụ hỏa hoạn lần này ngoài ba người dân gặp nạn còn hi sinh một lính cứu hỏa, gây ra ảnh hưởng rất xấu. Chỉ nhìn tâm trạng của trưởng ban Trần cũng đủ biết là tình hình không tốt lắm. Đội trưởng Đại đội Lục Diệp Đoàn ban đầu còn định châm trà cho anh ta, nhưng bị Trưởng ban Trần hờ hững ngăn cản: “Đừng rề rà nữa, bắt đầu cuộc họp luôn đi.”

Tai nạn xảy ra tại khu vực trực thuộc Lục Diệp Đoàn. Vì thế trước tiên là Đội trưởng Lục Diệp Đoàn đứng lên báo cáo khái quát toàn bộ mọi mặt trong vụ hoả hoạn, từ thời gian phát sinh, quá trình báo cháy, thực thi cứu hỏa cho đến tình huống đội viên thương vong.

Anh ta báo cáo xong, Trưởng ban Trần không hề gọi người tiếp theo trình tự mà là hỏi: “Đội trưởng Trung đội là ai?”

Đội trưởng Ngô giơ tay.

Trưởng ban Trần nói: “Cậu là người trực tiếp chữa cháy. Hãy nói lại tình huống khi ấy lần nữa dưới góc độ của mình.”

Sắc mặt Đại Đội trưởng biến đổi. Tâm trạng Đội trưởng Ngô không còn kích động như hồi khuya nữa. Anh ta trần thuật mạch lạc, hầu như khớp với lời của Đại Đội trưởng, nhưng khi gần kết thúc thì lại chuyển hướng câu chuyện: “Nếu không nhờ Đội trưởng Tổng thuộc trạm Thập Lý phán đoán chính xác, lần này đội viên hi sinh có thể không chỉ là một, mà là sáu, bảy người. Số người bị thương nặng càng không phải nói.”

Trưởng ban Trần nghe con số, ấn đường cau chặt, cực kỳ không hài lòng. Nếu thật hi sinh đến sáu, bảy đội viên, vậy từ trên xuống dưới đều không tránh khỏi thanh tra, không cách chức mấy vị quan trọng sẽ không lảng xuống được.

Thấy anh ta chau mày, không khí phòng họp đều ngưng đọng.

Trưởng ban Trần hỏi: “Đội trưởng Tống trạm Thập Lý có phải là người đã lập công trong vụ động đất Vọng Hương không?” Anh ta quét mắt tìm Tống Diệm.

Tống Diệm gật đầu thay lời chào hỏi.

Sắc mặt Trưởng bn Trần dịu đi đôi chút. “Lần này, cậu lại lập công rồi...Báo cáo sơ bộ nguyên nhân hỏa hoạn cậu đã viết chưa?”

“Viết rồi ạ.”

“Đọc đi.”

Báo cáo Tống Diệm không hề mag theo cảm xúc và suy đoán chủ quan, chỉ trần thuật sự thật.

“Nguyên nhân bốc cháy là do thiết bị mạch điện không đúng quy định, gây ra chập mạch.

Nguyên nhân thế lửa nhanh chóng khuyết tán là do thiết kế không an toàn, khiến lửa cháy nhanh hơn. Toàn thể mạng lưới điện không có chế độ tự ngắt, vật liệu xây dựng dễ cháy, lối thoát hiểm bị bịt kín.

Trận hỏa hoạn biến thành vụ nổ, nguyên nhân do hệ thống phun sương và phun nước đều không hoạt động, khiến không gian tầng hầm tăng nhiệt độ quá nhanh.”

Anh bình tĩnh trình bày, sắc mặt mấy Đại Đội trưởng và Chính trị viên đối diện đều trắng bệch. Tống Diệm điềm nhiên đặt báo cáo xuống.

Trưởng ban Trần lập tức đập ban. “Chủ quán không tuân thủ điều lệ phòng cháy chữa cháy mà các người cũng không phát hiện ra hay sao?”

Đại Đội trưởng và Chính ủy Lục Diệp Đàn cấp tốc thừa nhận sai lầm: “Vâng, vâng, vâng, là do cấp dưới làm việc sai sót. Chuyện này chúng tôi

nhất định sẽ điều tra rõ ràng.”

Tống Diệm thân nhiên xen lời: “Đại Đội trưởng muốn điều tra thì phải nhanh chân lên, tốt nhất trong hôm nay phải có kết quả sơ bộ.”

Gã Đại Đội trưởng nhìn sang đầy hăn hộc.

Tống Diệm lấy ra một tờ báo, rử mắt đọc: “Có người chạy thoát được cho hay, họ đã thử dùng bình chữa cháy nhưng nó bị hỏng, hộp cứu hỏa cũng không có nước...” Lại lật sang trang sau. “theo người biết chuyện tiết lộ, chủ quán bar là một gã con nhà giàu, nghi ngờ có người nhận hối lộ.” Anh ngược mắt. “Báo sáng nay viết vậy đấy.”

Mấy người đối diện đồng loạt sững sờ. Còn sắc mặt của Trưởng ban Trần càng lúc càng nặng nề hơn. Máy trang báo mạng đã bắt đầu loan tin. Trước khi đến đây, anh ta cũng từng thấy qua.

Tống Diệm nói tiếp: “Tuy lúc xảy ra chuyện đã nhanh chóng xua cánh báo giới đi, nhưng xã hội bây giờ nhiều chuyện không thể bưng biết được đâu. Trận hoản hoạn lần này gây ảnh hưởng đặc biệt nghiêm trọng, chưa kể còn có lính cứu hỏa hi sinh. Rất nhanh thôi, dân mạng sẽ dồn sự chú ý về phía này. Chắc hẳn các vị đang ngồi đây đều biết qua mấy vụ ảnh nóng hay clip nóng bị tiết lộ thì dễ gây náo loạn và mất kiểm soát thế nào rồi đấy. Truyền thông thì bới móc, dư luận thì công kích, công chức nhà nước trả lời dù hơi chậm hoặc sai lệch so với sự thật, sự việc sẽ nhanh chóng chuyển biến xấu ngay.

Theo tôi thấy, so với để giới truyền thông buộc tội vô căn cứ, để dư luận chĩa mũi dùi về phía bất lợi, khiến sự tình không thể văn hồi, đánh mất lòng tin của người dân, dẫn đến hệ quả bất cứ thông tin nào tổ chuyên án công bố cũng biến thành “đùn đẩy trách nhiệm”, “viện cố”, che giấu sự thật”, “bắt người chịu tội thay”...chi bằng tranh thủ trước khi truyền thông tung tin thất thiệt và dư luận lên tiếng chỉ trích, hãy nhận định trách nhiệm,

xử lý, truyền thông, kịp thời chặn đứng tin đồn từ đầu thì hơn. Quyết định nhanh mới có thể vẫn hồi danh dự. Có điều...” Tống Diệm nói chậm lại. “Quần chúng không đui mù. Tiếng nói cũng đanh thép, không lừa gạt được đâu. Một khi bị cản trở, kết quả còn thê thảm hơn nhiều.”

Anh vừa dứt câu, cả phòng họp lại chìm trong sự im lặng nặng nề. Sắc mặt mấy Đại Đội trưởng và Chính trị viên đã trắng bệch như tờ giấy. Còn mấy vị lãnh đạo tổ chuyên án cũng động loạt rơi vào trầm ngâm.

Lựa chọn che giấu, nếu để truyền thông biết được thông tin khiến dư luận trở mặt, nguy hại đến lòng tin, vậy thì thà ra tay quyết đoán, được dân chúng khen ngợi, thu hoạch cơ hội lập công thì hơn. Lựa chọn này không hề khó.

Trưởng ban Trần liếc nhìn Tống Diệm, cậu cấp dưới này...tuổi trẻ quyết đoán!

Chương 56

Type: Oanh

Cả ngày Hứa Thấm chỉ chú ý tin tức vụ hỏa hoạn ở quán bar Lục Diệp Đàn. Kể từ lúc rạng sáng chia tay Tống Diệm ở bệnh viện cho đến giờ, cô vẫn chưa liên lạc với anh, chỉ biết tình hình bên anh rất căng thẳng.

Cháy quán bar làm thương vong người dân vốn không đến nỗi làm dậy lên dư luận. nhưng xảy ra vụ nổ, lính cứu hỏa hi sinh cộng thêm chủ quán bar là con nhà giàu thì lập tức sẽ biến thành đề tài sốt dẻo.

Trên mạng xã hội, có rất nhiều người tỏ ý thương tiếc cho cậu lính cứu hỏa vừa hi sinh, đồng thời chất vấn tại sao lại xảy ra vụ nổ. phải chăng là do sơ sót trong khâu quản lý và chỉ huy? Trong đó không thiếu mộ vài thuyết âm mưu, chỉ trích chính quyền và quan chức.

Hứa Thấm không có hứng thú với mấy lời bàn tán này, chỉ chờ tin chính thức. Chỉ cần tin tức được công bố S cô sẽ biết ngay tình hình phía Tống Diệm là tốt hay xấu. Nhưng đến trưa vẫn không có chút động tĩnh nào, cô cho rằng mình quá sốt ruột rồi, làm gì có chuyện xử lý nhanh như thế.

Tiểu Nam cũng mặt mày ủ ê. Buổi sáng, cô ấy đã xin nghỉ phép đến Bệnh viện Nhân dân số Năm thăm Đồng Minh, khi trở về, mắt đỏ hoae như mắt thỏ. Đồng Minh bị bỏng rất nhiều chỗ, cộng thêm lá lách bị vỡ, vừa qua cơn hôn mê đã đau đến sống dở chết dở. Tiểu Nam đau lòng quá đỗi, trở về kể cho nhóm Hứa Thấm nghe mà nước mắt tuôn như mưa.

Cô ấy cũng theo dõi tin tức sát sao, thấy có người chất vấn tại sao đã có lính cứu hỏa đến chữa cháy mà vẫn có người chết? Có phải họ hành ddoonhj chậm chạp, không hết lòng cứu viện hay không? Tiểu Nam tức đến phát khóc.

Tiểu Bắc vừa an ủi cô nàng vừa thở dài: “Chuyện tình của cậu, một người là y tá, một người là lính cứu hỏa, đã gặp mặt thì ít xa cách thì nhiều, còn luôn bị người ta mắng chửi, mức độ tàn khốc sánh ngang nhà của bác sĩ và cảnh sát đấy! Nhưng vụ gây rối ở bệnh viện lần trước, có thấy cậu giận đến vậy đâu?”

Tiểu Nam tức tối: “Mắng mình thì không sao, là mình thấy không đáng thay cho Đồng Minh thôi...” Vừa nói cô ấy vừa khóc. “Cũng không biết vụ nổ lần này là sao, chỉ sợ cuối cùng, trách nhiệm lại đổ vấy lên đầu họ mà thôi, vừa bị thương lại vừa bị vu vạ...”

Hứa Thấm thản nhiên lên tiếng: “Cô để ý mấy lời trên mạng làm gì? Chuyện này sẽ phát triển theo chiều hướng tốt. Đừng lo!”

Cô vừa dứt câu, mấy y tá đã trân trối nhìn nhau.

Tiểu Tây nhỏ giọng: “Bác sĩ Hứa mà lại biết an ủi người khác cơ á? Mình không nghe lầm chứ?”

Hứa Thấm dặn dò: “Có thời gian ngồi đây tán gẫu thì nên tập trung tinh thần vào công việc đi.”

“Vâng.” Mấy y tá đồng loạt trả lời.

Hứa Thấm tạm thời gạt vụ cháy qua một bên. Tống Diệm đã nói anh sẽ xử lý tốt, sẽ không để cô thất vọng. Cô tin anh.

Hôm nay là thứ Sáu, ngày mai là thứ Bảy. Nhưng xảy ra việc lớn chần hản Tống Diệm sẽ không được nghỉ. Đợi mãi mới đến cuối tuần, thế mà lại không được gawoj nhau. Hứa Thấm đứng bên vòi nước rửa tay, thở dài tiếc nuối.

Giờ này, đại sảnh cấp cứu không còn bận rộn như trước nữa, thậm chí còn yên tĩnh hiếm hoi. Ánh nắng chiều soi vào từ cửa sổ, trải đầy sàn nhà.

Vì phòng cấp cứu quá yên lặng nên tiếng cãi vã phía trước trở nên rõ ràng, đến từ phòng khám của tổ bác sĩ Đồng bên cạnh phòng cô.

Một giọng đàn ông đang gào to: “Cô làm bác sĩ thế nào vậy hả? Bây giờ tôi rất đau, cô kê thuốc pethidine1 cho tôi đi!”

Hứa Thắm đến gần, liếc vào phòng khám. Bóng lưng người đàn ông gầy gò đang run lẩy bẩy: “Cô có kê hay không, hả?”

Bác sĩ Đồng là bác sĩ thực tập mới chuyển đến, kinh nghiệm ít, da mặt mỏng. Trước những bệnh nhân mặt mày dữ tợn như thế này, cô ấy dù sợ hãi nhưng vẫn kiên trì giải thích: “Tôi không thể kê tùy tiện được, còn chưa biết anh mắc bệnh gì...”

“Tôi nói tôi bị đau đầu, cô nghe không hiểu à?” Người đàn ông kia dường như đã mất khống chế, cảm xúc cực đoan, đập bàn: “Kê pethidine cho tôi!”

Mấy bác sĩ, y tá nghe thấy tiếng ồn cũng tò mò hướng về phía này. Hứa Thắm nheo mắt nhìn gã đàn ông đang cấu tiết kia, nói nhỏ với một y tá: “Có con nghiện đến đây gây chuyện, gọi bảo vệ đi.”

Y tá kia sừng sốt, vội vàng chạy đi gọi người.

“Cho tôi pethidine!” Tên đàn ông gò thét, đập bàn lần nữa.

Bác sĩ Đồng mặt trắng bệch: “Anh bình tĩnh một chút! Tôi phải khám xem anh mắc bệnh gì đã...”

“Cô có cho hay không?” Tên đàn ông đột ngột móc dao ra. Bác sĩ Đồng hét lên sợ hãi, vội lùi về sau, kề sát vào tủ, hai chân run lẩy bẩy.

Tên đàn ông mắt long sòng sọc, xông đến kéo ngăn tủ bành làm việc ra tìm kiếm, hồ sơ bệnh án bị ném hết ra ngoài. Hứa Thắm thấy y tá dẫn

bảo vệ chạy về phía này, liền bỏ tay vào túi định rời đi. Nhưng bác sĩ Đông đã thất kinh, vừa trong thấy cô đứng ngoài cửa liền kêu cứu: “Bác sĩ Hứa!”

Tên đàn ông lên cơn nghiện không tìm được thuốc đang muốn nói điên, vừa nghe thấy tiếng gọi, quay đầu lại thấy Hứa Thấm liền nhào đến: “Cho tao pethidine!”

1Pethidine là thuốc giảm đau trung ương tổng hợp có tính chất giống morphin nhưng tác dụng nhanh hơn và thời gian tác dụng ngắn hơn.

Hứa Thấm quay người bỏ chạy. Nhưng tốc độ đối phương quá nhanh, tóm lấy vai cô kéo giật lại. Hứa Thấm biết rõ một khi bị gã bắt được thì tình huống sẽ rất nguy hiểm, cô dùng hết sức lực gạt tay gã ra. Trong lúc giằng co, khóe mắt nhác thấy ánh dao ló lên, xẹt qua tay cô.

Lòng Hứa Thấm giật thót, nơi cổ tay thoáng gợn cảm giác lạnh buốt, tích tắc lan tràn khắp thân thể như bị phù phép. Con dao kia đã cắt vào cổ tay phải của cô! Cùng lúc đó, mấy bảo vệ xông đến, áp tên kia xuống sàn.

Trong lúc rối ren, một tiếng quát lạnh lẽo vang lên: “Lập tức tìm Chủ nhiệm Quách khoa ngoại thần kinh!”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, chưa kịp hiểu chuyện gì, lại thấy Hứa Thấm đang ôm cổ tay phải bị chảy máu, tái mặt quát lên: “Tìm Chủ nhiệm Quách!”

Mấy bác sĩ thấy cô bị thương tay phải đều khiếp sợ, lập tức chạy đến, có người gọi điện thoại, mấy người còn lại thì lại bảo vệ cô chạy đến phòng phẫu thuật.

Hứa Thấm gục xuống bàn, trán gó lên cánh tay trái, mặt dăm mồ hôi lạnh, không nói lời nào. Chủ nhiệm Quách đã khám vết thương cho cô. Vết

thương không sâu, không tổn thương đến thần kinh tay, sẽ không ảnh hưởng đến công việc sau này của cô. Nhưng không biết có phải cô quá lo lắng hay không mà nhất quyết không chịu dùng thuốc tê. Chủ nhiệm Quách cũng đành chiều theo ý cô. Dù sao chỉ là vết thương nhỏ, sẽ không đau đến mức không chịu được. Thật ra, nếu vết thương kia nằm ở vị trí khác thì cũng không có gì đáng àm ã, nhưng khi nó trườn lên cổ tay bác sĩ ngoại khoa thì khó tránh khỏi khiến người ta kinh hoàng.

Chủ nhiệm Quách đã xử lý xong vết thương, dặn dò: “Bây giờ là mùa đông, lại khô ráo nên không dễ bị nhiễm trùng. Nhưng để bảo đảm thì cô vẫn nên thận trọng, uống chút thuốc kháng sinh, không nên chạm vào nước, cũng không nên cử động cổ tay động đến vết thương.”

Hứa Thấm gật đầu, cảm ơn ông rồi rời đi, vừa mở cửa ra đã thấy giáo sư Từ Khăng ngồi trên ghế ngoài hành lang, sắc mặt xanh mét như đang đợi cô.

Hứa Thấm giật mình, dần dần mới kịp phản ứng. Nhất định giáo sư Từ đã nghe tin cô bị thương, quá lo lắng nên mới đích thân chạy đến đây hỏi thăm.

Cô chậm rãi đi đến: “Giáo sư Từ!”

Sắc mặt ông rất kém, vừa thấy cô bước đến đã lập tức đứng lên, đi về phía lối thoát hiểm. Hứa Thấm ngoan ngoãn đi theo. Đến đầu cầu thang, giáo sư Từ mới cất tiếng trách mắng: “Cô biết tay của bác sĩ ngoại khoa quan trọng cỡ nào không? Cô đang không có trách nhiệm với chính bản thân mình đấy!”

Ban đầu, Hứa Thấm không lên tiếng, biết ông chỉ quan tâm đến mình thôi chứ không phải có ác ý, nhưng về sau vẫn nhẹ nhàng giải thích: “Bình thường em luôn chú ý, nhưng lần này là chuyện ngoài ý muốn. Khi ấy, em đã chuẩn bị bỏ đi, nhưng bị tên nghiện kia nhìn thấy.” Cô ngược mắt lên

nhìn ông, thấy ông vẫn tức giận, lại hạ thấp giọng xoa dịu. “May mà không sao ạ!”

Giáo sư Từ sa sầm, không thèm nhìn cô: “Chủ nhiệm Quách nói thế nào?”

“Vết thương không sâu, không việc gì, bảo em chú ý đừng để nhiễm trùng.”

“Mấy ngày tới, cô xin nghỉ phép đi, bao giờ khỏi tay hãy đi làm.” Giáo sư Từ toan bỏ đi thì lại dừng bước. “Khi nào cần bổ sung tư liệu đánh giá bác sĩ chủ trì thì đến bệnh viện một chuyến, chỉ là chuyện trong một, hai ngày tới thôi.”

Hứa Thấm sững sốt: “Em được chọn rồi sao?”

“Đây là vị trí cô xứng đáng có được, không cần bất ngờ.” Giáo sư Từ nói như đây là một chuyện đương nhiên.

“Giáo sư!” Hứa Thấm gọi ông, bày tỏ sự cảm kích. “Em biết là giáo sư đã giúp em. Cảm ơn giáo sư rất nhiều!” Nói xong, cô gập người, cúi đầu thật sâu.

“Không tính là giúp.” Giáo sư Từ có chút không quen. “Hiếm lắm mới có một nhân tài, thật ra bệnh viện cũng chú trọng bồi dưỡng... Bác sĩ Hứa, cô phải nhớ kỹ, bất kể làm ngành nào, thứ duy nhất có thể giúp cô chỉ có năng lực bản thân mình thôi.”

Giáo sư Từ đi rồi, chỉ còn mình Hứa Thấm đứng giữa cầu thang nhìn lớp băng quấn trên tay. Bấy giờ, cô mới bình tĩnh trở lại, lấy điện thoại ra lướt tin tức. Bên phía Tổng Diệm vẫn im hơi lặng tiếng. Cô hít sâu một hơi, nhìn ánh tà dương chiếu vào ngoài cửa sổ, phủ đỏ cả lối đi.

Cô chậm chạp đi về tầng cấp cứu. Hôm nay, trái tim này bị nhấc lên cao rồi lại hạ xuống thấp liên tục mấy lần liền, cuối cùng giờ mới có thể bình ổn được.

Cô đến phòng nhân sự xin nghỉ, chuẩn bị trước khi tan làm sẽ đến phòng Truyền dịch dọn dò nhóm Tiểu Tây. Mọi người biết tay cô không sao đều thở phào nhẹ nhõm. Hứa Thấm vừa định ra về thì tivi treo tường bắt đầu phát tin thời sự.

“...Sau khi quán bar Lục Diệp Đàn xảy ra vụ cháy nổ, Cục Cảnh sát khẩn cấp lập tổ chuyên án điều tra sự cố, tiến hành rà soát vụ tai nạn đã khiến bốn người tử vong và ba người bị thương. Chiều hôm nay, tổ chuyên án tổ chức cuộc họp báo, thông báo vụ việc hỏa hoạn lần này trước toàn thể nhân dân.

Khen thưởng Trung đội biểu hiện xuất sắc, an ủi và trợ cấp cho gia đình lính cứu hỏa đã hi sinh. Nghiêm khắc xử những người như Chính ủy, Đại Đội trưởng đội Phòng cháy Chữa cháy Lục Diệp Đàn không làm tròn trách nhiệm, nhận hối lộ trong công tác kiểm tra phòng cháy chữa cháy, có hành động vi phạm pháp luật nghiêm trọng. Mời tất cả nhân dân cùng giám sát.”

Người bệnh trong phòng truyền dịch nhao nhao bàn tán:

“Tôi đã nói chuyện này có gì mờ ám mà. Phải bắt hết lũ tham nhũng kia lại.”

“Tổ chuyên án lần này được việc phết nhỉ!”

“Tốc độ đúng là nhanh thật!”

...

Trên tivi, biên tập viên tiếp tục thông tin: “Từ khi xảy ra hỏa hoạn đến khi tìm được người chịu trách nhiệm, tổ chức cuộc họp báo chỉ trong vòng hơn mười lăm tiếng đồng hồ. Lần này, hành động của đội ngũ lãnh đạo có thể nói là thế như chẻ tre, được quần chúng vô cùng ủng hộ và khen ngợi. Chúng ta cũng không khỏi suy ngẫm, các ngành liên quan phải chăng nên lấy sự kiện này làm bài học...”

Tiểu Nam cũng thở phào: “Bác sĩ Hứa, chị nói đúng thật, chuyện sẽ phát triển theo chiều hướng tốt mà.”

Hứa Thấm nhìn mọi người vẫn còn xôn xao trong phòng Truyền dịch, nhàn nhạt nở nụ cười rồi nhẹ nhõm rời đi. Chuyện anh đã nói đương nhiên sẽ làm được.

Tứ hợp viện về đêm chỉ còn lại khoảng không tĩnh mịch. Hứa Thấm lăn qua lộn lại trên giường, chờ mãi mà điện thoại vẫn không đổ chuông. Cô biết Tống Diệm rất bận, rõ ràng lúc xem tin tức đã biết anh thành công rồi, nhưng không hiểu sao vẫn muốn được nghe giọng nói của anh, nghe anh kể lại tường tận quá trình.

Chờ một lúc, cô lại mơ màng ngủ thiếp đi. Chẳng biết qua bao lâu, di động bỗng rung lên. Cô vốn không yên lòng nên ngủ không sâu, vừa nghe thấy đã choàng tỉnh giấc. Quả nhiên là Tống Diệm gửi tin nhắn đến: Ngủ rồi à?

Em vẫn chưa. Cô hồi âm, tim vẫn đập rộn ràng trong lòng ngực.

Chỉ một giây sau, anh đã gọi điện đến, còn chưa kịp lên tiếng, cô đã hỏi ngay: “Anh hết bận rồi à?”

“Ừ.” Giọng anh quá đổi dịu dàng. “Sao em còn chưa ngủ? Không nghe lời hả?”

“Em biết tối nay anh sẽ gọi điện cho em mà.” Cô cười khúc khích, bởi vì vừa bị đánh thức nên giọng hơi khàn khàn.

Anh khẽ cười: “Xem thời sự rồi à?”

“Vâng.” Cô gật đầu, làm chiếc gối vang lên sột soạt.

Anh lại nhin không được bật cười: “Em gật đầu anh đâu nhìn thấy. Ngốc nghếch!”

Cô cười giòn: “Anh được đấy thôi.” Lại trở người nằm sấp trên gối. “Mau kể cho em nghe đi. Anh đã thuyết ohucj lành đạo tổ chuyên án như thế nào?”

“Lãnh đạo cũng muôn giải quyết chuyện này một cách hoàn mỹ. Phân tích cho họ thấy nếu xử lý theo cách khác sẽ phải đối mặt với tai hại và họa ngầm thế nào, sau đó gợi ý một phương pháp giải quyết hoàn hảo, còn có thể lập công.” Tống Diệm tóm tắt ngắn gọn.

Hứa Thấm cuộn mình trong chăn, nghe giọng kể chuyện trầm ấm của anh vẫn vít bên tai, dần dần mắt xa xăm như thể thấy được cảnh tượng khi đó. Cô nghĩ ngợi một lát lại bật cười khúc khích: “Khi đó, chắc hẳn anh bảnh lắm!”

Anh “ồ” lên một tiếng, đáp trả đầy kêu ngào: “Có lúc nào anh không bảnh đâu cưng.”

“Anh thôi đi!” Cô trở mình, lại nằm ngửa ra, không thể ngừng cười.

Tống Diệm hỏi thăm cô: “Còn em, hôm nay có gặp phải bệnh nhân không vâng lời không?”

Cô rụt bả vai, rủ rủ: “Gặp phải tên nghiện, đến đòi pethidine, còn cầm dao cửa tay em nữa.”

Giọng anh lạnh đi, đầy lo lắng: “Em không sao chứ?”

“Không sao, chỉ bị rạch một đường nông thôi, em còn được nghỉ phép để dưỡng bệnh nữa.”

Anh nghe giọng cô có chút nghịch ngợm lên biết không việc gì rồi, nhưng vẫn dặn dò: “Sau này, gặp phải người gây chuyện thì tránh xa một chút, nghe thấy không?”

“Em biết rồi.” Cô đáp, cảm thấy những lời anh dặn dò của anh giờ phút này cũng cuốn hút vô cùng, trong lòng ngọt ngào, lại không nhịn được trở mình nằm sấp trên gối.

Tống Diệm từ đầu đã nghe thấy cô cứ lẩn qua lẩn lại trong chăn, lòng cũng râm ran khó tả, tự nhiên muốn hỏi: “Lại đang nằm sấp à?”

“Vâng. Đang nằm trên giường anh, còn lót gối nữa.” Cô thỏ thẻ.

Anh hít thật sâu, nghĩ đến cảnh cô đang nằm nhòai trong chăn của mình liền thở dài: “Lúc này, anh vẫn nên ở nhà ôm em mới phải.”

Cô vùi đầu trong gối, cười khe khẽ, nhớ đến gì đó lại nghiêm túc hỏi: “Cả ngày nay, anh không ngủ à?”

“Ừ, mệt chết đi được, muốn ngủ một giấc...” Anh vươn vai. “...Cùng em.”

Nụ cười cô nở rộ trên môi: “Nhưng tuần này không được rồi, phải đợi đến tuần sau thôi.”

“Chưa chắc đâu. Đi làm cũng có thể gặp mà.” Anh nhanh chóng đáp lời.

“Đi làm khoogn nên gặp đâu.” Cô vội nói. “Vạn bắc đặc sĩ mới phải gặp nhau lúc làm việc. Mà tốt nhất đừng gặp, cứ bình an cho đến cuối tuần

đi.”

“Nghe lời em.” Tống Diệm yêu chiều. “Có điều, thứ Ba tổ chức họp khen thưởng vụ động đất đấy, em đi không?”

“À, em sẽ đi.” Cô gật đầu.

“Đến lúc ấy, nói cho anh biết em ngồi hàng thứ mấy nhé!” Anh nói mập mờ.

Mắt Hứa Thấm sáng lên: “Anh có thể đến ngồi với em à?”

“Dĩ nhiên là không thể rồi.” Đồng chí Tống Diệm trả lời chính trực.

“Vậy anh hỏi để làm gì?” Cô nũng nịu.

Anh bật cười: “Để nhìn lén em đấy!”

Chương 57

Type: Oanh

Hôm khen thưởng hoạt động cứu viện động đất, Hứa Thấm đến bệnh viện, thay áo blouse trắng đi cùng các đồng nghiệp.

Đến nơi, từng tốp quân nhân đang xếp hàng tiến vào hội trường. Dàn thanh niên trai tráng ngẩng đầu ưỡn ngực, nhịp bước thật đều. Bên phía y tế, bác sĩ, y tá nữ chiếm đa số, đội mũ nhàn nhã cất bước, còn ríu ra ríu rít si mê nhìn mấy người đàn ông anh tuấn đội ben cạnh. Dù gì người ta cũng đang mặc quân phục, cao lớn rắn rỏi, chỉ đứng đó thôi đã toát lên tư thế oai hùng rồi.

Mấy anh lính mắt nhìn thẳng nhưng vẫn len lén liếc sang bên hàng y tế. Mấy chàng trai trẻ tuổi nghe thấy tiếng cười lạnh lớt của mấy cô gái, tâm tư ít nhiều cũng nhấp nhồm dỗi sang.

Hai nhóm người tác phong khác biệt cùng tiếng vào hội trường. Hai phần ba khán phòng dành cho quân nhân, phần còn lại dành cho nhân viên y tế, nhà báo và người tham gia tình nguyện.

Hứa Thấm cùng mấy đồng nghiệp vừa tìm chỗ ngồi vừa nhìn về phía tốp quân nhân. Họ ngồi thành từng hàng nghiêm chỉnh, thẳng tắp, rất có khí thế.

Cô lớn lên ở Mạnh gia, có thể phân biệt từng điểm khác biệt nhỏ bé của quân phục, rất nhanh tìm đến đội ngũ phòng cháy chữa cháy. Họ ngồi phía sau cô bốn, năm hàng, có điều cô ngồi phải bên trái của khu chính giữa.

Ánh mắt cô lướt qua từng gương mặt im kiết, cuối cùng cũng nhìn thấy Tống Diệm. Anh ngồi thẳng lưng, ngay ngắn, có lẽ “tâm linh tương

thông” nên dời mắt sang, gương mặt không tỏ vẻ gì nhưng một giây sau lại nháy mắt với cô.

Cô không khỏi mím môi cười, sau khi ngồi xuống lại quay đầu nhìn anh, tầm nhìn không bị ngăn cản, rất tốt.

Đêm hội khen thưởng này được phát sóng trực tiếp và khung giờ vàng trên khắp cả nước. Còn nữa tiếng nữa mới khai mạc nhưng bên dưới đã kín chỗ. Máy MC ăn mặc chần chu ở trên sân khấu tập dượt bản thảo, nhân viên hậu trường thì bận rộn qua lại.

Bên khu quân nhân yên tĩnh không một tiếng động, bên chỗ Hứa Thấm thì xì xào bàn tán. Cô ngồi không bao lâu liền đứng dậy đi vệ sinh.

Bước ra khỏi nhà vệ sinh, cô bắt gặp Tống Dệm đang đứng chờ. Anh mặc quân phục chần chu, tay cầm mũ quân đội, đứng một bên hành lang, cả người toát lên khí khái hiên ngang, đỉnh đạc.

Cô tươi cười chạy đến, mắt lấp lánh nhìn anh: “Anh đi theo em ra đây à?”

“Ừ, ra thăm em.” Anh cảm thán: “Gặp được một lần thật chẳng dễ dàng gì.” Nói xong, anh nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới.

Cô bỏ hai tay vào túi, bẽn lẽn: “Lúc không làm việc, mặc áo blouse thấy kỳ kỳ, nhưng lãnh đạo yêu cầu phải mặc như vậy.”

“Đẹp mà.” Tống Diệm tấm tắc khen cô, vẫn nhớ việc cô bị thương nên quan tâm hỏi: “Tay em thế nào rồi?”

Cô giwo tay lên cho anh xem, vết thương đã đóng vẩy. Anh nâng niu tay cô trong lòng bàn tay mình, ngón cái thô ráp khẽ mơn trớ xung quang, khoog chạm vào vết thương kia. “Chắc là sắp lành rồi.”

“Vâng.” Cô mỉm cười, ánh mắt khoog kiểm chế được lướt khắp người anh.

“Nhìn gì vậy?” Anh lờm cô một cái.

“Anh mặc quân phục đẹp trai thật đấy.” Hứa Thấm xuýt xoa khen ngợi, tay mò đưa lên sờ quân phục của anh. Chất vải thô cứng tràn đầy xúc cảm, cô không nỡ buông tay, vuốt ve chốc lát lại nhỏ giọng: “Có thể mặc về nhà không?”

“em thích hả?” Anh thấp giọng hỏi lại, giọng nói đầy cảm dỗ.

Cô gật đầu liên hồi: “Em thích.”

“Được.” Anh thì thầm bên tai cô: “Lần sau, mặc cho em xem.”

Trong khi nói chuyện, ngón tay anh móc vào túi áo blouse của cô, khẽ kéo: “Còn em, có thể lén mặc áo này về nhà không?”

“Có thể.” Chẳng biết tại sao, khuôn mặt cô nóng bừng bừng.

Anh cười gian: “Tốt lắm, quyết định vậy đi.”

Trong nhà vệ sinh có người đi ra, anh hơi lùi lại tạo ra khoảng cách với cô, rồi nói: “Vào thôi.”

“Vâng.”

Cửa vào hộ trường của hai khu nằm ở vị trí khác nhau. Tống Diệm bước vào trước. Hứa Thấm đi đến cửa khác, chạm mặt một quân nhân vừa đi đến, lúc ngang qua nhau liền nghe thấy tiếng gọi: “Bác sĩ Hứa?”

Hứa Thấm quay đầu lại, hình như là Lục Tiệp. Cô có ấn tượng không tốt lắm với anh ta, hờ hững gật đầu.

“Không ngờ lại gặp cô ở đây.” Lục Tiệp vẫn hết sức cởi mở. “Chắc Tống Diệm cũng đến nhỉ? Tôi còn chưa gặp cậu ấy nữa.”

Hứa Thấm không có tâm tư nói chuyện với Lục Tiệp, viện cớ: “Đại hội sắp bắt đầu rồi, tôi vào trước đây.”

Song Lục Tiệp lại lầm tưởng cô nghe thấy tên Tống Diệm nên không vui, vì vậy cũng không nói thêm gì. Khi hai người bước qua nhau, Lục Tiệp không nhin được, nói với theo bóng lưng cô: “Cô và Tống Diệm thật sự không thể nữa hả?”

Ngoài đại sảnh đã không còn ai, âm thanh trong lời nói của anh ta vang vọng. Hứa Thấm dừng bước, quay đầu lại, vẻ mặt đầy khó hiểu: “Gì cơ?”

Lục Tiệp cười buồn bã: “Chẳng qua, tôi thấy cậu ấy yêu cô nhiều như năm như vậy, cảm thấy tiếc nuối thôi. Ban đầu thi vào trường quân đội là vì cô, làm lính đặc chủng cũng vì cô, chịu đựng nhiều gian khổ như thế, nhưng cuối cùng sao vẫn không đến được với nhau?”

Hứa Thấm ngỡ ngàng: “Anh ấy...gì mà trường quân đội, lính đặc chủng?”

“Cậu ấy không nói với cô sao? Tống Diệm và tôi là chiến hữu, khi đó chịu nhiều gian khổ lắm, huấn luyện bán mạng hơn người khác bao nhiêu. Ngay cả huấn luyện viên cũng phục cậu ấy, gọi cậu ấy là Thập Tam Lang Liễu Mạng. Mọi người đều thắc mắc sao thằng nhóc này lại liễu mạng như thế? Kết quả thì...ha ha...” Lục Tiệp nhắc đến chuyện cũ lại thao thao bất tuyệt. “Cô đoán xem? Hồi ấy, Tống Diệm ngày nào cũng đem theo hình của cô ra ngắm, bảo chờ đến khi có tiền đồ sẽ về cưới cô đấy!”

Tim Hứa Thấm thắt lại, móng tay cắm ngập lòng bàn tay. Anh đã làm rất nhiều việc như thế vì cô? Nhưng tại sao...?

Lục Tiệp nói đến cao trào, không khỏi thở dài rồi hạ thấp giọng: “Nhưng sau đó...Ồi, có lẽ không nên nói với cô. Đàn ông sự nghiệp thất bại, vết thương đó không thể vạch trần. huống chi là tội danh tiết lộ bí mật, bôi bác nhân cách như thế.”

Thân thể Hứa Thấm cứng đờ, khoogn tài nào cử động được, vẻ mặt tỉnh mịch như bị rút hết sức sống.

Trong hội trường, MC bước lên sân khấu: “Chỉ còn năm phút nữa là đến giờ khai mạc đại hội, xin mời các cá nhân có liên quan nhanh chóng vào vị trí, ổn định chỗ ngồi để chương trình có thể bắt đầu.”

Tống Diệm liếc sang chỗ ngồi của Hứa Thấm, thấy nơi ấy trống không. Đã qua mười phút rồi, cô còn chưa vào chỗ. Anh không khỏi nhíu mày.

Đại sảnh ngoài hội trường muôn màu rực rỡ mà tĩnh lặng như tờ. Hứa Thấm đứng lẻ loi đơn độc, sắc mặt trắng bệch.

Những lời Lục Tiệp nói khi nãy như hóa thành từng hình ảnh trước mắt. Anh ta nói, Tống Diệm là người chịu khó nhất, liều mạng nhất đội họ, vác nặng, lặn nước, nhảy dù...dù trải qua huấn luyện như ma quye, anh vẫn cắn răng chịu đựng. Dù đối mặt với đủ mọi tra tấn trong huấn luyện phản tra tấn, anh vẫn sống chết vượt qua. Liều mạng mỗi ngày mỗi đêm, thwuucj hiện mọi nhiệm vụ, ra sức lập công, cho đến ngày cuối, anh đột nhiên trở thành kẻ phản bội vì tiết lộ cơ mật quân sự.

Lục Tiệp nói, anh ta vẫn nhớ rõ ngày hôm đó, Tống Diệm bị tước vũ khí, lôi đi trước mặt đồng đội. Sau đó chỉ biết anh phạm vào tội danh nặng đến mức phải chịu án hành quyết. anh không thể vượt qua cửa ải tra tấn nào đó.

Lục Tiệp còn nói, Tống Diệm không phải người như vậy, nhưng anh ta cũng khoogn tài nào giúp đỡ được, lại càng khoogn biết ai muốn đẩy anh vào chỗ chết. anh ta vẫn cho rằng Tống Diệm đã chết rồi, mãi cho đến khi gặp lạ ở Vọng Hương mới không thể tin được mà bật thốt ra câu hỏi: “Cậu chưa chết hả?” hoang đường kia.

Hứa Thấm đứng giữa đại sảnh trống trải, lão đảo chực ngã, câu nói kia vẫn quay cuồng trong đầu cô: Không biết ai muốn đưa anh vào chỗ chết! Không biết ai muốn đưa anh vào chỗ chết!

Trước mặt xuất hiện khuôn mặt tươi cười châm chọc của Phó Văn Anh: “Cậu ta tên Tống...gì đó hả?”

Câu lên án của Địch Miểu vào nửa năm trước cũng chọt rõ ràng: “Cô suýt nữa hại chết anh tôi còn chưa đủ sao?”

Cảm xúc ghê tởm và đau khổ từng chút từng chút dâng lên trong lòng, cũn đột ngột như núi lấp biển.

Hứa Thấm đứng yên đó, nặng nề thở dốc. Cô cứng nhắc quay người đi ra ngoài, nhưng vauwf dợm bước thì bảo vệ đã xông đến kéo cô và hội trường: “Đại hội sắp bắt đầu rồi, cô còn lề mề gì nữa, mau vào đi.”

Hứa Thấm bị đẩy vào trong, cửa phái sau đóng lại, trướ mắt sáng ngời. Trên sân khấu, các nghệ sĩ mặc áo xanh đỏ liên tiếp xuất hiện, tiếng nhạc hùng hồn vang lên. Cô đứng ngay đầu loa, bị chấn động đến mức toàn thân run rẩy, mông lung khoogn biết nên bước về hướng nào, muốn quay ra cửa thì Tiểu Nam đã chạy đến kéo cô: “Bác sĩ Hứa, chị chạy đi đâu vậy? Mau trở về chỗ ngồi đi, đang phát sóng trực tiếp đấy!”

Cô bị cưỡng ép kéo về chỗ ngồi, tiếng nhạc và tiết mục múa trên sân khấu nhuộm màu bi tráng cùng chủ đề thảm họa thiên nhiên. Nhưng đôi mắt cô lại mất đi tiêu cự, ánh mắt mwof mịt khoogn iết nhìn vào nơi đâu. Tống Diệm ngồi phía sau chỉ có thể thấy gáy cô.

Sau tiết mục ca múa mở màn, hai MC lên sân khấu, cất cao giọng gửi tới hội trường và người theo dõi những từ ngữ mỹ lệ ca ngợi chiến công vừa rồi. Trong lòng Hứa Thấm, mọi cảm xúc vẫn không ngừng quay cuồng, khiến cô gần như muốn nôn mửa. Các tiết mục ngâm thơ, ca hát lần lượt nối tiếp nhau, tiếng vỗ tay xung quanh vang lên như sấm, mà cô vẫn ngồi chết lặng ở đây, mỗi một giây một phút trôi qua đều vô cùng đau khổ.

Lúc cô sắp sửa không dẫn được muốn đứng dậy bỏ đi thì bỗng nghe thấy tên mình được xướng lên: “Bác sĩ ngoại khoa Bông Bệnh viện Quân y số Ba, Hứa Thấm...”

Cô chợt tỉnh táo. Người bên cạnh khẽ đẩy một cái, nhắc nhở đến lượt cô lên lĩnh thưởng, cô và Tống Diễm đều được xướng tên. Cô quay đầu lại, thấy anh đã đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Tiếng vỗ tay vang rền. Lúc này, cô mới dờ dẩn đứng dậy, đi lên theo.

Ánh đèn soi tỏ gương mặt tái mét của cô. Hai người gặp nhau giữa sân khấu, anh lập tức nhận ra cô có chút khác thường. Nhưng giờ phút này, đang có hàng vạn ánh mắt đổ dồn về đây, họ không thể tra đổi với nhau.

MC trầm thuật lại kỳ tích về đứa bé sơ sinh còn sống sót sau trận động đất trước khán giả trong hội trường và khán giả xem truyền hình.

Hứa Thấm biết phân biệt nặng nhẹ, dẫn xuống tất cả tâm tư, điềm tình phát biểu: “Đây là chuyện tôi phải làm, trách nhiệm của bác sĩ là cứu người.”

Bài phát biểu của cô chỉ có như vậy, MC lập tức tán dương: “Bác sĩ Hứa không hoạt ngôn lắm thì phải, đúng là người nói ít làm nhiều.”

Hứa Thấm giật mình. Nói ít làm nhiều, đây chẳng phải là phẩm chất của người đàn ông mặc quân phục bên cạnh cô hay sao? Mũi cay cay, cô sắp không kiềm chế được nữa, giờ phút này chỉ muốn nhanh chóng xuống

sân khấu, nhưng vẫn còn người được khen thưởng. MC giới thiệu lần lượt, mấy quân nhân cũng bước lên.

Cô đứng nhích gần vào Tống Diệm, anh vừa dời bước liền nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy? Em không thoải mái à?”

Cô vội viện cớ: “Hình như em ăn nhầm thứ gì đó rồi.”

Anh trấn an: “Em cố chịu đựng một chút, sắp xong rồi.”

“Vâng.” Cô ngược nhìn gương mặt nghiêm của anh.

Kể từ lúc bước lên sân khấu, cô vẫn không dám nhìn anh, sợ mình sẽ rơi lệ. Giờ phút này, gương mặt anh vẫn điềm tĩnh, khiêm tốn, không hẳn những dấu vết tăm tối từng trải qua. Hứa Thấm cố chớp mắt, nhắc nhở mình vẫn còn trên sân khấu, vừa định quay đi thì lại bắt gặp ánh mắt Tống Diệm lướt qua mấy người lính đặc chủng, pháo binh, giải phóng quân, thiết giáp trên sân khấu.

Anh nhìn lướt qua quân phục của họ, sau đó bình thản nhìn xuống người bên dưới. Cô bỗng nhớ lại đêm ở Vọng Hương, Tống Diệm cũng nhìn những quân nhân đi lướt qua anh với ánh mắt như thế. Anh đang hâm mộ họ, giống như cậu bé chỉ có máy bay giấy vô cùng hâm mộ mấy đứa bé khác có máy bay và xe tăng điều khiển từ xa.

Hứa Thấm không nhịn được nữa, lệ diên cuồng dâng lên nơi hốc mắt. Cô nhanh chóng nghiêm đầu đi, mặc cho nước mắt tuôn trào, đợi nó cuốn theo cảm xúc, làm vội bớt nỗi thấp thỏm trong cô rồi mới vội lau. Người bên dưới chỉ cho rằng cô đang cảm động trước chiến tích của người khác, không phát hiện điều khác lạ.

Cuối cùng, lãnh đạo cũng lên phát giấy khen, mọi người vỗ tay rầm rầm, cô đã có thể đi xuống. Hứa Thấm không đi về phái Tống Diệm mà rảo

bước theo hướng ngược lại. Tiếng vỗ tay bên dưới vẫn còn vang dội, cô không trở về khán phòng mà đi thẳng ra khỏi hội trường.

Hứa Thấm mặc áo blouse trắng mỏng manh đứng trên phố đêm đông, vẫy xe taxi, nửa giờ sau về đến đại viện, người giúp việc ra mở cửa, trong phòng trà vang lên tiếng người trò chuyện.

Hứa Thấm không đổi giày mà đi thẳng vào trong, băng qua phòng khách, bước vào phòng trà.

Mạnh Hoài Căn và Phó Văn Anh đang pha trà, thấy cô đột ngột đến thăm, khá kinh ngạc. Phó Văn Anh vốn định phớt lờ cô, nhưng nhìn sắc mặt cô lạnh lùng, chân còn mang giày bèn cau mày: “Con làm gì vậy hả?”

Hứa Thấm run rẩy, bàn tay siết chặt, ép mình đứng vững mới bước đến bàn trà, nhìn xuống Phó Văn Anh chất vấn: “Là mẹ phải không? Người sáu, bảy năm trước suýt hại chết Tống Diệm là mẹ, đúng không?”

Sắc mặt Phó Văn Anh đột biến, bà khựng lại một giây mới mở lời: “Ai nói với con?”

Hứa Thấm hiểu rồi, một giọt nước mắt lăn dài xuống gò má cô. Phòng trà lạnh ngắt, không ai lên tiếng, không ai an ủi. Trong cô hết như con ngốc, một con ngốc bất lực.

Cô lau đi dòng lệ, quay đầu nhìn Mạnh Hoài Căn: “Bố! Bố cũng có phần sao?”

Ấn đường Mạnh Hoài Căn cau chặt, lắc đầu thờ dài: “Thấm Thấm, bố không biết nên nói với con thế nào.”

Phó Văn Anh xen ngang: “Chuyện này không liên quan đến bố con. Sau này, ông ấy mới biết.”

Bà nói rất nhẹ nhàng, không có lời dư thừa nào khác nữa, đừng nói là xin lỗi, ngay cả một câu giải thích cũng không có.

Cảm xúc oán hận ghê tởm kia lại dâng trong tích tắc. Đó là mười năm của một người, là vận mệnh, là tiền đồ của anh. Đó là người cô yêu nhất, alf người cô luôn muốn ở bên nhất, nhuwg vì ích kỷ, so đo với anh mà suýt nữa đã vĩnh viễn để lỡ.

Tại sao họ có thể hủy hoại người cô yêu àm vẫn bình thản, ung dung như thế?

Hứa Thấm đứng ngây ra đó, cả người run lẩy bẩy. Không ai lên tiếng, như thế đây chỉ là một chuyện vặt vãnh. Có điều, lần này, cô nhất quyết không chịu nhượng bộ, đưa tay gạt đi dòng nước mắt không ngừng tuôn rơi, nhẹ giọng cất lời: “Mẹ, con vẫn coi mẹ là mẹ ruột, con chưa bao giờ hận mẹ. Dù mẹ phản đối con ở bên Tống Diễm, đả kích con, ngó lơ con, dù mẹ nhúng tay vào công việc của con, con cũng chưa từng hận mẹ...Con vẫn luôn muốn chủ động làm hòa với mẹ. Con vẫn luôn nghĩ chẳng qua tính cách mẹ thế thôi chứ không phải không coi con là con gái...”

Nói đến đây, cô hít một hơi thật sâu như muốn tiếp tục giữ bình tĩnh, nhưng nước mắt lại khoogn nghe theo sự khống chế của cô, cứ ào ạt chảy xuống. Cô khóc thất thanh: “Tôi là một đứa ngốc. Thực ra, tôi chỉ là công cụ các người nuôi nấng để mang đi kết thông gia với nhà khác thôi. Chỉ vì công cụ này có nhân tính, có tình cảm, bắt đầu không nghe lời, nên bà sợ nó thoát khỏi sự khống chế của mình, muốn phá hủy người nó yêu, khiến nó không bao giờ bị anh ta dụ dỗ đi lệch quỹ đạo của bà nữa. Bà chỉ muốn cuộc đời nó không còn mong đợi, ngoan ngoãn làm một con rối cho bà.

Cô gào khóc, bả vai run run, như bị phản bội: “Các người căn bản không hề coi tôi là con gái! Không hề...Đồ dối trá!”

Cô nhìn Mạnh Hoài Căn, chỉ vào ông đầy căm phẫn, nước mắt rơi như mưa: “Ban đầu, ông đón tôi về từ cô nhi viện đã nói như thế nào? Ông bảo sẽ đoán tôi về nhà, nói ông là bố tôi, nói sẽ yêu thương tôi như bố của tôi. Ông nói vậy đấy, chính miệng ông đã nói như vậy đấy...Đồ dối trá, đồ lừa gạt!”

Mắt Mạnh Hoài Căn ươn ướt, gương mặt thoáng nhản lại, không thốt ra một lời.

Phó Văn Anh không ngồi yên được nữa, lớn tiếng quát: “Cô dám ăn nói với bố mẹ như thế hả? Mấy năm qua, nhà này nuôi dạy cô đều là đồ sông đổ biển hết hay sao? Trên đời có cha mẹ nào hoàn mỹ? Đối với cô không tốt thì nhớ rõ mòn một, đối với cô tốt thì cô quên sách sành sanh. Mấy năm qua, là ai nuôi dưỡng cô, bệnh hoạn ai chăm sóc cô, bị bắt nạt ai ra mặt giúp cô? Cô sống trong nhà này nhiều năm như vậy, nay chỉ vì một sự việc đã qua, vì một thằng đàn ông chẳng ra gì liền phiu sách công sức của bố mẹ, muốn đoạn tuyệt với bố mẹ à? Tôi không phải là bà mẹ hoàn mỹ nhưng cô có phải là đứa con hoàn mỹ không?”

Giọng nói và vẻ mặt bà vô cùng khắc nghiệt. Hứa Thấm bỗng khựng lại, toàn bộ những gì vừa phát tiết đều bị chặn ngang, đầu óc nhất thời trống rỗng mờ mịt, chỉ còn nổi niềm hoang vu. Cô ngơ ngác nhìn bà, gương mặt nhạt nhào nước mắt. Mạnh Hoài Căn thở dài nặng nề, cúi đầu, đưa tay lên bóp trán.

Phó Văn Anh bỗng hạ giọng xoa dịu: “Thấm Thấm, chuyện mẹ đã làm không thể phủ nhận. Nhưng con cũng nghĩ kỹ lại đi, con cảm thấy mẹ làm con thất vọng, nhưng thân con là con gái, có phải con cũng đã làm mẹ thất vọng hay không?”

“Giả dối.” Hứa Thấm đột ngột gằn từng chữ.

“Con nói cái gì?” Phó Văn Anh có phần kinh ngạc vì phản ứng của Hứa Thấm.

“Đồ giả dối. Tôi làm bà thất vọng sao? Tôi chỉ yêu anh ấy thôi. Bà nói anh ấy không xứng với tôi, bà có tư cách gì? Làm ra chuyện như thế, bà có tư cách gì? Tự cho mình là cao quý rồi xem mạng người như cỏ rác, bí mật giở trò bỉ ổi, bà có tư cách gì nói anh ấy xứng với khoogn xứng? Người không xứng chính là bà. Ngay cả một tiếng “người tốt” bà cũng không xứng nữa kìa!”

Sắc mặt Phó Văn Anh xanh mét, đứng bật dậy: “Cô còn dám nói một câu, tôi...”

“Bà giết tôi đi!” Hứa Thấm mắt đỏ gay, hung tợn gào lên: “Tôi không nghe lời nữa đây! Bà có giỏi thì giết tôi đi!”

Phó Văn Anh bỗng chốc ngây dại. Không ngờ đứa bé trước giờ chưa từng phản kháng nay lại trở thành người như vậy.

Hứa Thấm thở hồng hộc, gằn từng chữ: “Tất cả những việc anh ấy từng trải qua, nửa tính mạng anh ấy đã vứt bỏ, tôi sẽ không truy cứu. Nhưng sau này, tôi và các người không còn quan hệ gì nữa. Phải, trong mắt bà, tôi không có giá trị gì cả. Nhưng vì anh ấy, tôi có thể chết.”

Cô nói xong, dứt khoát quay người bỏ đi, vừa ngược mắt lại thấy ngay tấm ảnh gia đình treo trên tường. Trong ảnh, Mạnh Hoài Căn và Phó Văn Anh ngồi trên ghế dài, cô và Mạnh Yến Thần đứng hai bên. Hình ảnh gia đình hạnh phúc, êm đềm như thế, nháy mắt hóa thành trò cười.

Cô nhìn tấm ảnh kia, nước mắt lại tuôn rơi ào ạt, bất chợt gập người lại, khóc nức nở. Thân thờ gầy gò run lên bần bật.

Mạnh Hoài Căn thấy cô dừng lại, bèn đứng dậy xoa dịu: “Thấm Thấm à...”

Nhưng một giây sau, Hứa Thấm nhào đến, nắm lấy khung ảnh kia, hét lên một tiếng đau đớn rồi giật phăng nó xuống đất. một tiếng “ầm” vang vọng trong căn phòng xa hoa, khung gỗ gãy lìa, tấm kính cũng vỡ vụn.

Phát tiết xong cơn giận và nỗi đau đớn của mình, cô chạy vụt ra khỏi cửa. Căn nhà lặng ngắt như tờ, Mạnh Hoài Căn che mắt, chán nản ngồi phịch xuống. Phó Văn Anh đứng ngây người, môi mím chặt, trống ngực đập liên hồi. Bà cố khắc chế tâm tình, đang định ngồi xuống xoa dịu không khí thì toàn thân lạnh toát.

Mạnh Yến Thần đang đứng trên bậc thang đầu bên kia phòng khách, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Chương 58

Type: Oanh

Đêm khuya, tại biệt thự Mạnh gia.

Mạnh Yến Thần đứng trên bậc thang, chờ dẫn nhìn theo bóng lưng dần khuất của Hứa Thấm.

Người Phó Văn Anh run bắn lên, vội vàng ổn định lại tâm trạng: “Yến Thần, con về từ lúc nào thế?”

Mạnh Hoài Căn nghe thấy thế, kinh ngạc ngẩng đầu. Mạnh Yến Thần lặng thinh quay đầu lại nhìn họ. Sự yên lặng của anh khiến họ hoảng sợ.

Phó Văn Anh đi đến: “Yến Thần, con nghe mẹ nói...’

“Đạo đức giả!’ Mạnh Yến Thần thốt lên.

Lông mày Phó Văn Anh khẽ nhíu lại rồi lập tức trở về bình thường: “Con nói chuyện với bố mẹ bằng giọng điệu gì thế? Giáo dục của con đâu?”

Bà cứ ngỡ Mạnh Yến Thần cũng sẽ nổi cáu, lên tiếng phản bác, nhưng con bà không làm vậy. Phòng trà vẫn im phăng phắc, Mạnh Yến Thần chỉ lặng lặng nhìn bà như thế. Dường như tín ngưỡng và chuẩn mực của người con trai ấy đã lẳng lặng sụp đổ trong nháy mắt.

Giáo dục ư? Họ đã giáo dục anh rất tốt, nuôi nấng anh thành người chính trực. Anh tưởng họ cũng vậy. Giáo dục sao? Giáo dục anh khiến anh từ bé đã thật lòng tôn kính họ, hieus thảo với họ. Cũng vì giáo dục đó mà anh không thể vượt qua rào cản loạn luân, không thể đến gần cô gái họ coi là con gái ruột, khiến anh dù sống trong đau khổ cũng không đành tổn thương họ, không dám làm họ hổ thẹn.

Kết quả, tất cả những năm tháng đau khổ kia hóa ra chỉ là một trò cười. Còn anh thì sao? Thậm chí không còn dục vọng bộc phát nổi lòng. Cuối cùng đến ngày hôn nay, khi gông xiềng tan vỡ, thế nhưng anh vĩnh viễn mất đi cô gái khiến anh muốn chiến đấu, khiến anh muốn bảo vệ rồi.

Giờ phút này, đứng trong căn nhà nơi mình trưởng thành, anh chỉ nở nụ cười lạnh nhạt với đấng sinh thành của mình, một nụ cười khiến lòng người thảng thốt.

Anh quay người bỏ đi, đáy lòng Phó Văn Anh bỗng trào dâng cơn khủng hoảng khó hiểu, như có dự cảm chẳng lành, bà ta quát lên: “Con đứng lại đó cho mẹ!” Bà hít sâu. “Mẹ đang nói chuyện với con đấy!”

“Con ra ngoài một chuyến.” Mạnh Yến Thần nói rất bình tĩnh, đầu không ngoảnh lại.

“Hôm nay không được đi, Mạnh Yến Thần, con...”

“Mẹ!” Anh quay đầu nhìn bà. “Mẹ nhìn con đi!” Anh tiến lên một bước, cúi đầu nhìn bà, “Mẹ, mẹ nhìn con đây này. Đây là con trai mẹ. Mấy năm qua, mỗi ngày nó sống không bằng chết. Mẹ không thấy sao?”

Phó Văn Anh kinh hoàng nhìn anh, lệ bỗng trào dâng, mắt hoen đỏ nhưng cố dẫn xuống.

“Mẹ không nhìn thấy.” Mạnh Yến Thần chán nản nói rồi bỏ đi.

Phó Văn Anh lặng lẽ rơi lệ, sững sờ giây lát mới chực đuổi theo: “Yến Thần...”

“Đủ rồi.” Mạnh Hoài Căn đứng bật dậy. “Đừng ép nó nữa! Nhất định phải ép con nó phát điên bà mới hài lòng sao?”

Phó Văn Anh hít vài hơi thật sâu, quay người đã lấy lại vẻ mặt hoàn mỹ vốn dĩ: “Phép tắc là phép tắc. Quả thật chuyện hồi đó tôi làm không tốt đẹp gì. Nhưng Mạnh Hoài Căn, tôi vì ai mới phải làm chứ? Còn không phải vì ông, vì Mạnh gia sao? Ông coi trọng mặt mũi, gạt hết chuyện dơ bẩn cho tôi làm. Ông có tư cách gì trách mắng tôi?”

“Ban đầu, tôi cũng phản đối chuyện Thẩm Thẩm. Nhưng hai đứa đã bị chia rẽ rồi, sao bà còn đuổi cùng giết tận, tìm cách trừ khử thằng bé?” Ông nói giọng gay gắt.

“Vì Mạnh gia không có cửa cho kẻ vọng tưởng trèo cao bám víu. Năm đó, mẹ của nó cũng muốn bám lấy ông, một bước lên làm quý bà, mê hoặc đến mức ông suýt phản bội gia đình. Bây giờ, con trai ả lại tiếp tục gây họa.”

Mạnh Hoài Căn thoáng giật mình: “Bà...”

Cuối cùng, Phó Văn Anh cũng xé đi lớp mặt nạ điềm đạm của mình, hét lên: “Ông tưởng tôi không biết chuyện hư hỏng của ông trước khi ông lấy tôi sao? Ông vì con đàn bà đó còn định từ hôn tôi!”

Mạnh Hoài Căn nghẹn họng, chậm rãi ngồi xuống, một lúc lâu mới bắt đầu thở dài: “Văn Anh, tôi đã không còn tình cảm gì với người phụ đó nữa rồi, bà...”

“Phải, ả chạy đi làm tình nhân của Tưởng Khắc Tồn, ông còn có thể có tình cảm với ả hay sao? Loại đàn bà đê tiện chỉ biết bán mình cầu vinh, con trai của ả có thể là thứ tốt đẹp gì chứ? Muốn tôi làm người nhà với loại đàn bà đó hả? Tuyệt đối không bao giờ!”

Phó Văn Anh nói xong liền ngồi xuống, nhặt khung hình đã vỡ nát, rút tấm ảnh ra, trải lên bàn, phúi đi từng mảnh vụn thủy tinh. Mạnh Hoài Căn vốn định lên tiếng, nhưng thấy bà như vậy, đành thôi.

Con phố Thập An xe vắng người thưa, đèn đường sáng rực. Hứa Thấm ngồi nghiêng trong xe taxi, vẻ mặt mờ mịt. Vừa rồi, cô gào khóc tức tưởi không sao kiềm chế được, bây giờ bình tĩnh trở lạ, không rơi được một giọt nước mắt nào nữa. Giờ đầu óc cô trống rỗng, chỉ còn cảm giác mệt mỏi dâng trào.

Cô thần thờ tựa vào cửa kính không biết bao lâu, cầm điện thoại lên xem, đập vào mắt cô là hàng loạt cuộc gọi nhỡ và tin nhắn của Tống Diệm.

Một giờ trước, anh nhắn: Em đi đâu rồi?

Hội nghị khen thưởng kết thúc lúc 12 giờ, bây giờ đã là 11 giờ 55 phút. Đằng trước là trung tâm hội nghị.

Hứa Thấm xin tài xế chai nước rồi xuống xe. Cô đi đến bồn hoa ven đường vắn nấp, rửa đi nước mắt trên mặt. Tất cả suy nghĩ lúc này chỉ xoay quanh Tống Diệm.

Anh chưa từng hé nửa chữ về chuyện bố mẹ cô đã làm năm đó. Có lẽ anh quá quật cường. Dù sao đối với đàn ông, đây là nỗi thất bại ê chề. Có lẽ anh quá yêu cô, không nỡ để lòng cô áy náy. Có lẽ anh quá kiêu ngạo, không muốn thấy cô vì thương hại mới ở bên anh. Hoặc có lẽ anh quá thương tiếc, không đành làm cô thất vọng về bố mẹ... Bất kể nguyên nhân nào, anh đã không muốn nói thì cô sẽ vờ như không biết.

Nước mắt lại suýt tuôn trào, cô cố gắng kiềm chế. Rửa mặt xong, cô giơ tay áo blouse lau khô, vứt chai nước vào thùng rác, chạy vào hội trường.

Đúng lúc kết thúc hội nghị, cô chạy tới lối đi bên Tống Diệm, thấy nhóm lính tráng cao lớn đang ào ra ngoài. Cô kiễng chân, rướn cổ hết mức

vẫn không thể nhìn rõ từng khuôn mặt, ngược lại có không ít người nhìn cô rồi vội vã lướt qua.

Cô sốt ruột gọi điện cho anh, không ai nghe máy, vừa định len vào đám người thì bỗng có một cánh tay kéo cô lại: “Em đang tìm gì thế?”

Hứa Thấm ngẩng đầu lên, thoáng chốc nhào ngay vào ngực anh, ôm chặt lấy anh. Tống Diệm giật mình kinh ngạc, quay đầu lại thoáng nhìn quanh, thấy mấy quân nhân đi ngang đều đang tò mò nhìn họ.

Tống Diệm một tay cầm mũ quân đội, một tay đặt hờ lên lưng cô, hơi quay người lại, đưa lưng mình chắn đi ánh mắt người ngoài. Anh ôm cô quay vào tường, cúi đầu quan tâm: “Em sao vậy?”

Cô không lên tiếng, chỉ ôm ghì lấy anh, hết như đứa bé là nũng, không chịu buông tay.

Tống Diệm nhẹ nhàng vuốt lưng cô: “Bụng vẫn còn khó chịu à?”

Cô lắc đầu: “Khi nào anh mới được về nhà? Em nhớ anh lắm.”

Lòng anh nhất thời tan chảy, không biết nói gì, chỉ cúi đầu hôn nhẹ lên huyệt thái dương cô. Cô đột nhiên muốn rơi lệ, nhưng ngày hôm nay khóc nhiều quá rồi, giờ phút này dù mắt cay xè, không chảy nổi một giọt nước mắt nào nữa.

Dòng người phía sau vẫn đổ ra ào ạt. Anh ôm cô trong ngực, mãi sau mới gắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Lúc này, lòng cô mới hết hoảng, thầm giận hành động thất thường của mình, sợ bị anh phát hiện, vội vã tìm lý do. “Không có gì đâu. Không biết tại sao Tiêu Diệc Kiêu lại dở chứng, gọi em tán gẫu ấy mà.”

Quả nhiên, ánh mắt Tống Diệm nhìn cô trở nên sâu thẳm: “Tán gẫu bao lâu?”

“Một lát thôi.” Cô nhỏ giọng. “Có lẽ gần đây, đường tình cảm của anh ấy gặp trắc trở.”

Tay anh siết chặt lại, cô lập tức dán sát vào khuôn ngực anh, ngửi thấy hương xà bông thoang thoảng trên quần phục của anh.

Tống Diệm có vẻ mất hứng: “Anh ta cãi cọ với bạn gái, tìm em làm gì?...Ồ, xem ra anh phải nói chuyện nghiêm chỉnh với anh ta mới được.”

Hứa Thấm thầm kêu khổ trong lòng, nói dối quả nhiên nguy hiểm, vội vàng cướp lời: “Lần sau không nói chuyện nữa, không nói nữa.”

“Ngoan chút đi, nếu không anh sẽ trừng phạt em.” Anh ơ hờ liếc nhìn cô, cũng không để chuyện này trong lòng.

Quay đầu lại phía sau, họ thấy người ra khỏi hội trường ngớt dần, sắp sửa phải xếp hàng rồi. Cô biết nhưng vẫn có phần luyến tiếc: “Anh phải đi rồi à?”

“Ừ.” Anh đội mũ lên, vẫn có chút lo lắng về cô: “Bụng em khó chịu lắm hả?”

“Không sao, em chỉ bị đau bụng một chút thôi.” Cô nhìn gương mặt vô cùng anh tuấn dưới chiếc mũ quân đội, không đành được ôm chặt anh lần nữa: “Đến cuối tuần, anh phải về sớm một chút đấy.”

Cô cọ cọ vào lồng ngực anh, luyến tiếc không nỡ buông tay. Hôm nay, cô rất bám người, anh đã phát hiện, chẳng qua không biết do thân thể cô không thoải mái hay do tâm lý càng lúc càng lệ thuộc vào anh nữa.

Anh yên lặng chốc lát mới dặn: “Em chờ anh một chút.”

Anh đi ra ngoài, một lúc sau quay về nắm tay cô, cười nói: “Về nhà thôi.”

Cô sửng sốt: “Anh không đi tập hợp à?”

“Xin phép rồi. Ngày mai đội Hai trực ban, huấn luyện chó nghiệp vụ giao cho Sách Tuấn.”

Cô vẫn kinh ngạc: “Việc này...”

Anh cười xòa: “Hai, ba năm anh mới xin phép một lần, không sao đâu.”

“Nhưng anh...”

“Không phải em nói muốn anh về nhà sao?” Anh liếc mắt nhìn cô: “Nói dối hả?”

Hứa Thấm lắc đầu nguầy nguậy, siết chặt tay anh. Hôm nay, đáng nhẽ cô không nên quay lại đây. Anh càng cứng chiều cô, lòng cô càng đau đớn.

Trên đường về nhà, cô tựa vào vai anh, ngủ thiếp đi như thể mệt lả. Tống Diệm thỉnh thoảng ngắm cô, không hề quấy phá, chỉ nhớ đến chuyện xảy ra sau khi nhận bằng khen.

Lúc anh cầm bằng khen đi xuống sân khấu, đang định tìm Hứa Thấm lại gặp Chủ nhiệm Trần đi lên trao giấy khen cho tốp quân nhân tiếp theo. Ông nói anh có muốn vào Cục Cảnh sát hay không, rồi cho anh thời gian suy nghĩ.

Vừa rồi, cô không ngừng hỏi anh khi nào về nhà, anh đã định nói cho cô biết chuyện này. Nhưng Chủ nhiệm Trần chỉ mới đề nghị, cụ thể làm gì, có thích hợp hay không vẫn còn là ẩn số. Trước mắt, có hai con đường

thăng chức, anh phải cân nhắc kỹ lưỡng mới được. Thế là anh dẫn lại, tạm thời anh chưa nhắc đến.

Sau khi về nhà, Hứa Thấm thừa lúc Tống Diệm đi tắm, vội điều chỉnh lại tâm trạng, kiên quyết không để anh phát hiện ra điều gì bất thường. Nhưng khi lấy điện thoại di động ra, cô lại thấy thông báo cuộc gọi nhờ và tin nhắn của Mạnh Hoài Căn: Thấm Thấm, có thời gian không? Bố muốn nói chuyện với con, ngày mai được không?

Hứa Thấm nhìn màn hình di động, trong lòng tuy đau nhưng cuối cùng vẫn trả lời: Sau này hãy nói.

Bây giờ, cô không biết nên đối mặt với họ thế nào, cũng không muốn đối mặt. Chỉ cần nghĩ đến thôi, nỗi đau đớn tột cùng lại xâm chiếm trọn suy nghĩ và thân thể, cô không muốn đo đếm xem lại tình cảm họ đối với cô được bao nhiêu, không muốn vạch trần đến cùng xem ai nợ ai, cũng không muốn cảm hận việc họ đã làm hại Tống Diệm nữa. Xem như cô trốn tránh cũng được, bất hiếu cũng tốt, hiện tại, cô không muốn gặp họ.

Ông nhắn lại: Được, khi nào con muốn nói chuyện thì liên lạc với ba.

Hứa Thấm quăng điện thoại sang một bên, nước mắt dâng trào. Bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa nhà tắm, cô vội vàng lau đi hàng lệ, tắt đèn, chạy đến vỗ gối nằm xuống.

Tống Diệm bước vào phòng, lên giường. Cô nằm đưa lưng về phía anh, anh chỉ có thể ôm cô từ đằng sau. Hứa Thấm hơi sợ, không biết kế tiếp anh có muốn thân mật với mình không. Bây giờ, cô không có tâm trạng làm gì cả, chỉ sợ bị phát hiện thôi.

Nhưng anh không có hành động gì khác, chỉ đưa lòng bàn tay vuốt ve bụng cô. Một lúc lâu sau, khi tưởng chừng cô sắp ngủ thiếp đi thì nghe thấy anh hỏi một câu không mấy rõ ràng: “Để chịu không?”

“Vâng.” Bụng cô vốn không khó chịu gì, nhưng rất thích được anh quan tâm như thế.

“Hứa Thấm!” Anh bỗng lên tiếng.

“Dạ.”

“Một thời gian ngắn nữa, anh có thể về nhà mỗi ngày rồi. Tin anh nhé!”

Anh hiểu lầm rồi. Anh tưởng tối nay cô nằng nặc đòi anh về nhà sớm là vì lo lắng chuyện thăng chức. Cô không cách nào giải thích, đành nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, mãi sau mới chìm vào giấc ngủ.

Đến khuya, điện thoại di động đột nhiên rung lên liên tục. Hứa Thấm choàng tỉnh. Tống Diệm cũng thức giấc, hơi thở nặng nề, híp mắt mò lấy điện thoại giúp cô. Con số hiển thị trên màn hình đã là ba giờ sáng. Tiêu Diệc Kiêu gọi đến.

Tống Diệm không thể hiện thái độ, đưa điện thoại cho Hứa Thấm.

Cô thấy màn hình báo nhấp nháy cuộc gọi đến, đầu cũng căng ra: “Tiêu Diệc Kiêu, anh...”

“Mạnh Yến Thần xảy ra chuyện rồi.”

Chương 59

Type: Oanh

Giọng Tiêu Diệc Kiêu rất trầm: “Em mau dậy đi! Anh đến ngã tư Ngũ Phương đón em.”

“Xảy ra chuyện gì thế?” Hứa Thấm ngồi bật dậy. “Anh nói trước đi, anh ấy có sao không?”

Tống Diệm lẳng lẳng bật đèn bàn.

“Cậu ta không sao, ở Cục công an Bát Yên Kiều. Em ra ngoài trước đi, lên xe anh sẽ kể em nghe.”

Hứa Thấm cúp điện thoại, lập tức xuống giường: “Mạnh Yến Thần xảy ra chuyện rồi. Em phải đi xem thử.”

Tống Diệm vén chăn lên: “Anh đi với em.”

Hứa Thấm khựng lại, say nghĩ một giây, cũng không từ chối.

Cảnh đêm vắng ngắt, Tiêu Diệc Kiêu dừng xe ở ngã tư, thấy Tống Diệm cũng không nói gì.

Hứa Thấm vừa lên xe liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Tiêu Diệc Kiêu vút điện thoại ra ghế sau: “Tự em xem đi.”

Là một chủ đề trên diễn đàn, tiêu đề giống mấy topic câu view trên web đen:

Bài chuyển tiếp: Tôi bị con ông cháu cha cưỡng hiếp, muốn báo cảnh sát, nhưng người ta dọa giết tôi. (Mấy thế lực ngầm tiếp đang ra sức xóa bài, cầu chuyển tiếp.)

Hứa Thấm ngậy người.

Người trong cuộc tên Diệp Tử, nói mình là sinh viên, được bạn bè dẫn vào quán bar, gặp phải một gã con ông cháu cha. Đối phương đẹp trai lịch sự, cô ta vừa gặp đã thích, muốn thử tiếp cận. Gã cũng có ý với cô, hai người tìm hiểu từng bước. Nhưng sau khi qua lại, cô phát hiện tâm tư gã không đặt vào mình, thế là dứt khoát chia tay, không ngờ chọc giận đối phương, bị cưỡng hiếp một cách tàn nhẫn.

Bài viết miêu tả tình cảm e ấp và thấp thỏm hèn mọn của cô ta khi qua lại với gã, sau đó là tâm trạng tê thảm và ảo tưởng tan biến skhi bị cưỡng hiếp, cuối cùng là nỗi kinh hoàng khi bị gia đình gã uy hiếp.

Tiêu đề gây shock, nội dung xúc động, lượt xem, lượt bình luận cao ngất.

Hứa Thấm không dám tin: “Đây...là nói Mạnh Yến Thần sao?”

Sắc mặt Tiêu Diệc Kiêu tái mét: “Từ lúc xảy ra chuyện đến giờ, cậu ấy vẫn bị tạm giam. Bố mẹ em vừa mới biết, làm sao có thời gian đi uy hiếp con khốn đó!”

Bình sinh Tiêu Diệc Kiêu chưa từng mắng chửi phụ nữ. lần này đúng là tức giận quá rồi. Kiểu chủ đề này dễ lan truyền nhất, đến sáng mai, nhất định sẽ làm mưa làm gió trên mạng cho xem.

“Xóa cũng xóa không xong, chẳng khác gì chăm lửa. Đám dân mạng chó má kia chẳng biết cái quái gì mà bày đặt.”

Hứa Thấm khẽ run, không lên tiếng. Tống Diệm ôm cô thật chặt.

Hai người kia đều không tài nào bình tĩnh được. Ngược lại, Tống Diệm không hề hốt hoảng: “Có phải đối thủ của Mạnh gia trả thù anh ta không.?”

“Không biết.” Tiêu Diệc Kiêu cố vắt óc: “Bây giờ trên dưới Mạnh gia đang náo loạn. Mấu chốt là...Mạnh Yến Thần không biết lên cơn gì, không chịu gặp aai, chỉ đòi gặp Hứa Thấm.”

Hứa Thấm ngờ ngàng. Tống Diệm mím môi, không tiếp lời.

“Thấm Thấm, lát nữa em hãy khuyên nhủ cậu ta, bảo cậu ta mau khai báo. Nếu tiếp tục như vậy, không điều tra được gì, chờ dư luận đổi trắng thành đen thì sự nghiệp cậu ta sẽ thật sự tiêu tủng đấy!” Tiêu Diệc Kiêu nghiêng rảnh rảnh lợi: “Mẹ nó, không biết thằng quý Mạnh Yến Thần bị chập mạch ở đâu! Cục trưởng Bát Yên Kiều được bố cậu ta nâng đỡ. Lúc bị bắt, nếu cậu ta nói với cảnh sát mình là ai thì tốt xấu gì cũng có thể tịch thu điện thoại của con chó cái đó rồi. Bây giờ hay lắm, không chịu nói một câu, bị bắt giam như tội phạm xâm hại tình dục. Cậu ta điên rồi chắc?”

Lúc Hứa Thấm chạy đến đồn công an, Mạnh Hoài Căn, Phó Văn Anh và họ hàng nhà họ Mạnh đều đã có mặt. Phó Văn Anh nhìn thấy Tống Diệm, sắc mặt thoáng thay đổi, không chịu bước đến.

Cô Hai đi đến dặn dò Hứa Thấm: “Thấm Thấm, vào khuyên anh con hãy nghiêm túc khai báo đi. Chuyện này không thể đùa được. Cô nhìn nó lớn lên, biết nó là người như thế nào. Nếu có người hại nó, con bảo nó hãy nói với người nhà. Chúng ta sẽ đứng về phía nó, giải quyết cho nó. Nhưng điều kiện tiên quyết là nó phải khai thật. Nếu nó có ẩn tình gì thì cũng phải nói ra. Con nói nó đừng sợ, chuyện có to bằng trời đi nữa cũng có chúng ta gánh cho nó.”

Mạnh Hoài Căn vẻ mặt tiều tụy: “Thấm Thấm, con nói với nó, có chuyện gì về nhà giải quyết, đừng hủy hoại tương lai của mình.”

Cô Hai dặn thêm: “Tội danh này không dễ nghe. Và lại ông nội đã lớn tuổi rồi. Nếu ông biết sẽ đau lòng lắm, đúng không?”

Hứa Thấm chỉ có thể gặt đầu.

Cảnh sát dẫn cô vào phòng thẩm vấn, khi sắp đến cửa thì Tống Diệm dừng lại. Hứa Thấm kinh ngạc, quay đầu nhìn anh.

“Anh không vào đâu.”

Đều là đàn ông, đâu ai muốn để người khác nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của mình, huống chi là tình địch.

“Vâng.” Ánh mắt Hứa Thấm thoáng áy náy.

Tống Diệm đưa mắt nhìn cô đi vào, mím chặt môi, khẽ thở hắt một tiếng. Nếu nói không ghen thì là giả.

Trong phòng thẩm vấn, Mạnh Yến Thần ngồi dựa lưng vào ghế, ngửa đầu nhìn trần nhà, bên gò má có vết bầm, quần áo lộn xộn, thậm chí còn có dấu giày. Hứa Thấm nhìn cảnh sát, lạnh lùng hỏi: “Các người đánh anh ấy hả?”

Mạnh Yến Thần dời mắt qua, nhìn cô đăm đăm. Anh vừa tỉnh rượu không bao lâu, mắt đỏ bừng.

“Không có, lúc bắt anh ta, anh ta tấn công cảnh sát.” Cảnh sát nhìn về phía camera, ra dấu với phía bên kia rồi đi ra ngoài.

Chỉ còn lại hai người trong căn phòng chật hẹp bao quanh bởi bốn bức tường gạch, hết như cảnh khốn khó nhiều năm trước vây bên trong, khó có thể thoát thân.

Hứa Thấm đi đến, ngồi xuống đối diện anh, hỏi: “Anh có đau không?”

Mạnh Yến Thần nhè nhẹ gật đầu.

Hứa Thấm nhất thời không nói nên lời, ngồi một lúc mới cất giọng khuyên nhủ: “Phối hợp với cảnh sát đi, tiếp tục như vậy sẽ bất lợi cho anh.”

Nhưng Mạnh Yến Thần lại chẳng quan tâm, chỉ hỏi sang vấn đề khác: “Em sẽ không về nhà nữa sao?”

Hứa Thấm thảng thốt: “Khi ấy...anh cũng ở nhà à?”

“Ừ” Anh đáp lại đầy bất lực.

Cô im lặng hồi lâu, không tỏ vẻ gì, nhưng ngón tay lại nhẹ nhàng bấu vào mặt bàn: “Mặc dù bố mẹ có sai, anh cũng không nhất thiết phải dùng cách này khiến họ đau lòng.”

Anh chán chường lắc đầu: “Anh không có, anh chỉ không muốn làm gì nữa thôi.”

Cô nghe ra manh mối nào đó: “Sự thật là sao? Anh có thật khai rõ với cảnh sát không?”

Mạnh Yến Thần im lặng, đôi mắt đỏ hoe nhìn ngón tay Hứa Thấm.

Vẻ mặt cô tuy bình tĩnh nhưng ngón tay đã bấu chặt hơn: “Có lẽ một vài hành động của bố mẹ làm anh thất vọng. Nhưng cuộc sống vốn không ai hoàn mỹ, nếu yêu cầu họ cả đời không phạm sai lầm là rất hà khắc.”

Không biết anh có nghe hay không, chỉ nhìn ngón tay cô, chợt hỏi: “Tổng Diệm đâu?”

Ngón tay cô buông lỏng: “Hà?”

“Tổng Diệm đâu?” Anh lặp lại.

“Ở trong đội phòng cháy chữa cháy.” Cô nói dối.

“À.”

“...”

“Em không hạn nhà anh sao?” Anh hỏi cô, có chút khó khăn khi nhắc lại.

“Gì cơ?” Cô khẽ hỏi, lại vô thức bấu vào cạnh bàn.

“Hạn nhà anh phá hủy tiền đồ của Tống Diệm, suýt nữa thì lấy mạng cậu ta.” Anh nghiêng răng.

“bây giờ không phải là lúc nói chuyện này.” Hứa Thấm không biết phải nói sao.

Mạnh Yến Thần trầm mặc giây lát mới hỏi: “Thấm Thấm, nếu không có cậu ta, hiện tại em vẫn sẽ thích anh chứ?”

Hứa Thấm im lặng, rủ mắt, thần thờ một lúc rồi mới ngược lên nhìn anh: “Em sẽ...nhưng mà sẽ rất đau khổ. Trước kia thích anh cũng rất khổ rồi.” Cô khẽ nói: “Lúc nào cũng phải suy đoán xem anh thật sự thích em hay chỉ chăm sóc em như em gái. Nhưng chuyện này không quan trọng, dù sao chúng ta cũng sẽ không ở bên nhau. Em không thể vượt rào, anh cũng không thể. Không có Tống Diệm, có lẽ em vẫn còn thích anh, nhưng dù là thế, nhưng chúng ta vẫn lâm vào hoàn cảnh hiện giờ. Có lẽ từng nguwoif sẽ ngoan ngoãn xem mắt, kết hôn không chừng.”

Anh cuwoif chua chát: “Vậy sao?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu: “Trước đây anh hỏi em, nếu em có thể ở bên anh ấy, tại sao không thể ở bên anh. Mạnh Yến Thần, em chỉ ở bên anh ấy thôi. Bởi vì những năm qua, em không hề tiến bộ. em chỉ biết đứng im đó, thậm chí lần lượt lui bước, đổi ý, hoài nghi...Nếu là nguwoif khác, đã sớm

từ bỏ em rồi. Nhưng anh ấy vẫn kiên định, không chịu buông tay, không ngừng đi về phía em. Cho nên, em chỉ có thể ở bên anh ấy thôi.”

Nghe vậy, đôi mắt Mạnh Yến Thần rưng rưng, anh ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Mười năm qua, người không hề tiến bộ là anh. Nếu anh thật sự có một chút cố gắng để ở bên em, anh và em sẽ không rơi vào tình cảnh hôm nay.”

“Không phải.” Hứa Thấm kawcs đầu: “Anh quá lương thiện, anh không thể gây ra chuyện gì khiến cả gia tộc phải nhục nhã. Em cũng vậy. Điều này không thể nào trách anh.”

Mạnh Yến Thần im lặng nhìn lên khoảng không, chỉ có đôi môi tái nhợt run run, một dòng lệ trượt xuống huyệt thái dương.

“Mạnh Yến Thần, buông bỏ được không? Hãy sống vì bản thân anh, có được không?”

Tống Diệm không có hứng thú đợi ngoài phòng thẩm vấn, chuyện đó chẳng khác nào tự rước bực vào thân. Anh đi đến đại sảnh, lúc ngang qua hành lang thì thấy Tiêu Diệc Kiêu đang tựa vào tường, lạnh lùng nhìn về một phía.

Một đám sinh viên tụ tập trước một bàn làm việc, cảnh sát đang khiển trách: “Chuyện này cô cậu sai rồi, giờ còn chưa điều tra rõ sự thật đã lên mạng đăng bài, muốn gây sức ép dư luận sao? Tốt lắm, giờ không thể thu lại nữa rồi.”

Một nữ sinh khác phản bác: “Đó là cưỡng hiếp. Đối phương có chống lưng mạnh như thế, nếu không đăng lên mạng kiếm chút đồng tình không biết chừng còn từ “cưỡng hiếp” trở thành “tự nguyện” thì sao?”

Cảnh sát trách cứ: “Sao cô cậu có thể nghi ngờ pháp luật như vậy? Mấy nguwoif đều là sinh viên Đại học A, chữ nghĩa rơi đâu hết rồi?”

Một nam sinh chen lời: “Cũng chính vì là sinh viên Đại học A nên mới không muốn bị người ta ý quyền thế gạt đi chuyện này. Nếu sai lầm thì chúng tôi nhất định sẽ đăng bài xin lỗi. nhưng trước tiên, các người phải điều tra công bằng. nếu bạn học của tôi phải chịu oan ức, chúng tôi cũng sẽ đương đầu đến cùng.”

“Đúng đấy!” Đám sinh viên gào lên. “Đương đầu đến cùng!”

Tống Diệm chau mày: “Sao đông thế?”

Tiêu Diệc Kiêu hừ lạnh: “Đều là sinh viên đại học A, khó trị.”

“Vừa mới kéo đến à?” Tống Diệm tìm hiểu tình hình.

“Không phải, cảnh sát bảo đám đó đều thuộc hội sinh viên Đại học A, sắp sửa nghỉ Tết nên tụ tập đi hát karaoke. Giữa chừng, con nhỏ kia nói gặp người quen, nên đi ra ngoài nhưng mãi mới trở lại, nói bị cưỡng hiếp. đám sinh viên báo cảnh sát, Mạnh Yến Thần sau khi bị bắt vẫn không khai một câu, trên người cũng không có thể căn cứ, kéo dài quá trình điều tra. Kết quả đám sinh viên này lên mạng đăng bài, tìm bạn học chia sẻ, náo loạn thành thế này đây.”

Tống Diệm hỏi: “Quán karaoke không có camera à?”

“Trong phòng không có.” Tiêu Diệc Kiêu chán nản nói. “Chỉ có ở hành lang. mạnh Yến Thần đi một mình, giữa chừng vào phòng vệ sinh, chắc là say rồi. Lúc trở lại gặp phải con nhỏ kia, nó đưa cậu ta về phòng. Chuyện trong phòng chỉ dawuj vào lời nói một phía của nó thôi.”

Tống Diệm bổ sung: “Đã kiểm tra thân thể con bé đó chưa?”

“Phiền phức là ở chỗ này. Trên người nó có vết cào cấu, cũng có dấu vết hành vi tình dục, nhưng nó nói là dùng bao cao su. Muốn kiểm tra chi tiết, nó lại nói trong lòng khó chịu, giờ không muốn làm, thế là kéo dài mãi.”

Tống Diệm yên lặng chốc lát mới cân nhắc: “Người này rốt cuộc có quan hệ gì với Mạnh Yến Thần?”

“Có thể có quan hệ gì được chứ? Mạnh Yến Thần đâu giống tôi. Con nhỏ đó ỷ mình là sinh viên đại học danh tiếng, lại có vài phần nhan sắc, muốn quen Mạnh Yến Thần.” Tiêu Diệc Kiêu khinh bỉ. “Bám mãi không được, chắc sinh lòng tự ái, vì yêu thành hận, muốn trả thù đây mà.”

Tống Diệm nhìn về phía đám sinh viên kia, nửa sinh bị hại ngồi chính giữa. Hình như anh đã thấy khuôn mặt này ở đâu rồi. Thoạt nhìn cô có vài nét giống Hứa Thấm, chính là Diệp Tử lần trước bị bắt chung với Dịch Miếu.

Tống Diệm nhớ Dịch Miếu cũng trong hội sinh viên...Nhưng trong đám người này lại không thấy bóng dáng cô. Hôm nay, Dịch Miếu không về nhà, bảo rằng có hẹn với bạn. Anh nhíu mày, đi đến bên cửa sổ, gọi điện thoại.

Chuông reo một lúc lâu, Dịch Miếu mới bắt máy, ra vẻ ngái ngủ: “Gì thế anh? Trễ lắm rồi mà?”

“Em đang ở đâu? Anh đi thẳng vào vấn đề.

“Em ngủ ở nhà chứ đâu?” giọng Dịch Miếu có chút chột dạ.

Tống Diệm cười khẩy: “Hôm nay anh về, sao không gặp em? Lập tức ra đây cho anh.”

Địch Miếu nào biết Tống Diệm xin phép về nhà, còn chống chế: “Anh, hơn nửa đêm rồi, anh nói gì vậy?”

“Địch Miếu, đừng làm anh nổi giận.” Tống Diệm gằn giọng.

Bên kia thoáng chốc yên lặng, cô lí nhí nói: “Em ở cầu thang.”

Hứa Thấm đi ra khỏi phòng thẩm vấn, cùng Tiêu Diệc Kiêu tới chỗ người nhà.

Mạnh Hoài Căn vội vàng: “Thấm Thấm, Yến Thần nói thế nào?”

“Cảnh sát vào thẩm vấn rồi.” Hứa Thấm đáp. “Anh ấy nói mình không làm gì cả. Là cô gái kia hãm hại anh ấy.”

Dù mọi người đều tin Mạnh Yến Thần, nhưng nghe được lời xác nhận ấy vẫn ôm ngực thở phào nhẹ nhõm.

“Anh ấy nói tuy mình uống rất nhiều rượu nhưng vẫn còn ý thức. Anh ấy không làm gì Diệp Tử cả, ngược lại...” Hứa Thấm thoáng ngập ngừng. “Cô gái kia muốn giở trò, bị anh ấy đuổi thẳng cổ.”

Sắc mặt Phó Văn Anh trở nên sắc lạnh, quay người định đi tìm đám sinh viên kia. Anh họ thứ ba của Mạnh Yến Thần lập tức kéo lại: “Thím Tư, không thể đi! Đám sinh viên kia giỏi làm loạn lắm, còn bêu rếu chúng ta có ý xấu. Thím đi chuyến này không phải chứng thực chứng ta uy hiếp, đe dọa chúng sao?”

Mấy đứa cháu cũng tán thành: “Đúng vậy, khoan đi đã thím. Nếu chú Yến Thần đã không làm thì cảnh sát nhất định sẽ điều tra rõ ràng thôi.”

“Chỉ sợ đến lúc tra rõ thì đã muộn rồi.” Bác Ba cau chặt mày, lo lắng: “Hiện giờ không có bằng chứng chứng minh nó trong sạch, chắc chắn sẽ

phải điều tra rất lâu. Nhưng giwof trên mạng đã thi nhau truyền tin. Chỉ sợ cuối cùng cảnh sát có điều tra rõ thì mọi người vẫn chỉ cho rằng đó là kết quả bao che thôi.”

Chuyện bây giờ rất khó giải quyết. Nếu là người bình thường, ngược lại có thể an tâm chờ điều tra. Nhưng Mạnh gia không chờ được, bị hao tổn danh dự là chuyện lớn.

“Bất kể thế nào, không thể xóa bài được nữa, càng xóa càng tệ hơn.” Bác Ba quyết định. ‘Phải mau nghĩ cách tìm ra bằng chứng đáng tin nhất. đi tìm thêm vài người, mau chóng truy ra chân tướng. nhất định sẽ có chứng cứ. nhưng phải nhanh lên.’”

“Vâng.” Mọi người đồng thanh nghe theo.

Hứa Thấm nhìn lướt qua dáng vẻ lo lắng của Mạnh Hoài Căn và Phó Văn Anh rồi vội dời mắt đi. Cô chợt phát hiện từ lúc bước ra đây đến giờ, vẫn không thấy bóng dáng Tống Diệm đâu, không biết anh đã đi đến đâu rồi.

Rạng sáng, tại cầu thang mờ ảo ánh đèn, Địch Miểu ngồi trên bậc thang chơi game trên di động, từ từ điều chỉnh tâm trạng. Cửa thoát hiểm phía sau bị đẩy ra, cô biết Tống Diệm đến, lập tức sồn tóc gáy, quay phắt đầu lại.

Tống Diệm tay buông thõng, cửa thoát hiểm đóng lại. anh nhìn chăm chăm vào mặt Địch Miểu, cô nàng vẫn ra vẻ thản nhiên.

Anh bước xuống một bậc, nhìn thẳng xuống cô em gái: “Ở đây làm gì?”

“Khi này, em thấy anh và chị dâu ở đại sảnh nên phải trốn chứ sao!”
Địch Miểu nhìn ra phía sau anh. “Chị dâu em đâu? Không đi theo anh à?...Cầm sừng anh rồi hả?”

“Mẹ nó, em thôi bịa đặt đi!” Anh quát lên.

“Anh đúng là rộng lượng. Còn đưa chị ấy đi gặp tình địch cơ đấy!”
Địch Miểu không kìm được giọng giễu cợt.

Tống Diệm không buồn đoái hoài: “Chuyện tối nay là sao?”

Địch Miểu nghe giọng điệu của anh, bỗng chốc khó chịu: “Này, không phải anh nghi ngờ chuyện đăng bài kia là chủ ý của em đấy chứ?”

Tống Diệm “hừ” một tiếng: “Em không đến nỗi thất đức như vậy.”

Anh quá rõ em gái mình là người ra sao. Miệng mồm lạnh lợi, lòng dạ lại lương thiện, hay giở trò khôn vặt, thỉnh thoảng vẫn phạm lỗi, nhưng chuyện hại người nhất định không dính dáng đến cô. Cũng vì cô thông minh nên mới không dễ dàng mắc lừa.

Địch Miểu trợn tròn mắt.

“Nói đi!” Anh ngăn gọn ra lệnh.

“Diệp Tử nói bị bắt nạt, khóc sướt mướt, còn nói gia đình Mạnh Yến Thần có thể lực, khiến mọi người đều tức giận. Cô ta muốn đăng bài, cả đám đều ủng hộ. Dù gì em cũng không tham gia, nên không ngăn cản, xem như trò đùa thôi.” Địch Miểu tường thuật lại mọi chuyện một cách bàng quan, không liên quan gì đến mình.

Tống Diệm vừa nghe Địch Miểu kể vừa lấy điều thuốc ra châm, dựa vào tay vịn cầu thang, hỏi: “Cô ta và Mạnh Yến Thần rốt cuộc là sao, tối nay ấy?”

“Làm sao em biết được?” Địch Miểu xoay xoay điện thoại, không chút hứng thú.

“Sao em lại chơi với loại con gái này?” Tống Diệm có chút trách cứ.

“Cô ta cũng trong hội học sinh, hoạt động tập thể mà, em có thể làm gì. Dù sao lần trước, em đã không nói chuyện với cô ta nữa rồi.”

Tống Diệm phả ra một làn khói, nhìn cô nói: “Địch Miểu, hôm nay em rất kỳ lạ.”

Địch Miểu nắm chặt điện thoại, trong lòng lo lắng nhưng vẫn nói cứng: “Lạ gì chứ?”

Tống Diệm ngồi xuống, lảng lảng nhìn em gái: “Ngay từ đầu, em đã không nhắc đến vụ cưỡng hiếp, không bình luận, cũng không tỏ rõ cảm xúc mà vội vàng phủi sạch liên quan. Cứ như...ngay từ đầu, em đã biết chuyện này không phải như vậy.”

Địch Miểu sững sốt, thầm kêu không qua mawyj được anh mà, vừa định lên tiếng thì Tống Diệm đã giơ tay cầm điếu thuốc lên, ý bảo cô im lặng: “Anh tin, em không liên quan gì đến chuyện này. Nhưng sao anh lại có cảm giác...em biết chút gì đó?”

Địch Miểu im thin thít, nhìn anh chăm chăm.

Qua nét mặt cô, Tống Diệm phán đoán: “Em biết Mạnh Yến Thần không cưỡng hiếp Diệp Tử.”

Địch Miểu trợn to mắt: “Em không biết! Làm sao em biết được?”

Tống Diệm không có tâm tư dây dưa với cô, thay đổi sắc mặt: “Em đã không thèm chơi với Diệp Tử, sao lại không nói rõ sự thật?”

“Nói sự thật gì? Em đâu có hại anh ta. Em không thẹn với lương tâm.” Địch Miếu biện giải. “Họ làm ầm ĩ chia sẻ bài viết, em không nói một câu cũng không tham gia. Thậm chí còn không thèm bấm xem hay bình luận nữa kìa.”

“Nhưng em biết chuyện này không phải như vậy. Với trí thông minh của em, chắc chắn trong tay em còn có chứng cứ.” Tống Diệm khẳng định chắc nịch.

Địch Miếu á khẩu. Quả thật lúc Diệp Tử nói gặp được người quen, về mặt cô ta có phần không đúng lắm. Xuất phát từ nỗi chán ghét, cô đã nghi ngờ cô ta muốn giở trò quỷ gì đó rồi nên đi theo xem thử. Kết quả...

Địch Miếu không phủ nhận được. sao lần nào anh trai cũng bắt thóp được cô thế này. Càng khó chịu hơn là anh còn vì muốn cứu người Mạnh gia mà la mắng cô nữa.

Tống Diệm thấy Địch Miếu chậm chạp không lên tiếng, không còn nhẫn nại, khẽ cảnh cáo: “Em vẫn ở đây chơi điện thoại di động từ nãy đến giờ, nên không biết tình hình căng thẳng thế nào. Còn kéo dài nữa, Mạnh Yến Thần sẽ tiêu đời đấy!”

Địch Miếu lạnh mặt: “Anh ta có tiêu từng thì vẫn còn tử tế hơn anh cả trăm nghìn lần. Không đến lượt anh quan tâm đâu.”

Tống Diệm thoáng im lặng, biết trong lòng em gái đang nghĩ đến điều gì, bất chợt không biết nói sao.

Đúng lúc này, đèn cảm biến âm thanh của cầu thang chợt tắt. cả lối đi chìm vào bóng tối, chỉ còn ánh sáng len qua khe cửa nhàn nhạt hắt vào, để lại một tia sáng mỏng manh ngăn giữa hai anh em.

Anh giơ tay vuốt tóc cô, bình thản nói: “Nếu em chỉ vì ghét Mạnh gia thôi thì không cần thiết đâu.” Anh thương yêu nhìn em gái. “Chuyện đã qua

rồi, anh không sao cả. Em cũng đừng tức giận. Nếu em có bằng chứng thì đi theo anh ra ngoài.”

Anh dúi tắt điều thuốc, đứng dậy rời đi, vừa đến cửa thoát hiểm Địch Miểu đứng bật dậy: “Sao lại không chứ? Em hỏi anh, sao lại không sao?” Địch Miểu chất vấn, giọng nghẹn ngào. “Nếu em học xong cấp ba, đến Thiên Kiều bán tất mười nam, sau đó nói cho anh biết, ngày trước em thi đỗ Đại học A, nhưng có người dìm thành tích, lẽ ra em đã trở thành CEO ở thành phố tài chín rồi, anh có thể bình tĩnh nổi không?”

Đèn cảm ứng bừng sáng, Tống Diễm nắm chốt cửa, chân thôi di chuyển, chỉ còn ánh đèn soi xuống gáy anh.

“Anh biết không, có lần anh đến trường đưa quần áo cho em, bạn học hỏi em: Địch Miểu, anh chàng kia đẹp trai quá, có thể giới thiệu cho mình không, anh ấy đang làm gì? Em nói là lính cứu hỏa. Anh biết họ nói sao không? À...đã nguy hiểm lại còn ít tiền. Anh, anh thật sự không sao à?”

Mười năm thanh xuân tươi đẹp của anh bị họ hủy hoại hoàn toàn. Tất cả những gì anh làm đều đổ sông đổ biển. Anh suýt nữa thì mất mạng, anh quên rồi sao?

Khi đó tin gửi về nói anh phạm tội nghiêm trọng, bị hành quyết, ngay cả thi thể cũng không được chuyển về, mẹ em khóc tưởng mù cả mắt, chạy vạ nhờ vả khắp nơi không được, là bố em phải đến quỳ gối cầu xin kẻ mà ông căm ghét nhất mới giữ được tính mạng cho anh. Khi đó, người anh đều chẳng chịt vết thương...Những kẻ đó đúng là khinh người quá đáng, chính họ khinh người quá đáng!”

Đèn cảm biến lúc tỏ lúc mờ, Địch Miểu mắt đỏ gay, gằn giọng: “Anh cũng đừng làm bộ làm tịch với em, đừng nói anh không sao hay không cảm hận. nếu quả thật không sao thì năm ngoái, lần đầu Hứa Thấm đến tìm, anh

đuổi chị ấy đi làm gì? Nếu thật sự không sao cả, anh việc gì phải đọc nhiều sách, liều mạng làm việc như vậy?

Nếu anh thật sự buông bỏ được, thật sự không sao, nhiều năm qua, người trong nhà đã không sợ làm tổn thương lòng tự trọng của cháu mình, không dám nhắc đến sự việc ngày trước rồi.

Bây giờ anh lại tha thứ cho họ vì Hứa Thấm. Nhưng đó là chuyện của anh. Em sẽ không tha thứ, tuyệt đối không.”

Địch Miểu trút hết nỗi lòng, hành lang trở nên yên lặng. Cô giận đến mức toàn thân run rẩy, nhưng bóng lưng Tống Diệm lại yên tĩnh đến lạ.

“Địch Miểu.” Tống Diệm đưa lưng về phía cô, đến khi đèn tắt, anh mới mở miệng. “Dù không cam lòng thế nào đi nữa, thời gian cũng không thể quay lại.”

Chương 60

Type: Oanh

“Thời gian không thể quay lại, nhưng tổn thương thì vẫn còn đấy.” Địch Miểu không sao bình tĩnh được. “Anh, sao anh có thể dễ dàng tha thứ cho họ như vậy?”

Tống Diệm cười rất nhạt. “Địch Miểu, em sai rồi, anh không tha thứ cho họ. Thậm chí, anh hoàn toàn không muốn nghe họ nói lời xin lỗi. Vì dù có xin lỗi, anh cũng sẽ không tha thứ.”

Địch Miểu sững sốt.

“Nhưng anh cũng không oán hận, càng không có lòng dạ để trả thù.” Tống Diệm bình thản nhìn em gái: “Không phải anh bảo em đi cứu ai, mà anh chỉ muốn em làm chuyện nên làm. Không cần cảm ơn, cũng không cần đền đáp hay xin lỗi. Về phần anh, hiện giờ, anh sống rất tốt, tương lai sẽ còn tốt hơn. Những việc quá khứ đã là quá khứ rồi, không cần thiết phải canh cánh trong lòng nữa.”

Địch Miểu đứng im một lúc lâu, cuối cùng lau đi nước mắt, nổi giận: “Anh nói thế nào thì thế đấy đi. Dù sao người lãng phí mười năm cũng không phải là em.” Cô đi đến kéo cửa thoát hiểm. “Em sẽ giao ra chứng cứ. Nhưng trước hết, em muốn làm chuyện gì, anh đừng nhúng tay vào.”

Cô vừa định kéo cửa, Tống Diệm đã ấn chặt chốt. Biết không ngăn được em mình, anh chỉ dặn: “Bất kể em muốn làm gì, hãy nhớ một chuyện: Anh muốn kết hôn với Hứa Thấm, cô ấy là chị dâu của em.”

“Cái này anh không cần dặn.” Địch Miểu lườm anh.

Tống Diệm khẽ nhếch môi, buông tay. Địch Miểu kéo cửa xông ra ngoài, cửa đóng sầm lại, đèn cảm biến sáng lên. Tống Diệm không đi theo, tựa vào lan can, lại châm thêm một điếu thuốc.

Địch Miểu ra khỏi hành lang, thoáng thấy có bóng người ở đoạn rẽ, lòng có chút hoài nghi nhưng vẫn đi một mạch về phía người nhà Mạnh gia. Cô không thấy Phó Văn Anh và Mạnh Hoài Cẩn, chỉ có đám cháu chắt đang đứng chờ.

Hứa Thắm thắc mắc: “Sao em lại ở đây?”

“Em đi chung với bạn. Đúng rồi, bố mẹ chị đâu?” Địch Miểu tỏ ra bình thường.

“Vừa qua bên kia bàn chuyện rồi.” Cô nhìn ra phía sau Địch Miểu. “Đến rồi.”

Địch Miểu quay đầu lại, thấy Phó Văn Anh và Mạnh Hoài Cẩn cùng mấy vị trưởng bối khác quay lại. Cô ấy bước đến, cô Hai nhận ra Địch Miểu, song vẫn hỏi với giọng lịch sự: “Cô ở trong nhóm sinh viên kia đúng không? Bây giờ đến đây...là muốn ra điều kiện gì?”

Địch Miểu đáp: “Dì à, là thế này, bạn học của tôi cũng bị Diệp Tử lừa, tin lời nói láo của cô ta. Nhưng tôi đã tận mắt chứng kiến chân tướng Mạnh Yến Thần không hề ức hiếp Diệp Tử, là Diệp Tử muốn nhân cơ hội giở trò nhưng bị anh ấy đuổi đi. Có lẽ do cô ta quá tức giận nên đã vu khống. Thật sự cô ta đã xảy ra quan hệ, nhưng không phải Mạnh Yến Thần. Tôi không những chứng kiến, còn dùng điện thoại di động quay lại nữa...Các người xem đi!”

Cô mơ điện thoại lên, bên trong đều là hình ảnh và clip, mọi người như được đại xá. Phó Văn Anh vừa tiến lên thì Địch Miểu rút điện thoại lại,

không hề vòng vo: “Tôi không giúp các người dễ dàng vậy đâu.”

Mấy vị trưởng bối thừa biết, nếu muốn giúp đỡ thì cô ấy đã giao cho cảnh sát ngay từ đầu rồi, không cần chờ đến bây giờ.

Phó Văn Anh biết Địch Miểu là em gái của Tống Diễm, sắc mặt không tốt lắm: “Cô muốn thế nào?”

Cô Hai bước đến, nhỏ nhẹ thương lượng: “Nếu muốn tiền thù lao thì có thể ra giá.”

“Cảm ơn dì, nhưng tiền sau này tôi có thể kiếm được, không cần đòi các người.” Địch Miểu nhìn thẳng về phía Phó Văn Anh. “Tôi có chuyện muốn nói riêng với dì này...” Rồi liếc mắt sang, đoán được người bên cạnh bà là Mạnh Hoài Căn. “...Và cả chú này.”

“Được.” Phó Văn Anh nhận lời.

Hứa Thấm có chút bối rối, vừa toan bước đến, Địch Miểu đã cản lại: “Chị Thấm, chuyện này không liên quan đến chị. Chị chờ ở đây đi.”

Ba người đến cuối hành lang. Vợ chồng Mạnh gia không bao giờ ngờ được, đời này cũng có ngày mình bị một con bé dắt mũi. Nhưng người dù có cứng rắn thế nào cũng có lúc mềm yếu, mà chuyện ngọt ngào khó chịu thế này cũng chỉ có thể tự mình chịu đựng.

Phó Văn Anh nhìn đồng hồ đeo tay, đã năm giờ sáng rồi. Bà lo cho Mạnh Yến Thần, sốt ruột nhưng không thể hiện ra ngoài mặt, dù giọng nói không xem là hiền hòa nhưng cũng không cao ngạo như mọi lần: “Cô muốn gì, cứ việc nói thẳng.”

Mạnh Hoài Căn cũng hòa nhã: “Chúng ta nói chuyện đàng hoàng, mau sớm giải quyết sự việc.”

Địch Miểu quan sát hai người họ: “Tính tình của chú và dì tốt thật, tôi còn tưởng hai người sẽ mắng tôi nữa chứ. Xem ra...người đứng ngoài nghe lén anh tôi và tôi nói chuyện thật sự là hai người rồi.”

Sắc mặt Mạnh Hoài Căn hơi ngược ngược, ông cúi đầu xấu hổ: “Chúng tôi chỉ vô tình đi ngang qua thôi. Chuyện năm đó...” Ông nói đến đây, cũng thấy hơi đau lòng, gật đầu hối lỗi: “Đúng là nhà chúng tôi đã làm sai. Nếu có thể bù đắp, mong cháu cứ lên tiếng.”

Địch Miểu trầm mặc. Dù cô có nhanh mồm nhanh miệng thế nào đi chăng nữa, lúc này cũng không biết nói sao. Cô bỗng hiểu ra câu nói của Tống Diệm. Anh nói không cần xin lỗi, cũng không cần bù đắp, bởi tất cả đều vô ích.

Giờ phút này, ngược lại, Địch Miểu càng bức bối, hết như có một tảng đá lớn đè nặng trong lồng ngực cô. Nếu không tha thứ, lời xin lỗi chẳng qua chỉ ứa thêm một vết thương. Bao nhiêu lời lên án cô đã chuẩn bị, thế nhưng giờ đây, cô không thể thốt ra lời, có cảm giác như đâm vào bích bông vậy.

Cô chậm chạp không lên tiếng.

Phó Văn Anh không đợi được nữa: “Nếu cô muốn báo thù thì cứ nhắm vào tôi đây này, Mạnh Yến Thần vô tội. Cô không biết nó nhưng nó rất hiền lành. Hiện giờ, bạn học cô đổi trắng thay đen hãm hại nó, để nó bị người ta thóa mạ là tên cường hiếp. Thân là cha mẹ, tâm trạng bây giờ của tôi...”

“Sao tôi không hiểu tâm trạng bây giờ của bà chứ?” Địch Miểu quát lên. “Dì à, năm đó, lúc bà hãm hại anh tôi, có nghĩ đến tâm trạng của người nhà anh ấy không? Tâm trạng trong vài giờ vừa rồi của bà, nhà chúng tôi đã

ném trái qua những nửa tháng đấy. Bà hại một người lính mang tội phản quốc, điều này còn chó má hơn người ta hãm hại con bà mạng tội cưỡng hiếp nhiều. Một người phải ngồi tù, một người bị ép vào tội chết...Bà đâm tôi mườì dao, tôi chỉ trả lại cho bà một cái tát, cái này có thể gọi là báo thù sao?”

Sắc mặt Phó Văn Anh trắng bệch. Đây chính là nhục nhã.

“Bố mẹ tôi, anh tôi đều tốt bụng, thậm chí không muốn nói cho Mạnh Yến Thần và Hứa Thấm biết bộ mặt thật của hai người. Nếu là tôi thì đã sớm vạch trần rồi. Họ không truy cứu, nhưng tôi thì không nuốt trôi cơn giận này.” Địch Miếu không tài nào hào nhã với họ được.

Hai vợ chồng họ thoáng ngỡ ngàng, giờ mới biết Địch gia không biết anh em Mạnh Yến Thần và Hứa Thấm đã biết chuyện này, sắc mặt càng tối tăm.

Phó Văn Anh thở hắt, dịu giọng hỏi: “Cô muốn giải quyết thế nào, tôi cũng chấp nhận, chỉ cần cô có thể...” Bà nhìn vào điện thoại di động của Địch Miếu.

Địch Miếu không hề mong muốn trừng phạt, yên lặng một giây rồi cất lời: “Bố tôi năm đó đã từng quỳ gối trước người ta. Dì à, nếu dì thật sự muốn xin lỗi, vậy thì xuống đi.”

Mạnh Hoài Căn và Phó Văn Anh đồng thời giật mình: “Chuyện này...”

Địch Miếu cười nhạt: “Tôi còn trẻ, e sẽ giảm thọ mất. nhưng nếu đại diện cho anh tôi, đại diện cho nhà tôi, có gặp mườì lần, tôi cũng chịu được.”

Phó Văn Anh nhìn cô chòng chọc, mím chặt môi, nhục nhã đến đở bùng mặt, nhưng không nói một câu dư thừa, gật đầu định quỳ xuống. Mạnh Hoài Căn lập tức ngăn lại. Ông hết sức bình tĩnh, khẽ vỗ mu bàn tay

bà, không biết là trấn an hay đau lòng cho vợ: “Đê tôi.” Nói xong, đầu gối ông liền cong xuống.

“Không được.” Phó Văn Anh nức nở thốt ra, nước mắt dâng trào, ôm chặt lấy ông, không chịu để ông làm việc khuất nhục ấy, bản thân vội vàng muốn quỳ xuống...

“Được rồi!” Địch Miểu đột ngột ngắt ngang, quay mặt đi không nhìn hai người họ.

Dáng vẻ chật vật của hai vợ chồng trung niên này không khiến cô vui sướng chút nào. Cô cắn răng đưa điện thoại đến trước mặt họ, hờ hững bảo: “Cầm đi đi.”

Phó Văn Anh kinh ngạc, mắt vẫn còn rưng rưng.

“Hứa Thấm là chị dâu của tôi, hai người là bố mẹ chị ấy, nếu tôi thật sự nhận cái quỳ này, về sau, chị ấy phải sống chung với tôi thế nào?” Cô nhét điện thoại vào tay họ, mặt kiên nhẫn gắt giọng. “Đưa cho cảnh sát đi.”

Mạnh Hoài Căn lập tức gật đầu: “Cảm ơn.”

“Đừng cảm ơn. Đã nhận chiếc di động này, hai người phải đồng ý với tôi một việc.” Địch Miểu ra điều kiện. “Anh tôi và chị dâu nhất định sẽ lấy nhau. Hai người có phản đối tôi cũng không quan tâm. Nhưng nếu có ngày hai người đón nhận đứa con rể này, bất đắc dĩ trở thành người nhà, vậy...đời này, các người đừng nhắc lại chuyện năm đó trước mặt anh tôi, cũng tuyệt đối đừng xin lỗi anh ấy.”

Chứng cứ được đưa ra, vụ án có chuyển biến. Đám sinh viên Đại học A biết được sự thật, vô cùng phẫn nộ trước hành động của Diệp Tử, cảm thấy lòng tốt của mình bị lợi dụng, vừa tức giận vừa hối hận không dứt với

việc đăng bài viết, áy náy nhận lỗi. Họ bị cảnh sát rầy la, lập tức cam đoan sẽ làm như đã hứa: Nếu vu oan người tốt sẽ đăng bài xin lỗi.

Phía cảnh sát cũng xử lý chứng cứ, cố gắng mau chóng trả lại sự trong sạch cho Mạnh Yến Thần. Người Mạnh gia đã liên lạc với truyền thông và đài truyền hình, chuẩn bị công bố tin tức.

Về phần Diệp tử, bởi vì bị tình nghi tội phỉ báng, vu khống ham hại nên bị tạm giam hình sự, mức phạt cụ thể phải đợi lấy bằng chứng rồi phán quyết sau.

Đám sinh viên, cảnh sát và người của Mạnh gia điều bận hoa cả mắt. Mạnh Yến Thần vẫn đang tường trình vụ việc, đợi hỗ trợ điều tra xong, có thể rời đi.

Nhiệm vụ của Hứa Thấm đã hoàn thành. Ở đây không còn việc của cô nữa. Cô dáo dác tìm Tống Diệm, gọi điện thoại cũng không ai nghe, chắc anh để chế độ im lặng rồi. Cô bỗng thấy trống vắng, có cảm giác càng lúc càng lệ thuộc vào anh, vừa không tìm thấy anh đã hoang mang tội độ rồi. Cô đành chờ anh ở đại sảnh, đúng lúc ấy thấy cảnh sát bắt giữ Diệp Tử, đang định áp giải cô ta đi.

Lúc đi ngang qua, Diệp Tử còn hiêm độc trừng mắt nhìn Hứa Thấm. Hứa Thấm không hiểu ra sao, hoàn toàn không có ấn tượng với con người này.

Diệp Tử thấy Hứa Thấm không nhận ra mình, ánh mắt hẳn lên vẻ căm hận, nhưng nhanh chóng bị cảnh sát đẩy đi.

“Đang là sinh viên, không nghiêm túc học hành, cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện hại người.”

“Bây giờ coi như cô tự hủy hoại tiền đồ rồi.”

“Đắc tội với Mạnh gia cơ đấy!”

...

Tống Diệm ra đại sảnh tìm Hứa Thấm, thấy cô ngồi trong góc, tựa lưng vào ghế, không biết đang nghĩ gì. Nhìn thấy anh, ánh mắt cô liền sáng rứa, ngồi thẳng dậy, bất an hỏi: “Khi này, anh đi đâu thế?”

“Qua bên kia hút vài điếu.” Tống Diệm ngồi xuống bên cạnh cô.

Hứa Thấm thuận thế tựa vào vai anh, có chút mỏi mệt, thở dài một hơi rồi lầm bầm: “Chuyện giải quyết xong xuôi rồi. Đêm nay, cả nhà đều gặp ác mộng.”

Tống Diệm cúi xuống nhìn cô: “Địch Miểu không chịu giao bằng chứng ra từ sớm, em đừng trách em ấy.”

Hứa Thấm giật mình: “Dạ?”

“Em ấy không hiểu chuyện, tính tình trẻ con. Có lẽ thấy bố mẹ em phản đối chuyện hai chúng ta, cảm thấy không vui nên mới làm loạn lên.”

“Không sao, sao em lại trách em ấy được chứ? Người nhà em đều rất biết ơn sự giúp đỡ này.” Hứa Thấm nói mà lòng nhói đau. Cô đoán được nguyên nhân Địch Miểu lần nữa không chịu giao ra chứng cứ.

Tống Diệm xem đồng hồ đeo tay, đã năm rưỡi rồi.

“Đi thôi.” Anh đứng vụt dậy.

Hứa Thấm không kịp trở tay, đầu bị sượt sang, ngơ ngác hỏi: “Đi ạ? Đi đâu?”

Tống Diệm lạnh nhạt lườm cô: “Sao đây? Còn phải chờ Mạnh Yến Thần ra ngoài, an ủi anh ta mấy câu, hay là cho anh ta một cái ôm ấm áp hả?”

Lương Hứa Thấm lạnh toát, cô lắc đầu nguầy nguậy: “Không cần đâu. Đã giải quyết xong rồi, không còn việc của em nữa.” Cô vội vàng đứng dậy, khoác chặt tay anh. “Dẫn em về nhà thôi.”

“Ôm chặt thế làm gì?” Anh tỏ vẻ “kháng cự”.

“Cảm thấy nếu không ôm chặt một chút, anh sẽ vứt em ở đây mất.” Hứa Thấm tỏ vẻ đáng thương.

Tống Diệm cất bước, khóe môi cong cong.

Ra khỏi đồn công an, trời còn chưa sáng hẳn nhưng cũng đã hừng đông. Cuối cùng, một đêm nghiệt ngã đã qua.

“Mệt không?” Tống Diệm thấp giọng quan tâm.

Hứa Thấm không trả lời, vẻ mặt ngẩn ngơ, vẫn còn nghĩ đến chuyện khi nãy. Bây giờ nhớ lại, trong khoảng thời gian biến mất, chắc hẳn Tống Diệm đã đi khuyên như Địch Miểu rồi. Không biết hai anh em nói những gì, nhưng nhất định sẽ nhắc lại chuyện xưa, vạch trần vết sẹo của anh. Mà anh có thể không so đo hiềm khích trước kia, chắc hẳn cũng vì cô.

Cô buồn bã, cúi đầu dụi mắt. Tống Diệm lặng im kéo tay cô, nhích sang một bên. Hứa Thấm sừng sốt, ngẩng đầu nhìn anh đầy khó hiểu.

Tống Diệm lấy thuốc và bật lửa ra châm một điếu, nghiêng mặt liếc sang cô: “Mất hồn mất vía như vậy, còn lo lắng chuyện trong đó à?” Anh hất cằm về phía tòa nhà cảnh sát.

Hứa Thấm hé môi, không biết trả lời thế nào. Nói thật thì không thể, nói dối cũng không xong.

Tống Diệm nheo mắt nhìn cô giây lát, sa sầm mặt mày, từ từ phả ra một làn khói: “Cho em mười phút.”

“Dạ?” Hứa Thấm không theo kịp câu chuyện.

“Cho em mười phút khó chịu. Mười phút sau, em mà còn nghĩ đến chuyện đó, anh sẽ giận đấy.” Anh buông lời cảnh cáo.

Hứa Thấm tròn mắt, không biết tại sao bỗng bật cười: “Anh ghen à?”

Tống Diệm cau mày: “Cười cái gì mà cười!”

Cô không kiềm chế được, bật cười khanh khách, nhào lên người anh. Anh đưa bàn tay đang kẹp thuốc lá ra xa, thuận lợi để cô ôm chầm lấy. Cô ngửa đầu ngắm anh, kiên định trả lời: “Không cần mười phút đâu, mười giây là đủ.”

Tống Diệm xách cổ cô, kéo ra khỏi người mình: “Đi qua bên kia.”

Cô lùi về sau một bước, cười tí mắt nhìn anh, bắt đầu đếm: “Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín! Xong rồi!”

Cô dang hai tay ra, nhào đến ôm chặt anh. Anh không thèm để ý, hừ, cũng đâu dễ dỗ dành như vậy.

Hứa Thấm kiễng chân, rướn cổ lên muốn hôn anh, Tống Diệm quay mặt đi chỗ khác. Cô nhảy lên hôn anh, anh nhăn mày tránh né. Cô hôn đến cằm anh, gò má anh, cứ thế nhảy lên liên tục, đôi môi mềm mại không ngừng hôn sượt lên má anh.

Cuối cùng, anh không chịu đựng được nữa, vứt điếu thuốc đi, bắt lấy bả vai cô, ấn chặt lên thân cây, cúi đầu xuống hôn đôi môi cô thật mãnh

liệt.

Cô bị đau đến co người lại. Anh áp chặt cô lên thân cây, nụ hôn cũng thêm phần thô bạo, hết như muốn hòa tan cô ra, dung nhập vào thân thể mình, thể hiện rõ sự độc chiếm của anh. Hơi thở của anh nóng hổi phả lên gò má cô, cô chìm đắm trong mùi hương của anh, toàn thân râm rran như sắp tan chảy, thân thể vô thức kề sát anh hơn, mười ngón tay bám chặt lấy anh, đôi môi cũng bất giác ngoan ngoãn phối hợp.

Như đã chìm đắm trong mơ muội, trong đầu Tống Diệm lúc này chỉ còn một suy nghĩ: Cô là của anh, chỉ thuộc về anh mà thôi.

“Ừm...” Cô khẽ rên rỉ trong cơn mê.

Anh từ từ nhả môi cô ra, cụp mi mắt nhìn cô. Cô nhìn lại anh, thở hỗn hển, mắt ươn ướt long lanh, đôi môi sưng mọng.

Tống Diệm đưa ngón cái lên mơn trớn môi cô: “Đúng, anh ghen đấy...Sau này, em còn dám để anh ghen một lần nữa thử xem.”

Chương 61

Type: Oanh

Sớm mùa đông, trời vừa hửng sáng, trên con đường ngoài trường trung học số Ba phía nam thành phố yên tĩnh không một bóng người. Hơn sáu giờ sáng, quán ăn đối diện trường học vẫn chưa mở cửa, bóng dáng những hàng xe rong cũng chưa xuất hiện. Sương mù giăng lối, hàng cây hai bên đường trơ trụi, chỉ có vài chú chim sẻ đang nhảy tung tăng, khiến cảnh cây khẽ ay động rồi trở về với vẻ an tĩnh.

Tống Diệm nắm tay Hứa Thấm bước đi trên con đường, làn khói thở ra mỏng manh như sợi bông lượn lờ, tan đi trong gió. Đồn công an Bát Yên Kiều gần trường cấp ba của họ, hai người men theo con đường vắng đi đến đây.

Cổng trường im ắng, bác bảo vệ còn chưa thức dậy. Tống Diệm dẫn Hứa Thấm đi lên lễ đường, đến sát chân tường.

Hứa Thấm bám bờ tường, bò lên. Tống Diệm nâng người cô, giúp cô chầm chậm trèo qua, hành lang lóng ngóng, mãi mới sang được đến bên kia bức tường, lúc xuống càng khó hơn.

“Cẩn thận!” Tống Diệm khẽ nhắc.

“Vâng!” Hứa Thấm từ từ dời trọng tâm, ôm lấy cột nhỏ rồi tuột xuống như con gấu mèo.

Cô thở phào nhẹ nhõm, mới leo lên leo xuống có một lúc thôi mà đầu đã mướt mồ hôi rồi. Cô đang định giúp Tống Diệm một tay thì đã thấy ở phía bên kia, anh lùi về sau vài bước, đột nhiên tăng tốc phóng đến, nhảy phốc lên, chỉ cần hai, ba bước đập tường rào đã có thể tung người bay qua phía bên này.

Hứa Thấm tròn mắt kinh ngạc.

Tống Diệm phui phui bụi bám trên tay, nhìn cô: “Sao thế?”

Cô lập tức lắc đầu.

Bỗng dừng nhớ lại ngày xưa, anh và đám anh em vay bên dưới, ngược đầu chỉ điểm, giúp đỡ đỡ chân tay lóng ngóng là cô trèo trường. Đợi cô từ từ trượt xuống dưới, cả đám mới ào ào như gió thổi lá cây, hết người này đến người kia nhanh nhẹn nhảy qua.

Anh vỗ bụi trên quần áo mình, gọi cô: “Nghĩ gì vậy?”

“Nhớ lại hồi cấp ba.” Hứa Thấm kéo tay anh. “Đám Phong Tử còn liên lạc với anh không?”

“Tháng trước mới gặp nhau, lúc nghỉ bệnh sau vụ động đất ấy.”

“Bây giờ họ thế nào rồi?”

“Đều sống rất tốt.” Tống Diệm đáp.

Hứa Thấm mím môi không hỏi nữa. Quay đầu lại nhìn, cô phát hiện sân trường không khác gì mười năm trước. Đình đá, sân thể dục, bậc thang, rừng trúc, tòa nhà dạy học vẫn hệt như trong ký của cô. Điều duy nhất thay đổi là nơi đây cũng đã in dấu thời gian rồi.

Vòng qua rừng trúc đi lên bậc thang, bước vào tòa nhà dạy học, cảm giác xưa cũ càng rõ ràng hơn bao giờ hết: Sơn trên tay vịn bong tróc, cầu thang nứt toác, tường bám đầy bụi bặm loang lổ. Màu sơn xanh lục nơi góc tường đã phai nhạt, ngay cả không khí cũng tràn ngập mùi ẩm mốc.

Hứa Thấm nghĩ, mười năm không quay lại, chỉ có một mình nó ở đây trải qua bao năm tháng. Lớp họ nằm trên tầng bốn, Hứa Thấm nhào người

qua cửa sổ ngó vào trong. Bàn ghế xô lệch, trên bảng vẫn còn đề bài môn Hóa.

Hứa Thấm còn đang mãi nhìn ngắm thì Tống Diệm đã cạy cửa sổ, nhảy vào lớp, mở cửa lớn cho cô.

Mắt Hứa Thấm sáng ngời, cô nhanh nhẹn xông vào, ngắm nghía xung quang một lúc lâu mới cảm khái: “Sao em có cảm giác lớp học nhỏ lại vậy nhỉ? Bàn ghế cũng thật nhỏ.” Cô tìm đến ngồi xuống bàn đầu tiên, hưng phấn nhìn quanh quất.

“Còn nhớ chỗ của em không?” Anh mỉm cười.

“Nhiều năm như vậy rồi, sao em nhớ được? Với lại, hình như từng đổi chỗ ngồi nữa.” Cô ngẫm nghĩ một hồi, chịu không tài nào nhớ nổi.

Tống Diệm đi đến chiếc bàn hàng thứ hai tổ một, ngồi vào vị trí gần cửa sổ: “Thời điểm tựu trường năm lớp Mười, em ngồi ở đây.”

Nói xong, anh nhìn ra cửa sổ. Phương đông đã lộ ánh bình minh. Vườn trường loáng thoáng truyền đến tiếng chim hót, nhưng sân trường vẫn còn yên tĩnh. Tất cả đều quá đổi bình yên.

Cô đến gần, mè nheo: “Để em ngồi một chút.”

Anh đứng dậy, nhảy qua lối đi. Hứa Thấm bước vào chỗ anh vừa ngồi, nhìn quanh một lượt như đang nhớ lại điều gì đó. “Ồ, có chút ấn tượng, trước kia em từng ngồi ở đây.” Cô quay đầu, hào hứng chỉ: “Em nhớ chỗ anh ở phía đằng sau thì phải.”

Tống Diệm mỉm cười đi đến hàng cuối cùng của tổ hai, kéo ghế ngồi xuống. Anh nhìn về phía Hứa Thấm. Cô cũng cười rạng rỡ rồi quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Kể từ khi bước vào trường, Hứa Thấm trở nên vui vẻ hẳn. Chắc hẳn với cô, những năm tháng dưới mái trường này cũng như là dòng ký ức tươi đẹp nhất. Tống Diệm không khỏi cong khóe môi. Anh ngồi ở vị trí trước đây của mình, nhìn cô chăm chú.

Trong lúc lơ đãng, kỷ niệm như ùa về trước mắt. Những năm tháng trung học, anh luôn nhìn cô từ đằng xa, tiết nào cũng thế, như thể nhìn mãi không chán. Rõ ràng tính cách anh rất hiếu động, nhưng lại có thể trầm lặng dõi theo cô không ngừng nghỉ. Cũng chính trên lối đi chật hẹp này, cô ôm cặp sách, cúi đầu bước ngang qua tầm mắt anh, cùng lúc đó tiến thẳng vào trái tim anh.

Tại sao anh lại thích cô cơ chứ? Chỉ là thích, thế thôi.

Thích vẻ yếu đuối, ân nhân của cô khi bị bắt nạt.

Thích vẻ vô đơn, đáng thương khi bị xa lánh.

Thích cô ngoan ngoãn đi đến nắm lấy góc áo anh, lệ thuộc vào anh, như thế cả thế giới này chỉ anh mới có thể bảo vệ được cho cô, để cô nương tựa.

Như thế chỉ khi ở đây, anh mới chân thực tồn tại trên thế giới này. Giống như trước khi biết cô, anh chưa từng “thật sự tồn tại” vậy.

Khi còn bé, Tống Diệm chỉ có bố, không có mẹ. Trong ký ức ủa anh, bố là người đàn ông anh tuân nhưng nát rượu, bạo lực. Mỗi lần say sưa, ông liền đánh anh tơi tả, mắng chửi mẹ anh bằng những từ ngữ tục tĩu. Nhưng khi tỉnh lại, ông ôm anh nghẹn ngào khóc lóc nói lời xin lỗi.

Tống Diệm chưa bao giờ hận ông. Trong tiềm thức của một đứa trẻ như anh luôn chia rõ nhân quả. Anh biết, bố anh bị vợ vứt bỏ, sự tự tôn đàn ông bị người ta dẫm đạp, giày xéo.

Anh cũng hiểu mấy lời người lớn hay thậm thụt nói với nhau, biết mẹ mình đi làm nhân tình cho nhà giàu, nên dù bố anh say rượu có thô bạo thế nào, anh cũng chưa từng hận ông. Anh chỉ cảm thấy ông thật đáng thương mà thôi.

Hai cha con cứ sống như thế cho đến một buổi năm Tống Diệm bảy tuổi, bố say rượu về nhà, vấp ngã, đầu đập vào tảng đá. Hôm sau, Tống Diệm tỉnh dậy, mở cửa định ra ngoài thì nhìn thấy ông. Lúc này, thân thể người cha đáng thương của anh đã cứng đờ.

Tiểu Tống DIỆM lay ông, gọi mấy tiếng liền nhưng ông không trả lời, là không thể trả lời. Thằng bé nhỏ xíu băng qua đoạn đường xa tít tắp đến gõ cửa nhà cậu mình: “Bố con chết rồi. Cậu mau giúp con với, con kéo không nổi.”

Sau đó, anh được cậu đón đi, bị che giấu khỏi tất cả những ân oán từ đời bố mẹ mình. Nhưng dù giấu thế nào đi nữa, đứa trẻ cũng sẽ tìm mọi cách nghe lén. Hóa ra mẹ anh đã sớm sinh một đứa trẻ khác, có điều đứa trẻ kia từ nhỏ đã phải nhận vợ cả làm mẹ, chưa bao giờ gặp mặt bà, cũng không biết đến sự tồn tại của bà. Nhưng dù bị đối xử như thế, bà cũng không chịu trở về mà vẫn ngoan ngoãn ở trong căn biệt thự người đàn ông kia chu cấp như chim hoàng yến bị nhốt trong lồng.

Lúc mười tuổi, Tống Diệm đã lén đi tìm mẹ. Anh thu thập từng mẩu tin dù nhỏ nhất, tìm đến tận ngôi biệt thự kia. Lúc đến nơi, căn nhà trống vắng. Anh ở bên ngoài đợi mãi, đến khi sắp ngủ gật mới chợt nghe thấy tiếng xe ô tô.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy mẹ mình. Bà xinh đẹp, mẫn mà hơn trong hình rất nhiều. Bà tựa và ngực người đàn ông xa lạ voiwis tư thái yếu điệu, thướt tha, mặc anh đứng ven đường như một đứa trẻ lưu lạc.

Hai người đó đi ngang qua mà không hề chú ý đến anh. Song, người phụ nữ bất giác quay đầu, liếc nhìn anh thoáng chốc rồi khuất bóng trong căn nhà bề thế.

Không biết vì sao nhưng anh dám chắc rằng bà biết anh là ai. Thế nhưng bà không hề nhìn anh thêm một lần.

Anh quay người bỏ đi, còn nhỏ một bãi nước bọt vào chiếc xe kia, về sau không còn đi tìm bà ta lần nào nữa.

Mãi sau này, suốt những năm tháng dài đằng đẵng, Tống Diệm luôn cảm thấy mình là kẻ có cũng được không có cũng chẳng sao, hết như người cha bỏ đi của anh vậy. Không đúng, anh còn đáng thương hơn cả bố mình. Ít nhất anh vẫn cần bố, nhưng bố lại không cần anh. Mẹ anh thì...đừng nhắc đến làm gì.

Cho dù đến thời niên thiếu nổi loạn, bởi vì vẻ bề ngoài điển trai mà được rất nhiều bạn gái vây quanh, cảm giác “cô độc”, “bị bỏ rơi” và “không ai cần” vẫn đeo bám anh. Anh chán ghét sâu sắc nhưng suy nghĩ ấy. Với tính kiêu ngạo, coi trời bằng vung của mình, anh tuyệt đối không thừa nhận bản thân lại yếu đuối đến thế. Bố anh cũng là một người đàn ông vô cùng đẹp trai, nhưng kết quả thì sao chứ? Anh sợ mình cũng sẽ như vậy. Rốt cuộc, anh chẳng có gì cả.

Mãi cho đến một ngày, anh tình cờ nhìn qua cửa sổ, thấy một cô bé gầy gò, ôm cặp sách bước vào lớp, nhút nhát đi ngang qua anh. Kể từ đó, trong lòng anh như có một tia sáng soi chiếu.

Nếu như nói thời điểm anh nhắc bút viết hai chữ “Tống Diệm” to đùng lên áo khoác đồng phục đưa cho cô mặc chẳng qua chỉ là đơn phương tuyên bố sự bảo vệ và chiếm hữu cô, vậy thì khi cô trả lại chiếc áo đồng phục đã phai chữ cho anh, bảo anh viết lại tên mình lần nữa, cô đã chính thức thừa nhận sự bảo vệ và chinh phục của anh rồi. Chính trong khoảng khắc ấy, anh

bị cô trói buộc. Mỗi quan hệ giữa hai người đã trở thành song phương. Cũng kể từ lúc ấy, tia sáng yếu ớt chiếu rọi cõi lòng anh ngày một bành trướng, đến khi không thể khống chế được nữa.

“Tổng Diệm, em sợ ngã.” Anh phải đỡ em đấy.

“Tổng Diệm, em trèo không nổi nữa.” Anh công em với.

“Tổng Diệm, em lạnh.” Anh ôm em đi nào.

“Tổng Diệm, em buồn.” Anh hãy đến dỗ dành em.

“Tổng Diệm, thằng kia sờ tay em.” Anh đi đáng nó đi.

“Tổng Diệm, một mình em không được đâu.” Phải có anh ở bên mới được.

“Tổng Diệm, anh phải nhanh lên, dẫn em trốn đi.” Em chỉ muốn ở cùng với anh thôi, những người khác đều khôn được.

“Tổng Diệm...”

Cô đối đủ cách hành hạ, như thể trong lòng đang thiếu hụt gì đó, không ngừng muốn anh chứng minh bằng hành động, chứng minh tầm quan trọng của cô đối với anh cũng được, hay chứng minh anh yêu cô cũng tốt. Dường như cô không hề biết thỏa mãn, không ngừng đòi hỏi ở anh. Còn anh lại hoàn toàn hưởng thụ, lần lượt đáp ứng cô, cho cô hết thấy những gì cô muốn. Cô càng lệ thuộc vào anh, càng gần anh, anh lại chìm đắm trong đó, không tài nào thoát khỏi.

Cô thể hiện một mặt không ai biết trước mặt anh, một mặt chỉ mình anh được hưởng thụ. Chỉ có anh mới có thể khiến cô vui vẻ, khiến cô buông thả, mà sự thật này lại khiến anh thỏa mãn và yên bình đến lạ.

Hai đứa trẻ với hoàn cảnh sống và tính cách hoàn toàn đối lập, vậy mà bù trừ cho nhau, gắn bó với nhau, không thể tách rời suốt ba năm. Khoảng trống trong sinh từng chút từng chút được lấp đầy. Cho đến ngày chia tay hôm đó, lại một lần nữa, trái tim anh như bị khoét rỗng một mảng, chẳng khác nào con ác mộng bố mẹ đã gây ra cho anh từ thuở thơ bé lại tái diễn một lần nữa.

Suy nghĩ mông lung của Tống Diễm lập tức ngừng lại. Anh quay về thực tại, rũ mắt nhìn vết khắc trên bàn học, khẽ nhếch môi. Thời gian chia xa đã qua không cần nhắc lại, may mà con đường dù gian khổ nhấp ngồ, nhưng cuối cùng họ cũng đã đoàn tụ.

Anh cảm giác được gì đó liền ngược nhìn sang. Đầu bên kia phòng học, Hứa Thấm đang nằm nhoài trên bàn, mỉm cười nhìn anh, ánh mắt sáng lấp lánh: “Anh đang ngẩn ngơ gì thế? Em ngắm anh lâu lắm rồi đấy!”

Nụ cười của cô có thể dễ dàng xoa dịu đi tất cả.

“Ừ.” Anh vuốt mũi. “Đang suy nghĩ chuyện công việc đấy mà.” Anh nói dối, nhanh chóng chuyển đề tài. “Sau khi tốt nghiệp, em có trở về trường không?”

Hứa Thấm lắc đầu: “Còn anh?”

Anh cười nhưng không đáp. Đã về rất nhiều lần, mỗi lần đều nhân lúc sáng sớm hoặc ban đêm, hoặc nghỉ hè, nghỉ Tết anh đều chọn thời điểm có thể tránh né đám học trò. Sân trường rộng thênh thang chỉ có một mình anh dạo bước. Nhìn cỏ cây trên sân khô héo, úa tàn, nhìn vách tường tòa nhà dạy học dần dần loang lổ, nhìn những viên gạch lát trên bậc cầu thang chầm chậm nứt thành từng vết...

Hơn mười năm qua, với anh, trường học là một tòa thành im ắng và quạnh quẽ, nhưng bên trong lại chứa đựng vô số ký ức của anh và cô. Nó

lặng lẽ già đi cùng năm tháng, nhưng không tài hề bị lu mờ, ngày qua ngày cố chấp chờ đợi người lạc mất ký ức trở về tìm lại.

Một tia nắng xuyên qua tầng mây, rọi lên mái tóc mượt như tơ của Hứa Thấm. Cô nheo mắt nhìn sang, đưa tay che đi ánh sáng: “A, mặt trời mọc rồi.”

Cô băn khoăn hỏi anh: “Có phải chúng ta nên đi rồi không? Lát nữa, học sinh sẽ đến đây!”

“Chơi thêm vài phút nữa.” Tống Diệm đứng dậy đi đến bục giảng, cầm khăn lau sạch một góc bảng đen.

Hứa Thấm tò mò đi theo: “Anh làm gì vậy? Viết chữ à?”

“Ừ.” Anh lấy một viên phấn, quay sang viết lên bảng.

Hứa Thấm rướn cổ xem thử, vừa mới nhìn thấy một chữ Hứa đã bị Tống Diệm đưa tay che kín mắt: “Qua bên kia viết đi!”

“Đồ kệp kiệt.” Hứa Thấm “hừ” một tiếng, cố ý giữ khoảng cách với anh, cầm lấy khăn đi lau góc bảng khác.

Lau xong, cô vỗ bụi trên tay rồi cũng tìm lấy một viên phấn. Giây phút cô chạm vào đáy hộp, cả người cô như sững lại. Cô không dám tin vào mắt mình, chậm rãi cúi đầu để nhìn cho kỹ hơn. Thứ cô chạm vừa chạm vào không phải viên phấn mà là một chiếc nhẫn màu bạc. Bụi phấn li ti không ch được ánh sáng lấp lánh từ nó.

Não như ngừng hoạt động, cô không thốt lên được âm thanh nào, chỉ có tiếng hít thở khe khẽ trong ánh nắng vàng ươm.

Mặt trời lên cao, ánh sáng soi qua cửa sổ trải đầy phòng học mười năm trước. Năm đó, chính tại đây, cậu thiếu niên ngồi cuois lớp nhếch môi

nhìn cô thiếu nữ ngồi bên khung cửa sổ.

Trái tim Hứa Thấm đập rộn rã, cô sững sờ quay đầu lại nhìn Tống Diệm. Anh không bị phân tâm, vẫn chăm chú viết cẩn thận từng chữ lên bảng. Kết thúc nét chữ cuối cùng, viên phấn trắng tiếp tục in lên một dấu chấm tròn viên mãn.

Trên bảng viết: “Hứa Thấm, lấy anh đi.”

Tống Diệm đặt phấn xuống, nghiêng đầu nhìn sang cô rất đổi chân thành, hồi lâu mới chậm rãi nở nụ cười như đã trải qua trăm sông nghìn núi: “Hứa Thấm, cho anh một gia đình đi!”

Chương 62

Type: Oanh

Lúc rời khỏi sân trường, mắt Hứa Thấm vẫn rưng rưng lệ.

Khi ấy, mặt trời đã lên cao, tia nắng vàng dịu soi tỏ khắp vùng đất, phủ một lớp mong manh lên sân trường mờ sáng mùa đông. Nhóm học sinh tốp năm tốp ba đeo cặp sách tút tút đi vào trường rồi tản ra khắp nơi, đặt chân lên từng bậc thang, khắp hành lang, mỗi lớp học.

Chúng mặc đồng phục, gương mặt trẻ trung dồi dào sức sống. Hứa Thấm nghĩ, năm đó cô và Tống Diệm chắc hẳn cũng mang nét mặt ngây ngô và thuần khiết như thế. Cho đến giờ khắc này, cô mới nhận thức sâu sắc được rằng mười năm qua có ý nghĩa là gì.

Biết anh vào năm mười lăm tuổi, cô vẫn là thiếu nữ nhút nhát, anh vẫn là thiếu niên hiếu động. Mười tám tuổi chia tay, cô chỉ là đứa trẻ yếu đuối, anh vẫn là chàng trai đơn thuần. Hôm nay, bàn tay thời gian vội vàng lướt qua, mười năm như một cái chớp mắt, cô đã thêm chín chắn và trầm tĩnh, cậu thiếu niên hôm nào lại giống như sau một đêm lại trở thành người đàn ông vóc người đáng tin cậy, bả vai rộng lớn gánh vác cả đất trời. Đó chính là người đàn ông của cô.

Mắt Hứa Thấm ươn ướt. cô vội chớp chớp mắt, hít mũi mấy cái để điều chỉnh cảm xúc, cúi đầu xuống nhìn thấy chiếc nhẫn sáng lấp lánh trên ngón áp út, nụ cười không sao với đi được.

Tống Diệm bỏ tay vào túi quần đi bên cạnh, thỉnh thoảng liếc sang cô. Từ lúc ra khỏi lớp học, cô vẫn mang dáng vẻ này, chốc chốc nhìn chiếc nhẫn, lát lát lại cười khúc khích. Quả thật chiếc nhẫn đeo trên tay cô rất đẹp, tay cô vừa trắng vừa mịn, chiếc nhẫn càng thêm phần lung linh. Ngày ấy đi

chọn nhẫn, anh vừa nhìn đã nhắm ngay chiếc này, khi đó còn nghĩ cô đeo lên chắc hẳn rất đẹp. Quả nhiên là thế!

Hai người bước xuống bậc thềm, chạm mặt nhóm học sinh đang ùa vào. Có không ít ánh mắt tò mò hướng về phía họ. Có đứa học sinh nghịch ngợm, chạy len qua lỗ hổng giữa hai người. Có đứa thì lịch sự nhìn ra họ là một đôi nên khựng lại, đi vòng qua bên.

Tống Diệm thấy cô vẫn còn cười ngốc nghếch bèn trêu chọc: “Thích đến thế cơ à? Em cứ nhìn nó mãi, chẳng chịu dời mắt.”

Hứa Thấm ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt đẹp đẽ trong veo: “Thích vô cùng. Thích đến mức m muốn đeo cả đời, cả đời đều không dỡ tháo ra.”

Gió thổi xào xạc qua rặng tre, dệt nên am thanh rộn ràng mơn man đến tận đáy lòng Tống Diệm. Anh giải thích với cô: “Đây là nhẫn cầu hôn. Chờ đến lúc chính thức kết hôn sẽ có một cặp nhẫn, thích hợp đeo vào ngày thường hơn.”

Hứa Thấm kéo bàn tay anh đang bỏ trong túi ra xem. Móng tay anh được cắt tỉa gọn gàng, ngón tay thon dài xương xương, đeo nhẫn nhất định sẽ rất đẹp. Mà chiếc nhẫn chính là lời tuyên bố anh là hoa đã có chủ, chỉ nghĩ đến thế thôi cô đã vô cùng phấn khích rồi.

“Em sợ đến khi anh đeo nhẫn cưới rồi, ngược lại càng trêu hoa ghẹo nguyệt hơn thì có.” Dù thích là thế nhưng cô vẫn cứ phách cứng miệng mới chịu.

Anh bĩu môi cười: “Ông bướm bên cạnh anh còn thiếu sao?”

Hứa Thấm nghe thấy thế càng hứng trí bưng bưng: “Mấy năm qua, có nhiều người theo đuổi anh không?” Nghĩ đến lúc trước anh từng nói nếu mọi cô gái anh cứu đều đòi lấy thân báo đáp thì anh đã chết vì kiệt sức rồi, cô lại tò mò hỏi: “Người muốn lấy thân báo đáp anh nhiều không vậy?”

“Nhiều.” Anh trả lời đương nhiên. “Không phải em cũng là một trong số đó sao?”

“Vậy sao anh không chọn mấy người trong số đó đi, chọn em làm gì?” Hứa Thấm vô cùng vui sướng nhưng vẫn cứ già mồm.

“Tại anh mù.” Anh tỏ vẻ bất lực.

Hứa Thấm lườm anh rồi lại nhìn chiếc nhẫn: “Sao anh biết kích cỡ ngón tay em, may mà vừa.”

“Nói nhảm. Từ đầu tới chân của em, có chỗ nào anh không biết, hả?” Anh nói với giọng thật đáng đánh đòn.

Hứa Thấm mỉm cười, gương mặt ửng hồng, chợt nảy sinh mấy câu hỏi kỳ quái: “Lúc không có em, anh đã ngủ với cô nào khác chưa?”

“Chưa từng.” Anh trả lời dứt khoát.

Cô hỏi dồn: “Vậy anh giải quyết nhu cầu thế nào?”

Tống Diệm hờ hững nhìn cô, thấy cô hào hứng đến mức hỏi mấy câu không tài nào hiểu nổi, anh không đáp lời, chỉ đưa tay lên khẽ vuốt tóc cô, ánh mắt đầy ẩn ý. Cô sững sờ phút chốc mới kịp hiểu ra, bèn đỏ mặt gạt phăng tay anh đi. Anh bật cười sang sảng.

“Không phải có nhiều người muốn lấy thân báo anh đáp lăm sao?” Cô vẫn còn cố cứng miệng.

“Không thích.” Anh vẫn kiêu lời như thế.

Cô không hỏi nữa.

Mãi trò chuyện, bất giác anh và cô đã đi đến sân thể dục. Vài chiếc lá rời mình khỏi cành cây, bên kia tường rào là con đường lớn. Mười ba năm

trước, chính tại nơi này, cô vừa ra khỏi cổng trường chưa đến năm mươi mét đã bị anh chặn lại. Cậu thiếu niên hất cằm vênh vác: “Cưng tên Hứa Thấm đúng không? Anh thích cưng rồi đấy!” Vừa nhìn đã thích, không dời mắt đi được nữa.

Hai người vừa ra khỏi cổng trường thì đã đến giờ ăn sáng. Tống Diệm dẫn Hứa Thấm đến một quán nhỏ gần đó. Quán xá nơi đây vẫn như xưa, không nhuộm màu già cỗi như ngôi trường, chắc hẳn đã được sửa sang, nhưng thực đơn vẫn là mấy món cũ, đầu ắp kỷ niệm.

Hằng năm, có quá nhiều học sinh mới nhập học và học sinh cũ tốt nghiệp, bà chủ đã sớm không nhận ra Hứa Thấm là ai, nhưng lại nhận ra Tống Diệm. Lúc bưng hai bát mì lên, bà còn vui vẻ chào hỏi.

Hứa Thấm ngạc nhiên: “Anh đúng là nhân vật làm mưa làm gió đấy! Bao nhiêu năm rồi mà bà chủ vẫn còn nhớ.”

Tống Diệm cười cười, không giải thích, rút đũa ra lau sạch rồi mới đưa cho cô. Cô không biết sau khi tốt nghiệp, tháng nào anh cũng đến đây một lần, ngoại trừ thời gian đi lính, còn lại chưa từng gián đoạn.

Đang ăn giữa chừng, di động của Hứa Thấm bỗng đổ chuông. Cô nhìn thoáng qua, sắc mặt khẽ biến đổi.

Tống Diệm ngược mắt lên, nhìn thấy màn hình hiển thị tên người gọi đến là “Bố”. Lúc này, có rất đông học sinh đang ùa đến mua bữa sáng, khung cảnh ồn ào, nhộn nháo vô cùng.

Anh nói: “Chỗ này ồn ào, em ra ngoài nghe đi.”

“Vâng.” Hứa Thấm vòng qua đám đông học sinh, đi ra ngoài nghe điện thoại. Không đến một phút sau, cô đã trở lại, khó xử nói với Tống Diệm: “Bố bảo em qua đó một chuyến, có chuyện muốn nói với em.”

“Ừ. Em xong việc thì gọi cho anh.” Anh không tỏ thái độ gì khác thường.

“Vâng.” Hứa Thấm nói xong, vẫn còn ngồi thất thần.

“Em nghĩ gì vậy?” Tống Diệm vẫn luôn để ý từng biểu cảm của cô.

Hứa Thấm không đành lòng. “Anh vì em mới xin nghỉ phép, vậy mà em lại để anh một mình.”

Tống Diệm khẽ cười, hiếm khi nói bằng giọng điệu ngả ngớn thời niên thiếu: “Vậy em nghĩ kỹ xem nên bồi thường cho anh thế nào đi.”

Cô hỏi nghiêm túc: “Bằng cách nào bây giờ? Em cũng đã đồng ý lấy anh rồi mà.”

Anh nhìn cô chốc lát, không đùa nữa, tiễn cô: “Không có gì, em yên tâm đi đi.”

Trên đường đi, ngẫm nghĩ một hồi, Hứa Thấm mới hiểu ra từ “bồi thường” của anh là có ý gì, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn trời, thở dài một hơi.

Địa điểm gặp mặt là một quán trà Hồng Kông ở Bát Yên Kiều. Thời điểm này, có rất nhiều người đang ăn sáng, nhưng tiến vào khu phòng riêng lại yên tĩnh hơn nhiều. Hứa Thấm vừa bước vào quán đã có mấy phần mất tự nhiên, càng đi càng thấp thỏm, nhớ đến điều gì đó bèn chạm tay lên chiếc nhẫn trên ngón áp út, bấy giờ mới an tâm hơn một chút.

Đẩy cửa phòng ra, chỉ có mình Mạnh Hoài Căn bên trong, cô ngồi thoáng thở phào.

Trên bàn đặt vài món điểm tâm tinh tế, đợi Hứa Thấm ngồi xuống, Mạnh Hoài Căn mở lời: “Ăn sáng đi, bố gọi cho con đây.”

Khi này, Hứa Thấm đã ăn lưng lửng dạ, nhưng nhìn gương mặt tiêu tụy của Mạnh Hoài Căn, cô vẫn không đành lòng cự tuyệt, bèn cầm đũa lên gắp viên há cảo tôm lấy lệ.

Trên đường đến đây, cô có xem qua tin tức. Cảnh sát đã giải quyết xong vụ án của Mạnh Yến Thần. Vì chứng cứ hết sức rõ ràng, đám sinh viên cũng công khai xin lỗi nên gió bồng đối chiều, mọi người lập tức quay sang chỉ trích Diệp Tử bằng đủ ngôn từ nhục mạ khó nghe, còn yêu cầu cảnh sát phải nghiêm trị làm gương.

Hứa Thấm chú ý đến nick “Người trong cuộc”. Người này không ngừng làm tiết lộ các thói hư tật xấu của Diệp Tử như ham tiền, nịnh bợ, làm gái bồi bàn, bắt cá hai tay, thảo mai...Xem ra Phó Văn Anh đã quyết tâm muốn hủy diệt Diệp Tử rồi. Từ trước đến giờ, bà không cho phép người khác khiêu chiến quyền uy của mình. Nhất là lần này, con trai bị vu oan, tất nhiên bà sẽ nghĩ mọi cách trả thù, khiến đối phương sống dở chết dở.

Hứa Thấm bất chợt nhớ đến thời cấp hai, trong lớp có một bạn cười nhạo giọng phổ thông của cô. Phó Văn Anh biết chuyện liền lập tức đến trường gọi cô giáo và phụ huynh cô bạn kia ra nói chuyện. Không biết học đã nói gì, chỉ biết sau đó, mỗi lần cô bạn kia gặp cô liền nhượng bộ không ít.

Ân nghĩa của Mạnh gia, cô vẫn luôn ghi nhớ. Nhưng cô không thể bỏ qua lỗi lầm họ đã gây ra với Tống Diệm được. Cô phần nào thấy hối hận vì đã đến đây gặp Mạnh Hoài Căn mà không suy xét trước sau. Cô thật sự không thích cảm giác mâu thuẫn khi bị xé thành hai nửa như thế này.

Mạnh Hoài Căn nhắm nháp tách trà, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho cô. Cô chỉ biết chăm chú vào ăn, từ đầu đến cuối không nói tiếng nào.

Ông đành mở lời: “Chuyện Yến Thần vẫn phải nhờ đến con.”

“Là chuyện nên làm.” Hứa Thấm đáp máy móc.

Cô vẫn có chút kháng cự, từ lúc vào cửa đến giờ không chịu nhìn thẳng ông lấy một lần, nói năng cũng nhát gừng.

Mạnh Hoài Căn muốn khuyên cô làm lành với Phó Văn Anh, định giờ chiều bài tình cảm trước: “Thấm Thấm, mặc dù lời bố nói con có thể không tin, nhưng nếu hôm nay người xảy ra chuyện là con, mẹ con cũng sẽ làm tất cả.”

Hứa Thấm không lên tiếng, lẳng lặng ăn từng miếng một.

“Cũng giống như vậy...” Mạnh Hoài Căn ngập ngừng, tự cảm thấy khá xấu hổ khi mở miệng đề cập tới chuyện tiếp theo. “Nếu năm đó, người không nghe lời là Yến Thần, bà ấy cũng sẽ làm như thế. Bố thừa nhận, bố mẹ không phải bậc phụ huynh tốt. Nếu đặt tình cảm của con cái và lợi ích của gia đình lên bàn cân, chắc chắn bố mẹ sẽ nghiêng về sau. Nhưng bố vẫn muốn nói với con rằng, bất kể bố hay là mẹ con đều không phân biệt đối xử giữa con và Yến Thần.”

“Con tin.” Hứa Thấm cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Nhưng nếu Mạnh Yến Thần đau khổ, mẹ sẽ đau lòng. Còn con đau khổ, mẹ có đau lòng không?”

Mạnh Hoài Căn thở thốt.

Hứa Thấm cố chấp không chịu ngẩng đầu. “Nếu đau lòng thì đau lòng như đối với Mạnh Yến Thần hay như đối với anh họ? Mẹ hỏi con tại sao có thể vì một người đàn ông mà phản bội lại bố mẹ. Nhưng lúc vui đập người con yêu nhất, mẹ có từng nghĩ đến cảm nhận của con không? Nếu nghĩ đến

cánh con khóc quặn thắt vì đau khổ, liệu mẹ có dẫn do chút nào không?” Ngón tay cô nắm chặt chiếc đũa, tuy vè mặt bình thản nhưng giọt nước mắt lại lăn dài trên gò má. “Nếu đổi lại là Mạnh Yến Thần, lúc làm những chuyện này, ít nhiều mẹ cũng sẽ có cảm giác bất an.

Cho nên...chẳng qua mẹ không quan tâm con như vậy mà thôi.

“Cũng có thể là lỗi ở con. Đôi khi con nghĩ, nếu mình hoạt bát hơn, đáng yêu hơn, quảng giao giỏi hơn một chút, có lẽ con sẽ gần gũi với bố mẹ hơn chẳng. Nhưng...rõ ràng Mạnh Yến Thần cũng ít nói mà! Tại sao mẹ lại cười với anh ấy mà hiếm khi cười với con? Cười thật sự ấy. Tại sao vào ngày sinh nhật, mẹ ôm anh ấy nhưng không ôm con? Con cũng rất muốn mẹ cười với con, cũng muốn mẹ ôm con như vậy.”

Cô cúi đầu, lấy mu bàn tay lau nước mắt, không nói thêm lời nào nữa.

Gương mặt Mạnh Hoài Căn lúc trắng lúc đỏ, bất lực vãn hồi: “vì lúc mẹ con sinh Mạnh Yến Thần quá cực khổ nên cũng thiên vị nó một chút.”

“Con biết. Dù sao mãi đến năm mười tuổi, con mới bước chân vào nhà mình, yêu cầu như vậy cũng quá đáng rồi. Con có thể hiểu, nhưng mà...Bố, con không thể vượt qua vụ việc Tống Diệm được. Con không có cách nào tha thứ.”

“Thấm Thấm!” Mạnh Hoài Căn sốt ruột. “Trong cuộc sống dù ít dù nhiều cũng có lúc va chạm mà. Người nhà dẫu ra sao vẫn sẽ gắn kết với nhau cả đời. Sao có thể dễ dàng đoạn tuyệt được? Gặp chuyện vẫn có thể bàn bạc tìm cách giải quyết mà...”

“Giải quyết thế nào?” Hứa Thấm ngẩng đầu nhìn ông, ánh mắt quyết liệt, giọng nói cũng lạnh hơn vài phần: “Trả lại trong sạch và tương lai cho anh ấy sao?”

Mạnh Hoài Căn giật mình: “Việc này...”

“Bố có nghĩ đến tính cách không chịu khuất nhục của Tống Diệm, dù cho ông trời có đè đầu anh ấy, anh ấy cũng sẽ phản kháng không. Nhưng anh ấy chưa từng làm lớn chuyện này. Mạnh gia có không ít đối thủ, nhưng anh ấy chưa hề tiết lộ một chữ làm ảnh hưởng đến gia đình mình. Là anh ấy đã buông tha cho bố mẹ. Bố mẹ còn muốn anh ấy phải thế nào nữa? Bảo anh ấy vì con mà gọi hai người một tiếng bố mẹ, còn ngồi chung bàn ăn một bữa cơm nữa à?”

Lần này, đến lượt Mạnh Hoài Căn im bật.

“Dĩ nhiên, dù thế nào, bố mẹ cũng sẽ không đồng ý cho con kết hôn với anh ấy, cũng giống như con sẽ không bao giờ tha thứ cho những gì bố mẹ đã gây ra với anh ấy vậy. Những xung đột này không phải chỉ ngồi lại với nhau ăn vài ba bữa cơm là có thể giải quyết được. Bố, con thật sự rất mệt, không muốn đối mặt với mấy chuyện này, cũng không muốn phải tiếp tục rơi lệ nữa. Xin bố sau này đừng nhắc lại trước mặt con. Về phần người nhà...” Cô cười nhạt. “Tất cả cứ sống cuộc sống của mình đi. Có việc thì gặp mặt, không có việc thì đừng cường cầu.”

Mạnh Hoài Căn nhíu chặt ấn đường nhưng vẫn không chịu từ bỏ. Có điều lo lắng tiếp tục khuyến khích sẽ phản tác dụng nên ông vội vã kết thúc: “Không nói nữa thì thôi. Chuyện đã qua không đề cập lại nữa. Ngày tháng còn dài, từ từ sẽ đâu vào đấy. Bố vẫn cho rằng giữa người nhà với nhau, không có khoảng cách nào là không vượt qua được cả.”

Hứa Thấm không đáp lời, vẻ mặt bình thản, hiển nhiên không còn muốn nói nhiều về vấn đề “gia đình” và “làm hòa” nữa rồi.

Mạnh Hoài Căn thấy thế đành chuyển đề tài: “Con quyết tâm kết hôn với Tống Diệm à?”

“Anh ấy đã là chồng sắp cưới của con rồi.” Cô thông báo với giọng kiên quyết.

Mạnh Hoài Căn sững sốt, muốn khuyên bảo đôi lời, nhưng cuối cùng chỉ thốt ra câu hỏi: “Thấm Thấm, dù gì kết hôn cũng không thể không có nhà gái, đúng không?”

Hứa Thấm khẽ căn môi.

“Nếu sau này bị ức hiếp, phải về nhà tìm bố mẹ đấy.” Ông tiếp tục lấy tình cảm gia đình ra làm chiêu bài dụ dỗ.

“Anh ấy sẽ không ức hiếp con đâu.” Cô quả quyết khẳng định.

Mạnh Hoài Căn định nói tiếp, nhưng khi thấy chiếc nhẫn trên tay Hứa Thấm, ông không khỏi quan sát kỹ lưỡng hơn. Viên kim cương kia không nhỏ, kiểu dáng kinh điển của cửa hàng trang sức nổi tiếng. E rằng thằng nhóc kia đã dốc hết tất cả, thật sự không nỡ để con bé phải chịu một chút tủ thân nào rồi.

Mạnh Hoài Căn như mất đi khả năng ngôn ngữ. Những năm qua, ông sống an ổn trong cảnh giàu sang, gia đình hạnh phúc, con cái nghe lời. Ông cũng nhận định mình rất tuân thủ quy tắc của gia đình. Người ông tiếp xúc trong công việc, cuộc sống cũng tương tự, ngay cả đám nhân viên trẻ dưới quyền của ông cũng phải tính toán kỹ lưỡng khi kết hôn. Bên anh ra xe, bên tôi sửa nhà. Nhà em sính lễ, nhà tôi mới mua ba bộ trang sức bằng vàng.

Lúc nhà gái ra sính lễ, nghĩ tiền dùng vào việc mua nhà, không thể mua xe, vì nhà sẽ tăng giá, còn xe sẽ rớt giá. Nhà trai thì sao, suy nghĩ đến việc tốn nhiều tiền sửa sang nhà cửa, nên nhẫn kim cương mua nhỏ một chút, sửa xong nhà mình còn ở được, kim cương lớn chỉ để đeo trên tay phụ nữ thì có ích gì. Thời buổi này, ông hiếm thấy ai treo hết cả tấm lòng cho người khác như thế. Nghe đã thấy nguy hiểm và ngốc nghếch, khiến cuộc sống trở nên mạo hiểm và bất an. Nhưng vì sao tình cờ phát hiện đều này, trong ông lại như sống lại luồng sức mạnh tuổi trẻ, như thể thật sự cảm nhận được dòng máu nóng đang trào dâng, như được sống lại một lần nữa?

Ông nghĩ có lẽ mình già thật rồi. Già rồi nên nhát gan, lại tiếc rẻ không muốn cho đi, cứ thế ôm rịt của cải của mình vào lòng, chỉ sợ người khác cướp mất. Bởi vậy mà ông đã quên mất niềm vui và hạnh phúc khi trao hết tất cả những gì bản thân có được cho người mình yêu vào cái thời tuổi trẻ sôi nổi là như thế nào.

Hứa Thấm dùng xong bữa ăn này với Mạnh Hoài Căn mà vẫn không giải quyết được bất cứ điều gì. Trái lại lúc rời đi, Mạnh Hoài Căn có nói nếu cô tạm thời không muốn về nhà gặp bố mẹ thì không về cũng được. Ông còn nói thêm: “Bố mẹ hẹn con ra ngoài ăn cơm có được không?”

Hứa Thấm trầm mặc.

Mạnh Hoài Căn thở dài, biết là mọi chuyện không thể gấp gáp được, khẽ vỗ vai cô dặn dò: “Có chuyện gì nhớ tìm bố mẹ.” Nói xong, ông mới rời đi.

Trên đường xe cộ, người qua kẻ lại như nêm. Hứa Thấm đi bộ dọc theo đường một lúc lâu, để gió lạnh thanh tẩy đầu óc. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hiện giờ vẫn còn sáng sủa. Cô liền gọi cho Tống Diễm. Nghe thấy tiếng chuông đổ, tâm trạng cô mới dần dần được thả lỏng.

“A lô, Hứa Thấm à?” Anh bắt máy gần như ngay lập tức, đầu bên kia có tiếng gió thổi ào ạt.

“Anh đang ở đâu thế?” Giọng cô dịu dàng.

“Trong đội tạm thời có việc, anh phải về trước.” Anh hơi áy náy. “Hôm nay không thể ở lại với em rồi.”

Cô sững sốt, có phần hụt hẫng nhưng nhanh chóng bình thường trở lại, khe khẽ dặn dò anh: “Vậy anh làm việc tốt nhé.”

“Đừng buồn.” Anh dỗ dành.

Cô thoáng chốc cười rộ: “Không sao đâu, em chờ anh về mà.”

Chương 63

Type: Oanh

Hôm nay thời tiết rất đẹp, bầu trời Để Thành trong xanh, cao vời vợi. Tòa nhà bằng đá hoa kim cương của Cục Cảnh sát được đẽo tạc vuông vức, toát lên khí khái anh hùng. Ánh nắng mùa đông soi vào khoảng sân rộng rãi, tòa nhà phản chiếu nền trời càng toát lên vẻ trang nghiêm.

Tống Diệm tiến vào bên trong, nhanh chóng tìm được trụ sở văn phòng Cục Bảy, thấy huy hiệu cảnh sát tạo thành từ ba màu xanh đậm, đỏ và bạc treo trên tường.

Phía trên của tấm khiên màu xanh đậm viết tám chữ: “Cảnh sát Phòng cháy Chữa cháy Trung Quốc”. Chính giữa tấm khiên là nền quốc kỳ màu đỏ, trên có ba hình công cụ phòng cháy là vòi phun nước, búa an toàn và thang leo, dưới là hình ảnh Vạn Lý Trường Thành. Cành ô liu tượng trưng cho hòa bình nâng phía dưới tấm khiên màu bạc, bên trên còn có dòng chữ là tên đơn vị bằng tiếng Anh: “China fire service”.

Theo vị trí được miêu tả trong điện thoại, Tống Diệm tìm đến văn phòng của Trưởng ban Trần. đang định gõ cửa, anh thoáng thấy bên trong có mấy người đang cầm sổ ngồi vây quanh như đang họp.

Anh tránh sang một bên, tựa vào tường chờ đợi. Chỉ mấy phút sau, người bên trong đã đi ra.

Tống Diệm gõ cửa, Trưởng ban Trần ngẩng đầu lên, thấy anh liền mỉm cười vẫy tay: “Vào đi, vào đi!”

Văn phòng được bày trí theo tiêu chuẩn thông thường, tương đối giản dị. Điểm đặc sắc riêng chính là ở đây có khá nhiều cây cảnh. Cả căn phòng

như được bao phủ bởi một màu xanh lục, đem lại cảm giác thư thái. Trên tường có treo mấy bức tranh thủy mặc sông núi rất tao nhã.

Tống Diệm ngồi xuống, nhận lấy cốc trà từ Trưởng ban Trần. Bản thân cũng không hề cảm thấy gò bó hay khẩn trương chút nào.

Trưởng ban Trần nhìn lướt qua anh, ánh mắt ẩn chứa sự tán thưởng, ông đi thẳng vào vấn đề chính: “Chuyện tôi nói với cậu, cậu nghĩ đến đâu rồi? Chưa nghĩ kỹ cũng không sao. Hôm nay chúng ta gặp mặt nói chuyện thôi, cho tôi biết cậu đang nghĩ gì nào.”

Tống Diệm đặt cốc trà xuống bàn, thái độ nghiêm túc, đứng mực: “Hôm nay, tôi đến đây là muốn có một buổi gặp mặt nói chuyện chính thức với Trưởng ban Trần. Trước tiên là cảm ơn ngài đã có lời khen ngợi.”

Anh thẳng thắn mở lời, bày tỏ lòng cảm ơn một cách ngắn gọn, nhưng cũng chỉ dừng ở đó, không hề lan man lạc đề, cũng tuyệt đối không khúm núm, sợ sệt. Trưởng ban Trần cười gật đầu, thoáng phát hiện dường như anh có mục đích khác.

Tống Diệm thưa chuyện: “Được điều đến làm việc ở Cục Bảy là một cơ hội rất tốt. Trên thực tế, mục tiêu của tôi cũng chính là vào đây.”

Trưởng ban Trần nghe đến đây liền biết tiếp theo anh sẽ từ chối lời mời của ông rồi.

“Nhưng so với việc kiểm tra và quản lý hậu kỳ, tôi muốn được làm công tác phòng chống tiền kỳ và thao tác trung kỳ hơn.” Anh nghiêm túc trình bày, cũng thể hiện rõ suy nghĩ và thái độ của mình. “Hứng thú và kiến thức phòng cháy của cá nhân tôi đều nằm ở lĩnh vực tiêu chuẩn kỹ thuật, bất kể là tiêu chuẩn kỹ thuật phòng cháy tại nhà hay kỹ thuật cứu viện thực chiến và huấn luyện lính cứu hỏa. Đây mới là sở trường của tôi. Tôi rất hy vọng có thể được phát triển hết sức mình trong phạm vi công việc này.”

Anh hiểu rõ sở trường của bản thân, vạch ra mục tiêu rõ ràng, không bị mê hoặc bởi lợi ích trước mắt. Từng câu từng chữ rành mạch rõ ràng, đúng mục đích thỏa đáng.

Trưởng ban Trần bị từ chối cũng tâm phục khẩu phục, bèn cười xòa: “Hóa ra không muốn làm dưới trướng tôi rồi. Nếu cậu bằng lòng, tôi sẽ đề xuất với phía bên kia, tìm vị trí thích hợp cho cậu.”

Tống Diệm không khỏi mỉm cười: “Cảm ơn Trưởng ban Trần. Nhưng tôi vẫn cho rằng mình nên rèn luyện thêm vài năm ở đơn vị cơ sở đã. Cơ sở thì gần gũi với thực tế hơn, trực quan hơn, tính hoạt động mạnh, phản hồi nhanh. Tôi ở trung đội nhiều năm, tuy nói kinh nghiệm dày dặn nhưng lại chưa nắm rõ công việc ở Chi đội hay Đại đội, vẫn cần bồi dưỡng, tuy chậm nhưng không phải tục ngữ có câu “chậm mà chắc” đấy thôi.”

Nghe anh nói đến đây, Trưởng ban Trần cũng không khuyên nhủ gì thêm nữa, trái lại càng thêm tán dương anh hơn: “Tôi nghe Chỉ đạo viên của các cậu nói cậu sắp được điều chuyển đến Chi đội hả?”

“Vâng.” Anh gật đầu xác nhận.

“Cũng tốt, làm đến nơi đến chốn.” Trưởng ban Trần không ngừng gật đầu. Mắt nhìn người của ông xưa nay đều chính xác, dự đoán chắc hẳn sau này, tiền đồ của anh chàng này sẽ vô cùng rộng mở. “Vậy tôi đợi cậu hai, ba năm sau đến Cục Bảy vậy.”

Tống Diệm cười vô tư: “Vâng!”

Sau chuyến viếng thăm ngắn ngủi, Tống Diệm rời đi, vừa vào thang máy thì bên ngoài có người gọi: “Chờ một chút.”

Anh ấn nút giữ cửa.

“Cảm ơn.”

Tường Dụ sai bước tiến vào. Hai người liếc nhìn nhau, ánh mắt bình thản không hề gợn sóng, rồi nhanh chóng dời đi.

Cánh cửa đóng lại, thang máy chậm rãi chạy xuống. Tường Dụ ấn chọn nút tầng hầm. Vách thang máy phản chiếu gương mặt mang đường nét tương tự của hai người. Không ai trong số họ đưa mắt nhìn nhau. Luồng không khí lưu thông dường như cũng trở nên chậm chạp.

Một tiếng “ting” vang lên báo hiệu thang máy đã đến tầng một, cách cửa từ từ mở ra, Tống Diệm cứ thế rời đi, không hề ngoảnh lại.

Tường Dụ im lặng nhìn theo.

Vết thương ở cổ tay Hứa Thấm đã lành, cô cũng nên trở về bệnh viện làm việc. Vị trí bác sĩ chủ trì đã được lựa chọn. Những ngày ca kíp ở khoa Cấp cứu cũng gần kết thúc. Sau tết, cô có thể chuyển đến phòng Khám bệnh rồi. Có điều năm nay Tết đến muộn, phải chờ hai tháng nữa.

Lúc thay áo blouse, cô nhớ ra phải tháo nhẫn, nhưng lại có phần không nỡ. Nói ra, chiếc nhẫn kia như có ma lực vậy. Lời cầu hôn của Tống Diệm như thể bến đỗ an yên cho linh hồn phiêu bạt suốt bao năm tháng qua của cô. Lòng tràn ngập bình yên, mỗi ngày cô đều cảm thấy hạnh phúc.

Vừa nghĩ đến đây, cô không khỏi thở dài. Trên đời có bao nhiêu công việc, sao cô lại chọn ngay việc cứ phải thường xuyên tháo nhẫn cơ chứ? Nhưng nghĩ lại, mỗi ngày đeo một lần, nhắc nhở cô đừng coi đó là điều hiển nhiên, đừng quên lãng, cũng không hẳn là chuyện tệ hại gì.

Cô vừa định tháo nhẫn ra, Tiểu Bắc đã kinh ngạc hô lên: “Bác sĩ Hứa, chị sắp kết hôn à?”

Một đám bác sĩ, y tá cũng tò mò nhìn sang. Hứa Thấm im thin thít.

“Ừây, cho em ngắm với nào.” Tiểu Tây nhảy đến, kéo tay cô la hét.

“Đây không phải kiểu kinh điển của XXX sao? Viên kim cương lớn quá kìa.” Mấy co bác sĩ khác cũng vô cùng kinh ngạc. “Đắt lắm đấy! Cô gà cho đại gia à?”

Tiểu Bắc lên tiếng bảo vệ: “Nhà bác sĩ Hứa vốn giàu có mà. Môn đăng hộ đối thôi. Đối phương có tặng chiếc nhẫn lớn như vậy cũng không khoa trương chút nào.”

Hứa Thấm nhìn bàn tay mình bị mọi người nắm lấy, muốn rút về nhưng không sao động đậy được.

“Có hình chồng sắp cưới của chị ở đây không? Cho em xem với.” Tiểu Nam rất tò mò không biết vị cao nhân nào đã đánh cắp được trái tim của bác sĩ Hứa lạnh lùng nhà mình đây.

“Mọi người từng gặp rồi.” Hứa Thấm tiết lộ ngắn gọn. “Đội trưởng Tổng Diệt của Trung đội Phòng cháy Chữa cháy trạm Thập Lý.”

“Hả?” Mọi người đồng thanh hô lên, cảm như sắp rớt xuống. “Hai anh chị quen nhau khi nào thế?”

“Lâu lắm rồi.” Cô rút tay lại, muốn đi rửa tay.

“Giữ bí mật ghê thật.” Tiểu Đông cảm thán, lại nhìn chiếc nhẫn của Hứa Thấm. “Mua kim cương lớn như thế, xem ra nhất định không ly hôn rồi. Nếu không thì lỗ chết.”

Bác sĩ Trương huých cô ta: “Ai lại nói vậy?”

Tiểu Đông lè lưỡi chột dạ. Hứa Thấm cũng không ngại.

Trong lòng Tiểu Bắc có điều nghi vấn, nghĩ mãi mới dám hỏi: “Bác sĩ Hứa, lúc chồng sắp cưới của chị mua nhẫn, anh ấy có hỏi ý kiến chị

không?”

Hứa Thấm lắc đầu: “Không đâu.”

Mọi người trao đổi ánh mắt với nhau, còn tưởng là do cô đòi hỏi chứ. Ai nấy càng tò mò hơn, hỏi thêm: “Anh ấy tiêu nhiều tiền như vậy, chị có tiếc không?”

“Không hề.” Cô lại tiếp tục lắc đầu.

Mọi người tròn mắt kinh ngạc. Hứa Thấm không hiểu sao lại phải tiếc rẻ chứ! Cô cứ thỏa mái hưởng thụ sự chăm sóc của anh thôi. Anh nói đời này sẽ cưng chiều cô đến chết. Cô cứ an tâm ngoan ngoãn để anh cưng nựng là được.

Đến thứ Bảy, Tống Diệm lại khôn sắp xếp được lịch nghỉ. Trong đội có lính sắp giải ngũ, lễ giải ngũ trùng hợp diễn ra vào ngày đó. Nhưng đêm hôm trước, Tống Diệm đã gọi điện cho Hứa Thấm, bảo cô ngày mai đến dự lễ, thuận tiện ghé Trung đội chơi.

Cô còn rất kinh ngạc: “Em có thể vào chơi à?”

Tống Diệm bật cười: “Em là gia quyến mà. Phúc lợi tối thiểu này phải có chứ!”

Lời này khiến cô vui sướng đến mức lăn lộn khắp giường.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Thấm đã thức dậy. nghĩ đến việc sắp đi gặp lính dưới tướng anh, dù sao cô cũng phải trang điểm xinh xắn một chút. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô liền chọn một chiếc áo len trắng phối với

quần xám, bên ngoài mặc áo khoác màu be, mái tóc buông xõa, còn cố ý tô son đỏ mà Tống Diệm tặng nữa.

Bảy giờ kém hai phút, cô đã đến cổng đội Phòng cháy Chữa cháy trạm Thập Lý, lòng hân hoan mong đợi. mấy lính gác cổng chỉ liếc nhìn cô một cái rồi dời mắt đi ngay. Hứa Thấm kiễng chân ngó nghiêng bên trong hết lần này đến lần khác. Nhớ đến lần trước, bị bài hát trong quán bar thôi thúc, cô nhất thời nảy sinh xúc động, chạy đến đây tìm anh, nhưng anh không có trong đội.

Khi đó là mùa hè, cây cối trên đường xanh um, nhưng cô lại bi thương, ngọt ngào đến hoảng loạn. còn hôm nay, cây cối trụi lá, cảnh phố xá tiêu điều nhưng tâm trạng cô lại như bầu trời xanh trong trên cành cây khô kia.

Cô đứng trông ngóng chốc lát đã thấy Tống Diệm mặc quân phục chạy đến đón mình. Cô không giấu được nụ cười, thật sự phần nào đó cảm giác đi thăm người nhà rồi.

Cách vài mét, Tống Diệm đã nhìn thấy khuôn mặt tươi tắn của cô, hít thật sâu một hơi. Phải thừa nhận rằng anh thật sự nhớ cô đến chết đi được.

Hôm đó, cô nói trong điện thoại: “Không sao, em chờ anh trở về là được.” Cô không biết rằng ở đầu bên kia, lòng anh đã mềm như bông vải, vành mắt đỏ hoe. Cuối cùng, anh cũng biết được cảm giác có một gia đình của riêng mình là như thế nào. Chỉ cần có một người luôn chờ đợi mình là đủ.

Anh sải bước đến trước mặt cô, thyas cô dày công trang điểm, không nhìn được mà cười lộ lên: “Đẹp đấy!”

Hứa Thấm ngại ngùng khiêm tốn: “Cũng giống với bình thường mà.”

“Đều đẹp cả.” Anh vừa nói vừa kéo tay cô. “Chờ anh lâu chưa? Có lạnh không?”

Cô liếc sang mấy người lính gác, lén gạt tay anh ra, nhỏ giọng nhắc: “Anh là đội trưởng đấy, phải chú ý tác phong.”

Anh chỉ cười xòa không nói gì, dẫn cô vào doanh trại, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn cô trùi mẩn. Vài ngày không gặp như xa cách mấy năm. Cô bị anh nhìn như thế, nụ cười càng rạng rỡ hơn, trách yêu: “Anh cứ nhìn em suốt thế?”

“Màu son khác với lần trước thì phải.” Anh nhận ra có điều khác biệt.

“Là thỏi son anh tặng đấy.” Cô đảo mắt, giọng lém lỉnh; “Nếu anh muốn, có thể trả lại cho anh.”

“Trả thế nào?” Anh tỏ ra hứng thú.

“Anh nói xem trả như thế nào?” Cô mỉm cười vô tội.

Tống Diệm thoáng nhìn xung quanh, thao trường không một bóng người, thế là anh cúi đầu hôn phớt lờ lên đôi môi xinh xắn của cô: “Trả như vậy hả?”

Hứa Thấm bật cười khúc khích, không nhịn được, véo tay anh rồi nhanh chóng buông ra. Vào doanh trại, cô rất biết chừng mực, đi gần bên anh nhưng không quá sát.

Thao trường cỏ khô úa vàng, để lại cảm giác mềm xóp pha chút thô ráp duwois lòng banfchaan. Hứa Thấm nhìn xung quang, nơi rộng lớn thế này mà lại trống trải ngút ngàn. Dưới bầu trời cao vời vợi, chỉ có hai người họ trwn bãi cỏ vàng ươm.

Cô hứng thú hỏi han: “Bình thường, bọn anh đều tập luyện ở đây à?”

“Ừ, không đi làm nhiệm vụ thì tập luyện.”

“Tập gì thế?”

“Tập luyện thể năng là chính. Đại loại như là kỹ năng leo tường, trèo trường chẳng hạn. Ngoại trừ hai loại này, còn phải học văn hóa. Vật lý, Hóa học đều có liên quan đến cứu hỏa.” Anh kiên nhẫn trả lời câu hỏi của cô. “Ngoài ra, cũng phải học cách sử dụng công cụ cứu viện nữa.”

Cô nghiêm chỉnh lắng nghe, gật gù cảm thán cho sự bận rộn của họ.

Nói xong, Tống Diệm lại liếc nhìn cô. Cơn gió bắc thổi đến làm vài sợi tóc cô lòa xòa trên gương mặt. Anh giơ tay vén ra sau tai giúp cô. “Lát nữa, có thời gian sẽ dẫn em đi xem.”

“Vâng.” Cô ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của anh.

Lúc sắp đến ký túc xá, Tống Diệm thoáng dừng bước, vuốt tóc cô: “Dẫn em đi gặp đám nhóc kia nhé! Đừng khẩn trương.”

“Vâng.” Hứa Thấm đi sau lưng anh, nghĩ ngợi một lát rồi đưa tay vuốt lại tóc, khiến bản thân chần chừ hơn.

Họ đi vào một khu ký túc xá. Cả nhóm thanh niên đang tụ tập bên trong, mặc quân phục chỉnh tề, trước ngực bốn người cài hoa hồng, là nhân vật chính của buổi giải ngũ ngày hôm nay. Thấy Tống Diệm đi đến, họ đồng loạt chào: “Đội trưởng Tống!”

Anh gật đầu rồi quay lại nhìn. Hứa Thấm mím môi đứng bên cửa, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong, ánh mắt bẽn lẽn không biết nhìn vào đâu. Không gian nhỏ hẹp này chật kín đàn ông, gần như không còn chỗ trống cho cô dừng mắt.

Tống Diệm cười xòa rồi nói với bốn người Giang Nghị: “Các cậu sắp giải ngũ rồi, không biết lúc nào mới gặp lại.” Nói đến đây, giọng anh chợt chùng xuống, căn phòng lặng đi vài giây, nhưng ngay sau đó, anh nhanh chóng hâm nóng bầu không khí: “Cho nên hôm nay phải dẫn chị dâu các cậu đến cho các cậu biết mặt.”

Cả đám ò lên nhốn nháo cả căn phòng, gõ giường gõ bàn rầm rầm, nhìn bóng dáng yếu đuối đang đứng trước cửa kia.

Tống Diệm quay lại vẫy tay Hứa Thấm: “Đến đây nào.”

Hứa Thấm nhìn cả phòng toàn đàn ông, gò má ửng đỏ, đôi mắt lấp lánh ý cười, chậm chạp không chịu bước đến.

“Đến đây đi!” Tống Diệm nhẹ giọng, bước lại kéo tay cô.

Khi bàn tay thô ráp, to lớn của người đàn ông vừa chạm vào bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn của người phụ nữ, cả phòng ký túc xá lại vang lên tiếng náo động gần như muons bật tung cả nóc nhà. Đám thanh niên nhìn họ chăm chú với ánh mắt sáng ngời.

Hứa Thấm đỏ bừng cả khuôn mặt, e lệ đứng bên cạnh Tống Diệm, mím môi cười với mọi người, đôi mắt cong cong.

Tống Diệm tự hào hỏi: “Chị dâu mấy đứa đẹp không?”

“Đẹp ạ!!!” Cả đám binh lính đồng thanh đồng dục hô vang, hết như dàn đồng ca vậy.

“Còn không chào?”

Anh vừa dứt lời, đám binh lính đang ngồi trên bàn, trên ghế, trên giường đều nhảy xuống đứng nghiêm, thân thẳng tắp, thống nhất chào theo quân lễ: “Chào chị dâu!”

Hứa Thấm hoảng hốt nhìn từng gương mặt kiên định, trẻ trung ở đây, vừa cảm kích vừa thấp thỏm, không biết nên đáp lại thế nào, vội giơ tay lên vẫy chào họ như chú mèo chiêu tài.

Chương 64

Type: Oanh

Hứa Thấm vẫy tay, cả nhóm mau chóng về vị trí.

Giang Nghị tò mò hỏi: “Sao Đội trưởng theo đuổi được chị dâu vậy?”

Tống Diệm cuwoif cuwoif: “Bạn học cấp ba.”

“Ồ!!!” Cả đám lại náo loạn lên.

Dương trì kêu gào: “Tôi đã nói lần đó đến bệnh viện, cái lằng khảm rảnh ấy, Đội trưởng cứ kỳ kỳ mà! Khi đó tôi đã nói mà không ai chịu tin.”

Giang Nghị Trầm ngâm: “Giờ nghĩ lại, hôm đó Đội trưởng đúng là kỳ lạ thật, hóa ra gặp lại chị dâu, trong đầu có chuyện.”

Hứa Thấm nhớ đến chuyện hôm đó, hơi ngài ngại. nhưng dường như Tống Diệm không hề để tâm, vẫn cười đùa với mọi người.

Đám thanh niên ở trong doanh trại lâu ngày, ngày nào cũng chỉ là những buổi huấn luyện cực khổ, hiếm khi có cơ hội giao tiếp với bên ngoài, chứ đừng nói là phị nữ. Người trẻ tuổi dồi dào sức sống, ai mà không muốn yêu đương cơ chứ! Lần trước biết Đồng Minh có bạn gái, cả đội đã náo nhiệt vô cùng, y như bản thân tìm được bạn gái vậy, vây quanh Đồng Minh hỏi han đủ điều.

Lần này đến lượt Đội trưởng Tống – thanh niên được bao nhiêu cô gái ưa nhưng không đỗ, đương nhiên lại càng tò mò hơn. Đủ loại câu hỏi thi nhau đặt ra, Tống Diệm tử tế trả lời từng câu một.

Hauws Thấm mỉm cười núp sau lưng anh. Anh cười đùa với họ nhưng lại đưa tay ra sau cho cô nắm lấy. Cô an tâm cúi đầu, nghịch ngón tay anh.

Trong lúc trò chuyện rôm rả, Tống Diệm xem đồng hồ, không còn sớm nữa, buổi lễ giải ngũ sắp bắt đầu rồi. Anh thôi cười: “Tất cả chuẩn bị đi. Lát nữa tập hợp ở thao trường. hôm nay phải phấn khởi lên đó.”

Không khí bỗng yên ắng phần nào. Mọi người đều biết hôm nay sẽ ly biệt. Tống Diệm cố ý đến đây vì không muốn họ quá thương cảm. Nhưng càng gượng cười thì lòng càng chua xót, càng luyến tiếc.

“Hôm nay, nhóm Giang Nghị giải ngũ. Vài ba tháng nữa đến Tết, Đội trưởng cũng được điều chuyển đến Chi đội.” Giọng Giang Nghị trầm xuống, đầu cũng cúi gằm: “Anh cũng bảo không có bữa tiệc nào là không tàn, nhưng tiệc này tàn sớm quá...”

Tiểu Cát bùi ngùi: “Đội trưởng được điều lên Chi đội, dù sao vẫn có thể thường xuyên chạm mặt. Nhưng lần này nhóm Giang Nghị đi, không biết bao giờ mới gặp lại.”

Mọi người đều trầm mặc, trông người nào người nấy đều ủ dột, buồn bã vô cùng.

Bốn người hôm nay giải ngũ đều quay đầu hít mũi, đôi mắt rưng rưng. Nhưng thanh niên trai tráng xông pha khói lửa, dù bị lửa thiêu, dù có rơ máu cũng không rơi lệ. Thế mà vào lúc này, chỉ vì vài câu của chiến hữu mà trái tim lại nhói đau.

Tống Diệm cất giọng trầm ấm: “Đội của chúng ta có thể bình an giải ngũ là chuyện tốt mà, cũng đáng tự hào. Hy vọng những người ở lại đều có ngày đeo hoa hồng giải ngũ.”

Vẫy chào nơi quân doanh, biết đâu sau này lại đưa tiến nơi linh đường.

“Giải tán đi!” Tống Diệm ra lệnh.

Mọi người đứng dậy rời khỏi ký túc xá, tập hợp trên thao trường.

Hứa Thấm theo Tống Diệm đi sau cùng. Thấy anh thoáng trầm ngâm, cô không nói nhiều, chỉ vuốt ve mu bàn tay anh như để an ủi.

7 giờ 25 phút. Cả Trung đội xếp hàng dưới lá quốc kỳ. bốn người lính giải ngũ đứng đầu hàng, ba chú chó nghiệp vụ cũng tập trung một bên.

7 giờ 30 phút. Lễ giải ngũ đứng giờ bắt đầu. bản quân ca Hành khúc Giải phóng quân cất lên trong lễ chào cờ trịnh trọng, giai điệu sục sôi vang dội trên thao trường trống trải.

Cùng tiếng ca ngân vang, mắt của nhóm Giang Nghị đều đỏ hoe. Họ giơ tay lên chào, ngân ngấn nhìn quân kỳ được kéo lên.

Tiếng nhạc dừng lại, theo trường trở về với tĩnh lặng, chỉ còn lá quân kỳ bay phấp phới duvois vòm trời xanh. Chỉ đạo viên Sách Tuấn cầm tài liệu, đọc lệnh giải ngũ.

Nhóm lính giải ngũ đứng nghiêm nghe tuyên đọc.

Tống Diệm hô to:”Toàn thể lính giải ngũ, hướng về quân kỳ, chào cờ, chào!”

Bốn người ngược nhìn quân kỳ, trịnh trọng giơ tay chào.

“Đứng sau, quay!”

“Chào các chiến hữu!”

Bốn người quay về phía chiến hữu, giơ tay phải lên. Lần này, mắt đã trào dâng lệ nóng.

“Bên traios, quya!”

“Hướng về chiến xa doanh trại, chào!”

Mấy chiếc xe cứu hỏa đã được ddauw ra khỏi gara, đỗ bên cạnh đội ngũ.

Chào xong, Giang Nghị đi đến, chạy một vòng quanh xe cứu hỏa, trở lại bên cạnh buồng lái, bồng gục trên cửa xe, che mặt, bả vai run run. Người trong đội đồng loạt nhìn họ, mắt cũng ươn ướt.

Hàm Tống Diệm bạnh ra, cuối cùng anh hô vang: “Tháo huy hiệu!”

Mấy binh sĩ ở lại đội tiến đến tháo hi hiệu, phù hiệu, quân hàm, huân chương – những vật minh chứng thân phận nhà binh trên mũ và quân phục của nhóm Giang Nghị.

Cuối cùng, Giang Nghị không nhịn được, che mắt khóc nức nở: ‘Tôi đi lính tám năm, cho tới hôm nay xem như đã hopanf thành nhiệm vụ viên mãn. Không làm quốc gia thất vọng. không làm bản thân thất vọng.’

Tống Diệm hít thật sâu, ngược mắt nhìn trời. Hứa Thấm đứng một bên xem, sống mũi cũng cay cay.

Tháo hết tất cả huy hiệu, huy chương, bốn nguwoif không còn là quân nhân nữa. Giang Nghị giàn giụa nước mắt, hô hiệu lệnh: “Toàn thể lính giải ngũ!”

Bốn người đứng nghiêm.

“Hướng về Đội trưởng, chào!”

Lưng bốn người thẳng tắp, giơ tay chào Tống Diệm. Tống Diệm chậm chậm trịnh trọng giơ tay phải lên, chào lại họ. Doanh trại kiên cố như sắt, binh như nước chảy xuôi dòng. Những nguwoif từng vào sinh ra tử cùng nhau, giờ đây đường ai nấy đi, quay trở về những ngày lo toan cơm áo gạo tiền.

Buổi lễ giải ngũ đơn giản mau chóng kết thúc. Bốn người lưng đeo ba lô, tiến ra ngoài cổng. Giang Nghị đi về phía chú chó cảnh sát Tiểu Giang cậu ta nuôi, ngồi xổm xuống ôm đầu nó, không ngừng rơi lệ. Chú chó như thể cảm nhận được phút giây ly biệt, liên hồi vẫy đuôi, liếm mặt cậu. Cuối cùng, Giang Nghị cứng rắn đứng dậy, bước nhanh ra ngoài. Tiểu Giang xông đến cắn lấy ống quần cậu không cho đi, tiếng rên ư ử vang lên từ cổ họng, nước mắt cũng chảy tràn.

Sách Tuấn nghẹn ngào ôm lấy Tiểu Giang cho Giang Nghị thoát thân. Anh mới ra khỏi doanh trại, Tiểu Giang sửa inh ỏi, giằng khỏi sự khống chế của Sách Tuấn, nhào ra cổng. Bị lưới sắt ngăn lại, nó bất chấp rúc đầu ra ngoài sửa vang. Giang Nghị quỳ gối bên kia lưới sắt, ôm nó khóc thút thít, nhưng cuối cùng vẫn phải rời đi, để lại chú chó cứ đứng mãi bên cạnh chòi gác.

Hứa Thấm sụ sùi, ngẩng đầu nhìn trời, hít vào thật sâu rồi quay sang nhìn Tống Diệm. Anh vẫn có vẻ bình tĩnh, ra lệnh cho những binh lính ở lại đang chìm trong buồn thương: “Nửa giờ sau, tập hợp huấn luyện!” Rồi đi về phía ký túc xá.

Hứa Thấm biết tâm trạng anh lúc này không mấy vui vẻ. Nghiêm khắc huấn luyện là muốn đòi sự chú ý của những người ở lại, để họ không chìm vào bi thương. Cô rảo bước đuổi theo, cùng anh trở về ký túc xá.

Anh ở phòng riêng. Căn phòng khang lượn, được thu dọn rất chỉnh tề. Tủ quần áo treo đầy các loại quân phục từ kiểu chính thức, rằn ri đến đồ huấn luyện.

Sắc mặt Tống Diệm không tốt lắm. Anh vẫn chưa thoát ra khỏi cảm giác u buồn của buổi lễ giải ngũ, một mình đứng bên cạnh bàn lật đi lật lại bảng ghi chép huấn luyện.

Hứa Thấm ngồi trên giường anh, vuốt ve ga trải giường đã được trải ngay ngắn. Ánh nắng dẫn hơi ấm vào phòng, song không khí nơi đây lại có phần ngột ngạt.

Cô phá vỡ sự yên tĩnh, nhẹ giọng hỏi: “Họ giải ngũ rồi sẽ đi đâu?”

“Về quê.” Tống Diệm nói ngắn gọn, tay vẫn lật bảng thành tích.

Cô suy nghĩ giây lát, liền đứng dậy kéo tay anh: “Không phải khi này anh đã nói rồi sao? Bình an giải ngũ là chuyện tốt cơ mà.”

Tống Diệm bất đắc dĩ nhếch môi.

Cô khẽ vuốt mu bàn tay anh, lại cầm lấy lắc lắc: “Đừng buồn nữa mà.”

Tống Diệm dờ mắt qua, lẳng lặng nhìn cô.

Cô dỗ dành: “Em sẽ luôn ở bên anh, không bao giờ giải ngũ đâu.”

Mắt anh lóe sáng. Anh kéo cô lại gần, vay trong lòng, dần dần siết chặt lấy thân thể gầy gò của cô, như muốn hòa vào thân thể anh luôn vậy. Cô hơi khó thở nhưng cứ để mặc anh. Anh có thể tìm kiếm chút an ủi từ cô, cô vô cùng tình nguyện.

Hứa Thấm ôm lấy anh, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vỗ về sống lưng anh. Dần dần, hơi thở anh bình ổn trở lại, vòng ôm cũng nới lỏng dịu dàng.

Cô vùi trong ngực anh, nhẹ dõ: “Được rồi, lát nữa phải đi huấn luyện đấy! Anh thả lỏng chút đi.”

Nỗi u ám trong lòng anh được xua tan, anh cười sáng khoái: “Biết rồi.”

Cô lại làm nũng: “Lát nữa dẫn em đi tham quan xe cứu hỏa có được không?”

“Được. Huấn luyện xong sẽ dẫn em đi.” Anh hứa.

Nhìn đồng hồ đeo tay, còn mười lăm phút nữa là đến tám rưỡi. Anh đi đến trước tủ quần áo, bắt đầu cởi quần phục. Hứa Thấm thảng thốt nhìn theo anh.

Tống Diệm vô tình bắt gặp ánh mắt của cô, dậy lên hứng thú: “Nhìn gì vậy?”

Anh cởi áo khoác, giữ hai cái rồi cầm lấy móc treo vào tủ.

“Phải thay quần áo à?” Cô tò mò.

“Ừ, lát nữa huấn luyện, phải mặc đồ ngực trang.” Anh vừa nói vừa cởi từng nút áo sơ mi, cơ bụng như ẩn như hiện. Sau đó, anh cởi phăng nó ra, khoe toàn bộ thân thể rắn chắc.

Anh biết cô đang ngăm nhìn mình, lòng như hồ nước dập dờn. bỏ áo sơ mi vào tủ quần áo, anh lấy chiếc áo ô màu xanh lục mặc vào, vauwf kéo xuống đã chạm phải tay cô đang lần đến cơ bụng mình.

Anh khựng lại. trong lòng ngứa ngáy, hỏi: “Em làm gì thế?”

“Toàn bộ cơ thể anh đều là của em, em muốn làm sao thì làm chứ!” Cô tuyên bố quyền sở hữu, mắt ánh lên vẻ tham lam.

Anh không khỏi cong khóe môi.

Cô xòe rộng năm ngón tay, vừa mơn trớn cơ bụng anh vừa ngước mắt mang hàm ý sâu xa.

Anh nhìn cô giây lát, đôi mắt đen sâu hun hút. Đột nhiên, anh nắm lấy cổ tay cô, ấn cô ngã xuống giường. cô bị tấn công bất ngờ, khẽ kêu lên một tiếng rồ vội vàng che miệng lại.

Cả người anh bao trùm lên cô, anh cười buông thả, vuốt ve cô, giọng nói trở nên khàn khàn: “Hứa Thấm, trên chiếc giường này, đã nhiều lần anh tưởng tượng ra cảnh được ôm em, hít hà mùi hương trên cơ thể em...”

Chỉ một câu nói, anh đã khiến mặt cô đỏ lựng, tim đập điên cuồng, cảm giác nóng bỏng như dòng thủy triều dâng khắp cơ thể. Trong nháy mắt, thân thể cô tan chảy, chỉ còn lại tiếng ngâm nga không ngắt.

Anh nhìn cô không chớp mắt, quan sát khuôn mặt ửng hồng đượm say mê của cô. Cô gái này đúng là muốn lấy mạng anh đây mà!

Đến khi hai người ra khỏi phòng, sắc đỏ trên mặt Hứa Thấm vẫn chưa vơi. Nhìn lại vết xanh thâm ẫm ướt trên ga trải giường, gương mặt cô càng đỏ hơn. Ngược lại Tống Diệm vẫn điềm nhiên như không, nhanh chóng đóng cửa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lúc xuống lầu, Hứa Thấm nghiêm túc chỉnh lại tóc tai, quần áo. Tống Diệm thấy buồn cười, bèn trêu chọc cô: “Thoải mái không.”

Lúc đó, họ đã đi ra khỏi ký túc xá, cô trừng mắt lườm anh.

Anh tặc lưỡi oán thán: “Dùng xong liền trở mặt.”

Hứa Thấm thừa dịp không ai chú ý, khẽ đá anh một phát, nói sang chuyện khác: “Em không làm ảnh hưởng đến buổi huấn luyện của các anh chứ?”

“Thỉnh thoảng nao nhiệt một chút cũng không sao?” Anh có vẻ rất hưởng thụ.

Nhóm lính đã đổi sang quân phục ngụy trang, đứng ngay hàng thẳng lối trên thoa trường. Hứa Thấm đi sau lưng anh như cô thư ký nhỏ.

Tống Diệm hô hiệu lệnh chinh đốn hàng ngũ: “Nghiêm! Nghi!” Rồi quay đầu lại nhìn Hứa Thấm, giọng ôn hòa hơn: “Điểm danh.”

Hứa Thấm: “Em á?”

“Thì em đây.” Tống Diệm hất cằm về phía nhóm lính. “Làm quen một chút.”

Cả đám thanh niên mắt sáng lấp lánh nhìn Hứa Thấm, cảm xúc buồn bã vì nhóm Giang Nghi rời đi đã bị hòa tan bởi sự hiếu kỳ và thích thú khi có chị dâu tham gia huấn luyện.

Hứa Thấm đỏ mặt nhìn danh sách trong tay, vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối bời, giọng không lớn lắm: “Dương Trì...”

“Có!” Giọng nổi đồng dục vang lên.

Hứa Thấm giật mình, khẽ liếc sang, ánh mắt giao nhau với Dương Trì. Đôi mắt cậu ta cũng ánh lên nét cười. Hứa Thấm chợt thấy ấm áp thư thái, cũng cười đáp lại. Lúc điểm anh đến người tiếp theo, giọng cô đã vang rõ hơn, cũng cất cao hơn một chút: “Cát Nghi!”

“Có!”

Hứa Thấm nhìn về phía cậu ta, mỉm cười. Hôm nay, mỗi người lính đều vô cùng phấn chấn, mong chờ đến lúc chị dâu đọc tên mình, dự tính khi chị dâu cười với mình sẽ đáp lại bằng vẻ,ặt khí khái nhất.

Giọng cô càng lúc càng trong trẻo, Tống Diệm đứng một bên chấp tay sau lưng, mỉm cười quan sát.

“Lý Thành!”

“Có!”

“Trâu Thành!”

“Có!”

Trên danh sách còn có tên bốn người vừa giải ngũ. Khi này Hứa Thấm đã nhớ rõ tên họ nên lược qua không đọc, tránh để mọi người cảm thấy đau buồn.

Điểm danh xong, Hứa Thấm quay về phía Tổng Diệm, làm hết như thật: “Báo cáo Đội trưởng, tất cả đội viên đều có mặt!”

Thấy biểu tượng thú vị kia của cô, có người trong hàng không nhịn được bật cười, khơi lên tràng cười rền vang khắp nơi.

Tổng Diệm không hề trách tội họ: “Nghiêm!”

Tập thể đứng ngay ngắn.

“Chạy vòng quanh thao trường mười vòng, làm nóng người.”

Dương Trì: “Bên trái, quay! Chạy bộ, chạy!”

Đội ngũ bắt đầu chạy bộ. Tổng Diệm đi ngang qua Hứa Thấm, khẽ dặn: “Chờ anh.” Lời còn chưa dứt thì người đã băng đi, nhập vào đội ngũ phía trước. Hứa Thấm ôm danh sách đứng đấy, nụ cười mím còn đọng lại trên khóe môi.

Đây là lúc ánh nắng đẹp nhất. thao trường rộng lớn, cả nhóm thanh niên trai tráng mặc quân phục ngụy trang hùng dũng chạy nối đuôi nhau. Hứa Thấm ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh trong cao vời vợi. Mùa đông sắp qua rồi.

Hơn mười phút sau, đội ngũ đã chạy xong, tập trung về chỗ cũ. Sau khi khởi động làm nóng người, họ bắt đầu huấn luyện: hít đất, lên xà, chắp tay ra sau nhảy cóc, chạy cự ly ngắn...

Hứa Thấm tiếp tục làm cô thư ký nhỏ, lúc thì cầm đồng hồ bấm giây tính giwof, lúc thì cầm bảng thành tích ghi chép. Có phụ nữ tham dự, dù chỉ là một động tác tay thôi, đám thanh niên cũng sục sôi nhiệt huyết, tranh nhau phá kỷ lục ngày trước. Buổi huấn luyện trải qua trong lòng nhẹ nhõm vui tươi, tiếng cười vang lên không ngớt.

Hứa Thấm cũng xem như được mở rộng tầm mắt, nhìn dáng vẻ hoạt bát và tàn ngậ hóoc môn nam tính của những người lính, cảm thấy thấu hiểu đôi chút về cuộc sống quân nhân những năm qua của Tống Diệm.

Thời gian vùn vụt trôi qua, trời chiều đã ngả về tây. Đội ngũ giải tán, mọi người nhiệt tình chào tạm biệt Hứa Thấm, trở về ký túc xã tắm rửa, thay đồ. Tống Diệm nhớ Hứa Thấm muốn tham quan xe cứu hỏa, bàn cầm theo chìa khóa, dẫn cô đến nhà để xe.

Xe cứu hỏa đã được rửa sạch, đỗ bên trong chờ nhiệm vụ kế tiếp. Cô vừa nhìn thấy nó đã mừng rỡ chạy đến, sờ mó hết nơi này đến nơi khác. Chiếc xe màu đỏ không dính một hạt bụi, có thể thấy được gương mặt tươi tắn của cô phản chiếu lên đó.

Cô di quanh xe một vòng. Thân xe to lớn, buồng lái i còn cao hơn cô một đoạn, chỗ ngồi phía sau cũng rất rộng và khá phức tạp.

“Giống Transformars thật đấy!” Hứa Thấm cảm thán. “Xe của các anh đẹp ghê! Xe cứu thương của bọn em đơn giản hơn nhìu, không có nhiều máy móc như thế.”

Nghe vậy, Tống Diệm thầm cười cô trẻ con.

Cô chợt nhớ ra gì đó. “Lần trước, bệnh viện có người nhảy lầu, xe của các anh cử đến phức tạp hơn chiếc xe này nhiều.”

Tống Diệm bật cười: “Đó là xe thang cứu hỏa, còn xe chở nước, xe phun tuyết, xe phun bột dập cháy nữa, rất nhiều.”

“Xe cứu hỏa cũng chia thành nhiều loại vậy à?” Hứa Thấm được mở mang kiến thức. “Giống bình chữa cháy vậy.”

Tống Diệm buồn cười. “Đây chỉ dành riêng cho cứu hỏa thôi. Xe cứu hộ cũng có nhiều chủng loại lắm.”

“Đội anh có đủ à?”

“Không đủ. Chỉ có mấy chiếc thường dùng nhất và hai chiếc đặc thù thôi. Thiếu thì qua Trung đội bên cạnh mượn. dù sao lúc có đám cháy, mấy đội phải cùng nhau hành động mà.”

Tống Diệm mở cửa xe, gọi cô: “Lên xe thôi.”

Mắt Hứa Thấm sáng rỡ, cô vội vàng trèo lên. Tống Diệm nâng chân cô, giúp cô leo lên thuận lợi.

Trong buồng lái rất rộng, trên bảng điều khiển có rất nhiều cần gạt và nút ấn phức tạp. cô đưa tay sờ từng cái một, vô cùng thích thú: “Anh biết lái xe cứu hỏa không?”

“Nói nhảm.” Anh bĩu môi với cô.

Cô kê mặt sát vào bảng điều khiển, nghiêm túc nghiên cứu các nút, vô thức nói: “Thật ra thì có một khoảng thời gian, em vừa nhìn thấy màu đỏ đã nhớ đến anh. Lúc chưa quay lại với nhau ấy. Trên đời này có rất nhiều thứ màu đỏ, ví dụ như đèn giao thông, hộp chữa cháy...Không biết tại sao em lại thích xe cứu hỏa nữa.”

Tống Diệm tựa lưng vào thân xe, nhìn vách tường nhà xe màu trắng phau trước mặt, khoe môi bất giác cong cong. Không phải khi nhìn thấy những mảnh trắng rộng khắp, nhìn thấy những người mặc quần áo trắng đều nhớ đến cô mặc áo blouse của bác sĩ sao!

Ánh tà dương rọi đến bên kia thao trường, chiếu vào gara một màu đỏ cam. Cô nhoài người trên tay lái. Anh bỏ tay vào túi, đứng bên cạnh xe. Thế giới yên tĩnh hết như một bức tranh thanh bình.

Giọng nói khê khàng chậm chậm vang lên, cô ngược mắt nhìn ra vùng cỏ hoang dưới trời chiều rồi cúi đầu nhìn chăm chăm vào những chiếc nút trong buồng lái. Cô giấu đi tâm trạng xao động của mình, nhẹ giọng, đượm vị tiếc nuối: “Thình thoảng em cũng hơi hối hận. Sớm làm lành với anh thì tốt rồi, cảm thấy bỏ lỡ rất nhiều thời gian...Tiếc quá!”

Anh vẫn để nguyên hai tay trong túi quần, hơi cúi đầu, nhàn nhạt: “Không sao. Về sau, cứ hạnh phúc như thế này là được rồi.”

Hứa Thấm nghe thấy lời này lại rơi vào tầm tư, rồi khê mím cười. Cô lại ngồi thẳng dậy, tiếp tục mày mò bên trong xe cứu hỏa.

Cô hăng hái loay hoay trong buồng lái, lúc xem cái này, lúc lại nghịch cái kia, chốc chốc nằm nhoài ra thành cửa sổ, chốc chốc lại ngoái nhìn ra phía sau. Tống Diệm nghiêm người, tựa vào thân xe nhìn cô chơi đùa, ánh mắt đông đầy hạnh phúc. Cô bận rộn bao lâu thì anh nhín cô bấy lâu.

Đến tận khi ánh hoàng hôn lại hạ xuống thấp hơn một chút, để lại những giọt nắng đỏ hồng, anh mới lên tiếng: “Thích vậy sao?”

“Hả.” Hứa Thấm ngơ ngác.

“Thích xe cứu hỏa vậy sao?” Anh lặp lại lần nữa.

“Vâng, thích lắm.” Hứa Thấm nghiêm đầu nhìn anh, tay vẫn nắm chặt tay lái.

Tống Diệm đứng dưới xe, lặng lẽ nhìn cô chốc lát mới đưa ra gợi ý: “Thế chúng ta đến đây chuoj ảnh cưới được không?”

Hứa Thấm ngờ ngàng, sững sốt trong giây lát. Cô ngẩng đầu nhìn những tia nắng chiều đỏ rực, suy nghĩ gì đó, hồi lâu sau mới quay đầu lại: “Thật ạ?” Mắt cô sáng lấp lánh.

Anh cười: “Anh đã nói dối em bao giờ chưa?”

“Chưa từng.” Cô lắc đầu phủ nhận, “Nơi này cho phép chụp ảnh sao?”

“Em là người thân, một ít phúc lợi này đương nhiên phải có chứ!” Anh vẫn lặp lại câu đã từng nói với cô.

“Chờ thời tiết ấm áp, chúng ta sẽ chụp một bộ ở trường học, một bộ ở đội phòng cháy chữa cháy, một bộ ở tư hợp viện, một bộ ở bệnh viện.

“Woa...” Nụ cười nở rộ trên gương mặt rạng rỡ, xinh đẹp của Hứa Thấm. “Nhiều như vậy sao?”

“Không thích à?” Tống Diễm cong khóe môi. “Chẳng phải con gái các em rất coi trọng ảnh cưới sao?”

“Coi trọng lắm chứ!” Cô quả quyết gật đầu, nụ cười không sao thu lại được. “Em thích cực kỳ luôn!”

Hoàng hôn bao phủ lên gương mặt tươi cười rạng rỡ của cô. Anh thoáng thấy lòng mình rung động: “Vui không?”

“Vui.” Cô gật đầu lia lịa, chỉ muốn sà vào lòng anh, không nghịch xe nữa. Nghĩ là làm, cô nhanh chóng di chuyển ra cạnh cửa xe, làm nũng: “Ôm em nào!” Cô dang hai tay ra, hướng về phía anh.

Anh cười thật tươi đón lấy cô, ôm cô xuống xe cứu hỏa cao cao. Cô dán sát vào người anh, trượt khỏi xe, còn chưa chạm xuống đất đã ôm lấy cổ anh, tha thiết hôn lên môi anh.

Chương 65

Type: Oanh

Tết càng lúc càng đến gần. Hứa Thấm vẫn cứ bận rộn đi làm, mới đầu còn không hề có cảm giác với năm mới, cứ ngỡ vị Tết đã nhạt phai từ lâu, không ngờ phố Ngũ Phương lại rộn ràng không khí Tết đến vậy.

Lúc cô đi làm, băng qua các ngõ ngách đều thấy cảnh nhà nhà hân hoan, náo nhiệt. Cậu bạn bịu thanh toán các khoản nợ quá hạn, vợ cũng bắt đầu đặt mua đồ tết, còn cắt hoa giấy. Địch Miếu cắt phụ nhưng chẳng ra hồn gì.

Còn Hứa Thấm thì sao? Cô lặng lẽ ngồi cắt ra hình bướm vờn mẫu đơn tuyệt đẹp. Từ nhỏ cô đã khéo tay, điêu khắc lập thể còn được nói chỉ chỉ là tờ giấy hai mặt này.

Địch Miếu chỉ biết than thở: “Chị chuyên cầm dao phẫu thuật có khác, rem làm sao so được. Thôi, em đi nấu sũa đậu nành thì hơn.”

Mợ kéo tay Hứa Thấm lại gần, nhét một tấm thẻ vào tay cô.

Hứa Thấm khó hiểu: “Đây là cái gì thế ạ?”

“Bố Diệm Diệm có căn nhà riêng. Sau khi nó đến ở với cậu mợ thì đem căn nhà kia cho thuê rồi. Tiền thuê nhà đều ở trong chiếc thẻ này. Năm hai mươi tuổi, Diệm Diệm có dùng một phần số tiền trong đó. Đầu năm nay, nó đưa lại thẻ cho mợ, bảo là biếu cậu mợ. Mợ với cậu nào cần nó đưa tiền, nên trước giờ không hề động tới. Hái đứa vợ chồng son còn cần tiêu pha nhiều, cầm lấy đi.”

Hứa Thấm lắc đầu: “Con không cần đâu ạ!”

Mợ cau mày: “Sao lại không cần? Tiền này cậu và mợ chỉ giữ tạm để sau này cưới vợ cho nó thôi.”

Hứa Thấm vẫn lắc đầu từ chối, mỉm cười giải thích: “Tổng Diệm bảo là báo hiếu cậu mợ thì là của cậu mợ mà. Con không cầm đâu.”

“Con bé này thật là...Sao cũng bướng bỉnh hết nó vậy? Cho dù con không cần tiền thì cũng cứ cầm tạm trước đã.” Nói xong, bà liền nhét vào tay cô.

Hứa Thấm tránh né, đứng dậy bỏ chạy: “Thôi, con đi làm đây ạ!”

“Haiz...” Bà bất đắc dĩ thở dài.

Còn cô cứ thế chạy ào khỏi nhà.

Trên đường đi làm, Hứa Thấm tựa đầu vào cửa kính xe taxi, nhìn ngắm cảnh sắc bên ngoài. Đầu tháng Hai, khoảng thời gian lạnh nhất ở Đệ Thành đã qua đi, chỉ một tháng nữa là đến ngày xuân ấm áp.

Trên đường, cô nhận được điện thoại của Mạnh Hoài Căn, hỏi cô Giao thừa có về nhà không. Ông nội vẫn còn sống, nên cứ Tết đến là con cháu trong nhà đều sum vầy. Hứa Thấm trả kowif không về được vì hôm ấy cô phải trực. Mạnh Hoài Căn thở dài, dặn cô nhớ bớt chút thời gian đến chúc tết ông.

Buông điện thoại xuống, Hứa Thấm im lặng hồi lâu. May là Giao thừa cô vẫn phải trực ban, đỡ phải nghĩ ngợi. Cô không muốn về Mạnh gia ăn Tết, nhưng cùng cả nhà mợ vui vẻ đón năm mới thì cũng hơi khó xử. Hóa ra bệnh viện lại trở thành nơi yên bình nhất.

Hôm ấy, Tổng Diệm cũng không về nhà được. Giao thừa hằng năm đều đốt pháo hoa nên đây cũng là thời điểm nhiệm vụ cứu hỏa nặng nề nhất.

Tống Diệm nhận được lệnh điều động, sang năm mới sẽ chuyển đến Chi đội Phòng cháy Chữa cháy quận Nam Thành, còn trước Tết vẫn phải hoàn thành nốt nhiệm vụ cùng Trung đội.

Đến Giao thừa, cả phố vắng tanh vắng ngắt. người tha hương đã trở về quê, đường phố gần như không có xe và người qua lại. không khí yên ắng vô cùng, thậm chí đượm vẻ tiêu điều. Hứa Thấm ăn Tết với nhóm đồng nghiệp trực ban trong bệnh viện, mỗi người đều đem theo mấy món ăn từ nhà đi rồi cùng tụ tập lạ với nhau, vừa ăn vừa chúc mừng năm mới, khá náo nhiệt.

Bởi vì Tết đến nên ai ai cũng hiền hòa cởi mở. Nhóm người nhà bệnh nhân trong phòng Truyền dịch vô cùng khách sáo, luôn miệng nói lời cảm ơn các bác sĩ và chúc họ những điều tốt đẹp. Các y tá thì chuẩn bị kẹo quýt, phân phát cho từng bệnh nhân và người nhà họ để lấy may mắn đầu năm.

Mọi người tập trung ở phòng Truyền dịch tổ chức tiệc Tất niên. Tiếng cười không lú nào ngắt, không khí ấm áp đến lạ.

Hứa Thấm tựa vào tường, nhàm chán xem tivi, thỉnh thoảng cúi đầu liếc điện thoại. Tống Diệm vẫn chưa gọi cho cô. Có lẽ anh đang rất bận. kể từ hôn đến tham quan đội phòng cháy chữa cháy đến giờ, hai người đã nửa tháng không gặp nhau rồi. Vốn đã rất nhớ, đến ngày lễ Tết, cô lại càng nhớ anh hơn.

Sao anh còn chưa gọi cho cô nhỉ?

Hứa Thấm vừa xem tivi vừa bỏ tay vào túi áo, gõ nhịp lên điện thoại như đang gõ lên trái tim mình vậy.

Bỗng điện thoại rung lên, cảm giác râm ran truyền đến từ đầu ngón tay chạy thẳng tới trái tim cô. Hứa Thấm vui vẻ đến nỗi mày mắt cong cong, móc điện thoại vẫn đang rung kia ra, trên màn hình là cái tên mà cô ngày đêm nhung nhớ.

Cô vvoij ra ngoài hành lang, vui sướng bắt máy: “A lô?”

Anh cười: “Không bận gì à?”

“Hôm nay, người dân ngoan lắm.” Cô bắt chước lời anh nói khiến anh phì cười.

Rồi anh hỏi thêm: “Kết thúc bữa cơm với đồng nghiệp rồi à?”

“Vâng.”

“Ngon không?”

“Cũng được ạ. Còn anh thì sao?”

“Vừa mới ăn Tất niên ở nhà ăn xong.”

“Có vui không?”

“Vui. Có điều lúc nào cũng nhớ đến em.”

Hứa Thấm hít sau, lồng ngực nóng nẩy. Từ khi quay lại với anh, cảm giác yên bình và hạnh phúc trong cô chưa bao giờ biến mất. cơn gió lạnh thổi qua một cánh cửa sổ để mở làm tan đi nhiệt độ nóng hổi trên gương mặt cô. Cô thấy những tia sáng nhấp nháy màu đỏ bên ngoài, bèn đi tới bộ cửa, nhòai người ra dỗi theo.

Trong màn đêm, đèn mà trên đỉnh tòa nhà trung tâm thương mại cao nhất phía đối diện tạo thành hình chiếc đồng hồ tâm kết màu đỏ tượng trưng cho Trung Quốc, chữ “Tân xuân vui vẻ” lần lượt hiện lên.

Cô mỉm cười: “Tổng Diệm, chúc anh năm mới vui vẻ.”

“Em cũng vậy.” Tiếng cười của anh vọng lại từ đầu dây bên kia.

“Khi nào anh tan làm?”

“Sáu giờ sáng mai. Còn em?”

“Cũng thế...Hết ca hôm nay là em đổi vị trí công tác rồi. Tâm trạng anh thế nào?”

Anh thở dài: “Không thể diễn tả được.”

“Hụt hẫng cũng không sao. Về nhà em an ủi anh.” Giọng cô dịu dàng truyền đến.

“Cái này đáng mong chờ hơn ấy.” Anh cười vang.

“Đội trưởng Tống, chúc anh hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc.”

Hứa Thấm chậm rãi quay đầu lại phòng Truyền dịch, nụ cười vẫn nở trên môi.

Dường như cô bỗng hiểu ra tại sao gọi điện cho người yêu thường bị trêu là nấu cháo điện thoại rồi. Bình thường gạo trắng nước trong, nấu lên lửa vừa, nước gạo sôi lục bục tỏa hương thơm ngát, ăn một bát cháo trắng ngọt ngào vauwf ấm người vừa no bụng. Còn hình ảnh nào có thể phù hợp hơn cơ chứ?

Cô tiếp tục tựa vào trường xem tiết mục cuối năm.

Đúng mười hai giờ đêm, tiếng chuông mừng năm mới kêu vang, bầu trời thành phố cùng bùng lên ánh lửa muôn màu muôn sắc khắp mọi nơi.

Hứa Thấm nhòai người trên cửa sổ ngắm pháo hoa, thầm nghĩ phải chăng giờ phút này, Tống Diễm cũng đang nhìn lên bầu trời giống như mình. Cô lặng lẽ chờ thời gian trôi qua, chờ tia nắng đầu tiên của năm mới kéo đến, đặt một dấu chấm hoàn mỹ cho tháng ngày làm việc ở khoa Cấp cứu của cô, mở sang một trang mới cho cuộc đời cô.

Song, Giao thừa vừa qua nửa giờ, chuông của Trung tâm Cấp cứu rền vang, âm thanh chói tai đã phá hỏng bầu không khí vui tươi của ngày lễ, không hề báo trước khiến ai ai cũng ngỡ ngàng.

Tiểu Nam lao tới phòng trực ban: “Bác sĩ Hứa, bác sĩ Trương, bác sĩ Lưu và cả mấy người nữa, mau lên xe đi! Một nhà máy của Bát Yên Kiều bị cháy.”

Mấy nhân viên cấp cứu lập tức vụt dậy, rào bước ra ngoài, có người hoang mang: “Bát Yên Kiều đâu thuộc khu vực chúng ta?”

“Bệnh viện số Tám, số Chín không đủ người, yêu cầu trợ giúp.”

Hứa Thấm rùng mình kinh hãi, có nghĩa là tình hình rất nghiêm trọng. Thế nhưn tại sao nhất quyết phải xảy ra vào thời điểm này?

Trạm Thập Lý nhận được mệnh lệnh của cấp trên đầu tiên. Thế lửa ở nhà máy Bát Yên Kiều rất nghiêm trọng, các đội cứu hỏa xung quang đều triệu tập.

Đêm Giao thừa, trên tầng thượng mỗi nhà giăng đèn đón rục rờ như dải sao dày đặc, trong mỗi ô cửa sổ đều là tiếng nói rôm rả. Đường phố không một bóng người, giao thông vô cùng thông thoáng, đèn xe cứu hỏa đỏ lập lòe, chạy thẳng tới nơi xảy ra sự cố.

Khi đội Tổng Diệt đến nơi xảy ra hỏa hoạn, ai ai cũng giật nảy mình. Bát Yên Kiều này là dải đất tiếp giáp giữa hai thành phố và nông thôn ở phía nam. Diện tích của khu nhà xưởng có kích cỡ bằng hai sân bóng. Toàn bộ diện tích bên ngoài đang bốc cháy, hệt như một con thú lửa khổng lồ đang gào thét giữa đêm đen. Mà phía sau lưng con thú đó là khu dân cư của xã.

Đội trưởng mấy nhóm cứu hỏa chạy tới lấy phun vòi nước xối xả, nhưng thế lửa không có dấu hiệu giảm bớt.

Đây là xưởng in giấy, diện tích xưởng quá rộng, kết cấu lại vô cùng phức tạp. Ngăn cách giữa khu xưởng và khu vực khác không phải là tường rào mà là chuồng cửa hàng cao hai tầng. Trước mắt chỉ trông thấy những cửa hàng này đang bị bắt cháy. Phía trong xưởng chia thành vài khu lớn, xưởng một nơi, nhà kho một nơi, khu ký túc xá một nơi.

Hai Trung đội Phòng cháy Chữa cháy trạm Thập Lý và đường Thất phong vừa nắm rõ địa hình liền nhận được mệnh lệnh xông vào cứu người trong khu ký túc xá. Cảnh sát đã tìm hiểu được từ phía quản lý nhà máy, tuy rằng phần lớn công nhân đều về quê ăn Tết nhưng vẫn có không ít người ở lại ký túc xá. Một số đã chạy thoát, số còn lại vẫn bị kẹt bên trong.

Tình hình nguy cấp, đội cứu hỏa vội lao vào trong dưới sự yểm trợ của vòi nước cao áp. Ngọn lửa chồm vờn bốn phía, toàn bộ bãi cỏ đều bị cháy rụi, những cuộn khói bụi đen sì bị sóng nhirj đẩy lan khắp nơi, như thể địa ngục trần gian.

Nhóm Tổng Diệm chạy thẳng tới ký túc xá, vọt vào trong hành lang, chỉ thấy ngọn lửa đang quấn lấy cả tòa nhà. Những nơi bị nó liếm qua chỉ còn một vùng đen thui chết chóc.

Các đội viên nhanh chóng phân tán, đá văng từng cánh cửa đang bốc lửa. Họ đi từng tầng một, lên tiếp phát hiện công nhân bị chết cháy, bị ngạt hoặc người bị biến dạng, trông vô cùng thảm.

Nhưng Tổng Diệm không còn sức để quan tâm đến những thi thể đáng thương ấy. Anh chỉ biết tiếp tục lao về phía trước, tìm kiếm dấu vết của những sinh mệnh may mắn sống sót.

Lúc Tổng Diệm chạy tới nơi phát ra âm thanh, toàn bộ cánh cửa đã bị đốt sạch, giường tủ đều đang cháy hừng hực ngay vị trí cửa vào. Người phụ nữ đó bị kẹt trong phòng nào đó.

Hai người chạy tới nwoi phát ra âm thanh, toàn bộ cánh cửa đã bị đốt sạch, giường tủ đều đang cháy hừng hực ngay vị trí cauwr vào. Người phụ nữ đó bị kẹt trong phòng, cầm khăn tay che miệng mũi, ho khù khụ. Thấy bóng người đến, chị ta lập tức khóc lớn: “Cứu tôi với!”

Gian phòng sát vách cũng truyền đến tiếng kêu cứu, Tống Diệm phân công Dương Trì: “Cậu sang bên kia đi.”

“Vâng.”

Tống Diệm quét mắt quan sát tình hình, cầm bình chữa cháy phun vào cửa, mở ra một lối thoát đen ngòm. Anh nhanh chân xông tới, kéo người phụ nữ kia ra ngoài. Vừa mới nhích người thì một đồng tro thanh rơi xuống đĩnh đầu.

Tống Diệm ngẩng đầu, chỉ thấy ngọn lửa bao trùm cả trần nhà, làm gãy một thanh xà ngang. Anh lập tức đẩy người phụ nữ kia về hướng cửa, còn mình nhanh chóng lui lại.

Người phụ nữ vào lao ra, thanh xà ngang liền rìw xuống đất, than lửa bắn tung tóe khắp nơi. Tống Diệm thở hắt ra rồi ho khù khụ vì bị sốc khói, đang nghĩ cách thoát ra ngoài lại thấy lửa lan đến bình gas nơi góc phòng.

Người phụ nữ kia hét ầm lên: “Phía sau lưng anh có bình gas kia! Mau chạy đi!”

Tống Diệm toan chạy theo bản năng, nhưng anh bỗng dừng lại trong tíc tắc. Trên dưới trái phải khắp nơi đều là chiến hữu của anh đang tìm người. Nếu bình gas này nổ, tòa nhà sập xuống thì hậu quả thật không thể towngr tượng nổi.

Tống Diệm hạ quyết tâm, sải bước đi tới, xách bình gas đang bị cháy kia lên, lùi về phía sau vài bước...Người phụ nữ kia đoán ra được anh muốn làm gì, kinh hãi bỏ chạy.

Tống Diệm tăng tốc lao về phía trước, nhảy vọt lên qua xà ngang đang cháy trong phòng, lao ra khỏi ký túc xá, dốc sức ném bình gas xuống khu đất trống phía dưới lầu.

Bình gas rời khỏi tay anh, bay ra giữa không trung, còn chưa kịp chạm đất đã phát nổ rền vang, bắn trung tóe không khác gì pháo hoa. Từng đốm lửa lớn rơi xuống mặt đất, hòa vào cùng đám lửa đốt cháy bụi cỏ rậm.

Tống Diệm bị tiếng nổ ép căng lồng ngực, đau âm ỉ. Anh chống tay lên vách tường, thở dốc, khoảng mười giây sau mới bình ổn lại được.

Bộ đồ bảo hộ dày cộp, nặng trĩu kín người đã ướt đẫm. Anh nghỉ ngơi giây lát rồi tiếp tục công việc.

Hai đội cứu hỏa mạo hiểm bất chấp lưỡi lửa và nhiệt độ nóng hừng hực, lần lượt tìm được mười mấy công nhân bị lửa bao vây, cứu họ thoát nạn.

Lúc ra khỏi đám cháy, Tống Diệm phát hiện thể lửa càng lúc càng hung tợn. Mấy đội viên thuộc đội khác đang dập lửa bên nhà kho và nhà xưởng, nhưng cửa hàng phía ngoài vẫn không ngừng bốc cháy, xe cứu hỏa không vào được, bất kể là kéo đường ống hay nâng thang phun nước từ trên không đều gặp phải vấn đề hạn chế phạm vi hoạt động.

Giờ phút này, nhà xưởng như một bức tường đồng vách sắt tạo ra từ lửa. Những vòi nước trắng xóa phun đến từ bốn phương tám hướng cũng khó có thể tiếp cận được trung tâm của nó.

Diện tích nơi đây quá lớn! Trong lòng Tống Diệm có dự cảm chẳng lành. Sắc mặt mỗi đội viên tham gia đều rất nghiêm trọng. Ai cũng ý thức được lần này xảy ra chuyện lớn rồi.

Hứa Thấm đứng bên ngoài, nhìn đám cháy khổng lồ nung đỏ rực cả bầu trời, không thể tin được ngoài đời thực lại xuất hiện tình cảnh tượng

như chỉ có thể ở trong phim thế này. Mà cô cũng chẳng có thời gian rảnh rỗi để khiếp sợ. Những người dân, đội viên cứu hỏa bị thương liên tiếp được đưa tới. Tốp người bị thương nặng thì được cấp tốc đưa đến bệnh viện.

Hứa Thấm ép mình tạm gạt chuyện Tống Diệm sang một bên, tập trung làm việc. Nhưng dù có bình tĩnh, kiềm chế thế nào đi chăng nữa, mỗi khi có đội viên cứu hỏa được đưa tới, cô vẫn không sao khống chế được nỗi hãi hùng đang lan tràn trong lòng.

Đứng trước tai họa, phòng tuyến tâm lý của mỗi người đều bị tác động mãnh liệt.

Từ đầu đến cuối, cô như rơi và trạng thái lơ lửng, thấp thỏm, cho đến khoảng khắc cô trông thấy một nhóm người rời khỏi đám cháy ác liệt. Đầu tiên, cô nhìn thấy Tiểu Cát, trái tim lập tức giật thoát. Ánh mắt cô vô thức tìm kiếm bóng dáng bên cạnh cậu ta. Một nhóm người mặt mũi đen thui, nhưng cô vẫn dễ dàng nhận ra Tống Diệm.

Cô nhìn theo không chớp mắt, thấy trên quần áo anh đều là tro bụi và vết máu. Giờ phút này, tuy anh vẫn an toàn nhưng trong lòng cô không tài nào yên ổn được, mà ngày càng cảm thấy sợ hãi hơn. Bởi vì, đám cháy càng lúc càng lớn.

Quả nhiên, Tống Diệm không hề thấy cô, vừa rời khỏi đám cháy đã nhanh chóng nhận lấy chai nước ai đó đưa tới, dốc vào miệng vài hớp rồi đổ lên mặt, ngay sau đó lại lao về phía bộ chỉ huy.

Tâm mắt cô bỗng bị chặn lại, mộ đội viên cứu hỏa đang dìu một đội viên khá bị thương xông đến: “Bác sĩ!”

Hứa Thấm thôi không suy nghĩ nữa: “Tiểu Bắc!”

“Dạ!”

Cô vội đỡ lấy người bị thương, anh ta bị bức tường sập đè lên cổ, phần gáy bị bồng, máu me bê bết, tóc cháy rụi một mảng. Ngay cả y tá trông thấy cũng kinh hồn khiếp vía.

Tối nay phải tiếp nhận rất nhiều người bị bồng, mỗi nhân viên cứu hộ đều gần như vận dụng hết khả năng của bản thân.

Hứa Thấm bình tĩnh xử lý giúp anh ta, nán lại băng bó rồi mới giao phần việc sau đó cho y tá, tự mình đến xe cứu thương tìm kiếm người bị thương tiếp theo.

Đúng lúc này, hai cảnh sát khẩn cấp đi qua, gọi cho bộ chỉ huy đầu bên kia: “Trong xưởng còn mấy gian sản xuất pháo hoa bất hợp pháp nữa! Quản đốc phân xưởng vừa tự thú, rất có khả năng bên trong còn vật phát nổ!”

Còn chưa dứt lời, một tiếng nổ đing tai nhức óc đã vang lên, làm chấn động cả chân trời. Đám mây hình nấm đen sì bay vút lên khỏi nền trời rực lửa.

Sóng xung kích làm chấn động khối bụi đen đặc trong không khí, ập vào mặt Hứa Thấm.

Mấy chiếc thang cứu hộ trên cao lay động kịch liệt. chỉ trong nháy mắt, các đội viên cứu hỏa trên không đều bị luồng khói dày đặc và ngọn lửa hung hãn nuốt chửng.

Người may mắn sống sót, nhân viên cứu hộ, dân chúng, người sống xung quang đây đều sợ đến ngây người, dường như hoàn toàn chết lặng. Chỉ có đám lửa cháy trên nền xi măng phát ra âm thanh lụp bụp không ngớt.

Toàn bộ thế giới đang bốc cháy!

Toàn bộ thế giới đang phát nổ!

Nhưng trên bầu trời đêm nơi phương xa nào đó vẫn lóe sáng pháo hoa rực rỡ, nhắc nhở mọi người rằng đêm nay là Giao thừa.

Khôn thể khống chế được nữa rồi. Ai cũng trên bờ vực sụp đổ.

Có người òa khóc: “Đừng cháy nữa, xin đừng cháy nữa!” Nhưng cô ấy đang cầu xin ai đây?

Mọi người còn đang trong cơn kinh hãi, bên bộ chỉ huy bỗng có động tĩnh. Các đội viên cứu hỏa mới rời khỏi đám cháy lại lập tức đội mũ bảo hộ vào, bên lưng đeo bình chữa cháy, chuẩn bị xông vào dập lửa. Có người tranh thủ dùng vòi nước xối ướt người từ đầu đến chân, hoàn toàn quên mất bây giờ đang là mùa đông giá rét.

Một đội viên cứu hỏa chạy về phía cổng nhà xưởng, bên trong laai vang lên tiếng nổ, mây đen hình nấm lại xuất hiện trên bầu trời.

Sóng xung kích chấn động, trong giây phút đó, một trong số những dãy cửa hàng ở vòng ngào sụp đổ ầm ầm. Ngọn lửa, khói bụi, đất cát bay đầy trời.

Cảnh sát yêu cầu xe cứu thương và đội ngũ cứu viện mau chóng lui về phía sau, mở rộng vành đai an toàn.

Cát bụi tán đi, bên trong là biển lửa mệnh mông, khu nhà xưởng nơi nơi bập bùng ánh lửa, vài tòa nhà bị nổ tung thành một đống hoang tàn. Không thể nào ngăn được nữa. Đối mặt với tai nạn kinh hoàng, sinh mạng con người trở nên yếu ớt xiết bao!

Hứa Thấm nhìn tòa nhà đang bốc cháy hùng hực, nỗi sợ hãi như tảo biển giăng trời khắp người cô. Cảm giác này dường như rất quen thuộc, hệt như tòa nhà chìm trong biển lửa từng xuất hiện trong cơn mộng của cô! Cô

giống như sinh linh đơn côi bị đẩy để stas rìa địa ngục, không thể động đậy, không thể chạy trốn.

“Bác sĩ! Cứu mạng!”

Đội viên cứu hỏa lao vào đầu tiên đã bị tường đổ đập trúng đầu, đồng đội đang hô hào công anh đến bên xe cứu thương. Nhưng tổ bác sĩ kiểm tra phát hiện anh không còn thể nữa. Đồng đội anh không chịu từ bỏ, khóc lóc quỳ trên mặt đất ấn lồng ngực và hô hấp nhân tạo cho anh. Đó là một gương mặt hăng còn trẻ măng, bị hơi nóng của lửa hun đến đỏ bừng, nứt ra vô số tia máu. Mà các đồng đội của anh vẫn vội vã xông vào bên trong, như thể không màng đến tính mạng.

“Các anh đừng đi vào nữa! Để nó cháy đi! Đừng đi nữa, sẽ chết đấy!”
Tinh thần Tiểu Nam sụp đổ, lớn tiếng hô.

Kèm theo tiếng hô này, thêm rất nhiều người gọi với theo những đội viên cứu hỏa: “Đừng đi nữa! Để nó cháy đi, đừng đi nữa!”

Đội viên cứu hỏa như không hề nghe thấy, sắc mặt ai ai cũng nặng nề, trong lòng họ tự biết lành ít dữ nhiều. Nhưng không còn cách nào khác, lửa vẫn cháy hừng hực, họ không thể lui bước. Dù sao cũng phải có người dập tắt nó chứ!

Họ có thể làm gì đây! Đồng đội của họ vẫn còn bị vây trong đám cháy, hấp hối chờ người tới cứu, mà sau lưng lại là khu dân cư đông đúc, bỏ mặc thì hậu quả khôn lường. Nếu bọn họ đều không đi, vậy thì ai sẽ là người làm việc này?

Đường dạ quang màu vàng trên bộ đồng phục cứu hỏa màu xanh mực làm chói mắt Hứa Thấm. Cô đột ngột xông về phía anh: “Tổng Diệm!”

Tổng Diệm đang chuẩn bị lao vào đám cháy, bỗng nghe thấy tiếng gọi thất thanh của Hứa Thấm, lúc quay đầu lại cũng thoáng giật mình.

Trên tóc trên mặt cô nhuộm đầy khói bụi, chiếc áo blouse trắng toàn là vết máu và đất cát. Cô nhìn anh với vẻ mặt kinh hoàng, giọng nói run rẩy như muốn khóc: “Anh có nhớ em từng nói với anh là em mơ thấy cảnh cháy nổ không? Chính là tòa nhà này đây!” Cô oán hận chỉ vavof tòa nhà, ánh mắt vẫn dõi theo anh như thể chất chứa nỗi căm hận: “Đúng là chỗ này! Chính là tòa nhà này đây, Tống Diệm! Em...”

Cô mở miệng nhưng không thốt nên lời, cố gắng lần nữa mới thốt lên được: “Em...”

...Xin anh đừng đi. Sẽ chết đấy!

...Xin anh đừng đi! Đừng bỏ lại em...

Giọt nước mắt trong veo ngân ngấn trên hốc mắt. Cô mím môi, lắc đầu, không nói thành lời.

Mắt Tống Diệm hoen đỏ, trên mặt anh có vết thương, hai má và môi đều nức nẻ: “Hứa Thâm...” Anh không thể nói được lời nào.

Cô vẫn lẳng lặng nhìn anh, cắn chặt răng. Một giây sau, nước mắt cứ thế tuôn rơi thành dòng.

Anh mà chết, em sẽ đi theo anh, nhất định là vậy! Tống Diệm, nếu phải chết, em sẽ chết cùng anh. Nếu anh không thể sống sót, hãy đưa em đi với!

Đôi mắt anh nhìn xoáy vào cô, màn sương mù trong mắt vừa xuất hiện đã mau chóng bị nhiệt độ làm bốc hơi.

“Anh sẽ quay lại tìm em.” Anh chỉ bỏ lại đúng một câu.

Tình hình cấp bách, anh không có thời gian an ủi cô, vội vã quay xoay người rời đi: “Đi thôi!”

Lại là như vậy, lại là lời từ biệt vội vã. Hứa Thấm đứng chết trân tại chỗ, nước mắt rơi lã chã.

Đứng ngây người mấy giây, bỗng phát hiện trogn tầm mắt đã không còn bóng dáng anh, cô cuống quýt quay lại tìm kiếm, nhưng chỉ kịp thấy anh nhắc dây phong tỏa, biến mất trong ánh lửa rừng rực.

Giây phút ấy, Hứa Thấm đột nhiên ngừng khóc. Cô vội vã lau sạch nước mắt, quay người sải bước trở lại nhóm cứu hộ.

Sợ hãi, khủng hoảng, lo lắng, bi thương, cảm xúc của toàn bộ con người nơi đây đều không đáng nhắc tới trước tình cảnh trận hỏa hoạn đang hùng hực nuốt trọn nơi này.

Chút sức người liệu có làm nên kỳ tích?

Trong nháy mắt, lòng cô vang vọng câu nói ấy. Cô đã không còn sợ hãi nữa rồi. Dù trận hỏa hoạn này có ra sao, kết cục giữa cô và anh đều đã được định trước. Chỉ có ở bên nhau, không còn lựa chọn nào khác.

Chờ đến khi trời hửng sáng, dù sống hay chết, cô cũng sẽ ở bên cạnh anh. Suy nghĩ như vậy, cô không còn sợ hãi nữa.

Cô vội vàng thôi nghĩ lung tung, tiếp tục cùng đồng nghiệp bắt tay vào công việc.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, càng lúc càng có nhiều xe cứu hỏa lao vào, nghiêng qua đồng đỗ nát, tiến vào khu nhà xưởng.

Thình thoảng vẫn có tiếng nổ mạnh truyền đến, vẫn có đội viên bị thương đưa ra.

Hứa Thấm không biết mình đã vượt qua mấy tiếng đồng hồ này như thế nào. Đầu óc cô như chết lặng, các nội dung học trên sách vở cứ thể hiện

lên một cách máy móc. Dường như cô muốn đem những kiến thức y khoa học được từ lúc sinh ra tới giờ dùng hết trong đêm nay.

Cơn ác mộng kéo dài suốt cả một đêm. Mãi đến khi trời hửng sáng, trận hỏa hoạn mới được khống chế, thế lửa ngớt dần. Dần dần, từng đống đổ nát hiện ra, khói đen nghi ngút, báo hiệu cuối cùng cuộc chiến cũng giành thắng lợi.

Sau cùng, từng nhóm đội viên đi ra từ đống hoang tàn, trở về xe cứu hỏa. Từng người gục ngã như cây mạ, chưa kịp hớp một ngụm nước đã ngã mình vào lớp tro đen, ngủ gục.

Từng tốp đội viên cứu hỏa đang nằm la liệt trên mặt đất, người đầy bụi, ngay cả màu vàng cảnh báo cũng bị vết bẩn che kín, không còn nhìn rõ màu sắc.

Đều là những gương mặt xa lạ. Hứa Thấm đi qua từng chiếc xe, tìm mãi mới thấy đội viên trạm Thập Lý. Cô đã từng gặp qua họ ở sân huấn luyện, cũng mang máng nhớ tên mỗi người.

Cô như nhìn thấy người thân, lấy nước xối lên mặt cậu rồi rửa sạch mắt cho cậu.

Cậu nhóc kia mở mắt, thấy cô liền cười một tiếng đầy mệt mỏi: “Chị dâu!”

Hốc mắt Hứa Thấm bắt đầu ngấn lệ, nhưng cố không để nó tuôn rơi: “Cậu ngủ một lát đi.”

“Vâng.”

Bên cạnh lại truyền đến tiếng gọi: “Chị dâu...”

Hứa Thấm quay đầu lại, Tiểu Cát nằm trên mặt đất, giọng khàn khàn: “Giúp em...điểm danh...Nếu như chị quên, để em nói cho chị biết.”

Hứa Thấm gật đầu: “Được.”

Trong không khí vẫn còn mùi khói thuốc gay mũi. Co đứng lên nhìn bao quát xung quanh, khẽ hắng giọng, cố gắng cất lớn tiếng: “Dương Trì!”

“Có.” Tiếng đáp yếu ớt vang lên phía sau cô. Dương Trì khẽ giơ tay. Người mà nửa tháng trước còn hiên ngang mạnh mẽ trên thao trường, giờ phút này lại chật vật khôn xiết. Cậu đáp yếu ớt rồi nhắm mắt ngủ mất.

Hứa Thấm khẽ khịt mũi, trong cơn lạnh cử sáng sớm mùa đông, giọng cô càng trong trẻo: “Cát Nghị!”

“Có.” Tiểu Cát trả lời, mắt nhắm hờ, chờ cô điểm danh xong tòa bộ đội viên mới có thể an tâm nghỉ ngơi.

Trí nhớ của Hứa Thấm khá tốt, có thể nhớ rõ danh sách theo thứ tự:

“Lý Thành!”

Không ai đáp lại, Hứa Thấm hoảng hốt, trái tim đập điên cuồng. Cô nhìn xung quanh, khẩn trương hô: “Lý Thành!”

“Có.” Anh chàng đang ngủ thì bị đánh thức, lên tiếng đáp trả.

Ngừng giây lát, cô lại tiếp tục: “Trâu Thành!”

“Có.”

Điểm danh từng người một, các đội viên được gọi tên lần lượt an tâm ngủ say.

Kết thúc, không thiếu một ai cả. Hứa Thấm thở hắt một hơi. Nhưng... Cô nhìn dáo dác, nhìn những cậu lính nằm nghiêm ngả dưới chân, một nỗi sợ hãi đột cùng bao phủ lấy cô, cô khẽ run rẩy kêu lên: “Tổng Diệm!”

Nhưng không ai đáp lại.

“Tổng Diệm!”

Mọi người mở mắt ra.

“Tổng Diệm!”

Hứa Thấm hoảng hốt, ngó nghiêm gọi khắp nơi nhưng không có tiếng đáp lại.

Tiểu Cát chậm rãi ngồi dậy.

“Tổng Diệm đâu?” Hứa Thấm lớn tiếng hỏi. “Đội trưởng của các cậu đâu?”

Cô run rẩy, hai tay nắm chặt lấy áo blouse trắng trên người, nỗi lo sợ trong lòng giống như cây cung đã lên dây, sắp bẻ gãy người cô. Cô gào thét thê lương: “Tổng Diệm!”

“Có.” Phía sau truyền đến tiếng trả lời khàn khàn đầy mệt mỏi của anh.

Hứa Thấm thoáng ngây người rồi lập tức quay đầu lại.

Mặt trời của năm mới dần dần mọc lên, dịu dàng chiếu rọi cả vùng đất mệnh mông vào ngày đông giá lạnh.

Anh đứng trước đồng hoang tàn đen sì, mấy chiếc xe cứu hỏa còn lập lòe đèn đỏ bên cạnh. Cả người đầy vết thương và tro bụi, anh kiên định nhìn cô, đồng dục hô: “Có.”

Cô sững sờ, như đứa trẻ lão đảo nhào tới ôm anh. Anh đón lấy cô, siết chặt vào lòng. Người đàn ông vừa cúi đầu, giọt nước mắt đã lăn xuống.

Trong nháy mắt, tất cả nỗi bi thương, sợ hãi, oán hận và đau khổ đều trào dâng. Trong lòng anh, cô gào khóc thảm thiết.

Chương 66

Năm cũ cứ như vậy mà khép lại. Lúc Hứa Thấm đóng tủ đồ cá nhân trong phòng làm việc đã nghĩ thầm như thế.

Cô thu dọn toàn bộ đồ đạc của mình, để lại chìa khóa vẫn cắm trên cánh tủ rồi đi ra ngoài. Cô không còn là bác sĩ của khoa Cấp cứu nữa.

Ngoài hành lang phòng Cấp cứu, bác sĩ, y tá vội vã đi lại. Còn cô đã trở thành người bàng quan. Không biết lúc Tống Diệm cởi bộ đồng phục cứu hỏa lần cuối, liệu anh có tâm trạng như đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ đến tận giây phút cuối cùng, yên tâm thoải mái và có đôi chút hụt hẫng giống cô bây giờ hay không.

Hứa Thấm rời khỏi tòa nhà. Bên ngoài trời cao trong xanh, cô không hề lưu luyến nơi đây chút nào, bởi vì ven đường có Tống Diệm đang chờ.

Anh đeo găng, bỏ tay vào túi áo, đứng cạnh gốc cây hút thuốc, khuôn mặt không rõ cảm xúc.

Cô lấy một tuýt thuốc mỡ từ trong túi ra rồi đi về phía anh. Trông thấy cô, anh dụi tắt điếu thuốc rồi ném vào thùng rác, nhận lấy chiếc túi trong tay cô, áng chừng: "Ít đồ thế à?"

"Đã để bớt đồ ở bên tòa nhà khám bệnh trước rồi." Cô vừa mở tuýt thuốc mỡ vừa liếc sang chiếc ba lô trên lưng anh: "Em nhớ trong ký túc xá của anh có nhiều đồ lắm mà?"

"Anh đóng vào thùng hết rồi, nhờ Dương Trì mang về nhà giúp."

Cô lấy một lượng thuốc mỡ trong suốt ra tay, bôi lên từng vết nứt nẻ trên mặt anh.

Anh cúi đầu phối hợp với cô, hỏi: "Mặt anh trông kinh lắm hả?"

"Xấu chết khiếp đi được ấy." Cô không ngại ngần chê bai anh, "Trên mặt có vết thương không tốt đâu, không thể chụp ảnh cưới."

Đứng ở khoảng cách gần, anh nhìn cô rồi chợt hỏi: "Có phải cảm thấy anh yêu em chưa hết mình hay không?"

Cô đang bôi thuốc cho anh, ngón tay khựng lại. Cô dịu dàng lắc đầu, ngược mắt nhìn anh.

"Hứa Thắm, trong tình thế lúc ấy, anh chỉ có thể lựa chọn như vậy, không phải muốn vứt bỏ em đâu."

Em hiểu." Cô chân thành gật đầu. "Em hiểu, thật mà." Cô hiểu anh có trách nhiệm và lý tưởng của bản thân.

Ngón tay cô lại khẽ lướt qua gương mặt anh: "Còn anh?"

"Hả?"

"Có phải cảm thấy em không biết suy nghĩ, còn ích kỷ dọa dẫm anh không?" Không đợi câu trả lời từ anh, cô đã vội vã nói tiếp: "Em không phải người cao thượng, em vốn rất ích kỷ, vốn..."

Anh ngắt lời cô: ""Anh thích em như thế."

Cô bỗng ngừng lại, cảm thấy mọi thứ không cần giải thích nữa.

Bấy giờ là một buổi sớm mùa đông, ánh mặt trời mỏng manh soi chiếu không khí mát lạnh vờn quanh. Trên con phố tĩnh lặng không một bóng người, như thể tòa thành này chỉ còn mỗi anh và cô.

"Từ từ đi về chứ?" Anh đề nghị.

"Vâng, bây giờ, không khí rất trong lành... trên đường cũng chẳng có ai."

"Sang năm mới rồi, cứ ở trong nhà chơi thôi."

"Có phải nhiệt độ tăng trở lại rồi không?"

"Nghe nói mấy ngày nữa, có thể có một đợt tuyết rơi."

"Sau đó, mùa xuân sẽ đến à?"

"Ừ, xuân đến rồi."

Hôm ấy, trên đường lác đác bóng người, cả thành phố tinh khôi và yên ả.

Trên đường về, họ nói với nhau rất nhiều, nghe có vẻ khá thú vị nhưng thật ra đều là những chuyện vặt vãnh. Tâm trạng họ cũng giống như bầu trời hôm ấy, như được trút đi gánh nặng. Với họ, một năm mới đã thật sự bắt đầu: Chấm dứt cái cũ, bắt đầu cái mới.

Đi qua một con đường, Hứa Thấm thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn. Ngay cả bản thân cô cũng không biết mình đang nhìn gì, chỉ loáng thoáng cảm thấy dáng vẻ mình lúc này hết như thời điểm xuất ngoại mười năm trước. Có điều lần trước thì cô cô đơn và sợ hãi, còn lần này đã có anh bên cạnh, nắm chặt tay cô.

Tống Diệm cũng đồng cảm với cô. Mười năm trước lên đường, anh một mình xông pha phẫn đấu. Nhưng mười năm sau bước sang trang mới, đã có cô cùng anh viết nên câu chuyện của hai người.

Trong mười năm thanh xuân của cuộc đời, bỗng chốc quay đầu, anh đã cảm nhận được dấu chấm hết cho đêm đen kinh hoàng, có máu và nước mắt, có nỗi niềm bất đắc dĩ, có chua xót bù ngùi, nhưng anh không oán trách, cũng không hối hận. Bức thư bắt đầu viết từ mười năm trước, vào giờ phút này, đã đến lúc đề tên. May mà nguy hiểm nhưng vẫn còn sống.

Kỳ nghỉ xuân đúng là phần thưởng tuyệt vời nhất sau một năm bận rộn. Thành phố dần náo nhiệt, khắp đường lớn ngõ nhỏ đều là màu đỏ chúc mừng năm mới, khuôn mặt ai nấy đều mang vẻ hân hoan. Họ không phải phiền muộn vì công việc, có thể tạm thời gạt sang một bên những dự định và kế hoạch trong tương lai, yên tâm tận hưởng những ngày lễ tết an nhàn.

Tống Diệm và Hứa Thấm, sau khi cởi bỏ đồng phục, đã không còn là đội viên cứu hỏa nữa, cô cũng không còn là bác sĩ, chỉ đơn thuần là đôi trai gái đang chìm đắm trong tình yêu, muốn cả ngày được kề cận bên nhau mà thôi. Lúc đi qua cửa hàng bánh ngọt, họ dừng lại ăn một ly kem, đi qua cửa hàng thú bông vào chọn một món đồ chơi bằng lông nhung xinh xắn.

Đứng trên thang cuốn ở trung tâm thương mại, Hứa Thấm ngẩng đầu trông thấy đèn lồng đỏ treo trên trần tòa nhà, nhìn xuống phía dưới thấy đâu đâu cũng có nam thanh nữ tú.

Thật náo nhiệt, vạn vật đều tràn trề sức sống.

Cô lại quay sang, nhìn Tống Diệm từ đầu xuống chân: áo hoodie, quần jean, giày Vans. Anh trong trang phục thường ngày luôn khiến cô nhìn ngắm không rời mắt, cảm thấy như là hai người khác nhau vậy. Mà lần này, sau khi rũ bỏ hoàn toàn công việc, trông anh càng thoải mái, tự do hơn.

"Nhìn gì vậy?" Anh bắt gặp ánh mắt cô, khẽ cười.

Bị "bắt quả tang", cô vẫn say mê ngắm anh: "Anh vẫn giữ kiểu đầu cua này chứ? Hay là để dài?"

Tống Diệm cúi đầu sờ sờ mái tóc ngắn ngắn của mình, ngược mắt nhìn cô: "Không đẹp à?"

Cô lắc đầu nguầy nguậy: "Em chỉ tò mò hỏi chút thôi."

"Không đẹp thì che đi." Anh lập tức đội mũ áo lên, sau đó liếc cô.

Trái tim Hứa Thấm đập cuồn cuộn. Trời ơi, anh đội mũ lên trông ngẫu quá!

Bên chiều thang máy đi xuống, hai cô gái xinh đẹp cũng ngoảnh sang ngắm anh. Cô kéo mũ của anh ra, không tiếc lời khen: "Anh biết không, người hợp với đầu cua mới thật sự đẹp trai đấy!" Thấy anh cười cười, cô còn bổ sung một câu: "Đang nói anh đấy!"

"Miệng em ngọt quá vậy?" Anh ôm eo cô. Hôm nay, cô mặc váy len hạt gạo màu xám tro, tôn lên dáng người yếu điệu, thướt tha.

"Em vừa ăn kẹo mà." Cô ngúng nguẩy đáp lại. "Vị dâu tây đấy."

Lời nói này như sự mời mọc băng quơ khiến lòng anh chộn rộn. Anh bị tâm tư thúc giục, muốn cúi đầu hôn ngay lên đôi môi đỏ mọng của cô, nhưng đang ở nơi công cộng nên chỉ tiến gần đến môi cô ngửi thử mà không biết rằng, hành động này còn cuốn hút hơn cả nụ hôn thực nữa. Gương mặt Hứa Thấm lập tức ửng hồng.

Cảm giác bị đè nén vì không thể hôn cô cho đến khi vào rạp chiếu phim mới được giải tỏa. Nội dung bộ phim không quan trọng, dù sao cũng chỉ là phim giải trí chiếu Tết, không logic cũng chẳng hàm súc, chủ yếu vui vẻ là chính.

Mùa xuân, phòng chiếu phim lúc nào cũng đông người. Tất cả các ghế đều chật kín, người già người trẻ đủ cả. Bên này, có người già tai nghễnh ngãng, lúc nào con gái bên cạnh cũng phải lớn tiếng giải thích, bên kia trẻ con thì tò mò, lúc nào cũng hỏi người lớn dòng chữ chạy trên màn hình kia có nghĩa là gì.

Cắn hạt dưa, ăn bỏng ngô... cả căn phòng riu rít như cái chợ.

Có người xem không chịu nổi tiếng ồn ào, thở dài ngao ngán, nhưng không có hơi sức đâu mà nhắc nhở từng người, đành cố chịu trận. Có người chẳng buồn xem phim, ngược lại cảm thấy hiếm khi được ở trong bầu không khí đông đúc như thế này, bật cười vui vẻ.

Dần dần, rạp chiếu phim càng lúc càng ồn ào, tất cả đành chịu thua. Ngay cả những người lúc trước còn chăm chú xem phim cũng bỏ cuộc, quay ra tích cực nói chuyện phiếm. Khung cảnh này hết như đêm Giao thừa mở chương trình cuối năm trên tivi lên chỉ để làm nền, còn mọi người thì ai có việc riêng của người đó.

Tống Diệm và Hứa Thấm lúc vào thế nào thì bây giờ vẫn thế. Vừa xem phim vừa trêu đùa nhau, nắm tay, ôm eo, tựa sát, nhắm mắt hôn nhau trong ánh sáng mờ ảo, lắng nghe tiếng trò chuyện ồn ào, hỗn tạp trong phòng. Hai tiếng đồng hồ này quả thực là thích gì làm nấy.

Ra khỏi rạp, họ nhìn thấy một chiếc máy gấp thú nhồi bông. Hứa Thấm đã ôm một con cừu mua trước khi xem phim nhưng ánh mắt vẫn không khỏi lưu luyến nhìn đăm đũa vào tủ kính sáng lấp lánh.

Tống Diệm gợi ý: "Em muốn chơi gấp thú không?"

"Muốn!" Cô nhìn anh, đôi mắt sáng rỡ.

"Đi thôi nào." Tống Diệm lấy điện thoại ra, quét mã thanh toán, đồng xu rơi ra ngoài rào rào như mưa, xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Hứa Thấm thấy lòng rạo rức: "Nhiều thế?" Vừa nói cô vừa giơ tay ước lượng. Bàn tay cô nhỏ bé không cầm được hết, anh đưa tay lấy giúp cô, giải thích: "Anh nghĩ em chẳng gấp được đâu mà, nên mua nhiều xu để phòng."

Hứa Thấm ghen lời, cuống quýt trách anh: "Đồ quạ đen!"

Một cánh tay Tống Diệm kẹp con cừu béo, tay còn lại cầm một nắm tiền, anh đứng tựa vào máy, nhìn cô chơi gấp thú.

Nào có chuyện gấp được dễ dàng thế chứ! Thanh gấp nhỏ và yếu, mà có phải gấp được là xong đâu, còn phải di chuyển nữa, cuối cùng là điều khiển đưa nó ra khỏi tủ. Không chỉ vậy, giữa đường, thanh gấp cũng có thể để tuột con thú bông bất cứ lúc nào.

Thình thoảng Tống Diệm giúp cô quan sát, chỉ cho cô cách điều chỉnh. Đôi lúc anh không nhìn thanh gấp thú mà nhìn cô, ngắm cô khẩn trương cắn môi, đôi mắt tỏa sáng, lòng đầy mong đợi, đôi khi cau mày, tức giận giậm chân...

Anh nhìn đủ loại biểu cảm lặp đi lặp lại trên gương mặt cô, vui vẻ suốt buổi.

"Anh còn cười được à?" Cô không gấp được thú nên trút cơn giận lên anh. "Tại anh cười nên em mới gấp hụt đấy!"

Anh ngừng cười, đứng thẳng người dậy, chỉ ngón tay vào mi tâm cô, khễ đẩy cô ra: "Để anh thử xem nào!"

Anh nhét hai đồng tiền vào máy, ngón tay thon dài ấn thoăn thoắt trên màn hình điều khiển thanh gấp, điều chỉnh vị trí rồi dừng lại, quay đầu nhìn cô: "Anh gấp được thì sao?"

"Gì mà sao?" Cô thấy mờ mịt.

"Không có phần thưởng à?" Anh khễ cong khóe môi.

"... Anh muốn thưởng thế nào?" Cô thận trọng nhìn anh.

"Yêu em..." Anh cười ngả ngớn hết sức.

Hứa Thấm xấu hổ đá anh một phát.

Ánh mắt Tống Diệm sâu xa: "Cứ tạm thời nhớ là em đã đồng ý nhé!"

Năm ngón tay ở thanh gập nhẹ nhàng chụp xuống, đầu ngón quặp lại, chuẩn xác túm được con thỏ cô đang mong ngóng từ nãy đến giờ, lắc la lắc lư đưa đến cửa rồi thả ra. Con thỏ bông cứ thế lọt vào tầm tay cô.

Mãi cho đến khi bước vào nhà hàng Nhật, gọi món ăn, Hứa Thấm vẫn ôm con thỏ kia, liên tục vuốt lông nó, hưng phấn vô cùng: "Em thích con thỏ này nhất, gặp được nó liền cảm thấy cả ngày hôm nay rất trọn vẹn."

"Xem ra mua không bằng bắt rồi." Tống Diệm liếc con cừu nhỏ đáng thương bên cạnh, rót nước tương vào đĩa của cô, gắp chút mù tạt bỏ vào, hòa tan, sau cùng gắp miếng cá hồi đặt lên. "Ăn đi! Lúc nãy ở trong rạp chiếu phim, em kêu đói mà."

"Em đều thích mà." Hứa Thấm gắp miếng cá hồi bỏ vào miệng. Vừa định hỏi anh gắp thú thế nào thì cô chợt nhớ ra: "Hồi học cấp ba, anh cũng..."

Đang nói dở, bỗng cô dừng lại.

Anh chơi gắp thú rất giỏi, thường xuyên gắp trúng rồi đem tặng cô, khiến ông chủ mấy gian trò chơi xung quanh trường học cứ thấy anh là cấm cửa.

Từ Doraemon đến Maruko, từ chim cánh cụt đến voi con, từng con thú chất đầy ngăn tủ của Hứa Thấm. Nhưng năm xuất ngoại, cô không mang món nào đi hết. Đến ngày trở về, ngăn đựng thú nhồi bông đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Cô còn nhớ lúc ấy, đứng ở nhà, nhìn vào ngăn tủ trống huơ trống hoác, dường như trái tim cô cũng bị đào khoét trống rỗng. Khi đó, cô cảm thấy rất đau, đau đến chết lặng. Cô đã chôn sâu chuyện này vào ký ức, không

bao giờ muốn nhớ đến nó nữa. Cho tới giờ khắc này, hồi ức ủa về, cô vẫn thấy hơi tiếc nuối.

Còn Tống Diễm đang đối diện cô chỉ cười dịu dàng: "Sau này, mỗi lần hẹn hò anh sẽ gặp cho em một con, được không?"

"Được ạ!" Cô hào hứng đáp lại.

Anh gắp một miếng sườn nướng đặt vào đĩa của cô, chờ cô cắn thử mới hỏi: "Ngon không?"

"Ừm. Mùi vị ngon hơn chỗ mà lần trước mình ăn."

"Còn quán ngon hơn nữa cơ nhưng hơi xa, để cuối tuần anh đưa em đi."

"Vâng."

Hai người đang trò chuyện, tiếng bàn luận của khách ở bàn bên truyền tới: "... Lính cứu hỏa đất nước anh không ổn. Theo tôi thấy phải chuyên nghiệp hóa phòng cháy chữa cháy đi thôi. Như vụ hỏa hoạn hôm ba mươi Tết đấy. Cháy lớn như vậy vẫn cứ người xông vào, đó không phải tự tìm đường chết thì là gì? Đất nước anh như vậy chẳng khác gì xem thường nhân mạng cả. Nhìn nước Mỹ xem..."

Người nọ bô lô ba la một hồi, nghe có vẻ rất hiểu biết. Người ngồi cùng bàn anh ta hình như không nhìn nổi nữa, bèn đốp chát lại: "Hiện trường vụ cháy phát sinh tình huống bất ngờ, làm sao có thể dự đoán chính xác được? Đừng nói xàm nữa. Anh lên mạng xem nhiều bài viết chỉ trích quá rồi đấy. Đám đấy chỉ mong câu view, lời nào cũng nói được. Anh bảo chuyên nghiệp hóa á? Vậy tôi hỏi anh một câu nhé, cho tiền anh, anh có dám xông vào đám cháy đó không? Nếu vào thì anh sẽ núp phía sau người ta hay là đi tiên phong? Có thể áp dụng chế độ hợp đồng, nhưng không hoàn toàn dựa vào quân nhân là chuyện bất khả thi."

Người ở bàn bên ấy tranh luận gay gắt, nhưng hiển nhiên, họ cũng chỉ là người ngoài cuộc.

Hứa Thấm hơi khó chịu, cô liếc nhìn Tống Diệm xem anh thế nào. Ngược lại, trông anh vẫn điềm nhiên như không có gì. Sau khi uống mấy hớp canh, anh bình thản mở miệng: "Vụ hỏa hoạn lần này có rất nhiều người chỉ trích bộ chỉ huy của đội cứu hỏa. Tuy nhiên... nếu công tác cứu hỏa không sai, nhưng hỏa hoạn đã xảy ra rồi, vậy phải làm sao? Nếu thế lửa lớn đến mức không thể khống chế được, tình hình ngày càng nguy cấp hơn, cứ thế mặc kệ sẽ gây ra hậu quả còn nghiêm trọng hơn thì phải làm sao bây giờ?"

Không còn cách nào khác, chỉ có thể bất chấp nguy hiểm, phái người xông vào bên trong mà thôi. Ở điểm này, dù ở trong nước hay nước ngoài, dù là quốc gia nào cũng sẽ quyết định như vậy cả. Nhiều khi không thể chờ đến lúc bộ chỉ huy phán đoán tình hình rồi mới ra quyết định được. Phần lớn các trường hợp nếu không vào bên trong thì không thể nắm bắt được tình hình.

Đám đó còn chẳng phải người quan sát. Những lời nói ra nghe chuyên nghiệp đấy nhưng hết sức bàng quan, ngoại trừ xúc phạm người khác thì chẳng có ý nghĩa gì hết."

Hứa Thấm im lặng lắng nghe, không biết nên an ủi anh thế nào. Một lúc lâu sau, cô bèn đưa tay nắm lấy tay anh.

Anh ngược mắt lên, thấy cô đang nghiêng đầu nhìn mình: "Đội trưởng Tống, sau này anh sẽ là một thành viên của bộ chỉ huy. Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng nhiều hơn!"

Tống Diệm phì cười: "Tuân lệnh!"

Từng ngày trôi qua, bầu trời thêm phần trong xanh, nhiệt độ cũng dần dần tăng trở lại. Những ngày nghỉ còn lại vừa an nhàn vừa ngọt ngào, chẳng mấy chốc đã đến lễ Tình nhân.

Nhưng ngày hôm ấy, Hứa Thấm nhận được cuộc gọi của Tiêu Diệc Kiêu, nói rằng hết kỳ nghỉ lễ, Mạnh Yến Thần sẽ được đặc phái ra nước ngoài gia nhập đội quân gìn giữ hòa bình. Tối nay, mọi người tổ chức liên hoan chia tay, gọi cô đến tham gia, sau cùng còn nói thêm một câu: "Đ dẫn theo cả bạn trai em nữa."

Hứa Thấm đặt điện thoại xuống, da đầu tê rần.

Mạnh Yến Thần xuất ngoại, dù sao cô cũng phải đến gặp một lần, gặp cùng với mọi người có lẽ khá hơn so với đi một mình. Nhưng có chắc là Tống Diệm sẽ không ghen không nhỉ?

Cô bất chấp nói lại với anh: "Anh muốn đến thì đến, không thích đi cũng được."

Tống Diệm ngạc nhiên: "Đi chứ, tại sao lại không đi?"

""...Ồ!"

Chuyện này suôn sẻ một cách bất ngờ. Cô không biết suy nghĩ của Tống Diệm rất đơn giản: Đương nhiên anh phải làm quen với bạn bè của cô rồi. Về phần Mạnh Yến Thần, lúc anh ta ở trong nước, anh còn chẳng hề lo lắng. Giờ ra nước ngoài, anh lại càng không buồn để tâm.

Buổi chiều, Tống Diệm bỗng dưng biến mất, nói rằng một người bạn có việc gấp cần anh giúp đỡ, nên sẽ đến muộn một chút. Lúc hai người đến quầy bar thì những người khác đã có mặt cả rồi.

Hai người ngồi xuống, nhân viên phục vụ tới tiếp rượu.

Tống Diệm: "Vodka."

Hứa Thấm: "Whisky."

Tống Diệm nhìn, thoáng qua cô, cô nhún vai bào chữa: "Uống vài chén cũng không sao cả, có anh ở đây mà, em còn sợ gì nữa?"

Anh lờm yêu cô một cái.

Đập thẳng vào mắt Mạnh Yến Thần là chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên ngón áp út của Hứa Thấm. Chiếc nhẫn đáng giá mấy trăm nghìn tệ, quả là Tống Diệm đối xử với cô rất tốt. Anh buông tay coi như cũng an lòng.

Giờ phút này, lòng anh tuy thoáng buồn bã nhưng cũng có đôi phần nhẹ nhõm. Phải nói là từ hôm ở phong thăm vấn, nghe được những lời Hứa Thấm khuyên nhủ, anh đã bắt đầu buông tay. Hôm ấy anh nhận ra rõ ràng rằng, tuy có hàng vạn người ngăn cản nhưng người không chịu tiến lên lại chính là anh. Anh không còn bất kỳ sự oán thán nào cả.

Đã không còn trách cứ, không còn lưu luyến nữa thì nên tách ra. Vấn đề chỉ còn là thời gian mà thôi.

Hứa Thấm lướt mắt nhìn xung quanh một lượt, thấy nhóm Tiêu Diệc Kiêu, Mạnh Yến Thần và Chiêm Tiểu Nhiêu đang ngồi với nhau. Cô nhìn về phía Tưởng Dụ, nói với Tống Diệm: "Những người đó anh đều quen cả rồi nên em không giới thiệu nữa. Còn đây là Tưởng Dụ. Tưởng Dụ, đây là Tống Diệm."

Hai người liếc mắt nhìn nhau rồi gật đầu coi như chào hỏi.

Hứa Thấm nhìn Mạnh Yến Thần, định hỏi gì đó nhưng cứ ngập ngừng rồi thôi. Ngược lại, Tống Diệm khá thoải mái hỏi anh ta: "Đi nước nào vậy?"

Manh Yến Thần đáp ngắn gọn: "Liban."

"Bao giờ thì đi?"

"Cuối tuần."

"Sao nhanh vậy?"

"Nhận được thông báo bên kia nhiệm vụ khá nặng nề." Manh Yến Thần đáp, hai người trò chuyện về công việc một lúc lâu.

Hứa Thấm rảnh rỗi ngồi bên cạnh uống rượu. Chiêm Tiểu Nhiêu nghe hai người nói chuyện càng lúc càng đi xa, bắt đầu nhắc đến chiến tranh, chẳng thú vị chút nào, bèn chen lời hỏi Tống Diệm: "Trời đất, không phải anh cũng muốn đi theo anh ấy đấy chứ? Đi đi, đi cả đi, tôi và Thấm Thấm ở lại với nhau được rồi."

Tiêu Diệc Kiêu bĩu môi: "Chiêm Tiểu Nhiêu, em không hiểu rồi. Đã là đàn ông thì trong cốt tủy luôn có mơ ước được làm lính đánh giặc."

Tướng Dự cười chê bai: "Tên thương nhân này, ngậm miệng đi! Năm đó, bố cậu bảo cậu đi lính mà cậu sống chết không chịu, giờ còn có mặt mũi nói câu này à?"

Hứa Thấm mặc kệ họ trêu nhau, quay sang hỏi Manh Yến Thần: "Bố mẹ đồng ý à?"

Manh Yến Thần cười nhẹ: "Bố thì đồng ý, nhưng mẹ vẫn còn đang tức giận."

Hứa Thấm gật đầu tỏ ý đã rõ. Một nhóm người cười đùa nói chuyện, chốc lát đã đến đêm khuya. Hứa Thấm đứng dậy đi vệ sinh, Tống Diệm cũng đi cùng cô. Thói quen này từ trước đến giờ anh vẫn không thay đổi.

Hứa Thấm buồn cười: "Rượu này của Tiêu Diệc Kiêu mời, rất an toàn."

Tống Diệm khẽ nhếch môi nhưng không dừng lại, ôm eo cô, dắt cô đi qua hành lang mờ tối, hướng về phía phòng vệ sinh. Lần này, họ không chạm mặt đám nam nữ làm trò buông thả nữa.

Hứa Thấm vào phòng vệ sinh còn Tống Diệm đợi ngoài hành lang. Anh tựa lưng vào tường, châm điếu thuốc, vừa nhả khói thì Tưởng Dụ tới. Hai người họ nhìn nhau, nhưng cả hai đều im lặng.

Hiển nhiên Tống Diệm trầm ổn hơn rất nhiều. Tưởng Dụ thì tay chân lóng ngóng, đứng hồi lâu mới lắc lắc điếu thuốc trong tay, giải thích: "Tôi đến đây làm một điếu, bên trong cấm hút thuốc."

Tống Diệm gật đầu đáp lại. Tưởng Dụ cùng anh tựa lưng vào tường, lần mò túi từ trên xuống dưới, quay đầu định mở miệng thì Tống Diệm đã nhanh tay ném chiếc bật lửa về phía Tưởng Dụ.

"Cảm ơn." Anh ta châm thuốc rồi ném trả bật lửa cho Tống Diệm.

Hai người lẳng lẳng hút thuốc. Một lúc sau, Tưởng Dụ bắt chuyện: "Hình như đợt trước, tôi gặp anh ở Bộ Công an thì phải."

"Ừ, đi có chút việc."

"Sẽ chuyển sang bên kia công tác chứ?"

"Tạm thời thì không. Chỉ ở trong đội thôi."

Tưởng Dụ gật đầu: "Đúng đấy, lúc này đi thì chỉ được ở vị trí là chân sai vặt thôi, chi bằng chờ hai, ba năm nữa thăng chức hãy chuyển đến."

Tống Diệm quay đầu liếc anh ta, khiến Tưởng Dụ hơi lúng túng: "Sau này, chúng ta có thể sẽ thường xuyên chạm mặt trong công việc, mong anh

quan tâm nhiều hơn." Nói xong, nhất thời không kiềm được, anh ta giơ tay về phía anh.

Tống Diệm không có phản ứng làm Tưởng Dụ ngẩn người. Nhưng một giây sau, anh đã đưa tay tới, vỗ vào bàn tay Tưởng Dụ một cái coi như đáp lại.

Tới đêm khuya, cuộc vui đã tàn. Trên đường về nhà, Hứa Thấm tựa vào vai Tống Diệm, ngắm ánh đèn loang lổ ngoài cửa xe, trong lòng cô yên bình đến lạ.

Thấy Mạnh Yến Thần không đến nổi nào, cô cũng yên tâm đôi chút. Còn chưa tới phố Ngũ Phương, Tống Diệm đã bảo tài xế dừng xe lại.

Hứa Thấm nghiêng đầu ngắm khung cảnh bên ngoài, nhắc anh: "Còn chưa tới mà."

"Đi bộ một lát."

"Cũng được ạ."

Cô xuống xe, khoác tay anh băng qua những bóng cây tranh sáng tranh tối tiên con đường.

Đêm khuya, đèn đường mờ tỏ, hai người sóng vai đi về phía trước, không ai nói với ai câu nào nhưng không khí vô cùng ngọt ngào.

Hứa Thấm ngẩng đầu nhìn, trên bầu trời lác đác vài vì sao, nhưng rất dễ nhận ra chòm sao Orion(*) và sao Sirius(**).

(*) Chòm sao Orion lấy tên từ một nhân vật giỏi săn bắn nhất trong thần thoại Hy Lạp. Vì vậy, nó còn có tên gọi là chòm sao Thợ Săn, còn trong tiếng Hán gọi là Lạp Hộ. Đây là một trong những chòm sao nổi bật nhất, dễ nhận biết nhất trên bầu trời.

(**) Sao Sirius hay còn gọi là sao Thiên Lang là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm.

Tản bộ một đoạn, cô nghĩ đến gì đó, liền cúi xuống: "Lễ Tình nhân không thể đi chơi riêng với anh, anh có buồn không?"

"Không đâu." Ngược lại, đêm nay, anh rất vui vẻ. "Ở cùng với em, ngày nào cũng là lễ Tình nhân hết."

Hứa Thấm bật cười, vươn tay về phía anh: "Này anh, có phải muốn tặng quà cho em không? Mau đưa ra đi, em chỉ cần một bông hoa hồng thôi."

Cô cố ý đòi hỏi anh: "Nhanh lên nào, hôm nay là lễ Tình nhân đấy, tặng em một bông hồng đi! Chỉ một bông thôi là đủ rồi."

Tống Diễm hơi nhếch môi, nhìn cô chăm chăm. Anh sáng từ đèn đường chiếu vào đôi mắt anh lấp lánh, anh hỏi lại: "Một bông có phải quá ít hay không?"

Anh nắm vai cô, quay người cô lại. Một chiếc BMW màu trắng mới tinh đỗ ven đường. Hứa Thấm còn đang hoang mang, thấy là lạ, sao xe ai giống xe mình vậy nhỉ. Nhưng qua kính chắn gió, cô nhìn thấy bên trong xe đầy ắp hoa hồng, tim cô bắt đầu đập lên từng nhịp rộn rã.

Anh nhẹ ôm eo cô từ phía sau, trao chìa khóa xe vào lòng bàn tay cô. Toàn thân cô bất chợt run run: "Xe này... tặng em à?"

"Tặng vợ anh." Giọng anh dịu dàng mà ấm áp vang lên giữa đêm khuya thanh vắng.

"Vậy không phải là em rồi." Cô khẽ lẩm bẩm, cố ý đùa dai. Không hiểu tại sao, cô không thể khống chế được cơ thể đang run lên nhè nhẹ. Có lẽ do đêm khuya trời lạnh, nhất định là vậy rồi.

Anh ôm chặt lấy cô, đặt cằm lên vai cô: "Sau này, mình cùng nhau đi làm, cùng nhau tan ca, được không em?"

Cô ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng."

Anh cười rộ lên, cô cũng không nhịn được, nở nụ cười hạnh phúc. Bỗng cảm thấy đi làm thế này vui biết mấy.

"Đúng rồi." Anh hôn lên vành tai cô, thì thầm khe khẽ: "Phần thưởng gặp thú bông lần trước, có phải bây giờ nên thực hiện không?"

Chương 67

Type: Oanh

Cảnh đêm tĩnh lặng, đèn đường mờ lung, chiếc xe trắng nép mình nơi góc đường vắng. Hóa hồng trong xe thơm ngát, cánh hoa mềm mại.

Giọng Hứa Thấm căng thẳng và dồn dập: “Có khi nào bị người ta phát hiện...bị nhìn thấy thì làm sao?”

Mắt Tống Diệm sâu hút, anh hôn lên gò má đỏ bừng và bả vai như ngọc của cô: “Muộn thế này rồi, không có ai đâu.”

“Nhưng mà...Á!”

“...Đau hả em?”

“Vâng.”

“Em căng thẳng quá rồi.” Anh đưa tay ve vuốt, khuyên nhủ cô: “Thả lỏng đi.”

“...Ôi...”

Cô ngửa cổ lên, thở hỗn hển, co rút trên ghế không dám nhòm người dậy, được anh vuốt ve, cô như vừa sợ sệt lại vừa vui thích. Cô thường nhìn ra cửa sổ trong cơn sợ hãi, xấu hổ, thân thể trở nên nhạy cảm hơn, cảm giác râm ran cũng được phóng đại gấp nhiều lần. cuối cùng, cô mơ màng ngủ thiếp đi.

Lúc ngủ chỉ lờ mờ cảm nhận được hơi thở nặng nề của anh phả bên tai, cảnh sắc ngoài cửa sổ trở nên nhạt nhào. Không biết cô đã thiếp đi từ lúc nào, chỉ cảm nhận được anh dịu dàng sửa snag lại quần áo cho mình.

Xe khởi động, ánh đèn đường lướt qua, nhưng áo khoác của anh đã phủ lên cô, để giấc ngủ cô được trọn vẹn.

Dừng xe lại, Tống Diệm quần kín người cô, bế lên. Hứa Thấm cựa quậy theo phản xạ, muốn tự mình đi, nhưng anh lại rủ rỉ bên tai cô: “Ngoan ngoan ngủ đi, anh bế em về nhà.”

Thế là cô thôi giãy giụa, yếu ớt dựa vào lòng anh, chỉ thoáng cảm thấy làn gió đêm đông rét lạnh, nhịp tim anh mạnh mẽ và tràn trề sức sống. Sau đó, cô được đặt lên giường, đi vào giấc ngủ thư thái.

Giấc ngủ này cực kỳ an ổn, khi tỉnh lại trời đã sáng trưng. Cô vẫn còn ngái ngủ, vươn mình trong chăn, định ôm Tống Diệm, nhưng bên cạnh trống trơn. Cô mở choàng mắt, nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài cửa gỗ, gió hiu hiu thổi bay rèm cửa, vách tường màu xanh nhạt.

Đây là...

Cô ngồi bật dậy, kinh ngạc phát hiện ra mình đang nằm trên chiếc giường tròn lớn màu tím nhạt, trên sàn trải một tấm thảm xám, phía trên trang trí mấy chiếc giỏ màu trắng.

Căn phòng này...

Bức tường bên trái kê tủ quần áo màu kem, bên phải là dây cửa gỗ, rèm cửa màu tím được buộc lại, chỉ kéo kín lớp màn sa mỏng, có thể nhìn thấy bóng cây xanh mượt bên ngoài.

Chuông gió đông đưa kêu leng keng vui tai, ánh nắng soi qua cửa sổ trai khắp ghế quý phi.

Thảm màu xám trải dài đến sảnh nhỏ, nơi đó đặt chiếc ghế gỗ dài gầy nệm và bàn trà cũng bằng gỗ. Màu sắc chủ đạo trong căn phòng là màu xanh lam, tím nhạt và xám, tĩnh lặng, khiêm tốn, thích mắt vô cùng.

Hứa Thấm xuống giường, kéo cửa gỗ đi ra phòng khách. Bức tường nơi đây có màu trắng ngà, sàn nhà màu nâu, tivi treo tường cũng màu trắng, bên trong đặt trường kỷ và abnf gỗ hoa. Ngoài cửa sổ phía bắc trồng đủ loại cây.

Phía nam hướng ra sân, cửa mở rộng, nắng rọi khắp sàn nhà. Điều khiến cô thích thú là sau lưng sofa phòng khách, ở đó có một chiếc bàn gỗ lớn hình chữ nhật, vây quanh là sáu chiếc ghế gỗ lót nệm xinh xắn. Chiếc bàn thiết kế rất đặc biệt, từng đường khắc xen kẽ, đan chồng lên nhau.

Dưới bàn có vài ổ cắm điện, có thể cho cả gia đình sum vầy quanh bàn, cùng học tập, làm việc. Gần cửa sổ còn có một chiếc sofa mềm, chất đầy gối, có thể cuộn người đọc sách ở đó.

Hơi thở của Hứa Thấm bắt đầu dần dập. Bước ra cửa, sân trồng đủ loại cây, bên dưới chân là thảm cỏ đen trải dài xen với con đường lát sỏi. Sân đã được sửa chữa, tạo thành một hành lang tròn nối liền các gian phòng. Trên hành lang còn treo đèn trắng ngà và chuông gió.

Phía đông chia thành hai căn phòng ngủ, phía tây là nhà bếp và phòng ăn. Cả căn bếp sơn màu xanh lá nhạt, tinh khiết, trang nhã. Phòng ăn sơn màu be, tường chạy chỉ vàng, trên bàn ăn màu trắng đặt một bó hoa cúc.

Đầu hành lang bên kia đi ra hướng cổng nhà có một gốc cây to thân cành chắc nịch, dường như đã canh giữ nơi đó rất nhiều năm. Còn ở gần phòng ngủ trồng cây sơn trà và một cây anh đào.

Cả tứ hợp viện nên thơ vô cùng. Đi một vòng khắp nhà vẫn không tìm được Tống Diệm, thế là cô ngồi xuống bậc thềm hành lang gấp khúc chờ anh.

Rõ ràng rất vui nhưng chẳng biết tại sao cô lại rơi lệ. Thuở thiếu thời ấy, cô hết sức yêu thích căn tứ hợp viện của cậu anh, bởi cả gia đình có thể

quây quần vui vẻ bên nhau, tiếng cười nói luôn rộn rã.

Cô bảo: “Tổng Diệm, em rất thích nhà anh.”

Anh trêu: “Nói miệng cũng vô dụng, có dám nhập hộ khẩu vào nhà anh không?”

Cô yên lặng rất lâu mới nhỏ giọng: “VẬY anh tặng em một căn tú hợp viện đi. Trên đời này, em không thích gì cả, cũng không muốn đi ra ngoài gặp người khác. Em chỉ muốn một căn tú hợp viện, sau đó bị anh nhốt bên trong.”

Cô khẽ hít mũi, gạt đi nước mắt. ĐỒ NGỐC! Thứ cô thích khoogn phải là tú hợp viện của cậu, mà là mái nhà hạnh phúc của cậu kìa.

Bên kia bức tường bình phong vang lên tiếng mở cổng và tiếng vali kéo lê trên nền đất. Tổng Diệm đi trên hành lang, kéo hai vali và một thùng giấy, chắc là đồ lấy từ nhà cậu.

“Sao em lại ngồi đây?” giọng anh có chút ngạc nhiên.

Anh còn chưa dứt lời, cô đã chạy băng qua sân, nhào đến ôm lấy eo anh: “Tổng Diệm...” Trong phút chốc, tất cả cảm xúc đều trào dâng, nước mắt cũng chảy tràn.

Anh bị cô đụng phải, lùi về sau một bước, vỗ về lưng cô trêu chọc: “Không thích à? Hoảng loạn đến nỗi khóc luôn rồi.”

Cô lập tức lắc đầu, nghẹn ngào: “Tổng Diệm, em thích đến mức cả đời này cũng không muốn đi đâu cả. Em vốn không thích bên ngoài, em có thể ở đây cả đời.”

Tổng Diệm ngẩn ngơ, đoán được cô sẽ rất vui nhưng không ngờ lại có phản ứng lớn đến thế. Cô vô cùng xúc động, nước mắt thi nhau rơi

xuống.

Anh đưa tay vuốt tóc cô, muốn an ủi mấy câu lại nghe thấy cô chua xót hỏi: “Tổng Diệm, mười năm qua, anh đã sống thế nào?”

Anh thoáng nhếch môi. Mười năm qua đã sống thế nào ư? Anh sống vô cùng gian khổ. Lần đó cô say rượu, chất vấn anh không chịu cố gắng để ở bên cô. Nhưng cô không biết rằng, để cưới cô, để sống cùng cô, anh đã tích góp mười năm, chiến đấu cả mười năm.

Cho dù lần đó bị thương nặng, khiến anh gần như sụp đổ, nhưng anh chưa có một ngày đầu hàng trước số phận, chưa một ngày từ bỏ viễn cảnh sẽ gặp lại nhau.

Kế hoạch của anh được sắp đặt từ lâu về trước. Khi ấy, giá nhà phố Ngũ Phương còn chưa cao, nhưng với anh, đó cũng là cả một số tiền lớn. Hôm sinh nhật hai mươi tuổi, không biết lấy đâu ra quyết đoán, anh mang hết số tiền bố để lại ra mua trọn mảnh đất này, còn thông minh chọn kiểu thanh toán trả góp trước thấp sau cao, tính toán kỹ lưỡng, nghĩ tới tiền phụ cấp công việc và tiền cho thuê là đủ bù tiền mua nhà. Chờ đến khi giá nhà lên cao, anh cũng được thăng chức, tăng lương rồi.

Lại không ngờ giữa chừng trời giáng tai họa. Anh bị tra tấn nửa tháng, sau đó được cứu ra, tội danh xác thực, chuyển thành nghi vấn chưa giải. Anh biết người “cứu” mình là ai, nhưng khi ấy, anh quá kiêu ngạo, quá căm hận, quá nhục nhã, bản thân canh cũng không còn hình dáng con người nữa. Anh không nói được thành câu, cũng chẳng muốn mắng chửi kẻ đã phá hoại gia đình anh, hủy hoại tương lai anh.

Anh mất đi hoàn toàn cơ hội thanh minh, dù không có tội nhưng cũng không đủ trong sạch. Anh không thể tiếp tục con đường trước kia được nữa, bị ném vào nơi mọi người nói là không có tương lai nhất, bắt đầu lại từ con số không.

Đó là chuỗi ngày đen tối nhất trong cuộc đời anh. Mơ ước tan biến, sự nghiệp thất bại, thân thể hoang phế, ngay cả căn tử hợp viện cũng có nguy cơ không giữ được nữa.

Anh liều mạng lập công, muốn thăng chức, chỉ chăm chăm vào tiền thưởng sát hạch, tiền thưởng thành tích, tiền thưởng huân chương...cùng tiền thưởng tăng lên khi anh trở thành Tiểu Đội trưởng, Trung Đội trưởng.

Nhưng dù liều mạng thế nào cũng có lúc xuất hiện nguy cơ: Anh không đủ tiền trả nợ. Từng ấy tuổi, lần đầu tiên anh đi tìm bạn bè vay tiền, đến thời hñj không trả nổi lại không thể thất tìn, bị đẩy đến đường cùng phải vay tiền của xã hội đen.

Mà khi đó, anh thậm chí cò không biết Hứa Thấm đang ở đâu, liệu có trở về hay không. Nhưng như người mất trí, anh là một tên liều lĩnh, là một kẻ điên, chỉ muốn dốc hết sức lực, tìm mọi biện pháp bảo vệ thứ quan trọng nhất.

Anh đã không còn nhớ những năm tháng tăm tối ấy, chỉ biết mỗi tháng về nhà đều mặc quân phục rằn ri, đi giày đế cao su, tất cả chi phí ăn mặc đều dựa vào quân đội. Anh không mua đồ, không tiêu xài, tất cả số tiền có được anh đều mang đi trả nợ.

Nhưng dù bị cuộc sống bức bách đến mức đó, với anh, mỗi ngày trôi qua như thắng một cuộc chiến. ngôi nhà dường như đã thành hình, anh từng hcuts tmf lại được cảm giác tồn tại trên đời này.

Thình thoảng anh cũng cảm thấy hình bóng của Hứa Thấm bắt đầu trở nên mơ hồ, nhưng không hiểu sao anh vẫn tin tưởng rằng nhất định cô sẽ trở về.

Dần dà ngày tháng trôi qua, giá nhà bắt đầu tăng cao, tiền vay cũng đội lên ngiều. May sao anh từng bước thăng chức, gánh nặng trên vai mới

vời dần. nhưng vì trước đó anh vay nặng lãi, cho nên phải đến ba năm trước, anh mới có thể trả hết nợ.

May mà lúc đó tiền cho thuê nhà đã cao hơn tiền trả góp mỗi tháng. Cuối cùng, anh có tiền dư, cũng có thể nghĩ đến việc tu sửa nhà cửa, nhờ cậu giúp đỡ thiết kế và chế tạo vật dụng trong nhà.

Anh đọc sách mỗi ngày, và biết rằng màu tím nhạt giúp ích cho giấc ngủ, màu xanh lam khiến người ta an tĩnh, mà xanh lá thích hợp dùng trong bếp, màu vàng giúp ích cho khẩu vị. Và hôm nay, cuối cùng nhà anh đã được trang hoàng ngăn nắp.

Vật dụng đều nhờ cậu giúp đỡ, việc sử dụng đã tốn không ít tiền, còn thả lại chỉ có hơn ba trăm nghìn tệ, bỏ ra phân nửa mua nhẫn, số tiền còn lại chỉ đủ đóng thuế chấp mua một chiếc xe. Tiền lương trước mắt của anh dư trả khoản vay mua xe. Anh không nỡ để cô xếp hàng bắt xe đi làm vào giờ cao điểm, lại càng không nỡ để cô chen chúc trong tàu điện ngầm. Anh đã nói là sẽ ngày ngày đưa cô đi làm, điều này không hẳn là không thể.

Về phần tại sao nhất định phải mua BMW màu trắng. Bởi vì vào đêm mưa bão hồi tháng Tám đó, anh đã đến cứu chiếc xe kia. Nhưng cô quên mất rồi, cô tưởng anh chỉ đi cứu một người dân bình thường nào đó mà thôi, tưởng đấy là lần đầu anh thấy xe cô. Cô đã quên mất ngày phố Ngũ Phương bốc cháy, xe của cô chặn lối dành cho xe cứu hỏa, anh đã nhớ biển số xe cô từ lúc ấy. Vào đêm mưa bão kia, niềm tin giúp anh cố gắng gượng, nhất quyết đẩy được chiếc xe lên chỉ là vì anh biết người trong xe là cô thôi.

Người phụ nữ của anh trí nhớ không tốt lắm. Song không sao cả, chờ đến khi cô gài rồi, anh sẽ nói cho cô biết, cũng xem như cho cô niềm vui bất ngờ. Đến lúc đầu tóc bạc phơ, ngồi trong sân phơi nắng, anh sẽ nhắc cho cô nhớ.

“Bà à, bà thật sự không nhớ chiếc xe BMW màu trắng sao? Cho bà một gợi ý này, là đường dành cho xe cứu hỏa.”

Khi đó, cô có cười không, có thể lắm, hay là lại rơi lệ hạnh phúc như giờ phút này?

Tống Diệm chưa bao giờ định tiết lộ cho Hứa Thấm biết chuyện quá khứ. Anh chỉ nói sơ qua, lược đi nửa đoạn đường khó khăn đầu tiên, còn trêu chọc cô: “Mua lâu rồi, tiền thuê cũng tích được cả núi rồi.”

Hứa Thấm đang tính nhẩm, anh đã kéo hai chiếc vali đi vào trong: “Em còn đứng đây làm gì? Đến đây thu dọn đồ đạc đi.”

Cô chạy theo anh. Anh kéo vali qua bậc cửa, đặt thùng giấy xuống, bảo cô: “Chuyển qua một phần trước, chỗ còn lại dọn sau.”

Hai người vào trong, cùng nhau thu dọn đồ đạc. Ban đầu, Hứa Thấm phản ứng có phần chậm chạp, cứ cầm đồ trong tay không biết nên đặt ở đâu. Nhưng cô có cảm giác rất tự nhiên và thân thiết với ngôi nhà này, nên thoáng chốc đã trở nên thoải mái. Cô lau sạch tủ quần áo, nhanh chóng sắp xếp áo khoác, áo len, áo lót, quần, tất, túi xách vào từng ô riêng biệt.

Có khá nhiều đồ lặt vặt, chốc chốc cô chạy đến khu giữa đặt sách, lát lát lại chạy ra phòng khách đặt kim cắt móng tay, mang đồ sạc pin đến bàn gỗ, mấy con thú nhồi bông thì bỏ vào giỏ treo.

Tống Diệm không có nhiều đồ đạc như cô, chỉ một thoáng đã dọn xong, tựa vào tường nhìn cô phấn khởi bện bện chạy tới chạy lui, vô cùng ra dáng nữ chủ nhân. Cả căn phòng tràn ngập ánh nắng, tâm trạng anh cũng sáng sửa theo.

“Cần anh giúp không?” Anh mở lời.

“Để em tự làm.” Cô hưởng thụ niềm vui bài trí ngôi nhà của chính mình.

Tống Diệm nhìn ra được điều này nên để cô tự mình thu dọn. anh đi ra cửa, nằm trên ghế quý phi bên hành lang phơi nắng, tay kê dưới gáy, mắt nhắm lim dim. Hôm qua anh ngủ quá trễ, hôm nay lại dậy quá sớm nên giờ vẫn còn buồn ngủ.

Giờ phút này, ánh nắng ấm áp, bóng cây sơn trà lay động phủ trên mặt anh. Nghe thấy tiếng dép chạy qua chạy lại trên sàn gỗ cùng âm thanh bận rộn của cô, anh khẽ cong môi, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Không lâu sau, cô đã thu dọn xong, leo lên ghế, nằm bên cạnh anh, ôm lấy eo anh.

Anh vẫn nhắm mắt, lơ đãng hỏi cô: “Dọn dẹp xong rồi à?”

“Vâng.” Cô tựa đầu vào vai anh, cảm nhận chiếc áo len đen của anh được ánh nắng ủ ấm. Hai người lặng yên dựa vào nhau hồi lâu. Cô vẫn còn băn khoăn: “Tống Diệm?”

“Hả?”

“Mười năm qua, anh rất vất vả, đúng không?” Cô cắn môi, nhìn anh.

Anh từ từ mở mắt: “Cũng tạm.”

Cô không tin, nhưng không dám để anh nhìn thấy ánh mắt mình, cười mâu thuẫn: “Thật sao?”

“Thật.” Giọng anh điềm nhiên như không. “Lúc huấn luyện thì cực nhọc một chút, nhưng làm lính đều vậy cả. Hồi nhập ngũ đã tuyên thệ cố gắng phấn đấu hết mình vì công việc, thì phải chịu đựng thôi. Chút cực khổ có là gì.”

“Thề à? Hồi em tốt nghiệp cũng có thề đấy.” Cô dễ dàng đánh lạc hướng sự chú ý của anh: “Lời thề của các anh là gì?” Cô lay người anh: “Em muốn nghe.”

Anh bị cô cù vào eo nhồn nhột, không nhịn được cười lớn, lại nhẹ cau mày: “Để anh nghĩ đã.” Rồi mím môi suy nghĩ giây lát: “Ừm, thề sao nhỉ, vì nhân dân phục vụ...không sợ hi sinh, trung thành với cương vị.” Ban đầu nhớ không rõ lắm, dần dần anh càng nói càng lưu loát. “Phấn đấu làm việc, không màng gian khổ, dù trong bất cứ tình huống nào cũng tuyệt đối không phản bội tổ quốc, tuyệt đối không phản bội quân đội.”

Hứa Thắm thắng thốt, bỗng dưng nhớ đến sau hôm say rượu, anh đến nhà tìm cô. Khi ấy, lời hứa anh cho cô là...

Nhìn thấy ánh mắt cô, anh biết cô đã nhớ lại, bèn khẽ cười: “Đúng vậy, cũng tuyệt đối không phản bội em.”

Cô kề sát vào anh, đầu vùi vào hõm cổ anh, nhắm mắt lại, không khỏi hồi tưởng khốn cảnh hôm đó, dòng nước nóng nóng lại thấm ướt hàng mi.

Ánh mặt trời soi vào mắt cô, thế giới trở nên đỏ rực, cũng sưởi ấm trái tim cô. Cô không lên tiếng, nhưng dù không nói, anh cũng hiểu được thôi.

Hai người yên lặng rất lâu, hưởng thụ giây phút yên bình bên nhau. Gió thổi man mát. Thi thoảng, cô mở hé đôi mắt nhìn quanh, trên mái hiên tứ hợp viện là khoảng trời xanh lam hình chữ nhật, trong veo, cao vợi vợi. Cho dù thời gian vĩnh viễn dừng lại ở giây phút này, cũng không phụ nhân sinh.

Dựa vào nhau chốc lát, cô điều chỉnh tư thế, nhưng vô tình nhìn thấy chiếc túi lớn đặt dưới ghế, liền ngồi dậy: “Còn đồ chưa dọn xong kia.”

“Để anh.” Tống Diễm đứng dậy.

“Để em giúp nữa.” Hứa Thấm cũng bật dậy.

Trong túi là một chiếc váy, Hứa Thấm cầm lên, bên dưới là chiếc hộp gỗ. Lúc này, Tống Diệm thu dọn ở nhà cậu đã phát hiện ra, nhưng không mấy để tâm, bây giờ lại tò mò lắc xem thử. “Đây là cái gì?”

“Ồ, chỉ là món đồ chơi thôi.” Cô cố gắng quýt muốn giành lại.

Tống Diệm liếc nhìn vẻ mặt cô, kết luận: “Em nói dối.” Một tay anh giữ eo cô, tay ở phía sau lại lắc một cái, trong hộp gỗ vang lên tiếng lạch cạch.

Hứa Thấm nhào lên người anh, chụp trái ngăn phải, nhưng tay không dài bằng anh: “Trả cho em!”

Thoáng thấy cô sơ hở, anh bèn quay phắt người lại, mở chiếc hộp kia ra. Cô nhân cơ hội nhào đến, nhưng anh đã nhanh nhẹn tránh thoát.

Hộp được mở nắp, bên trong là một đồng tượng gỗ nho nhỏ, đều là Tống Diệm thời niên thiếu, trông rất sống động. Thú vị nhất chính là từng vẻ mặt, trang phục, động tác đều lấy chất liệu từ chính cuộc sống chân thật của anh.

Tống Diệm giật mình, ngay sau đó, nét mặt anh rạng rỡ như phát hiện ra bùa tàng bí mật: “Tất cả đều là anh à?”

Hứa Thấm đỏ mặt, ngồi xuống sạp, có chút ngượng ngùng: “Ừm, anh thích không?”

“Hỏi thừa.” Anh ngồi khoang chân trên sạp, đổ hết đồng tượng gỗ ra, ngắm từng cái một, “Ồ, giống thật ấy.” Vẻ mặt anh lúc này tươi tắn hết như cậu trai thời niên thiếu trong ký ức thuở ban sơ của Hứa Thấm. “Chà chà...Biểu cảm này...động tác này...còn có kiểu tóc để năm đó...Bộ đồ này còn để ở nhà cậu chưa vứt nữa...”

Mỗi bức tượng là một đoạn hồi ức, mang theo hơi ấm và niềm vui thời cấp ba. Anh yêu thích không rời buông tay, quan sát một lúc lâu mới chất vấn: “Hừm, sao em không tặng sớm cho anh, hả?”

“Vốn không phải quà tặng anh mà.” Cô bối rối.

“Hả, không tặng anh thì tặng a?” Anh ngạc nhiên vô cùng.

“Giữ lại cho mình.” Hứa Thấm có chút ngậm ngùi, vợ lấy đồng tượng gỗ nhỏ xếp quanh chân mình.

Tống Diệm khựng lại, nhớ đến điều gì đó, lặng im chốc lát mới ngẩng đầu nhìn cô: “Em khắc từ lúc nào thế?”

“Hồi ở nước ngoài.” Hứa Thấm cúi đầu không nhìn anh. “Vì...không biết anh đã thay đổi thế nào, em chỉ nhớ dáng vẻ anh hồi cấp ba thôi.”

Tống Diệm vuốt ve gương mặt tượng gỗ, nhỏ giọng gọi cô: “Hứa Thấm.”

“Dạ?”

“Mười năm qua, em đã trải qua thế nào?”

Cô suy nghĩ giây lát rồi nói: “Đi học, đi làm. Chỉ thế thôi.”

Anh không nói gì nữa, chỉ cúi đầu tiếp tục ngắm tượng gỗ trong hộp, đến tận nhìn thấy một bức tượng người mặc đồ chơi bóng rổ, để tóc kiểu mào gà nổi tiếng của Beckham thì vô cùng sửng sốt. Trong đời anh chỉ để kiểu tóc này đúng một năm, nhưng đó là hồi lớp chín. Lúc khai trường năm lớp mười anh đã đổi kiểu tóc khác. Ngày cuối cùng giữ kiểu tóc này là buổi tự học trước khi khai giảng.

Anh nheo nheo mắt nhìn cô: “Hôm anh chặn đường em, không phải em bảo không nhận ra anh sao?”

Cô mím môi giây lát rồi cười khúc khích: “Em nói dối đấy.”

Tống Diệm nhìn cô chăm chăm, đôi mắt đen láy của anh trở nên sâu hun hút. Anh tặc lưỡi với cô: “Giỏi, nói dối thì nói dối đi.”

Cô nhoèn miệng cười, nhào vào lòng anh, không biết bị điều gì thôi thúc, bỗng nhiên lớn gan bày tỏ: “Tống Diệm, em chỉ yêu mình anh thôi. Duy nhất chỉ có anh thôi.”

Lúc cô nói đến câu này, ánh nắng đầu xuân đã bao phủ cả hai người. Phía trên tứ hợp viện là vòm trời xanh ngắt. Ngang chiếu xuống cây anh đào, ở một góc kín đáo nào đó lặng lẽ đâm chồi nảy lộc.

Vài con chim sẻ bay đến, đậu trên cành cây thạch lựu, thoăn thoắt chuyền cành. Có một con bay sà xuống thăm cỏ, mổ lia lia lên mặt đất. Không khí mang hơi thở mùa xuân ấm áp, trong lành, len lỏi chút dư vị mùa đông tươi mát.

Nhiều năm về trước, vào một đêm hè oi bức khó chịu, khi Hứa Thẩm bị bạn cùng phòng ký túc cô lập, cô vô cùng lúng túng, ôm cặp sách nơm nớp lo lắng bước đến phòng học. Tất cả mọi người đã chơi với nhau từ cấp Hai, chỉ có mình cô là học sinh mới chuyển đến, không ai thèm ngó ngang.

Buổi tối tự học trước ngày khai giảng, thầy giáo gọi từng học sinh lên bục tự giới thiệu. Cô ngồi yên trên ghế, nắm chặt tay mình, vẻ mặt lo lắng, thấp thỏm: Lát nữa mọi người sẽ hỏi mình câu gì? Mình nên trả lời như thế nào? Phải nhớ nói lớn tiếng, rõ ràng một chút mới được.

Bỗng nhiên, chuông tan học reo lên, cô vô cùng hồi hộp: Đợi đến lượt mình bước lên bục, nhất định phải nói nhanh, không làm mất nhiều thời gian của mọi người.

Lúc cô đang thấp thỏm chờ đến lượt mình thì thầy lại nói: “Xong hết rồi phải không? Vậy thì tan học thôi...”

Đầu óc cô nhất thời trống rỗng, vừa muốn giơ tay vừa sợ bị cười chê, tâm trạng chán nản, còn tự an ủi dù sao mình cũng không muốn lên giới thiệu mà. Nhưng dù cố gắng nói dối như thế, cô vẫn thấy ấm ức đến mức mắt cay cay.

Nhưng lúc này, một giọng nói lười nhác truyền đến từ hàng cuối cùng của lớp: “Thầy Lỗ, con nhỏ này còn chưa giới thiệu kìa!”

Hứa Thấm quay đầu lại, vì bị những người khác che khuất nên cô chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt của anh. Đôi mắt anh đen láy, trong veo, mái tóc màu gà dựng đứng khoa trương cùng vài sợi lòa xòa rơi trên trán. Cánh tay gầy gò của cậu thiếu niên ẩn chứa sự mạnh mẽ, ngón trỏ thẳng nhiên chỉ về phía cô.

Trong cái nhìn soi mói của bạn học, cô đứng trên bục, tỏ vẻ hờ hững không quan tâm, nhưng thật ra trong lòng hồi hộp muốn chết, vừa sợ sệt vừa luống cuống.

“Chào các bạn, mình là Mạnh Thấm.”

Thầy giáo: “Các em đặt câu hỏi đi.”

Nhưng không ai lên tiếng.

Cả lớp yên lặng như tờ, tất cả đổ dồn ánh mắt về phía cô nhưng không tỏ ra hứng thú hay quan tâm gì. Gương mặt cô nóng bừng như bị bốc cháy, đi không được, ở cũng chẳng xong. Cô đứng giữa lớp mà cảm thấy như mình bị ném vào giữa cánh đồng hoang vắng, trống trải.

Khi ấy, giọng cậu thiếu niên kia lại cất vang: “Chữ Mạnh nào, chữ Thấm nào thế?”

“Mạnh là “Tủ” trên “Mãnh” dưới, Thấm là “Tâm” có ba chấm Thủy phái trước.” Cô ngoan ngoãn trả lời.

“Ngoan lắm!” Giọng điệu không biết khen ngợi hay trêu chọc.

Cô thấy anh đang cười, mái tóc lòa xòa, tong mắt phản chiếu ánh đèn huỳnh quang sáng lấp lánh như hồ nước dưới gợn nắng lặn tằm, và cũng như ngọn lửa sưởi ấm lòng cô.

Có lẽ trong khoảng khắc đó, anh đã trở nên khác biệt đối với cô. Nếu không, cô sẽ giữ im lặng khi bị anh chặn đường. Thay vào đó, cô cất giấu cho riêng mình một bí mật nho nhỏ. Nếu không, cô sẽ không tinh quái như vậy, không ngừng thăm dò anh, nghiệm chứng anh, khiêu khích anh, chọc giận anh, và khi anh lần lượt đáp trả, cô không thể tin rằng sẽ có ngày mình lại thấy yên bình và an ổn như vậy.

Có lẽ không phải chỉ tìm kiếm sự che chở nữa mà đã hóa thành “yêu” rồi. Vốn dĩ cô cũng chỉ là một cô bé bình thường, có thể còn là đứa con gái kém cỏi, ích kỷ, hèn yếu, ngang ngược, được yêu chiều mà sinh hư, nhưng lại hy vọng xa vời, mong mỗi sẽ có một người vượt qua muôn vạn nẻo đường đến để yêu cô, gõ cửa tòa thành tĩnh mịch của cô: Tôi có thể bước vào không?

Cô sẽ mở cửa cho anh: Vậy sau này không được bước ra đâu nhé!

Anh nói: Được.

Sau đó, họ mãi mãi ở bên nhau. Đây là đạo lý đơn giản biết mấy. Nhưng khi ấy, cô lại không hiểu rõ lòng mình, nhẫn tâm xua đuổi anh, còn im lặng công theo tòa thành của mình chạy trốn suốt mười năm. Có điều, sau đó cô lại phát hiện, tòa thành trong lòng mình từ đó cũng không mở cửa một lần nào nữa.

Cửa ải này chính là mười năm, chỉ chờ người ban đầu lặn lội đường xa, không màng sương gió đuổi theo đến đây, bước vào lần nữa.

Tòa thành của em đang chờ anh. Anh không đến, em sẽ mãi cô đơn. May mà, băng qua màn sương dày đặc, vượt qua cát bụi mịt mù, rốt cuộc anh đã đến, cho câu chuyện của chúng ta một cái kết viên mãn.

Chương 68: Ngoại truyện

Khoa Khám bệnh được tan làm lúc năm rưỡi, Hứa Thấm ở lại văn phòng đọc sách. Bác sĩ thực tập mới đến đi ngang qua cửa, ló đầu nhìn vào, thấy thế liền hỏi: "Bác sĩ Hứa vẫn chưa về à?"

Hứa Thấm gật đầu chào: "Ừ, chờ lát nữa."

Bác sĩ Đồng cùng khoa đi qua cười góp lời: "Người ta chờ bạn trai đến đón đấy."

"Ôi, hạnh phúc thật..."

"Đúng vậy, vừa cao ráo vừa đẹp trai, còn rất biết cưng chiều nữa nhé."

Hứa Thấm mím môi mỉm cười.

"Bác sĩ Hứa, đi đây!"

"Tạm biệt."

Tiếng bước chân nhanh chóng biến mất ở hành lang. Hứa Thấm lại yên tĩnh đọc sách, mười phút sau cô cầm túi lên, khóa văn phòng, đi xuống lầu. Về muộn mười phút, đã qua giờ cao điểm tan tầm, một mình cô rời khỏi khoa Khám bệnh im ắng, vậy mà lại có cảm giác thanh tịnh khác lạ.

Đi ra khỏi tòa nhà, thấy trời cao đất rộng biết mấy. Qua năm mới, thời tiết Đế Thành tốt hơn mỗi ngày. Không khí trong lành, gió thổi hiu hiu, còn se se lạnh. Mùa xuân đã đến thật rồi.

Thời tiết tốt, tâm trạng con người cũng cởi mở hơn. Lúc xuống bậc thềm, khóe môi Hứa Thấm vô thức cong lên. Cô rảo bước đi đến cổng bệnh viện, chờ chưa đến một phút đã nhìn thấy chiếc xe màu trắng. Qua kính

chấn gió, cô nhìn thấy người đàn ông ngồi trên ghế lái cũng đang nhìn mình chăm chú, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt anh.

Xe thả chậm tốc độ, dừng bên cạnh cô. Hứa Thấm mở cửa, ngồi vào ghế lái phụ, kề đến hôn lên má Tống Diệm.

Hôm nay là cuối tuần, lưu lượng xe trên phố khá đông, giao thông hơi ùn tắc. Tống Diệm chạy thật chậm, còn nhàn nhã đưa tay nắm lấy tay cô, khẽ vuốt ve, nhẹ nhàng hỏi: "Hôm nay đi làm có mệt không?"

"Không mệt. Chỉ là chuyện con con so với hồi làm ở phòng Cấp cứu thôi. Còn anh?"

"Cũng rất nhẹ nhàng."

Hứa Thấm nắm lấy ngón tay anh, chợt hỏi: "Bây giờ anh không phải huấn luyện thể năng nữa à?"

"Nói nhảm." Anh lờm cô một cái.

Xe phía trước đã di chuyển, ngón cái Tống Diệm vuốt nhẹ mu bàn tay cô rồi mới rút lại, lái xe chậm chậm qua ngã tư, bỗng nhớ ra gì đó bèn quay lại nhìn cô: "Sao vậy? Sao trông em tiếc nuối thế?"

"Nếu vậy, anh không còn cơ bụng nữa thì biết làm sao?" Cô thở dài sầu lo.

Tống Diệm ghen lời, cười ngất: "Em thích anh có cơ bụng đến thế cơ à?"

"Thích mà." Mắt cô sáng lấp lánh.

"Đơn giản thôi, mỗi ngày ở nhà công em hít đất mấy trăm cái là được."

Hứa Thấm nghĩ đến cảnh tượng ấy, còn cảm thấy vô cùng đẹp mắt nữa là đằng khác, mắt lóe sáng, gật đầu liên hồi. Hai người cùng nhau đi mua thức ăn để nấu bữa tối, đi vòng qua bức tường bình phong, lên hành lang, nhìn thấy cảnh xuân về hoa nở trong sân, từng đóa vàng rực rỡ, tươi đẹp xiết bao. Gốc cây vững chãi trong vườn cũng nở ra những bông hoa ngọc lan trắng hồng.

Hứa Thấm ngẩng đầu ngắm nghía, thốt lên: "Hóa ra đây là cây ngọc lan."

"Nó được trồng ở đây rất nhiều năm rồi." Lúc Tống Diệm mua căn nhà này, nó đã tồn tại ở đây, hoa nở hoa tàn, trước sau như một. Anh nhìn nhành hoa dưới vòm trời xanh, quay sang bảo cô: "Em còn thích hoa gì nữa thì cứ trồng hết trong sân ấy."

"Em không rành mấy việc này đâu." Cô lắc lắc đầu.

"Không sao, cứ từ từ rồi biết hết." Anh bổ sung: "Lần sau anh đưa ảnh cho em xem, em chỉ cần chọn cái mình thích là được."

"Anh chịu trách nhiệm trồng hả?" Cô mỉm cười tinh quái.

"Chứ không còn sao nữa?" Anh giả vờ thờ dài.

Chuông gió reo vui trên hành lang gấp khúc, hai người vừa trò chuyện về hoa cỏ vừa xách túi thức ăn đi vào nhà bếp.

Hứa Thấm không biết nấu cơm nhưng rất thích phụ việc cho Tống Diệm. Có điều, cùng lắm Tống Diệm cũng chỉ cho cô rửa rau thôi, nhất quyết không cho chạm vào dao, nói là tay cô để cầm dao phẫu thuật, sợ không cẩn thận sẽ bị thương.

Hứa Thấm cũng không cự nự gì. Anh thái thức ăn, cô liền vờn qua vờn lại, tán gẫu vu vơ với anh, giúp anh cầm đĩa, rồi xới cơm...

Một đĩa cá chiên ớt chuông, một đĩa rau xào, một bát canh dưa leo, đủ cho hai người ăn.

Sau bữa cơm tối, cô tựa vào lòng anh, ngồi trên sân hóng gió đêm, ngắm vòm trời lấp lánh ánh sao như khung ảnh được treo giữa mái hiên.

Trời sao như một tấm thảm nhung màu xanh mực được gắn kim cương lấp lánh, mãi mãi vĩnh hằng. Trong góc thành phố phồn hoa có một mái nhà yên bình thuộc về hai người họ. Nếu cuộc đời này cứ trôi qua êm đềm như thế thì tốt biết mấy.

Gió thổi, chuông gió vang lên từng tiếng leng keng, lá cây lay động xào xạc. Hứa Thấm tựa vào lòng anh, trên người đắp một tấm chăn mỏng, không khỏi nhớ lại thời cấp ba, nhớ lại ngày theo Tống Diệm đến nhà cậu anh chơi.

Cô và Tống Diệm của những ngày niên thiếu từng cùng nhau ngồi trên bậc thềm ngắm trời sao. Lúc ấy, cô không bao giờ ngờ rằng trong tương lai sẽ có một ngày như vậy. Thời điểm đó, họ ngây thơ, đơn thuần và nhiệt huyết biết bao.

Cô nhớ khoảng thời gian ấy, họ cứ ngày ngày dính lấy nhau, ngay cả lúc anh nói chuyện với đám anh em cũng sẽ thỉnh thoảng quay sang, kéo cô đến bên mình, cúi xuống, nghênh ngang hôn cô một cái trước đám đông. Tuy bóng lưng anh vừa vạm che đi tầm mắt mọi người nhưng vẫn khiến cô đỏ mặt.

Còn có chuyện to gan hơn nữa. Hồi cấp ba, có một thời gian anh thiếu rất nhiều bài quan trọng, học hành buổi đi buổi không, giáo viên cũng mặc kệ. Nhưng anh luôn nhớ đến cô, rất hay đến tìm cô. Có hôm, đang giữa giờ học, anh chạy đến lớp, nhưng gặp phải giáo viên đang dạy phụ đạo.

Tống Diệm đứng ngoài cửa lớp nhìn Hứa Thấm một lúc lâu, cuối cùng vẫn cắn răng đi vào.

Giáo viên hỏi: "Em làm gì?"

Anh đường hoàng trả lời: "Em tìm Hứa Thấm, đưa ít đồ cho bạn ấy ạ!"

Hứa Thấm đang cắm cúi làm bài, bèn ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh. Anh nhếch môi cười, biểu cảm lưu manh, đi đến trước bàn cô, hai tay chống xuống bàn, khom lưng xuống, môi in lên trán cô một nụ hôn.

Hứa Thấm giật mình thảng thốt, có bóng lưng anh cản trở nên giáo viên không thấy hành động càn quấy đó, nhưng bạn học ngồi ở hàng ghế sau cô thì đều chứng kiến hết.

"Woa!" Cả đám òa lên.

Giáo viên không hiểu gì, quay xuống trấn áp: "Mấy đứa ồn ào gì thế?"

Hứa Thấm đỏ mặt, khẽ trừng mắt nhìn anh. Anh cười ngả ngớn, bỏ lại một câu: "Tan học, anh chờ em ở cổng", rồi bỏ đi.

Khi đó, họ vốn thích bám dính lấy nhau, cũng giống như hiện tại vậy. Mỗi khi ở cạnh nhau, làm gì cũng thấy vui. Rửa rau cũng vui, ngắm sao cũng hạnh phúc. Ngồi ở gian giữa, anh đọc sách của anh, cô xem sách của cô, hai người không nói lời nào với nhau nhưng đều thấy thỏa mãn. Trong lúc đọc sách, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn đối phương, thấy trong ngôi nhà ấm áp có người đó bầu bạn cùng mình, thật hạnh phúc biết bao!

Hai người họ luôn ăn ý, giống như lúc cô cúi đầu xem sách chuyên ngành, tay lần mò lên bàn tìm kiếm, anh đang đọc sách sẽ ngẩng lên, chuẩn xác đưa bút cho cô. Cô nhận lấy, hí hoáy viết chú thích, anh tiếp tục công việc đang dang dở.

Tựa như khi anh duỗi lưng mệt mỏi, chuẩn bị đứng dậy về phòng xem phim thì cô sẽ lập tức gấp sách lại, nhanh chóng bước đến nắm tay anh,

cùng anh trở về phòng, cuộn người trên giường lớn xem phim nghe nhạc, ôm ôm hôn hôn, sống trong thế giới của hai người.

Đèn đóm đã tắt hết, chỉ có ngọn đèn sàn quanh giường phủ lớp ánh sáng nhẹ nhẹ, thêm cảm giác ấm áp cho căn phòng. Cô nằm trên chiếc giường tím nhạt, làn da trắng như tuyết, quấn quýt lấy anh như làm nũng.

Tay anh mơn trớn khắp người cô, chỉ chốc lát sau, gò má cô đã ửng đỏ, hơi thở dồn dập. Anh hôn lên từng tấc da thịt cô, quay lại bên môi cô, trở mình áp lên người cô. Cô ôm lấy cổ anh, mè nheo trong ngực anh, ôm ấp kề cận nhau.

Bỗng nhớ đến gì đó, cô hỏi: "Anh đã chuẩn bị đủ giấy tờ chưa?"

"Xong xuôi cả rồi, còn em? Ngày mai xin phép à?"

"Em xin rồi."

Tống Diễm nhẹ nhàng vuốt ve cô, cười hỏi: "Thế lúc xin phép, em nói thế nào?"

"Còn nói sao nữa, thì nói muốn đi đăng ký kết hôn thôi." Hứa Thấm cười khúc khích. "Còn anh, anh nói sao?"

"Đi cưới vợ."

Cô vui trong ngực anh, cười đến cả vai run rẩy.

Bỗng nhiên, anh lại trở nên nghiêm túc: "Hứa Thấm."

"Dạ?"

"Ai cũng bảo hôn nhân là tòa thành chôn vùi tình yêu. Em thật sự muốn bước vào tòa thành này chứ?" Tống Diễm nhìn cô chăm chú.

Hứa Thấm cũng nghiêm túc nhìn lại anh: "Nếu với anh thì muốn. Em đã sẵn sàng để bị anh nhốt trong tòa thành này cả đời rồi."

Anh cười rạng rỡ, cúi đầu hôn cô, tách hẳn chân cô ra. Cô khẽ thở dốc, chờ đợi anh. Trăng sáng bàng bạc treo ngoài cửa sổ. Mùa xuân đã đến, mùi hương cỏ cây trong lành bay vào từ ngoài sân.

Cô từ từ chìm đắm, mất đi ý thức khi ở bên anh. Trong khoảnh khắc anh tiến vào, trái tim và cơ thể cô lại như được lấp đầy một lần nữa. Trong đầu cô mơ màng nghĩ, trên đời này, sẽ không có bất cứ ai hiểu cô, biết cô hơn anh.

Cô chợt nghĩ, nếu sau này có con, sẽ đặt tên cho bé là Tống Tri Hứa(*).

(*) Tri (chữ Hán) nghĩa là "hiếu". Tên con của hai người mang ý nghĩa là "Chi Tống Diệm mới hiếu Hứa Thấm".

Chương 69: Lời cuối sách: Ngày đông thắm đượm, lòng ủ lửa nồng

Trong quá trình viết tác phẩm này, tôi thường rơi lệ. Tuy rằng tình tiết không quá giày vò, khắc khoải nhưng tôi vẫn thường hòa mình vào tác phẩm, cảm nhận tình yêu gian truân dưới áp lực thực tế của Tống Diệm và Hứa Thấm, vô thức mắt sẽ ươn ướt.

Ai cũng bảo tác phẩm này quá hiện thực. Tình yêu và cơm áo: Cái nào chân quý cái nào hèn mọn? Nếu là bạn, người đang đọc cuốn truyện này, bạn sẽ chọn phía nào? Bạn có dám cởi giày, đi chân đất theo đuổi tình yêu không?

Tác phẩm này viết đến cuối cũng không có một câu trả lời cụ thể.

Sở dĩ Tống Diệm và Hứa Thấm có thể ở bên nhau chỉ vì họ quá phù hợp với nhau. Dù ai rời xa ai, cuộc đời mỗi người đều sẽ không trọn vẹn. Trước sự ăn ý và trọn vẹn như vậy, những thứ khác dường như đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Đến cuối tác phẩm, tôi đã trao cho tình yêu của họ một chút tươi đẹp của cổ tích, để giảm đi chút đau thương của thực tế. Có lẽ, đây là thói quen của tôi. Viết văn nhiều năm như vậy, nhân vật chính của tôi luôn phải trải qua đau khổ để đạt đến cảnh giới tâm linh tương thông, không có bất cứ hiểu lầm hay khó khăn gì có thể chia cách họ. Họ sẽ đi dẫu, bầu bạn với nhau đi qua tất cả chông gai. Điều này nghe giống như truyện cổ tích xiết bao!

Tựa như khi Tống Diệm đứng trước ngưỡng cánh cửa thăng chức khép lại, cho dù Hứa Thấm tự thấy mình ích kỷ, hèn yếu, nhưng cuối cùng lại không hề kinh hoàng, không hề rối rắm, không còn rơi vào cảnh sợ hãi trước tương lai mịt mờ nữa mà đã toàn tâm toàn ý ủng hộ Tống Diệm làm những việc anh muốn làm. Khoảnh khắc đó, đối với cô, vỡ về đau khổ và

áy náy trong nội tâm Tống Diệm quan trọng hơn là cơm áo gạo tiền rất nhiều.

Đây chính là tình yêu trong suy nghĩ của tôi: Một kiểu tình yêu tựa cổ tích.

Về phần tại sao lại viết nên tác phẩm này, bởi tôi thấy trong cuộc sống hiện nay, tình yêu và hôn nhân đã dần dần trở thành một kiểu tính toán và so đo. So sánh tiền lương, so sánh gia thế, so sánh tiền tài và tình cảm bỏ ra nhiều hay ít, nặng hay nhẹ, như thế là đang đàm phán góp gạo thổi cơm chung mà quên đi mất tình yêu ban sơ thế nào. Nhưng nghĩ cho cùng, họ cũng có đạo lý của riêng họ. Quả thật, chỉ tình yêu thôi không thể nào cho người ta cơm no áo ấm, không tài nào biến thành nhà, thành xe. Tình yêu không dựa trên cơ sở kinh tế thì đã định trước sẽ bị thực tế bào mòn từng chút từng chút một. Đây là cuộc tranh luận không có hồi kết.

Giống như một độc giả ban đầu đọc tác phẩm đã từng nói: "Đừng vì kết cục câu chuyện này đau buồn mà không tin tưởng vào tình yêu. Cũng không nên vì kết cục quá đẹp đẽ mà quên mất thực tế."

Nhưng bất kể lựa chọn thế nào, yêu hay không yêu, các bạn đều phải không ngừng cố gắng: Cố gắng tự lập để được tự do giống như Hứa Thấm, cố gắng vươn lên vì tình yêu giống như Tống Diệm. Cuộc sống như thế mới không uổng phí.

Thời điểm tôi bắt đầu viết tác phẩm này là mùa đông, đến khi viết xong đã là cảnh xuân rực rỡ, hết như tình yêu của họ sau khi gặp lại trải qua mùa đông giá rét, cuối cùng xuân về, hoa nở.

Các bạn độc giả đều nói tôi viết văn đến đoạn cuối sẽ ngược tơ tằm, sẽ bối mót thêm sự tình, ai cũng sợ tôi để nam chính chết. Thật ra tác phẩm này viết theo hướng bi kịch cũng rất hợp lý. Nhưng ngay từ khi bắt đầu, tôi đã không nghĩ đến chuyện lựa chọn cho nó một kết cục buồn. Bởi vì từng

thấy qua nhiều gương mặt chiến sĩ trẻ tuổi hi sinh nên không tài nào đặt bút nổi.

Tôi hy vọng mỗi một người trong số họ, dù là ở thế giới này hay thế giới khác, cũng có thể giống như Tống Diệm, trải qua khổ nạn, cuối cùng được hạnh phúc.

Xin nguyện người tốt được bình an!

HẾT

P/s: Cảm ơn tất cả các bạn độc giả đã luôn theo dõi và ủng hộ bộ truyện này. Trải qua chờ đợi, cuối cùng cũng hạnh phúc (Mượn lời tác giả).
Mều cảm ơn, cảm ơn các bạn rất rất nhiều ^^

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Giới Thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68: Ngoại truyện](#)

[Chương 69: Lời cuối sách: Ngày đông thắm đượm, lòng ủ lửa nồng](#)